A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
'v,i14DRAGONLANCET" Chronicles
} Volume Four
1381 81 DRAGONS OF SUMMER FLAME by Margaret Weis and Tracy Hickman
Hungarian edition © 1998
Cover art by Larry Elmore
This material is protected under the copyright
laws of the United States of America.
Any reproduction or unauthorized use of the material or
artwork contained hereín is prohibited without the express
written permission of TSR, Inc.
U. S., CANADA,
ASIA, PACIFIC & LATIN AMERIKA
Wizards of the Coast, Inc.
P.O. Box 707
Renton, WA 98057-0707
+1-206-624-0933
EUROPEAN HEADQUARTERS Wizards of the Coast, Belgium P.B. 34
2300 Turnhout
Belgium
+32-14-44-30-44
Visit our website at http://www.tsr.com
All TSR characters, characters names, and the distinctive likenesses
thereof are trademarks owned by TSR, Inc.
The DRAGONLANCE logo and the TSR logo are
trademarks owned by TSR, Inc.
TSR, Inc. is a subsidiary of Wizards of the Coast, Inc.
© 1995, 1998 TSR, Inc. All rights reserved.
Fordította
CSÁK OLIVÉR, SZŰCS GÁBOR, SZEKERES KATA
Borító
LARRY ELMORE
ISBN 963 9151 50 5
Exclusive rights for the Hungazían language
edition licensed to Szukits Könyvkiadó
Lektor: Szőts Katalin
Szaklektor: Tóth Péter
Tördelőszerkesztés: ITBooks, Illés Tibor
http://www.extra.hu/itbooks
Tipográfia, színre bontás: A-SzínVonal Bt.
Szerkesztő: Hunyadi Csaba
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Tézsla Ervin
Szegedi Kossuth Nyomda Kft.
Felelős vezető: Gera Imre

Jókívánságok
Kardod éle ne csorbuljon! Pajzsod fényesen ragyogjon! Mágiád a Holdak óvják! Imáidat meghallgassák! Szakállad hosszúra nőjön! Életcélod teljesüljön! Abroncsbotod vígan zúgjon! Otthonod dús-gyarapodjon! S békés álmodat vigyázza Sárkányszárnyak surrogása!

1

A partraszállás. jóslat. váratlan találkozás

Meleg volt a reggel, átkozottul meleg. Túl meleg Ansalon késő tavaszához, majdnem olyan, mint nyárközép idején. A csónak tatján ülő két lovag siralmasan érezte magát a nehéz páncélokban; irigykedve nézték az evező-
ket húzó félmeztelen embereket.

A lovagok koponyával és liliommal díszített fekete páncéljának - melyet főpapjuk áldott meg - óvnia kellett volna őket esőtől, széltől, a naptól s a fagytól egyaránt. De Sötét Királynőjük áldása láthatólag nem bírt a szokatlan bőséggel. Mi-kor a csónak partot ért, a lovagok ugrottak ki elsőként, vizet fröcskölve vereslő arcukra és napégette tarkójukra. De a víz sem hozott enyhülést.

- Mintha forró levesben gázolnánk - morgott egyikük a part felé lépkedve. Beszéd közben figyelmesen szemügyre vette a partot, élet nyomait kutatva a fák, bokrok és dűnék között.
- Inkább vérben - vélte bajtársa. - Gondold, hogy ellenségeink, Királynőnk el-lenségei vérében gázolunk. Látsz valamit?
- Nem - felelte a másik. Intett, anélkül hogy hátranézett volna, és hallotta, ahogy embereik a vízbe ugranak, hallotta durva röhögésüket és csiszolatlan, torokhangú beszédüket.

Egyikük megfordult.

- Húzzátok partra a csónakot! - parancsolta, de azok addigra már felkapták a nehéz ladikot és a part felé szaladtak vele a sekély vízen át. Vigyorogva ledobták a homokba, és új parancsra várva néztek a lovagra.

Ő megtörölte a homlokát, és emberei erejét csodálva hálát adott Takhisis Úr-nőnek - nem először -, hogy ezek a barbárok az ő oldalukon állnak. Csak vad-embereknek hívták őket, bár nem ez volt fajtájuk valódi neve. Az a név - amit ők adtak maguknak - kiejthetetlen volt, így a nekik parancsoló lovagok egyszerűen vadakként emlegették őket.

Ez jól illett a barbárokhoz. Keletről jöttek, egy olyan kontinensről, melynek létezéséről is csupán kevés ansaloni tudott. Mind magasabb volt hat lábnál; né-melyikük hétnél is. Felépítésük tagbaszakadt emberekre hasonlított, de mozgásuk fürge és könnyed volt, akár az elfeké. Fülük is csakoly hegyes, de sűrű szakállt is hordtak, mint az emberek vagy a törpék. Erejük is ez utóbbiakéra emlékeztetett, és csatába is éppoly szívesen mentek. Ádázul harcoltak, hűen teljesítették a parancsokat, aki parancsolt nekik, és - eltekintve néhány furcsa szokástól, mint például a halott ellenfelek testrészeinek gyűjtése - eszményi közkatonák voltak.

- Jelezd a kapitánynak, hogy megérkeztünk, és nem tapasztaltunk ellenállást! - utasította bajtársát a lovag. - Itt hagyunk néhány embert a csónakkal és beljebb megyünk.

A másik lovag bólintott. Övéből elővett egy piros selyemkendőt és háromszor lassan meglengette a feje felett. A közelben horgonyzó hatalmas, fekete sárkány .9
díszes hajóról hasonlóképpen válaszoltak. Ez felderítés volt, nem támadás; a parancsok egyértelműek voltak.

A lovagok szétküldték a járőröket, néhányat a part mentén, néhányat a sziget belsejébe, ahol csupasz, krétafehér sziklák tornyosultak eget tépő karmokként. A sziklákban hasadékok vezettek a sziget közepe felé. Korábban már körbehajózták a szigetet, így tudták, hogy nem nagy. A járőrök hamar visszatértek.

Mindezt elvégezve a két lovag behúzódott egy göcsörtös, formátlan fa szegé-nyes árnyékába. Ketten őrködtek mellettük, de a lovagok maguk is éberek maradtak. Kényelembe helyezkedtek, majd kortyoltak a magukkal hozott vízből. Egyikük elfintorodott.

- Forró, a fene egye meg.
- A napon hagytad a tömlőt. Persze hogy forró.
- Hová tettem volna? Nem volt semmi árnyék abban az átkozott csónakban. Nem hiszem, hogy maradt még egyáltalán árnyék ezen a világon. Nem tetszik nekem ez a sziget, mintha bűbáj ülne rajta, vagy mi.
- Tüdom, mire gondolsz - felelte a másik komoran. Jobbra-balra nézelődött a parton, néha a fák közé pillantva. Nem látott mást, csak a vadembereket, akiket láthatóan semmi sem zavart. Igaz, ők barbárok voltak. - Mondták is, hogy nem kéne idejönnünk.
- Micsoda? - csodálkozott a társa. - Nem is tudtam. Kitől hallottad?
- Fényeskardútól. Ő meg magától Ariakan Hadúrtól.
- Hát Fényeskardú biztos tudja. Ariakan vezérkarában van, bár úgy hallom, áthelyeztette magát egy harcoló osztaghoz. És hát Ariakan a pártfogója. - A lovag idegesnek tűnt, halkan kérdezte: - Ez nem titok, ugye?

Társa jót mulatott.

- Nem ismerheted túl jól Fényeskardú Steelt, ha azt hiszed, esküt szegne vagy titkokat adna tovább. Előbb hagyná, hogy kitépjék a nyelvét. Nem, Ariakan Had-úr az összes törzstiszttel megvitatta a dolgot, mielőtt döntött.

A lovag vállat vont. Felmarkolt néhány kavicsot és elkezdte a vízbe hajigálni őket. - A Szürke Lovagok kezdték az egészet. Valami jóslat felfedte előttük ezt a szigetet, és azt, hogy sokan lakják.

- És ki mondta, hogy ne jöjjünk?
- A Szürke Lovagok. Ugyanaz a jóslat figyelmeztette őket, hogy a sziget köze-lébe se menjenek. Győzködték is Ariakant, hogy felejtse el. Azt mondták, katasztrófát okozhat.
A másik lovag egyre nyugtalanabbul ráncolta a homlokát.
- Akkor minket miért küldtek ide?
- Az Ansalon elleni támadás miatt. Ariakan Hadúr erről az oldalról is védeni akarja magát. A Szürke Lovagok nem tudták megmondani, milyen katasztrófát hozhat ránk a sziget, még azt sem, hogy a vészt a partraszállásunk okozza-e. A Hadúr szerint viszont baj akkor is érhet, ha nem jövünk ide, így az ősi törpe mondás s!lerint döntött: jobb, ha te keresed meg a sárkányt, mint ha a sárkány keres meg.
- Jól mondja - helyeselt a másik. - Ha egy seregnyi solamniai lovag van a szigeten, jobb most ellátni a bajukat. Bár nem hiszem, hogy lennének.
Körbemutatott a széles homokparton, a gyér, szürkés fűvel borított dűnéken és a torz fákból álló erdőn, ami a karomszerű hegyekig terjedt.
- El nem tudom képzelni, hogy a solamníaiak idejönnének. El sem tudom képzelni, miért jönne ide bárki. Az elfek nem élnének egy ilyen elátkozott helyen.
Barlang híján törpék sem lehetnek itt. A minotauruszok már rég ránk támadtak volna. A surranók pedig elvittek volna minden mozdíthatót, még a csónakot is. A gnómok valamiféle ördögi halfogó szerkezettel fogadtak volna. A hozzánk hasonló emberek az egyetlen faj, ami elég ostoba, hogy ilyen nyomorult helyen él-jen - fejezte be a lovag vidáman. Újabb kavicsokat markolt fel és folytatta a dobálást.
- Legfeljebb egy szökevény sárkányfattyú- vagy hobgoblincsapat. Esetleg ogárok. Megszöktek huszonegynéhány éve, a Dárdaháború után, és északnak menekültek a tengeren át.
- Igen, de ők mellettünk állnának - ellenkezett a társa. - És a varázsló-lovagjaink nem csinálták volna össze a köpenyüket miattuk. De itt jönnek a járőrök, tőlük majd megtudjuk.
A lovagok felálltak. A sziget belsejébe küldött vademberek szélesen vigyorogva siettek vezetőikhez. Félmeztelen testük verítéktől csillogott. A testüket fedő kék festék, melyről állítólag lepattantak a nyílvesszők, patakokban csorgott le róluk. Színes tollakkal díszített hosszú varkocsuk a hátukat verdeste, ahogy könnyedén átszökdeltek a dűnéken.
A lovagok megkönnyebbült pillantást váltottak.
- Mit találtatok? - kérdezte egyikük a vezetőt, egy hatalmas, vörös hajú vad-embert, aki jóval magasabb volt mindkettejüknél, és gond nélkül a feje fölé emelhette volna őket, mégis határtalan csodálattal nézett a lovagokra.
- Emberek - válaszolta a barbár. Gyorsan tanultak és könnyen elsajátították Krynn legtöbb lakójának közös nyelvét - de sajnos „ember” volt nekik minden-ki, aki nem közéjük tartozott.
A vadember leeresztette a tenyerét, kis embereket jelezve, akik lehettek volna törpék is, de inkább gyermekek. Azután csípőmagasságba emelte, valószínűleg nőket jelezve. Ez bizonyossá is vált, mikor begörbített kezeit melléhez emelve megringatta a csípőjét. Társai nevettek és egymást lökdösték.
- Férfiak, nők és gyermekek - sorolta a lovag. - Sok ember? Nagyon sok? Nagy házak? Falak? Városok?
A vademberek ezt nagyon nevetségesnek találhatták, mert mindannyian durva röhögésben törtek ki.
- Mit találtatok? - kérdezte a lovag élesen. - Elég a mókából!
A vadak hirtelen elkomorodtak.
- Sok ember - mondta a vezetőjük -, de semmi fal. Házak.
Furcsa arcot vágott, vállat vont, majd hozzátett valamit a saját nyelvén. - Mit jelent ez? - kérdezte a lovag a bajtársát.
Kutyákat emlegetett - felelt a másik, aki már vezetett korábban vadembereket. - Azt hiszem, azt mondta, hogy olyan házaik vannak, amibe ő a kutyáját sem zárná. -
Néhány vadember elkezdett meggörnyedve itörbejárni, térdig lógatva a kezüket és nagyokat horkantva. Majd egyszerre kiegyenesedtek, egymásra néztek és ismét röhögtek.
- A Sötét Úrnő nevére, mit művelnek? - értetlenkedett a lovag.
- Fogalmam sincs - mondta a másik. - Azt hiszem, utána kéne járnunk. Félig kihúzta a kardját a fekete bőrhüvelyből.
- Veszély? - kérdezte a vadembert. - Kell az acél?
Az ismét nevetett. A vadember fegyverzete egy rövid és egy hosszú kardból, valamint íjból és nyilakból állt. Most előhúzta rövid kardját, a fa törzsébe döfte,
11majd hátat fordított neki. A lovag megnyugodva visszatolta saját kardját, majd társával együtt elindult a vezető után. Talán fél mérföldet gyalogolhattak az el-torzult fák között egy keskeny csapáson, mielőtt elérték a falut. A vademberek minden tréfája ellenére teljesen készületlenül érte őket az, amit találtak.

Úgy érezték, egy olyan népre leltek, akiket partravetett az Idő hatalmas folyama, érintetlenül hagyva őket.
- Hiddukelre - suttogta egyikük fojtott hangon -, emberek ezek? Vagy majmok?
- Emberek - válaszolt a másik, miközben ámulva nézett körbe. - De olyanok, akik a mesék szerint a Hajnalkorban éltek Krynnen. Nézd! Minden szerszámuk fa, még a dárdáik is. És igencsak durvák.
- Még csak a hegyük sem kő - hitetlenkedett a másik. - Sárkunyhók. Agyag-edények. Sehol semmi fém. Micsoda siralmas népség! Nem látom, mi veszélyt jelenthetnek, hacsak nem fertőznek. A szaguk szerint nem is fürödtek a Hajnal-kor óta!
- Jobban hasonlítanak a majmokra, mint az emberekre. Ne nevess! Légy zord és fenyegető!
A „majomemberek" közül néhány - hogy emberek rejtőztek-e csakugyan a vas-tag irhák alatt, azt bajos lett volna megmondani - a lovagok közelébe óvakodott. Görnyedten jártak, kezük, melyet az oldaluknál lóbáltak, szinte a földet verdeste. Hosszú, loncsos haj és gondozatlan szakáll keretezte arcukat. Ugráltak, csoszogtak és tátott szájjal bámulták a lovagokat. A legbátrabb egészen közel merészkedett hozzájuk és kinyújtotta egyik kezét, hogy megérintse a fényes fekete páncélt. Egy vadember gyorsan elállta az útját, a lovag azonban félreintette és kihúzta a kardját. A napfény megvillant a pengén. A lovag az egyik fához fordult - a fák hajlott törzsükkel és göcsörtös ágaikkal igencsak hasonlítottak az alattuk élő emberekre. Felemelte kardját és egyetlen határozott csapással lehasított egy ágat.
A majomember térdre esett, majd a porban csúszva szánalmas, siránkozó hangot hallatott.
- Mindjárt hányok - mondta társának a lovag. - Ezekkel talán még a mocsári törpék sem állnának össze.
- Ebben igazad van. - felelt a másik vizsgálódva. - Ketten kiirthatnánk az egész törzset.
- Igen, de a szagtól nem szabadulna a kardunk többé.
- Mit csinálunk? Megöljük őket?
- Nem lenne nagy dicsőség. Nyilván nem veszélyesek. A parancs az volt, hogy tudjuk meg, ki vagy mi él a szigeten, aztán jelentsük. Attól, amit tudunk, ez a népség akár valamelyik isten kedvence is lehet, aki megorrolna, ha bajuk esne. Lehet, hogy ezt értették a Szürke Lovagok Pusztulás alatt.
- Ki van zárva - vélte a másik lovag. - Nincs olyan isten, aki így bánna a kedvenceivel.
- Hacsak Morgion nem - jött a válasz egy kesernyés mosoly kíséretében. A lovag felmordult.
- Hát attól csak nem lett bajuk, hogy megnéztük őket. Egy szót sem szólhatnak érte a Szürke Lovagok. Fésültessük át a szigetet a vadakkal és menjünk vissza a partra. Hiányzik már egy kis friss levegő.
A két lovag visszasétált a tengerpartra. A fák árnyékában üldögélve vártak a többi járőr visszatértére, megvitatva ezalatt Ansalon rövidesen bekövetkező le-rohanását, az éjszín sárkányhajókból álló flotta hadi készületeit, amely minotaurusz legénységével az Örvénytengeren kelt át éppen, barbár harcosok ezreit
szállítva. Szinte minden készen állt már a kontinens kétfelőli lerohanásához, melynek nyárközép éjjele volt a kijelölt időpontja.
Takhisis lovagjai nem tudták pontosan, hol is fognak támadni; ez szigorú ti-tok volt. De nem kételkedtek győzelmükben. Ez alkalommal a Sötét Királynő győzni fog. Ez alkalommal seregei győzedelmesek lesznek. Ez alkalommal tudta a győzelem titkát.
A vademberek néhány órán belül visszatértek és beszámoltak. A sziget nem volt nagy, talán öt mérföld hosszában és ugyanannyi keresztben, és nem volt más lakója. A majomemberek törzse eltűnt, bizonyára a sárkunyhóikban várták a furcsa lények távozását.
A lovagok beültek a csónakba, melyet a vademberek ezután gyorsan vízre löktek, majd beugrottak és evezni kezdtek. A csónak fürgén siklott a vízen a fekete hajó felé, melynek zászlaját Takhisis lovagjainak jelvényei díszítették: a halál-liliom, a koponya és a tövis.
A lovagok kihalt homokpartot hagytak hátra. De távozásukat éber szemek figyelték, csakúgy, mint jöttüket.
varázslatos sziget. (-Egy röjtönEött fjyű[és. AJ öntnö
fekete sárkányhajó eltűnt a láthatáron. Amikor már nyoma sem látszott, a figyelők lemásztak a fákról.
- Visszajönnek vajon? Biztonságban vagyunk? - kérdezte az egyik majomember a társát, egy nőt.
- Hallottad őket. Visszamennek és jelentik, hogy „ártalmatlanok" vagyunk, nem jelentünk veszélyt. És ez azt jelenti - tette hozzá a nő egy pillanatnyi gondolkodás után -, hogy visszajönnek. Nem ma. Nem holnap. De visszajönnek.
- Mit tehetünk?
- Nem tudom. Azért költöztünk erre a szigetre, hogy együtt őrizzük titkunkat. Lehet, hogy hiba

volt. Talán a világban kellett volna maradnunk szétszóródva. Itt sebezhetők vagyunk - megtalálhatnak és megtámadhatnak. Ott legalább el-bújhattunk más fajták között. Nem tudom - ismételte kétségbeesetten. - Nem tudnám megmondani. Majd a Döntnök.

- Igen. - A férfi megkönnyebbültnek tűnt. - Ez az ő dolga. És türelmetlenül vár ránk. Ideje, hogy menjünk.

- De nem így - figyelmeztette a nő.

- Nem, persze hogy nem. - Boldogtalan pillantást vetett a tengerre kócos fürtjein keresztül. - Az egész olyan szörnyű, olyan ijesztő. Még mindig nem érzem magam biztonságban. Szinte látom, amint a hajó ott sötétlik a láthatáron. Látom a sötét lovagokat. Hallom a hangjukat, hallom a kimondott és kimondatlan szavakat. Hódítás, csata, halál. Azt hiszem... - habozott -, azt hiszem, figyelmeztetnünk kellene valakit Ansalonon. Talán Solamnia lovagjait.

- Ez nem ránk tartozik - torkolta le a nő. - Magunkra kell vigyáznunk, ahogy mindig is tettük. Biztos lehetsz abban - tette hozzá keserűen -, hogy fordított helyzetben ők sem törődnének velünk. Gyere, öltsük fel valódi alakunkat és menjünk.

Mindketten varázsigéket mormoltak, igéket, melyeket Ansalon varázslói közül egy sem lett volna képes megérteni, nemhogy használni; igéket, melyekért Ansalon minden mágusa a lelkét is eladta volna. De hiába vágyakoztak, mert ez a mágikus hatalom örökség volt, nem szerzemény.

Semmivé vált a majomemberek botladozó, gyatra teste, mint ahogy a báb szét-esik, hogy utat engedjen a gyönyörű pillangónak. Két földöntúli szépségű lény lépett elő az ál rákból.

Nehéz leírni ezt a szépséget. Magas, karcsú, finomcsontú alakok voltak óriási, csillogó szemekkel. De ezen a világon sokakra illene ez a leírás és sokukat mondanák gyönyörűnek. Ami viszont szép egynek, nem okvetlenül az másnak is. Egy törpe férfi alkalmasint egy törpe nő barkóját találhatja izgatónak és az embernők sima arcát csupasznak és unalmasnak. Ezeket az alakokat azonban még egy törpe is szépnek találta volna, bármily messze estek is az ideáljától. Gyönyörűek voltak, mint a hegyek mögött lenyugvó nap, mint a hold ezüst híd-ja a tengeren, mint a völgyekből felszálló hajnali köd.

Egy szó finom, színpompás selyemmé változtatta a durva irhákat. Egy másik fel-oldotta a bűbáj alól a fát, amelyen rejtőztek, kisimítva ág és törzs görcseit. A fa egyenesen, szálasan állhatott végre, mélyzöld leveleit halkan borzolta a tengeri szellő, felkapva virágainak édes illatát. Egy újabb szó hatására az összes fa hasonlóképpen alakult át.

A két alak elhagyta a partot és a sziget belsejébe indult azon a csapáson, amit a lovagok is követtek a sárkunyhók felé. Nem szóltak, mindketten élvezték a csendet. Többet beszéltek egymással az imént, mint máskor esztendők alatt. Az irdák a magányt kedvelik és nehezen viselik el egymás közelségét. Valódi veszély kellett ahhoz, hogy a figyelők megszólítsák egymást.

Ennélfogva a jelenet, amely visszatértükkor fogadta őket, legalább olyan meg-lepő volt, mint a sárkunyhók és az agyagedények a lovagok számára. A két irda az összes fajtájukbélit - több százan lehettek - egy óriási fűzfa alatt találta összegyűlve. Hasonló esetre az Irda történelme alig ismert példát.

A ronda, torz fák eltűntek, helyüket sűrű tölgy- és fenyőerdő foglalta el. A fák körül és között gondosan megtervezett kis lakok bújtak meg. Nem volt köztük két egyforma, de kevés volt nagyobb, mint négy szoba és hasonlóan is voltak megtervezve: konyha, dolgozószoba, háló és egy elmélkedő helyiség. Az ötszobás házakban fiatalok is laktak, valamelyik szülő (többnyire az anya) mellett, amíg el nem érték az Önállóság Korát. Akkor aztán saját házukba költöztek.

Minden irda háztartás önellátó volt. Mindegyikük saját maga szerezte az élelmét és a saját tanulmányait folytatta. A társadalmi élet nem volt tilos vagy illet-len - egyszerűen nem létezett. A legtöbbjüknek nem volt rá szüksége, és az egyéb, alsóbbrendű népek szokásaként tartották számon, mint amilyenek az emberek, elfek, törpék, surranók és gnómok vagy éppen a sötétség népei, a minotauruszok, goblinok és sárkányfattyak, és az egyetlen nép, akikről az irdák sohasem beszéltek: az ogárok.

Az irdák csak egyszer választanak párt életükben, de az együttlét nem tartós. Mindkettejüknek nagyon megterhelő, mert nem szerelemből teszik; a Valin néven ismert varázslat kényszeríti őket egymáshoz. A varázslatot még őseik hozták létre, hogy népük fennmaradjon, és nincs védekezés ellene, nincs kibúvó és nincs szabad választás. Mikor a Valin hatalmába kerít két irdát, egyesülniük kell, vagy szörnyű kínokat szenvednek. Amint a nő megfogan, a Valin szabadon bocsátja őket, és élik tovább saját életüket, miután gondoskodnak a gyermek neveléséről. Oly szörnyű élmény ez az irdák számára, hogy ritkán következik be egynél többször életükben. Ezért aztán kevés irda születik és számuk is csekély.

Az irdák sok századon át Ansalon kontinensén éltek, teremtésük óta. Mégis nagyon kevesen tudtak a

más népek fiai közül létezésükről. A regék és gyermek-mesék állandó szereplői voltak - minden kisgyermek ismerte az ogárok történetét, akik valaha a leggyönyörűbb teremtmények voltak, de büszkeségük miatt az istenek megátkozták és félelmetes, ocsmány szd34nyetegekké tették őket. A meséknek természetesen fontos tanulsága is volt:

- Roland, ha még egyszer meghúzod a húgod haját, ogár lesz belőled!
- Marigold, ha állandóan magadat bámulod a tükörben, egy reggel majd arra ébredsz, hogy csúf ogár lettél!

Az irdák, ha a regék igazak, ogárok voltak, akik megmenekültek az istenek haragjától, megtartva szépségüket és nem csekély varázshatalmukat. Mivel oly gyönyörűek és hatalmasak voltak, nem keveredtek a világgal, hanem eltűntek szem elől. A gyermekek, ha árnyas, borongós erdőben jártak, mindig irdákat ke-

restek, hiszen a mesék szerint aki megfog egy irdát, annak az teljesíti egy kívánságát. Ez ugyan még annyira sem volt igaz, mint a legtöbb mese, mégis ez volt az irdák legnagyobb félelme: bárki is talál rájuk, hasznot akar majd húzni ősi varázsigéikből. Ez a félelem űzte őket a szigetre, hogy rejtőzködve éljenek, távol mindenki mástól.

Jó néhány év eltelt már azóta, hogy az irdák Ansalon földjén jártak - akár az árnyas erdőkben, akár máshol. A Dárdaháború után reménykedtek a békében, de csalatkozniuk kellett. Ansalon népei nem tudtak békében élni egymással, sokszor önmagukkal sem. Északon pedig erőit gyűjtötte a sötétség. Félve a pusztítástól, amit egy újabb háború vinne véghez, a Döntnök üzenetet küldött minden ansaloni irdához: hagyják el a kontinenst és költözzenek erre a távoli szigetre, melyet nem ismert senki. Az irdák eljöttek és békében éltek hoszszú évekig. Békében és nyugalomban, mely most semmivé lett. Azért gyűltek össze a fűzfa alatt, hogy elejét vegyék a bajnak. Azért gyűltek öszsze, hogy megvitassák a lovagok látogatását, most mégiscsak egymás mellett álltak, kényelmetlenül tekintgetve a fára és néha kelletlenül a többiekre. A fa lehasított ága a földön hevert. A sebből a törzsén gyanta szivárgott. Hallották a fa lel-kének fájdalomkiáltását, de nem tehettek semmit, hogy enyhítsék a kínt. Vége volt a nyugodt és békés életnek.

- Mágikus pajzsunk cserbenhagyott minket - kezdte a Döntnök. - A sötét lovagok tudják, hogy itt vagyunk. Vissza fognak térni.
- Nem hiszem, Döntnök - ellenkezett egy irda tisztelettudóan. - A lovagok nem fognak visszatérni. Álcánk bevált, és most azt hiszik, majomemberek vagyunk. Miért térnének vissza? Mit várhatnak tőlünk?
- Ismeritek az embereket - felelt a Döntnök, hangjában századok sérelmei-nek fájdalmával. - Lehet, hogy most éppen nem akarnak semmit. De eljön még az idő, amikor fel akarják tölteni velünk hadseregüket, vagy hajót akarnak építeni szigetünk fáiból. Lehet, hogy csak helyőrséget telepítenek ide. Az emberek semmit sem képesek békén hagyni: Valamit csinálniuk kell mindennel, amit találnak: használni saját céljaikra vagy szétszedni, hogy megtudják, hogyan működik, vagy csak megmagyarázni, mire jó. Mi is így fogunk járni. Visszajönnek.

Az örökké magányos irdáknak nem volt szükségük vezetőkre. De ők is fel-ismerték, hogy szükség lehet közös döntésekre. Így aztán ősidőktől fogva mindig választottak maguk közül valakit Döntnöknek. Néha férfit, néha nőt, de soha nem a legöregebbet vagy a legfiatalabbat, a legbölcsebbet vagy a legravaszabbat, a legnagyobb varázslót vagy a legifjabb tanoncot. A Döntnök mindig olyan volt, mint bármelyik fajtársuk, így döntései is mindig az arany közép-utat követték.

A mostani Döntnök jóval erősebb, jóval erőszakosabb volt, mint elődei közül bárki. Ő maga azt mondta, az idők teszik. Döntései mindig helyesnek bizonyultak, legalábl.is a legtöbb irda meggyőződése szerint. Akik máshogy gondolták, nem akartak békétlenkedést, és inkább nem szóltak.

- Az legalább biztos, hogy egyhamar nem jönnek vissza - válaszolt a nő, aki a parton figyelte a lovagokat. - Láttuk a hajójukat eltűnni a láthatáron. Láttuk, hogy Ariakan zászlaját hordja, aki a néhai Ariakas Sárkány Nagyúr fia. Ariakan - apjához hasonlóan - Takhisist, a Sötét Úrnőt követi.
- Ha nem Takhisist követné, akkor Paladine-t. Ha őt sem, akkor valamelyik másik istent. Semmi sem változna! - A Döntnök összefonta karjait és megrázta a fejét. - Mondom, visszajönnek. Királynőjük dicsőségéért, ha másért nem is.

16- Háborúról beszéltek, Döntnök, Ansalon lerohanásáról - szólt a másik figyelő. - Ez sok évig elfoglalja őket.

- Ez az, látjátok? - nézett körül diadalmasan a Döntnök. - Háború. Ismét háború. Mindig háború. Ezért hagytuk el Ansalont. Azt reméltem, itt biztonságban lehetünk.

Nagyot sóhajtott.

- Ugy tűnik, tévedtem.
- Mit tegyünk?

Az irdák kérdően néztek egymásra.

- Elhagyhatnánk ezt a szigetet, és átköltözhetnénk egy másikra, ahol biztonságban lennénk - javasolta egyikük.
- Elhagytuk Ansalont, hogy erre a szigetre költözzünk - válaszolta a Döntnök.
- Mégsem vagyunk biztonságban. Máshol sem lennénk.
- Ha visszatérnek, harcoljunk és űzzük el őket! - javasolta egy nagyon fiatal irda, aki éppen elérte az Önállóság Korát. - Tudom, hogy mióta világ a világ, még sohasem ontottuk mások vérét. Mindig elrejtőztünk, hogy elkerüljük a gyilkolást. De jogunk van megvédeni magunkat! Mindenkinek joga van!

A többi irda az atyai türelem azon kifejezésével szemlélte fiatal társukat, melyet alighanem minden értelmes faj felnőtt egyedei elsajátítanak arra az esetre, ha a fiatalabbak ostoba vagy zavarba ejtő dolgokat mondanak illetve tesznek. Így aztán még jobban meglepődtek a Döntnök válaszán.

- Igen, Avril, igazad van. Jogunk van megvédeni magunkat. Jogunk van békében élni azt az életet, amit szeretnénk. És én azt mondom: védjük meg ezt a jogot!

Meglepetésükben többen is egyszerre szólaltak meg. - Ugye nem arra gondolsz, Döntnök, hogy harcoltunk az emberek ellen?

- Nem! - válaszolta a Döntnök. - Nem. Természetesen nem. De azt sem javas-lom, hogy csomagoljunk és költözzünk. Vagy azt akarjátok?

A Védelmezőként ismert irda válaszolt. Nem mindig értett egyet a Döntnökkel, és ezt néha szóvá is tette. Érthető, hogy a Döntnök, aki most homlokráncolva hallgatta, nem szerette különösebben.

- Az összes hely közül, ahol valaha is éltünk, ez a legnagyszerűbb, a legkedvesebb, a hozzánk legjobban illő. Itt együtt és mégis külön élhetünk. Itt segíthetjük egymást, ha kell, mégis megőrizhetjük magányunkat. Nehéz lenne elhagyni ezt a szigetet. Mégis... már nem ugyanaz, mint volt. Azt mondom, menjünk.

A Védelmező a takaros, sövényekkel és virágoskertekkel szegélyezett házakra mutatott. Mindannyian értették, mire gondol. A házak ugyanazok voltak, nem hagyott rajtuk nyomot az álca, mely sárkunyhóknak mutatta őket. Nem látszott a különbség, az irdák azonban érezték és hallották. A máskor oly vidám és dalos madarak most mind hallgattak. A vadállatok, akik félelem nélkül jártak az irdák közt, most vackaikon lapultak. Acél és vér szagát hordta a szellő.

Az ártatlanságot és a békét feldúlták a beto$tkodók. A sebek begyógyulnak, nyomuk is eltűnik idővel, de az emlék megmarad. És most a Döntnök azt javasolta, hogy védjék meg ezt az otthont! Egyre többen barátkoztak meg a költözés gondolatával. A Döntnök látta, hogy tovább kell ütnie a vasat, ha meg akarja győzni népét.

- Nem azt javaslom, hogy harcoljunk - mondta bársonyos, nyugtató hangon.
- Az erőszak nem a mi eszközünk. De régóta foglalkozom ezzel a problémával és tudtam, hogy eljön ez a nap. Nemrég tértem vissza Ansalonról. Hadd mondjam el, mit tapasztaltam.

1881

17A többi irda meglepetten bámult a Döntnökre. Oly magányosan éltek, egymástól is elszigetelve, hogy senki sem vette észre vezetőjük eltűntét, senki sem gyanította, hogy idegenek közé merészkedett. A Döntnök komor arcot vágott.

- Varázslatos hajóm Palanthasba, az emberek városába repített. Jártam az utcákat és hallgattam az emberek beszédét. Onnan a solamnfai lovagok fellegvárába utaztam, majd Ergoth hajósnépéhez. Jártam Qualinestiben, az elfek föld-jén. Elmentem Thorbardinba, a törpék birodalmába. Szellőként, láthatatlanul átsiklottam Silvanesti, az elátkozott elfkirályság felett. Jártam a Por-fennsíkon, időztem Vigaszban, Surranóföldön és Roncsosdban. Végül láttam Istár Vértengerét és hazafelé elhaladtam Viharszirt mellett, ahonnan a sötét lovagok jöttek.
- Több mint huszonöt év telt el a Dárdaháború óta. Ansalon népei békét reméltek, de hiába, ahogy mi is megmondhattuk volna. Amíg az istenek háborúz-nak egymással, csatáik mindig át fognak csapni a halandók világába. Sötét lovagjaival Takhisis királynő most hatalmasabb, mint valaha. Vezetőjük, Ariakan, Ariakas Nagyúr fia, elég merész volt ahhoz, hogy a Sötét Királynő szemébe mondja, mik a gyengéik. „A gonosz önmaga ellen fordul.” A Dárdaháborút parancsnokainak önzése és mohósága miatt veszítette el a királynő. Ariakan, aki a háború alatt a solamniaf lovagok foglya volt, felismerte, hogy a lovagok azért győztek, mert hajlandóak voltak áldozatokat hozni - akár az életüket is feláldozták, mint Fényeskardú Sturm. Ariakan megvalósította az ötleteit és most hadseregnyi férfinak

és nőnek parancsol, akik testükkel-lelkükkel a Sötét Királynő hűséges szolgál, hogy meghódítsák a világot a nevében. Bármit feláldoznának a győzelemért - gazdagságot, hatalmat, még az életüket is. A vér és a tisztesség köteléke fűzi őket össze. Verhetetlen ellenfelek, különösen, mivel Ansalon ismét megosztott. Az elfek egymást ölik. Qualinesti új ura egy kinek atyja Tanis, a félelf, anyja pedig az előző Napszónok lánya, Laurana. A fiút először csellel, majd erőszakkal vették rá, hogy foglalja el a trónt. Valójában nem több, mint egy bábu néhány régimódi elf kezében, akik elzárkóznának a világtól, és mindenkit gyűlölnek, még saját Silvanestibeli rokonaikat is. És mivel az elfek erősödnek, a törpék ismét be akarnak zárkózni Thorbardinba, hegymélyi erődjükbe. Solamnia lovagjai készülnek a védelemre, de nem a sötét lovagok, hanem az elfek ellen. Paladine lovagjai tudnak a sötétség vitézeiről, de hiszik, hogy minden marad a régiben és a gonosz ismét önmaga ellen fordul, mint a Dárdaháború végén, amikor Kitiara Sárkány Nagyúr parancsnoka, Ariakas Nagyúr ellen fordult, mialatt a feketeköpenyes mágus, Raistlin Majere, mindkettejüket elárulta. Ezúttal nem így fog történni. A mérleg nyelve ismét a Sötét Királynő felé billen, de most, barátaim - a Döntnök végighordozta tekintetét társain, mindegyiken meg-pihenve -, Takhisis úrnő győzni fog, ebben biztos vagyok.

- De mi van Paladine-nal? Es mi van Mishakallal? Hozzájuk imádkozunk most is, mint mindig. Ők óvnak minket - szólalt fel a Védelmező, és sokan helyeslően bóintottak.
- Megóvott vajon Paladine a gonosz lovagoktól? - kérdezte a Döntnök keményen. - Nem! Engedte, hogy partra szálljanak!
- Nem ártottak nekünk - ellenkezett a Védelmező.
- Mégis - folytatta a Döntnök baljóslatúan - a jóság istenei, akiknek a védelmére oly sokáig hagyatkoztunk, keveset tehetnek értünk. Ez a szörnyű eset be-bizonyította. Mágiánk, mágiájuk cserbenhagyott minket. Ideje, hogy hatékonyabb eszközökhöz forduljunk.
- Úgy látom, van ötleted. Mondd! - válaszolt a Védelmező.

- Az ötletem: használjuk fel a világ egyik legnagyobb hatalmú varázstárgyát, hogy elrejtsen minket - egyszer s mindenkorra - a külvilágtól! Tudjátok, mire gondolok - Gargath Szürkekövére.
- A Kő nem a miénk - mondta határozottan a Védelmező. - A Kő a világ szabad népeié.
- Már nem - jelentette ki a Döntnök. Mi kutattuk fel ezt a relikviát. Mi is leltük meg. Mi hoztuk ide és vigyázunk rá azóta is.
- Elloptuk - dörögte a Védelmező. - Elloptuk egy együgyű halásztól, aki a parton találta és hazavitte, hogy gyönyörködjön benne. Nem vette hasznát, nem tudott a kő varázshatalmáról sem. Nem is érdekelte volna, így a Kő sem tudott mit kezdeni vele. Talán úgy rendeltetett, hogy nála legyen. Lehet, hogy azzal, hogy elvettük, kereszteztük az istenek terveit. Talán éppen ezért nem óvnak már minket.
- Lehet, hogy néhányan tolvajlásnak hívnák, amit tettünk. - A Döntnök keményen a vitatkozó szemébe nézett. - De én azt mondom, jót tettünk a világnak azzal, hogy magunkhoz vettük. Bármerre járt, felfordulást hagyott maga után. Megszökött volna a bolondtól, ahogyan másoktól is. A mi varázsigénk fogva tart-ja, és ez az egész világ hasznára válik.
- Úgy emlékszem, azt mondtad nekünk, Döntnök, hogy a Kő ereje megóv majd a betolakodóktól. De nem így történt. Hogy mondhatod még mindig, hogy meg fog védeni?
- Hosszú évekig tanulmányoztam a Követ, és nemrégiben fontos dolgot fedeztem fel - válaszolta a Döntnök. A Kőben rejlő nyugtalan varázserő, ami miatt hol itt, hol ott tűnik fel, nem magából a kőből fakad. A kő csak tartó, ami formát ad ennek az erőnek és fogva tartja azt. Ez az erő pedig nyilvánvalóan nem csekély. Azt javaslom, törjük fel a Szürkekövet és használjuk a benne rejlő hatalmat ott-honunk védelmére!

Az irdáknak láthatóan nem tetszett az ötlet. Nem szívesen cselekedtek bármit is, inkább elmélkedéssel és tanulással töltötték el életüket. Ilyen drasztikus lépés egyszerűen elképzelhetetlen volt! De csak körül kellett nézniük, hogy lássák megsebzett otthonukat, utolsó menedéküket.

A Védelmező megpróbálkozott még egy ellenvetéssel.

- Magad mondtad, hogy a Kőben rejtező erő, ha csakugyan van ilyen, nem csekély. Biztos vagy benne, hogy irányítani tudjuk?
- Mostanra már a Követ magát is uraljuk. Nem látom, mennyivel lenne nehezebb ezt az erőt uralni és felhasználni a védelmünkre.
- De hogy lehetsz biztos abban, hogy irányítod a Szürkekövet? Talán a Kő irányít téged, Döntnök!

A hang - nem oly lágy, mint az irdák dallamos hangja - valahonnan a Védelmező mögül szólalt meg. Az

irdák mind felé fordultak és helyét adtak, hogy mindenki jól lássa a megszólalót. Fiatal nő volt, olyalt tizennyolc és huszonöt év közötti. Az irdák szemében a lány kimondottan ronda volt, de tenyeres-talpas külseje ellenére - vagy talán épp azért - körülrajongták, csüngtek rajta és igencsak elkényeztették. Évek óta így bántak vele, azóta, hogy elárvult csecsemőként a szigetükre került. Kevés irda merészelt volna ilyen szemtelenül beszélni a Döntnök-kel, és ezt a lánynak is tudnia kellett. Rosszalló tekintetek fordultak a férfi felé, aki a lány nevelőapja volt, és akit ezért Védelmezőnek hívtak. Ő igencsak zavarba jött, és láthatóan igyekezett meggyőzni a lányt, hogy menjen haza. A Döntnök türelmes arckifejezést öltött.

19

- Nem értem, mire gondolsz, Usha. Talán elmagyarázhatnád, gyermekem.

A lánynak láthatóan tetszett, hogy a figyelem középpontjába került. Elrántotta magát a Védelmezőtől, aki gyengéden megpróbálta visszafogni, és besétált az irdák gyűrűjének közepébe.

- Honnan tudod, hogy nem a Kő irányít téged? Ha így lenne, nyilván nem köt-né az orrodra! - Usha körülnézett, büszkén a kérdésére.

A Döntnök magában dicsérte a lány eszét, de vigyázott, hogy ne mosolyogjon. A gondolatot természetesen nevetségesnek találta, de hát a lány ember volt.

- A Szürkekő meglehetősen engedelmes, mióta vigyázunk rá - mondta. - A számára épített oltáron pihen és korábbi fényéből is alig mutat valamit. Nem hiszem, hogy befolyásol minket, gyermekem. Nincs miért aggódnod.

Krynn egyik népe sem ismert oly erős varázsigéket, mint az irdák. Maguk az istenek sem, ahogy néhány irda - köztük a Döntnök - suttogta. Reorx isten nem tudta megtartani a Követ. Az irdák megtalálták, elvették és megtartották. Ismerték a Kő történetét, a meséket arról, hogyan terjesztett káoszt és felfordulást, bármerre járt a világban. A Szürkekő volt felelős, a regék szerint, a surranók, gnómok és törpék születéséért. De ez jóval azelőtt volt, hogy a Kő az irdákhoz került volna, akkor, amikor még az emberek vigyáztak rá. Mi mást várjanak az irdák? A tanácskozás folytatódott, az irdák megvizsgáltak minden módot annak elkerülésére, hogy bármit is tenniük kelljen.

Usha hamar elunta magát - mint az emberek általában -, és felajánlotta nevelőjének, hogy hazamegy és elkészíti a vacsorát. A Védelmező megkönnyebbült-nek látszott.

A lány a gyűlést elhagyva először úgy döntött, megsértődik. Ez jó ötletnek tűnt, de nem sokáig. A harag túlzottan lekötötte volna, és neki most más dolgokon járt az esze. Kisétált az erdőbe, de nem azért, hogy összegyűjtse a vacsorának valót. Inkább lesétált a partra. Lenyűgözve bámult a két lovag által a homokban hagyott nyomokra. Letérdelt és kezét az egyik mélyedésbe helyezte, ami jóval nagyobb volt az ő kezénél. A lovagok jóval magasabbak is voltak nála. Ahogy maga elé képzelte őket, kellemes, de szokatlan borzongás futott végig a testén. Életében először látott másik embert, először látott férfit. Rondák voltak, az igaz, legalábbis az irdákhoz képest, de tulajdonképp nem is voltak olyan visszataszítóak...

Usha még hosszú ideig álmodozott a fövenyen.

Az irdák ezalatt úgy döntöttek, hogy a Döntnökre bízzák a Szürkekövet, tegyen, amit jónak lát. (5 tudja a legjobban, mit kell tenni; ahogy dönt, úgy cselek-szenek ők is. Miután ezt elintézték, mindannyian hazatértek, hisz nagyon hiányzott már a magány, és túl akartak lenni az egészen.

A Döntnök nem tért haza azonnal. Ehelyett magához hívta a három legidősebb irdát egy bizalmas beszélgetésre.

- Nem akart,am nyilvánosan beszélni róla - kezdte -, mert tudtam, sokakat kellemetlenül érintene. De még valamit meg kell tennünk biztonságunk érdeké-ben. Mi immúnisak vagyunk a Kő csábítására, de él közöttünk valaki, aki nem az. Mindannyian tudjátok, kiről beszélek.

A többiek - csalódott és reményvesztett arcukból ítélve - valóban tudták. A Döntnök folytatta.

- Nehezemre esik meghoznom ezt a döntést, de el kell küldenünk magunktól. Mindannyian láttátok és hallottátok ma Ushát. Emberi vére kiteszi a Szürkekő befolyásának.

20

- Nem tudhatjuk bizonyosan - ellenkezett erőtlenül az egyikük.

- Ismerjük a történeteket - torkolta le a Döntnök. - Utánukjártam és tudom, hogy igazak. A Kő megront minden embert, aki közel kerül hozzá, irányíthatatlan vágyakkal töltve el őket. Még Caramon Majere, a háborús hős fiai is kis híján áldozatul estek neki. Magának Reor=ak kellett beavatkoznia, hogy meg-mentse őket. Lehet, hogy Ushát máris foglyul ejtette, és őt használja, hogy viszályt szítson köztünk. Ezért, az ő biztonságáért úgy mint a sajátunkért, Ushának mennie kell.

- De mi neveltük csecsemőkora óta! - tiltakozott egy másik öreg. - Soha nem is volt más otthona!
- Usha elég idős már, hogy megálljon a saját lábán, a saját fajtája között. - A Döntnök hangja megenyhült. - Korábban is láthattátok, hogy unatkozik és nyugtalan. A mi békés, szemlélődő életünk nem neki való. Mint minden ember-nek, változásra van szüksége a fejlődéshez. Mi csak akadályozzuk. Neki is jobb lesz így.
- Nehéz lesz megválni tőle. - Az egyik öreg elmorzsolt egy könnyet, és az ír-dáknál ez nagy szó. - Főleg a Védelmezőnek. Valósággal csüng rajta.
- Tudom - mondta megnyugtató hangon a Döntnök. - Kegyetlennek tűnhet, de minél hamarabb megtörténik, annál jobb mindnyájunknak, a Védelmezőt is beleértve. Egyetértetek?
A Döntnök határozatát helybenhagyták, és ő elindult, hogy közölje a Védelmezővel, a többiek pedig hazamentek.
3
(Búcsú. védelmező ajándéka
—elmenni? - meredt Usha értetlenül a férfira, akire mindig úgy tekintett mint Védelmezőjére. - Elhagyni a szigetet? De mikor?
- Holnap, gyermekem - jött a felelet. A Védelmező már körbejárta a kis kunyhót, amelyben a lánnyal laktak, és összegyűjtötte Usha holmiját az ágyra, hogy becsomagolhassák az útra. - Már felkészítettünk neked egy csónakot. Gyakorlott tengerész vagy és a csónakot varázslat is erősíti. Soha nem fog felborul-ni, bárhogy háborogjon is a tenger. Ha eláll a szél, akkor is tovább halad, a gondolataid ereje fogja hajtani. Biztonságban átvisz a tengeren Palanthasba, az emberek városába, amely innen majdnem pontosan délnek fekszik. Csupán húsz órányi út, nem több.
- Palanthas... - ismételte Usha, nem igazán értve a szót, sőt igazából azt se fogta fel, hogy beszél.
A Védelmező biccentett.
- Ansalon összes városa közül Palanthast fogod majd a legkellemesebb hely-nek találni. Sokan és sokfélék laknak ott. A palanthasiak nagyon toleránsak más népek kultúrájával szemben. Különös módon ennek az az oka, hogy ott áll az ősmágia egyik Tornya, amelynek az ura Lord Dalamar. Bár a Feketeköpenyes Rend mágusa, nagyon tiszteli...
Usha már semmit sem hallott. Ismerte Védőt, és tudta, hogy itt most vitának helye nincs. A csendes, nyugodt, megfontolt és udvarias férfi többet beszélt most, mint az elmúlt hónapban összesen, és csak azért beszélt ilyen sokat, hogy mindkettejüket megnyugtassa. A lány biztos volt ebben, mert amikor nevelőapja felvett egy babát, amellyel ő kislányként oly szívesen játszott, hirtelen abba-hagyta a megkezdett mondatot és olyan mozdulattal szorította keblére a kopott játékot, amilyennel őt, kislány korában.
Usha szemei megteltek könnyel. Gyorsan elfordult, hogy a férfi ne lássa sírni.
- Tehát Palanthasba küldtök, igaz? Helyes. 'ILdod, hogy már úgyis régóta el szerettem volna menni. Már meg is terveztem az utamat. Azt gondoltam, hogy Kalamanba megyek, de - vonta meg a vállát, mint akinek teljesen mindegy - Pa-lanthas is megteszi. Egyik hely éppoly jó, mint a másik.
Persze soha nem akart Kalamanba menni. Csupán ennek a városnak a neve jutott előszöz eszébe. De úgy mondta mindezt, mintha már évek óta az utazáson törné a fejét. Az igazság azonban az volt, hogy félt. Halálosan, rettenetesen félt.
Az Irda tudja, hogy hol voltam tegnap éjjel!, gondolta a lány, és bűntudatot érzett. Tudják, hogy lenn voltam a parton. Tudják, mit gondolok, mit álmodok.
Álmában ismét látta a lovagokat, látta a fiatal arcukat, izzadságtól gyöngyöző homlokukat, erős, inas karjaikat. Álmában találkozott, beszélt velük és elhajózott velük sárkányhajójukon. Megvallották neki, hogy szeretik, és felajánlották életüket és kardjukat. De tudta, hogy mindez csak hazugság. Hogyan szerethetnének bele valakibe, aki olyan otromba, mint ő? Usha most fülig pirult szégye-22
nében, ahogy tegnapi álmát felidézte. Szégyellte magát a lovagok miatt, szégyell-te magát amiatt, amit felkavartak benne.
- Igen, mindketten tudjuk, hogy ideje elmenned innen - folytatta a Védelmező rekedt hangon. - Már beszéltünk erről.
Igaz, Usha az elmúlt három évben valóban beszélt arról, hogy elmegy. Tervezgette az utat, hogy mit kellene vinnie, sőt még a napot is meghatározta. Egy lehetséges napot, egy távoli napot. És az a nap eljött, majd el is ment. De Usha mindig maradt. Vagy a tenger volt túl hullámos, vagy az időjárás túl hűvös, vagy a csónak volt nem megfelelő, netán az ómenek voltak rosszak. Védelmezője mindig komolyan egyetértett vele - mint mindennel, amit a lány tett vagy mondott -, és több szó nem esett a

dologról.
- Igazad van, mindenképp elmentem volna - felelte Usha, és remélte, hogy hangja remegését nevelője az izgalomnak tulajdonítja majd. - Félig már be is csomagoltam.
Kézfejével gyorsan megtörölte arcát, szembefordult a férfival, aki felnevelte.
- Mi az ördögöt csinálsz, Védő Papa? - Gyerekkorában szólította így. - Csak nem képzeled, hogy a babámmal megyek Palanthasba? Hagyd csak ott szépen. Legalább lesz társaságod, amíg én oda leszek. Beszélgethettek, amíg visszajövök.
- Nem jöhetsz vissza, gyermekem! - sóhajtotta halkan Védő. Nem nézett a lányra, csak szorította magához a remekbe készült hajas babát. Aztán némán Usha kezébe nyomta.
Az meg csak állt, és döbbenten meredt rá. A félelem kétségbeeséssé fokozódott benne és a kétségbeesés könnyeket csalt a szemébe. Megragadta a babát és keresztülhajította a szobán.
- Most megbüntettek! Megbüntettek, amiért kimondtam, amit gondolok! Amiért én nem féltem azoktól az emberektől! A Döntnök gyűlöl engem, mindnyájan gyűlöltök... mert ilyen otromba vagyok, meg buta, meg... meg ember! De jól van! - Usha kitörölte könnyeit a szeméből, megigazította haját és vett egy mély, reszkető lélegzetet. - Amúgy sem akartam visszajönni. Ki akarna? Kit érdekel egy olyan unalmas hely, ahol senki nem szól egy szót se senkihez hónapokig? Hát engem nem! Még ma este elmegyek! Most! Pokolba a csomagolással! Nem kell semmi tőled, soha! Soha! Soha többé!
Most már zokogott - zokogott, de ugyanakkor figyelte könnyei hatását is. A Védelmező pedig csak bámult rá szerencsétlenül, mint mindig, ha a lányt sírni látta. Fel fogja adni. Mindig feladja! Bármit megtesz, hogy megnyugtassa őt, hogy lecsitítsa, bármit megad neki, amit csak akar. Mindig így volt. Az irdáknak nem szokásuk kimutatni érzelmeiket, hacsak azok nem rend-kívül erősek. Következésképpen szinte megbénította őket, ha az emberi természet ilyen heves megnyilvánulásával találkoztak. Nem bírták elviselni a látványt, hogy valaki ilyen erős érzelmi nyomás alatt legyen. Számukra ez felkavaró, megemészthetetlen volt, látni se bírták. Usha hamar megtanulta, hogy a könnyek és a sírás mindent megszerez neki, amit csak akar. Egyre hangosabban zokogott, fuldokolva nyelte könnyeit és titokban nagyon izgult. Nem küld-hetik el. Most nem.
El fogok menni, gondolta, de majd amikor nekem tetszik.
Elnyújtotta kicsit a fájdalmas zokogást, és már éppen arra gondolt, hogy ideje lenne abbahagyni és esélyt adni Védőnek, hogy dadogva bocsánatot kérjen, amikor valami furcsát hallott.
Egy ajtócsapódást.
Usha nyelt egyet, zsebkendő után kotorászott és megtörölte a szemét. Mikor ismét látott, döbbenten tekintett körbe.
A Védelmező eltűnt. Egyszerűen kisétált a szobából.
Usha csendben ült, egyedül a kis kunyhóban, amely az övé volt, amióta ide-hozták még csecsemő korában. Egy ideig számolta, hogy hány év telt el azóta a nap óta, amelyről a Védelmező azt mondta, hogy akkor született. De úgy tizen-három éves korában abbahagyta a számolást. Addig jó játéknak tűnt, számolni a napokat, de akkor valamiért idegesíteni kezdte. Senki sem mesélt túl sokat a szüleiről, vagy arról, hogy miért nincsenek itt. Nem nagyon szerettek itt ilyesmi-ről beszélni. Mindig elszomorította az irdákat, ha szóba hozta a dolgot.
Senki nem tudta neki megmondani, hogy ki is ő valójában... csak azt, hogy mi nem. Nem volt irda. Így aztán - dacból - abbahagyta az évek múlásának követését, és mire ismét fontossá vált a számára, már elvesztette a fonalat. Négy vagy öt év telt el azóta? Hat? Tíz?
Nem számít. Semmi sem számít.
Usha tudta, hogy a könnyek ezúttal nem segítenek.
Másnap, úgy déltájt, az irdák ismét összegyűltek - immár másodszor az el-múlt két napban, ami gyakorlatilag példa nélkül való a történelmükben -, hogy búcsút intsenek az „ember-gyerek"-nek. Usha mostanra már felvértezte magát haragjával - haragjával és sértődöttségével. Búcsúja távolságtartó és szertartásos volt, mintha csak valami kellemet-len unokatestvértől távozna, akihez beugrott pár napra.
- Nem érdekel! - A Védelmező hallotta, hogy a lány ezeket a szavakat suttogja maga elé, nem túl halkan. - Örülök, hogy elmegyek. Ti nem akartok engem. Egyikőtök sem akart soha. Egyikőtök sem érdekel! Mint ahogy ti se törődtök velem.
Pedig az irdák törődtek vele. A Védelmező szerette volna ezt elmondani neki, de ilyesmiről beszélni nagyon nehéz volt, ha nem teljesen lehetetlen. Az irdák nagy gonddal nevelték az óvatlan, fecsegő-kacagó gyermeket, aki rendszeresen kizökkentette őket elmélyült tanulmányaikból, és arra kényszerítette mindnyájukat, hogy megnyissák lepecsételt és jól lezárt szívüket. Ha dühösek is voltak rá - márpedig voltak rá dühösek -, az soha nem tartott sokáig. Elégedetté tette őket, ha a lányt

boldognak láthatták, és ezért minden lehetőt elkövettek, hogy ne zökkenjen ki ebből az állapotból. Most a férfi bizonytalanul arra gondolt, hogy lehet, hogy ezzel hibát követtek el. A világ, amelybe most kitaszítják a lányt, kegyetlen és egyáltalán nem törődik Ushával. Akár szomorú, akár vidám, éljen vagy haljon, a világot nem érdekli. Csak most ötlött fel benne - kicsit későn -, hogy Usha nincs felkészülve rá, hogy szembenézzen ezzel.
De különbéri sem gondolt arra soha komolyan, hogy egyszer majd szabadjára engedje a vad, daloló madárkát. Most eljött az idő, és mert érzelmeiket az irdák nem mutathatják ki, úgy jelezték azokat, ahogy lehetett - ajándékokat hoztak a lánynak.
Usha köszönet nélkül fogadta el az ajándékokat, belehajigálta őket egy bőr-zsákba, anélkül, hogy egy pillantásnál több figyelmet szentelt volna nekik. Ha az ajándékozó megpróbálta elmagyarázni, hogy mire jó, amit adott, a lány oda se figyelt a szavaira. Mélyen sértve érezte magát, és elhatározta, hogy mindenkit visszasért. A Védelmező nem tudott igazán haragudni rá ezért.

24

A Döntnök mondott egy rövid, megindító beszédet, melyet Usha merev arccal, némán hallgatott végig, és aztán elérkezett a pillanat. Az apály épp megkezdődött, a szél jó irányba fújt. Az irdák áldást és jókívánságokat mormoltak. Usha hátat fordított nekik és keresztülvágott a fák közt, a part felé, ajándékait melléhez szorította.

- Nem érdekel! Nem érdekel! - hajtogatta magának a lány, amiről a Védelmező azt remélte, hogy erőt ad majd neki.

Ő volt az egyetlen, aki elkísérte a csónakhoz. Usha egy szót sem szólt hozzá, és a férfi már kezdett azon gondolkodni, hogy esetleg félreismerte őt. Talán a lány is egyike az érzéketlen, nemtörődöm embereknek. Körülbelül félúton a parthoz, amikor már csak ketten voltak, Usha hirtelen megállt.

- Védő Papa! Kérlek! - A lány a férfi köré fonta karját és szorosan átölelte, ami egy olyan érzelemkitörés volt, amire Usha gyermekkora óta nem volt példa. - Ne küldj el! Ne hagyj elmennem! Jó leszek, nem okozok több bajt! Szeretlek! Mindnyájatokat szeretlek! 1

- Tüdom, gyermekem, tudom! - A Védelmező szeme elhomályosult, miközben ügyetlenül megpaskolta a lány vállát. Még elevenen élt benne az emlék, ami-kor az apró gyermeket vigasztalta így, megpróbálva megadni neki azt a szeretetet, amit csak egy anyától kaphat, és amit épp ezért képtelen volt nyújtani neki.

Mikor Usha zokogása kissé enyhült, karnyújtásnyira tolta magától és a lány szemébe nézett.

- Gyermekem, nem hittem volna, hogy valaha is mondok ilyet neked. De nem hagyhatlak úgy elmenni, hogy azt gondold, már nem szeretünk téged, amivel most vádolsz bennünket. Soha ne gondold ezt, Usha. Nagyon szeretünk, és azt akarom, hogy ezt tudd. Az igazság az... hogy egy nagyon erős varázslatra készülünk, hogy megakadályozzuk a gonosz lovagok visszatérését. Nem tudom jobban megmagyarázni, de ez a varázslat ártana neked, Usha, mert te nem vagy irda. Veszélybe sodorna téged. Azért küldünk el, mert aggódunk a biztonságod miatt.

Ez hazugság talán, de ártalmatlan. Az igazság az, hogy Ushát azért küldték el, mert veszélyeztetné a varázslatot. Az emberi lény egy bizonytalan folt a mágia kristálytiszta szövetében, melyet az irdák felidézni készültek, hogy felhasználják a Szürkekőbe zárt erőt. A Védelmező tudta, hogy ez az igazi oka annak, hogy a Döntnök elhatározta, elküldi a lányt.

Usha szipogott. Nevelőapja megtörölte a lány arcát és orrát, mint ahogy azt kislánykorában annyiszor megtette.

- Ez... ez a varázslat - sóhajtott Usha -, megvéd majd benneteket? Megvéd majd a gonosztól?

- Igen, gyermekem. Legalábbis így mondja a Döntnök, és nekünk nincs okunk, hogy kételkedjünk a bölcsességében. -

Egy újabb hazugság. A Védelmező többet hazudott ezen az egyetlen napon, mint egész, századokon át tartó élete folyamán. Es nagyon csodálkozott rajta, hogy milyen jól megy neki.

Usha megpróbálkozott egy halvány mosollyal,

- Köszönöm, hogy őszinte voltál velem, Védő. Én... én igazán sajnálom, hogy olyan undok voltam a többiekkel. Kérj telük bocsánatot a nevemben! Mondd el nekik, hogy mennyire fognak majd hiányozni nekem és hogy mennyit gondolok majd rájuk, mindenkire, mindennap.

Ismét eleredtek a könnyei. Nyelt egyet és kirázta a sírást a fejéből.

25

- Megmondom nekik, Usha. Most gyere. A Nap és a dagály nem vár senkire, ahogy a minotauruszok mondják.

Lementek a tengerpartra. Usha nagyon csendes volt. Zavarodottan, hitetlen-kedve nézett maga elé.

Elérték a csónakot, egy nagy kétárbocos vitorlást, amely minotaurusz munka volt. Néhány esztendővel ezelőtt szerezték meg az irdák, hogy ezen szállíthassák a Szürkekövet. Mivel azt a feladatot már kiszolgálta, megengedték a Védelmező-nek, hogy Ushát tanítsa rajta vitorlázni. Bár számított rá, mindig rettegett ettől a naptól, amely most bekövetkezett.
Usha és nevelőapja gondosan elrendezték a lány két csomagfiát, a kisebbiket, amely személyes holmijait tartalmazta és a nagyobbat az irdák ajándékával. Usha olyan öltözéket viselt, amely az irdák szerint legalkalmasabb a melegben való utazásra: bőszabású, laza, zöld selyemnadrágot, melyet bokáján megkötött, hason-ló színű nyitott nyakú selyemtunikát, amelyet a derekán aranyöv fogott össze, és egy kézi hímzésű, fekete, rövid köpenyt. Fejébe zöld selyemföveget húzott.
- Ez a sok csomag... úgy nézel ki velük, mint egy surranó - sütött el egy szellemtelen tréfát a Védelmező.
- Egy surranó! - erőltette a nevetést Usha. - Sokat meséltél nekem róluk, Védő. Mit gondolsz, találkozom majd eggyel?
- Könnyebb velük összefutni, mint megszabadulni tőlük. Bizony, gyermekem. - A Védelmező elmosolyodott valami régi emlék hatása alatt. - Találkozni fogsz a legvidámabb és legkönnyebb kezű surranókkal. És folyton zsörtölődő, mogorva törpékkel, meg eszes, ügyes kezű gnómokkal, bátor és jóképű lovagokkal, ezüsthangú elfekkel. Minddel találkozni fogsz...
Miközben beszélt, a Védelmező észrevette, hogy Usha tekintete elfordul róla. A lány a tenger felé nézett. Arckifejezése megváltozott, nem látszott rajta bizonytalanság vagy zavar. A férfi most kíváncsiságot látott és az élet megízlelésének vágyát. A látóhatáron fehér felhők gyülekeztek, de Usha nem felhőket látott, ha-nem városokat, ahogy fehéren szikráznak a napsütésben. Az volt az érzése, hogy ha a tengernek szilárd felszíne lenne, akkor a lány most egyenesen keresztülrohanna rajta, hogy mielőbb odaérjen.
A Védelmező felsóhajtott. Emberi vére végül felülkerekedett az árva leányban. Szemében izgalom tükröződött, ajkai szétnyíltak. Öntudatlan mozdulattal kissé előrehajolt, készen rá - mint minden ember -, hogy vakon a jövő elé rohanjon.
A férfi, aki egyike volt a kevés irdának, aki bejárta a világot, tudta - sokkal jobban, mint nevelt lánya -, hogy micsoda veszélyekkel kell majd Ushának szembenéznie. Már majdnem figyelmeztette, a szavak az ajkán voltak. Mesélt már neki a lovagokról és a surranókról. Most a veszedelmes sárkányfattyakról, gonosz goblinokról, eltorzult lelkű emberekről, sötét papokról - akik Morgion vagy Chemosh nevében -kimondhatatlan cselekedeteket hajtanak végre -, élet-erőt szívó gyűrűt viselő feketeköpenyes varázslókról, csavargókról, tolvajokról, hazugokról és kerítőkről kellene mesélnie.
De nem szólt semmit. Nem volt szíve eltaposni a lányban fellobbant szikrát, kioltani a rajongó, tiszta ragyogást. Hamarosan úgyis megtanulja. Remélhetőleg az istenek ügyelnek rá addig, mint ahogy megígértetett, hogy gondját viselik pityergő gyermekeknek, sebesült állatoknak és surranóknak.
A Védelmező besegítette Ushát a csónakba.
- A csónak mágikus ereje eljuttat téged Palanthasba. Mindössze arra kell ügyelned, gyermekem, hogy a lenyugvó nap jobbról süsse orcádat. Ne félj a vi-

hartól. Ez a csónak nem süllyed el. Ha elül is a szél, a mi varázserőnk tovább dagasztja vitorládat és felgyorsítja hajódat ezen az úton. Hagyd, hogy elringassa-nak a hullámok. Mikor holnap reggel felébredsz, Palanthas szikrázó tornyait fogod látni a felkelő nap fényében.
Együtt húzták fel a vitorlát. Végig, amíg dolgoztak, a Védelmező némán vitatkozott magával, próbált elhatározásra jutni. Végül eldöntötte.
Mikor a hajó készen volt az indulásra, a Védelmező leültette Ushát a tatban és keze ügyébe rendezte felszerelését. Mikor ezzel kész volt, előhúzott egy pergamen-tekercset, amelyet fekete pecsét zárt le. A férfi Usha kezébe nyomta az iratot.
- Mi ez? - kérdezte a lány, kíváncsian figyelve. - Térkép?
- Nem, gyermekem. Nem térkép. Egy levél.
- Nekem? - Tekintetében felcsillant a remény. - Van benne valami apámról? Hogy miért hagyott magamra? Egyszer azt ígérted, hogy majd elmondod, Védő. Az irda elvörösödött és hátrébb lépett.
- Ez... izé... nem, gyermekem. Már ismered a történetet. Mit tehetnék még hozzá?
- Azt mondtad, hogy anyám halála után elhagyott, de azt sohasem, hogy mi-
ért. Azért mert nem szeretett engem, ugye? Mert miattam halt meg az anyám.
Gyűlölt engem...
- Honnan veszed ezeket a badarságokat, gyermekem? - ütközött meg a Védelmező. - Apád

rettenetesen szeretett téged. Tudod mi történt. Már elmondtam. Usha sóhajtott.
- Igen - felelte. Minden beszélgetésük a szüleiről ehhez hasonlóan ért véget. A férfi valamiért vonakodott megmondani az igazat. Jól van, már nem számít. Már megtalálta a saját igazságát.
A Védelmező megpaskolta a pergament és gyorsan témát váltott.
- A címzett nem te vagy, de ha már nem látod a horizonton a szigetünket, felbonthatod és elolvashatod. Annak a valakinek, akinek elviszed ezt a levelet, lehetnek majd kérdései, melyekre csak te tudod a választ.
Usha zavart arckifejezéssel méregette a levelet.
- Akkor kinek szól?
A férfi egy pillanatig hallgatott, csendben küzdve önmagával. Aztán megrázta a fejét, hogy eloszlassa kétségeit és válaszolt.
- Él egy nagy hatalmú mágus Palanthasban. A neve Dalamar. Miután elolvastad a levelet, vidd el neki. Azt hiszem, joga van tudni, hogy mit tervezünk. Ha valami... Abbahagyta, de Usha gyorsan lecsapott rá.
- Ha valami rosszul sülne el! Ó, Védő - a férfi nyakába vetette magát. - Úgy félek!
Fogsz is, gyermekem, egész életedben. Ez az emberek átka. Előrehajolt és megcsókolta a lány homlokát.
- Anyád áldása - és apádé is - elkísér utadon.
Az irda kilépett a csónakból. Eltolta a hajót *partról és a vízre lökte.
- Védelmező! - kiáltotta Usha és a távolból felé nyújtotta kezét.
De a víz, vagy a mágia, vagy mindkettő gyorsan tovarepítették a csónakot. A part-ra futó hullámok zaja elnyomta a lány kiáltását.
A Védelmező a homokos parton állt, amíg a csónak el nem tűnt a szeme elől. De még utána is hosszú ideig nézte a horizontot mozdulatlanul, ahol az apró fehér folt eltűnt.
Csak mikor megjött a dagály, és hullámai elmosták Usha lábnyomát a homokban, akkor fordult meg a Védelmező és hagyta el a partot.
4
Ivé[(j)a[amarnak
sha egyedül ült a csónakban és figyelte, ahogy a Védelmező karcsú alak-ja egyre jobban összezsugorodik a távolban, ahogy eddigi otthonának körvonala lassan egy alig látható fekete csíkká egyszerűsödik a horizonton. Mikor a Védelmező és a sziget eltűnt a szeme elől, a lány megragadta a kormánylapátot, hogy visszafordítsa a hajót.
De a kormány nem mozdult. A szél erősen, egyenletesen fújt. Az irda mágia továbbhajtotta a csónakot Palanthas felé.
Usha lerogyott a csónak aljába és keservesen zokogni kezdett, addig sírt, hogy szinte már betegnek érezte magát tőle. A könnyek nem enyhítették sajgó szíve fájdalmát. Sőt, csuklani kezdett tőlük és égették a szemét. Zsebkendő után kotorászott és közben kezébe akadt a Védelmezőtől kapott pergamen. Különösebb lelkesedés nélkül bontotta fel, arra számítva, hogy valami újabb igazságtalanságot olvas benne, ami majd őt sújtja, és nekifogott az olvasásnak.

Drága Ushám!
Te csendesen alszol, amire én e sorokat papírra vetem. Elnézlek, ahogy békésen szenderegsz, karodat fejed alá téve, hajad kócosan homlokodba hull, orcádon még nem száradtak fel a könnypatakok csillogó nyomai. Te vagy az a gyermek, aki melegséget és örömet hozott az életembe. Máris hiányzol, pedig még el se hagytál.
Tudom, hogy haragszol és sértve érzed magad, amiért elküldünk, magad-ra hagyva. De kérlek, higgy nekem, drága gyermekem, hogy soha nem tettem volna ilyet, ha nem lennék meggyőződve arról, hogy ez szolgálja legjobban a Te érdekeidet.
A kérdés, amit felvetettél a gyűlésen a Szürkekővel kapcsolatban, hogy az irányítana bennünket, olyan kérdés, amit sokunk feltett magának. Meg vagyunk győződve róla, hogy a legjobb, amit tehetünk, hogy kiszabadítjuk a Kő belsejében szunnyadó energiákat. Bízunk a Döntnök bölcsességében, már csak azért is, mert úgy látjuk, hogy nincs más esélyünk.
A Döntnök határozatot hozott, hogy a külvilágból senki ne tudjon arról, hogy mit akarunk tenni. Azt hiszem, hibát követ el. Túl sokáig éltünk elszigetelve a világ többi részétől. Ezért gondolom úgy, hogy nincs igaza a Döntnöknek. Ez már nemegyszer, tragédiába torkollt.
A nővérem...

Ami ezután volt írva, kikaparták. Védő soha nem említette, hogy van egy nő-vére. Hol van most? Mi történt vele? Usha megpróbálta kisilabizálni a megmaradt nyomokból az eredeti szöveget, de nem ment sokra vele. Felsóhajtott és tovább olvasott. A következő rész Dalamarnak szólt, a Ősmágia palanthasi Tornya urának.
28
Usha átugrotta az udvariaskodó bevezetést, és annak leírását, hogy hogyan sikerült az irdáknak megszerezniük a Szürkekövet. Ezt a történetet már számtalanszor hallotta és most semmi türelme nem volt hozzá. Szemével gyorsan meg-kereste azt a részt, ahol az érdekes dolgok kezdődtek.

A Szürkekőnek emeltünk egy oltárt, azon nyugszik. Első ránézésre elég jelentéktelen külsejű kő. De jobban megIlgyelve roppant érdekesnek bizonyul. A mérete aszerint változik, hogy ki nézi. A Döntnök szerint akkora, mint egy összegömbölyödött macska, de én inkább csak tyúktojásnyinak látom. Lehetetlen megszámolni rajta a rácsiszolt fazettákat. Mi mindnyájan meg-számoltuk, de nem kaptunk két egyforma eredményt. A számok nem eggyel vagy kettővel térnek el egymástól, hanem nagyságrendi különbségek vannak köztük, mintha mindannyian egy másik követ vizsgáltunk volna. Tudjuk, hogy a Kő kaotikus természetű. Tudjuk továbbá, hogy Reorx isten számtalanszor próbálkozott visszaszerezni a Szürkekövet, de mind ez ideig sikertelenül. A Kő megtartása meghaladja hatalmát. Miért tudjuk akkor mi megőrizni?
A Döntnök véleménye szerint ennek az az oka, hogy Reorx egy gyenge isten, aki könnyen változtatja jellemét, elveit. Ez talán igaz, de csodálkozom rajta, hogy akkor a többi isten miért nem tudta kiterjeszteni rá a hatalmát? Talán ők is gyengék hozzá? És ha az istenek mindenhatóak, lehetséges ez egyáltalán? Csak akkor, ha a Kőnek megvan a saját mágikus ereje, amely nagyobb, mint az isteneké. Ha ez így van, akkor a Szürkekőnek messze hatalmasabb varázsereje van, mint nekünk. Ami azt jelenti, hogy nem mi irányítjuk. Becsap bennünket, felhasznál bennünket - hogy mire és milyen célból, azt nem tudom. De félek, hogy így van.
Ezért írom le itt a Világ és a Szürkekő teremtésének történetét, ahogy mi, irdák tudjuk. Tapasztalni fogod, Lord Dalamar, hogy ez számottevően különbözik más történetírásoktól, és ez az egyik oka annak, amiért elengedhetetlennek tartom, hogy ez a tudás a Mágusok Tanácsának birtokába jusson. Talán kiderül belőle néhány fontos részlet a Szürkekővel kapcsolatban.

- Irda történelem! - sóhajtott Usha és majdnem összetekerte a pergament. - Hallottam már elégszer. A kisujjamban van az egész.
A lány írt és olvasott mind az irdák, mind az emberek nyelvén, amely utóbbit az irdák sose használták maguk között, de amit elengedhetetlenül szükségesnek tartottak, hogy ő megtanuljon. És Usha mindig jó tanuló volt, bár nem élvezte különösebben a tanulást. A művelt irdákkal ellentétben ő jobban szerette meg-tenni a dolgokat, mint olvasni róluk.
De most semmi mást nem tudott tenni, mint sajnálni magát és szenvedni a ki-taszítottságtól. Kihajolt a csónak oldalán és zsebkendőjét a sós vízbe mártotta, majd megmosta vele arcát és homlokát, hogy felfrissítse magát. Aztán, hogy száműzze lelkéből a szomorúságot, folytatta az olvasást, eleinte unatkozva, de aztán egyre lelkesebben. Szinte hallotta Védő hangját, szinte újra ott ült a kis asztalnál és figyelte a Világ teremtésének történetét.

Őseink úgy mondják, hogy valaha a három isten - akiket mi Paladine, Takhisis és Gilean néven ismerünk - együtt élt a halhatatlanok létsíkján. Ők
29
hárman testvérek voltak, Chaosnak, a Minden és a Semmi Atyjának szülöttei. Paladine, a legidősebb fiú megbízható és megfontolt volt. Gilean szüle-tett másodikként, ő tanult volt és bölcs. Takhisis volt az egyetlen lány, a legifjabb gyermek, bizonyos értelemben az Atya szívének legkedvesebb. Nyug-talannak, ambiciózusnak és udvariatlannak született.
Chaos leánya hatalmat akart, mindenkin uralkodni szeretett volna. Meg-próbálta, de nem sikerült igájába hajtani fivéreit. Paladine túl erős akaratú, Gilean túl tudatos volt ehhez, és ez - az irdák így hiszik - Takhisist arra indította, hogy kigondolja Krynn világát és minden élőt, ami létezik rajta.
Takhisis nagyon elbűvölő és ravasz tud lenni, ha akar valamit. Elment hát fivéreihez és elmondta nekik ötletét egy világról, amely tele van élő lelkek-kel. Paladine-nak azt magyarázta, hogy hogyan teremthetnének ezek a lelkek rendet a zűrzavaros világban. Az idő tájt fivérét roppantul zavarta, hogy létezésüknek nem volt semmi célja, semmilyen értelme. Az isten és kedve-se, Mishakal istennő, el voltak ragadtatva az ötlettől és azonnal beleegyezésüket adták hozzá.

- Természetesen el kell mondanod Atyánknak - mondta Paladine. - Meg kell szerezned a beleegyezését.
- Ó, hát persze, testvérkém - felelte Takhisis.
Paladin-nak tudnia kellett volna, hogy húga hazudik, de olyan mohón vágyott a Világegyetem rendbe hozására, hogy eltakarta szemét az igazság elől.
Akkor Takhisis Gileanhoz ment. Beszélt neki arról, hogy mi mindent lehetne tanulmányozni egy ilyen világban, a lehetőségről, hogy megismerjék más lények viselkedését különböző helyzetekben.
Gilean roppant érdekesnek találta ezt a dolgot. Nem döntött azonnal (legalábbis semmilyen feljegyzésünk nincs arról, hogy mi történt közöttük), de megtárgyalta Zivilynnel, egy új istennel, aki egy másik létsíkról jött, amit egyszerűen csak A Túloldalként emlegetett. Zivilynről úgy tartják, hogy egyidejűleg létezik minden létsíkon.
Zivilyn előre tekintett, aztán hátra. Jobbra nézett, majd balra. Aztán fel és le, majd végül kijelentette, hogy az ötlet jó.
Gilean, épp ezért beleegyezett.
- Persze Atyánknak meg kell említened a dolgot - tette még hozzá Gilean, mintegy mellékesen, anélkül, hogy felpillantott volna könyvéből.
- Ó, hogyne, testvérkém - felelte Takhisis.
Gilean tudta, hogy húga hazudik, Zivilyn figyelmeztette, hogy az istennő hazudni fog. De a megismerés lehetősége túl csábító volt, ezért Gilean eltakarta szemét az igazság elől.
Miután mindkét fivére beleegyezését megszerezte, Takhisis munkához látott. -
A Túlolci,.lon élt egy isten, akit Reorx néven ismertek. Nem sokat lehet tudni a múltjáról, bár egyesek szerint valami szörnyű tragédia rejlik benne, ami miatt kerüli a többi halhatatlant. Egyedül él saját létsíkján, a kovács-műhelyében, és azzal tölti az idejét, hogy gyönyörű vagy rettenetes dolgokat alkot, csodálatosakat vagy rémületeseket. Az ő öröme a Teremtés. Soha nem használja azokat a dolgokat, amiket készít, és ha valamit befejezett, egyszerűen félredobja. Még látjuk is azokat - néha egy-egy leesik a létsíkról -, mi hullócsillagnak nevezzük.
Takhisis elment hát Reorxhoz és dicsérni kezdte a munkáját.
- Milyen kár - mondta -, hogy eldobálod ezeket! Volna egy ötletem. Teremthetnél valamit, ami nem válna unalmassá, sőt újabb kihívást jelentene, halhatatlan életed minden napján. Alkothatnál egy világot és benépesíthetnéd lelkekkel, és ezeket a lelkeket megtaníthatnád mindarra, amit te tudsz.
Reorxot megragadta a gondolat. Végtelen alkotómunkájának ez értelmet adhatna, valami használható jönne ki belőle. Azonnal beleegyezett.
- Megbeszélted ezt az Atyával? - kérdezte Takhisist.
- Különben sose kerestelek volna fel - felelte az istennő.
Reorxnak fogalma sem volt róla, hogy Takhisis hazudik.
Akkor az istenek összegyűltek: Paladine, Mishakal és gyermekei, Gilean és egyetlen vér szerinti leánya, fogadott gyermekeivel, Takhisis szeretőjével Sargonnassal és gyermekeikkel. Reorx is megérkezett, felállította műhelyét és Chaos végtelen, sötét éjszakáját megvilágította az olvasztott fém izzó vörösével, és teremtő kalapácsa első ízben sújtott le a készülő világra.
Ebben a pillanatban a fivérek kénytelenek voltak szívüket megnyitni az igazságra.
Takhisis nem tárgyalta meg a dolgot Chaosszal, a Minden és a Semmi Atyjával. Az istennő, sejtve, hogy a világegyetem rendezésének terve ellenkezést váltana ki a rendezetlenség urából, gondosan eltitkolta előle ötletét. És ah-hoz kétség sem férhetett, hogy fivérei tudták ezt.
Chaos megsemmisíthette volna gyermekeit és kis játékszerüket ott és akkor, de - mint azt a szülők szokták - elhatározta, hogy inkább megleckézte-ti őket.
- Valóban meg fogjátok alkotni a Rendet - mennydörögte -, de gondom lesz rá, hogy ez a rend törékeny legyen és viszályt szítson, mind köztetek, mind pedig azok között, akik a világotokban élnek majd.
Semmi nem változtathatta már meg azt, ami megteremtetett. A Reorx kalapácsütésének nyomán kipattanó szikrákból már megszülettek a csillagok, a csillagok sugárzó fénye már életre keltette a lelkeket. Reorx pedig már megformálta a világot, ahol ezek a lelkek élhetnek majd.
És ez volt az a pillanat, amikor Chaos átka kifejtette hatását.
Takhisis saját uralma alá akarta vonni a megteremtett lelkeket, azt akarta, hogy az ő parancsait kövessék, csak neki engedelmeskedjenek. Paladine maga akarta irányítani e lelkeket, hogy az igazság útjára vezesse őket. Gilean mindkettőnek látta az előnyeit - mármint akadémikusan foglalkozva a kérdéssel. De ő azt akarta, hogy a lelkek maradjanak szabadok, hogy ők válasz-szák meg az utat, amelyen elindulnak. Így a világ sokkal izgalmasabb lenne.

A testvérek összecsaptak. Gyermekeik és más létsíkokról érkező istenek csatlakoztak a küzdelemhez. A Minden Szentek Háborúja elkezdődött.
A Minden és a Semmi Atyja pedig nevetett, és nevetése rémülettel töltötte el azt, aki hallotta.
Végül aztán Paladine és Gilean rádöbbentek, hogy a harc elpusztíthatja, amit teremtettek. Szövetséget kötöttek hát húguk ellen, és bár nem értek el teljes győzelmet, de legalább rákényszerítették, hogy leüljön velük tárgyalni. Az istennő vonakodva, de beleegyezett abba, hogy hárman együtt fogják irányítani az új világot, ügyelve a köztük kialakult egyensúlyra. Igy reméltek véget vetni az átoknak, melyet atyjuk, Chaos bocsátott rájuk.
A három isten elhatározta, hogy mindegyikük ad valami ajándékot teremtményeiknek, amely segíti életüket és gyarapodásukat az új világban.
Paladine az irányítás képességével ruházta fel őket. Így képessé váltak munkálkodni céljaik érdekében, és fölébe kerekedni környezetüknek, hogy kialakítsák Rendjüket a világban.
Takhisis az ambíciót és a vágyat ajándékozta nekik. Így a lelkek nem csupán irányítják majd a világot, hanem folytonosan törekszenek arra, hogy minél jobbá tegyék azt - és benne magukat.
Gilean ajándéka a választás. Mindenkinek megvan a szabadsága ahhoz, hogy saját maga válasszon. Egyetlen isten sem szerezhet így abszolút hatalmat.
Minden ajándék jó szándékú, egyikük sem volt gonosz - hacsak nem használják valamelyiket szélsőségesen. Ha túlzásba viszik az irányítást, az a változásoktól való félelemhez vezet, gyanakvóvá tesz új elképzelésekkel szemben, türelmetlenné a másság iránt.
Ha az ambíciót túlozzák el, az a minden áron való hatalomszerzésre vezet, rabszolgaságba süllyeszt.
A vágy türelmetlenné, állhatatlanná, nyugtalanná tesz, ha túlzottan eluralkodik.
A szabadság - szélsőségesen értelmezve - maga az anarchia.
A lelkek aztán fizikai alakot nyertek, melyek az istenek képzeletében születtek meg. Paladine gondolatából lettek az elfek - az ő ideális népe. Kedvüket lelik a fizikai világ irányításában, szívesen formálják szabad akaratuk szerint. Sokáig élnek és nehezen változnak.
Takhisis egy gyönyörű fajt képzelt el, amely ambiciózus és önző, mint ő maga. Ezek voltak az ogárok. Ám ahogy nőttek ambícióik, úgy vesztették el szépségüket. De továbbra is erősek maradtak és nagy hatalommal rendelkeztek.
Bennünket, irdákat Takhisis teremtményeinek is tekinthetünk, mivel mi vagyunk az eredeti ogár nép. De láttuk, hogy mi történt testvéreinkkel és né-hányunk Paladine felé fordult és a segítségét kérte. Ő lehetővé tette számunkra, hogy kitörjünk a Sötétség Úrnője fogságából, de az ár igen magas volt. Nem élhetünk együtt a többi néppel, mert ha mégis megtennénk, viszszazuhanunk abba az állapotba, ami elől elmenekültünk. Elkülönült, magányos életet kell élnünk, örömünket lelve az elszigeteltségünkben, élvezve magányunkat. Még az is nehézséget jelent számunkra, hogy utódnemzés céljából összejöjjünk, ezért népünk soha nem lesz nagy létszámú. De mi elfogadtuk mindezeket a feltételeket, hogy megmeneküljünk testvéreink sorsától. Épp ezért a világ semmit se tud rólunk, vagy amit tud, az hamis.
Gilean gondolata az embereket teremtette meg. Ők élnek a legrövidebb ideig, ők változnak a leggyorsabban és könnyedén váltanak egyik oldalról a másikra.
Az Atya, saját szórakoztatására és azért, hogy tovább növelje a zűrzavart, megteremtette az állatokat. Nagyon felbosszantotta gyermekeit azokkal az előnyökkel, amellyel felruházta teremtményeit, közöttük a leghatalmasabbakat, a sárkányokat, melyek bölcs, intelligens, hosszú életű, nagy erejű, mágikus csodafegyverek.
Mióta a sárkányok megérkeztek Krynn földjére, az itt élő többi faj vagy harcban áll velük vagy a szövetségesük.
Így teljesedett be a világ egyensúlya. Az elfek úgy gondolnak magukra, mint a jóság megtestesülésére, míg az ogárok népe az életre kelt gonoszság. (Érdemes megjegyezni, hogy az ogárok szemszögéből a világ épp fordítva áll. Ők magukat tekintik „jó"-nak és az elfek meg a hozzájuk hasonlók, akiknek az a céljuk, hogy elpusztítsák az ogárok népét, a „gonoszak".) Az emberek középen állnak, bármely oldalra elmozdulhatnak, és meg is teszik folyamatosan.
Így hát az emberek azok, akikben keveredik az istenek összes ajándéka - a dolgok irányításának képessége, az ambíció, a vágy, és a választás szabadsága, mely hol a merev rendet, hol a folytonos változást választja -, akik tovább viszik a teremtést, a változást, a pusztítást az idők folyamán. Ezt hívják haladásnak.
Ugyanebben az időben történt, hogy a mágia megjelent a világban. Három isteni gyermek együtt nevelkedett, és rendszerint most is együtt vannak: Solinari, Paladine és Mishakal fia; Nuitari, Takhisis és Sargonnas fia; valamint Lunitari, Gilean egyetlen leánya. Minden isten rendelkezik mágikus hata-

lommal, de hármukban a mágia szeretete és a Művészetnek szentelt életük miatt még kifejezettebb ez a hatalom. Emiatt valamiféle kapocsként tartja őket együtt.
Mikor kitört a Minden Szentek Háborúja, a három isten szülei kényszerítették gyermekeiket, hogy egyik vagy másik oldalra álljanak. Az unokatest-vérek féltek, hogy a háború elpusztítja azt, amit a legjobban szeretnek: a mágiát. Ezért megesküdtek egymásnak, hogy hűek maradnak az igazi mágiához és egymáshoz, és elhagyták az istenek pantheonját. Halandó alakot öltöttek magukra és Krynn világára mentek.
Itt mindnyájan találtak maguknak egy-egy tanítványt a halandók között, és mindnyájan megajándékozták tanítványaikat a mágia művészetével. Ez az ajándék aztán továbbszállt más halandókra, és azok a halandók folyamodhattak a három isten segítségéért a szükség óráiban. Aztán az unoka-testvérek elhagyták Krynnt, de a közelében maradtak, a mennyben keringve, rezzenéstelen tekintettel figyelve a halandókra, akik részesültek az ajándékból. Mi, Krynnbeliek ezeket a szemeket holdjaink formájában ismerjük: az ezüst Solinari, a vörös Lunitari és a láthatatlan Nuitari.
Mi, irdák is rendelkezünk egy elég jelentős mágikus erővel, de nem tudjuk pontosan, hogy honnan ered ez a képességünk. Nem vagyunk kapcsolatban Krynn mágusaival, tehát valójában „renegátok"-nak számítunk. Gondolhatjátok azt is, hogy veszélyeztetjük rendjeiteket. A varázserőnk az egyik oka, hogy nem léphetünk kapcsolatba Krynn többi népével. A mágia elengedhetetlen túlélésünk szempontjából, minden irdával veleszületik. A varázslat a vérünkben van, hogy úgy mondjam, és éppoly természetes a számunkra, mint a látás, a hallás, a tapintás, a szaglás.
De térjünk vissza a teremtés történetéhez.
Az új világ fiatal volt és vad, mint az azt benépesítő halandó lelkek. Az elfek keményen dolgoztak és kialakították életterüket a világban. Az ogárok megtanultak alkalmazkodni a sajátjukhoz. Az emberek felmérték az ő részüket és javítottak rajta. Az istenek közül egyedül Reorx ajánlotta fel nekik a segítségét. Azt mondják, hogy Reorx csak azokban az idő-szakokban boldog igazán, amikor beavatkozhat a halandók életébe, és segíthet rajtuk.
Rengeteg tudást adott át az emberek egy csoportjának, köztük az acélkovácsolás művészetének titkait. Az elfek és az ogárok kerülik ennek a fémnek a használatát, amelyről nem tudják, hogy hogyan kell megmunkálni. Az emberektől vásárolnak acél kardokat, késeket, szerszámokat, ha szükségük van rá. Az emberek pedig egyre büszkébbek lettek tudásukra, és elkezdték szapulni a többieket. Büszkeségükben megfeledkeztek arról, hogy a dicsőség mesterüket, Reorxot illeti. Odáig mentek, hogy még magát az istent is kigúnyolták, amikor az eljött közéjük, mert sokkal alacsonyabb volt, mint ők.
Haragjában Reorx megátkozta ezeket az embereket. Visszavette tőlük a tudást, mellyel megajándékozta őket, és csak a vágyat hagyta nekik, hogy felfedezzenek, építsenek, tervezzenek. Átváltoztatta ezeket az embereket, hogy alacsonyak, zömökek legyenek, hogy a többi faj gúnyolódjék rajtuk. Ők lettek a gnómok.
Ezt az időszakot Hajnalkornak nevezzük. Ez idő tájt kezdett eltolódni a világ addigi viszonylagos egyensúlya. Az emberek többé nem elégedtek meg azzal, amilyük van, a másokét is kívánták. Az ogárok, Takhisis biztatására, hatalmat akartak. Az elfek azt akarták, hogy hagyják őket békén és ezért akár képesek voltak fegyvert ragadni is.
Hiddukel, a Túloldal egyik istene volt, akit Takhisis hívott erre a világra, hogy segítsen neki megerősíteni befolyását az emberekre. Hiddukel az alku istene. Szereti az alkut, a cserét és mestere ennek. Az egyensúly mérlegének ki-lendülésében meglátta a számára kínálkozó lehetőséget, mellyel hatalmát növelheti. A háború jót tesz az üzletnek, mert növeli a fegyver- és páncélgyártást, az élelem felvásárlást a seregeknek, és így tovább. Ráadásul holt lelkekkel is kereskedett, ami csinos kis haszonhoz juttathatja háború esetén.
Hogy fokozza a zűrzavart, meglátogatta Chislevet, az erdők és a természet istennőjét, és a tőle telhető legmeggyőzőbb módon elmagyarázta, hogy a tragédia már küszöbön áll.
- Csak idő kérdése, hogy mikor tör ki a háború - mondta leverten -, és akkor mi lesz a természettel? Az erdőket kivágják, hogy ostromtornyokat építsenek, íjat és nyilakat faragjanak belőlük, a mezőket feldúlják vagy fel-égetik. Véget kell vetnünk ennek az ellenségeskedésnek a népek között, egy-szer s mindenkorra. Persze, csakis a természet érdekében.
- És neked mi ebből a hasznod? - kérdezte Chislev gyanakodva. - Nehezen hiszem el, hogy őzgidák sorsa miatt aggódj.
- Senki nem vádolhat azzal, hogy szívtelen lennék - tiltakozott Hiddukel.
- Csak azért mondtam, mert nehéz mézes-mázos szavaid mögé látni - vágott vissza az istennő.
- Hát, ha mindenáron tudni akarod, a háború nem tesz jót a pénzügyek-nek. Az arany értéke

lezuhan, gyakorlatilag értéktelenné válik. A parasztok nem tudják elvinni terményeiket a piacra, ha a piacot megszállták a katonák. A nyulak sorsa meg különösen érdekel.
- Ha levesként végzik, talán - sóhajtott Chislev. - Valamiben mégis igazad van. Én is észrevettem a népek között növekvő feszültséget, és magam is aggódom miatta. Beszéltem Gileannal, de tudod, hogy ő milyen. Soha fel nem nézne abbM a könyvből. Folyton csak ír, ír, ír...
- Mintha csak Takhisisről beszélnél - bólogatott Hiddukel. - Vagy Sargonnasszal van elfoglalva, durva minotaurusz átkokat vágva egymás fejéhez, vagy azon fáradozik, hogy dögvészt, éhínséget, árvizet zúdítson a világra. Nincs már ideje a hozzánk hasonlókra.
- Te mit javasolsz? Lefogadom, hogy van valami terved.
- Miért kell ez a háromfejűség? Ha a semlegesség elve irányítaná a világot, az mindig egyensúlyban maradna. Egyetértesz?
- Talán - mondta Chislev óvatosan, mert nem bízott Hiddukelben, de ezzel az állítással nehezen tudott vitatkozni. - De nem látom, hogyan...
- Menjünk el Reorxhoz. Kérjük meg, hogy kovácsoljon ki egy követ, mely magába zárja a semlegesség lényegét. Ez a kő majd lehorgonyozza a világot a semlegességhez és így ez az erő lesz meghatározó Krynnen, mert felülbírálja majd a két szélsőséget. Lerögzíti egy középponthoz, és az egyik irányba sem tud messze kitérni majd.
- És mit tegyünk ezzel a kővel, ha elkészült? Adjuk oda neked megőrzésre? Chislev alapvetően udvarias istennő, de hajlamos a szarkazmusra, különösen Hiddukellel szemben.
- Az ég szerelmére, dehogy! - tiltakozott Hiddukel. - Nem vállalnék ilyen felelősséget. Add oda valakinek a tieid közül, hogy vigyázzon rá. Ez a legértelmesebb dolog, amit tehetünk.
Chislev figyelmesen tanulmányozta Hiddukelt, de arról csak úgy sugárzott az ártatlanság és a világ sorsa iránt érzett aggodalom. Azt mondják, hogy még maga a Sötétség Királynője Takhísis is elvesztett néhány alkut az istennel szemben.
Ennek a beszélgetésnek az lett az eredménye, hogy Chislev elhagyta az erdejét és halandó képében bejárta a világot. Amit látott, az nagyon felkavarta. Acélkovács műhelyek vörös fénye izzott dühösen az éjszakában, elfek fényesítették nemrég szerzett kardjaikat, emberek számolták pénzüket, ogárok gyakorlatoztak. Chislev elkeseredve döntötte el, hogy tennie kell vala-mit. Elhatározta, hogy megbeszéli a dolgot kedvesével, Zivilynnel, az istennel, aki látott minden síkot, minden időt, múltat és jövőt. De Chislev tisztában volt azzal, hogy nehéz egy határozott ,,igen"-t vagy ,,nem"-et kapni Zivilyntől, aki mindig eldöntötte magában, hogy mit tesz, aztán - megvizsgálva a dolgot egy másik szemszögből - valami mást határozott, amíg egy újabb szempontot figyelembe véve ismét csak módosított elképzelésén, hogy aztán végül feladja és ne csináljon semmit.
Ez az ügy pedig határozott döntést kívánt, és Chislev elhatározta, hogy meghozza azt. Elment hát Reorxhoz egyedül.
Soha egyetlen isten sem látogatta meg Reorxot, aminek egyik oka az volt, hogy olyan sok időt töltött az emberekkel körülvéve. Épp ezért nagyon örült a látogatónak, különösen, hogy az egy olyan szépséges és kedves lény volt, mint Chislev.
Az istennőt viszont nagyon meghatotta az a figyelmesség, amellyel Reorx körbevette, ahogy dadogva mentegetőzött a rendetlenség miatt, ahogy gyorsan készített valami süteményt, miközben ügyetlenül mozogva a konyhában leverte a teafőzőt és ahogy gálánsan felajánlotta, hogy válasszon bármit a világegyetem ételeiből, ő elkészíti azt.
Chislev kicsit bűnösnek érezte magát, látása az isten magányosságát, és tudva, hogy épp becsapni készül őt. Megígérte, hogy a jövőben gyakrabban idelátogat, majd miután kiitta a teáját, előhozakodott kívánságával.
Reorx egyszerűen túl boldog volt ahhoz, hogy vitatkozzon. Az istennő egy szép követ akar? Lesz egy ilyen köve. Több száz ilyen köve lesz! A Világegyetem legszebb kövei.
Chislev elpirult és azt mondta, hogy neki csak egy kő kell, egy egyszerű kő, egy kő, amely magába foglalja a semlegesség lényegét.
Reorx a szakállába túrt és összeráncolt homlokkal gondolkodott.
- És mi lenne az pontosan?
Chislev kissé zavarba jött.
- Hát, a semlegesség lényege lehetne... talán a...
- ...káosz? - javasolta Reorx.
Az istennő óvatosan körbenézett a beszélgetés ilyen fordulata hallatán, mintha attól tartana, hogy a Minden és a Semmi Atyja - a megtestesült káosz - kihallgathatja őket.
- Úgy gondolod, meg tudnánk kaparintani belőle egy darabot? Nem túl sokat. Csak annyit,

amennyi a világot a semlegességhez horgonyozza.
- Ezt megbeszéltük, hölgyem - mondta Reorx csodálatos eleganciával. - Hová szállíthatom a követ?
Chislev sokat gondolkodott erről a dologról.
- Add Lunitarinak. Ő van legközelebb ahhoz a világhoz. Ő állandóan figyelemmel kíséri a halandók cselekedeteit. Legjobb lesz, ha ő vigyáz rá.
Reorx egyetértett. Kezet csókolt az istennőnek, átesett egy sámlin, leverte a teáscsészéjét és égőpiros arccal azonnal a műhelyébe sietett.
Chislev pedig, megszabadulva nyomasztó gondjaitól, boldogan tért vissza erdejébe.
Senki nem tudja, hogy hogyan sikerült Reorxnak megszereznie és a kőbe zárnia Chaos egy darabkáját, de a későbbi események alapján valahogy mégis megoldotta. Új alkotását „Szürkekő"-nek nevezte el, és mikor elkészült vele, Lunitarinak adta át megőrzésre. Az istennő azonnal vonzalmat érzett a kő iránt, és a vörös hold belsejében rejtette el. Ritkán tévesztette szem elől, mivel a kőnek megvolt az a furcsa képessége, hogy ha ránézett valaki, az azonnal megkívánta.
Ebbe sajnos a kő alkotóját, Reorxot is bele kellett érteni. Miután a követ átadta Lunitarinak, kényelmetlen érzésekkel vette magán észre, hogy minden este azzal álmodik. Már bánta, hogy megvált tőle. Elment hát Lunitarihoz és visszakövetelte alkotását.
A vörös hold istennője persze elutasította. Mert ő is minden éjjel a kővel álmodott, és jó volt neki reggelre kelve elgyönyörködni annak ragyogásában.
Reorx dühöngött és tajtékzott, de végül kigondolta, hogy hogyan szerezhetné meg a Szürkekövet magának. Halandó alakot öltött és meglátogatta teremtett népét, a gnómokat. Kiválasztott egyet közülük, akinek a felfedezései legkevésbé voltak veszélyesek az életre, végtagokra vagy vagyontárgyak-ra nézve, és álmában megmutatta neki a Szürkekövet.
Természetesen a gnóm ettől kezdve jobban akarta a követ, mint bármi mást ezen a világon, talán a többfejű, gőzhajtásos csavarhúzó kivételével. Az utóbbi elérhetetlen lévén (a Bizottság ült rajta), a gnóm elhatározta. hogy megszerzi a Szürkekövet. Hogyan fogott hozzá, az egy másik történet, de a fejadathoz szüksége volt egy mágikus létrára, különböző kallantyúkra és emeltyűkre, egy mágikus hálóra és Reorx csizmájának egy darabjára.
Elég az hozzá, hogy a gnóm megkaparintotta a Szürkekövet, és a mágikus hálóba burkolva elszelelt vele, amíg Lunitari a világ másik végében járt.
- A dolog lényege - mondta a gnóm kedvtelve nézegetve a követ - a forgó-pengés bajusznyeső és szakállritkító kézikészülékemben rejlik.
Már éppen be akarta mutatni követ a Találmányi Hivatalban, amikor egy másik gnóm képében megjelent Reorx és magának követelte. Nagy vita ke-
rekedett belőle, melyből dulakodás lett, ami alatt a kő kicsúszott a hálóból és elillant.
Ez volt az első jele annak, hogy a kő több, mint azt Reorx, Lunitari vagy a gnóm képzelte.
Reorx elképedve bámulta a gyorsan távolodó követ. Utánavetette magát (nyomában a gnómmal és annak rokonságával), de egyikük sem bírta elkap-ni. A Szürkekő végigságuldott Krynn felett, és amerre járt, minden megváltozott. Megváltoztak az állatok és a növények, mások lettek a mágusok varázslatai, de megváltozott ő maga is.
Most már minden isten felfigyelt a kőre. Paladine és Takhisis dühösen Reorxnak estek, amiért kikovácsolta az ő beleegyezésük nélkül. Chislev pironkodva bevallotta szerepét a történetben, beleértve Hiddukelét is, aki csak a vállát vonogatta vigyorogva.
Végül is az ő terve beteljesült. Ahelyett, hogy stabilizálta volna az egyen-súlyt, a Szürkekő még inkább összekuszálta a helyzetet. Az elfek háborúra készültek az emberek ellen, az emberek fegyverkeztek az elfek ellen és az ogárok mindkettőjük ellen.
Hogy gyorsan befejezzük ezt a történetet: egy Gargath nevű embernek valahogy sikerült elfognia a követ. Számos más varázstárggyal együtt őrizte a kastélyában. (Vagyis ő úgy gondolta, hogy elfogta. Az én véleményem szerint a Szürkekő hagyta elfogni magát, mert nincs olyan ember által ismert varázsige, amely képes lenne erre.)
A gnómok, akik évtizedekig kutattak az eltűnt kő után, ostrom alá vették Gargath várát. Sikerült is (véletlenül) lyukat ütniük a falba. A gnómok fel-dúlták a várat és mohó kezüket a Szürkekőre tették. A zsákmányon osztozkodva, egy részük azt követelte, hogy azonnal nyissák fel a követ, mert égtek a kíváncsiságtól, hogy mi lehet benne. Mások érintetlenül akarták meg-őrizni és visszaszállítani otthonukba.
Vakító szürke fény lobbant és elvakította a körülállókat. Mikor ismét ki-tisztult az emberek látása, szörnyű küzdelem képe tárult eléjük: a két tábor-ra szakadt gnómsereg egymás torkának ugrott. De

még ennél is ijesztőbb volt az a tény, hogy a gnómok nem voltak gnómok többé. A Szürkekő hatalma megváltoztatta őket. Azokat, akik épségben meg akarták őrizni a követ, tör-pékké, azokat pedig, akik kíváncsiak voltak a belsejére, surranókká.
Társaik, akik a falakon kívül maradtak utolsó találmányukon, a forgótáras sorozatlövő számszeríjon (melyet feltalálója, Dinkadió Gatling után Gatling-íjnak is neveztek) dolgozva, érintetlenek maradtak a Szürkekő mágikus fényétől. Azt hitték, hogy a fény az olajégető kandeláberekből jön, melyek a csatatér éjszakai kivilágítására szolgáltak és amelyeket gázzal töltött ballonokkal emeltek a magasba e célból. A gáz egy új találmány volt, amely túl bonyolult ahhoz, hogy itt most kitérjünk rá;?elég annyi róla, hogy citromlé, fémforgács és víz kell hozza. Akik túlélték a fényjelenséget követő robbanást, megmaradtak gnómoknak.
A Szürkekő pedig eltűnt a láthatáron. Reorx és mások is több ízben próbálták azóta megszerezni. De a Szürkekő nem hagyta elfogni magát. Inkább saját céljaira, vagy inkább szórakozására használta fel üldözőit, és mikor elege lett a kergetőzésből otthagyta őket. A Szürkekő „elmenekült'.
Most mi, irdák mondhatjuk magunkénak e követ. Mi vagyunk az elsők, akik képesek voltunk akaratunkat rákényszeríteni - legalábbis a Döntnök

véleménye szerint. Ma éjjel fel fogja törni a követ, és a benne rejlő mágikus erőt arra akarja kényszeríteni, hogy megvédjen bennünket és az otthonunkat az emberfélék betörésétől - mindörökkön örökké.

Itt véget ért a Dalamarnak írt levél, amely Védő fegyelmezett, pontos betűivel vetettek papírra. A lap alján még volt egy utóirat, ugyanazzal a kézírással, csak kevésbé fegyelmezett vonásokkal, mintha remegett volna a kéz, amely írta. Ushának szólt.

Szeretetem és imáim elkísérnek utadon, imádott gyermekem, ha testem nem is.
Könyörögj érettünk!

Usha sokáig gondolkodott az utóiraton. Jót nevetett a történet egyes részein. A Védelmező gyakran elmesélte neki a „gnóm-anekdotá"-kat, ahogy ő nevezte. Ezek azon ritka alkalmak közé tartoztak, amikor mosolyogni látta a férfit, mi-közben leírta egyik vagy másik agyafúrt gnóm szerkezetet. Most erre emlékezve a lány is mosolygott, de lassan lehervadt arcáról e mosoly.
Vajon csak az ő emberi gondolkodása lát itt veszélyt?
Nem, döbbent rá, Védő is mondta, tudta. Ezért adta neki a levelet. Az Irda veszélyben volt. Az idegenek betörése - a félmeztelen barbárok, a vér és acél szaga - nagyon megrettentették őket. A lét egy olyan formáját választják védelmül, amelyet generációk óta ismernek.
Usha ölébe ejtette a levelet. Szeme megtelt könnyel, de ezek már nem az ön-sajnálat könnyei voltak. Ezeket a könnyeket azért a férfiért hullatta, aki szere-tettel és gondoskodással nevelte őt. Az elfek szerint az ilyen könnyek mások, mint a többi, más forrásból fakadnak - a szívből. Különös tulajdonságuk, hogy bár fájdalmat okoznak, de egyben enyhítik is azt.
Kimerülve, a hullámok ringatta csónak mozgásától elbágyadva és a kötélzet közt daloló szél altatódalát hallgatva Usha álomba sírta magát.

A Szürkekő oltára. ,törpe elkésik. Akó megreped
z Irda nem gyűlt össze ismét. Mikor elérkezett az idő a Szürkekő feltörésére - ami akkor jött el, mikor egyik hold sem látszott az égen, főleg Lunitari nem, aki a legendák szerint még mindig kívánta a követ - a
Döntnök egyedül ment az oltárhoz, melyen a kő pihent.
A többi irda magányos kunyhójában maradt, mindnyájan elmélyedtek saját varázslatukban, melyek a Döntnök munkáját segítették. Erő lakozott az egyedüllétben - legalábbis az irdák így hitték. A koncentráció megtörik, az energia szétoszlik, ha az egyből sok lesz.
Az oltár amelyen az irdák elhelyezték a követ, a sziget mértani középpontjában állt. Nem messze volt attól a helytől, amit az irdák falujukként emlegettek, bár akármelyik másik Krynnbeli nép csupán szétszórtan elhelyezkedő kunyhók csoportjának tartotta volna. Az irdák nem követték ki útjaikat, nem építettek piacteret, nem emeltek céhközpontokat. Nem voltak templomaik és palotáik, kocsmáik vagy fogadóik, semmi másuk, csak kunyhóik, amelyeket véletlenszerűen építettek fel a sziget egyik vagy másik pontján, ahol tulajdonosának a leginkább megfelelt.
Az oltárt polírozott fából emelték, melyre ősi, bonyolult szimbólumokat faragtak. Egy kis tisztáson állt,

melyet hét, hatalmasra nőtt fenyő állt körbe. Ezeket a fákat mágikus úton teleportálták ide Ansalon egy titkos helyéről.
Oly régiek voltak ezek a fák, hogy még látták a Szürkekő első szökését Reorxtól. Úgy álltak ott, mintha az lenne a dolguk, hogy megakadályozzák a kő újabb szökését. Ágaik összefonódtak, egybekapcsolódtak szilárd sövényt alkotva, amelynek gallyai és tűlevelei között még az istenek mágikus ereje is csak nehezen törhet át.
A Döntnök megállt a fenyőkkel körbevett liget előtt, és a hét szellem áldását kérte, melyek a fákban lakoztak.
A fák engedélyezték a Döntnöknek a belépést, majd mögötte ismét összezárták ágaikat. A vastag ágak a férfi feje fölé tornyosultak. Feltekintve egyetlen csillagot sem látott, nemhogy csillagképeket. Nem látta sem Takhisist, sem Pala-dine-t. És ha ő nem látta azokat, remélhetőleg azok sem látták őt. A tűlevelek kárpitja elrejtette a Döntnököt és a Szürkekövet azok elől,- akik esetleg megzavarhatták volna.
Bár a ligetnek átláthatatlanul sötétnek kellet volna lennie, mégis - a Szürkekő saját, halvány fénye miatt - halvány derengés honolt benne. A kő elég fényt adott ahhoz, hogy látni lehessen. A Döntnöknek ugyan nem volt szüksége rá, hiszen saját mágikus erejével oly fényesen megvilágíthatta volna a ligetet, mint a delelő Nap, ha akarja, de inkább mégsem tette, mert nem szerette volna senki figyelmét felhív-ni arra, ami itt fog történni. Épp ezért hálás volt a Szürkekő segítségéért.
Nyugodtan és koncentrálva lépett az oltár mellé. Meggyőződött róla, hogy valóban egyedül van, magányosan, amit oly fontosnak tartanak az irdák. De ben-
sőjében ott érezte népe szellemét és figyelmét. Lehajtotta fejét és összegyűjtötte ezt az energiát. Azután kinyújtotta kezét és két kézre fogva felvette a Szürkekövet, majd gondosan tanulmányozni kezdte.
Nem volt kellemes kézben tartani a követ. Egyszerre volt éles és sima, hideg és meleg, és mintha remegett volna kezei közt. Ahogy tartotta, a szürke fény lüktetni kezdett, egyre erősebben, míg szinte már bántotta a szemét. A Döntnök növelte mentális kontrollját a kő felett, mire a fény elhalványodott, lecsillapult. A férfi végigfuttatta ujjait a fazettált felszínen, ujjával körberajzolt minden élt, kutatva, próbálkozva. Végül megtalálta, amit keresett, amit már első alkalommal is észrevett, ami az ötletet adta neki.
Egy horpadást. Pontosabban egy kis egyenetlenséget a kő felszínén. Előbb érezte meg, mint látta. Mint borostyán a rovart, zárta magába a Szürkekő kristálya azt a reve-darabkát, amely megalkotása közben került bele az üllőn. Vagy még inkább az olvasztott fém hűlése közben, mielőtt az végleg megdermedt volna. Legalábbis így képzelte a Döntnök. De nem a zárvány volt a fontos. Hanem az, hogy itt egy gyenge pont volt. Itt, ennél a pontnál meg lehet repeszteni.
A Döntnök visszahelyezte a követ az oltárra. A fába vésett ősi szimbólumok egy varázsige szavai voltak, melyek fogva tartották a Szürkekövet.
A Döntnöknek, miközben az ősi varázslatot segítette, az a kellemetlen érzése támadt, hogy nincs is szükség itt mágiára, mert a Szürkekő önszántából nyugszik az oltáron, nem pedig azért, mert ott akarták tartani.
Ez az érzés nem volt túl megnyugtató. Muszáj volt, hogy irányítása alatt tartsa a követ. Fokozta a mágia erejét.
A követ sercegő energiaháló vette körül. A Döntnök most egy kalapácsot és egy vésőt vett a kezébe. Mindkettő ezüstből készült Solinari ezüstös fénye alatt. Mindkettő varázsigéket zárt magába. A férfi a zárvány fölé illesztette vésőjét. Gondosan beigazította, majd szilárdan megmarkolta kalapácsát és a magasba emelte.
Az irdák gondolatai egyesültek, és a Döntnök testébe áramolva erőt és hatalmat adtak neki.
A kalapács egy pontos ütéssel lesújtott a vésőre.
A parton, néhány mérföldnyire az Irda falutól és az oltártól egy csónak futott a fövenyre. Ez a hajó nem a szokásos módon, a tengeren át érkezett, mint a többi csónak. A mennyből ereszkedett alá, egy vörös csillagról - az egyetlen vörös csillagról az égbolton. Egy sűrű, göndör, fekete szakállú és hajú törpe ült a csónakban, ami elég meglepő látvány - ha valaki figyelte volna. Az irdák minden-esetre nem figyelték. Az érkező szeme csukva volt, gondolatai a Szürkekő körül jártak.
A törpe, magában motyogva kimászott a csónakból és azonnal bokáig süllyedt a laza parti homokban. Átkozódva, cuppogva indult a távoli fák felé.
- Hát itt vannak a tolvajok - dünnyögte a szakállába. - Gondolhattam volna. Senki más nem lett volna képes ilyen sokáig elrejteni előlem a kincsemet. De most visszakapom. Paladin ide, Paladine oda, vissza fogják adni nekem, vagy ne legyen a nevem Reorx!

Csilingelő hang, mint mikor fém csendül fémen, törte meg az éjszaka csendjét. Reorx megtorpant és a nyakát nyújtogatta.
- Különös. Nem is tudtam, hogy az Irda ismeri a fémművesség nemes művészetét. - Beletúrt a szakállába. - Lehet, hogy alulbecsültem őket?
Újabb csendülés. Igen, ez majdnem pontosan olyan volt, mint egy kalapács-ütés hangja. De hiányzott belőle a vaskalapács mély rezonanciája, és még a törpe is nehezen tudta elhitetni magával, hogy az Irda hirtelen ilyen érdeklődést tanúsítana a patkókészítés vagy szögkovácsolás iránt. Ezüstművesség, talán. Igen, ez olyan hang, mint az ezüsté.
Tehát teáskannák, vagy pitykék. Esetleg ékszerek. A törpe szeme felcsillant. Csillogó ékkövek, meg ahogy fémbe foglalják őket...
Kövek.
A Kő. Egy kalapácsütés...
Félelem mart Reorx szívébe, olyan félelem, amit még sose érzett ezen a síkon. Megpróbált keresztülhatolni a sötétségen. Az istennek éles szeme volt. Tiszta éj-szakákon képes volt meglátni egy távoli kontinens távoli országának egyik városkájában az utcán heverő pénzérmét egy távoli csillagon. De képtelen volt keresztüllátni a fenyőliget lombján. Valami eltakarta a kilátást.
A törpe remegve küzdötte magát tovább, a rettegés jeges kézzel markolta a torkát, hideg verejtéket izzadt a tenyere. Agyában a legvadabb képek kergették egy-mást, legtitkosabb félelmének képei, melyek már évszázadok óta lapultak lelke mélyén. Soha nem engedte, hogy felszínre törjenek, mert a lehetőség túlságosan rettenetes volt ahhoz, hogy szembenézzen vele. Természetesen soha nem említette egy szóval sem egyetlen istentársa előtt sem.
Reorxon átvillant a gondolat, hogy segítségül hívja Paladine-t, Takhisist és Gileant, de az azzal járt volna, hogy magyarázkodni kényszerül előttük, és még mindig volt rá esély, hogy megállítsa ezt az Irda-őrültséget. Más sem tehetne okosabbat.
És megvolt az esélye annak is, hogy téved, hogy egy semmiség miatt aggódik. A törpe meggyorsította lépteit. Most már látott valami halvány, szürkés derengést.
- Nem rejtőzhettek már előlem sokáig - kiáltotta, és előreszegezett fejjel rohant tovább.
Tekintetét a távoli szürke fényre szegezve, Reorx nem sokat törődött közeli környezetével. Keresztülrontott a bokrokon, átgázolt a fák gyökerén, letiporta a füvet. Dübörögve, dobogva haladt, akkora zajjal, mint egy hadsereg. A lárma megzavarta az Irda koncentrálását. Azt hitték, hogy egy hadsereg közelít, hogy visszatértek a fekete páncélos lovagok és ez tovább növelte saját félelmüket és rettegésüket. Sürgetni kezdték a Döntnököt.
A törpe elérte a fenyőliget peremét. A szürke derengés ennek közepéből áradt, látta keresztülszivárogni a fénypászmákat az összefonódott ágak között. Reorx körbevizsgálta a helyet valami bejárat után, de a fák olyan szorosan álltak, mint katonák a harcmezőn, mikor pajzsaikat szoro%n összezárva szilád falat alkot-nak az ellenséggel szemben. Még az isteneket sem engedték át.
Reorx dühösen átkozódva és hadonászva rohangált a liget körül, keresve a bejutás lehetőségét.
Az ezüstös csengés ritmusa egyre fokozódott. A szürke fény minden csendülésnél elhalványult, majd felragyogott.
Reorx biztos volt benne, hogy tudja, mi történik, és ez a bizonyosság csak növelte félelmét. Megpróbált odakiáltani az irdáknak, hogy hagyják abba, de a kalapács csengése elnyomta a hangját. Végül abbahagyta a kiabálást és szaladgálást.

Lihegve, izzadtságtól csepegő szakállal előrenyújtotta kezét, és a két legnagyobb fára mutatva felkiáltott; hangja olyan volt, minta a szélvihar.
- Üllőm vörös fényére esküszöm, hogy feltépem gyökereitek, elhervasztom lombotok, és férgekkel zabáltatom fel tobozaitokat, ha nem engedtek át!
A fenyők megremegtek. Ágaik recsegtek. Tűlevelek záporoztak alá és beterítették a földet a dühöngő törpe körül. Egy nyílás jelent meg az élő falon, épp csak akkora, amelyen átpréselhette magát.
Az isten pedig kifújta tüdejéből a levegőt, oldalazva bepréselte magát a nyffásba, és addig fészkelődött, araszolt, vonaglott, míg végül felbukkant a liget belső oldalán. És épp abban a pillanatban, amikor átküzdötte magát, és hunyorogva kilépett a fénylő szürkeségbe, a Döntnök hetedszer sújtott le kalapácsával a vésőre.
Reccsenés hallatszott, amely olyan volt, mintha az éj bársonyát repesztették volna ketté. A kő szürke fénye vakítóan fellobbant. Reorx, aki hozzászokott tűz-helye vörös fényéhez, amely olyan erős volt, hogy éjszaka egyetlen vörös csillag-ként izzott az égen, kénytelen volt eltakarni a szemét. A Döntnök felsikoltott és a fejéhez kapott. Haldokolva zuhant a földre. Az oltár, melyen a kő nyugodott megrepedt.

És ekkor kihunyt a fény.
A törpe óvatosan kinyitotta a szemét. Ahol az előbb még oltár állt, most sötétség honolt. Nem természetes sötétség, hanem rémítő, elátkozott sötét.
Reorx ismerte ezt a sötétséget, hisz belőle született. Megpróbált előrelépni, valami vad és kétségbeesett ötlettől hajtva, hogy helyrehozza a rombolást, de csizmáit nehezebbnek érezte, mint a földet, melyet hajdan ő kovácsolt. Megpróbált figyelmeztetően odakiáltani a többi istennek, de nyelve mintha vasból lett volna, meg sem mozdult szájában. Semmit sem tehetett, semmit, saját szakálla tépkedésén kívül és azon kívül, hogy várja, hogy mi lesz.
A sötétség hirtelen megmozdult és alakot öltött. Egy halandó ember alakját. Egy hatalmas, torz ember alakját. Egy óriás emelkedett ki a sötétségből és nőtt, növekedett, míg magasabb nem lett, mint a környező fenyők.
Olvadt fémből készült páncél csüngött rajta. Haja és szakálla lobogó láng volt. Szeme a sötétség feneketlen kútja. És e kút mélyén végtelen harag izzott. Reorx összegörnyedt, reszketett és térdre omlott.
- Ez Ő! - suttogta a törpe rémülten.
Az óriás győzelemittasan felüvöltött. Az ég felé emelte karjait, keresztültörve a fenyőágak alkotta boltozaton, mintha csak vékony pálcákból rótták volna azt. Ujjai megérintették az égen úszó felhőket és ronggyá tépték azokat. A csillagképek rémülten szóródtak szét.
- Szabad vagyok! Kiszabadultam végre ebből az átkozott szűk börtönből. Ó, drága gyermekeim! - Az óriás a csillagok felé tárta karjait, amelyek remegtek előtte. - Jövök és meglátogatlak benneteket. Hol vagytok hát, hogy üdvözöljétek szerető apátok!
Hangosan felkacagott.
Reorx úgy meg volt rémülve, mint még soha életében. Amíg az óriás figyelme az égbolt felé fordult, négykézlábra ereszkedve próbált elrejtőzni az oltár marad-ványai mögött.
A romok közt ott hevert a széttört Szürkekő két fele. Mellette az irda, aki kettétörte. Reorx a férfi csuklójára tette kezét, hogy kitapintsa a pulzusát. A halandó még élt, de eszméletlen volt.

42
Semmit sem tehetett az irdáért. Igazából szerencséje lesz, ha magáért tehet valamit. Muszáj csinálnia valamit, ami véget vet ennek a zűrzavarnak, de hogy mit és hogyan, elképzelése sem volt. Gyorsan felkapta a két félkövet, a törmeléket besöpörte az oltár alá és befedte hamuval. Aztán elhátrált az oltártól, amilyen messze csak tudott.
Az óriás megérezte a mozgást, letekintett, és azt látta, hogy a törpe próbál el-rejtőzni a fák gyökerei közt.
- Meg akarsz szökni előlem, Reorx? Te szerencsétlen, agyatlan pondró! Lehajolt a törpéhez. Szakállából kicsapott néhány lángnyelv és belekapott a fenyők koronájába. Csípős füst szaga terjedt szét a levegőben.
- Most azt hiszed, nagyon ravasz vagy, mert kelepcébe csaltál, ugye, te féreg'? Reorx idegesen pislogott felfelé.
- Ami... ami történt, ó tiszteletreméltó Atyja Mindennek...
- ... és a Semminek - egészítette ki az óriás különös hangsúllyal ejtve az utol-só szót.
Reorx megremegett, de folytatta.
- Ez... ez csak egy aprócska félreértés. Épp a követ kovácsoltam, amibe a káosz egy aprócska darabját szerettem volna beledolgozni, amikor - máig nem értem hogyan történt -, de egyszer csak azt vettem észre, hogy Téged zártalak bele.
- És akkor miért nem szabadítottál ki?
Az Atya haragjának lángja megperzselte a törpét, aki fuldokolva köhögött a sűrű füstben.
- Én akartam! - kapkodott levegő után Reorx. - Higgy nekem! Megtettem volna ott rögtön, ha tudtam volna, hogyan kell. De nem tudtam! Esküszöm! Én...
- Ostoba! - Az Atya haragja lángra lobbantotta a tisztás füvét. - Te és azok a szerencsétlen kölykeim összeesküdtetek, hogy bebörtönözzetek engem! Vagy egyetlen szánalmas kis istenecske kapott volna el engem? Ahhoz mindnyájatok egyesített erejére van szükség, hogy engem fogva tartsatok! De, bár elfogtatok, irányítani nem tudtatok! Épp elég kárt tettem a kis játékszeretekben! És mind-ezt azért, hogy találjak egy olyan szerencsétlen bábot, akit rávehetek, hogy kiszabadítson engem. Végül megtaláltam.
Az istenek atyja egy pillantást vetett a Döntnök felé. Majd hatalmas, csizmás lábával a testre taposott és belepréselte a földbe. Csont recsegett és vér szivárgott ki az óriás csizmája alól.

Reorx öklendezett és elfordította a fejét. Az volt a kényelmetlen és elszomorító gyanúja, hogy most ő következik.
Az óriás tudta, mi jár a törpe fejében. Letekintett Reorxra, hosszan, vigyorogva és élvezettel figyelte az isten gyötrődését.
- Igen, téged is eltiporhatnálak, de nem most. Még nem. - Az Atya ismét az égre tekintett és fenyegetően megrázta öklét a csillagok felé. - Visszautasítottá-tok, hogy áldozzatok nekem. Visszautasítottálbk, hogy vezesselek benneteket. Elhagytatok, hogy egy világot „teremtsetek", amit játék babákkal és bábokkal töltöttetek meg. Nos, gyermekeim, ahogy életet adtam nektek, úgy el is vehetem azt. Most még gyenge vagyok, még arra vagyok kényszerítve, hogy ezt a halandó formát viseljem, de erőm percről percre nő. Ha felkészültem, elpusztítom a játékotokat és ellenetek fordítom saját teremtéseteket, hogy lássátok tettetek következményeit. Vigyázzatok, gyermekeim! A Minden és a Semmi Atyja vissza-tért!
Ezzel figyelmét ismét a törpe felé fordította.

43
- Te leszel a hírnököm. Ha esetleg nem hallottak volna meg, menj és mondd el gyermekeimnek, hogy milyen sors vár rájuk. Élvezettel fogom figyelni, hogy hogyan próbálnak menekülni előlem! Es mutasd meg nekik ezt!
Az Atya kihúzott egy szálat szakálla lángszövetéből és az egyik fához hajította. Egyik a másik után, lángra lobbantak a fenyők. A még eleven fák sikoltoztak kínhaláluk fájdalmában, ahogy ágaik elmerültek az üvöltő pokolban.
Reorx ott térdelt a hamuban és füstben, és semmit nem tehetett a tomboló tűzvész ellen, amely gyorsan továbbterjedt a taplószáraz erdőben. A lángok ágról-ágra szöktek, surrogva száguldottak szerteszét a földön. Szinte a levegő is égett, s az őrjöngő tűzorkán az ég felé robbant.
Másodperceken belül elérte az irda falut.
Reorx a szél süvítésén és a lángok ropogásán keresztül is hallotta a haldoklók kiáltásait. Kezébe temette akkor arcát az isten és felzokogott... az Irdáért és a világért.
A Védelmező kábultan és mozdulatlanul ült kunyhójában. Tudta, az egész Irda tudta, hogy a Döntnök halott. Hallották a zúgó vihart, amelyben mintha szavak szóltak volna, de ezek a szavak túl hatalmasak, túl rettenetesek, túl érthetetlenek voltak. És akkor a Védelmező kitekintett az ablakon és megpillantotta a vörösen izzó lángokat. Meghallotta a haldokló fenyők sikolyát.
Az izzás egyre erősebb lett, érezte perzselő hevét. Szikrák záporoztak a kunyhóra és a tető hamarosan lángokban állt. Ismét kinézett az ablakon, hogy lássa mit tehetne - ha lehet itt tenni egyáltalán még valamit.
Néhány idősebb irda tűnt fel, akik varázslataikkal próbáltak küzdeni a tűz el-len. Esőt idéztek, de a cseppek még a levegőben elpárologtak. Jeget varázsoltak, de az megolvadt és elforrt. Szelet hívtak, ám az rossz irányba fújt, csak tovább szította a lángokat. A Védelmező figyelte, ahogy egyik irda a másik után rogy össze kimerülten.
Egy távolabbi szomszédja kirohant égő házából. Valamit kiabált a tengerről. Ha elérnék a tengert, biztonságban lehetnének!
A lángok keresztülrohantak a füvön és a kiáltozó asszony ruhája után kaptak halálos ujjaikkal. A nő ruhája azonnal lángra lobbant. Úgy égett, mint egy eleven fáklya.
A Védelmező házának tetejét mostanra teljesen elborították a lángok. Valahonnan hátulról reccsenés hallatszott: eltört a mestergerenda. A Védelmező fuldoklott, köhögött. Amíg látott még a füsttől, gyorsan átkutatta a szobát, míg rá nem akadt az értékes tárgyra. Szorosan magához szorította a játék babát és így várta be a véget.
Messze kinn a tengeren a vitorlás csónak hánykolódni és dülöngélni kezdett a forró északi szélben. A rángatózás felébresztette Ushát felszínes álmából. Eleinte nem tudta hol is van, de mikor megpillantotta a vitorlákat és az égbolton szét-szóródott csillagok felé mutató árbocot, hirtelen minden eszébe jutott.
Mennydörgést hallott, ezért felült és az éjszakai eget fürkészte a vihar után. Nem tartott attól, hogy a csónak felborul, az Irda mágia felszínen tartja a legvadabb orkánban is.
44
Északon pislákoló fény világított, abból az irányból, ahol eddigi otthona volt. Figyelte egy ideig, amikor hirtelen vörös fény lobbant az égre. Aztán fokozatosan elhalványodott.
Usha elmosolyodott. Ennek a varázslatnak igazán hatalmasnak kellett lennie. És úgy tűnik, működött.
- Most már biztonságban vagy, Védelmező - suttogta halkan.

Míg ezt kimondta, kürt tiszta, édes hangja szállt el a víz felett. Usha megfordult.
A Nap éppen kiemelkedett a vízből, mintha egy vörös, gonosz szem tekintene le a gyűlölt világra. És a furcsa fényben felbukkantak előtte Palanthas csillogó, vérszín tornyai.
10
Tiszteletadás a halottaknak. A e8et[en fojol~.
(Oé8Eetes ta[á[koEás
solamniai lovagok holttesteit hosszú sorban fektették egymás mellé a Thorbardin-öböl partján. Nem voltak sokan, csak tizennyolcan. Az utol-só emberig elestek. Fegyverhordozóik mögöttük hevertek, ők is mind-
annyian halottak. Ellenségeikre maradt, hogy eltemessék őket.
Forró szél borzolta a füvet és a fövenyt, emelgette a tépett, vérfoltos köpenyeket, amelyekkel a halottakat letakarták. A lovagok egy tisztje felügyelte a temetés előkészületeit.
- Bátran harcoltak - kezdte halotti beszédét. - Még a meglepetésszerűen támadó túlerővel szemben is. Elfuthattak volna, de itt maradtak, pedig tudták, hogy veszíteni fognak. Ariakan Hadúr parancsára teljes tiszteletadással temetjük el őket. Adják rájuk a vértjeiket és helyezzék melléjük fegyvereiket. A talaj nem alkalmas temetésre, de úgy hallottam, van itt egy barlang a közelben. Oda helyezzük valamennyit, majd lezárjuk a barlangot és bátor emberek nyughelyeként jelöljük meg. Megvizsgálták a testeket? Tudjuk a neveiket, Fényes-kardú?
- Van egy túlélő, uram - válaszolta a lovag, tisztelegve feljebbvalójának.
- Valóban? Nem tudtam róla.
- Egy fehérköpenyes mágus, uram. A csata végén fogtuk el.
- Á, persze. - A parancsnokhelyettes nem volt meglepve. A varázslók mindig a hátsó sorokban harcoltak, biztos helyről olvasva igéiket az ellenfélre, hiszen tudományuk miatt nem használhattak sem páncélt, sem hagyományos fegyverzetet. - Furcsa, hogy egy varázsló kísérje Solamnia lovagjait. Ez a régi időkben nem történhetett volna meg. De az idők változnak. A mágus bizonyára tudja a halottak neveit. Szükségünk van rá, hogy azonosítsa a holtakat és így tisztességgel eltemethessük őket. Hol van most?
- A Szürke Lovagok őrizetében, uram.
- Menjen és hozza ide, Fényeskardú.
- Igen, uram. Parancsára, uram.
A lovag elindult, hogy teljesítse a parancsot. Nem kapott könnyű feladatot. A csatatér volt az egyetlen csendes hely a ThorbaEdin-öböl déli partján; a sötét fövenyen cipekedő emberek nyüzsögtek mindenfelé. Bárkák sorakoztak a part mentén, szorosan egymás mellett, és egyre csak szaporodtak, ahogy újak érkeztek. A vademberek a sötét lovagok irányítása alatt halomba hordták a felszere-lést, hatalmas kötéltekercsektől a vizeshordókig és nyílvesszővel teli tegezektől az óriási pajzsokig, melyeket a halál liliomai - Takhisis lovagjainak jelvénye - díszítettek. Más bárkákból lovakat tereltek ki; lovászaik minden igyekezetére szükség volt, hogy megnyugtassák a rémült állatokat. Kék sárkányok hátán ülő lovagok járőröztek az égen, noha Ariakan Hadúrnak nem kellett attól tartania,
49
hogy megzavarják partraszállását. A felderítők szerint az a néhány ember, aki a közeli halászfaluban lakott, mind elmenekült nyugatra, Kalamanba.
Ezzel ugyan jelezték az érkezését, de úgysem lesz itt, mire megfelelő nagyságú sereget gyűjtenek össze és küldenek ellene. Az volt a terve, hogy a hídfő létesítése után gyorsan nyugatnak vonul, és elfoglalja Kalaman mély vizű kikötőjét. És amint mély vizű kikötője van, csak hívnia kell serege hátralévő részét Viharszirtből, a lovagok bevehetetlen erődjéből, ami messze északon feküdt, túl az Örvénytengeren. A kikötőben partra tett csapatokkal pedig megindítja a fő támadást felfelé a Vingaard folyó mentén Solamnia síkságainak szívébe.
Célja az volt, hogy elfoglalja az egyetlen helyet Krynnen, amely még sohasem hódolt meg támadó sereg előtt, ahol annyi hosszú évet töltött fogolyként, még ha megbecsült fogolyként is. A helyet, amit minden éjjel látott álmában. És tudta, hogy képes elfoglalni, nem voltak kétségei. Azon a helyen megtanították erejük titkára. Ő pedig tudta már gyengeségük titkát is. Ariakan Hadúr célja a Főpap Tornya volt - aztán a világ.
Fényeskardú átverekedte magát a zűrzavaron, a tisztek fülsiketítő kiáltásai, a vademberek átkozódása, az ijedt lovak nyerítése és - elvétve - a kék sárkányok egymáshoz szóló kiáltásai közepette. Forrón sütött a reggeli nap; a hőség nehezen volt elviselhető, noha a nyár még szinte meg sem kezdődött. A lovag a csata után levetette páncélja java részét, de még mindig viselte a halálvirág-díszes mellvértet és alkarvédőket, melyek a Liliom lovagjaként jelölték meg őt. Sárkánylovasként nem vett részt a

csatában, melyet a földön vívtak. A csata után az ő szakaszát jelölték ki, hogy mindkét oldal halottairól gondoskodjon, és így esett, hogy küldöncként kellett szaladgálnia, noha második volt a rangsorban. Őt azonban ez egyáltalán nem zavarta, mint ahogy a parancsnokát sem, hogy a temetéssel kell foglalkoznia. Takhisis lovagjai minden lehető módon szolgálták Sötét Királynőjüket, és hálát adtak neki érte.
Félúton meg kellett állnia és megkérdezni, hol ütötték fel főhadiszállásukat a Szürke Lovagok, a Tövis lovagjai. Örömmel hallotta, hogy egy kis ligetben kerestek menedéket a nap elől.
- Tudhattam volna - morogta magában egy félmosollyal az arcán. - Nem is-mertem mágust, aki visszautasított volna egy kis kényelmet.
Fényeskardú elhagyta a zajos és zsúfolt partot és belépett a fák hűs árnyékába. A zaj alábbhagyott, a hőség szintúgy. Egy pillanatra megállt, hogy élvezze a hűs csendet, aztán folytatta útját, hogy minél hamarabb végezzen feladatával és elhagyhassa ezt a helyet, bármilyen kellemes is. A szokott nyugtalanság fogta el, amit a mágiához nem értők éreznek a varázstudók körül.
A Tövis lovagjait a parttól távol találta, egy fenyőfáktól körülvett tisztáson. Jó néhány nagy faláda hevert a földön titokzatos faragásokkal borítva. A ládák tartalmát tanoncok ellenőrizték, hosszú listákon jelölve a rendben lévő tételeket. A lovag nagy ívben kikerülte a ládákat. A belőlük áradó szagtól a rosszul-lét kerülgette; nem tudta, a varázslóinasok hogy bírják, de gyanította, hogy idővel hozzáedződnek. A Tövis lovagjai mindig maguk szállították a felszere-lésüket.
Elfintorodott, amikor az egyik ládából különösen erős bűz csapta meg az orrát. Belepillantott, de úgy döntött, nem igazán kíváncsi, mik azok a gusztustalan dolgok. Elfordította tekintetét, jövetele célját keresve. A fák vetette árnyak közt megpillantott egy fehér foltot, amely szinte tündökölt a rávetődő napfény-ben, ám egy részét szürke árnyék takarta. Fényeskardú nem volt álmodozó ter-mészetű, de a látvány bárányfelhőre emlékeztette, amire rávetül a közeledő vihar árnyéka. Jó jelnek vélte. Bizonytalanul lépett a rend feje, az Árnymester címet viselő varázslónő felé.
- Lillith Árnymester, Fényeskardú Steel vagyok, harcoslovag. - Tisztelgett. - Trevalin parancsnokhelyettes küldött, hogy vigyem el hozzá a foglyot. Szüksége van rá, hogy azonosítsa a halottakat és tisztességgel temethesse el őket. Ezenkívül - tette hozzá halkan, hogy más ne hallja -, hogy biztosak lehessünk, mind ott hever.
Trevalin tudni akarta, nem menekült-e meg akár egy solamniai lovag is, aki aztán csapdát állíthat nekik egy tiszt megölésének reményében.
Az Árnymester nem viszonozta a lovag tisztelgését, és láthatóan a kérés sem volt ínyére. Lillith idősödő nő volt, ötven felé közelíthetett. Valamikor feketeköpenyes varázsló volt, de kihasználta a kínálkozó lehetőséget, és Takhisis szolgálatába állt. A Tövis lovagjaként renegátnak számított Krynn varázslói között, beleértve a feketeköpenyeseket is. Ez ellentmondásnak tűnhet, hisz mindkét rend a Sötét Úrnőt szolgálta. De a feketeköpenyesek Nuitarit, a fekete mágia istenét szolgálták elsősorban, és anyját, Takhisist csak utána. A Tövis lovagjai pedig Takhisist elsőként és egyedül. Az Árnymester szúrós szemmel méregette a lovagot.
- Miért éppen önt küldte Trevalin?
- Asszonyom - válaszolta Steel, igyekezve elrejteni ellenszenvét a szokatlan faggatás iránt -, egyedül én voltam a közelben.
Az Árnymester a homlokát ráncolta, elmélyítve egy amúgy is mély ráncot.
- Menjen vissza Trevalin parancsnokhelyetteshez, és mondja meg neki, hogy küldjön valaki mást!
Fényeskardú vállat vont.
- Sajnálom, asszonyom, de én Trevalin parancsnokhelyettestől kaptam a parancsot. Ha felül akarja bírálni őt, azt személyesen vele kell közölnie. Én itt maradok, amíg új parancsot nem kapok a felettesemtől.
Az Árnymester arca elsötétült, de a lovagnak igaza volt a szabályzat szerint. Ah-hoz, hogy Steelnek új parancsot adjon, el kellett volna küldenie egy tanoncát Trevalinhoz és nem ért volna el semmit, hiszen a parancsnoknak kevés embere volt, és nem küldött volna még egy lovagot egy olyan feladathoz, amit egy is el tud végezni.
- Ő Sötét Felségének akarata - mormolta az Árnymester, zöld szemeivel Steelt méregetve. - Legyen hát. Meghajlok előtte. A mágus, akit keres, amott van.
Steel nem tudta, mire utalnak a furcsa szavak, de nem is akarta megkérdezni.
- Mire kell Trevalinnak a mágus? - kérdezte a nő. Steel türelemre intette ma-gát, és megismételte.
- Azonosítania kell a holttesteket. Ő az egyetlen túlélő.

A fogoly felkapta a fejét. Arcából kifutott a vér, és olyan sápadt lett, mint a homokra kiterített tetemek. Felugrott, őrzőit is meglepve ezzel.
- Nem lehet! - kiáltotta elhaló hangon. - Az nem lehet, hogy mind...
Fényeskardú Steel tisztelettudó, de méltóságteljes üdvözléssel válaszolt, ahogy tanították. Minden rendű és rangú emberrel bánj tisztelettudóan, még az ellenséggel is. Különösen az ellenséggel. Mindig tiszteld ellenfeledet, így sohasem fogod alábecsülni.
- Mi úgy hisszük, mágus úr, de nem tudhatjuk bizonyosan. Tisztességgel akarjuk eltemetni őket, feljegyezve nevüket a sírjukra. Ön az egyetlen, aki ezt megmondhatja nekünk.
- Vezessen hozzájuk! - követelte a fiatal varázsló. Arcát a láz pírja színezte. Vér-foltok szennyezték köpenyét, egy része alighanem az övé volt. Feje egyik oldalán csúnya vágás húzódott. Zsákjait és szütyőit elvették tőle, amik most a földön he-vertek. Egy balszerencsés tanoncra várt a feladat, hogy ezeket átvizsgálja, azt kockáztatva, hogy összeégetik - vagy még rosszabbul elbánnak vele - a varázs-tárgyak, melyeket a jóra való hajlandóságuk miatt csak egy fehérköpenyes használhatott. Ezeknek aligha vennék hasznát a Szürke Lovagok, mert noha mind-három holdból merítették erejüket, minden igének megvolt a saját holdja, és gyakran erőszakosan reagáltak egy másfélére. A Tövis lovagjai talán hasznát vehetik egy Solinarinak szentelt tárgynak is, de csak hosszas tanulmányozás után. A fehérköpenyes mágustól zsákmányolt varázslatkomponenseket és egyéb tárgyakat majd tanulmányozzák, aztán amit nem tudnak használni, azt elcserélik olyanra, ami hasznosabb és kevésbé veszélyes a Tövis lovagjaira nézve.
Fényeskardú meglepve látta, hogy a fehérköpenyes egy varázsbotot szorongat. A fából faragott botot egy ezüstből készült sárkánykarom díszítette, amely egy kristályt markolt. A lovag épp eleget konyított a mágiához ahhoz, hogy tudja, a bot mágikus és minden bizonnyal igen értékes. Kíváncsi volt, vajon miért tarthatta meg a fiatal mágus.
- Azt hiszem, elviheti a varázslót - mondta az Árnymester kelletlenül és neheztelve. - De én is vele megyek.
- Igenis, asszonyom.
Fényeskardú igyekezett palástolni meglepetését. A fehérköpenyes nem lehetett tapasztalt mágus, ahhoz túl fiatal volt, és a harcviseltebb mágusok amúgy sem engedték elfogni magukat. Ennek ellenére Lillith - a Tövis rendjének feje - olyan óvatosan bánt az ifjúval, mintha maga a híres Lord Dalamar, az Ősmágia palanthasi Tornyának ura lett volna a foglya.
A fehérköpenyes bizonytalanul mozgott, erősen a botjára támaszkodva. Arcát kín torzította el minden lépésnél és ajkába harapott, hogy ne kiáltson fel. Egy mocsári törpe tempójával haladt. Eltelhetett volna az egész nap, mire a holttestekhez érnek és Trevalin parancsnokhelyettes aligha örült volna ennek.
Steel az Árnymesterre pillantott. Az ő foglya volt a mágus, neki kellett volna segftenie rajta. A nő elégedetlen és olyan furcsa-kíváncsi arckifejezéssel méregette őket, mint aki azt lesi, mit tesz Steel ebben a helyzetben. A lovag eldöntötte, úgy cselek-szik, ahogy tanították - becsülettel. Ha az Árnymesternek nem tetszik...
- Támaszkodjon rám, mágus úr - ajánlotta fel segítségét. Hidegen, érzelem nélkül, de tisztelettudóan beszélt. - Talán úgy könnyebb lesz így a járás.
A fehérköpenyes felemelte fejét és meglepve bámult a lovagra. A meglepettséget hamar gyanakvás váltotta fel.
- Miféle trükk ez?
- Nem trükk, uram. Fájdalmai vannak, és láthatóan nehezére esik a járás. Ezért segítek, uram.
A fehérköpenyes arcára tanácstalan kifejezés ült ki.
- De hiszen ön... az Ő szolgája.
- Ha Takhisisre, a Sötét Úrnőre gondol, akkor nem téved - válaszolta Fényes-kardú Steel. - Bár az övé vagyok testestől-lelkestől, ez nem jelenti azt, hogy nem vagyok becsületes ember és nem üdvözlöm a bátorságot, ahol csak látom. Kérem, uram, fogadja el a karomat. Hosszú az út, és ön megsebesült.
A fiatal varázsló oldalt pillantott az Árnymesterre, mintha attól tartana, hogy az rosszallja. A nő arca azonban nem árult el semmit. Habozva ugyan, nyilván-

valóan aljasságtól tartva, de végül elfogadta a sötét lovag segítségét. Láthatóan arra számított, hogy fellökik, megtapossák és jól megverik. Meglepettnek látszott (talán még csalódottnak is), hogy nem ez történt. Steel segítségével azonban könnyebben és gyorsabban haladt. Hamarosan kiértek a fák

árnyékából, vissza a forróságba. A partraszálló sereg látványa ámulatot és csalódottságot csalt a fehérköpenyes ifjú arcára.
- Mekkora sereg... - suttogta.
- Nem szégyen, hogy maroknyi csapatuk veszített - vélte Steel. - Sokszoros túlerővel álltak szemben.
- Mégis... - A varázsló összeszorította fogait, hogy ellenálljon a fájdalomnak. - Ha erősebb lettem volna...
Behunyta a szemét, megingott és úgy tűnt, mindjárt eszméletét veszti. A lovag megtartotta. Hátrapillantva megkérdezte:
- Miért nem segítettek rajta a gyógyítók, a Koponya lovagjai, Árnymester?
- Elutasította a segítségüket - válaszolta a nő vállat vonva. - A Sötét Felség szolgálói talán nem is segíthettek volna rajta.
Fényeskardú nem felelt. Keveset tudott a sötét papokról. De tudta, hogy lásson el egy sérülést, hisz nem egyet szerzett maga is.
- Van egy receptem egy gyógykenőcshöz, majd elkészítem önnek - ígérte, tovább-segítve a mágust. - Az anyám... - Elhallgatott, majd kijavította magát. - A nevelő-anyám tanított meg rá. A füveket könnyű megtalálni. Az oldalán sebesült meg?
Az ifjú bólintott, és kezét bordáira szorította. A fehér köpenyt teljesen átáztatta és a sebre tapasztotta a vér. Steel úgy ítélte, jobb, ha nem nyúl hozzá - legalább elzárja a sebet.
- Egy dárda - suttogta a mágus. - Csak egy karcolás. A fivérem...
Hirtelen elhallgatott. Hát ez az, gondolta Steel. Ezért volt varázstudó a solamniai lovagokkal. Az egyik fivér karddal harcol, a másik a bottal. És ezért akarja látni a holtakat. Reménykedik, de a szíve mélyén tudja, milyen látvány vár rá. Mondjak valamit, hogy felkészítsem? Nem, így talán elárul valamit akaratlanul is, ami segítségünkre lehet.
Steel nem volt érzéketlen, de nem értette a fiatal varázsló aggodalmát testvére iránt. Egy solamniai lovag nyilván számított rá, hogy elesik a harcban, sőt, örült is neki! A hősi halott rokona legyen büszke, ne ilyen letört. De hát ez a mágus fiatal. Bizonyára ez volt az első csatája. Ez sok mindent megmagyarázna.
Átvágtak a zsúfolt fövenyen. Néhányan furcsán néztek a lovagra és foglyára, de senki nem szólt semmit. Az Árnymester mögöttük haladt, zöld szeme egy pillanat-ra sem tévedt le róluk. Steel szinte érezte, amint az izzó tekintet felforrósítja nehéz vértjét. A nap már teljesen felkelt, mire a csatatérre értek, ahol a holtak hevertek. Látványos volt a napfelkelte, a dühösvörös és diadalmasbíbor árnyalatok játéka, mintha a nap hatalmát fitogtatná egy felperzselt világ felett. A mai nap különösen forrónak ígérkezett, és az éjszaka aligha hc* majd enyhülést. A homokból sütni fog a hőség, fojtogató takaróként borulva azokra, akik aludni próbálnak rajta. Ma éjszaka csak azok pihennek, akik túl kimerültek lesznek.
Steel és foglya végül elértek Sequor Trevalin parancsnokhelyetteshez.
- Uram, a fogoly, ahogy parancsolta.
A parancsnokhelyettes a fogolyra, majd az Árnymesterre pillantott. Nyilvánvalóan ő is meglepődött, hogy beosztottja és a fogoly ilyen előkelő társaságban érkeztek. Tisztelgett a nőnek, aki rangban felette állt.
- Köszönöm a segítségét, asszonyom.

53
- Nem volt más választásom - felelte a nő keserűen. - Őfelsége akarata volt.
A válasz láthatóan zavarba hozta Trevalint. Takhisis Úrnő ügyelt minden tettükre - a lovagok így hitték. - De nyilván volt a Sötét Felségnek nagyobb gond-ja is, mint a foglyok azonosítása! A varázslók azonban fura népek voltak, az Árnymester meg különösen. Ki tudja, mire célzott? Trevalinnak mindenesetre esze ágában sem volt, hogy megkérdezze. Gyorsan visszatért az eredeti fel-adathoz.
- Mágus úr, ha elsorolnád nekünk a holtak neveit és címeit, feljegyeznénk őket, hogy az utódok emlékezzenek bátorságukra, ahogy megérdemlik.
A fiatal varázslót kimerítette a gyaloglás, a hőség és a fájdalom. Kábultnak tűnt, és a felismerés minden jele nélkül meredt a tetemekre, mintha idegeneket látna. Steelbe kapaszkodó karja remegett.
- Talán kaphatna egy kis vizet, uram - javasolta Steel. - Vagy egy kupa bort.
- Csakugyan. - Trevalin nem bort adott, hanem egy adag erős pálinkát töltött az övén függő flaskából. Az ifjú oda sem figyelve itta meg, valószínűleg nem is tudva, mi az. De már az első korty is visszahozta a színt sápadt arcára. Ez és a rövid pihenő segített. Eltolta Steel karját és megpróbált

egyedül is megállni. Be-hunyta a szemét. Ajkai mozogtak, és úgy tűnt, imádkozik - Steel hallani vélte a „Paladine” szót. Erejét visszanyerve, inkább az imától, mint a pálinkától, elsántikált a legközelebbi halottig. Lehajolt és félrehúzta a tetem arcát fedő köpenyt. Fájdalom és megkönnyebbülés szólt hangjából, amikor elmondta a halott lovag nevét, címét és szülőföldjét.

- Sir Llewelyn ap Ellsar, a Rózsa lovagja a sancristi Gutharból.

Továbblépett, ezúttal több erőt és kitartást mutatva, mint azt Steel sejtette volna.

- Sir Horan Devistror, a Korona lovagja Palanthas városából; SiLYorf Beck, a Korona lovagja Caergothból; Sir Percival Nelish... - folytatta, miközben Trevalin parancsnokhelyettes írnoka szorgalmasan feljegyzett mindent egy palatáblára.

Aztán az utolsó két holttesthez ért. Megtorpant, visszanézett a tetemek sorára és mindenki láthatta, hogy számol. Lehajtotta a fejét, kezébe temette arcát, és nem mozdult.

Steel Trevalin mellé lépett.

- A fivéréről mondott valamit, uram.

Trevalin megértően bólintott és nem szólt semmit. A fehérköpenyes mozdulatai elárulták, amit a tiszt tudni akart: nem volt több lovag, nem menekült el egy sem.

A mágus letérdelt. Remegő kézzel felemelte a hideg, merev arcot takaró leplet. A gyász elnémította és magába roskadtan ült a tetem mellé.

- Elnézését kérem, uram - mondta az írnok -, de nem értettem, mit mondott. Mi ennek az embernek a neve?

- Majere - suttogta a varázsló megtört hangon. - Sturm Majere. És az ott - húzta le a leplet az utolsó holttest arcáról is - Tanin Majere.

Föléjük hajolt, letörölte a vért arcukról és megcsókolta kihűlt homlokukat.

- A fivéreim.

2

Q,lnoka fivérek. Jjecsüíetóe[i adóssá8.

Ha[áios ítélet és ke elem

ajere. Steel a fiatal mágus felé fordult.

- Majere. Ismerem ezt a nevet. - A gyászoló mágus nem válaszolt, valószínűleg nem is hallotta. Az Árnymester annál inkább. Felszisszent és szemei összeszűkültek. Félig behunyt szemmel méregette Steelt.

Az ifjú lovag nem figyelt oda. Előrelépett és a mágus mellé állt. A fiatalember magas volt és keménykötésű, ha nem is olyan izmos, mint lovagtestvérei. Vörösesbarna haja a válláig ért, keze tipikus varázslókéz volt: karcsú, hajlékony, hosszú ujjú. Most, hogy a lovag jobban is megnézte az ifjút, látta, hogy csak-ugyan hasonlít, nemcsak a homokban fekvő holtakra, de arra az emberre is, aki egykor megmentette az életét.

- Majere. Caramon Majere. Ezek - mutatott Steel a tetemekre - nyilván az idősebb fiai. És te vagy a legfiatalabb. Caramon Majere fia vagy?

- Palin vagyok - válaszolta a fiatal varázsló megtört hangon. Egyik kezével félresimította testvére homlokából annak ázott vörös fürtjeit. A másik keze szorosan markolta a botot, mintha abból merítené az erőt az élethez. - Palin Majere vagyok.

- Caramon Majere fia, Raistlin Majere unokaöccse! - suttogta az Árnymester furcsa, sziszegő hangsúllyal.

Erre a névre Trevalin parancsnokhelyettes - aki eddig nem figyelt, mert a halottak elszállítását irányította - is felkapta a fejét, és az eddiginél jóval nagyobb érdeklődéssel szemlélte a fiatal fehérköpenyest.

- Raistlin Majere unokaöccse? - ismételte.

- Nagy fogás - válaszolta az Árnymester. - Értékes fogoly. A nagybátyja a leghatalmasabb varázsló volt, aki valaha élt Ansalonon. - Bár Palira ól beszélt, le nem vette a szemeit Steelről. A lovag azonban nem vette észre. A holttesteket bámulta, de alig látta őket. Valamit forgatott a fejében és sötét arckifejezéséből ítélve nehéz döntést fontolgatott. Aztán Palin is megmozdult, szemei vörösek voltak a sírástól.

- Te Steel vagy. Fényeskardú Steel. Sturm fia... - Hangja ismét elcsuklott ennél a névnél, amely fivére neve is volt.

- Furcsa véletlen, hogy így találkozzunk... - suttogta Steel halkan, mintha magának mondaná.

- Nem véletlen - szólt közbe hangosan az Árnymester. Zöld szemei most ék-szerként csillogó rések voltak. - Megpróbáltam megakadályozni, de Ő Sötét Felsége akarata erősebb volt. És mit jelent ez? Minek a jele?

Steel ideges pillantást vetett a nőre. Tisztelte az Árnymesternek és rendjének munkáját. A solamniai lovagoktól eltérően, akik nem tartották a mágiát lovag-hoz méltónak, Takhisis lovagjai nem haboztak varázsigéket is bevetni csatáik-
ban. Varázslóikat ugyanúgy megbecsülték, mint a harcoló lovagokat, és a varázs-lók megbecsült helyeket mondhattak magukénak a ranglétra minden fokán. De még így is gyakoriak voltak a két csoport közti nézeteltérések, noha Ariakan Hadúr igyekezett kiküszöbölni ezeket. A gyakorlatias katonák, akik látták az egyenes utat két pont között akadály nélkül, nem értették a varázslókat, akik a két pont között a létezés minden síkját is látták.
És a Tövis lovagjai közül is ez a nő volt a leghabókosabb - ha valaminek négy oldala volt, ó bízvást hatot látott, ahogy mondani szokták, minden apró eseményben jelet vélt felfedezni, naponta háromszor vetette ki látóköveit és kaka-sok beleit búj ta a jövendő után. Trevalin parancsnokhelyettes és tisztjei nemegyszer megvitatták már, milyen nehéz a nővel együttműködni.
Egy véletlen, semmi több. És nem is olyan meglepő. Solamnia egy lovagjának mágus a testvére és Takhisis lovagja az unokatestvérük. Háború volt, ha nem is mindenki tudta ezt. Előbb vagy utóbb mindenképp találkoztak volna. Steel örült, hogy nem ő volt felelős a Majere fivérek haláláért. Megtette volna a kötelességét, de így mégis egyszerűbb volt. Feletteséhez fordult.
- Trevalin parancsnokhelyettes, egy szívességet kérek. Engedélyt, hogy a két lovag holttestét hazavigyem a szülőföldjükre, hogy ott legyenek eltemetve. Egyúttal a fehérköpenyest is visszavinném az övéihez és begyűjteném a váltságdíját.
Trevalin csodálkozva, Palin értetlenül meredt Steelre. A nő mormogott vala-mit, felhorkant és a fejét rázta.
- Hol az otthona? - kérdezte Trevalin.
- Vigaszban, Abanasinia közepén, kicsit északra Qualinestitől. Az apjuk az ottani kocsmáros.
- Túl mélyen van az ellenség területén. Nagyon veszélyes lenne odamenni. Ha különleges küldetés lenne, ami a Látomásához kapcsolódik, akkor beleegyeznék, hogyne. De így... - Trevalin legyintett. - Holttesteket hazavinni... Nem, Fényeskardú, túl jó katona ön ahhoz, hogy elveszítsem. Megtagadom a kérést. - Az idős lovag érdeklődve szemlélte a fiatalabbat. - Nem szokott meggondolatlanul cselekedni, Fényeskardú. Mi az oka ennek a szokatlan kérésnek?
- ,Az apjuk, Caramon Majere, a nagybátyám, anyám, Kittara uth Matar féltestvére. A halott lovagok és a mágus az unokafivéreim. Ezenkívül... - Steel arca ki-fejezéstelen, hangja tárgyilagos maradt - Caramon Majere az oldalamon harcolt, amikor kis híján elfogtak a Főpap Tornyánál. Ez becsületbeli tartozás. Ariakan Hadúr szerint a becsületbeli tartozást az első adandó alkalommal vissza kell fizetni. Én kihasználnám ezt az alkalmat.
Trevalin parancsnokhelyettes nem habozott.
- Caramon Majere megmentette az életét? Csakugyan, hallottam a történetet. És ezek az ő fiai? - A lovag alaposan megfontolta a helyzetet, gondolatban össze-hasonlítva a Látomással, a Sötét Királynő Nagy Tervével. Beavatásakor minden lovag részesül egy Látomásban, és láthatja, hogy épül be az ő szála a hatalmas szövetbe. A Látomás mindennél fontosabb volt, még egy becsületbeli tartozásnál is.
A csatának azonban vége, és céljukat elérték. A lovagoknak meg kellet erősíteniük a hídfőt, mielőtt továbbindulnak nyugatnak, és Trevalin úgy látta, egy lovag nem fog hiányozni, legalábbis a közeljövőben nem. Információra pedig mindig szükség volt, és Steel hosszú útján az ellenség földjén bizonyára sok mindent lát és hall, aminek később hasznát vehetik.
- Megadom az engedélyt, Fényeskardú. Az út veszélyes lesz, de minél nagyobb a veszély, annál nagyobb a dicsőség is. Vigye haza a lovagok holttestét,

hogy szülőföldjükön legyenek eltemetve. Ami a fehérköpenyes váltságdíját illeti, azt érdemes bajtársunk állapítja meg.
Trevalin az Árnymesterre nézett, akiben izzott a düh, amiért nélküle döntöttek. Nem volt Steel parancsnoka, így nem lehetett beleszólása az út tervébe. A fehér-köpenyes azonban az ő foglya volt és ő dönthetett a sorsáról. Tépelődött, láthatóan nem tudva eldönteni, hogy megtartsa-e az értékes foglyot, vagy a váltságdíjat válassza, bármi legyen is az. De lehet, hogy valami más zavarta. Izzó zöld tekintete Steel és Palin között cikázott ide-oda.
- A fehérköpenyest halálra ítéltük - mondta hirtelen.
- Micsoda? Miért? Mi okból? - Trevalin meglepettnek és türelmetlennek tűnt. - Megadta magát. Hadifogoly. Joga van hozzá, hogy kiváltsa magát.

- Már felajánlottuk neki a lehetőséget - felelte az Árnymester -, de ő elutasította. Meg kell halnia.
- Igaz ez, fiatalember? - Trevalin keményen végigmérte Palint. - Elutasítottad a váltságot?
- Olyat kértek, amit nem adhattam - válaszolta Palin. Szorosabban markolta a varázsbotot, és ebből minden jelenlévő tudta, mit kértek tőle. - A bot nem az enyém. Csak kölcsönkaptam, ez minden.
- A bot? - fordult Trevalin az Árnymesterhez. - Csak azt a botot akarták? Ha nem adja, hát vegyék el a nyavalyástól!
- Már megpróbáltam - mutatta Lillith a jobb tenyerét, amely tele volt hólyagokkal és égésnyomokkal.
- Te tetted ezt, fehérköpenyes? - kérdezte Trevalin. Palin tiszta tekintettel nézett vissza rá, noha szemét könnyek homályosították.
- Mit számít az, uram? Magius botját rám bízták, hogy vigyázzak rá. Nem az enyém és nem is parancsolok neki. A bot önmaga ura. Mégsem válok meg tőle, az életem árán sem.

A sötét lovagoknak tetszett a fiatalember válasza. Az Árnymesternek kevésbé. Sötéten nézett rájuk, miközben sérült kezét dörzsölgette.

- Érdekes probléma - vélte Trevalin. - Nem lehet valakit arra kényszeríteni, hogy azzal fizessen az életéért, ami nem az övé. Elmehet családjához és barátai-hoz, hogy segítséget kérjen tőlük, de nem lophat tőlük. Ha megválik a bottól, a saját becsületén ejt foltot. Elveheted tehát az életét, asszonyom, de én úgy látom, hogy ez nem illik bele a Látomásba.

A nő gyilkos pillantást vetett Trevalinra, kinyitotta a száját, majd becsukta. A Látomás említése erősebb érv volt bárminél. Meg kellett várnia, míg a lovag befejezi.

- A Látomás arra tanít, hogy mindenkor, minden módon segítsük Ő Sötét Felsége ügyét. A fiatalember halála nem segítené; lelke Paladine-hoz szállna, és ő erősödne, nem mi. Ha viszont kicseréljük az ifjú életét valami hatalmas varázs-tárgyra, amit Wayreth varázslói birtokolnak...

Az Árnymester kemény arca megenyhült. Elgondolkozva méregette Palint, és furcsa módon néha Steelre tévedt a tekintete.

- Talán - mormogta alig hallhatóan -, talán ez az oka. Jól van - mondta hangosan -, meghajlok bölcsessége előtt, Trevalin parancsnokhelyettes. Egy dolog van, amit elfogadunk cserébe Palin Majere életéért. - Hirtelen elhallgatott, hogy hatásszünetet tartson.
- És mi lenne az, asszonyom? - kérdezte türelmetlenül Trevalin, aki túl akart lenni az egészen, hogy egyéb feladataival foglalkozzon.

- Azt akarjuk, hogy a varázslók nyissák meg Abyss Kapuját! - kiáltotta az Árnymester.
- De hát... az lehetetlen! - emelte fel a hangját Palin.
- A döntés nem a te kezedben van, fiatalember - válaszolta a nő hidegen. - Sorsod a Varázslók Tanácsától függ. Nekik kell dönteniük. Ez más, mint a Mágusbot átadása. Ez a döntés a Tanácsra tartozik.

Palin megrázta a fejét.

- Amit kér, nem teljesítik - nem tehetik. Lehetetlen. Akár most is elveheti az életemet. Nem halhatnék meg jobb társaságban - tette hozzá, kezét egyik halott bátyja vállán nyugtatva.
- Az ítéletet meghoztuk, fehérköpenyes. A foglyunk vagy és engedelmeskedned kell. - Trevalin határozott volt. - Fényeskardú Steel kíséretében Wayreth tornyába kell utaznod és váltságdíjadat ismertetned a Varázslók Tanácsával. Ha elutasítják, az életed mit sem ér. Vissza kell térned hozzánk, hogy meghalj.

Palin vállat vont, nem mondott semmit, mint akit nem érdekel, így vagy úgy történik.

- Fényeskardú Steel, ön az életével felel a fogolyért. Ha megszökik, ítélete az ön fejére száll.
- Értettem, parancsnokhelyettes - felelte Steel. - Elfogadom a büntetést.
- Két hetük van az útra. Az első éjszakán, amikor a vörös és az ezüst hold együtt látszik az égen, jelentkeznie kell nálam, akár sikerrel járt, akár nem. Ha a foglya megszökik, azonnal vissza kell térnie, késlekedés nélkül.

Steel tisztelgett, majd elindult, hogy felnyergelje kék sárkányát. Trevalin meg-könnyebbülve fogott egyéb feladataihoz és parancsot adott egy fegyverhordozó-nak, hogy készítse elő a holttesteket az útra. A többi halottat kocsira rakták, hogy sírjukba szállítsák őket. Palin a fivérei mellett maradt, igyekezve megtisztítani a tetemeket, lemosva a vért és lefogva a szemüket.

Lillith Palin közelében maradt, figyelmesen szemlélve az ifjút. Nem félt, hogy megszökik, inkább tűnődött. Miért ezt a fiatal mágust küldték, a világ mágusai közül, hogy ebben a csatában harcoljon? Miért éppen ő az egyetlen túlélő? És ami a legfontosabb: miért került Palin Majere kapcsolatba

unokatestvérével, Fényeskardú Steellel?
Felidézte a két ifjú alakját, ahogy egymás mellett álltak, sétáltak a parton. Nem látszott köztük rokonságra utaló szembetűnő hasonlóság. Első látásra nem is lehettek volna különbözőbbek. Steel magas, izmos, tagbaszakadt volt. Hosszú, hullámos fekete haja markáns, arányos arcot keretezett, nagy, fekete, szúrós szemekkel. Tagadhatatlanul csinos volt. De noha sok nő tekintett rá csodálattal egyszer, ritkán néztek rá újból. Vonzó volt, de ez minden. Nyilvánvaló volt mindenki számára, hogy az ő szívét, csakúgy mint testét-lelkét, egy kemény úrnő birtokolja: a Háború. Egyedül a háború tudta vágyait kielégíteni. Hideg és büszke tartása csak csata, harc közben telt meg élettel. Fegyverek csengése volt kedvenc zenéje, és a kihívás dala a kedvenc éneke.
Ezzel szemben unokatestvére, Palin Majere, karcsú volt, dús vörösesbarna hajú és sápadt arcú. Finom csontjai és átható, intelligens tekintete a nagybátyjára emlékeztették az Árnymestert. Egyszer látta Raistlin Majerét és azonnal fel-ismerte az ifjút, amint meglátta. A kezei, gondolta. A fiúnak ugyanolyan finom, ügyes kezei vannak, mint nagybátyjának.
Unokatestvérek, egy vérből valók. Igen, a hasonlóság ott volt, ha nem testben, hát lélekben. Steel ismerte a maga erejét; Palin még nem fedezte fel a magáét.
Mégis, ott volt benne, ahogy nagybátyjában is. Hogyan lehetne ezt Ő Sötét Felsége javára fordítani? Bizonyára megvolt az oka, hogy ők ketten találkoztak! Nem volt véletlen. Nem, egy nagy Terv része volt, amit az Árnymester még nem tudott megfejteni. De meg fogja, efelől nem volt kétsége. Csak türelemre volt szüksége. Így hát várt és figyelt. Palin a testvéreihez beszélt - vagy nem vette észre, hogy figyeli a nő, vagy nem érdekelte.
- Az én hibám volt, Tanin - suttogta halkan, könnyektől remegő hangon. - Az én hibám, hogy meghaltál. Tudom, hogy meg fogsz bocsátani nekem. Mindig meg-bocsátottál, bármit is tettem. De hogy bocsáthatnék meg magamnak? Ha nagyobb lett volna a varázserőm, ha keményebben tanultam volna, ha több igét is-mernék... Ha nem felejtem el félelmemben azt is, amit tudtam, nem hagytalak volna cserben a végén. Ha olyan lettem volna, mint a nagybátyám...
Mint a nagybátyám!
Lillith hallotta a szavakat. Hirtelen libabőrös lett az ámulattól és izgatottságtól. Átlátta a Tervet. Tisztán látta ő Sötét Felsége gondolatait, már amennyire egy halandó valaha is tisztán láthatja őket. Így kellett lennie! Ez volt az ok. A két ember - egyikük kétségek között, a másik elbizakodásában - egymás vesztét fogja okozni.
A nő nem bízott Fényeskardú Steelben. Soha nem bízott benne, amióta megismerte száj utazását. Hosszas szócsatákban próbálta megakadályozni, hogy felvegyék Takhisis lovagjai közé. Rossz előjeleket látott; a kövek balvégzetet jósoltak.
A bal oldalon egy fehér kő - ez volt az apa, Fényeskardú Sturm, Solamnia legendás és köztiszteletben álló lovagja, akit ellenségei is tiszteltek hősies haláláért. A jobb oldalon egy fekete - ez volt az anya, Kitiara uth Matar, az egyik sárkánysereg vezetője, hírhedten ügyes és vakmerő a csatákban. Mindketten halottak voltak, de - az Árnymester érezte - mindketten harcoltak a fiúért, aki véletlenül született a világra.
Hiába látszik olyan hidegnek és elszántan hűségesnek a Sötét Királynő iránt, belülről forrongó érzelmek tengere lehet. Legalábbis a nő így gondolta és jó oka volt rá. Fényeskardú Steel egy solamniai lovag kardját viselte - az apjáét. Ráadásul - noha ez féltve őrzött titka volt - egy finom mívű elf ékszert is viselt. Csillagékszernek hívták és az elf szerelmesek szoktak ilyet adni egymásnak. Fényes-kardú Sturm a Dárdaháború idején kapta Csillagszellő Alhanától, a Silvanesti elfek királynőjétől. Sturm pedig - halála után, ha lehet hinni az ifjú Steel meséjének - a fiára hagyta.
Egy fehér kő balra, egy fekete kő jobbra és a torony jelét viselő kő középen. A toronyra a tűz jele esett.
Lillith olvasatában a fiatalembert kétségek gyötörték. és ez katasztrófához vezethet. Mi mást jelenthet egy lángokban álló torony? Az Árnymester hosszasan érvelt, de senki nem hallgatott rá. Még a Koponya rendjének feje, egy nagyhatalmú papnő - vénséges vénasszony, aki sokak szerint Takhisis kegyence volt - is úgy vélte, hogy Steelnek helye van a lovagok között.
- Igen, viseli a csillagékszert - motyogta fogatlan szájával a banya. - Az ékszer az egyetlen rés az acélkemény külsőn, amit a világnak mutat. Ezen a résen át a szívébe láthatunk, onnan pedig ellenségeink szívébe!
Handabandázó vén bolond.
De most az Árnymester is megértette. A gondolatot elméje fekete szövetére vetette, mintha látóköveit vetné ki. Egyenesen esett, nem gurult vagy pattant tovább és a megfelelő oldala volt felfelé. Tűnődve, szavait gondosan megválogatva közelítette meg a fiatal mágust.

- A nagybátyádat említetted - mondta Palin felett megállva, lenézve rá, karjait egymásba fonva melle előtt. - Sohasem találkoztál vele, igaz? Hát persze. Túl fiatal vagy
Palin nem szólt, csak szorosabban markolta a Mágusbotot. Megtette, amit fi-véreiért tehetett. Csak az ,a keserű feladat volt hátra, hogy hazavigye őket. Gyenge volt és sebezhető. Az Árnymester dolga szinte túl egyszerű volt.
- Raistlin elhagyta a világot, mielőtt megszülettél.
Palin felpillantott a nőre, és a szeme egyetlen villanásával elárult mindent, bár semmit sem szólt.
- Elhagyta a világot. Abyssben maradt, ahol rettenetes Királynőnk kínozza nap mint nap.
- Nem! - szólalt meg Palin meglepetten. - Nem, ez nem így van! Az áldozatáért örök álomba merülhetett. Paladine fedte fel ezt az apámnak.
Lillith letérdelt, szeme így egy vonalba került az ifjúéval. Közelebb húzódott hozzá. Vonzó nő volt és ha akart, nagyon elbűvölő, igen meggyőző tudott lenni.
- Ezt mondja az apád. Mindenképpen ezt mondaná, nem igaz?
Érezte, hogy a fiatalember nyugtalanul moccan meg mellette, és valahol mélyen ujjongott. Nem nézett rá, de érezte kétségeit. Az ifjú már gondolt erre. Hitt az apjának, de nem egészen. A kétség volt a rés a páncélján és Lillith ezen a résen csúsztatta be szavai mérgezett tőrét.
- Mi van, ha apád téved? Mi van, ha Raistlin Majere még él? - Még közelebb húzódott. - Szoktad szólítani, ugye?
Vaktában leadott lövés volt, de az Árnymester azonnal tudta, hogy talált. Palin megrándult és lesütötte szemét.
- Ha Raistlin visszatérne erre a világra, tanítana téged. A legnagyobb varázs-lótól tanulhatnál, aki valaha járt ezen a létsíkon. Már kaptál a nagybátyádtól egy drága ajándékot. Mit nem tenne még meg szeretett unokaöccséért.
Palin ránézett a nőre. Nem szólt semmit, de szemeiben tűz gyúlt és Lillith tudta, hogy ez a tűz fogja elemészteni. Elégedetten felállt és elsétált.
3
Palanthas városa.
(Hosszas kutatás, nem minden eredmény nélkül
nap lángoló olajként ontotta hevét Branchala öblének vizére. Usha hajó-
ja déltájban ért be a kikötőbe, amikor a dokkok a legzsúfoltabbak vol-
tak. A szokatlan zaj, hőség és zűrzavar hatására szótlanul és zavarodottan ült a hánykolódó bárkában. Hatalmas kereskedőgályákat terelt minotaurusz legénységük Észak-Ergoth sötét bőrű népének nagy halászhajói mellé. Kisebb „piacozó” bárkák furakodtak a tömegbe, szitkokat vagy egy-egy vödör felmosóvizet vagy halfejet kiérdemelve a nagyobb hajóktól, ha nekiütköztek egynek. Hogy teljes legyen a zűrzavar, egy gnóm hajó is éppen kikötni készült. A többi hajó sietve felvonta a horgonyt, hogy olyan távol kössenek ki a gnómoktól, amilyen messze csak lehet. Épeszű ember nem kockáztatta az életét és az épségét azzal, hogy túl közel maradt a gőzokádó szörnyűséghez. A kikötőmester ide-oda cikázott feltűnőre festett hajóján, izzadó, kopasz fejét törölgette és egy szócsövön át ordítozott a kapitányokkal.
Usha kis híján felhúzta a vitorlát, megfordította a hajót és hazament. A minotauruszok (akikről hallott ugyan, de még egyet sem látott) vad hangú átkai meg-ijesztették; a gnóm hajó, amely veszélyesen közel füstölgött, félelemmel töltötte el. Nem tudta, hova menjen, mit csináljon.
Egy öregember, aki békésen ringatózott egy halászcsónakban, meglátta és megszánta. Feltekerte horgászzsinórját és odaevezett hozzá.
- Idegenek vagyunk errefelé, eh? - kérdezte, amiből Usha (idővel) megértette, hogy arra kíváncsi, vajon ő idegen-e. Elismerte, hogy bizony az, és megkérdez-te, hol köthetné ki a hajóját.
- Hát nem itt - felelte az öreg, nagyot szívva egy ütött-kopott pipából. Majd a bárkák felé intett vele. - Túl sok az átkozott paraszt.
Ebben a pillanatban egy sebes minotaurusz hajó tűnt fel Usháé mögött, kishíján elárasztva azt. Kapitánya kihajolt a korlát felett és fogadkozott, hogy a hajójával együtt kettéhasítja Ushát, ha nem takarodik az útból. A lány pánikba esve kapott az evezők után, de az öregember megállította. Felállt csónakjában - bámulatos mutatvány, gondolta Usha, egy ilyen Vadul himbálózó ladikban - és egy furcsa nyelven felelt a kapitánynak, amely alighanem a minotauruszoké lehetett, mert úgy hangzott, mintha valaki csontokat zúzna. Usha sohasem tudta meg, mit mondott az öregember, de a minotaurusz morgott néhányat, majd utasította a legénységét, hogy kanyarodjanak.
- Vademberek - mormogta az öregember, miközben újra leült. - De átkozottul jó matrózok. Én mán csak tudom. Nemegyszer hajóztam velük. - Kíváncsian méregette Usha hajóját. - Szép hajó.

Minotauruszok ácsolták, ha jól látom. Hol szerezted?

Usha nem válaszolt. Indulás előtt a Védelmező figyelmeztette, hogy semmit se áruljon el magáról senkinek. Úgy tett, mintha nem hallotta volna az öregembert - nem volt nehéz az átkozódás, az evezők csapódása és a kikötőmester ordítozása közepette. Megköszönte a segítségét és ismét megkérdezte, hol kössön ki.
- Arra keletre - mutatta az öregember a pipa szárával. - Az ottan nyilvános dokk. Szoktak kérni valami kis díjat, de - most már a lányt méregette, nem a hajót - ilyen arccal és szemekkel téged ingyér is beengednek.
Usha elvörösödött haragjában és szégyenében, elharapva egy csípős választ. Az öregember kedves volt és segítőkész; ha csúnyaságát akarta gúnyolni, kiérdemelte a jogot. A többit, amit mondott - valami „díjról" meg hogy őt „ingyér" engedik majd be - egyáltalán nem értette. Az árbocok erdején keresztül megpillantotta a mólót, amit az öreg emlegetett, és az a béke szigetének tűnt a főbb dokkokhoz képest. Ismét megköszönte az öreg segítségét, ezúttal elég hűvösen, és abba az irányba kormányozta hajóját.
A közkikötő messze nem volt olyan zsúfolt, hiszen itt csak kis hajók jártak, jobbára gazdag emberek luxusbárkái. Usha leeresztette a vitorlákat, beevezett, talált egy mólót és lehorgonyzott. Összeszedte holmiját, egyik zsákját a vállára vetve, a másikat a dereka köré kötve. Kimászott a hajóból, kikötötte azt, és el-indult, majd visszanézett, hogy még egyszer lássa.
A hajó volt utolsó köteléke hazájához, a Védelmezőhöz, mindenkihez, akit szeretett. Ha elsétál, egész eddigi életét hagyja ott. Visszaemlékezett a furcsa vörös fényre, amit előző éjjel látott az égen, és hirtelen gyűlölte, hogy ott kell hagynia a hajót. Végigsimította a kötelet, ami a járművét a mólóhoz, őt pedig otthonához kötötte. Könnyek homályosították el a szemét. Félig vakon elfordult és beleütközött valami sötét és kemény dologba, ami elkapta a ruhája ujját.
- Mit művelsz, te lány? - érdeklődött egy hang valahonnan a csípője magasságából. - A kikötői díjat is meg kell fizetni!
Usha, zavartan, amiért sírni látták, gyorsan megtörölte a szemét. Egy törpe tartotta fel, akinek borzas szürke szakálla, szélcserzette arca és hunyorgó szeme azt mutatta, azok közül való, akik gyakran látják a napot a vízen tükröződni.
- Díj? Nem tudom, miről beszélsz, uram - válaszolta Usha, igyekezve, hogy ne bámuljon túl feltűnően. Törpét sem látott még soha, bár Védő meséiből is-merte őket.
- Díj, hogy otthagyhasd a hajód, ahol kikötötted. Ugye nem gondolod, hogy Palanthas népe jókedvében tartja fenn ezt a kikötőt? Fizetni kell! Meddig hagyod itt a hajót? Egy nap, egy hét, egy hónap? Attól függ a díj.
- Én... én nem is tudom - felelte Usha tanácstalanul. Az irdák nem ismerték a pénzt. Amire szükségük volt, azt előteremtették, vagy a két kezük munkájával, vagy varázsigékkel. Soha nem godoltak volna rá, hogy csereberéljenek; ez számukra olyan volt, mint a másik lelki békéjének a megzavarása. Usha megpróbált visszaemlékezni Védelmező törpékről szóló történeteire.
- Úgy érted, ha adok neked valamit, akkor megengeded. hogy itt hagyjam a hajót?
A törpe felbámult rá, szemei összeszűkültek, míg szinte már bezáródtak.
- Mi van veled? Talán beütötted a fejed? - Elváltoztatta a hangját és gügyögve folytatta, mintha kisgyerekhez beszélne. - Igen, kicsi lány, adsz a kedves törpének valamit - lehetőleg hideg, kemény acélpénzt - és a kedves törpe megengedi, hogy otthagyd a hajódat, ahol van. Ha nem adsz a kedves törpének valamit - lehetőleg hideg, kemény acélpénzt -, akkor a kedves törpe elsüllyeszti az átkozott hajódat. Világos?
Usha arca égett a szégyentől, Nem volt acélpénze, azt sem tudta, mi lehet az. Eközben pedig vigyorgó emberek kezdtek köréjük gyűlni, néhányuk elég durva kinézetű volt. Usha nem akart mást, csak elszabadulni. Vadul beletúrva az erszényébe egy tárgy akadt a kezébe. Kihúzta és a törpe felé nyújtotta.
- Nincs acélpénzem. Ez megteszi?
A törpe elvette és közelebbről megszemlélte. Hunyori szemei tágabbra nyíltak, mint az utóbbi száz évben bármikor. Aztán mikor észrevette a köréjük gyűlt emberek érdeklődését, sietve markába zárta a tárgya és izzó pillantást vetett rájuk.
- Reorx szakállára, ez platina! Rubinnal! - mormogta. Az emberek felé intett. - Tűnés innen, csirkefogók! Menjetek a dolgotokra, vagy a városi őrséggel vitetlek el benneteket!
Az emberek nevettek, tettek egy-két vaskos megjegyzést és elszállingóztak. A törpe megragadta Usha ruhája ujját és lejjebb húzta a lányt.

- Tudod, mi ez, kisasszony? - kérdezte, most már sokkal udvariasabban.
- Egy gyűrű - felelte Usha, arra gondolva, hogy a törpe nem látott még gyűrűt.
- Az ám. - A törpe megnyalta az ajkát. Kapzsi tekintetet vetett az erszényre. -
Egy gyűrű. Van... van még több is ott, ahonnan ez jött?
Ushának nem tetszett a törpe tekintete. Szorosan az erszényre zárta kezét és a testéhez szorította azt.
- Elég lesz arra, hogy a gondodra bízzam a hajót?
- Ó, hogyne, kisasszony! Ameddig csak akarod! Én aztán gondját fogom viselni. Lemossam a fedélzetet? Levakarjam a kagylókat? Megvarrjam a vitorlát? , - Ahogy tetszik, uram. - Usha elindult a part felé, ahol nagyobb épületeket látott.
- Mikor jössz vissza érte? - kérdezte a törpe, szaporán szedve rövid lábait, hogy lépést tartson Ushával.
- Nem tudom - válaszolta a lány, remélve, hogy gondtalan és nem zavart a hangja. - Csak legyen itt a hajó, amikor visszajövök.
- Itt lesz, kisasszony. Es én is itt leszek mellette - mondta a törpe. Egyik mocskos keze ujjai mozogtak, mintha pénzt számolna. - Persze lehet, hogy az már többe kerül...
Usha megvonta a vállát és folytatta útját.
- Platina! - halotta a törpe kapzsi sóhaját. - Rubinnal!
Usha elkerülte a kikötői hatóságokat, mivel nem is tudta, hogy léteznek, és hogy el kellene mondania nekik, ki ő és miért van Palanthasban. Elsétált előttük a város újjáépült része felé, ráadásul olyan tökéletes önbizalommal és nyugalommal, hogy az amúgy is túlterhelt őröknek eszébe sem jutott, hogy megállítsák. Úgy nézett ki, mint aki tudja, hogy joga van ott lenni, ahol éppen van.
Önbizalma valójában ártatlanság volt. Nyugalma vékony jég a rémület és zavar felett.
A következő néhány órában Palanthas, forr8> poros és zsúfolt utcáit járta. Minden sarkon látott valamit, ami meglepte, megijesztette vagy undorította. Fogalma sem volt, merre tartson és mit csináljon, csak azt tudta, hogy valahogyan meg kell találnia ezt a Lord Dalamart. Aztán pedig egy helyet, ahová lehajthatja a fejét. A Védelmező elejtett néhány célzást „szállásról", „munkáról" és „pénz"-keresésről. De pontos dolgokat ő sem tudott. Keveset érintkezett emberekkel egész életében, és bár hallott már a „kenyérkeresésről', csak halványan sejtette, mi lehet az. Usha pedig még annyira sem. Csak bámult és a száját tátotta lenyűgözve. A díszes épületek, olyannyira mások, mint az irdák egyszerű kunyhói,

magasabban tornyosultak fölé, mint a fenyőfák. Eltévedt egy márványerdőben. És mennyi ember! Többet látott Palanthasban egy perc alatt, mint azelőtt egész életében. És mindenki sietett, nyüzsgött, lökdösődött vagy csak levegőért kapkodva gyalogolt. Eleinte attól félt, valami szörnyű veszély fenyegeti a várost, talán háború. De miután megkérdezett egy fiatal lányt, aki éppen vizet húzott egy kútból, megtudta, hogy mindössze vásárnap van és szokatlanul csendes a város - biztos a hőség miatt.
Az öböl mellett is hőség volt; a tengervízről tükröződő napfény égette Usha bő-rét még az árnyékban is. Ott azonban legalább érezte a hűs tengeri szellőt. A várost sosem érte el a friss levegő. Palanthas szenvedett. A hő visszaverődött a macskaköves utcákról, úgy sütve a sétálókat, mintha azok vörösen izzó vasrácson ülnének. De az utcák még így is hűsebbek voltak, mint a boltok és a házak. A boltosok, akik nem hagyhatták el a helyüket, legyezgették magukat és próbáltak ébren maradni. A szegények elhagyták fojtogató otthonaikat és kiköltöztek a parkokba és a háztetőkre, remélve, hogy megcsapja őket egy kis friss szellő. A tehetősek otthon maradtak, meleg bort ittak (jég már nem volt, hiszen a hőség már a hegytetőkön is megolvasztotta) és ernyedten panaszkodtak a hőségre.
A sok összezsúfolt, izzadó test, a szemét és az utcán heverő ürülék bűze fojtogatta Ushát, aki már nehezen kapott levegőt. Nem értette, hogy képes bárki is ebben a szörnyű bűzben élni, de a vizet húzó lány szerint nem volt még egy olyan szag, mint Palanthas nyáron.
Összevissza járta a várost, míg egyszer egy hatalmas épület elé ért, amiről azt mondták neki, hogy az a Nagykönyvtár. Emlékezett, hogy a Védelmező milyen tisztelettel teljes hangon beszélt a Könyvtárról, mint a világ összes tudásának tár-házáról.
Úgy gondolta, ez jó hely lehet arra, hogy megkérdezze, merre találja Lord Dalamart. Megállított egy barna köpenyes fiatalembert, aki a Könyvtár körül sétált, és megkérdezte. A szerzetes szemei tágra nyíltak, hat lépést hátrált, majd egy utcára mutatott. Az útmutatást követve, egy keskeny utcából egy szörnyűséges torony árnyékába lépett elő, amit sötét fák vettek körül. Habár pillanatokkal azelőtt még izzadt, most szinte a hideg rázta. Mintha hideg, nyirkos sötétség áradt volna a ligetből. Reszketve megfordult, elfutott és megkönnyebbült, ami-kor újra a perzselő napon találta magát. A szerzetes bizonyára tévedett, gondolta. Senki sem lenne képes ilyen félelmetes helyen élni!

Elhagyott egy gyönyörű épületet, ami a felirata szerint Paladine temploma volt. Elhagyta a gazdagok nagyra törő, de élettelennek tűnő otthonait. Azt hitte róluk, hogy múzeumok. Elhagyta a boltokat, amik csodálatos árukkal voltak megtöltve, csillogó ékkövektől egészen a kardokig és páncélokig, amilyeneket a fiatal lovagok viseltek. És közben emberek ezreit.
Eltévedve és összezavarodva, nem igazán tudva, mit is keres ebben az érthetetlen városban, tovább járta az utcákat. Elgyengítette a hőség és a fáradtság, és csak lassan vette észre, hogy az emberek őt bámulják. Néhányan meg is álltak és a szájukat tátották. Mások - többnyire jól öltözött férfiak - lekapták tollas sapkáikat és rámosolyogtak.
Usha természetesen azt hitte, gúnyolják, és nagyon kegyetlennek találta. Fáradtan, siralmasan érezve magát és önsajnálattal eltelve arra gondolt, nem érti, miért küldte Védő erre a gyűlöletes helyre. Fokozatosan rájött azonban, hogy a bámuló és sapkaemelgető emberek a csodálatukat akarják kifejezni.

64
Azt gyanítva, hogy az utazás talán megváltoztatta kinézetét, megállt, és tanulmányozta magát egy bolt kirakatüvegében. Az üveg hullámos volt és eltorzította arcát, de nem jobban, mint a kis tó a házuk mellett, ahol nézegetni szokta ma-gát. Nem változott. Haja még mindig ezüstszőke, a szeme ugyanolyan furcsa színű, vonásai szabályosak, de az irdák kecses szépsége nélkül. Olyan volt, mint mindig - saját szemében bizony csúnya.
- Milyen furcsák az emberek - mondta magában Usha, miután egy fiatalember, akinek minden figyelmét ő kötötte le, egy fának sétált.
Nagysokára, miután már csaknem elkoptatta bőrcsizmái talpát, észrevette, hogy a nap nyugodni készül. A házak árnyéka megnyúlt, a levegő egy csöppnyivel hűvösebb lett, az emberek megfogyatkoztak az utcán. Anyák tűntek fel az ajtókban, gyermekeik után kiáltozva. Benézve néhány szebb ház ablakán Usha látta összegyűlni a családokat. Fáradt volt, éhes és magányos. Nem volt hol töltenie az éjszakát és rájött, hogy farkaséhes. Védelmező ellátta ugyan útravalóval, de azt már megette, mielőtt Palanthasba ért volna. Szerencséjére éppen vissza-ért a kereskedők negyedébe.
Az árusok már bódéikat zárták. Usha kíváncsi volt, hogy szereznek az emberek élelmet ebben a nyüzsgő városban. Most már tudta. Ugy tűnt, Palanthasban nem az asztalokon szolgálják fel az ételt, hanem az utcán osztogatják. Usha ezt különösnek találta, mint ahogy az egész várost is.
Egy kis állványhoz lépett, amelyen még maradt néhány szem gyümölcs. Szárazak és ráncosak voltak, hiszen egész nap a napon hevertek, de Usha csodálatos-nak találta őket. Felmarkolt néhány almát, egybe beleharapott, a többit az erszényébe tömte. A gyümölcsárusokat elhagyva egy péket talált, akitől egy cipót vett el. Éppen bor után nézelődött, amikor hatalmas kavarodás tört ki körülötte.
– Tolvaj! Tolvaj! Fogják meg! Fogják meg!
4
jámadás. tartóztatás. 3—ass[eFioff mejíepődik
—` sha meglepetten bámult a magas, sovány, bőrkötényes emberre, aki körülötte ugrált.
L - Tolvaj! - kiáltotta a lányra mutatva. - Gyümölcsöt lopott tőlem!
- Tőlem meg egy kenyeret! - lihegett egy lisztes ruhájú nő, aki a férfi után futott. - Ott van a zsákjában, ni! Add csak ide, te szajha!
A kenyér után nyúlt, de Usha ellökte a kezét. A nő visítani kezdett.
- Gyilkos! Meg akart gyilkolni!
A csavargók és naplopók, akik egész nap a piac környékén részegeskedtek és csak a bajt keresték, hamar megszagolták azt. Kiáltozó és gúnyolódó tömeg gyűlt Usha köré. Egy rongyos és esetlen kinézetű ember megragadta.
- Majd én megmotozom! - kiáltotta. - Úgy látom, az aknákat az inge alá dugta!
A tömeg röhögött és még szorosabban zárták körül a lányt. Usha számára is-meretlen volt ez a durva bánásmód. Ahol felnőtt, igencsak elkényeztették, senki nem emelte fel a hangját sem, hát még az öklét, így aztán az ijedelem szinte el-vette az eszét. Fegyvere nem volt, az pedig a pánikban eszébe sem jutott, hogy az irdáktól kapott varázstárgyakat használja. Valószínűleg nem is tudta volna, hiszen nem figyelt, amikor elmondták neki, mi hogyan működik.
A férfi mocskos kezei eltépték az ingét és a bőrét tapogatták. Társai éljenezve biztatták, hogy folytassa.
A pánikot düh váltotta fel. A sarokba szorított állat vadsága égett benne. Vadul, félelemből született erővel verekedni kezdett, nem látva, kit vagy mit üt, rúg vagy harap, bosszút akart állni minden élőn a gyűlöletes városban. A lila köd csak akkor tisztult el szemei elől, amikor erős kezek ragadták meg a

karját és fájdalmasan megcsavarták. Egy tiszta, erős hang így szólt:
- Hé, hagyja abba, kisasszony!
Usha pislogott, levegőért kapkodott és zavartan nézett körbe. Magas, izmos férfi tartotta fogva, aki sötét karmazsinszín tunikát és nadrágot viselt és a hivatal tekintélye lengte körül. Érkezése nyomán a tömeg gyorsan eloszlott, különféle megjegyzéseket téve az őrre, aki elrontotta a mókájukat. A férfi, aki megtámadta, görnyedten feküdt a földön, nyögött és az ágyékát szorongatta.
- Ki kezdte ezt az egészet? - nézett körül az őr.
- Ellopott tőlem egy kenyeret, tekintetes uram - kiáltotta a pék - aztán meg akart ölni mindahányunkat!
- Azok ott az én almáim! - tette hozzá a gyümölcsárus. - Csak úgy fogta és el-sétált velük!
- Nem akartam én ellopni semmit - tiltakozott Usha szipogva. A könnyek mindig segítették Védővel szemben, és a szokás hatalma nyomán most is sírni kezdett. - Azt hittem, azért van ott az alma meg a kenyér, hogy vigye, akinek kell. - Megtörölte szemeit. - Nem akartam bántani senkit. Fáradt vagyok, éhes vagyok, eltévedtem és akkor az az ember... tapogatott...66
A könnyek ezúttal szívből jöttek a szörnyű emlék hatására. Az őr tanácstalanul meredt rá és megpróbálta megnyugtatni.
- Ejnye, no, hát ne sírj. Biztos a hőség ártott meg, napszúrást kaphattál. Fizesd ki ezeket az embereket és elfelejtjük az egészet. Ugye? - nézett az árusok-ra villámló szemekkel. Azok hasonlóan izzó tekintettel néztek vissza, de morogva bólintottak.
- Nincs pénzem - nyelt Usha.
- Csavargó! - húzta fel az orrát az árus.
- Még annál is rosszabb! - fintorodott el a nő. - Nem jobb, mint amit megérdemel! Nézzék a fura ruhákat! A kalodába vele és jól megkorbácsolni!
Az őrnek láthatóan nem tetszett a dolog, de nem volt választása. A kenyér ki-esett Usha zsákjából a csetepaté alatt és a földön feküdt, a lány pedig a túlérett, szétzúzott almától bűzlött.
- Majd a tanács eldönti. Gyere velem, te lány. Ti is gyertek, ha feljelentést akartok tenni.
Az őr elvonult, maga előtt terelve Ushát. Az árusok követték őket, a nő a sértett önérzet szobraként, a férfi nyugtalanul tűnődve azon, vajon pénzbe fog-e ez kerülni neki.
A kábult és kimerült Usha nem figyelte, hová viszik, csak botladozott őrzője mellett lehajtott fejjel, és nem is akarta látni ezt a szörnyű helyet. Halványan tudatában volt, hogy elhagyták az utcákat és beléptek egy hatalmas kőépületbe, aminek óriási fából ácsolt kapuját ugyanolyan karmazsinszín egyenruhát viselő férfiak őrizték, mint őrzője. Kinyitották az ajtót és beengedték őket.
A terem, amibe vezették, üdítően sötét és hűvös volt a vakító napfény és a kin-ti hőség után. Usha fel- és körülnézett. Az őr a két árussal vitatkozott, Usha azonban nem figyelt rájuk. Habár róla volt szó, az egész olyannak tűnt, mint aminek semmi köze hozzá. Az egész ennek a gyűlöletes városnak a része volt, amit itt hagy, amint átadta a levelet.
Egy nagydarab ember ült egy asztal mögött, láthatóan unatkozva, és egy zsír-foltos könyvbe írt valamit. Mögötte egy jókora terem volt, tele emberekkel, akik a hideg kőpadlón ültek vagy aludtak. Számos vasrács - a padlóba és a mennyezetbe csavarozva - választotta el a benti embereket a kintiektől.
- Itt van még egy. Piti tolvaj. Zárd a többiekhez, aztán majd reggel a bíró dönt az ő ügyében is - mondta az őr. A nagydarab ember felnézett, és meglátta Ushát. Szemei tágra nyíltak.
- Ha a tolvajcéh ilyen újoncokat vesz fel, én is belépek! - suttogta halkan az őrnek. - No kisasszony, add csak ide azokat a szütyőket.
- Mit? Miért? Ne nyúlj hozzájuk! - Usha szorosan magához szorította a holmiját.
- Valószínűleg úgyis visszakapod őket - biztosította az őr egy vállrántással. - Légy észnél, lány, ne csinálj még több problémát. Még az is, amiben benne vagy.
Usha tovább szorongatta a zsákokat. A nagydarab ember összevonta a szemöldökét és megjegyezte, hogy erőszakkal is elvehetik.
- Nem, ne nyúljatok hozzám! - kiáltotta Usha és kelletlenül letette zsákjait - a kicsit a ruháival és a nagyot az ajándékokkal - a börtönőr elé az asztalra.
- Figyelmeztetlek - mondta, hangjában visszafojtott haraggal -, hogy a zsákokban varázslatos dolgok vannak, amikkel jobb óvatosan bánnod. Ezenkívül van nálam egy tekercs, amit valami Lord Dalamarnak kell átadnom. Nem tudom, ki az a Dalamar, de biztosan nem fog örülni, ha a holmijához nyúltok.

Usha elismerést remélt szavaitól, de nem az történt, amire számított. A börtönőr, aki már lelkesen túrta a zsákokat, úgy kapta el a kezét, mintha egy gnóm szerkezetet talált volna, ami bármelyik pillanatban felrobbanhat. Az almaárus felkiáltott:
- Minden vádat elejtek! - és igen sietve távozott.
- Boszorkány! - kiáltotta a pék, és konokul kitartott. - Sejthettem volna. Máglyára vele!
- Már nem szoktuk máglyára küldeni őket - morogta a börtönőr, aki igen sápadt és ijedt volt. - Azt mondtad, Dalamar?
- Igen, azt mondtam. - Ushát igen meglepte ez a nagy felhajtás, de látta, hogy a nevet nagyon is jól ismerik - és kihasználta ezt. - Ajánlom, hogy jól bánjatok velem, különben Lord Dalamar haragos lesz.
A két férfi fojtott hangon tanácskozott.
- Mit tegyünk? - suttogta a börtönőr.
- Küldjünk Jenna úrnőért. Ő tudni fogja - válaszolt az őr.
- Bezárjam a cellába?
- Azt akarod, hogy szabadon rohangáljon?
A beszélgetés azzal végződött, hogy Ushát - igen udvariasan - a rácsok mögötti nagy szobába kísérték. Szinte azonnal apró alakok vették körül, akiket először gyermekeknek hitt. Azon tűnődött, mit követhettek el, hogy ide kerültek, amikor meghallotta a börtönőr átkozódását.
- Hátrébb, átkozott surranók! A mindenit! Hol a kulcsom? Megvagy, csirke-fogó! Adod vissza mindjárt! Ülj csak le, kisasszony! - kiáltotta a börtönőr, mi-közben igyekezett a surranóktól visszaszerezni zsebei tartalmát. - Valaki majd jönni fog érted hamazost. Mit csináltok a pipámmal? És te ott, add vissza a dohányzacskómat, vagy Gileanra mondom, én...
Mormogva és átkozódva elhagyta a cellát, és hálás volt, amiért visszaülhetett az asztalához.
Szóval ezek voltak a surranók! Usha örült, hogy végre találkozhat azokkal, akiket Védő csak „Krynn vidám tolvajainak" hívott. Nem volt nehéz találkozni velük, hiszen az örökké kíváncsi surranókat érdekelte minden idegen, aki az „ő" börtönükbe került. A surranók körülvették Ushát, mindannyian egyszerre beszélve hozzá, bökdösve, hátbaveregetve és öt másodperc alatt harminc kérdést intézve hozzá. A zaj, a zsivaj, a hőség, a félelem és az éhség - mindez egyszerre túl sok volt neki. A szoba megingott, majd felbillent. A levegő szikrázó csillagokkal telt meg.
A következő dolog, amire emlékezett, az volt, hogy a padlón fekszik és az egyik surranó aggódva hajol fölé. Ez a surranó idősebb volt a többinél, szarkalábak keretezték szemeit, de a mosoly állandóan ott bujkált a szája szélén. Szürke csíkokkal tarkított haja a feje tetején varkocsba volt összefogva, mely a válláig ért. Az arca ugyanolyan kedves, barátságos és kíváncsi volt, mint egy gyermeké vagy egy másik surranóé, mégis felnőttebbnek látszott, mint a többiek. Ha valamelyikük túl közel jött, az öreg elhessegette. Még a durvább emberek, akiket ugyan-ebbe a cellába zártak, is tisztelni látszottak, mert ők sem jöttek közelebb.
- Mi történt? - kérdezte Usha, miközben megpróbált felülni.
- Elájultál - magyarázta a surranó. - És azt hiszem, jobban tennéd, ha viszszafeküdnél még egy kicsit. Én sosem ájultam el, legalábbis nem emlékszem rá. Úgy értem, egyszer már ki kéne próbálni, de sosem sikerül. Hogy érzed magad? Az őr azt mondta, azért ájultál el, mert már régóta nem ettél, és majd magad-68
hoz térsz. És így is volt! Éhes vagy? Egy órán belül hoznak nekünk levest és kenyeret. Jó itt az étel. Palanthasnak nagyon kellemes börtöne van, az egyik legjobb Ansalonon. Milyen érdekes szemeid vannak! Aranyszínűek, nem? Nagyon ismerősnek tűnsz! Találkoztunk már valahol? Jártál már Vigaszban?
- Nem hiszem - válaszolta Usha fáradtan. A surranó csevegése megnyugtató volt, a számtalan kérdés azonban összezavarta. - Még nem is hallottam Vigaszról.
Szörnyen érezte magát. Fájt a feje és üres gyomra is igencsak sajgott. Védő figyelmezette, hogy vigyázzon a surranókkal, de itt ő volt az első, aki kedves volt hozzá. Körbenézve észrevette, hogy a feje alá tuszkoltak valamit párna gyanánt, ami - az élénkzöld színből ítélve, ami megegyezett a surranó nadrágja színével - alighanem a surranó köpenye lehetett. Usha hálás volt és megpróbált mosolyogni.
- Ki vagy te?
A surranó meglepettnek, majd zavartnak tűnt.
- Még be sem mutatkoztam? Úgy látszik, nem. Éppen arra készültem, mi-kor eldőltél. - Kinyújtotta kicsiny, dióbarna kezét. - A nevem Tasslehoff Fúró-láb. A barátaim Tasnak hívnak. Téged hogy hívnak?
- Usha - Megragadta a surranó kezét és ünnepélyesen megrázta.

- Csak Usha? A legtöbb embernek, akit ismerek, két neve van.
- Csak Usha.
- Nem baj, az nagyon kedves név. Elég kedves két névnek is. - A surranó el-gondolkozva tanulmányozta. - Tudod, Usha, tényleg emlékeztetsz valakire. Azon tűnődöm, hogy ki lehet az?
Usha nem tudta és nem is érdekelte. Becsukta a szemét, és mivel új barátja mellett biztonságban érezte magát, elengedte magát és elaludt.
Valahol az álom és az ébrenlét határán még hallotta a surranó ámult suttogását.
- Tudom már! Aranyszín szeme van - mint Raistlinnek!

AvaráEs[ónő. 3enna asszony me9[epődik
forró leves illata ébresztette Ushát rövid szundításából. Jobban érezte magát a pihenés után. Ültében a falnak támaszkodva megitta a csirkeragut a csorba cseréptálból, és azon tűnődött, mi fog most történni vele. De legalább tudta, hol fog aludni. Éjszaka volt. A cella sötét volt, mindössze né-hány fáklya pislákolt a falakon a börtön bejáratánál. Tas, a surranó, megitta a saját levesét, majd felajánlotta Ushának barna kenyérdarabját.
- Tessék, még mindig éhesnek látszol.
Usha három harapással tüntette el saját kenyerét. Habozott.
- Biztos, hogy neked nem kell?
Tas megrázta a fejét.
- Nem, edd csak meg. Ha megéhezem, majd csak találok valamit az egyik szütyőmben. - Az övén lógó számtalan kis zsákra mutatott. Usha a homlokát ráncolta.
- Hogyhogy megtarthattad a holmidat? Tőlem elvettek mindent.
- Ó, ez mindig így van. - Tas vállat vont. - Nem tudom, miért, de tőlünk, surranóktól, sosem vesznek el semmit. Talán nincs elég helyük, hogy eltegyék. Mi mindenféle dolgot összegyűjtünk utazgatás közben. Vagy túl bonyolult lenne ki-bogarászni reggel, melyik kinek a holmija. Nem mintha számítana. Mi - intett a többi surranó felé, akik kenyérdarabokkal dobálták egymást - mindent megosztunk.
- Akár az én népem - szólta el magát Usha, mielőtt meggondolhatta volna.
- A te néped. Kik a te néped? Honnan jöttél? Nem a környékről, az biztos. -
Tas olyan határozottan bólintott, hogy copfja a feje felett átfordulva orron vágta.
- Miből gondolod? - kérdezte Usha, nem válaszolva a kérdésre.
- Hát... - Tas rábámult és eltűnődött. - Máshogy öltözöl, ez egy. Máshogy is beszélsz. Ugyanazokkal a szavakkal, de érdekesen mondod őket. Es százszor csinosabb vagy, mint akármelyik nő, akit valaha láttam, Lauranát kivéve - ő Tanis felesége, de te nem ismered őt, ugye? Gondoltam, hogy nem. Ja, és Tikát. Ő hozzá-ment Caramonhoz. Őt sem ismered? Volt egy Rafstlin nevű ikertestvére.
Tas furcsán nézett Ushára, amikor ezt kimondta. Usha emlékezett, hogy hallotta ezt a nevet, mielőtt egészen elaludt volna, de nem emlékezett, mit mondott róla a surranó. Nem is számított. Egyik nevet sem hallotta soha, és ezt meg is mondta.
- Ami a szépségemet illett, tudom, hogy kedves akarsz lenni, de nem kell hazudnod. Tudom, milyen vagyok - sóhajtotta a lány.
- Nem hazudok! - tiltakozott Tas. - A surranók sohasem hazudnak! És ha nem hiszel nekem, kérdezd meg az embereket ott a sarokban. Rólad beszéltek. Na jó, lehet, hogy jobb, ha nem beszélsz velük. Nem jóféle népek. Tolvajok! - tette hozzá felháborodottan suttogva. Usha ismét zavart volt.
- Te nem vagy tolvaj?70
- A nagy Paladin szakállára, nem! - méltatlankodott Tas tágra nyílt szemmel.
- Akkor miért vagy börtönben?
- Tévedésből - felelte Tas vidáman. - A surranókkal állandóan ez történik - naponta, elhiheted! Persze ők is tudják, hogy ez tévedés. - Fejével az őr felé intett. - Sohasem emelnek vádat és reggel mindig elengednek minket. Aztán azzal töltik a napot, hogy megkeresnek bennünket és összegyűjtenek ide éjszakára. Tudod így mindannyiunknak van dolga.
Usha nem értette, és azon gondolkozott, hogy tudhatna meg többet anélkül, hogy a surranó gyanút fogna.
- Valamit elmagyarázhatnál nekem, Tas. Ahonnan én jövök, sok mindenben hasonlóan élünk, mint ti. Mindent megosztunk egymással. De itt mindenki olyan - olyan kapzsinak tűnik. Elvettem egy embertől néhány almát. Éhes voltam. Az aknák romlottak voltak, ki kellett volna dobnia őket. Miért lett olyan dühös? És az a nő. A kenyere reggelre megpenészedett volna.

- Tudom, mire gondolsz. Annyi baj van a dolgokkal - magyarázta Tas. - Az embereknek nagyon fontosak a dolgok. Imádnak dolgokat birtokolni, és amikor megunják őket, nem dobnak el semmit, hanem kérnek valamit cserébe. Jegyezd meg ezt, és jól el fogsz boldogulni. Tényleg, honnan is jöttél?
Odavetett kérdés volt. A surranó valószínűleg csak kíváncsiskodott, de Usha-
nak eszébe jutott Védő figyelmeztetése, hogy ne fedje fel, hogy az irdák közt élt.
- Ó, hát jártam én mindenfelé - válaszolta, lesütött szemmel figyelve a surra-
nó reakcióját. - Vándorlok erre-arra és sosem maradok sokáig egy helyen.
- Ilidod, Usha - mondta Tas csodálattal -, nagyszerű surranó válna belőled!
Azt mondod, sosem jártál Vigaszban?
- Hát, lehet, hogy jártam. Az egyik hely olyan, mint a másik. Ki emlékszik a nevekre?
- Én igen! Térképeket rajzolok! De azért kérdeztelek Vigaszról, mert nagyon hasonlítasz...
Kulcsok fordultak a cellaajtóban és belépett a foglár. Ezúttal egy bot volt nála, amit arra használt, hogy távol tartsa magától a surranókat. Körbepislogott a homályos zárkában.
- Hol az új fogoly? - Meglátta Ushát. - Te ott! Valaki beszélni akar veled.
- Velem? - Usha azt hitte, összetévesztik valakivel.
- Veled. Mozogj már! Jenna asszony nem ér rá egész éjjel.
Usha kérdően nézett Tasra.
- Jenna asszony egy vörösköpenyes mágus - mondta Tas. - Varázsboltja van a városban. Igazán csodálatos hely!
- De mit akarhat tőlem?
- A porkoláb mindig őt hívja, hogy vizsgálja meg a foglyok holmiját, ha vala-miről azt hiszi, hogy mágikus lehet. Volt valami holmid, amiről 'azt hihette?
- Lehet - válaszolta Usha az ajkába harapva. - Te! Almatolvaj! - A börtönőr a kuncogó surranókat böködte a bottal. - Gye-
re, azonnal!
- Gyere, Usha. - Tas felállt és a kezét nyújtotta. - Ne félj. Jenna asszony iga-
zán kedves. Régi ismerősöm. Számtalanszor dobott már ki a boltjából.
Usha felállt. Nem fogadta el a surranó kezét. Arcvonásait úgy rendezte, hogy gondtalan közönyt tükrözzenek, és a vasrácsos ajtó felé sétált. A porkoláb kienged-
te, majd megragadta Tasslehoffot, amikor az is kisurrant volna Usha mögé bújva.
- Hát ez meg mi? Hová készülsz, Fúróláb uraság?

- Jenna asszonyt köszönteni, természetesen. Nem akarok udvariatlan lenni!
- Nem akarsz, mi? Hát akkor most légy olyan jó és udvarias, és surranj viszsza a cellába.
A foglár belökte Tast a zárkába és az arcába csapta az ajtót. Tas a rácsokba kapaszkodott és próbált közöttük kikandikálni.
- Halihó, Jenna asszony! - kiáltotta, kis karjaival integetve. - Én vagyok az! Tasslehoff Fúróláb, a Dárda Hősei közül!
Egy vörös csuklyás köpenyt viselő nő állt a börtönőr asztala mellett. A surranó felé fordította fejét, hűvösen elmosolyodott és biccentett. Aztán figyelmét visszafordította Usha holmijára, amit előzőleg szépen felsorakoztatott az asztalon.
- Itt van, Jenna asszony. Ő kereste a Torony Urát.
A nő hátrahúzta csuklyáját, hogy jobban lásson. Ember volt, csinos, de hideg arccal, mintha ugyanabból a fehér márványból faragták volna, mint Palanthas legtöbb épületét. Sötét szemeinek átható tekintetét Ushára vetette és a lány úgy érezte, átlát rajta. Összeszorult a gyomra, remegett a lába és kiszáradt a torka. Egy pillanat alatt rájött, hogy ez a nő mindent tud. Mi fog most vele történni? Védő figyelmeztette. Az emberek nem tartották jobbnak az irdákat az ogároknál. Az ogárokat pedig kegyetlenül levágták.
- Gyere közelebb, gyermekem - intett a nő finom, formás kezével. - Ide, a fényre.
A nő nem lehetett sokkal öregebb, mint Usha, de a titokzatosság, a hatalom és mágia aurája lengte körül, ami mérhetetlenül öregítette. Usha vakmerően előrelépett, eltökélten, hogy nem mutatja félelmét a varázslónak. A fénybe lépett. Jenna szemei tágra nyíltak. Hátralépett és levegőért kapkodott.
- Lunitari óvjon minket! - suttogta.
Gyors mozdulattal visszahúzta fejére csuklyáját és a porkolábhoz fordult.
- Bízd a foglyot az én őrizetemre. Átveszem őt és a holmiját.
A nő összeszedte az irdák ajándékait, óvatosan és tisztelettel bánva velük, és mindegyiket visszahelyezte Usha zsákjába. A foglár gyanakodva figyelte.

- Jól gondoltam, Jenna asszony, nem igaz? Mágikusak.
- Jól tetted, hogy értem küldtél. És örülök, Torg, hogy megtanultad a leckét a furcsa dolgokról. Azt az igét, amit véletlenül magadra idéztél a múltkor, nem volt egyszerű feloldani.
- Nem teszem ismét, Jenna asszony, megígérem! - A porkoláb megborzongott. - Viheted a foglyot és az istenek áldjanak. De alá kell írnod a papírt. Most már a tiéd a felelősség. Ha még egy gyümölcsárust meglop...
- Nem fog több gyümölcsárust meglopni - mondta Jenna élesen, felemelve Usha zsákjait. - Jöjj, gyermekem! Mi is a neved?
- Usha. És a holmimat akarom - mondta hangosan, sokkal hangosabban, mint akarta.
Jenna felvonta szemöldökét. Usha elvörösödött és az ajkába harapott.
- Az enyérrk - suttogta csendesen. - Nem loptam őket.
- Tudom - válaszolta Jenna. - Az ilyen értékes, varázstárgyak nem is hagyják magukat ellopni, és jaj annak, aki megpróbálja.
A foglárra pillantott, aki elpirult, lehajtotta a fejét és gyorsan írni kezdett a könyvbe. Jenna átadta a zsákokat. Usha elvette őket, és követte Jennát a börtön bejáratáig.
- Köszönöm, hogy kihoztál, asszonyom. Ha tehetek valamit érted, csak mondd meg. Merre van a boltod? Talán benézek valamikor...
Jenna ismét mosolygott.
- Igen, ebben biztos vagyok. Most azonnal. Ne aggódj, Usha. Oda viszlek, ahová készültél.
- Hová? - kérdezte a lány egyszerre ijedten és zavartan.
- Hát Dalamarhoz, természetesen. A Torony Ura szeretne találkozni veled, Usha.
- Azt meghiszem! - hallottak egy magas hangot maguk mögül. - Mondjátok meg Dalamarnak, hogy Tasslehoff Fúróláb üdvözli! És Jenna asszony, nem gondolod, hogy Usha nagyon hasonlít Raistlinre?
A varázslónő megtorpant. Teljesen mozdulatlanul állt annyi ideig, míg tízig elszámol az ember. Aztán lassan megfordult és visszaballagott. Usha a bejáratnál maradt és azon tűnődött, elfusson-e. Érezte, hogy nem jutna messzire, lábai mintha kocsonyából lettek volna. És hová is futott volna? Fáradtan az ajtónak dőlt.
Jenna a porkoláb elé lépett.
- Bízd az én gondomra a surranót is.
Torg a homlokát ráncolta.
- Biztos vagy ebben, asszonyom? Átkozottul idegesítő...
- Az biztos - mondta Jenna, acélosan hideg és éles hangon. - Engedd ki azonnal. Torg elővette kulcsait, a cellaajtóhoz sietett és kinyitotta. Tasslehoff himbálózó copffal és erszényekkel masírozott ki. Udvariasan a kezét nyújtotta Jennának.
- Örvendek! Azt hiszem, még nem lettünk bemutatva egymásnak. Az én nevem Tasslehoff...
- ZLdom, ki vagy - felelte a nő. - Azt hiszem, Dalamar szívesen váltana veled néhány szót.
- Milyen csodálatos! Évek óta nem láttam Dalamart! Igaz, hogy a szeretőd? Jól van, nem kell így nézned rám! Caramontól hallottam. Azt mondta, ti ketten...
- Indulj! - utasította Jenna határozottan, kiterelve a surranót a fogdából az utcára. - Öt lépéssel előttem, és tartsd a kezed úgy, hogy lássam. Usha, maradj mellettem.
- Én vezethetlek - lelkendezett a surranó.
- Igen, ha úgy tetszik - válaszolta Jenna. - Nem, nem arra. A városfalon kívülre megyünk, ahol én lakom.
- De én azt hittem, meglátogatjuk az Ősmágia Tornyát! - nyafogott Tas. - A Shoikan Liget felé akartam menni! Láttam egyszer, messziről. Igazán gonosz, szörnyű és félelmetes volt. Képzeld, majdnem megölte Caramont. Kérlek, nem mehetnénk arra?
- Ne légy nevetséges! - kiáltott rá Jenna. - Akinek ép az elméje - bár elismerem, ezzel kizártunk minden surranót -, az nem mászkál a Shoikan Ligetben, különösen éjjel! Még én sem, pedig én a Toronyban tanultam. Nyugodtabb úton megyünk, ha nem haragszol. Ezért térünk vissza a boltomba.
Tas letört volt egy pillanatig, aztán felvonta a vállát.
- Nem baj - mondta. - Legalább a Toronyba megyünk. Igazán jó móka lesz! - tette hozzá, Ushára nézve. Korához képest igazán virgonc volt. - Az Ősmágia Tornya igazán izgalmas hely! Persze én már évek óta nem jártam ott. Mindenféle mágiával van tele - a legtöbbje gonosz és mind naron, nagyon hatalmas. Dalamar egy feketeköpenyes varázsló, de ezt biztos tudod, ha őt keresed. Egy sötételf, és most már ő a leghatalmasabb varázsló egész Ansalonon...

Usha megtorpant és a surranóra meredt.
- Feketeköpenyes? Sötételf? De hát... ez biztos tévedés! Védelmező nem küldött volna egy ilyenhez! Biztos... talán van egy másik Dalamar?
Ezüst csengettyűk csilingeléséhez hasonló nevetést hallott a sötétből.
- Sétálj tovább! - kérte Jenna, elfojtva derültségét. - És légy nyugodt, gyermek, Dalamar csak egy van.
appal az ősmágia palanthasi Tornya félelmetes hely volt, el is kerülte
mindenki. De éjjel egyenesen kísértetiessé vált. Valamikor öt hozzá ha-
sonló torony állt Ansalonszerte. Mostanra már csak kettő maradt. Az egyik Wayreth erdejében volt, és lehetetlen volt elérni, hacsak a varázslók nem akarták, hogy valaki megtalálja; ilyenkor maga az erdő elevenedett meg és mutatta az utat.
A palanthasi tornyot szintén majdnem lehetetlen volt elérni. A kísértetjárta Shoikan Liget őrizte, amely olyan erős félelmet árasztott, hogy a legtöbb ember nem bírta még a látványát sem elviselni és fejvesztve menekült. Csak Nuitari hívei járhatták szabadon az elátkozott ligetet, vagy azok, akiknek a Torony mindenkori ura megtanította a megfelelő szavakat. De ők sem szívesen tették. Akiknek dolguk volt a toronyban, vagy - mint Jenna - jókedvük-ben jártak arra, azok a kevésbé veszélyes utat választották. Varázsigék segítették őket.
Jenna és a rábízott foglyok a régi városfalon keresztül elérték az Újvárost. Palanthas városát törpék tervezték és építették valamikor a Hatalomkor idején, és két részből állt: az Ó- és az Újvárosból. A fallal körülvett és gondosan meg-tervezett Óváros alaprajza kerékre hasonlított. Középpontjában a város urának palotája állt, és innen nyolc sugárút vezetett kifelé, mint a kerék küllői. A város azonban rég kinőtte a zsúfolt Óvárost és így a falakon kívül felépült az Újváros. A szabálytalanul elterülő Újváros volt a kereskedelem központja. Az összes céh épülete itt volt, csakúgy, mint a kereskedők otthonai. Jenna varázsboltja az Újváros leggazdagabb részében volt. Ez nemigen tetszett a szomszéd boltok gazdáinak, de mind tudták, hogy Jenna jóban van Dalamarral. És hiába volt Palanthas Lordja a város elismert vezetője, egy polgár sem szállt volna vitába a Torony Urával. Így a kalmárok morogtak ugyan Jenna miatt, de csak igen halkan.
Megérkezve a varázsbolthoz, amelynek cégérét a három hold képe díszítette - az ezüst, a vörös és a fekete - Jenna első dolga volt, hogy egy selyemzsinórral megkösse a surranó kezeit.. Csak ezután oldotta fel az ajtót záró igét, majd be-tessékelte vendgeit.
- Muszáj ezt? - kérdezte Usha megbántva, a surranó kötelékeire mutatva. - Tudod, ő nem tolvaj.
Jenna Ushára nézett és felvonta szemöldökeit. A lány, nem tudva, mi különöset mondott, elvörösödött és az ajkába harapott.
- Ó, engem igazán nem zavar - felelte Tas vidáman, a selyemzsinórt csodálva. - Már hozzászoktam.
- Ezt elsősorban az ő és a mi érdekünkben teszem, és nem azért, mert félek, hogy szegényebb leszek - válaszolta Jenna. Kiejtett egy szót, mely rianó csenéseként hangzott és egy lámpás lángra gyúlt, fénybe borítva a szobát. Jenna éles pillantást vetett a fiatal nőre. - Nem ismered igazán a surranókat, ugye?
Usha kétségbeesetten próbálta felidézni, amit Védőtől hallott, és azt kívánta, bárcsak jobban figyelt volna. Úgy döntött, blöfföl, bár az a kiábrándító érzése volt, hogy csak az idejét pazarolja.
- Milyen furcsa kérdés. Természetesen mindent tudok a surranókról, amit tudni kell. Ansalonon mindenki ismeri őket, nem?
- Sajnos igen. És éppen ezért kérdeztem. Erre gyere. Azt tedd le! - szólt rá élesen Ushára, aki megállt és felemelt egy míves palackot, hogy közelebbről megcsodálja. - Abból a palackból elég egy csepp a bőrödre, hogy a húsod darabokban váljon le a csontodról! Az égre, ne nyúlj semmihez! Rosszabb vagy, mint egy surranó. Mindketten gyertek velem!
Usha igen óvatosan visszahelyezte a palackot a polcra. Háta mögött szorosan összekulcsolta kezeit és Jenna után sietett, megpróbálva mindent egyszerre lát-ni, aminek az lett az eredménye, hogy igen keveset látott. A legerősebb benyomást a bolt szaga tette rá, ami egyszerre volt csalogató és visszataszító. Fűszerekkel és gyógynövényekkel teli dobozok és üvegek álltak holt és rothadó dolgok mellett. Varázskönyvek töltöttek meg egy teljes falnyi polcot, némelyikük dohos és penészes. Ékszerek csillogtak üvegburáik alatt.
- A pincében van a laboratóriumom - mondta Jenna egy ajtót kinyitva. - Ott sem nyúlhattok semmihez!
A szokatlan és olvashatatlan jelekkel díszített függöny egy lépcsőt takart. Jenna beterelte Tasslehoffot, szorosan fogva a copfját, és fájdalmasan megrántotta, ahányszor Tas túl közel ment valamihez. Intett

Ushának, hogy kövesse őket. A laboratórium a pincében volt, a bolt alatt. Jöttükre fény gyúlt, de csak kísértetiesen pislákoló kék derengés, ami igen keveset világított meg. Ushának figyelnie kellett, hová lép.

- Most mindketten álljatok meg, ahol vagytok és ne mozduljatok! - parancsolta a varázslónő, amikor elérték a lépcső alját. Eltűnt az árnyak között és hallották, amint halkan beszél valakivel, de nem értették.

Usha elkapta Tasslehoff zöld ingének gallérját, amikor az arrébb akart sétálni.

- Azt mondta, ne mozduljunk! - figyelmeztette Tast.
- Sajnálom - válaszolta Tas suttogva, és valóban bűnbánónak tűnt. - Nem te-hetek róla. A lábaim okozzák. A fejem mondta nekik, hogy ne mozduljanak, de néha nem jut el olyan mélyre, amit a fejem gondol. Valahol a térdem körül el-akadnak a gondolataim. De nem rettenetesen izgalmas itt minden? Nézd csak! - Lélegzete is elakadt a csodálattól. - Az ott egy emberi koponya! Azt hiszem, Jenna igazán nem bánná, ha én...
- De igen, bánná - mondta Usha haragosan. - Maradj nyugton! - Szorosan fogta Tast, nem azért, mert annyira féltette Jennától, hanem mert szüksége volt valakire, akibe kapaszkodhatott.
- Örülök, hogy téged is elhozott - tette hozzá hirtelen -, bár nem tudom, mi-ért tette. Nem úgy néz ki, mint aki örül, hogy itt vagy.
- Ó, hát nem volt sok választása - vont vállat Tas. - Különösen azután nem, amit Raistlinről mondtam.
- Hogy értetted azt, hogy hasonlítok Raistlinre? Nem értem. Ki az a Raistlin?
- Ki az a Raistlin? - ismételte Tasslehoff döbbenten, suttogni is elfelejtve. - Sosem hallottál még Raistlin Majere-ről? Nem gondoltam volna, hogy van Ansalonon, aki még nem hallott Raistlinről!

Usha rájött, hogy hibát követett el, és erőltetetten kacagott.

- Ó, hát arra a Raistlinre gondolsz! Hát persze, hogy hallottam róla. Csak épp nem tudtam, milyen Raistlinről beszélsz. A Raistlin elég gyakori név mifelénk. A falunkban jó néhány embert hívtak Raistlinnek. Elf név, nem igaz?
- Nem hiszem - felelte Tas tűnődve. - Raistlin nem volt elf és Caramon meg pláne nem elli Caramonból három elf is kitelne, ha feldarabolnád. Meg aztán ikerfivérek voltak, és az elfeknél nem szoktak ikrek születni, amennyire emlékszem. Elég régen volt, hogy gualinestiben jártam. Nem engednek át a határon, pedig ismerem az új Napszónokot. Tanis fia az, Gil. Tanisról, a félelfről hallottál, nem?
- Ki ne hallott volna róla! - kiáltott fel Usha, noha magát máris megjelölhet-te volna egynek. Azt legalább megtudta, hogy Raistlin férfi. Aztán meg köze van valami Caramonhoz. Éppen gratulált magának az ügyes kérdésekért, és a következőn gondolkozott, amikor Jenna visszatért.
- Tudja, hogy ki az a Raistlin. Ne hagyd, hogy bolonddá tegyen, surranó. Gyertek velem mind a ketten. Beszéltem Dalamarral és...
- Dalamar! Ő is itt van? Dalamar! - Tasslehoff integetett és hujjogott. - Hahó! Én vagyok az, Tas. Emlékszel rám? Én ...
- Nincs itt - szakította félbe Jenna fagyos hangon. - A toronyban van. De meg-van a módja, hogy beszéljünk. No, látjátok azt a sókört a padlón?

Usha nem látta. A sötétben még a padlót sem látta, de ebben a pillanatban a lámpás fénye hirtelen felerősödött. A kör tisztán láthatóvá vált.

- Lépjetek bele óvatosan - mondta Jenna. - Es hozzá ne érjetek a sóhoz!
- Thdom! - kiáltotta Tas. - Láttam, amikor Par-Salian ugyanezt csinálta Caramonnal. Akkor volt az, hogy véletlenül egérré változtattam magam. Tudod, Usha, a wayrethi Toronyban voltunk és találtam egy gyűrűt, két vörös kővel, és felvettem és...
- Gileanra, tartsd a nyelved! - szakította félbe Jenna. - Vagy ezúttal én változtatlak egérré, én pedig macskává változom.
- Igazán meg tudnád csinálni? Milyen macskává? - fecsegett tovább Tas. - Nem lehetnék inkább én a macska? Még sohasem voltam macska...
- Fogjátok meg a kezemet! - rendelkezett Jenna, oda sem figyelve a surranó-ra. - Hunyjátok be a szemeteket, akkor nem szédültök. És bármi történik, ne eresszétek el a kezemet!

Egy varázsigébe kezdett, melynek szavai kígyóként tekeregtek Usha fejében. A padló hirtelen eltűnt a lába alól. Gyomra felfordult és úgy érezte, mintha szél dobálná ide-oda. Nem volt szüksége biztatásra, hogy a varázslónő kezét fogja; félelmében kapaszkodott bele.

Aztán hirtelen ismét szilárd talajt érzett a lába alatt. A szél megszűnt, csakúgy, mint a sötétség.

Behunyta a szemét, hogy védje a váratlan éles fénytől.
- Kinyithatjátok a szemeteket - hallotta Jenna hangját. - Megérkeztünk. Biztonságban vagytok az Ősmágia palanthasi Tornyának falai között.
Usha nem volt biztos benne, hogy ki akarja nyitni a szemét. A surranó leírása alapján a torony szörnyűséges, gonosz hely lehet. Tasslehoff már lelkesen csevegett valakivel, aki udvarias, de távolságtartó hangon válaszolgatott, mint akinek máshol járnak a gondolatai.
- Nyisd ki a szemed, Usha! - ismételte élesen Jenna. A lány pislogva engedelmeskedett, és nagyon meglepődött, amikor nem egy rémséges kínzókamrában találta magát, ahol elkínzott testek függnek a falhoz láncolva, hanem egy gyönyörűen berendezett szobában. Fantasztikus állatokat ábrázoló színes kárpitok fedték a falakat. Bonyolult, de kedves mintázatú szőnyegek borították a padlót. Usha még sosem látott ennyi bútort egy helyen egyszerre.
- Udvözöllek, Usha. Udvözöllek a tornyomban - mondta egy hang. Usha meg-fordult és egy alakot látott, aki - Védő leírása alapján - csakis egy elf lehetett. Magas volt és karcsú, vonásai pedig az irdák szépségével vetekedtek. Puha fekete köpenyt viselt, amelyet titokzatos jelek borítottak.
- Dalamar vagyok - mondta az elf. Hangja kellemesen, tisztán csengett, és olyan csábító volt, akár a fuvolaszó. Usha felé lépett, könnyed és magabiztos léptekkel. Finom szálú, sötét haja a válláig ért. Ushát elbűvölte és lenyűgözte, amíg a szemeibe nem nézett. A szemek megragadták, fogva tartották és szinte elnyelték. Ijedten próbálta elfordítani tekintetét, de a szemek nem engedték.
- Nehéznek tűnnek a zsákjaid. Hadd vegyem el őket! - ajánlkozott Dalamar. Usha gondolkodás nélkül átadta csomagjait.
- Remegsz, kedvesem - jegyezte meg Dalamar, majd csitító hangon hozzátette: - Ne félj. Nem akarok neked rosszat, és lehet, hogy sokat tudok segíteni. Kérlek, ülj le. Tölthetek neked egy kis bort? Kínálhatlak étellel?
Egy asztalra mutatott, és ezzel a mozdulattal elengedte a tekintete által elbájolt Ushát. Usha az asztalra pillantott. Kívánatos illatok szálltak fel a lefedett tálakból. Jégbe hűtött gyümölcsökön csillant meg a gyertyák fénye. Tasslehoff már le is ült, a fedőket emelgette és élvezettel szaglászott.
- Ez igazán mutatós. Éhes vagyok! Te nem vagy éhes, Usha? Nem is értem. Csak egy órája, hogy ettem. De nem valami kiadós az a börtönleves. Nem mint-ha valamiért nem tetszene a palanthasi börtönkoszt! - tette hozzá, Dalamazra pillantva. - Nem mondod meg nekik, hogy nem ízlett, ugye? Úgy értem, tulajdonképpen finom. Nem szívesen bántanám meg a szakácsot.
- Egy szót sem szólok - ígérte Dalamar komoly mosollyal. - Csak remélhetem, hogy az én szerény vacsorám is van olyan jó. Sült csirke, kenyér, gyümölcsök, édeshús és cukrozott dió. Attól félek, ilyen késő éjszaka nem tudok ennél többet előteremteni.
Usha hirtelen rettenetesen éhesnek érezte magát.
- Csodálatosnak látszik! - mondta, és mielőtt észrevette volna, mit is csinál, már az egyik kényelmes székben ült és ételt lapátolt a tányérjára.
- Még életemben nem voltam ilyen éhes - árulta el Tasnak.
- Én sem - motyogta a surranó érthetetlenül, egy egész sült almával a szájában. Nagy nehezen sikerült megrágnia és lenyelnie, és már nyúlt is a következő-ért. - Biztos az izgalom teszi.
- Bizonyára - mondta Usha, egy sült csirkemell ropogós barna bőrébe harapva. Olyan ízletes volt, hogy élvezettel sóhajtott, felfalta az egészet, és belefogott egy másikba is. Csak azután vette észre, hogy kettesben maradtak Tassal a szobában.
- Szerinted hová ment Jenna és Dalamar? - kérdezte Usha, bár különösebben nem érdekelte. Nagyot kortyolt a fűszeres forralt almaborból. Úgy érezte, még sosem kóstolt ilyen finomságot, így nyomban ivott még két, pohárral.
- Mittomén. - Tas buzgón rágott egy darab kengeret. - Nem láttam őket el-menni. De nincs is benne semmi szokatlan. errefelé állandóan így jönnek és mennek. Nicsak, a zsákjaid is eltűntek.
- Tényleg. - Usha ezt valamiért nagyon viccesnek találta. Nevetett. Tasslehoff is vele. A nevetéstől megszomjaztak és még több almabort ittak. A szomjúság pedig az éhüket is meghozta, ezért ettek... és ettek. Amikor végre jóllaktak, Usha egy tiszta szalvétába törölte kezeit. Aztán hátradőlt székén és így szólt Tashoz:
- Mesélj nekem erről a Raistlinről.

Egy másik szobában Jenna egy asztalra szórta Usha zsákjának tartalmát. Dalamar föléjük hajolt,

ügyelve, hogy ne érjen hozzá egyikhez sem, és figyelmesen tanulmányozta őket.
- Ez mind - szólt Jenna.
- Mi van a másik zsákban?
- Ruhák, egytől egyig selyemből, mint az, amit visel. Semmi más.
- Említettél egy nekem szóló üzenetet.
- Ezt mondta a porkolábnak. Három lehetőség van: hazudott, szóbeli üzenet, vagy nála van.
Dalamar fontolóra vette.
- Nem hiszem, hogy hazudik. Miért tenné? Nyilvánvalóan fogalma sincs, ki vagyok.
Jenna elfintorodott. -Állítólag Raistlin Majere nevét sem ismeri.
- Mindent figyelembe véve, ez lehetséges. - Dalamar folytatta a vizsgálódást Usha holmijai felett. Kezét föléjük helyezve egy varázsigét mormolt. Az asztalon heverő összes holmi lágy fényt kezdett árasztani, néhányan erősebbet, mint a többi. Leeresztette a kezét és elégedetten sóhajtott.
- Igazad volt. Mindegyik varázserejű és néhányuk egészen hatalmas. És egyiküket sem a rend varázslói készítették. Egyetértesz, szerelmem?
- Természetesen. - Jenna végigsimította a férfi vállát és lágyan arcon csókolta. Dalamar mosolygott, de figyelmét továbbra is az asztalon szétszórt tárgyak kötötték le. - Kíváncsi vagyok, milyen igéket zárhattak beléjük - mondta vágyakozva.
Ismét kinyújtotta a kezét, ezúttal egy kis borostyándarab felé, amit ügyes kezek szarvas formájára alakítottak. Habozva, elfintorodva - mint aki tudja, mi fog történni - megérintette a borostyánszobrot egyik ujja hegyével.
Egy kék villanás és egy sistergés. Dalamar felszisszent kínjában és visszarántotta a kezét. Jenna összeszorította ajkát és megrázta a fejét.
- Megmondhattam volna, hogy ez történik. Úgy készítették őket, hogy egyvalaki és csakis ő használhassa.
- Igen, magam is sejtettem, De megért egy próbát.
Egymásra pillantottak és ugyanarra a következtetésre jutottak.
- Irda munka? - kérdezte Jenna.
- Kétségkívül - felelte Dalamar. - Őrzünk néhány hasonló darabot Wayreth tornyában. Felismerem a stílust és - megrázta sérült kezét - a hatásokat.
- Nem használhatjuk őket, de a lány nyilvánvalóan igen, hiszen neki adták az irdák. De varázstudománynak nyomát sem észleltem rajta.
- De tehetséges kell legyen, ha az, akire gondolunk.
Jenna meglepettnek látszott.
- Még kétkedsz? Nem láttad a szemeit? Mint az olvadt arany! Egész Krynnen csak egy embernek voltak ilyen szemei. Még a surranó is azonnal felismerte.
- Tasslehoff?- nézett fel Dalamar a varázstárgyak vizslatásából. - Felismer-te? Nem tudtam mire vélni, hogy megkockáztattad, hogy magaddal hozd. Mit mondott?
- Túl sokat. És túl hangosan - felelte komoran Jenna. - Az emberek felfigyeltek rá.
- A surranók is - Dalamar az ablakhoz lépett és az éjszakába bámult, amely nem tűnt semmi többnek, mint a tornyot övező örök homály sűrűsödésének. - Igaz lehet hát a legenda?
- Van más magyarázat? A lány nyilvánvalóan Ansalontól távol nőtt fel. Vagyont érő irda varázstárgyak vannak nála. A surranó is felismerte, és mindenekfelett aranyszín szemei vannak. A kora is megfelel. És éppen ide küldték.
Dalamar a homlokát ráncolta, nem tetszett neki igazán a gondolat. - Emlékeztetlek, hogy Raistlin Majere halott. Már több mint húsz éve.
- Igen, drágám. Ne légy ilyen feldúlt. - Jenna átfuttatta kezét Dalamar finom haján és gyengéden megcsókolta a fülét. - De ott volt a Mágusbot esete. Bezárva a torony laboratóriumába és élőholtakkal őriztetve, akik senkit nem engedtek be, még téged sem. És kinél van most a bot? Palin Majerénél, Raistlin unoka-öccsénél.
- A bot ugyanúgy lehetett Magius ajándéka, mint Raistliné - vélte Dalamar nyugtalanul elhúzódva a nőtől. - Még valószínűbb is, hisz Magius Huma, a lovag barátja volt, és tudjuk, hogy Palin fivérei lovagnak készültek. Már a Tanácsnak is magyaráztam...
- Igen, szerelmem - mondta Jenna, lesütve szemeit. - Mégis te vagy az, aki nem hajlandó hinni a véletlenben. A véletlen hozta ide ezt a fiatal nőt? Vagy valami más?
- Talán igazad van - felelte Dalamar pillanatnyi tűnődés után. Egy díszes keretű, nagy falitükörhöz sétált. Jenna megállt mellette. Egy pillanatig csak saját tükörképüket látták, majd Dalamar előrenyúlt és végigsimította az üveget. Kép-másaik eltűntek, és helyüket Usha és Tasslehoff foglalta el,

akik az elbűvölt ételt ették és a varázserejű almabort itták, minden semmiségen kacarászva.
- Milyen furcsa - suttogta Dalamar őket figyelve. - Azt hittem, csak legenda. Mégis ott ül.
- Raistlin lánya - suttogta lágyan Jenna. - Megtaláltuk Raistlin lányát!
7
A 21to[só Otthon fogadó. gjaráti me8óesz íés
Már éjszaka volt Vigaszban. A nap heve azonban még mindig sütött az utca porából, a fákból, a házak falaiból. De az éj legalább elűzte a haragos, tüzes napot, amely mint egy dühös isten fenyegető szeme, meredt rájuk az
égből. Éjjel a szem becsukódott, az emberek pedig megkönnyebbülten sóhajtottak és kimerészkedtek házaikból.
Nem volt Vigaszban senki, aki emlékezett volna forróbb és szárazabb nyárra. A poros utcák kiszikkadtak és megrepedeztek. Fojtogató porfelhő szállt fel, valahányszor kocsi gördült arra, és gyászlepelként ülte meg a völgyet. A hatalmas selyemfák gyönyörű levelei elszáradtak és kókadtan lógtak a száraz ágakról.
Minden a feje tetejére állt Vigaszban. A város nyüzsgő, élettel teli hely szokott lenni, piacozó emberekkel, földeken dolgozó parasztokkal, játszadozó gyermekekkel és a patakban mosó asszonyokkal. Most üresek, élettelenek voltak a napok, mint a levelek az ágakon.
A termés elszáradt a kiégett földeken, így a parasztoknak nem volt mit a piac-ra vinni. A legtöbb bódét be is zárták. A játékhoz is túl nagy volt a hőség, ezért a gyermekek is otthon maradtak, nyafogva és unatkozva. A rohanó patakból csak néhány sáros pocsolya maradt. Még a Kristálytó vize is szokatlanul meleg volt és döglött halakat vetett ki a partjára. Nem sok ember hagyta el otthonát, ami legalább egy kis enyhet adott. Éjjel jártak ki.
- Mint a denevérek - mondta Caramon Majere borongós hangulatban barátjának, Tanisnak, a félelfnek. - Mindannyian denevérekké váltunk, nappal alszunk, és éjjel röpködünk ide-oda...
- Mindenhová, csak ide nem - jegyezte meg Tika. Caramon széke mögött állt és egy tálcával legyezte magát. - Még a háború alatt sem ment ilyen rosszul a bolt.
Az Utolsó Otthon fogadó magasan a föld felett, egy óriási selyemfa ágai között fészkelt, fényesen kivilágítva, lámpásként csalogatva az éji utazókat. A színes üvegablakokon átszűrődő fény hideg sör, fűszeres bor, mézsör, almabor és természetesen Otik híres fűszeres sült krumplija képét idézte fel. A fogadó azonban üres volt ez éjjel, mint az előző jó néhány éjszaka mindegyikén. Tika már be sem gyújtotta a tűzhelyt. A konyhában enélkül is elviselhetetlen volt a hőség.
Nem volt vendég, aki a Dárdaháborúról meséljen a bárpultnál vagy éppen friss pletykán csemegézzen. A hírek polgárháborúról szóltak az elfek között, meg hogy a thorbardini törpék-hazahívták minden vándorló atyjafiukat, nehogy kívül rekedjenek, ha majd - elf támadástól tartva - bezárkóznak hegymélyi erődjük-be. Kalmárok sem jártak szokott útjukon, és elmaradoztak a megszokott vándor fazekasok és énekesek is. Csak surranók utazgattak még mindig, ők pedig a helyi börtönben töltötték az éjszakát, nem a fogadóban.
- Az emberek feldúltak és félnek - mondta Caramon, aki úgy érezte, mentegetnie kell elmaradt törzsvendégeit. - Ez a sok beszéd a háborúról. És ha nem
80

ér véget hamar ez a hőség, hát nem lesz aratás az idén. Kevés élelem lesz télire. Ezért nem jönnek...
- Tudom, drágám, tudom. - Tika a pultra tette a tálcát. Szorosan átölelte férje széles vállát. - Csak a szám jár. Ne is figyelj rám.
- Mintha meg tudnám tenni, hogy nem figyelek rád - mormolta Caramon, kezét átfuttatva felesége haján.
Az eltelt évek nem voltak könnyűek számukra. Tika és Caramon keményen dolgozott, hogy fenntartsák a fogadót, és szerették ugyan ezt a munkát, de még így is nehéz volt. Míg a legtöbb vendég aludt, Tika a reggelifőzést felügyelte. Egész nap a szobákat kellett rendbe tenni, ételt főzni, vendégeket mosolyogva fogadni, ruhát mosni. Éjjel pedig, amikor a vendégek nyugovóra tértek, Tika felsöpörte a padlót, lemosta az asztalokat és beosztotta másnapra a tennivalókat.
Caramon még mindig olyan erős volt, mint három ember együttvéve és olyan megtermett is, bár súlya nagy része lefelé vándorolt, saját maga szerint azért, mert kötelessége volt megkóstolni minden ételt. Haja már szürkült a halántékánál és „elmélkedővonalak" (ahogy ő nevezte) árkolták homlokát. Kedves volt, barátságos, és úgy fogadott mindent, ahogy jött. Büszke volt fiaira, imádta kislányait és feleségét. Egyetlen bánata ikertestvére elvesztése volt, akit elemésztett a gonosz és saját becsvágya. De sosem engedte, hogy a bánat eme kis felhője elhomályosítsa élete egét.
Bár Tika huszonöt éve volt férjnél és öt gyermeket szült, még mindig utánafordultak, amikor átsétált a söntésen. Alakja kikerekedett az évek során, kezei kicserepesedtek a sok szappanos víztől. Ám mosolya még mindig ragadós volt, és büszkén mondhatta, hogy dús vörös hajába még egy szürke szál sem vegyült.
Tanis ezt aligha mondhatta el magáról. Ember vére kihűlőben volt - túl gyorsan, úgy érezte. Elf vére aligha melegíthette fel. De még mindig erős volt, és ha csatára került a sor, nem szorult segítségre - mégis remélte, hogy nem lesz szüksége kardjára. Talán a fájdalom, a bánat, az elmúlt hónapok zűrzavara csíkozta haját ezüsttel, szakállát szürkével.
Tika és Caramon egy pillanatig még átölelve tartották egymást, mindketten megnyugvást találva a másikban.
- Ráadásul - tette hozzá Tika, Tanisra pillantva - neked még jobb is, hogy nincs semmi dolgunk. Mikor kell érkezniük?
Tanis kinézett az ablakon.
- Csak ha már jócskán besötétedett. Porthios legalábbis így tervezte. Minden azon múlik, Alhana hogy érzi magát...
- Ott hurcolásszák a vadonban! Ebben a hőségben és az ő állapotában! Fér-fiak! - húzta fel az orrát Tika. Felegyenesedett és egy barackot adott Caramon fejére. -
- Ezt miért csináltad? - kérdezte Caramon, feji búbját dörzsölve és feleségé-re nézve. - Én nem tehetek róla!
- Mert mind egyformák vagytok - mondta Tika, de már nem figyelt oda igazán. Az ablakon át kibámult a sűrűsödő sötétségbe, kötényét gyűrögetve.
Ő is középkorú, tudatosult hirtelen Tanisban. Furcsa. Sohasem vettem ész-re. Talán azért, mert ha Tika Waylanra gondolok, a szemtelen, vörös'hajú lányt látom, aki serpenyővel verte be a sárkányfattyak fejét. Mindig meg tudtam találni azt a lányt Tika zöld szemeiben, de ma éjjel nem. Ma a ráncokat látom a szája körül és a görnyedtséget a vállában. És félelmet a szemében.
- Valami nincs rendben a fiúkkal - mondta hirtelen Tika. - Valami történt. Érzem.
- Nem történt semmi - felelte Caramon gyengéden, de elnyűtten. - Fáradt vagy. A hőség...
- Nem vagyok fáradt. És nem a hőség! - vágott közbe Tika lángoló szemek-kel. - Még sosem éreztem így magam! - A szívére helyezte kezét. - Mintha fojtogatna valami. Nem tudok levegőt venni, úgy fáj a szívem. Én... én azt hiszem, megyek és előkészítem Alhana szobáját.
- Óránként ellenőrizte azt a szobát, amióta itt vagy, Tanis - sóhajtott Caramon. Aggódó arccal figyelte, ahogy felesége megmássza a lépcsőket. - Egész nap ilyen különösen viselkedett. Tegnap éjjel kezdődött egy rémálommal, amire nem emlékszik. De azóta aggódik, hogy a fiúk beléptek a lovagok közé. Pedig az ünnepségen ő volt a legbüszkébb. Emlékszel, Tanis? Te is ott voltál.
Barátja elmosolyodott. Igen, emlékezett. Caramon megrázta a fejét.
- Aznap éjjel sírva aludt el, mikor magunkra maradtunk. Semmibe vette a sárkányfattyakat, mikor ő volt fiatal. Emlékeztettem rá, erre azt mondta, barom vagyok. Azt mondta, az akkor volt, ez meg most, és én nem érthetem meg egy anya szívét. Nők!

- Hol az ifjú Sturm és a druszám? - kérdezte Tanis.
- Amikor utoljára hallottunk felőlük, északnak lovagoltak, Kalaman felé. Úgy tűnik, a rend vezetése kezd komolyan venni téged, Tanis. Takhisis lovagjaival kapcsolatban, úgy értem. - Caramon lehalkította a hangját, noha csak ketten voltak a nagy teremben. - Palin azt írta, északnak tartanak, hogy a part mentén járőrözzenek.
- Palin is velük ment? Egy mágus? - Tánis meg volt döbbenve. Egy pillanatra saját bajairól is megfeledkezett.
- Nem hivatalosan. A lovagok csatába sosem vinnének mágust, de mivel ez egy rutinőrjárat, Palinnak megengedték, hogy elkísérje testvéreit. A parancsnokság legalábbis így mondja. Palin úgy sejtette, ennél többről van szó. Legalábbis erre célzott.
- Miből gondolhatta?
- Hát, például Justarius halálából.
- Micsoda? - bámult Tanis. - Justarius... halott?
- Nem tudtad?
- Honnan tudtam volna? - kérdezte Tanis. - Hónapok óta az erdőben bujkálok, és próbálom megelőzni a polgárháborút az elfek között. A mai éjszaka lesz az első alkalom, hogy ágyban alszom, mióta elhagytam Silvanestit. Mi történt Justariussal? És ki akkor a Tanács feje most?
- Nem is sejted? Öreg barátunk. - Caramon komor volt.
- Dalamar. Hát persze. Tudhattam volna. De Justarius...
- Nem ismerem a részleteket. Palin sem tudott sokat mondani. De a három hold varázslói komolyan vették a figyelmeztetésedet a sötét lovagokról, ha más nem is Ansalonon. Justarius támadást rendelt el a viharszirti Szürkeköpenyesek ellen. Ő és jó néhány másik mágus behatoltak az ottani toronyba. Az életüket is alig tudták megmenteni, és Justarius még azt sem.
- Bolondok! - suttogta Tanis keserűen. - Ariakan varázslói nagyon hatalmasak. Mindhárom holdból merítenek erőt, legalábbis Dalamar így mondta nekem. Egy kis csapat wayrethi varázsló a halálos ítéletét írta alá, amikor belépett a Szürke Toronyba. Nem értem, miért csatlakozott Dalamar egy ilyen féleszű vállalkozáshoz.

S még egész jól megúszta - felelte Caramon szárazon. - Az ember eltűnő-.éha, melyik oldalon is áll. A Sötét Királynőt is szolgálja.

ulégls a mágiához fűzi igazi hűség. Ahogy a shalafija tanította.

nis elmosolyodott a régi emlékeken, és elégedetten látta, hogy Caramon is olyog. Raistlin, Caramon ikertestvére volt valamikor Dalamar shalafija - az zó tanítót jelentett. És noha kapcsolatuk katasztrófával végződött - kis híi{rynn is odaveszett -, Dalamar sokat tanult shalafijától. Sosem habozott elerni, hogy sokkal tartozik neki.

Igen, hát, te jobban ismered a sötételfet, mint én - ismerte el Caramon. - idenesetre részt vett a támadásban és a kevés sértetlenül visszatérő egyike

Palin azt mondta, Dalamar hihetetlenül feldúlt volt és nem volt hajlandó be-:lni arról, ami történt. A sötételf hozta vissza Justarius testét, bár mivel igen ael áll Justarius lányához, Jennához, muszáj is volt neki. Bárhogy is legyen, ,azázslókat alaposan elpáholták. Nem Justarius volt az egyetlen halott, bár ő lt a legmagasabb rangú. És most Dalamar a Tanács feje.
- Gondolod, hogy ő küldte el Palint a lovagokkal?
- Palinnak engedély kellett, hogy félbehagyja tanulmányait - morgott Cazaon. A varázslók sokkal szigorúbbak mostanában, mint régen. Raístlin még jött ment, ahogy akart.
- Raistlinnek nem parancsolt senki - motyogta Tanis ásítva. Azt kívánta, báriak ne emlegette volna az ágyat. A tiszta lepedő, puha matrac és pihés párna >ndolata most hirtelen nagyon vonzó lett.
- Beszélek majd Dalamarral. Nyilvánvalóan tud valamit a sötét lovagokról.
- Gondolod, hogy el is mondja neked? - Caramon kétkedett.
- Ha úgy gondolja, ez előnyös számára - válaszolta Tanis. - Porthios legalább ahány hétig itt marad. Alhanának szüksége lesz a pihenésre, és maga Porthios a végkimerülés határán van, bár ezt nem vallaná be. Remélem, lesz elég időm, >gy itt hagyjam őket és meglátogassam Dalamart. Erről jut eszembe, Caramon Tanis a hatalmas ember kezére tette sajátját -, nem tudom eléggé megköszön-, hogy szállást adsz Porthiosnak és Alhanának. A jelenlétük veszélyes lehet a vámodra, ha kiderül, hogy itt vannak. Hivatalosan száműzték őket és most ki-szítottak. Immár sötételfek és így szabad prédának számítanak...
- Ugyan! - legyintett Caramon, akaratlanul elhessegetve egy szemtelen legyet a gondolattal együtt. - Vigasz népe nem tud semmit az elfek viszályairól és ;m is érdekli őket az ilyesmi. Szóval

Porthios és Alhana mostantól száműzött ötételf". Hacsak nem lett hirtelen lila mindegyikük, senki nem fogja észreven-. Egy elf az egy elf, legalábbis nekünk.
- Mégis, azt pletykálják, hogy Qualinesti és Silvanesti is orgyilkosokat kül-itt Porthios és Alhana után - sóhajtott Tanis. - Valamikor Ansalon leghatalasabb elf-birodalmait uralták. A házasságuk szövetséget jelentett a két orvág között, és ezzel az elfek a kontinens vezető politikai hatalmai közé emel-~dtek volna. Századok óta először, egy születendő gyermek mindkét király-ig örököse! És máris vannak, akik a gyermek halálára esküdtek! - Tanis {ölbe szorította kezét.
- A legkétségbeejtőbb az, hogy az elfek nagyobb része békét akar, nem csak >konaikkal, de szomszédaikkal is. A szélsőségesek azok mindkét oldalon, akik akarják, hogy térjünk vissza elszigeteltségünkbe, zárjuk le határainkat és lő-Lnk le mindenkit, aki túl közel jön. A többiek azért egyeznek bele ebbe, mert egyszerűbb, mint ellenkezni és ezzel viszályt szítani.
Tanis megrázta a fejét.
- Nem hiszem, hogy az orgyilkosaik meg mernék támadni a fogadót, de ma-napság nem lehet tudni...
- Túléltük a sárkányokat) - kiáltotta Caramon vidáman. - Túléljük az elfeket is, az aszályt és ami még jöhet.
- Remélem - felelte Tanis sötéten. - Remélem, barátom.
- Ha már Qualinestiről volt szó, hogy van Gil?
Tanis hosszú pillanatokig nem felelt. Gil hűtlenségének fájdalma nem csillapodott, noha már hónapok teltek el azóta, hogy fia elszökött otthonról és csellel rávették, hogy Qualinesti elfjeinek vezetője - vagy báburalkodója - legyen.
Gilthast - aki Laurana balsorsú bátyja, Gilthanas után kapta a nevét - mind-ketten akarták, de azt hitték, sosem születhet meg. Laurana terhessége igen nehéz volt; Gilthas törékeny gyermek volt, és nemegyszer a halál fenyegette. Tanis tudta, hogy ő és felesége túlzottan óvták a gyermeket, amikor nem engedték meglátogatni szülei szülőföldjét, nem akarva kitenni őt egy megosztott világnak, amely elutasította volna kevert vére miatt.
Amikor Porthios, a Qualinesti Napszónok elhagyta földjét, hogy életét kockáztassa Silvanestiért, a túlzók kihasználták távollétét, hogy árulónak kiáltsák ki és új Szónokot válasszanak. Gilthasra esett a választásuk, akinek anyja, Porthios húga, következett volna a sorban, de joga semmissé vált, mikor férjhez ment Tanishoz, a félelfhez.
Azt gondolva, hogy Gil emberi öröksége miatt gyenge és ostoba, akit rá lehet venni, hogy a bábjuk legyen, a túlzók meggyőzték az ifjút, hogy szökjön meg otthonról és utazzon Qualinestibe. Amikor odaért, kiderült, hogy keményebb, mint a szenátorok hitték. Nemegyszer kellett azzal zsarolniuk, hogy Csillaszellő Alhanának, Silvanesti uralkodójának és a foglyuknak fog baja esni, ha Gil nem vállalja, hogy Szónok legyen.
Tanis - Dalamaz segítségével - megkísérelte megmenteni fiát, de nem sikerült neki.
Vagy talán mégis, mondta magának fájdalmas büszkeséggel. Gil döntött úgy, hogy marad, hogy népét szolgálja, hogy minden tőle telhetőt megtegyen a szélsőségesek ellenében és békét szerezzen az elf nemzeteknek.
Fia hiánya felett érzett fájdalma nem csökkent az idő múlásával és csak növelte, hogy most egy dühödt, bosszúszomjas Porthios sorakoztatta fel seregeit, hogy hadat üzenjen Qualinestinek. Tanis ezt a tragédiát próbálta megelőzni. Amikor úgy érezte, hogy ura saját hangjának, megszólalt.
- Gil jól van, legalábbis úgy tudom. Nem engednek hozzá, tudod - halállal fenyegettek.
Caramon bólintott, széles arcán rokonszenv tükröződött.
- Laurana még mindig próbál bejutni Qualinestibe. Már hónapok óta tárgyal velük. Az utolsó levelében azt írta, már-már kezdenek engedni. Alighanem Gilnek is van valami köze hozzá. Erősebb, mint hiszik. De - Tanis vállat vont és megrázta fejét - nagyon hiányzik, Caramon. Nem tudod elképzelni...
Caramon, akinek szintén hiányoztak saját fiai, el tudta képzelni, de értette, mire gondol Tanis. Volt különbség. Tanis fia saját népének foglya volt, Caramon fiai azonban hamarosan hazatérnek.
Tovább beszélgettek a múltról és a jelenről, mikor halk kopogtatás hallatszott az ajtó felől. Caramon riadtan ugrott fel.
- Ki az ördög lehet az? Ilyen késő éjszaka! Nem hallottam senkit feljönni a lépcsőn...

- Nem csoda - vélte Tanis és felállt. - Alighanem Porthios kísérete az. Ezek a katonák pedig még a többi elfnél is halkabb léptűek. A fűre vetődő holdfény is hangosabb, mint ők.

Elérve az ajtót, Tanis a kilincsre tette a kezét. Emlékezve, hogy Caramont ő maga figyelmeztette az esetleges orgyilkosokra, halkan füttyentett. Hasonló, de magasabb hangú fütty volt a válasz és a kopogás is megismétlődött. Tanis kinyitotta az ajtót. Egy elf harcos surrant be. Gyorsan körbekémlelt a szobában, majd elégedetten bólintott és Tanis felé fordult.

- Minden rendben?
- Minden rendben. Bemutatom házigazdánkat, Caramon Majere-t. Caramon, bemutatom Samart, a Királyi Testőrségből.

Samar hűvösen felmérte Caramont. Láthatóan nem nyűgözte le a nagy ember barátságos arca és sörhasa.

Akik először látták Caramont, barátságos mosolyából és lassú észjárásából gyakran együgyűnek vélték. Barátai azonban tudták, hogy ez nem így van. Caramon minden problémát gondosan megvizsgált, körbejárt, minden oldalról tanulmányozva. Nem volt ritka, hogy igen pontosan becsülje fel. A harcos nem ijedt meg az elftől. Keményen végignézte, magabiztosan kihúzva magát. Elvégre ez az ő fogadója volt. Samar hűvös arcán halvány mosoly jelent meg.

- Caramon Majere, a Dárda Hőse. „Nagy ember, de a szíve még nagyobb", mondta királynőm. Üdvözöllek Őfelsége nevében.

Caramon zavartan pislogott. Esetlenül biccentett az elf felé.

- Hát hogyne, Samar. Örülök, hogy Alhana, vagyis... huh... Őfelsége szolgála-tára lehetek. Visszamehetsz hozzá és megmondhatod, hogy minden készen áll, nincs miért aggódnia. De hol van Porthios? Azt hittem...

Tanis nagydarab barátja lábára lépett és a fülébe súgta:

- Ne említsd Porthiost Samarnak. Majd elmagyarázom, miért. - Majd hangosan sietett témát váltani: - Porthios később jön, Caramon, külön kísérettel. Korán jöttél, Samar. Nem számítottam...
- Őfelsége nem érzi jól magát - szakította félbe Samar. - Elnézéseteket kell kérnem, uraim, és visszatérnem hozzá. Készen áll a szobája?

Tika rohant le a lépcsőn, arca csupa aggodalom.

- Caramon! Mi történt? Hangokat hallottam. Ó! - Észrevette Samart. - Örvendek!
- A feleségem, Tika - mondta büszkén Caramon. Jóval több, mint húszévi házasság után még mindig feleségét tartotta a világ legszebb asszonyának, magát pedig a legszerencsésebb férfinak.

Samar udvariasan, bár kissé sietve meghajolt.

- Asszonyom. És most, ha megbocsáttok, királynőm nem érzi jól magát. Tika a kötényébe törölte az arcát. - Megkezdődött már a vajúdás? Samar elvörösödött. Az elfek közt ez nem számított illendő-beszédtémának
vegyes társaságban.
- Nem tudom, asszonyom...
- Elfolyt már a magzatvíz? - folytatta Tika a kérdezősködést.
- Asszonyom! - Samar arca égett. Nyilvánvaló volt, hogy botrányosnak érzi Tika viselkedését, de már Caramon is elvörösödött. Tanis megköszörülte a torkát.
- Tika, nem hiszem...
- Férfiak! - horkantott Tika. Megragadta köpenyét, ami az ajtó mellett egy fogason lógott. - És mit gondoltál, hogy jön fel a lépcsőn? Talán bizony repülni fog? Vagy lépcsőt másszon? Az ő állapotában? Amikor a gyermeket várja?

A harcos lenézett a fogadóhoz vezető hosszú lépcsősorra. Látszott rajta, hogy ez eddig eszébe sem jutott.

- Én... nem is tudom...

Tika elsietett mellette az ajtó felé, menet közben utasításokat osztogatva.

- Tanis, gyújtsd be a tűzhelyet és tegyél fel teavizet! Caramon, szaladj el Dezráért! Ő a mi bábánk - magyarázta Samaznak, megragadva ruhája ujját és magával húzva. - Üzentem neki, hogy számítson rá. Gyere csak, Szamovár vagy hogy hívnak! Vezess Alhanához!

Samar elhúzódott tőle.

- Asszonyom, nem tehetem! Lehetetlen! A parancsaim...

Tika rászegezte zöld szemeit, arca megkeményedett. Tanis és Caramon egy-másra pillantott. Ismerték már ezt a tekintetet.

- Ó, bocsáss meg, drágám - Caramon elfurakodott mellettük és lerobogott a lépcsőn. Tanis mosolygott a bajusza alatt és gyorsan bement a konyhába. Hallotta Tika hangját.

- Ha nem vezetsz hozzá, kiállok a piactér közepére és amilyen hangosan csak bírom, kikiáltom mindenkinek...
Samar vitéz harcos volt. Harcolt már minden ellen, az ogároktól a sárkány-fattyakig. Tika Waylan Majere azonban lefegyverezte, sarokba szorította az első összecsapással.
- Ne! - könyörgött Samar. - Kérlek! Senki nem tudhatja, hogy itt vagyunk. El-vezetlek úrnőmhöz.
- Köszönöm, uram. - Tika nagylelkű győztes volt. - Na, mozogj!
S
Sárkániháton. Sárkánitanács. A fogoly és őre
kék sárkány és utasai napszállta után hagyták el Valkinordot. Sötétségben,
hangtalanul szálltak Ansalon felett. Az éjszakai ég felhőtlen volt és itt vég-
re enyhet is találtak a hőség elől. Steel levetette koponyát mintázó sisakját és leengedte hosszú fekete haját, hagyta, hogy a sárkány szárnycsapásainak szele felszárítsa a verítéket fejéről és nyakáról. Levetette nehéz harci vértje java részét, csak a mellvértet hagyta magán egy sötétkék útiköpeny alatt. Alaposan fel volt fegyverkezve, hiszen az ellenség területén jártak. Egy hosszú íj, egy nyilakkal megrakott tegez és egy hajítódárda volt a sárkány nyergéhez szíjazva. Derekán egy kardot viselt - atyja kardját, az ősi kardot, amit valamikor Fényeskardú Sturm, Solamnia lovagja forgatott. Keze a fegyver markolatán nyugodott, ez már régi szokása volt. Le-bámult a sötétségbe, és próbált valamit kifürkészni. Egy falu fényeit talán, vagy vörösen csillanó holdfényt egy tó vizén. De nem látott semmit.
- Hol vagyunk, Flare? - kérdezte hirtelen. - Életnek nyomát sem láttam, mi-óta elhagytuk a partot.
- Örülj neki! - válaszolt a sárkány. - Bárkivel is találkozunk, az ellenség.
Steel vállat vont, ezzel jelezve, hogy elbánnak bármivel. Trevalin „hatalmas veszélyt" emlegetett, mert az ellenség területére merészkedtek, de a veszély valójában igen kicsi volt. Főleg más, arany vagy ezüst sárkányoktól kellett tartaniuk. Az a kevés azonban, aki Ansalonon maradt, mikor testvéreik visszatértek a Sárkányok Szigetére, a jelentések szerint északon, Solamnia vidékén csoportosult. Ezen a vidéken kevesen szálltak volna harcba egy sötét lovaggal és egy kék sárkánnyal. Flare, noha fajtájában kicsinek számított - a tizenkét métert sem ütötte meg -, fiatal volt, vad, csatában pedig félelmetes. A legtöbb kék sárkány a varázsláshoz is jól ért; Flare volt a kivétel. Túl szertelen volt, nem volt elég türelme a varázsigékhez. Jobb szeretett karmaival és fogaival harcolni, és persze pusztító villám-leheletével, ami várfalakat tudott ledönteni és erdőket felgyújtani. Flare nem tartotta sokra a varázslókat, és nem örült, hogy egyet a hátára kel-lett vennie. Steelnek hízelegnie, könyörögnie kellett, de így is csak egy ajándék szarvas után egyezett bele, hogy a hátára engedje a mágust.
- Úgysem fog felszállni, elhiheted - mondta, miközben elfogyasztotta az ajándékot. - Csak rám néz és összecsinálja azt a szép fek.ér köpenyét.
Steel tartott tőle, hogy csakugyan ez fog történni. A sárkányiszony, ami a sárkányok láttán támad fel ellenfeleikben, a világ legbátrabb harcosát is futásra kényszeríthette. Palin valóban halottsápadt lett, amikor meglátta a sárkányt - a csillogó kék pikkelyeket, a villogó szemeket és a félelmetes fogsort, amiről még csöpögött a vér. Steel azt hitte, a fiatalember meghátrál, és más, lassúbb módon kell utazniuk. Két bátyja holttestének látványa a sárkány hátára szíjazva azonban erőt adott az ifjúnak. Összeszorította fogait és elszántan a sárkányhoz lépett, majd - a lovag segítségével - felmászott rá.87

Steel érezte, hogy a fiatal mágus remeg, de Palin nem szólt egy szót sem. Egyenesen, méltóságteljesen ült - bátorsága előtt Steel elismeréssel adózott.
- Tudom, merre járunk, nehogy azt hidd, hogy eltévedtem - mondta Flare halkan. - Sara és én erre repültünk... azon az éjszakán. Amikor Caramon Majere-hez jött. Amikor eljött, hogy eláruljon téged.
Steel tudta, melyik éjszakára gondol a sárkány és hallgatott. A mögötte lévő ülésben - a lovag kétszemélyesre cserélte megszokott nyergét - Palin megmoccant és érthetetlen szavakat motyogott. A kimerültséggel még a sárkányiszony sem versenyezhetett. A varázsló elaludt, de láthatóan nem talált nyugalmat, mert megrándult, élesen felkiáltott és vadul csapkodni kezdett.
- Csendesítsd el! - figyelmeztette a sárkány Steelt. - Ha nem is látod, azért élnek ezen a vidéken. A Khalkist hegyek felett repülünk, ahol a dombi törpék laknak. Az őrszemeik éberek és ravaszak. Fekete foltként látszunk a csillagos ég alatt; könnyen felismerhetnek és hírünk kelhet.
- Sokra mennének vele - jegyezte meg Steel, de tudta, hogy jobb nem ingerelnie a sárkányt, ezért hátrafordult a nyeregben és megragadta a mágus karját.
Palin megnyugodott az érintéstől. Nagyot sóhajtott és kényelmesebb helyzetet keresett. A kétszemélyes nyerget arra tervezték, hogy két lovagot szállítson csatába, ahol az egyikük fegyverrel

küzd majd, a másik varázsigékkel vagy imádsággal az ellenfél igéi ellen. Bőrrel fedett, könnyű faalkotmány volt, zsebekkel, síjakkal és egyéb tartókkal felszerelve, hogy ne csak fegyvereket lehessen rajta elhelyezni, de varázskomponenseket, tekercseket és hasonlókat is. A két lovagot egy párnázott, bőrrel fedett polc választotta el. Egy fiók volt benne tekercsek, élelem és egyéb kellékek számára. Palin erre a polcra hajtotta fejét, vérfoltos arca egyik karján nyugodott. Másik keze még álmában is a Mágusbotot markolta, amelyet - kérésére - a nyeregre szíjaztak.

- Újraéli a csatát - állapította meg Steel. Látva, hogy a mágus megnyugodott, visszahúzta kezét és ismét a szél felé fordította arcát. A sárkány egy horkantással és kékpikkelyes feje rándításával válaszolt erre a megjegyzésre.
- Mészárlás volt. Nem méltó arra, hogy csatának nevezd.
- A solamniaiak hősiesen harcoltak - felelte Steel. - Nem hátráltak egy lépést sem. Nem futamodtak meg, és megadással sem mocskolták be nevüket.

Flare megrázta sörényét, de nem válaszolt, és Steel elég okos volt ahhoz, hogy ne erőltesse. A sárkány már a Dárdaháborúban is harcolt huszonhat évvel ez-előtt. Abban az időben a Sötét Királynő katonái egy alkalmat sem szalasztottak el, hogy kigúnyolják vagy becsméreljék ellenfeleiket. Ha egy Sárkány Nagyúr dicsérni merte volna Solamnia lovagjait, ahogy Steel tette az imént, a rangjával és valószínűleg az életével fizetett volna. Flare, a Takhisishez hű sárkányok nagyobb részéhez hasonlóan, nehezen vette be az új módit. A katona tisztelje az el-lenfelét - ebben egyetértett Ariakan Hadúrral. De a dicséret már túlzás volt szerinte.

Steel előrehajolt', hogy megveregesse a sárkány nyakát, jelezve ezzel, hogy tiszteletben tartja a véleményét és nem akarja folytatni a vitát.

Flare, aki mélységesen tisztelte és szerette gazdáját, témát váltott. Az új téma választása is jelezte, hogy a kék sárkányok nem épp ravaszságukról híresek.

- Hallottál valamit Saráról mostanában? - kérdezte Flare.
- Nem - válaszolta Steel, hangja hideg és kemény, érzelmet nem mutatva. - Tudod, hogy említened sem lenne szabad a nevét.
- Egyedül vagyunk. Ki hallaná? Talán Vigaszban megtudunk róla valamit.

- Nem akarok hallani róla! - felelte Steel ugyanazon a kemény hangon.
- Alighanem igazad van. Ha megtudnánk, hol van, el kellene fognunk és viszszavinni. Ariakan Hadúr dicsérheti az ellenséget, amíg csak akarja, de neki sincs szüksége árulókra.
- Sara nem áruló! - kiáltotta Steel, akinek hűvösségét elolvasztotta haragja hirtelen fellobbanása. - Bármikor elárulhatott volna minket, mégis hű maradt...
- Hozzád - fejezte be Flare.
- Felnevelt, amikor a saját anyám elhagyott. Persze, hogy szeretett. Ez így volt természetes.
- És te is szeretted őt. Ne vedd szemrehányásnak! - tette hozzá, érezve, hogy Steel kényelmetlenül mocorog a nyeregben. - Én is szerettem Sarát, már amenynyire mi sárkányok szerethetünk halandókat. Értelmes lényként bánt velünk. Beszélgetett velünk, meghallgatta a véleményünket, kikérte a tanácsunkat. Jobbára. Amikor igazán segíthettem volna neki, nem jött hozzám - sóhajtott. - Nagy kár, hogy nem értette célunkat. Ő is részesülhetett volna a Látomásban. Én javasoltam, de Ariakan Hadúr természetesen nem hallgatott rám.
- Annak alapján, amit hallottam, nem hiszem, hogy anyám megértette volna célunkat - mondta Steel maróan.
- Kittara Nagyúr? - Flare kuncogott, mulattatta a gondolat. - Igen, ő mindig a saját útját járta és Takhisis legyen irgalmas ahhoz, aki az útjába áll! De micsoda harcos volt! Rettenthetetlen, merész, ügyes. Vele voltam a Főpap Tornyának ostrománál.
- Nem sok dicséretet érdemelt ki azzal a csatával - vetette közbe Steel szárazon.
- Igaz, vereséget szenvedett, de utána hamvaiból felkelve tette el az útból Ariakas Nagyurat, hogy megszerezze a Hatalom Koronáját.
- És ez vezetett bukásunkhoz. „A gonosz önmaga ellen fordul”, ahogy a solamniaiak mondják. A féltékenység és árulás csak pusztulást hozott. De ennek vége. Most együtt harcolunk, testvérek vagyunk a Látomásban, és mindent feláldozunk, hogy beteljesítsük.
- Soha nem fedted fel a saját Látomásodat, Fényeskardú Steel - jegyezte meg Flare.
- Nem tehetem. Mivel nem értettem egészen, elmondtam Ariakan Hadúr-nak. Ő sem értette és szigorúan meghagyta, hogy tartsam magamban és ne mondjam el senki másnak.
- Én nem vagyok „más”! - csattant fel Flare, és felborzolta sörényét sértettségében.
- TLdom - mondta Steel lágyan, ismét megpaskolva hátasa nyakát. - De uram megtiltotta, hogy

bárkinek elmondjam. Fényeket látok. Már közel lehetünk.
- Azok Sanction városának fényei. Már csak az Úttengert kell átszelnünk és Abanasiniában leszünk, nagyon közel Vigaszhoz. - Flare az eget fürkészte és a szelet figyelte, amely mintha alábbhagyott volna. - Hamarosan itt a hajnal. A falu határában teszlek le a mágussal együtt.
- Hol fogsz elrejtőzni napközben? Nem lenne jó, ha bárki meglátna.
- Xak Tsarothban keresek rejtekhelyet. A város még mindig kihalt, ennyi év után is. Az emberek azt hiszik, kísértetek járják, pedig csak goblinok. Belőlük fogok reggelizni alvás előtt. Visszatérjek érted napszálltakor, vagy várjak a hívásodra?
- Várd meg, míg hívlak. Még nem tudom, mit készülök tenni.

Könnyeden csevegtek mindketten, egyikük sem említette, hogy mélyen az el-lenség területén jártak, folyamatos életveszélyben és csak magukra számíthat-nak baj esetén. Takhisis rendjének néhány lovagja szétszórva élt Ansalonon, kémkedve, beépülve, új híveket toborozva. De még ha ismerte is volna egyiküket, nem ért volna semmit. A lovag nem segíthetett volna nekik az álcázás meg-sértése nélkül. Nekik is megvolt a Látomás diktálta feladatuk és Steelnek is.
Csak éppen Steel nem tudta, az övé mi.
Elhagyták a szárazföldet és a tenger felett repültek. A vörös hold még nem nyugodott le, de a hajnal fénye már tompította csillogását. Gyorsan bukott le a tenger-be, mintha hálás lenne, hogy behunyhatja vörös szemét, mely a világot figyelte.
Palin nyögött álmában, halott fivére nevét kiejtve. - Sturm...
A név furcsán hangzott a Látomáson való elmélkedés után. Sturm a mágus fi-vére volt, ő azonban Steel apja után kapta nevét.
- Sturm... - ismételte Palin.
Steel megfordult a nyeregben.
- Ébredj! - parancsolt rá keményen, ingerülten Palinra. - Mindjárt otthon leszel!
Sem Steel, sem Palin nem tudta, de a sárkány majdnem pontosan azon a helyen tette le őket, ahol huszonhat évvel azelőtt két barát találkozott.
Az idő nem sokban különbözött. Akkor ősz volt, most nyár, de szinte ez volt az egyetlen különbség. Béke volt akkor is, úgy mint most. A legtöbb ember akkor is azt hitte, hogy ez a béke örökké tart.
Palin Majere ugyanannak a sziklának vetette hátát, amin valamikor Tűzkovács Kova pihent. Fényeskardú Steel azon az ösvényen sétált, amin valamikor Tanis, a félelf. Palin lenézett a völgybe. A magas selyemfák rendesen elrejtették az ágak közt bújó falut. A máskor dús zöld lomb azonban most poros barna volt; sok levél elszáradt és lehullott. A házak láthatóvá váltak, meztelennek és sebezhető-nek tűntek.
Habár kora reggel volt és Vigasz népe ébredezett, új napot kezdve, egy helyről sem szállt fel kemence vagy tűzhely füstje. Veszélyes volt bármilyen tüzet gyújtani; csak egy hete történt, hogy egy csontszáraz selyemfa lángbaborult, megsemmisítve jó néhány házat. Szerencsére senki sem veszett oda; a házakban lévők időben ki tudtak ugrani. De azóta az emberek féltek bármit is meggyújtani.
Az Utolsó Otthon fogadó volt Vigasz legnagyobb épülete és az első, amit a páros meglátott. Palin lebámult az épületre, szeretett volna odarohanni, szeretett volna elfutni. Steel már leemelte Palin fivéreinek holttestét a sárkány hátáról. Most vászonban csavarva hevertek egy elnagyolt, hevenyészett szánon, amit Steel fabrikált faágakból. A lovag éppen az utolsó néhány ágat szíjazta össze. Ha befejezi, majd wegkezdik útjukat le a domboldalon.
- Kész - jelentette be Steel. Megrántotta a szánt. Az megbillent egy kövön, majd csúszni kezdett az úton, nagy port felverve. Palin nem nézett rá. Hallotta, ahogy a porban csúszik, a teherre gondolt, amit szállított, és összeszorította öklét, hogy ne érezze a fájdalmat.
- Tudsz járni? - kérdezte Steel, és bár hangja komor volt és kemény, egyben tisztelettudó is, nem gúnyolódott Palin bánatán. Palin hálás volt ezért, mégis megalázónak találta a kérdést. Sturm és Tanin azt akarnák, hogy erősnek tűn-jön az ellenség előtt, ne mutassa gyengeségét.
- Jól vagyok - hazudta. - Jót tett az alvás és a kenőcs, amit a sebre kentél. Indulhatunk?
felállt, erősen támaszkodva a Mágusbotra és elindult a domboldalon lefelé. Steel követte, a szánt maga után húzva. Palin hátrapillantva látta, hogy a testek zötykölődnek és hallotta a páncél zörgését, amint a durva földúton haladt a szán. Megbotlott és megingott.
Steel kinyújtotta kezét és segített Palinnak visszanyerni az egyensúlyát.
- Jobb magad elé nézni, mint vissza - jegyezte meg. - Ami történt, megtörtént. Nem változtathatsz rajta.
- Úgy beszélsz, mintha csak egy bögre tejet borítottam volna ki! - csattant fel dühösen Palin. -

Azok ott a fivéreim! A tudat, hogy nem beszélgethetek velük soha többet, nem hallom a nevetésüket vagy... vagy... - Nem tudta folytatni, vissza kellett nyelnie könnyeit. - Nem hiszem, hogy valaha is elvesztettél volna valakit, aki kedves volt neked. Nem kedves nektek semmi, csak a mészárlás!
Steel nem válaszolt, de a veszteség említésénél elsötétült az arca. határozottan ment tovább, maga után húzva a nehéz szánt. Szeme ide-oda járt sötét szemöldöke árnyékában, nem céltalanul, hanem gondosan felmérve környezetét. Alaposan megnézte a bokrokat és a sűrű aljnövényzetet.
- Mi a baj? - nézett körül Palin.
- Ez kiváló hely lenne egy rajtaütésre - jegyezte meg Steel. Palin kíngyötörte arca megenyhült egy kicsit.
- Az is volt. Éppen amott állította meg a Varangyh altörzsmester nevű hobgoblin Tanist, a félelfet, Tűzkovács Kovát és Tasslehoff Fúrólábat, hogy egy kék kristálypálcáról faggassa őket. Az a pillanat megváltoztatta az életüket.
Elhallgatott, a szörnyű pillanatokra gondolva, amelyek az ő életét változtatták meg és fivéreiét végezték be. Steel hanga nem szakította meg gondolatait, ha-nem mellékjük szegődött a fejében.
- Hiszel te a végzetben, mágus úr? - kérdezte tűnődve Steel, a szikkadt föld-utat bámulva. - Az a pillanat, az a rajtaütés megváltoztatta a félelf életét, legalábbis te úgy véled. Ez azt jelenti, hogy más lett volna, ha az a pillanat be sem következik. De mi van, ha az a pillanat elrendeltetett, nem lehetett kikerülni? Talán a pillanat is lesben állt, rá várva, mint a hobgoblinok. Mi van, ha... - Steel sötét szeme Palinra villant. - Mi van, ha fivéreid arra születtek, hogy meghalja-nak azon a parton?
A kérdés szíven ütötte Palint. Egy pillanatig nem kapott levegőt. A világ mint-ha megingott volna körülötte; minden, amire tanították, kicsúszni látszott a keze közül. Lehetséges, hogy valamiféle szörnyű Végzet lessen rá a bokrok közül? Egy bogár lenne csak talán az idő hálójában, aki reménytelenül küszködik, hogy szabaduljon?
- Nem hiszek az ilyesmiben! - Mélyet lélegzett és jobban érezte magát. Elméje kitisztult. - Az istenek megadták a választás lehetőségét. A fivéreim úgy döntöttek, lovagok lesznek. Nem kényszerítette őket senki. Valójában igen nehéz dolguk volt, mivel nem voltak solamníaiak, és nem voltak lovag-őseik, így...
- Akkor úgy döntöttek, meghalnak - mondta Steel, a testekre pillantva. - El-menekülhettek volna, de nem tették.
- Nem tették - ismételte halkan Palin. Megdöbbenve a sötét lovag kérdésén, kíváncsian, hogy mi lehet mögötte, összehúzott szemmel fürkészte Steelt. És a fiatal mágus egy pillanatra a hideg, kemény elszántság vasálarca mögé látott és meglátta mögötte az emberi arcot. Az az arc kétkedő, kutató, szenvedő volt.

Vágyik valamire, de mire? Vigaszra? Megértésre? Palin elfelejtette saját baját, és már nyújtotta volna kezét, hogy segítsen, ahogy tőle telik. De abban a pillanatban Steel megfordult és meglátta, hogy Palin őt nézi.
A vasálarc visszahullott.
- Akkor hát jól választottak. Tisztességgel haltak meg.
Palin haragja és keserűsége visszatért.
- Rosszul választottak! És én is rosszul választottam. Mi tisztesség van ebben! - A durva szánon fekvő tetemek felé intett. - Mi abban a tisztesség, hogy most megmondhatom anyámnak... hogy meg kell mondanom...
Sarkonfordult és elhagyta a helyet, ahol Tanis először hallott a kék kristály-pálcáról, folytatva útját a lejtőn. Hallotta maga mögött Steel tűnődő hangját. - Mindenesetre remek hely egy rajtaütésre.
Aztán már csak a szán hangja hallatszott, ahogy csikorogva csúszott a rögös földúton.
9
3.igye[meEtetés.
e[fek fegyvert ragadnak, erika pedig serpenyőt
hajnali napsugár egy vékony csíkja éppen Tanis szemébe tűzött a foga-dó rombuszrácsú ablakán át. Elvakítva ébredt, majd felfogta, hogy el-aludt a fogadó egyik paravánnal elválasztott sarkában. Felült, arcát és
szemeit dörzsölgetve és igen haragudott magára. Úgy tervezte, hogy ébren, őr-
ködve tölti az éjszakát. És erre úgy elaludt, mint egy részeg törpe.
A szoba túloldalán Porthios, a száműzött elf király ült egy asztalnál, amelyen a szétteregetett térképek

mellett már csak egy palack elf bornak és a könyöke mellett álló pohárnak jutott hely. Valamit írt; Tanis nem látta, mit. Jelentést, levelet egy szövetségesnek, terveket, vagy csak a naplóját? Tanisnak rémlett, hogy Porthios akkor is ugyanúgy ült ott, amikor ő elszunnyadt. A borosüveg tartalma apadt egy kissé azóta, de ez volt az egyetlen különbség.
Testvérek voltak, ha nem is vér szerint. Tanis Porthios húgát, Lauranát vette feleségül. Együtt nőttek fel mindannyian. Porthios volt közöttük a legidősebb, aki arra született, hogy idővel népét vezesse, és ezt a szerepét komolyan is vet-te. Nem örült, hogy nővére hozzáment egy félemberhez, ahogy ő látta még mindig Tanist.
Porthiosból hiányzott apjának, a néhai Napszónoknak meggyőzőkészsége. Ki-mért volt, komoly és kíméletlenül őszinte. Méltóságán alulinak tartotta a diplomatikus köntörfalazást. Büszke volt, de tartózkodó és bizonytalankodó magatartása láttán fölényesnek látták, akik nem ismerték. Ahelyett, hogy megpróbálta volna legyőzni e hibáját, Porthios arra használta fel, hogy elszigetelje magát kör-nyezetétől, még szeretteitől és tisztelőitől is. Holott volt miért tisztelniük. Ügyes tábornok és bátor katona volt. Silvanesti segítségére sietett és az életét kockáztatta Lorac rémálmával szemben, ami rontásként pusztította az országot. Az árulás keserítette meg. Tanis úgy vélte, igazán nem hibáztathatja sógorát, amiért az bosszúra szomjazik.
A viszály nem kímélte Porthiost. Valamikor magas, jóképű és királyi tartású volt; mostanra kissé meghajlott dühe és fájdalma súlya alatt. Hosszú, zilált ha-ját szürke csíkok tarkították, ami még a legvénebb elfek közt is ritkaságszámba ment. Merev és viharvert bőrpáncélt viselt; finom rtiirái kopottak voltak, szegélyük foszladozott, a varrások is engedni kezdtek. Arca hideg, merev és keserű álarc volt. Csak néha csúszott félre, látni engedve a mögötte bújó férfit, aki gyászolta népét, miközben háborúra készült ellenük.
Tanis felpillantott Caramonra, ahogy az ásítva átcammogott a fogadón és leült a szemben lévő asztalhoz.

- Elaludtam - mondta Tanis, szakállát vakarva. Caramon elvigyorodott.
- Észrevettem. Úgy horkoltál, mintha a selyemfát fűrészelnék ki alólunk.
- Felébreszthettél volna. Őrségben voltam!

- Minek? - Caramon ismét ásított és haját borzolta. - Nem egy erődben vagyunk, amit negyvenhét légiónyi hobgoblin ostromol! Egész nap lovagoltál. Szükséged volt a pihenésre.
- Nem erről van szó - felelte Tanis. - Rossz fényt vet rám.

Sógorára pillantott. Bár az elf király nem nézett vissza, Tanis merevségéből és álla tartásából tudta, hogy most magában azt gondolja: „Gyenge! Szerencsétlen félember!”
Caramon követte Tanis tekintetét és vállat vont. - Mindketten tudjuk, hogy akkor is így gondolná, ha egész életedben ébren maradnál. Gyere. Ideje mosakodni.
Lesétáltak a földszintre. Máris nagy volt a hőség. Tanis úgy érezte, akár a levegő is kigyulladhatna. A fogadó alatt egy vizeshordó állt. Tele kellett volna lennie. Caramon belenézett és sóhajtott. A hordó csak félig volt.

- Mi történt a kúttal? - kérdezte Tanis.

- Kiszáradt. A legtöbb kút száraz volt már a tavasz végére. Az emberek a Kristálytóról hordják a vizet. Az pedig elég messze van. Ez a hordó este még teli volt. Vannak, akik már őröket állítanak a vizük mellé.
Caramon felkapott egy merítőkanalat, a hordó fölé hajolt és megmerítette, majd Tanis felé nyújtotta. Tanis a hordót körülvevő sáros lábnyomokra pillantott. A sár még meg sem száradt.

- De te nem - mondta Tanis. Mosolyogva megitta a poshadt vizet. - Inkább megteszed a hosszú utat nap mint nap a Kristálytóig és vissza. hogy legyen vize a fogadónak. És sose látod viszont, csak a felét, mert a szomszédaid elhordják.

Caramon elvörösödött és vizet locsolt az arcára. - Nem lopnak. Én mondtam nekik, hogy vihetnek, amennyi kell. De szégyellik magukat. Olyan, mint-ha koldulnának, és Vigaszban soha senkinek nem kellett koldulnia, Tanis. Még a háború utáni nehéz időkben sem. És senkinek sem kellett lopnia a meg-élhetésért.
Caramon nagyot sóhajtott, majd horkantott és fújtatva megtörölte az arcát inge ujjával. Tavis megmosta az arcát, vigyázva, hogy ne használjon túl sokat a drága vízből. A hordó körüli lábnyomok egyike-másika egész kicsi, gyermekméretű volt. Tanis visszaakasztotta a mérőt kampójára a selyemfa törzsén.

- Porthios egész éjjel ébren volt?

Ő és Caramon visszasétáltak a lépcső aljához, de még nem indultak el felfelé. Egy komor és mogorva elfekkel teli fogadó - akiknek az egyik fele nem szólt a másikhoz - nem volt éppen kellemes hely.
- Még csak nem is pislogott, amennyire én láttam - jegyezte meg Caramon, felnézve az ablakra, ami mellett az elf király üldögélt. - De hát a felesége szülni készül. Emlékszem, én sem aludtam, amikor Tika volt... ilyen állapotban.
- Azt megérteném - felelte Tanis komoran. - Akármelyik férj megértené. De nekem úgy tűnik, Porthios inkább készül háborúra, mint az apaságra. Nem hiszem, hogy akár csak érdeklődött volna Alhana után.
- Hát nem sokat - mondta Caramon lassan. - De Tika gyakran lejött és nyugtatgatta. Nem kellett kérdeznie. Figyeltem, és szerintem te rosszul ítéled meg. Azt hiszem, igazan szereti Alhanát és most ő meg a születendő gyermek a legfontosabbak számára a világon.,
- Bárcsak el tudnám hinni. n azt hiszem, mindkettejüket odaadná a királyságáért. Éppen csak - Abyssre, mi?...
A fejük feletti függőhíd - Vigasz fák közt épült házait ilyen kötélhidak kötötték össze - megingott. Egy elf katona suhant végig rajta sietve. Komor arcából ítélve, rossz hírt hozhatott. Tanis és Caramon egymásra néztek és felrohantak a lépcsőn. Mire felértek, az elf már jelentett Porthiosnak.
- Mi az? Mi történt? - kérdezte a késve érkező Caramon, lihegve és kivörösödve a szokatlan futástól. - Mit mondanak?
A beszélgetés a 9ualinesti elf nyelven folyt. Tanis egy intéssel elhallgattatta nagydarab barátját és a beszélgetésre figyelt. Amit hallott, láthatóan nem tetszett neki. Caramonhoz fordult és behúzta a bárpult mögé.
- Az őreik egy katonát láttak Vigasz felé tartani. Fiatal, hosszú fekete haja van, és a sötétség jelvényeit viseli. És Caramon - Tanis megragadta a nagydarab ember karját -, egy fehérköpenyes mágus van vele. Egy fiatal mágus.
- Palin - válaszolta azonnal Caramon. - És a másik? Te is arra gondolsz, ami-re én?
- A leírás illik Fényeskardú Steelre.
- De miért jönne ide Steel? Egyedül van?
- Palintól eltekintve úgy tűnik, igen.
- Minden istenek nevére, mit csinálnak akkor együtt? Mit csinálnak itt együtt?
Tanis elhallgatta a jelentés többi részét, a tényt, hogy a sötét lovag egy szánt húzott maga után, amin két lovag holtteste feküdt. Baljós érzése támadt, és tudta, mi a válasz azokra a kérdésekre, de tévedhetett. Remélte, hogy így van és Paladine-t is erre kérte. Porthios parancsokat osztogatott. Az összes elf talpon volt, íjaikat húrozva, kardot rántva. Caramon riadtan nézett a felfordulásra.
- Mit csinálnak, Tanis? Lehet, hogy Palin jött meg!
- Tudom. Bízd csak rám. - Tanis a termet átszelve Porthioshoz sietett. - Bocsáss meg, testvér, de a fiatal varázsló leírásából úgy vélem, hogy Caramon Majere, a házigazdád fia az - mondta nyomatékosan. - A fiatalember fehérköpenyes mágus. Nyilván nem akarod megtámadni.
- Nem támadjuk meg őket, testvér - vágott vissza Porthios, akit ingerelt a közbevágás. - Csak felszólítjuk őket, hogy adják meg magukat. Aztán kihallgatjuk mindkettőjüket. - Fenyegetően nézett Caramonra és a közös nyelven folytatta. - Lehet, hogy a fehérköpenyes mágus a barátod fia, de akkor is a gonosz katonája kíséri.
Caramon arca vörös lett a dühtől. - Ezzel mire célzol?
- Porthios - avatkozott közbe Tanis -, te is tudod, hogy a sötét lovag nem fog-ja megadni magát. Harcolni fog, az embereid szintén, és...
- Ha bármi baja esik a fiamnak - szólt közbe Caramon hidegen, ökölbe szorított kezekkel -, nagyon megbánod.
Egy lépést tett előre. Az elf katonák - a gualinestiből származók - azonnal Porthios elé ugrottak, kivont karddal.
- Mit a fenét műveltek, ti férfiak?
Tika furakodott át a termen, arca falfehér a har 4tól, hangjában maró gúny. Alaposan felmért magának mindenkit. A pult mögé nyúlva előhúzta azt a serpenyőt, amely a maga idejében nem egy sárkányfattyú fejét horpasztotta be. A legközelebbi elf elé lépve megfenyegette a serpenyővel.
- Mindannyian megőrültetek? - kérdezte szisszenő suttogással. - Te, uram. - A serpenyő most Porthiosra mutatott. - A feleséged most szüli a gyermeketeket! Es nincs könnyű dolga, hidd el nekem! Az elfek keskeny csípője, meg minden. Es ti, férfiak - írt le ívet a serpenyővel - a kardotokat csörtetitek és rosszabbul viselkedtek, mint a gyerekek! Nem tűröm ezt! Megértettétek? Nem tűröm!

Bang! - csattant a serpenyő az egyik asztalon.
Az elfek, akik egyszerre tűntek ostobának és elszántnak, nem hátráltak. Caramon szintúgy nem. Tika keményebben markolta a serpenyő nyelét.
Tanis Porthios mellé surrant és beszélni kezdett hozzá halkan, elf nyelven, hogy Tika és Caramon ne értse meg.
- Az őröd azt jelentette, hogy a sötét lovag egy szánt húz két holttesttel. Lehet, hogy azok Caramon és Tika fiai. Megzavarnád a holtak nyugalmát?
Ennek az érvnek volt a legtöbb esélye, hogy meggyőzze Porthiost. Hosszú életük miatt az elfek nagy tiszteletben tartották a halottakat. Porthios Caramonra pillantott, bizonytalannak tűnt. Tanis folytatta, látva, hogy sógora már puhul.
- Lehet, hogy tévedek, de azt hiszem, tudom, ki ez a sötét lovag. Hadd beszéljek vele és a fiatal mágussal egymagam. Ha az történik, amire én gondolok, akkor a lovag - akár a Sötét Királynőt szolgálja, akár nem - tiszteletreméltó és nemes módon viselkedik, az életét kockáztatva. Hadd tudjam meg, mi is történik, mielőtt vérontással zavarnánk meg a holtak nyugalmát.
Porthios megfontolta a javaslatot.
- Az őreim elkísérnek.
- Nem szükséges, testvér. Nem történhet rosszabb, mint hogy meghalok - felelte Tanis szárazon.
Az elf arca megrándult. Porthios elmosolyodott.
- Hiszed vagy sem, félelf, ez igen elszomorítana engem. Mindig szerettelek, ha nem is hiszed. Voltak idők, amikor csodáltalak. Éppen csak nem tartalak méltónak a húgom kezére.
A mosoly eltűnt, és a helyét a fáradtság és bánat ráncai vették át. Porthios a szoba irányába nézett, ahol Alhana feküdt, talán éppen az életéért vagy gyermekéért harcolva.
- Menj, félelf - mondta halkan, fáradtan Porthios. - Menj és beszélj azzal a tiszteletreméltó gonosz fattyúval. Tedd, amit jónak látsz. Mindig is azt tetted. - Porthios ismét felnézett. - De az őreim elkísérnek.
Ez is egyfajta győzelem volt, és Tanis tudta, hogy többre nemigen számíthat. Ennyit is csak azért ért el, mert Porthios túl kimerült volt és túlzottan aggódott ahhoz, hogy vitatkozzon. Talán ez a kemény és hajthatatlan elf mégis szereti a feleségét, gondolta Tanis, miközben derekára csatolta kardját. Azon tűnődött, hogy vajon Alhana, Silvanesti királynője mit gondolt a férfiról, akinek a politika miatt a felesége lett. á is szereti vajon a férjét?
- Minden rendben - mondta Tanis Caramonnak és Tikának, ismét a közös nyelven. - Porthios engedi, hogy én intézzem el az ügyet. Tika, jobban tennéd, ha visszatérnél Alhanához.
Tika, nem értve, mi történt, de megnyugodva, hogy el lett intézve, felhúzta az orrát, megköszörülte a torkát, lecsapta a serpenyőt és felsietett az emeletre. Tanis az ajtó felé tartva vette észre, hogy Caramon éppen kioldozza a köténytt, amit hatalmas dereka"körül viselt. Nyilvánvalóan el akarta kísérni barátját. Tanis hozzálépett és kezét a nagydarab ember karjára tette.
- Hadd intézzem el ezt én, Caramon. Rád itt lehet szükség.
Caramon megrázta a fejét.
- Igazat mondtál. Lehet, hogy a fiú odakint Palin. Ha ő az, valami történt vele. Tanis ismét megpróbálta meggyőzni barátját, ezúttal másképpen.
- Itt kell maradnod. Figyelj az elfekre. Porthios elszánt és sarokba van szorítva. Nem akarunk vérfürdőt.

Caramon habozott és a kitaszított elf királyra pillantott.
- Ha Palin az, gondom lesz rá - ütötte tovább a vasat Tanis. - Mintha csak a saját fiam lenne. Hangja megremegett, emlékezve, hogy hónapok óta nem hallott fiáról. Caramon Tanisra fordította tekintetét és figyelmesen tanulmányozta.
- Tudsz valamit, amit nem mondasz el nekem.
Tanis elvörösödött.
- Caramon, én...
A nagydarab ember sóhajtott, majd vállat vont.
- Menj. Tudom, hogy gondját viseled a fiamnak - és Steelnek, ha csakugyan 8 az. Ki tudja, talán a mi oldalunkra állt. Addig én figyelem Morcoskát. Hüvelykujjával Porthios felé bökött.
- Köszönöm, barátom - mondta Tanis, és elhagyta a fogadót, mielőtt Porthios vagy Caramon

meggondolhatta volna magát.
R mek hely egy rajtaütésre
igasz peremén álló fák között Palin és Steel megálltak pihenni. Jobban mondva, Palin állt meg pihenni. Az ifjú mágus nehezen viselte sebesülé-
sét; nyúzott volt, arcát fájdalom torzította el. Igaz, hazafelé tartott, de ez a hazatérés számára nem tartogatott megkönnyebbülést, csak a szörnyű feladatot, hogy szüleivel közölje két fiuk halálhírét. Leült egy fatönkre.

- Tessék, igyál ebből - nyújtott Steel egy kulacsot a varázsló felé. Palin elfogadta, óvatosan kortyolt belőle, ahogy a lovagok tanították az úton, majd vissza-adta.
- Köszönöm. Azt hiszem, én elvesztettem az enyémet, amikor... a parton.

Steel nem hallotta, nem látta a felé nyújtott kulacsot. Egy kis tisztáson voltak, ami - az elszórt játékokból és szemétből ítélve - a helyi gyermekek játszótere lehetett. A lovag felfelé nézett, az egyik selyemfa lombjai közé. Palin követte tekintetét és valami nagyot és sötétet látott az ágak közt. Először megijedt, aztán emlékezett.

- Ne ijedj meg. Csak egy faerőd az - mondta. - A testvéreim ott szoktak háborúsdit játszani kölyökkorunkban. Háborúsdit játszani. Akkor még játék volt minden. Ők voltak a harcosok és én a varázsló. Amikor „meghaltak", a ,varázs-erőmmel" újra életre...
- Szóval gyermekek játszanak itt, azt mondod - vágott közbe Steel hangosan. Keze keményen markolta Palin vállát. Palin megértette, hogy nem rokonszenvből teszi, hanem figyelmezteti.
- Beszélj tovább - kérte halkan Steel. Jobb keze Palin vállán pihent, a bal tőrt markolt. Palin látta a penge villanását a lovag sötétkék köpenye alatt. A varázsló megfeszült, keze a zacskó után nyúlt, ahol varázsfókuszait tartotta. Aztán eszébe jutott, hol vannak. Vigaszban, az ég szerelmére! Kissé bizonytalanul talpraállt.
- Valószínűleg csak néhány kölyök...

Steel tekintete Palinra villant.

- Nem kölykök. - Visszanézett a fákra. - Elfek. Tedd, amit mondok, és térj ki az utamból.
- Elfek! Nem mondhatod...
- Hallgass - szólt rá hűvösen Steel. - Milyen igékkel készültél?

Palin zavarban volt.

- Én... én... semmivel, tulajdonképpen. Nem gondoltam... Nézd, ez a szülő...

Egy szisszenés és egy koppanás szakította félbe. Egy tollas végű nyílvessző re-megett a fatönkben, ahol az imént ült. A nyílvessző elf munka volt.
Öt elf harcos ugrott le a fákról, könnyedén, puhán esve. Gyorsabban, mintsem emberi szem követhette volna, felemelték és felajzották íjaikat. Négy nyílvessző Steelre szegeződött. Egy Palinra.
Palin döbbenten és zavartan meredt az elfekre. Az egyetlen gondolat, ami zavarában elméjébe vetődött, az volt, hogy ismét kudarcot vallott. Még ha meg is
jegyezte volna varázsigéit, akkor sem ért volna semmit - legalábbis így gondolta. Ahogy elkezdené szavalni valamelyiket, máris halott lenne, egy nyílvesszővel a szívében.
Steel elengedte Palint. Az övébe lökte a tőrt, majd kardot rántva szembefordult ellenségeivel.

- A gonosz teremtménye vagy, bár nem tudjuk, miféle - szólt az egyik elf Steelhez. - Megölhettünk volna ott fent az úton. De kíváncsiak voltunk beszélgetésedre ezzel a fehérköpenyessel. Erre és hogy vajon miért van veled két solamniai lovag holtteste. Ezek szerint igazak a hírek, amiket hallottunk. Az uram örülni fog, hogy beszélgethet veled.

Steel válla felett hátradobta köpenyét, büszkén felfedve mellvértje díszeit: a koponyát és a halálliliomot.

- Nézzétek meg ezeket; a végzeteteket látjátok. Takhísis lovagja vagyok. Nem érdekel, milyen híreket hallottatok, az uratok pedig elmehet Abyssbe. Az elfek megfeszítették íjaik húrját.
- Ha csinálsz valamit, mágus úr, úgy azt javaslom, most tedd - suttogta hal-kan, de elszántan Steel. Palin megnedvesítette kiszáradt ajkát és kiejtette az első és egyetlen varázsszót, ami eszébe jutott.
- Shtrak!

A kristálygömb Magius botjának tetején fényesen világítani kezdett, elvakítva az elfeket. Pislogtak és elfordították fejüket.

- Ügyes! - ismerte el Steel és előreugrott, halálos ívben lendítve kardját.
- Ne! Várj! - Palin elkapta Steel karját, megpróbálva megállítani. A varázsbot fénye alábbhagyott.

Az elfek ismét láttak, ha nem is tökéletesen, azért elég jól. Egy nyílvessző lyukat ütött Palin köpenyének ujjába. Egy másik Steel mellvértjéről pattant le. A következő kettő aligha téved.

- Astantt! - parancsolta valaki élesen 9ualinesti nyelvén. Az elfek leeresztették íjaikat és a hang

forrását keresték.
- Mindannyian tegyétek le fegyvereiteket! - folytatta a hang a közös nyelven. - Te is, Fényeskardú Steel!
Meglepődve, hogy nevét hallja a háta mögül, Steel megperdült, de csak azért, hogy lássa, milyen új veszély les rá. Kardját továbbra is felemelve tartotta.
Tanis, a félelf lépett a tisztásra hat elf harcos kíséretében. Nem volt nála más fegyver, csak övén lógó kardja. Tekintete a tetemekre villant, átsiklott Palinon és Steelen, majd megállapodott a kettejüket sakkban tartó elf harcosokon.
- Uratok, Porthios küldött - mondta Tanis az elfeknek, még mindig a közös nyelven, hogy Palin és - különösen - Steel is értse, amit mond. - Kérdezzétek meg társaitokat, akik kísérnek, ha nem hiszitek.
A Tanist kísérő elfek egyike kurtán bólintott.
- Ismerem ezeket az embereket - folytatta Tanis, Palin és Steel elé állva, saját testével védve őket. - Azt hiszem, félreértettétek, szándékaikat...
- Milyen szándéka lehet ennek a sötétség rabszolgájának - a mi elpusztításunkon kívül? - kérdezte az egyik elf.
- Ezt akarom megtudni - válaszolta Tanis. Steel vállára helyezte kezét, nyugalomra intve a lovagot. - Bízz bennem - suttogta halkan. - Bízz bennem, ahogy a Főpap Tornyánál bíztál. Nem foglak elárulni. Azt hiszem, tudom, miért jöttél.
Steel megpróbálta lerázni Tanis karját. Forró vére harcra biztatta.
- Nem győzhetsz - ismételte halkan Tanis. - Haszontalanul halsz meg. Király-nőd talán ezt kívánja?

Steel habozott, vérszomjával birkózva. A tűz kihunyt szemeiben, sötéten és hidegen hagyva őket. Egy nem túl kecses mozdulattal visszalökte kardját hüvelyébe.
- Rajtatok a sor - nézett végig Tanis az elfeken.
Lassan, kelletlenül leeresztették íjaikat. Talán nem is engedelmeskedtek volna Tanisnak, de az egyik vele érkezett elf egy intéssel nyomatékosította a parancsot.
- Térjetek vissza őrhelyetekre - rendelkezett a félelf. - Hagyjatok magunkra egy pillanatra - szólt oda Porthios katonái felé.
Az elfek elvonultak, vissza a selyemfák árnyai közé. De látó- és lőtávolságon belül maradtak.
Most, hogy egyedül voltak, Tanis Palinhoz fordult.
- Mesélj, fiam. Mondd el, mi történt.
A barátságos hang, az ismerős arc, a hírek, amiket hozott - mindez együtt túl soknak bizonyult. Könnyek homályosították el Palin szemét és fojtották el hangját.
- Bátorság! - biztatta Tanis, hozzátéve: - Ne szégyelld a könnyeidet, Palin, de megvan a sírásnak is a maga ideje, és ez nem az, hidd el nekem! Tudnom kell, mit csináltok itt. Mindketten. És most kell tudnom, mielőtt mindannyian úgy néznénk ki, mint egy tűpárna anyád varrókosarából.
Bátorság, fiatalember, szólt egy suttogó hang. Veled vagyok.
Palin felriadt, megremegett. Hallotta már ezt a hangot, és olyan jól ismerte, akár az apjáét. Talán még jobban. Már hosszú, hosszú ideje nem szólt hozzá. Ez bizonyára Jel, gondolta magában.
Könnyei felszáradtak. Elmesélte az előző nap eseményeit, melyek most oly távolinak tűntek.
- Kalamanba indultunk, hogy erődítéseit ellenőrizzük, és jelentsük, hogyan védhető a legjobban északról érkező támadás esetén. Kis csapat voltunk, talán ötven ember összesen. De csak húsz lovag. A többi fegyvernök volt, apród vagy kocsis. Hónapokat töltöttünk Kalarnanban, a falak erejét ellenőrizve. Aztán keletnek indultunk, az Északi Erődbe. Az odafelé vezető úton...
Elhallgatott, remegve nagy levegőt vett és folytatta.
- A part mentén lovagoltunk. Letáboroztunk éjszakára. A tenger csendes és üres volt. Hajnalban láttuk meg az első hajót.
- De bizonyára voltak veletek sárkányok is. Hogyhogy nem vették észre...
- Nem voltak velünk sárkányok, Tanis - felelte Palin, miközben enyhe pír lep-te el sápadt arcát. - A Főparancsnokság nem vélte szükségesnek, hogy ilyennel fárasszuk őket.
- Bolondok! - mordult fel keserűen Tanis. - Sárkányokra lett volna szükség. Ötszáz lovag kellett volna oda, nem húsz! Megmondtam. Figyelmeztettem őket!
- Nem igazán hitték el, amit mondtál - sóhajtott Palin. - Csak azért küldtek el minket, hogy „megbékítsenek” téged. Sajnálom, Tanis. Ezt hallottuk a parancsnoktól. Egy lovag sem vette komolyan, amit csináltunk. Olyan volt, mint... egy kirándulás.

Tanis megrázta a fejét és a leplekbe burkolt tetemekre nézett.
- Miért nem tértetek vissza az Északi Erődbe, hogy figyelmeztessétek a többieket?
- Először csak egy hajót láttunk - magyarázta zavartan Palin. - Az egyik tiszt nevetve valami olyat mondott, hogy ha huszonhat éve megvertük őket, akkor most is sikerülni fog.
- Bolondok - ismételte Tanis a bajsza alatt.

100
- Felsorakoztunk a parton és vártuk őket. Mindenki dalolt és tréfálkozott. Az-tán... - Palin hangja megremegett. - Aztán feltűnt a második hajó. És a harmadik. Aztán már nem számoltuk.
- És ottmaradtatok harcolni. Reménytelenül, a sokszoros túlerő ellen.
- Az ellenség látott minket a hajókról - válaszolta védekezően Palin. - Hogy festett volna, ha elfutunk?
- Ésszerűen? - kérdezte Tanis.
Palin még jobban elvörösödött. Lenézett a holttestekre és szaporán pislogott. Tanis felsóhajtott és megvakarta a szakállát.
- Mindenki meghalt? - kérdezte halkan.
Palin nagyot nyelt és bólintott.
- Én vagyok az egyetlen túlélő. - Olyan halkan beszélt, hogy Tanisnak közelebb kellett hajolnia, hogy hallja.
- A fivéreid, Tanin... Sturm...
Palin a szánra mutatott.
- Paladine óvja őket - suttogta Tanis. Átkarolta Palint. Az ifjú remegett, de tartotta magát. - Gondolom, foglyul ejtettek. - Steelre pillantott.
Palin bólintott, képtelen volt megszólalni.
- Ezt még értem - folytatta Tanis - de azt már nem, hogy te miért jöttél ide, Fényeskardú Steel. - Tanis hangja megkeményedett. - Felelős vagy a halálukért? Steel gúnyosan válaszolt.
- Mit számítana, ha én öltem volna meg őket? Katonák vagyunk. Háború van. Vállalták a kockázatot, különben nem lettek volna lovagok.
- Van különbség, hidd el nekem - felelte Tanis. - Unokatestvérek vagytok. Egy vérből valók. Ismét kérdezem: te ölted meg őket?
Palin közbeszólt.
- Nem ő volt, Tanis. Furcsa, idegen emberek támadtak ránk, barbárok, akik kékre festették a testüket. De a barbárokat lovagok vezették.
- Én lovag vagyok. Sárkányháton harcolok - kérkedett dölyfösen Steel. - A solamniaiakat a gyalogosok vágták le.
- Értem - válaszolta Tanis tűnődve, megjegyezve a fontos információt, hogy majd átadja a solamniai lovagok parancsnokának a Főpap Tornyában. Tekintete ismét Steelre vándorolt. - Még mindig nem értem, miért jöttél. Ha Palin váltságdíját akarod, azt akármilyen küldönc is elintézhette volna...
- Azért jöttem, hogy törlesszek egy adósságot. A halottakat közös sírba helyeztük. Illő tisztelettel - tette hozzá villanó szemmel. - Bátran harcoltak. Nem futottak el, ahogy egyesek javasolták volna. De haláluk híre nem jut el családjaikhoz egy ideig. Talán sohasem. Amikor megtudtam ennek a fiatal mágusnak a nevét, és hogy két testvére elesett a csatában, megragadtam az alkalmat, hogy visszafizessem tartozásomat az apjuknak, Carámon Majerenek. Elhoztam neki két fia holttestét, hogy méltótemetésben részesülhessenek.
- Visszahoztad a halottakat - kérdezte Tanis, hitetlenkedve szemlélve a lovagot - a saját életed kockáztatásával?
Steel vállat vont.
- Mit ér az élet becsület nélkül?
- Est Sularus oth Mithas - mormolta Tanis. - „A becsületem az életem”. Atyádhoz méltóan viselkedsz.
Steel arca elsötétült. Keze megragadta kardja markolatát.

101
- Takhisis lovagja vagyok - mondta hűvösen. - Tiszteletben tartom atyám emlékét, de ez minden - egy emlék. Azért élek, hogy királynőmet szolgáljam.
Tanis tekintete célzatosan a lovag nyakára tévedt. Nem a kard volt a halott atya egyetlen ajándéka

fiának. Valamilyen csodálatos úton-módon, amit Tanis nem értett, a Csillagékszer, amit valamikor Fényeskardú Sturm viselt, fia birtokába került. Az ékszer a jóság jelképe volt, szerelmesek közti ajándék, elf munka. Nem érinthette senki, akinek sötétség ült a szívén, még kevésbé viselhette. Tanis mégis látta korábban Fényeskardú Steel nyakában csillogni.
Vajon most is viseli az alatt a szörnyű mellvért és a halál és pusztítás jelei alatt? Vagy elhajította volna, letépte, feláldozta a Sötét Királynő vérmocskos oltárán?
Tanis nem látta az ékszert. Steel hidegen, az érzelem minden jele nélkül meredt rá. Ha viselte is az ékszert, elég fegyelmezett volt ahhoz, hogy ne mutassa.
Veszélyes ember, gondolta Tanis. Ha Takhisis minden lovagja ilyen, akkor bizony bajban vagyunk.
- Ostrom alatt áll már Kalaman? - kérdezte Tanis Steeltől.
- Hamarosan - felelte a lovag. - Az Északi Erőd már most is. Nem árulok el titkokat. Ariakan Hadúr azt akarja, hogy a solaznniaiak átlássák csúfos vereségüket.
Tanis komoran hallgatva figyelte Steelt, majd visszafordult Palinhoz, aki úgy festett, mint aki bármikor összeeshet.
- Majd később megbeszélünk mindent. De először is hazaviszünk téged. Segítek elmondani fivéreid halálhírét a szüleidnek. Emlékezz rá, Palin, hogy szüleid is voltak katonák. Elszomorítja majd őket a hír, de...
- Van még más is - kezdte Palin.
Tanis már sejtette.
- Váltságdíjat akarnak.
- Igen. És ha nem kapják meg, az életemmel fizetek.
- Es mennyi a váltságdíj? Nem számít - tette hozzá sietve. - Bármennyi is legyen, előteremtjük. Szívesen segítek én is. Így...
- Nem pénzt akarnak, Tanis - vágott közbe Palin kissé türelmetlenül. - Tudod, hogy varázsló vagyok.
- Csak egy tanonc - felelte Tanis, gondtalanságot színlelve. Valami hatodik érzék szörnyű választ sejtetett vele, de megpróbálta elhessegetni. Vállon veregette Palint. - Ne nagyzolj, fiatalember.
Tanis Steelre nézett.
- Mint mondtam, a fiatalember csak tanonc. Nemrég esett át a Próbán. A varázslók talán adnak érte néhány csekély erejű varázstárgyat, de semmi értékeset. Ti lovagok sokkal jobban járnátok a pénzzel.
- Palin Majere talán csak varázslóinas. De a nagybátyja, Raistlin Majere nem az volt - vágott közbe szárazon Steel. - Egy drága ajándékot már adott az unokaöccsének. - A lovag a Mágusbotra mutatott. - Nyilván még többet is adna, ha tudná, hogy az,iijú élete veszélyben van.
- Az egész világ megőrült? - kérdezte Tanis. - Raistlin Majere halott! Több mint húsz éve az! Nem ő adta Palinnak a botot, hanem Lord Dalamar... Steel érzelemmentes sötét szemekkel nézte Tanist.
- Csak az időt pocsékoljuk! Mi a váltságdíj? - kérdezte Tanis.
- Azt akarják, hogy nyissuk meg nekik a Kaput - felelte csendesen Palin. - A Szürke Lovagok az Abyssbe vezető utat akarják.
- Amikor a Kapu nyitva áll - mondta Steel -, Királynőnk visszatérhet a világba. Mi pedig a lábai elé helyezzük azt!
4 vá[tsájdíj. (P ist[in szobája. -)a-ti terve
teel az Utolsó Otthon fogadóban állt az ajtó előtt. Egyedül állt, hidegen, büszkén, nem mutatva érzelmet, mialatt Tanis, amilyen finoman csak L —) tudta, elmondta Tikának és Caramonnak fiaik halálhírét.
- 1Ldtam! - ez volt Tika első szava. Szívére szorította kezeit. - Az áldott Paladine-ra mondom, tudtam. Éreztem. Ó, istenek, miért? Miért?
Kezeit tördelte és előre-hátra hintázott a székében. Palin átkarolta anyját.
- Sajnálom - mondta megtört hangon. - Annyira sajnálom...
Caramon bénultan ült.
- A fiaim - suttogta. - A fiaim. - Majd hüppögve kinyúlt és magához húzta Palint. - Legalább te biztonságban vagy...
Tanis kissé távolabb állt, várva, hogy a gyászoló szülők kissé megnyugodjanak és elmondhassa a még rosszabb híreket. Palin nem volt biztonságban, sokkal nagyobb veszélyben volt, mint azt gondolhatták. Majd a fiú letörölte könnyeit és Tanisra nézett.
- Te mondd meg nekik - kérte halkan.

- Megmondani? Mit? - riadt fel Caramon remegve, feszülten.
- Palin a sötét lovagok foglya - válaszolta Tanis. - Váltságdíjat követelnek érte.
- Kifizetjük, akármennyi is legyen - felelte Caramon. - Eladunk mindent, amink van, ha kell...
- Nem pénzt akarnak, Caramon - vágott bele Tanis, egyszerű módot keresve, hogy elmondja, de nem találva. - Azt akarják, hogy a varázslók nyissák meg Abyss Kapuját. Arra akarják használni Palint, hogy kiszabadítsák a Királynőt.

Caramon felemelte fejét és gyásztól eltorzult arccal meredt Tanisra, Palinra, majd Steelre.

- De hát... ez komédia! Gúnyolódás! A varázslók soha nem nyitnák ki a Kaput! Ez egy halálos ítélet! De nem vehetitek el tőlem! Nem vehetitek el!

Mielőtt bárki megállíthatta volna, Caramon felugrott székéből és Steelre vetet-te magát. A nagydarab ember súlya és lendülete mindkettejüket a falnak lökte.

- Caramon, állj meg! - Tanis és Palin megpróbálta Caramont elhúzni a sötét lovagtól. Ő eközben azon igyekezett, hogy kezeit Steel torkára fonja. - Ez nem segít!

Steel nem húzott fegyvert. Felnyúlt, megragadta Garamon karját és lefejtette magáról, majd visszalökte barátja és fia karjaiba. Steel lihegve állt, feszülten és gyanakvóan.

- Most elnéző leszek gyászoddal szemben - mondta ridegen. - Többször nem.
- Caramon! Édes férjem! - kapaszkodott bele Tika, nyugtatgatva őt. - Majd megoldjuk valahogy. Tanis is itt van. Majd ő segít. Nem hagyja, hogy Palint viszszavigyék. Ugye nem hagyod, Tanis?

Tekintete rémült és könyörgő volt. A félelf teljes szívéből kívánta, bárcsak azt mondhatná neki, amit hallani szeretne. De csak a fejét rázhatta.Tika visszaült székébe, kezeit a köténybe csavarta, szorosan markolva a szövetet. Nem könnyezett. Még nem. A seb túl mély volt. Még nem is érezte, csak egy fagyos zsibbadtságot. Ült a padlót bámulva és várta a fájdalmat.

- Apám - suttogta Palin halkan -, beszélnem kell veled.
- Vigyetek vissza engem, átkozottak! - követelte Caramon, lerázva Tika szerető ölelését. - Az én életemet a fiamé helyett. Tartsatok engem fogságban, amíg a varázslók döntenek!
- Úgy beszélsz, mint egy igazi apa, uram - felelte Steel - de tudnod kell, hogy a kérésedet nem teljesíthetjük. Varázslóink jól ismerik Raistlin Majere unoka-öccsének értékét. Valószínűnek tartják, hogy a nagy varázslót igencsak érdekli az ifjú hogyléte.
- Az öcsém! - Caramon teljesen összezavarodott. - Az öcsém halott! Mit tehet ő?
- Apám! - suttogta Palin sürgetően, apja ingujját rángatva. - Kérlek! Beszélnünk kell!

Caramon rá sem hederített. Steel gúnyosan mosolygott, majd vállat vont.

- Reménykedj, uram, hogy tehet valamit. - Steel mosolya megkeményedett. - Vagy a harmadik fiadat is elveszíted.

Tika levegőért kapkodott, nyögött egyet, majd az öklébe harapott, nehogy fel-sikoltson. Tanis mellette állt, de a lépcsőn lejövő Dezra arrébb tessékelte. Átkarolta Tikát, és csitító szavakat suttogott a fülébe.

- Gyere. Gyere, drágám. Gyere fel az emeletre és pihenj.

Tika úgy nézett körül, mintha nem ismerne senkit. Aztán behunyta szemeit, Dezra mellére hajtotta fejét és sírni kezdett. Dezra, maga is könnytől csillogó szemekkel, Tanisra nézett.

- Megmondhatod az elf uraságnak, hogy a felesége ideje nagyon közel van. Jó erőben van és nem csügged. Azt hiszem, nem lesz baj vele és a babával.
- Porthios odakint vár - motyogta Tanis. Kegyes Istenek, gondolta, erről egészen elfeledkeztem. - Megmondom neki.
- Itt kéne lennie a közelben! - kiáltotta Dezra mérgesen. - Micsoda dolog ez, hogy csak úgy eltűnik?
- Jobb, hogy elment, Dezra. Elég bajom volt vele így is, mire elküldtem. Kis híján háborúság tört ki itt is.

Steel az elf említésekor kardja markolatára tette a kezét és elhúzta a száját.

- Háború! - morogta keserűen Dezra. - Egy új élet érkezik ebbe a nyomorúságos világba. Talán jobb volna, ha halva születne!
- Ne mondj ilyet, Dezra! - kiáltott fel Tika. - Minden újszülött gyermek remény egy jobb világban. Hiszek ebben. A fiaim élete sem lehetett hiábavaló.
- Nem, drágám. Hát persze. Sajnálom. Nem is tudom, mit beszélek. Gyere fel - kérte Dezra sírva. - Szükségem van a segítségedre Lady Alhanánál. Ha tudsz segíteni.
- Egy új élet - suttogta Tika. - Egy elmegy. Egy érkezik. Igen, segítek. Segítek...
- Apám! - szólt Palin, mihelyt anyja elhagyta az ivót. - Beszélnünk kell. Most.

Caramon körülnézett, meglepte a szokatlan magabiztosság fia hangjában. Palin arca halálsápadt és nyúzott volt. Szürke árnyak keretezték szemét.

- Én... én sajnálom, fiam - motyogta Caramon a hajába túrva. - Nem... nem is tudom, mit csinálok. De neked le kéne feküdnöd. Menj és pihenj...
- Fogok, apám - mondta Palin türelmesen. Megragadta apja karját. - Gyere velem. Gyere és beszéljünk. Nem baj, ha négyszemközt beszélünk?

Az utolsó kérdést Steelhez intézte, aki egy kurta bólintással beleegyezését adta.
- Becsületszavadat adtad, mágus, hogy nem próbálsz szökni.
- És meg is tartom - felelte Palin dacosan. - Apám, kérlek.
- Menj vele, Caramon! - sürgette Tanis. - Másik két fiad már Paladine-nál van. Most Palinnak van rád szüksége.
- Nem értem én ezt, Tanis. - Caramon arcára a gyász mellé kiült a hitetlenkedés is. - Raistlin halott! Mit akarhatnak még tőle? Fel nem foghatom!

Tanisnak kétségei voltak efelől. Vajon valóban halott volt Raistlin? Vagy talán Takhisis szürkeköpenyes varázslói máshogy tudják? Tanis úgy sejtette, Palin többet tud, mint amit elárul.
- Beszélnem kell Dalamarral - suttogta magában, amikor Palin és Caramon el-hagyták az ivót. - Beszélnem kell a nagymesterrel. Bajban vagyunk. Nagy bajban. De akivel azonnal beszélnie kellett, az Porthios volt.

El kell mondania neki, hogy gyermeke hamarosan megszületik.

Egy távozik a világról. Egy érkezik.

Remény?

Tanis nem látott reményt.

Évekkel azelőtt Caramon Vigasz legpompásabb házát építette Tikának. A ház elég nagy volt egy növekvő családnak, és hosszú évekig a három Majere fiú ne-vetésétől és kötekedéseitől visszhangzott. Később két leány is született a famíliába - kifejezetten azzal a céllal, hogy bátyjaikat bosszantsák, állította makacsul Palin.

Addigra Caramon és Tika már az Utolsó Otthon fogadó teljes jogú tulajdonosai voltak. A fiúk hamarosan felnőttek és szétszéledtek, hogy saját útjukat járják. A ház távolabb esett a fogadótól. A séta a kettő között (amit Caramonnak gyakran éjjel is meg kellett tennie, amikor Tika azzal a meggyőződéssel ébredt, hogy kigyulladt a fogadó) időrabló és fárasztó volt. Idővel - noha mindketten szerették a házat - Tika és Caramon úgy döntött, hogy eladják és a fogadóba költöznek.

A régi ház egyik szobáját Raistlin szobájának hívták. Azokban a régi időkben, amikor ikertestvére még éppen csak felöltötte a fekete köpenyt, és az ősmágia palanthasi Tornyába költözött, Caramon fenntartotta a szobát abban a remény-ben (maga sem hitt benne igazán), hogy Raistlin egy nap belátja, tévúton jár és hazatér.

Raistlin halála után Caramon úgy döntött, Raistlin szobáját azontúl csak egy egyszerű szobának tekinti. Reményei és álmai azonban körülötte forogtak és mint a kísértetek, állandóan visszatértek. Raistlin szobája így megmaradt, amíg a házat el nem adták. Amikor a fogadóba költöztek, senki nem gondolt arra, hogy ismét szobát jelöljenek ki Raistlin számára, amíg Caramon meg nem hallotta, hogy két kislánya Raistlin szobájaként emlegeti az egyik kis kamrát a fogadó hátsó traktusában.

Tika úgy vélte, a kislányok mindössze új és szokatlan otthonukat próbálják a régihez hasonlatossá tenni. Caramon egyetértett, de lassan szokásukká vált, hogy szobát Raistlin szobájaként emlegessék. Aztán egyszer egy utazó varázsló meghallotta, és könyörögni kezdett, hadd lássa a szobát, amelyben a nagyhírű mágus minden bizonnyal rengeteg idejét töltötte.

Caramon mindent megtett, hogy meggyőzze a mágust, tévedett - a fogadónak az a része nem is létezett Raistlin életében. A vörösköpenyes azonban hajlíthatatlan volt, és mivel megbecsült törzsvendégnek számított (acéllal fizetett, nem gyíkfogakkal), Caramon megengedte neki, hogy meglátogassa a kamrát.

A varázsló elbűvölőnek találta a szobát, bár egy kissé rendetlennek is a seprűk és ládák miatt. Megkérdezte, otthagyhatna-e egy varázsgyűrűt - „megbecsülése jeléül". Caramon igazán nem utasíthatta vissza. A varázsló egy üres sörös-hordó tetejére helyezte a gyűrűt és távozott.

Félve a titokzatos tárgytól (elég mágiát látott ahhoz, hogy tudja, ha hozzányúl, akár gyíkká is válhat), Caramon otthagyta, ahol volt. Egy hónappal később két fehérköpenyes állított be, kifejezetten azzal a céllal, hogy a „szentélyt" meglátogassák. Híre ment, hogy az első varázslót hihetetlen szerencse kezdte kísérni, miután elhagyta a fogadót. Mivel ez eléggé szokatlan volt számára, ezért Raistlin jóindulatának tulajdonította. Terjeszteni kezdte történetét és most a két mágus is azért jött, hogy elhelyezzék ajándékaikat.

A söröshordó tetején egy varázsital és egy pergamentekercs is megjelent. A varázslók két éjszakát

töltöttek a fogadóban, Raistlinről beszélgetve Caramonnal, aki mindig szívesen emlékezett öccsére. Újabb egy hónapra rá egy feketeköpenyes érkezett. Jött és ment anélkül, hogy bárkihez is szólt volna, csak „a szoba” helyét kérdezte meg. Nem maradt éjszakára, de a legjobb bort rendelte és acéllal fizetett.
Hamarosan Ansalon minden részéről érkeztek a varázslók a fogadóba. Néhányan varázstárgyakat hagytak ajándékként, mások varázskomponenseiket helyezték el a szobában, hogy erősödjenek és később visszatértek értük. Akik ezt tették, megesküdtek, hogy nőtt a varázserejük.
Tika elvetette a gondolatot, hogy a szobának bármilyen különleges ereje volna. A varázslók köztudott furcsaságának tudta be az egészet. Caramon egyet is értett vele, amíg egy nap - Otik régi papírjai közt keresgélve - a kezébe nem akadt egy durva rajz, ami a fogadót ábrázolta, még mielőtt a sárkányok elpusztították volna a Dárdaháborúban. A papírt nézegetve és keserédes emlékeket újraélve, megdöbbenve fedezte fel, hogy „Raistlin szobája” pontosan a kandalló előtti sarok felett épült, ahol öccse szokott annak idején üldögélni.
Ezt a felfedezést követően (amitől még Tika is megborzongott) Caramon kiürítette a szobát, és elvitte az összes seprűt és ládát (bár meghagyta az üres sörös-hordót, melyen eddigre már számtalan titokzatos furcsaság hevert).
Feljegyzést kezdett vezetni az ajándékokról. Sohasem adott el semmit közülük, de nemegyszer ajándékozta őket varázslóknak, akikre nehéz idők jártak, vagy fiataloknak, akik az embert próbáló és gyakran halálos végű Próbára készültek az Ősmágia wayrethi Tornyában. Úgy érezte, hogy ezek az ajándékok kerülnek a legjobb helyre, hiszen - számtalan hibája ellenére - Raistlin mindig együttérzett azokkal, akik magányosan néztek szembe a veszéllyel, és igyekezett segíteni rajtuk.
Ebbe a szobábaRaistlin szobájába vitte most Palin az apját.
A szoba jócskán megváltozott az évek folyamán. A söröshordó még mindig itt állt, de külön erre a célra ácsolt faládák kerültek mellé, hogy legyen mibe rakni a sok varázserejű gyűrűt, brosst, fegyvert és fókusztartó zacskót. Az egyik fal mellett egy polc állt, megrakva különféle pergamentekercsekkel, melyeket fehér, vörös vagy fekete szalaggal kötöttek át. Varázskönyvek borították a másik falat; néhány gusztustalanabb dolog pedig egy árnyékos sarokban rejtőzött. Egy kis ablakon át jutott be a napfény és - ami a varázslóknak még fontosabb volt - az
ezüst, a vörös és a láthatatlan fekete hold fénye. Egy frissen szedett virágokkal teli tál állt egy asztalon az ablak alatt. Kényelmes karosszék várta azokat, akik elmélkedni vagy tanulni jöttek a szobába. Surranót pedig még a szoba közelébe sem engedtek.
Caramon belépett, anélkül, hogy tudatában lett volna, hol is van és leült az egyetlen székbe. Sebe és kimerültsége ellenére Palin most erősebb volt apjánál. Az ő szörnyű, bénító fájdalma már enyhülni kezdett. Talán a szoba nyugalma tette, amit mindig olyannyira szeretett. Vagy talán a hang a fejében, amit oly jól ismert, pedig életében nem hallotta még. Valahol, valahogy, Raistlin élt.
- Az én feladatom, hogy megtaláljam, ha Abyssbe kell is mennem.
- Micsoda? - kapta fel a fejét Caramon, összevont szemöldökökkel vizslatva fiát. - Mit mondtál?
Palin észre sem vette, hogy kimondja gondolatait. Nem akart ilyen hirtelen a témára térni, de mivel kiszaladt a száján, és apja láthatóan tudta, mire gondol, Palin úgy döntött, a legjobb, ha folytatja.
- Azt akartam, hogy tudd, apám. Van egy tervem és e szerint fogok cselekedni. Én... nem várom, hogy beleegyezel. - Palin megtorpant, nyelt és folytatta. - De tudnod kell, mit csinálok, hátha bármi rosszul sül el. Nem megyek Wayreth Tornyába...
- Okos fiú! - kiáltott fel Caramon megkönnyebbülten. - Majd csak kitalálunk valamit. Takhisisszal is megvívok, hogy biztonságban tudjalak. Nem hagyom, hogy ezek a gonosz lovagok vissza...
- Apám, kérlek! - szakította félbe élesen Palin. - Azért nem megyek Wayreth Tornyába, mert a palanthasi Toronyba megyek. Megpróbálok lejutni Abyssbe. Megkeresem a nagybátyámat.
Caramonnak leesett az álla. Zavarodottan meredt fiára.
- De Raistlin nincs az Abyssben, fiam. Paladine elfogadta áldozatát. Nagybátyád az örök álomban talált békét.
- Nem tudhatod bizonyosan, apám. Amikor utoljára láttad, Abyssben volt.
- De láttam őt, Palin! Láttam aludni, ahogy akkor aludt, mikor még gyerekek voltunk.
- Álom volt, apám, te magad mondtad. Tudod, mit mondanak a bárdok: hogy Raistlin fogoly Abyssben és Takhisis nap mint nap kínozza, vérző és szét-tépett testét marcangolva. Hogy mindennap kínok közt hal meg, csak hogy másnap újra...
Caramon zavara elmúlt. Általában időre volt szüksége, hogy átgondoljon vala-mit, de erre a kérdésre csak egy választ ismert. Felállt.
- Tudom, mit mondanak a bárdok - mondta komoran. - Azt is mondják, hogy Fényeskardú Sturm

elrepült a vörös holdra! Badarság az egész! Raistlin halott! Halott és békében pihen már hosszú évek óta! Megtiltom,-hogy elmenj. Itt maradsz, és majd mi tárgyalunk Ariakan HadúrraA Tanis majd segít...
A Mágusbot meleg volt Palin kezében. A melegség fűszeres forralt borként járta át, bátorságot adva.
- Halottnak akarod hinni Raistlint, apám. Ha másként gondolod, magára hagytad.
A szó kilőtt nyílvesszőként szállt és szörnyű sebet ütött.
Caramon falfehér lett, akár két fia mellé fekhetett volna. Lélegzete apró volt és szapora. Kinyitotta száját, majd becsukta, de nem mondott semmit. Hatalmas teste remegett.

107
Palin ajkába harapott és a botjába kapaszkodott támaszért. Megdöbbentette, amit csinált, amit mondott. Nem ezt akarta.
A szavak elhagyták ajkát, mielőtt megállíthatta volna őket. És most, hogy el-hangzottak, Palin nem segíthetett többet az általuk ütött seben, mint fivérein a csatamezőn.
- Ezt nem gondoltad komolyan - mondta Caramon halk, remegő hangon.
- Nem, apám. Sajnálom. Tudom, hogy bármit kockára tettél volna, hogy viszszamenj Raistlinért. Tudom, hogy az álom megnyugvást hozott neked és őszintén hiszel benne. De mégis - folytatta Palin - tévedhetsz, apám.
Tévedhetsz...
A szó visszhangzott a fejében, életre kelt, alakot öltött, végül úgy tűnt, mintha előtte, apja előtt lángolna a levegőben.
Caramon nyelt, megrázta a fejét és ellenérveket keresett.
Le akar beszélni róla. Nem hagyhatom, gondolta Palin. Túl könnyen eltérítene szándékomtól. Emlékszem, mi történt egyszer, a toronyban. És az csak illúzió volt, csak a Próba. De a félelem, a rémület valóságos volt.
- Jól átgondoltam, apám. Fényeskardú Steel megesküdött, hogy elkísér. Ő el-visz a Toronyig. Ha pedig ott vagyok, beszélek Dalamarral, meggyőzöm, hogy engedjen el az őr mellett. Ha nem - Palin hangja megkeményedett - megpróbálom magam. Egyszer már átengedett a kísértet...
- Az csak illúzió volt! - Caramon mérges lett. - A varázslók csinálták az egészet! Te is tudod! Elmondták neked.
- Ezt is ők találták ki, apám? - Palin apja felé lökte a Mágusbotot. - Ez is illúzió? Vagy talán a nagybátyám botja?
Caramon szorongva pillantott a botra és nem válaszolt
- A bot be volt zárva nagybátyám laboratóriumába az Abyssbe vezető Kapuval együtt. Még maga Dalamar sem tud belépni abba a szobába. De valahogy a Mágusbot elhagyta a szobát és hozzám jött. Bemegyek abba a szobába, apám. Megkeresem a nagybátyámat. Ő majd megtanít mindenre, amit tud. Soha többé nem kell senkinek meghalnia azért, mert nem tudom megmenteni!
- Magad akarod kinyitni a Kaput? És hol van a pap, aki segít ebben? Elfeledted volna? A Kapun csak egy nagyhatalmú varázsló léphet be egy hithű pap tár-saságában. Ezért volt nagybátyádnak szüksége Lady Crysaniára...
- Nem szándékozom kinyitni a Kaput, apám - mondta halkan Palin. - Nem erről az oldalról fog kinyílni.
- Raistlin! - kiáltotta Caramon. - Azt várod, hogy Raistlin kinyissa neked! Őrültség!
Megrázta a fejét.
- A sötét lovagok teljesíthetetlen váltságot szabtak. Nem tartozol nekik sem-mivel! Ne aggódj - tette hozzá komoran -, Tanis és én majd elintézzük Fényes-kardú uraságait.
- A becsületszavamat adtam, apám, hogy nem fogok megszökni! - felelte élesen Palin. - Talán azt szeretnéd, hogy megszegjem, éppen te, aki arra tanított, hogy az adott szavamhoz mindig tartsam magam?
Caramon fiára meredt; szeme könnybe lábadt.
- Azt hiszed, okos vagy, igaz, Palin? Sarokba szorítottál, a saját szavaimat fordítottad ellenem. A nagybátyád szokta ezt csinálni. Nagyon értett hozzá. Értett hozzá, hogy keresztülvigye az akaratát, bárkit bántson is meg ezzel. Menj. Tégy, amit akarsz. Nem tudlak megállítani, mint ahogy őt sem tudtam.

108
Ezzel Caramon felállt és méltóságteljesen elvonult fia mellett, elhagyva a szobát. A hüledező Palin remegő lábakkal a székhez lépett. Apjának természetesen igaza volt. Palin gyakran használta fürge

eszét és jól forgó nyelvét, hogy gondolatköröket fusson lassabb észjárású apja és fivérei körül, mint a megláncolt medvét ingerlő kutya. És mindig engedtek neki. Egy ilyen vita után egyeztek be-le testvérei - józan belátásuk ellenére - hogy velük tartson Kalamanba. Könyörgött, vitatkozott, ravaszkodott. (ők pedig beadták a derekukat. És most holtan fekszenek, mert őt védelmezték, magukkal nem törődve.
Sebe fájdalmasan lüktetett. Palin az apja által otthagyott székre meredt és emlékezett.
Menekülni. Az egyetlen ésszerű dolog.
Ésszerű lett volna elmenekülni a közeledő ellenség elől, és a lovagok kis csapata és mágusuk beszéltek is a menekülésről abban a néhány rövid pillanatban, amíg tehették.
A fekete hajók a tengeren ringatóztak. Emberekkel megrakott csónakok közeledtek a parthoz. Számtalan kék sárkány szárnya takarta el a napot. A fövenyen, ahová pihenni jöttek és élvezni a táj szépségét, most nyílt terepen ütött rajtuk az ellenség, hatalmas túlerővel.
- Ha menekülünk, szét kell szóródnunk - ordította parancsnokuk, túlkiabálva a hullámverést.
- És hova menekülnénk a sárkányok elől? - kérdezte Tanin. - Üldöznének, egyenként végeznének velünk és gúnyolnák Solamnia lovagjainak gyávaságát! Én azt mondom, harcoljunk.
- Harcolunk! - kiáltotta Palin magabiztosan.
- Nem, Palin, te nem - fordult hozzá Tanin. - Neked kevés a málhád és gyors a lovad. A te helyed nem itt van. Lovagolj Kalamanba és figyelmeztesd az ottaniakat!
- Micsoda? Meneküljek el, és hagyjam itt a két fivéremet, hogy egyedül harcoljanak? - Palin fel volt háborodva. - Azt hiszitek, képes lennék erre?
Tanin és Sturm egymásra pillantottak. Sturm megrázta a fejét és tekintetét a csónakokra fordította. Már nem volt sok idejük. Tanin Palin mellé lovagolt és megragadta a karját.
- Sturm és én vállaltuk a kockázatot, amikor letettük a lovagi esküt. De te nem, Palin...
- Nem megyek! - jelentette ki Palin elszántan. - Mindig hazaküldenél, Tanin, ahányszor baj van. Most nem megyek.
Testvére dühtől vörös arccal hajolt ki nyergéből. - A fenébe, Palin! Ez nem valami heccelődés a falu bikájával! Meg fogunk halni! Mit gondolsz, mit érez majd apa és anya, amikor mindhárom fiukat el kell temetniük? Különösen téged, a legkisebbet!
Palin egy pillanatig nem talált szavakat. Képzeletében megfordult, elmenekült és szégyenkezve mondta szüleinek: „Nem tudom, mi történt a fivéreimmel..."
Felemelte fejét.
- Te itt hagynál engem, Tanin?
- Nem, de... - próbált Tanin vitatkozni. Palin folytatta.
- Az én becsületem talán nem olyan kényes, mert én csak egy varázsló vagyok? Mi is letesszük a magunk esküit. A mágiára és Solínarira mondom, itt maradok és veletek harcolok a gonosz ellen, ha az életembe kerül is.

Sturm keserűen mosolygott.
- Megfogott, Tanin. Erre nem mondhatsz semmit.
Tanin habozott. Palinért ő felelt, legalábbis úgy érezte. Aztán hirtelen kinyújtotta kezét.
- Jól van, testvéreim. - Tekintete átölelte Sturmot és Palint. - A mai napon Paladine-ért és - halványan elmosolyodott - Solinariért harcolunk.
A három fivér megfogta egymás kezét, majd elváltak, hogy csatlakozzanak a lovagokhoz, akik már harcállásba helyezkedtek a parton.
Ennyi volt, amire Palin tisztán emlékezett. A csata kemény volt, rövid és keserű. A kékre festett barbárok vadul üvöltve ugráltak ki csónakjaikból és rohantak feléjük, szájuk tátva, mintha ellenségeik vérét akarnák inni, szemük a harc izgalmától csillogott. Partra csapó hullámként zúdultak a lovagokra, elképesztő vadsággal küzdve, élvezve a mészárlást.
A fegyelmezettebb és gyakorlottabb lovagok levágták az első sort; Palin egyik tűzgolyója közöttük robbant, húst szórva szerteszét és megperzselt, füstölgő hullákat hagyva maga után.
De jött a második hullám, majd a harmadik, elesett társaik testén átgázolva, hogy elérjék a lovagokat, akik megölték őket. Palin emlékezett, hogy testvérei védelmezőn álltak elé - legalábbis úgy rémlett. Aztán valami fejbeverte - talán egy hajítódárda, amit csak félig tudtak félreütni bátyjai.
Akkor látta őket utoljára élve.
Mire magához tért, a csatának már vége is volt. Két sötét lovag állt őrt felette. Szerette volna megkérdezni, mi lett fivéreivel, de félt a választól.
Aztán jött Steel, és Palin megtudta...

A fiú sóhajtott és felállt. Az ajtóhoz lépett és kinézett a folyosóra, majd le az üres ivóba vezető lépcsőre. Steel volt ott egyedül, egyenesen, mereven ülve egy széken, egy pillanatra sem hagyva abba az őrködést, pedig nagy szüksége lehetett az alvásra.
Palin az ivóba bámult és hiányoztak neki fivérei, hiányzott a nevetésük, hiányoztak ugratásaik, amikkel szinte az őrületbe kergették. Ansalon minden gazdagságát odaadta volna, hogy még egyszer végighallgassa Tanin „elsőszülötti" okításait, hogy még egyszer hallja Sturm kuncogását. Hiányzott két kishúga, akik úgy fel tudták hergelni. Az elfek érkezte és az esetleges zűrzavar miatt Caramon és Tika elküldte őket Aranyholdhoz és Zúgószélhez, a Que-Shu törzs vezéreihez. Mégis örült, hogy Laura és Dezra nincsenek itt, nem látják két fivérük temetését. Azzal a pillanattal véget érne gondtalan gyermekkoruk.
Tanis, a félelf jött fel a lépcsőn, és megállt a tetején.
- Apádtól azt hallom, eldöntötted, hogy mész.
Palin bólintott.
- Hol van apám?
- Anyáddal. Hagyd most őt, Palin - tanácsolta gyengéden Tanis. Hagyd, hogy megeméssze ezt a maga módján.
- Én nem akartam... - kezdte Palin, nagyot nyelt, majd újrakezdte. - Meg kell tennem, Tanis. Az apám nem érti, senki sem érti. Az ő hangja. Hallom a hangját... Tanis aggódva figyelte Palint.
- Itt maradsz a temetésre?

- Hogyne - felelte Palin. - De aztán elmegyek.
- Mielőtt bárhova mennél, enned és pihenned kell. Neked és Fényeskardú Steelnek is - felelte határozottan Tanis -, ha meg tudom győzni, hogy nem fogjuk megmérgezni vagy álmában leszúrni. Hogy hasonlít az apjára! - tette hozzá a félelf, az ivóba kísérve Palint. - Hányszor láttam ugyanígy ülni Fényeskardú Sturmot, holtfáradtan, de túl büszkén ahhoz, hogy bevallja!
Steel felállt, ahogy felé közeledtek. Hogy a Tanis iránti tisztelet vagy a gyanakvás miatt, azt nem lehetett tudni. Arca kemény és merev volt, nem árulva el gondolatait vagy érzéseit.
- Ideje, hogy induljunk - mondta Palinra nézve.
- Ülj le - üdvözölte Palin. - Nem megyek, amíg fivéreim nincsenek tisztességgel eltemetve. Van étel és ital. A hús hideg, és a sör is az. Előkészíttetek neked egy szobát. Itt alhatsz ma éjjel.
Steel arca elsötétült.
- Nincs szükségem...
- Dehogy nincs - felelte Palin. - Ahová megyünk, ott kipihentnek kell lenned.
Az utunk Palanthasba egyébként is biztonságosabb lesz napszállta után.
- Palanthas! - ráncolta Steel a homlokát. - Miért mennénk Palanthasba - a solamníai lovagok fellegvárába? Hacsak ez nem valami csapda...
- Nem csapda - mondta Palin, fáradtan egy székbe süllyedve. - Azért megyünk Palanthasba, mert ott a Kapu, az ősmágia Tornyában.
- A varázslók beleegyezésére van szükség a Kapu nyitásához. Amit javasolsz, ellenkezik a parancsaimmal - felelte Steel.
- Én fogom kinyitni a Kaput - jelentette ki Palin. - A nagybátyám segítségével - tette hozzá, látva, hogy Steel kétkedéssel fogadja.
Steel nem válaszolt. Palint tanulmányozta, láthatóan az ajánlatot fontolgatva.
- Az út veszélyes lesz - folytatta az ifjú. - Nem csak hogy ki akarom nyitni a Kaput, de be is akarok lépni rajta Abyssbe. Megkeresem a nagybátyámat. Hogy
velem jössz vagy sem, azt te döntöd el. Azt hiszem - tette hozzá könnyeden -,
szívesen beszélnél személyesen is a királynőddel.
Steel sötét szemei hirtelen lángra gyúltak. Palin mondhatott valamit, ami a hideg páncélon át a húsba hatolt. Válasza jellemzően tömör, lakonikus volt.
- Jól van. Palanthasba megyünk.
Palin sóhajtott. Két nehéz csatát nyert meg. Győzelme után végre nyugovóra térhetett. Még ahhoz is fáradt volt, hogy felmenjen a szobájába. Fejét az asztalra hajtotta. Mielőtt elaludt volna, félálomban még hallott egy suttogó hangot...
Ügyes, fiatalember. Ügyes!
Várlak.

Usha állítása. Dalamar kétségei.
Meglepő felfedezés
Ez volt a legcsodálatosabb vacsora, amiben valaha is részem volt - állította Tasslehoff Fúróláb. - Teljesen tele vagyok.
Hátradőlve ült székén, lábát az asztalon nyugtatva és az ezüstkanalakat ,Izslatva. Szépen megmunkált ezüstkanalak voltak, bonyolult mintákkal, amelyeket Tas elfmunkának vélt.
- Talán Dalamar monogramja - mondta magában álmosan.
Tényleg túl sokat evett, de mikor minden olyan finom volt! Ujjai szeretettel simogatták a kanalat. Szándéka szerint visszarakta volna az asztalra, de ujjai szórakozottan az inge zsebéhez szállították és belecsúsztatták. Tas ásított. Micsoda vacsora!
Usha nyilvánvalóan hasonlóan érezte magát. Elnyújtózva hevert egy széken, kezeit gyomra felett összekulcsolva, feje félrebillenve, szemei félig csukva. Kellemesen érezte magát; biztonságban és csodálatosan elégedett volt.
- Nem hiszem, hogy kóstoltam valaha ilyen finomságot! - mormolta ásítva.
- Én sem - mondta Tas pislogva, próbálva ébren maradni. Copfjával úgy festett, mint egy kócos bagoly.
Amikor Dalamar és Jenna belépett a szobába. Tas és Usha ködösen mosolyogtak rájuk jóllakott tompaságukból. A varázslók egymásra pillantottak. A sötétell futólag felmérte a szobát, gyors leltárt készítve.
- Csak egy kanál hiányzik - jegyezte meg. - Pedig a surranó egyedül volt a szobában több mint egy óráig! Azt hiszem, ez valamiféle rekord. - Lehajolt és kivet-te Tas zsebéből a kanalat.
- A padlón találtam - mormolta Tas, és anélkül, hogy tudta volna, már mondta is a surranók egyik védekező litániáját. - Véletlenül hullott a zsebembe. Biztos, hogy a tiéd? Gondoltam, neked már úgysem kell. Csak elsétáltál és itt hagytad. Éppen le akartam mosni és visszaadni.
- Köszönöm - mondta Dalamar, és visszatette a kanalat az asztalra.
- Szívesen - mosolygott Tas és behunyta a szemét.
Dalamar Ushához fordult, aki kínosan mosolyogva intett neki.
- Nagyszerű volt a vacsora.
- Köszönöm. Úgy hallottam, hoztál nekem egy levelet - kezdte Dalamar.
- Ó. persze, itt van. Itt van valahol. - Usha selyemnadrágja egyik zsebébe süllyesztette kezét. Előhúzta a tekercset és meglengette a levegőben.
- Mit tettél az almaborba, szerelmem? - suttogta Jenna Dalamarnak. Elvette a tekercset és gondosan megvizsgálta.
- Ez az, gyermekem? Biztos vagy benne?
- Nem vagyok a gyermeked - morogta Usha morcosan. - Nem vagy az anyám és nem is vagy sokkal idősebb nálam, tehát ne nagyzolj, hölgyem.

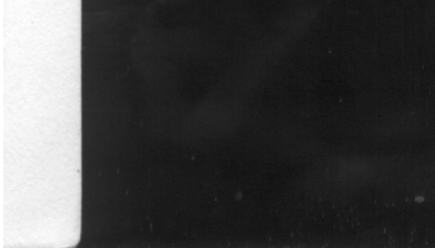

- Ki gyermeke vagy hát? - kérdezte Dalamar könnyeden, elvéve a levelet. Nem nyitotta ki, hanem Ushát tanulmányozta, hasonlóságot keresve a lány és shalajija, a férfi között, akit az elf csodált és szeretett, félt és gyűlölt.
Usha félig lehunyt pillák alól pillantott rá. - Mit gondolsz, kié vagyok?
- Nem tudom - felelte Dalamar, leülve egy székbe Usha mellé. - Mesélj nekem a szüleidről.
- A Por-fennsíkon éltünk - kezdte Usha.
- Nem. - Dalamar hangja éles volt, ostorként vágott Usha arcába. - Ne hazudj nekem, leány.
Usha megrándult, egyenesebben ült és óvatosan figyelte az elfet. - Nem hazudok...
- Dehogynem. Ezek a varázstárgyak - dobta a zsákot Usha ölébe Dalamar - az Irda munkái. Felismerem őket. - Feltartotta a levelet. - Ebből bizonyára majd megtudom az igazságot...
- Abból ugyan nem - kedveskedett Usha. Feje lüktetett, szája kiszáradt, nyel-vét dagadtnak és zsibbadtnak érezte. Már nem tetszett neki ez a hely, nem tetszett a feketeköpenyes mágus. Elvégezte a dolgát, most ideje, hogy elmenjen. - Az csak valami történet egy kőről. Nem tudom, miért gondolta Védő, hogy fontos. - Zsákjait felmarkolva, kissé bizonytalanul felállt. - És most, mivel átadtam a levelet, már megyek is. Köszönöm a vacsorát...
Megállt. Jenna keze a vállán nyugodott.
- Nincs kivezető út - mondta Dalamar, ajkát ütögetve a tekerccsel - hacsak én nem nyitok egyet. Kérlek, ülj le, Usha. A vendégem vagy még egy darabig. Te és a surranó. Így ni. És most - folytatta kellemes, de fenyegető hangon - mesélj nekem a szüleidről.
- Nem tudok semmit - felelte Usha riadtan. - Nem igazán. Árva vagyok. Az Irda befogadott és ők neveltek csecsemőkorom óta.
Jenna leült Dalamar székének karfájára.
- Nyilván valami mást meséltek neked.
- Nem - ellenkezett Usha. - De sikerült megtudnom valamit. Hallottál már a Valumról?
- Valin - javította ki Tasslehoff. A kíváncsiság és az álmosság harcolt benne. Ásítva megcsípte magát, hogy ébren maradjon. - Valin a jó szó...
- Tudom - vágott közbe Usha, rosszalló pillantást vetve a surranóra. Majd ártatlan mosollyal fordult vissza Dalamarhoz. - Valin, hát persze. Biztos a bor miatt mondtam rosszul.
Dalamar nem mondott semmit, csak megszorította Jenna kezét, mielőtt az megszólalt volna.
- Akárhogy is - folytatta Usha -, egy éjszaka, amikor már aludnom kellett volna, hallottam, hogy valaki bejön a házunkba. Az irdák nem látogatják egymást, így lopva felkeltem, hogy lássam, ki az. A látogató az a férfi volt, akit az irdák Döntnöknek hívtak. Ő és Védő beszélgettek, méghozzá rólam! Így aztán hallga-tóztam. Sok mindent mondtak, amit nem értettem – a Valinról, meg arról, hogy az anyám irda volt, aki elhagyta őket és elindult a nagyvilágba. Aztán találkozott egy fiatal varázslóval egy fogadóban egy elvarázsolt erdőben. Néhány semmire-kellő zaklatta a kocsmában és a varázsló és a bátyja...
- Ikertestvére - szólt közbe Tasslehoff, de egy hatalmas ásítás elnyelte mondandóját.
- ... és a varázsló látta anyámat, és úgy gondolta, ő a legszebb nő, akit életé-ben látott. Aztán anyám is ránézett és a Valin megtörtént és...

- Magyarázd el, mi az a Valin - kérte halkan Dalamar.
Usha összevonta a szemöldökét.
- Azt mondtad, tudod, mi az.
- Nem! - tiltakozott szelíden Dalamar. - Te mondtad, hogy tudom, mi az!
- Én tudom! - kiáltotta Tas, hirtelen felegyenesedve és kezét a levegőben lengetve. - Hadd mondjam el!
- Köszönöm. Fúróláb - torkolta le Dalamar hűvösen. - De jobban szeretném a történet irda oldalát hallani.
- Hát... a Valin az... valami, ami egy férfi és egy nő között következik be - kezdte Usha elvörösödve. - Ez... izé... összehozza őket. Azt hiszem. - Vállat vont. - Védő sohasem mondott sokat róla, csakhogy velem nem fog előfordulni.
- És miért nem? - kérdezte Dalamar lágyan.
- Mert én félig ember vagyok - válaszolta Usha.

- Valóban? És ki az apád?
- A fiatal varázsló a történetben - felelte Usha könnyedén. - A neve Raistlin. Raistlin Majere.
- Én megmondtam - jelezte Tasslehoff.

Dalamar összeszorította ajkait és a tekerccsel ütögette őket. Olyan hosszan bámult szótlanul Ushára, hogy a lány kezdte kényelmetlenül érezni magát és próbált szabadulni a végtelen mély szemek tekintetétől. Nagysokára a sötételf hirtelen felállt és az asztalhoz sétált. Usha megkönnyebbülten sóhajtott, mintha ismét a börtönből szabadult volna.

- Ez nagyon finom bor - mondta Dalamar a palackért nyúlva. - Meg kéne kóstolnod. Jenna asszony, segítenél kiszolgálni a vendégeinket?
- Mi az? - kérdezte Jenna halkan. - Mi a baj?

Dalamar kristálypoharakba töltötte az aranyszínű bort.

- Nem hiszek neki - válaszolta. - Hazudik.
- Mit mondtatok? - kérdezte Tasslehoff hangosan, fejét kettejük közé dugva.
- Nem értettem egy szót sem!

Jenna ingerülten egy zacskóba nyúlt, ami az övén függött, és marék homokot szórt belőle a surranó arcába.

- Drowshi! - parancsolta.
- Hapci! - tüsszentett Tasslehoff, és szinte mielőtt befejezte volna, elégedetten sóhajtott, az asztalra dőlt és elaludt.
- A lány története. Nem hiszek neki - ismételte Dalamar. - A surranótól hallotta. Hiba volt őket együtt hagyni.
- De az arany szemek...
- Lehet, hogy minden egyes írdának aranyszínű szeme van - felelte Dalamar.
- Honnan tudhatnánk? Én még egyet sem láttam. És te?
- Ne légy ostoba, drágám - mondta Jenna, már nem olyan békésen. - Természetesen egyet sem láttam. Ansalonon senki sem. Mit ír a levél?

Dalamar rosszkedvűen lehúzta a szalagot a tekercsről, kigöngyölte és sietve átfutotta. Horkantott.

- Úgy tűnik, a világ teremtésének a története. Nem, drágám, itt aligha találunk választ.

Lecsapta a levelet az asztalra, ahol Tasslehoff hevert és halkan horkolt. Szürkülő copfja homokszemekkel volt tele. Dalamar lesöpört némi homokot a csipketerítőről.

- Talán még van módunk megtudni az igazat. - Nézzük meg, van-e tehetsége - ajánlotta Jenna, kitalálva Dalamar gondolatát. Felkapta a levelet és figyelmesebben kezdte olvasni. - Te ellenőrizd, addig én átnézem ezt. Nyilván van benne valami, ami az Irdának fontos volt, ha elküldték neked.

Dalamar visszatért Ushához, aki most összegömbölyödve feküdt a székében, fejét a karfára hajtva és már-már elaludt.

Dalamar megrázta a vállát.

- He? Mit akarsz? Hagyjál békén! - Usha fészkelődött, és megpróbálta arcát a párnák közé fúrni.

Dalamar erre csak erősebben szorította a vállát.

- Au! - Usha felült és Dalamarra meredt. - Ez fájt!

Dalamar lassan elengedte.

- Ha csakugyan Raistlin Majere lánya vagy..
- Az vagyok - mondta Usha hányavetin.
- ...akkor biztos örökölted tudománya egy részét.
- Milyen tudomány? - kérdezte gyanakvóan Usha.
- A varázstudomány. Mágia. Raistlin a leghatalmasabb varázslók egyike volt, aki valaha élt Ansalonon. A varázsláshoz való tehetség pedig általában öröklődik. Raistlin unokaöccse, Palin Majere elég sokat örökölt a nagybátyja tudásából. Raistlin lánya bizonnyal még többet...
- Ó, hát persze - felelte Usha, és befészkelte magát a párnák közé.
- Akkor nyilván nem esik nehezedre, hogy bemutasd tudományodat nekem és Jenna asszonynak.
- Nagyon szívesen megtenném - mormolta félálmosan Usha -, de nem szabad. Az irdák figyelmeztettek. Túl nagy a varázserőm. - Körülnézett. - Sajnálnám tönkretenni ezt a szép szobát.
- Megkockáztatom - mondta szárazon Dalamar.
- Ó, nem. Nem tudnám megtenni - válaszolta Usha tágra nyílt, ártatlan tekintettel. - Védő figyelmeztetett. hogy soha...
- Nagy Lunitari! - kapott levegő után Jenna. - A vörös hold áldott istennője! Ha ez igaz...

Dalamar hozzáfordult.
- Ha mi igaz?
Jenna felé nyújtotta a levelet.
- Nem olvastad végig, szerelmem. Nézd meg a legvégét.
Dalamar gyorsan elolvasta és felnézett.
- Az irdáknál van a Szürkekő - suttogta Jenna.
- Azt mondják... - tűnődött Dalamar. - Mit tudsz erről, te lány? - kérdezte Ushától, felé pördülve.
Usha csodálkozva meredt rá, most már teljesen ébren.
- Miről mit tudok?
Dalamar olyan volt, mint a forró napon szunnyadó kígyó. Lágy hangja, szisszenő elf akcentusa megnyugtató és megtévesztő volt. Lenyűgözőnodorával és kifinomult szépségével bűvölte el prédáját, hogy aztán felfalja, mikor már teljesen a rabja.
- Ne játszd az ostobát! - Kitekeredett és a lány felé siklott. - Mit tudsz a Szürkekőről? És ezúttal, kisasszony, kímélj meg a hazugságaidtól...
Usha nyelt egyet, majd megnyalta ajkát.
- Nem hazudtam - mondta vékony hangon. - És nem tudok semmit a Szürkekőről. Csak egyszer láttam...
- Hogy néz ki?
- Mint egy szürke... drágakő... - kezdte.

Dalamar összevonta fekete szemöldökét. Mandulavágású szemei megcsillantak.
Usha nagyot nyelt és sietve folytatta.
- Nagyon sok lapja volt, túl sok ahhoz, hogy megszámoljam. És beteges szürke fényben izzott. Nem esett jól ránézni. Furcsán éreztem magam tőle, mintha el akartam volna rohanni, hogy mindenféle értelmetlen ostobaságokat csináljak. Védő azt mondta, így hat a kő az emberekre...
- És az irdák fel akarják törni a követ? - kérdezte Dalamar feszült hangon.
- Igen - válaszolta Usha, elhúzódva az izgatott elftől, beásva magát a fotel párnái közé. - Ezért küldtek el engem. A Döntnök azt mondta, hogy mivel ember vagyok... félig ember - javította ki magát gyorsan -, megzavarnám a varázslatot...
- Mi van, ha feltörték a Szürkekövet? - kérdezte Jenna. - Mit jelentene?
- Nem tudom. Kétlem, hogy bárki is tudná, talán még maguk az istenek sem. - Dalamar Ushára szegezte mohó tekintetét. -1Ldod, mi történt? Láttál valamit, mielőtt elindultál?
- Semmit - mondta Usha. - Kivéve... egy vörös izzást az ég alján. Mintha tűz égett volna. Azt... azt hiszem, az volt a varázslat...
Dalamar nem mondott semmit és nem figyelt már Ushára. A lány csendben maradt és még mélyebbre ásott a párnák közé, remélve, hogy Dalamar már nem foglalkozik vele. A sötételf fel s alá járt a szobában. Jenna idegesen és aggódva figyelte. Tasslehoff nyugtalanul aludt, ficánkolva és nyöszörögve. Nagysokára Dalamar elhatározta magát.
- Összehívom a Nagytanácsot. Holnapra. Azonnal indulnunk kell Wayrethbe.
- Mire gondolsz?
- Arra, hogy nem tetszik ez nekem - válaszolta komoran Dalamar. - A furcsa idő, a szörnyű hőség, a szokatlan aszály és egyéb rejtélyes jelek. Ez lehet a válasz.
- Mit csinálsz a lánnyal és a surranóval? Magunkkal visszük őket?
- Nem. Elmondott mindent, amit tud. Ha a Tanács közt elterjedne, hogy Raistlin lánya szabadon járja Ansalont, nagy felzúdulást keltene. Nem érnénk el semmit. Inkább itt tartom, csendben és biztonságban. És a surranót is. Caramon Majere barátja, még elvinné neki a hírt.
Ő és Jenna az ajtó felé indultak.
- Várjatok! - kiáltott Usha talpra ugorva. - Nem hagyhattok itt! Nem maradok! Sikítani fogok! Valaki csak meghallja...
Jenna megfordult és egy marék homokot szórt Ushára. A lány pislogott, meg-dörzsölte szemét, és szédülten megrázta a fejét.
- Nem maradok, mondom...
- Ellenáll a varázsigének - állapította meg Jenna. - Érdekes. Kíváncsi vagyok, hogy magától csinálja, vagy valami bűvös ékszer védi...
- Bármi is, most nincs időnk erre.
Dalamar csehintett. Usha megingott, majd visszazuhant a párnák közé. Szeme becsukódott.
Egy ajtó nyílt a szobából a Torony belső fala mentén kígyózó csigalépcsőre. A keskeny kőlépcső felfelé

vezetett a laboratóriumba, ahová még a Torony Ura sem léphetett be, és lefelé a tanoncok szobáihoz, még lejjebb pedig a Látókamrába. Dalamar becsukta az ajtót és bezárta egy kicsiny ezüstkulccsal.
- Ez nem fogja feltartani a surranót - jegyezte meg Jenna. - Az álomvarázs pedig lejár, mielőtt visszaérnénk.
- Igaz, a zár nem tartja vissza, de ez majd igen.
Dalamar egy hideg, idegen nyelven ejtett ki néhány szót. Parancsára két fehér, testetlen szem materializálódott a Torony belsejének sötétjében, a sötétségben, amely a fényről még csak nem is álmodott soha. A kísértet Dalamar felé mozdult.
- Szólítottál, mester. Mi a parancsod?
- Őrizd ezt a szobát. Ne engedj ki vagy be senkit. Ha a bent lévők ki akarnak jönni ne bántsd őket, de akadályozd meg, hogy elhagyják a szobát.
- Ez megnehezíti a feladatomat - suttogta a kísértet. - De engedelmeskedem parancsodnak, Mester.
Dalamar belefogott a varázsige szavaiba, amely a mágia ösvényein majd Wayreth tornyába repíti őket. Jenna nem csatlakozott hozzá azonnal. Az ajtót bámulta, amelyet a kísértet őrzött nem lankadó figyelemmel.
Dalamar megszakította a varázslást.
- Gyere! - mondta ingerülten. - Nincs pazarolni való időnk!
- Mi van, ha mégis igazat mond? - kérdezte Jenna halkan. - Elég hatalmas lehet, hogy ne tartsa fel a kísértet.
- Nem volt elég hatalmas ahhoz sem, hogy észrevétlenül lopjon almát - felel-te Dalamar. - Vagy nagyon ravasz, vagy egy kis hazudós bolond.
- Miért hazudna? Mit érne el azzal, hogy varázslónak adja ki magát? Tudná, hogy mi megtudnánk az igazat.
- De nem tudjuk, igaz? - kérdezte Dalamar. - Az irdák okosak, a varázsigéik pedig nagyon erősek. Ki tudja, mit terveznek? Talán kémkedni küldték, tudva, hogy csak úgy juthat be, ha másnak adja ki magát, mint ami. Meg fogom tudni, ha több időm lesz, hogy beszéljek vele. Szerintem hazudik és nem ért jobban a varázsláshoz, mint a surranó. De ha nem bízol az ítélőképességemben...
- Abban megbízom, drágám - mondta Jenna, Dalamar oldalához simulva. Hátrahajtotta fejét, csókot kérve. - Másvalamidben nem bízom.
Dalamar engedelmesen megcsókolta, noha esze nyilvánvalóan más, fontosabb dolgokon járt.
- Mindig hűséges vagyok hozzád, drágám. A magam módján.
- Igen - mondta Jenna sóhajtva. - A magad módján. Tudom.
Összefont kezekkel együtt mondták el a varázslatot és léptek a sötétségbe.
A toronyszobába zárt Ushát és Tasslehoffot fogva tartotta az álomvarázs. Usha lángoló álmokat látott, amelyek megijesztették, de amikből nem tudott felébredni.
Tasslehoff surranó álmokat látott, vagyis noha aludt, kezei igen elfoglaltak voltak. Ujjai megragadták az ezüstkanál nyelét és erszényébe rejtették, noha még mindig aludt. °
- Biztos elhagytad valahol - mormolta.

13

Kalaman ostroma

ora reggel volt Kalamanban, a Palanthastól keletre fekvő nyüzsgő északi parti kikötővárosban. Kalaman nem volt olyan nagy, mint Palanthas, sem olyan kifinomult, de - legalábbis a kalamaníak szerettek ezzel büszkélkedni - több józan eszük volt. Ez kétségkívül a virágzó középosztálynak volt köszönhető, aminek befolyása és vagyona jócskán megnőtt a Dárdaháború sötét napjai óta. Palanthas urak és hölgyek, lovagok és varázslók városa volt. A kereskedőké és mesterembereké. A céhek irányították a várost, őket pedig az általuk választott kormányzó felügyelte.
Minden férfi és nő, elf, ember, törpe vagy gnóm, akinek valami boltja vagy mű-helye volt a városban, egy céhhez tartozott. Volt céhe az ezüstműveseknek, a fegyverkovácsoknak, a fogadósoknak, a sörfőzőknek, a varrónőknek, a szabóknak, a vargáknak, az ékszerészeknek és volt még több száz másik is, beleértve Ansalon egyetlen céhét, ami surranókból állt - a Talált Tárgyak Céhét. Kalamanban bárki, aki elvesztett valamit, azonnal a Talált Tárgyak Céhéhez fordult.
A városnak megvolt a saját őrsége, ami zsoldosok és városi önkéntesek keverékéből állt, veteránok parancsnoksága alatt. A zsoldosok nem a megszokott pénzéhes banda voltak, akik egy birkabőr áráért elmennek a goblinok ellen harcolni, majd hasonló összegért megbízójuk ellen fordulnak. A Kalamanban alkalmazott zsoldosok egy városi házat is kaptak fizetségük részeként. Megvolt a saját

céhük és szavazataik. így a zsoldosok hamarosan polgárokká váltak, akik-nek fontos volt a város és szívesen harcoltak érte.
Az őrség hűséges volt, megfelelően képzett és olyan bátor, amit várni lehetett tőle. De ami következett, az ellen nem volt esélyük.
A nap felemelkedett a keleti fal mögül. A kakasok üdvözölték; a legtöbb polgár még ágyban volt. A kikötőőrök, megkönnyebbülve, hogy leváltják őket, ásítoztak és vágyakozva gondoltak ágyaikra.
- Hajó a láthatáron - mondta egyikük. - Várunk valamit mostanában? Társa ellenőrizte a bejegyzéseket.
- Talán a Lady Jane az, Roncsosdból. Üzentek, hogy felveszik azt a hajórakomány gabonát, de ha ők azok, akkor korábban jöttek. Délnél előbb nem számítottunk rá.
- Biztos jó szelet kapott - vélte a másik. Elfordult, hogy megnézze, jön-e már a váltás. Amikor visszafordult, pislogott és a tengerre meredt. Hirtelen újabb vitorla tűnt fel a láthatáron. - Furcsa. Még egy hajó. És mögötte még egy.
Hangfa hirtelen megváltozott.
- Hiddukelre, egy egész flotta! Add ide a távcsövet!
Az őr átadta a távcsövet, majd talált egyet magának is.
- Négy, öt és hat - mondta az őr, döbbenten számolva. - Fekete hajók, sárkánydíszes orral. Még sosem láttam ilyet. Milyen zászlójuk van?
- Most még semmilyen. - A férfi nyugtalan volt. - Nem tetszik ez nekem. Azt hiszem, riadót kéne fújnunk.

Várj, amíg biztosak lehetünk. Hét, nyolc.
A hajók könnyedén siklottak a tengeren, melyet vörösre színezett a felkelő nap. A szél nekik kedvezett; minden vitorlájuk fel volt húzva és gyorsan haladtak.
- Nézd! Kibontották a lobogójukat... koponya és halálliliom! Fújj riadót! Én elküldöm Hayest a kormányzóhoz.
A kikötő harangjának zúgását messzire vitte a víz, visszaverték a kikötő menti épületek falai és felébresztette a móló közelében lakó embereket. A riadalom-hoz csatlakoztak a város más részeinek harangjai is - a céhépületeké, a templomoké. Az ágyából kiugrasztott kormányzó futva érkezett a kikötőbe, futás köz-ben gyűrve ingét a nadrágja korcába.
Mire megérkezett, már a sárkányokat is látni lehetett.
A hajók felett repültek - most már tizenhat látszott - három hosszú, egyenletes sorban, szabályos alakzatban, egyszerre mozduló szárnyakkal. Még elég távol voltak ahhoz, hogy feketének tűnjenek, de a fény időnként megcsillant a kék pikkelyeken. A magasban szárnyaló sárkányok és az alant sikló hajók látványa szokatlanul szép volt, halálosan szép. Néhány kisebb hajó, látva, mi közeledik, már menekült a kikötőből a nyílt tenger biztonsága felé.
- Hívjátok az őrséget! - rendelkezett a kormányzó. Félelf volt, békeidőben ezüstműves és három éve kormányzott már.
- Talán nem ide jönnek - kockáztatta meg reménykedve az őr. - Talán Palanthasba tartanak.
- Ide jönnek - mondta komoran a kormányzó, a távcsövet leeresztve. Harcolt a Dárdaháborúban és ismerte a jeleket. Tudta, mi vár Kalaman lakóira. Nem volt istenes ember, de most egy imát küldött minden istenhez, akitől várható volt, hogy hallgat rá.
A kormányzó nem vesztegette az időt. Csak a kikötő védműveiben bízhatott. Azokat a Dárdaháború után újjáépítették és megerősítették. Talán képesek fel-tartani a hajókat és legénységüket. A két nagy katapult és a négy balliszta a ki-kötő bejáratánál állt, legénységük harcedzett volt. A fegyverek az őrség büszkeségei voltak, és folyamatosan gondjukat viselték.
Gyújtóhajókat készítettek fel, hogy az ellenfélre eresszék őket, fedélzetük és árbócaik olajtól csöpögtek. Merész legénységük majd felgyújtja őket és olyan közel kormányozza az ellenfélhez, amilyen közel csak lehet.
A város harangjai már vadul, eszeveszetten zúgtak. Az emberek siettek posztjukra. A nők vizet hordtak a kutakról, vödröket, lóitatókat, bármit megtöltve, hogy a tüzeket legyen mivel oltani. A gyerekeket leküldték a pincékbe és rájuk szóltak, hogy bátran viselkedjenek.
A kormányzó látta, hogy a sárkánydíszes hajók megállnak, csökkentik vitorlázatukat és horgonyt vetnek. Reménykedni kezdett, de minden reménye füstbe ment, amikor egy futár érkezett, egy rémült parasztlányt vonszolva magával.
- Egy hadsereg, uram! - lihegte a lány. - Kék óriások serege, akik erre jönnek! Elmentek a tanyánk mellett és felgyújtották! Az apám... halott... - Hangja elcsuklott, és kis híján sírni kezdett, de

visszafojtotta könnyeit és folytatta. - Olyan gyorsan lovagoltam, ahogy csak tudtam. De a nyomomban vannak, pedig gyalogolnak.
- Kék emberek? k? - A kormányzó azt gyanította, hogy a lány eszét elvette a bánat. - Csillapodj lányom, és mondd el az egészet. Hozzatok neki egy kupa bort!
A lány megrázta a fejét.
- Mondom neked, uram, ezek az emberek akkorák voltak, mint a házunk! Anyaszült meztelenek, és kék festékkel vannak bekenve. És...

119
Egy lovas katona érkezett, leugrott a lováról és a kormányzó körüli csoport-hoz rohant.
- Kormányzó úr! A tábornok azt üzeni, hogy egy hadsereg közelít a főúton. Ostromgépeik is vannak. És olyan bestiák húzzák őket, amiket még nem is láttunk! A kormányzó abbahagyta az imádkozást.
A sárkányiszony első hulláma ekkor söpört végig a falakon. Kék szárnyak árnyéka suhant át a város felett.
. . .
Dél volt. Ariakan Hadúr zászlóshajója fedélzetén állt tisztikara körében és egy távcsövön át figyelte Kalaman ostromát. Jelzőzászlók siklottak fel és le, Ariakan parancsait továbbítva a flottának és a parton lévő tisztjeinek.
A parancsnok izzadt nehéz páncéljában. A nap fénye lesütött a hajóra és viszszatükröződött a vízről. De nem zavarta a hőség. Tudta, hogy a kalamaniak sokkal jobban izzadnak, mint ő. Ők félelmükben izzadnak.
Sárkányai a város felett cirkáltak, de nem támadtak, hagyták, hogy a félelem elkergesse az embereket a falakról. Időnként valamelyik kék sárkány egy villámot lehelt, romba döntve egy céhépületet, felgyújtva egy raktárt. De parancsot kaptak, hogy nem támadhatnak.
A vademberek serege a városfal alá érkezett, hatos sorban vették körül a várost és élő óceánként vetődtek testtel a falaknak. Szemtelen merészséggel állították fel ostromgépeiket; kevesen maradtak a falakon, akik megpróbálták volna ledönteni őket. Kardjukkal pajzsukat csapkodták, fenyegetéseket üvöltöttek barbár nyelvükön, és nyilakkal lőtték azt, aki elég bátor vagy ostoba volt, hogy mutassa magát. De ez volt minden. Ők sem támadtak.
A flotta kint maradt a tengeren két fregattot kivéve, amiket a kikötő védművei ellen küldtek. Ahogy megközelítették a kikötő falát, az első ballisztaüteg tüzet nyitott az elülső fregattra, eltalálva a hajótestet, de a vízvonal felett. A legénység már el is kezdte kijavítani a sérülést és a hajó ugyanolyan gyorsan haladt. A katapultok is tüzeltek, de mindkét lövés mellé ment. A fregattok besiklottak a ki-kötő bejáratába és megcsáklyázták a gyújtóhajókat, amik éppen kezdtek fellángolni. Két kék sárkány lejjebb ereszkedett és leheletükkel a tengerbe lökték a fegyverállásokat; kezelőik a habzó vízbe ugrottak.
A magára maradt balliszta a túlsó oldalon a sárkányokra lőtt, de egyiket sem találták el, de az egyik sárkánylovas lefordult hátasáról és a vízbe zuhant.
A fregattok vontatókötélre erősítették a gyújtóhajókat és kivontatták őket a ki-kötőből, hogy nyílt tengeren égjenek. A balliszta kezelői a sárkányok haragjától félve visszamenekültek a városba.
Már jócskán délután volt, mire Ariakan Hadúr úgy döntött, hogy a város eleget izzadt. Húnökéért küldött, parancsokat adott neki, majd beküldte - fehér zászló alatt - kalamanba.
A követ a kapu elé lovagolt, feje felett lengetve a fehér zászlót. Ariakan három lovagja kísérte, fegyver és páncél nélkül, hogy jelezzék, nem akarnak erőszakot. A város nem volt hajlandó megnyitni a kaput a követek előtt, de a kormányzó beleegyezett,.hogy a fal tetejéről beszéljen velük. Tisztán láthatóan állt a fal tetején lőtávolságon belül, kiérdemelve ezzel a lovagok tisztelgését.
- Mit akartok? - kérdezte a kormányzó. - A Gonosz szolgái vagytok, akik ok nélkül támadnak meg egy békés várost!
120- Azért jöttünk, hogy követeljük: Kalaman városa adja meg magát Ariakan Had-úrnak, Takhisis lovagjai urának, aki hamarosan egész Ansalon uralkodója lesz.
- Takhisis más szolgái is dicsekedtek már ezzel, és most Abyssben szolgálják királynőtöket, ahová a gazdátok is való! - A kormányzó merészen beszélt, hogy lelket öntsön a védőkbe, azokba, akiken nem vett erőt a sárkányiszony. De nem érezte magát bátornak. Összetört volt és csüggedt. Kalaman nem harcolhatott ekkora túlerő ellen, miközben egyszerre támadták földön, vízen és a levegőben.
- Halljuk a feltételeiteket - mondta komoran.
A hírnök felolvasta őket.
- Kalaman népe leteszi fegyvereit és megnyitja a város kapuit Ariakan Hadúr és csapatai előtt. A

város népe hűséget esküszik Ariakan Hadúrnak, hűbérurának. A harcképes férfiak a főtéren gyülekezzenek, ahol megkapják a lehetőséget, hogy a Hadúr seregéhez csatlakozzanak. Akik nem élnek vele, foglyok lesznek. Ha elfogad-játok a feltételeket, városotoknak nem esik bántódása. Nem bántjuk a gyermekeket és az asszonyokat. Ha elutasítjátok az ajánlatot és nem engeditek Ariakan Hadurat városotokba, földig rombolja házaitokat, rabszolgának viszi a férfiakat és a barbárok kényére-kedvére adja az asszonyokat, akik anyjuk szeme előtt vágják majd le gyermekeiket. Ariakan Hadúr napnyugtáig ad nektek időt, hogy gondolkozzatok.

- Honnan tudhatjuk, hogy Ariakan Hadúr megtartja-e a szavát? - kérdezte a kormányzó.
- Urunk Takhisis lovagja - válaszolta büszkén a követ. - Az adott szava esküvel ér fel. Ezt ígéri nektek. Hódoljatok és éljetek békében - vagy harcoljatok és pusztuljatok.

A követ ellovagolt, díszkísérete követte. A kormányzó lemászott a falról, és el-ment, hogy a céhmesterekkel tanácskozzon. A kék sárkányok fent köröztek, semmivé zúzva, ami bátorság még maradt Kalamanban.

- Ha van esély, hogy Ariakan tartja a szavát - mondta a kormányzó a céhmestereknek - el kell fogadnunk. Másként halálra vagy még rosszabbra ítéljük a várost.

A céhmesterek kelletlenül egyetértettek. Ariakan jóval napszállta előtt választ kapott.

A város kapui megnyíltak és a csapatok bemasíroztak. Az emberek azt várták, hogy lemészárolják, megfélemlítik és megnyomorítják őket.

A harcképes férfiakat összegyűjtötték és a főtérre vitték, ahol Ariakan egyik tisztje beszédet tartott nekik a dicsőségről és megbecsülésről, ami azokra vár, akik Takhisis seregének tagjai. Senki sem csatlakozott. Bilincsbe verték és elvezették őket - néhányat a sárkánydíszes hajókra küldtek szolgának, néhányat fát vágni a tutajokhoz, amik majd Ariakan seregét szállítják fürgén lefelé a folyón. A többieket pedig hazaküldték.

Ariakan flottája is bevitorlázott a kikötőbe. Ő maga feltűnés nélkül lépett be a városba és azonnal intézkedni kezdett. Lovagjai az utcákon járőröztek.

Másnap Kalaman lakói félve ébredtek és meglepve tapasztalták, hogy a sárkányok elmentek, a kékre festett barbárok serege eltűnt, a város pedig érintetlen. A piac ki-nyitott, Ariakan Hadúr parancsa szerint. A boltosok)zintúgy utasítást kaptak, hogy húzzák fel a redőnyt és kezdjék meg a munkát, mintha mi sem történt volna.

A döbbent és hitetlenkedő emberek lassan hozzáfogtak napi munkájukhoz. Az egyetlen látható különbség a két nap közt a fekete páncélos lovagok látványa volt, akik az utcákat járták és a falakon járőröztek. Itt-ott egy feleség sírt elrabolt férje után, egy gyermek hiányolta az apját, egy apa gyászolta elvesztett fiát, de ez volt minden.

Kalaman szinte zokszó nélkül esett el.

Ariakan, íróasztalánál ülve a kormányzó villájában, kigöngyölt egy térképet és Pálanthast kereste rajta.

,kerék fordul, meoá[[, majd újra indul

znap este, napnyugta előtt Caramon és Tika eltemette két fiukat. Vigasz-
ban az volt a szokás, hogy minden új sírra egy fiatal selyemfát ültettek. Így
majd, vélték, a halott lelke a fába költözik és nem hal meg igazán. Ez is oka volt, hogy Vigasz lakói számára szentek a fák és soha nem vágnak kí élő fát.

Tanin és Sturm Majere-t a család földjén temették el az Utolsó Otthon fogadó közelében. Itt nyugodott Otik is, a fogadó alapítója, Tika és Caramon életre szó-ló barátja. Itt fog nyugodni majd a férj és a feleség is, amikor elhagyják a világot és annak minden gondját. Sohasem gondolták, hogy két gyermekük megelőzi őket.

Caramon egyedül kezdte kiásni a sírokat, de a hír hamar elterjedt Vigaszban, és nemsokára megjelent egy szomszéd segíteni, majd még egy és még egy, míg végül minden férfi a faluból ott volt, hogy segítsen. Felváltva dolgoztak a hőség-ben, időnként megpihenve az árnyékban, ami azonban - a nem szűnő forró szél-nek köszönhetően - kevés enyhet nyújtott. Jobbára szótlanul álltak, együttérző szavaikat elmondva érkezéskor. Nem sok ügyet vetettek Porthiosra és katonái-ra, akik a fogadót őrizték, ahol királynőjük feküdt. Az elfek pedig szintén nem figyeltek rájuk.

Vigasz asszonyai is eljöttek, ételt, virágot és babaruhákat hozva ajándékba - mert a szülés híre is elterjedt. Tika rakta el a babaruhákat, hogy majd titokban Alhanának adja, mielőtt újra elindulnak visszaszerezni trónjukat - és az elf nemzetek békéjét és nyugalmát. Tika tudta, hogy Porthios sohasem fogadná el az emberek által „levetett" ruhákat, de ahogy Dezrának mondta:

- A szülőknek nincs semmijük, csak az ing a hátukon! Mit visel majd a szegény gyermek? Leveleket?

Tika keményen dolgozott egész nap és nem volt hajlandó megállni, hogy pihenjen. Túl sok dolog volt, a születendő gyermek és a vendégek körül egyaránt.
- Elteszem holnapra a könnyeimet - suttogta Dezrának. - Az istenek tudják, hogy meglesznek még holnap is. És a fájdalom a szívemben... az itt lesz örökké.
Palin átaludta az egész napot. Olyan mély volt az álma, hogy amikor apja fel-emelte az asztalról és szobájába vitte, még csak meg sem moccant. Steel is aludt a fogadó egy hátsó szobájában, kardja markolata keze alatt, mellvértje őrként az ajtónak támasztva. A lovagot nem lehetett meggyőzni, hogy menjen el aludni, amíg Tanis kurtán rá nem mutatott, hogy bizalmatlansága a becsületükbe gázol.
- Amikor a Főpap Tornyába kísértünk, hogy apád emléke előtt tedd tiszteleted, mindketten megesküdtünk, hogy az életünket áldozzuk a védelmedben, Fényeskardú Sturm fiának védelmében. Méltatlan tőled, hogy nem fogadod el ezt az esküt.
Steel dölyfösen elvonult lefeküdni és egy pillanat alatt elaludt.
Tanis Porthiosszal töltötte a napot, nem azért, mert annyira élvezte volna sógora társaságát, hanem mert oly sok ember közelsége ingerelte az elf urat.

122

A nap feszült volt és gyászos. A sírt ásó emberek egyike nem bírt a hőséggel, összeesett és a fogadóba kellett cipelni, ahol az asszonyok ültek, izzadva és legyezőkkel próbálva hűsíteni magukat, miközben a rossz termésről beszélgettek és azt találgatták, hogy húzzák majd ki a telet. A kisgyermekek nem értették, mi folyik, de érezték, hogy ez a nap nem játékra és mókára való, így anyjuk mellett maradtak.
A száműzött elfek őrt álltak a selyemfák ágai között és szülőföldjükről álmodtak.
És aztán napnyugtakor elkezdődött a temetés.
Palin, Tika és Caramon Mishakal egy papjával állt a sír fejénél. Tanis a közelükben, gyengéden gondolva saját fiára, aki - noha élt - elveszett számára.
A két fivér holttestét vászonleplükbe csavarva lassan leeresztették végső nyughelyükre, mert közös sírba kerültek. A pap istene áldását kérte. A városlakók sorban elvonultak a sír mellett, emlékeztetőket dobva a sírba vagy elmondva egy történetet a két testvér valamelyik csínyéről, akiket mindenki szeretett.
Amikor ez a kis ceremónia véget ért és a férfiak elkezdték betemetni a sírt, mindenki nagy meglepetésére megérkezett Porthios, elf testőrei kíséretében. Esetlen kedvességgel beszélt Caramonnal és Tikával, majd a sír mellett állva egy siratódalt énekelt. Noha a szöveget senki sem értette, a dal bánatos, mégis reményteli dallama könnyeket csalt elő mindenkiből, enyhítve a gyász keserű kín-ját, csak gyengéd fájdalmat hagyva maga után. Tika is sírt férje karjaiban.
Porthios befejezte a dalt és hátralépett. A férfiak felkapták a lapátokat és el-kezdtek földet lapátolni a sírba. Ekkor szoktak virágokat dobni a sírba, de azok már mind elszáradtak a nagy hőségben. A két fiatal lovagot takaró hantot szere-tő gonddal simították el, Mishakal papja éppen a végső áldáshoz készülődött, amikor a sírt övező tömeg hirtelen kettévált. Az emberek riadtan léptek hátra.
Fényeskardú Steel lépdelt be közéjük.
A gyászuk durva megsértésén felháborodott városlakók megkérték, hogy menjen el. Porthios rosszallón nézte; az elfek - kezük a fegyvereiken - szorosabban fogták közre urukat.
Steel rájuk sem hederített és a sír fejéhez sétált.
Mishakal papja neheztelően szólt rá.
- Uram, a jelenléted nem kívánatos itt. Megsérted a halottak emlékét.
Steel nem válaszolt. Csendben állt, mereven és hidegen, ügyet sem vetve a papra, ügyet sem vetve a szitkokra és a fenyegetésekre. Kezében egy csomagot szorongatott, ami a testeket szállító szánra volt szíjazva.
Caramon meghökkenten nézett fiára. Palin csak a fejét rázta. Fogalma sem volt, mi történik. Mindenki zavart csendben állt és várta, mit tesz a sötét lovag.
Steel fél térdre ereszkedett, kigöngyölte a csomagot és az elszáradt, barna fű-re terítette.
A lemenő nap utolsó sugarai megcsillantak Tanin tbrött kardján. Öccse eltört dárdájának nyele mellette hevert. Steel felemelte a fegyvereket és gondosan a sír-dombra helyezte őket. Majd fél térden, lehajtott fejjel kántálni kezdett egy furcsa és ismeretlen nyelven.
Mishakal papja Tanishoz szaladt, és megrángatta az inge ujját.
- Állítsd meg! - sürgette. - Valami gonosz bűbájt mond a holtakra!
- Nem, nem azt teszi - suttogta Tanis könnybe lábadó szemmel. Emlékek rohanták meg. -

Solamnia nyelvén beszél. A lovagok halotti imáját mondja.
Hadd térjen meg Ő most Huma kebelére, Lelkét szelíd szelek emeljék az égbe, Fektessük harcosok illő nyughelyére. Kihunyó élete utolsó szikrája
Jusson fel a mennybe, hol öröklét várja, Mert e földi szempárt a halál lezárta. Végső leheleted, távozó barátom, Lebegjen magasra, túl minden határon, Hol nem károg holló a bús elmúláson. Sólymok röpte kísér az örök terekre, Lelked szelíd szárnyak emelik egekbe, Új hős tér most vissza Huma kebelére.

Mindenki visszafojtotta a lélegzetét, amíg befejezte. Majd felállva kihúzta kard-ját és lovag módra tisztelgett. Ajkához emelte a markolatot, majd nagy ívet írt le a kinyújtott fegyverrel. Meghajolva a meglepett család felé, a sötét lovag sarkon fordult és lassan, büszkén keresztülsétált a tömegen, akik ámultan adtak utat neki.
Távozóban Steel egy pillanatra megállt Porthios előtt. Arcán gúnyos mosoly játszott.
- Ne törd magad az elf nemzetek egyesítésén, uram. gualinesti és Silvanesti hamarosan egyesül - Ariakan Hadúr csizmasarka alatt.
Porthios kardot rántott. Tanis, aki sejtette, hogy baj lesz, gyorsan mellé lépett, hogy megállítsa.
- Gondolj arra, hogy hol vagy, testvér! Gondolj Alhanára! - kérte elf nyelven. - Csak az ifjonti vér vakmerősége szólt belőle. Már hallhattad ezt. Ne is figyelj oda.
Porthios talán nem is figyelt volna Tanisra, de abban a pillanatban halk sírás - egy újszülött sírása - hangzott fel. Egy utolsó vészjósló pillantással Porthios félrelökte Steelt és a fogadóba sietett. Elf kísérete követte, de előtte még gyilkos pillantásokat vetettek a sötét lovagra. Steel ugyanazzal a gúnyos mosollyal válaszolt, majd félig megfordulva hátraszólt a válla felett.
- Palin Majere! Még mindig a foglyom vagy. Búcsúzz! Ideje, hogy induljunk.
- Palin! - kiáltotta Tika, remegő kezét kinyújtva fia felé.
- Minden rendben lesz, anyám - vigasztalta Palin, apjára pillantva. Megegyeztek, hogy Palin szándékáról egy szót sem szólnak anyjának. - A mágusok kifizetik a váltságdíjat. Hamarosan itthon leszek.
- Előrehajolt és arcon csókolta anyját.
- Vigyázz magadra! - kérte Tika halk, megtört hangon, majd Palint meglepve így folytatta: - Raistlin nem volt olyan rossz ember. Volt benne jó is. Én sosem szerettem igazán, de nem is értettem meg. Talán... - Elhallgatott, nagy levegőt vett, majd határozottan azt mondta: - Talán helyes, amit teszel.
Palin döbbe,nten bámult rá. Apjára nézett, aki csak vállat vont.
- Én egy szót sem szóltam, fiam.
Tika szomorúan mosolygott, kezét fia fején nyugtatva.
- Mindig tudtam, ha valami csínyre készültél. Emlékszel? Te és a bátyáid... -
Nagyot nyelt. Könnyek csordultak ki szeméből. - Paladine legyen veled, fiam!
- Légy óvatos, gyermekem - mondta Caramon. - Ha van valami, amit tehetek...
- Köszönöm, apám. Köszönök mindent. Ég veled, anyám.
Palin elfordult, és gyorsan otthagyta őket, félig vakon saját könnyeitől. De mi-re elérte Steelt, már ismét önmaga ura volt.

- Mindened megvan, amire szükséged van? - kérdezte a lovag.
Palin elvörösödött. Csak egy erszényre való varázslatkomponense volt; ahhoz a kevés igéhez, amit ismert, nem volt szüksége többre. Ami ruhája volt, az rajta volt - fehér köpeny, vérfoltokkal és az út porával. Nem volt varázskönyve, sem varázstekercse. De kezében ott volt a Mágusbot.
- Készen állok - mondta.
Steel bólintott, majd kecsesen, de hidegen tisztelgett Caramonnak és Tikának. Palin nem nézett vissza, hanem elindult az úton. Mindkettejüket elnyelték a megnyúló árnyak.
Aznap este az Utolsó Otthon fogadó mellett Caramon és Tika két fiatal selyem-fát ültetett fiaik sírjára. Csillagszellő Alhana aludt, kimerülten a nehéz szüléstől. Porthios mellette állt. Amikor mindenki más elhagyta a szobát, föléhajolt és gyengéden megcsókolta. Megbizonyosodva, hogy felesége biztonságban van és újszülött fia egészséges, visszatért az ivóba és leült harcosai közé. Elszánta magát, hogy egyesíti az elf királyságokat, még ha Ansalon minden elíjét meg is kell ölnie hozzá.
Tanis útra kelt a Főpap Tornya felé, hogy ismét elmondja a lovagoknak, amit öt éve mond: a Sötét Királynő seregei hadra keltek.
Bölcsőjében fekve és túl nagy emberi ruhákat viselve, az újszülött elf gyermek pislogva csodálkozva bámult a furcsa világra, amiben találta magát.

steel bosszút esküszik. (Palin ismerős hangot hall.
(Utazás Palanthasba
Palin és Steel Vigasztól öt mérföldnyire északra találkozott a kék sárkány-
nyal. Flare Xak Tsaroth romjai közt töltötte az éjszakát. A kísértetváros-
nak tartott taztott Xak Tsarothot mindenki elkerülte, kivéve a mocsári törpéket és a sárkányfattyak meg a goblinok kóbor bandáit. Flare még mindig goblindarabokat piszkált ki a fogai közül, amikor rátaláltak. Mocsári törpéhez nem nyúlna, közölte undorodva gazdájával.
Flare igen jól érezte magát most, hogy jóllakott és viszontlátta Steelt. Amíg a sötét lovag északra vezető útjukat tanulmányozta a térképen, addig a sárkány azzal szórakozott, hogy Palint ijeszgette, akit már amúgy is fogva tartott a sárkányiszony. Széttárta hatalmas szárnyait, a nap felé fordította őket, majd finoman legyezni kezdett velük, hogy magát és gazdáját lehűtse. Amikor Steel panaszkodott, hogy a huzattól mozog a térkép, még egy kis dührohamot is produkált. A földbe vájta karmait és nagy rögöket és fűcsomókat szórt szerteszét. Jobbra-balra csapkodott farkával, fejét hányta-vetette, és közben mindvégig Palin reakcióit figyelte vörös hüllőszemeivel félig lehunyt pillái alól.
Palin közönyösen állt, szándékosan a sárkány közelében, bár összeszorított fogai és a Mágusbotját szorosan markoló keze arról tanúskodott, hogy ez nem kis erőfeszítésébe került.
- Ha befejezted a bemutatót - szólt Steel a sárkányhoz -, szeretnék elindulni.
A kék sárkány felhorkantott és vicsorított, sértődöttséget tettetve. Steel meg-veregette a nyakát, majd egy sziklára kiterítette a térképet és megmutatta, melyik útvonalat véli a legjobbnak. Palin megtörölte gyöngyöző homlokát, majd a Mágusbotot szorosan markolva még közelebb húzódott a sárkányhoz, hogy részt vegyen a beszélgetésben.
- Ez engem is érint! - mondta Steel rosszalló pillantására válaszolva. - Solamnia felett repülni sokkal veszélyesebb lesz, mint Abanasinia felett.
A Dárdaháború óta Solamnia lovagjai visszanyerték a helyiek jóindulatát. Mos-tanra divattá vált az előkelő és befolyásos - és persze gazdag! - családok között, hogy legalább egy fiukat lovagnak adják. A lovagság létszáma így felduzzadt, pénz-táruk megtelt. solamnía omladozó kastélyai közül sokat újjáépítettek és helyőrséget telepítettek beléjük. Szövetségeseik, az ezüst sárkányok vigyázták az eget.
A valamikor gyűlölt lovagokat most a gyengék és elesettek védelmezőiként látták. A bölcs urak gyorsan haladtak a ranglétrán; a Vinas Solamnus által több ezer éve hozott törvényeket - amiket szigorúan, szinte vallásos tisztelettel és néhányak szerint fafejűen tartottak be az új korban - újraírták és a korhoz igazították.
Solamnia lovagjait, amikor belovagoltak egy faluba, kőzápor helyett - ami a régi időkben megszokott volt - szívélyes vendéglátás fogadta, lelkesen kérték segítségüket és tanácsukat és bőkezűen támogatták őket.

A sárkány és gazdája tudatában voltak a lovagság növekvő befolyásának. Ariakan Hadúr hosszú évekig volt a lovagok foglya a háború után, és nem töltötte haszontalanul ezt az időt. Nem csak az életmódjukat leste el - amit csodált és le-másolt, a megfelelő helyeken megváltoztatva -, hanem harcmodorukat, stratégiájukat, erődjeik helyét is. Megismerte erős és - ami még fontosabb - gyenge pontjaikat.
Amikor Tanis először szerzett tudomást Takhísis Lovagjairól, majdnem öt éve, azonnal a solamníai lovagokhoz sietett, hogy figyelmeztesse őket a veszélyre.
- Ariakan Hadúr mindent tud rólatok - a fehérneműtök színétől a megszokott harcrendetekig! - figyelmeztette őket Tanis. - Tudja, melyik várkastély van megerősítve és melyik védtelen. Lovagjai talpraesett, intelligens férfiak és nők, akiket ő toborzott, ő képzett ki és részesültek Ő Sötét Félsége Látomásában. Nem fogják uraikat saját érdekeikért elárulni, ahogy az előző háborúban láttuk. Ezek az emberek hűek a Sötét Úrnőhöz és egymáshoz. Mindent feláldoznak céljukért. Most kell változtatnotok, uraim, vagy Ariakan Hadúr és sötét lovagjai fog-nak rákényszeríteni, erről meg vagyok győződve.
A lovagok elöljárói udvariasan meghallgatták Tanist, előzékenyen egyetértettek vele, amíg köztük volt, aztán kigúnyolták a háta mögött. Mindenki tudta, hogy a Sötétség Királynőjének hívei önzők, kapzsik, kegyetlenek és becstelenek voltak. A történelem ezt újra és újra bebizonyította. A lovagok nem tudták elképzelni, hogy a sötétség erői közt ekkora változás ment volna végbe röpke huszonhat év alatt. Így aztán a fény erői sem változtattak semmit.
Steel a térképre mutatott.
- Itt kelünk át a Kagyló-tengeri szoroson, Caergothot megkerülve, mert ott a lovagok erődje áll. Nyugatnak tartva, a víz felett haladunk, Coastlunddal a jobbunkon. Onnan - hogy kikerüljük Thalgaard

erődjét - északra a part mentén folytatjuk utunkat, a vingaardi hegyekkel köztünk és a Főpap Tornya közt. Északról lépünk be Palanthasba.
Ezt hallva, Palin megkockáztatott egy javaslatot.
- Nem léphetsz be a városba, hacsak nem álcázod magad. Én gondoltam erre - tette hozzá némi büszkeséggel -, és hoztam magammal apám ruhái közül.
- Nem fogok kocsmárosnak öltözve sétálgatni Palanthasban - jelentette ki ridegen Steel. - Ezt a páncélt fogom viselni királynőm dicsőségére. Nem titkolom, ki vagyok.
- Akkor akár bemasírozhatunk a Főpap Tornyába és bezárkózhatunk az egyik cellába! - vágott vissza Palin. - Mert oda fogunk kerülni!
- Te nem, fehérköpenyes - állapította meg Steel halvány mosollyal az ajkán.
- Ó, dehogynem. Letartóztatnak engem is, amint megtudják, hogy veled vagyok. A lovagok nem rajonganak a varázstudókért.
- Te mégis köztük harcoltál.
- Csak a fivéreim miatt - felelte halkan Palin énem mondott többet.
- Ne aggódj, Majere - mondta Steel, de már csak a szeme mosolygott. - Biztonságban bejutunk Palanthasba.
- De ha be is jutunk - vitatkozott tovább Palin -, még mindig át kell jutnunk a Shoikan Ligeten.
- Az átkozott erdőn? Láttam már - messziről. Apád nem mondta? Palanthasban nőttem fel. Ott éltem tizenkét éves koromig, amikor Ariakan Hadúr eljött, hogy be-sorozzon a lovagok közé. Nyilván sejted, mekkora kísértés a Shoíkan Liget minden vásott kölyöknek a városban. Nem is tudom, hányszor biztattuk egymást, hogy

menjünk közelebb. Persze elég volt a fák egyikének legfelső ágait meglátni, hogy hanyatt-homlok meneküljünk. Még ma is emlékszem arra az érzésre, a félelemre...
Elhallgatott, a homlokát ráncolta, majd megrázta a fejét, hogy az emlékektől szabaduljon, ahogy a kutya rázza le a vizet. Majd határozottabban folytatta: - A ligetben a szóbeszéd szerint halálát leli minden halandó, aki be akar jutni - bármelyik isten védelmezi is. De neked bizonyára szabad bejárásod van, mágus úr.
- Ne hívj így! - felelte ingerülten Palin. - Még csak ismerkedem a mágia tudományával. Katonaszóval élve még csak baka vagyok a varázstudók között.
Hangja nem tudta leplezni keserűségét.
- Mindannyian alulról kezdjük - mondta komolyan Steel. - Nincs benne semmi szégyen. Én tíz évig dolgoztam a rangomért, és messze vagyok még a parancsokságtól.
- Úgy beszélsz, mint Tanin, a fivérem. A fejetekbe szállhat az a sok bádog, amit viseltek. Neki is ezt szoktam mondani. És nem, nincs szabad bejárásom a Shoikan Ligetbe. De kérhetek, azt hiszem. Dalamar kedvel engem...
A név említésekor Steel arckifejezése megváltozott. Arca elsötétült, szemeiből pedig eltüntették a mosolyt a hirtelen fellobbanó vad lángok.
Palin nem vette észre. Gondolatai távol jártak; azon tűnődött, megkeresse-e Dalamart, hogy bejárást kérjen a toronyba.
- Nem - határozott végül. - Nem kérhetem meg Dalamart. Azzal elárulnám, mit akarok a toronyban, És ha tudja, bizonyára megpróbál megakadályozni benne.
Megpillantotta Steel arcát, és sietve körülnézett, megtámadta-e őket valaki. De nem látott semmit, így megkérdezte:
- Mi a baj?
- Lord Dalamarról beszélsz?
- Igen - válaszolta Palin -, ő a Torony ura.
Hirtelen eszébe jutott a történet. Magában felnyögött.
- Ő ölte meg az anyámat - suttogta Steel. Keze kardja markolatára csúszott. - Alig várom, hogy találkozzam ezzel a Dalamarral.
A sötételf önvédelemből ölte meg volt szeretőjét; Kitiara támadta meg őt. Ki-tiara fiát azonban aligha győzte volna meg ez az érv
- Gondolom, hiába is figyelmeztetlek, hogy Dalamar a legnagyobb hatalmú mágus egész Ansalonon - szólalt meg Palin, kíváncsian Steel reakciójára. - Ki-fordíthat vagy a fejed tetejére állíthat egy legyintéssel.
- Mit számít az? - kérdezte Steel dühösen. - Azt hiszed talán, csak azokat támadom meg, akik gyengébbek nálam? A becsületem követeli, hogy megbosszuljam anyám halálát.

Paladine szerelmére, miért nem Jutott ez eszembe? gondolta Palin kétségbe-esetten. Steel meghal, Dalamar pedig azt fogja hinni, én akartam eltenni láb alól. Könnyen elpusztíthat engem is egy füst alatt...
Bízz bennem, fiú - hallotta a hangot. - Dalamart bízd rám!
Palin megborzongott, élvezettel, lelkesedve. Most már tudta, hogy a hang valódi, nem csak a képzelete játéka. Beszélt hozzá, vezette, irányította, akarta! Félelme elszállt. Megnyugodott.
- Még nem értük el a tornyot. Még biztonságban be kell jutnunk Palanthasba, és át a Shoikan Ligeten. Foglalkozzunk Dalamarral akkor, ha eljutunk odáig.
- Elérjük - ígérte Steel elszántan. - Csak még több ösztönzést adtál nekem.
Felszálltak a sárkány hátára és Lunítari vérvörös fényében repültek északnak, Palanthas felé. Egész éjjel repültek és nem találkoztak senkivel. Hajnal felé azonban a sárkány nyugtalan lett.

- Ezüstszagot érzek - közölte.
Gyorsan megvitatta a helyzetet Steellel, majd leszálltak a vingaardi hegyek lábainál.
- Amúgy sem nappal akarunk Palanthasba érni - mondta Steel Palinnak. - Jobb, ha pihenünk egy napot és majd sötétben indulunk tovább.
Palinnak nem tetszett a késlekedés. Bizonyos volt, hogy nagybátyja él és csak azt várja, hogy kiszabadulhasson Abyss szörnyű börtönéből. A fiatal varázsló ki-pihenten és jól érezte magát. Steel kenőcsének hála, sebe alig zavarta. Tovább akart utazni, de nem vitatkozhatott a sárkánnyal vagy annak gazdájával.
- Nem lenne jobb, ha egyikőnk őrködne? - kérdezte, látva, hogy Steel két pokrócot göngyöl ki.
- Mindkettőnknek kell a pihenés - válaszolta Steel. - A sárkány majd vigyáz ránk, amíg alszunk.
Rövid keresés után találtak egy sekély üreget egy szikla árnyékában, ami legalább valami kis védelmet nyújtott, bár nem rejtette volna el őket, ha valaki arra jár. Palin leterítette pokrócát és evett egy keveset a rengeteg útravalóból, amit Tika csomagolt nekik. Steel is evett, majd a veterán katona fegyelmével feküdt le, aki tudja, hogy ott és akkor kell pihennie, amikor alkalma van rá, és hamar elaludt. Palin elnyújtózott a hideg földön és eldöntötte, hogy ébren várja az éjszakát.
Napnyugtakor ébredt. Steel már felkelt és éppen a sárkányt nyergelte fel. Flare is kipihent volt és úgy tűnt, jól is lakott. Jónéhány széttépett szarvastetem he-vert körülötte.
Palin felállt, lassan, mereven mozogva, tagjai elgémberedtek a földön való fekvéstől. Pihenését általában furcsa álmok zavarták, amikre csak homályosan emlékezett; ezúttal nem. Nem emlékezett, hogy valaha is ilyen mélyen és nyugodtan aludt volna.
- Kezdesz gyakorlott táborozó lenni - morogta Steel, erőlködés nélkül fellendítve a nehéz nyerget a sárkány hátára. - Még horkolni is úgy horkolsz.
Palin valami bocsánatkérést mormolt a bajsza alatt. Tudta, miért aludt ilyen mélyen és valamelyest szégyellte. Családja, otthona, neveltetése elárulásának érezte. Életében először, amióta csak az eszét tudja, amióta csak elég idős ah-hoz, hogy ,.varázsport" szórjon játszótársaira, megtalálta lelki békéjét.
- Ne magyarázkodj, Majere. Jól tetted, hogy pihentél. Szükségünk lesz az erőnkre ahhoz, ami ránk vár ma éjjel.
A Shoikan Liget. Szörnyű, halálos hely. Caramon megpróbált egyszer átjutni rajta és kis híján belehalt. És most Palin alig tudta palástolni türelmetlenségét. Nem félt a ligettől. Még a liget gazdájától sem. Raistlin megígérte, hogy Dalamarral majd ő foglalkozik. Palin gondolatai azon jártak, ami majd a liget után következik.
A Kapu. És a nagybátyja.
A sárkány felszárnyalt a sötétedő ég felé, nagy lu köröket írva, kihasználva a felszálló meleg levegőt az emelkedéshez. Néhány rövid óra múlva meglátták Palanthas fényeit. Megkerülték, jobbjukon tartva az Újvárost. Az óvárost úgy vette körül a fal, mint egy kereket az abroncs; a kapuknál fáklyák égtek. A híres könyvtár sötét volt, csak egy ablakban látszott világosság. Talán Astinus - aki sokak szerint maga Gilean, az isten volt - maradt fenn soká, feljegyezve a történelmet, ahogy az formálódott.
Talán éppen róluk írt ebben a pillanatban. Talán hamarosan megírhatja a halálukat. A gondolat váratlanul jött, ahogy Palin a Shoikan Liget fagyos, sötét folt-

ját nézte. Gyorsan másfelé nézett, az ősmágia Tornyára. Fények égtek az ablakaiban, főleg az alsóbb szinteken, ahol a növendékek virrasztottak, igéikkel gyötörve emlékezetüket. Palin tudta, melyik Dalamar ablaka, és kereste, lát-e ott világosságot.
Az ablak sötét volt.
A toronnyal szemben Paladine temploma állt, falai sápadt fényt árasztottak, mintha Solinari sugarait

fogták volna el, hogy enyhítsék az éj sötétjét. Küldetésére és társára emlékezve Palin a templomot sem tudta sokáig nézni.
A sárkány átszállt velük Palanthas urának palotája felett. A palota fényesen ki volt világítva; Őurasága nyilván éppen estélyt adott.
Hogy tudnak az emberek ilyenkor mulatni? - csodálkozott Palin, érthetetlenül haragosan. Fivérei meghaltak és más jó emberek is az életüket adták. És miért? Ezért - hogy a Lord és gazdag barátai nyugodtan részegedhessenek le a csempészett elf bortól?
Palin elgondolkozott, mi történne, ha leugrana a sárkányról, a mulatozók közé rohanna vérfoltos köpenyében és kiáltozna: „Nyissátok ki a szemeteket! Nézzetek rám! Nézzétek meg, mi vár rátok!" Valószínűleg semmi. A komornyik kidobná.
A kék sárkány balra kanyarodott, kikerülve a palotát, és maga mögött hagyta a csillogó fényeket. Elrepült az Óváros fala, majd az Újváros és a kikötő felett. A víz meglepően sötét volt a városhoz képest. Csak néhány apró fénypont jelezte az éjjeliőrök házait.
Az őrök alighanem aludtak, mert senki nem látta, amikor a sárkány leereszkedett és leszállt a parton.

Főpap Tornyát Vinas Solamnus építtette még a Hatalom Korában. A to-
rony a vingaazdi hegyek egyetlen hágóját őrizte, amely Ansalon többi ré-
szét kötötte össze Palanthasszal. A torony hatalmas volt és masszív, jól megerősítve. Mégis, a torony szokatlan tervrajza arra a kijelentésre késztette Tűzkovács Kovát, a törpét, a Dárdaháború hősét, hogy a torony tervezője részeg volt vagy őrült.
A tornyot emberek építették, ezért a jó törpe kritikáját ennek fényében kell értékelni. És az is igaz, hogy amikor Kova ezt a kijelentést tette, még nem ismer-te a torony szokatlan védelmi rendszerét, amit nem sokkal később működés közben láthatott.
Nem sokkal Kova megjegyzése után Kitiara Sárkány Nagyúr seregének sárkányai megtámadták a tornyot. Fényeskardú Sturm, Solamnia lovagja meghalt az ostromban, de áldozatának köszönhetően a lovagok csatasorba álltak és egy surranó, egy elf leány és egy sárkánygömb segítségével megmentették a tornyot.
A Főpap Tornya fenyegető látvány volt. Háromszáz méter magas volt és déli oldalát kivéve mindenfelől hófödte hegyek övezték. Híre szerint soha nem esett el. amíg hű emberek védték. Külső nyolcszögletű fala szolgált az erődítmény alapjául; a nyolcszög minden sarkán egy bástya állt. A fal tetején mellvéd futott kör-be a bástyák között. Egy belső nyolcszögletű fal kötött össze nyolc kisebb tornyot, melyek a nagy központi tornyot fogták közre.
Ami leginkább zavarta Tűzkovács Kovát, az a hat óriási kapu volt, amik a külső falakat törték meg. Három közülük a solamniai síkságra nyílt és mind a torony szívébe vezetett. Akármelyik törpe megmondhatja, hogy egy igazi erődnek csak egy bejárata van, amit aztán be lehet zárni, és kevés védővel is megtartani.
A lovagok azzal válaszolhattak volna Kovának, hogy a törpe harcmodor igen-csak fantáziátlan és mentes a kifinomult megoldásoktól. A Főpap Tornya valójában a ravasz tervezés mesterműve volt. A hat kapu szűk udvarokba nyílt - mészárszékekbe, ahol a magas falakon álló lovagok össztüze könnyen elpusztíthatta az ellenséget. Azok pedig, akik átvágták magukat a központi toronyhoz vezető lépcsőig, a rejtett csapdáknak estek áldozatul.
Akik ismerik a Dárdaháború történelmét, emlékeznek rá, hogy a solamniai síkságra nyíló kapuk valójában sárkánycsapdák voltak. A varázslatos sárkány-gömb a torony mélyéről hívta a gonosz sárkányokat, hogy repüljenek a torony belsejébe, ahelyett, hogy kívülről támadnák azt. A csapdába esett sárkányokat aztán a lovagok ölték meg biztonságos kőfedezékeik mögül. Innen kapta a torony másik, rég elfelejtett nevét: Sárkányhalál. Így esett el jó néhány gonosz sárkány a Dárdaháború alatt.
Hosszú évek teltek el azóta, hogy Fényeskardú Sturm magányosan állt az erőd falán, a biztos halálra várva. A Dárdaháború alatt a sárkánygömbök elpusztultak vagy elvesztek, sok ember legalábbis így remélte. A gonosz sárkányokat,

akik most már ismerték a Torony titkát, aligha lehet ismét halálos csapdájába csalni, és mivel a félelmetes hüllők hihetetlenül hosszú életet élnek, valószínű volt, hogy a sárkányvértől lucskos csarnokok emléke még sokáig őrzi őket attól, hogy ismét ugyanabba a hibába essenek.
A Tornyot újjáépítették a háború után, kicsinosították, felújították. A sárkány-gömbök pusztulásával a torony központi sárkányellenes védelme nem működött többé, és a három nagy kapu inkább gyenge ponttá vált, mint erősséggé. Solamnia lovagjai elismerték a törpe igazát a három acélkapuval kapcsolatban. - Akár be is hívhatnánk az ellenséget teára! - morogta a törpe. A három kaput óriási

fehér gránit „dugókkal” zárták le, amiket az eredeti kapuk élethű mására faragtak.
A háború után a Főpap Tornya nyüzsgő, élettel teli hely lett. Kereskedőktől voltak zsúfoltak a ki- és bevezető utak. Polgárok jöttek, hogy tanácsot kérjenek vagy éppen segítséget a városukat fenyegető rablók ellen. Futárok nyargaltak a kapukhoz fontos üzenetekkel. A surranókat mindennap összegyűjtötték, erszényeiket kiürítették, aztán másnap reggel elküldték őket, szigorúan meghagyva, hogy „tűnjenek el” - amit a surranók vidáman meg is tettek, de mindig jött másik csapat helyettük.
Nyáron árusok állították fel bódéikat a kapuk előtt. Mindenfélét árultak szalagoktól és selyemkendőktől (szép hölgyeknek, hogy lovagjuknak adják) az ételen és sörön át az elf borig és (a pult alól) a törpe pálinkáig.
A rendszeresen megtartott tornákon volt minden, hogy tanuljanak a fiatal lovagok, edzésben legyenek az öregek és jól szórakozzon a közönség: kopjatörés, íjászverseny, játékcsaták, alakzatgyakorlatok és lovaglás, lovon és sárkányon egyaránt.
A lovagokra jó idők jártak... egészen eddig a nyárig.
Ahogy a nap heve kiszikkasztotta a földutakat, az utazás Krynnen keresztül elsorvadt és kihalt, mint a termés a földeken. Aki csak a port arathatja, az alig-ha fizethet a vándor bádogosnak, hogy javítsa meg az ekéjét. Az üres zsebű bá-dogosnak nem telik fogadóra. A fogadós pedig nem tud ételt-italt vásárolni vendégeinek.
Futárok még mindig jártak, talán még sűrűbben is, éhínség és tűz hírét hordva. Néhány keménykötésű utazó is betért, félholtan a tűző naptól. Az árusok le-bontották bódéikat és visszamentek Palanthasba. Tornákat sem tartottak már; túl sok lovag fordult le nehéz páncéljában a lóról a hőségben. Csak a surranók, akiket Kalandvágy nevű nemzeti betegségük hajtott, jártak ugyanolyan rendszerességgel a toronyba, leégve és porosan érkezve és vidáman csevegve az idő érdekes változásáról.
Éppen egy csapat surranót tessékeltek ki a toronyból, amikor Tanis, a félelf megérkezett. A szolgálatos lovag szabadon engedte és elzavarta őket a kaputól. Gyorsan megszámolva a fejeket, vészjósló arccal eltűnt, majd még két surranóval került elő, akik valahogy leszakadtak a csoporttól és az ebédlőbe tévedtek. A lovagok megkönnyítették a csomagjukat, begyűjtve jó néhány evőeszközt, hat óntányért a lovagok címerével, két vászon asztalkendőt és egy borstartót.
A surranók rendesen a torony körül téblábol-tak, az alkalomra várva, hogy visszaslisszoljanak. Ezen a reggelen azonban a griffháton érkező Tanis kötötte le minden figyelmüket.
Amint a griff leszállt az útra a torony kapuja előtt, a surranók máris körülvették, barátságos kíváncsisággal bámulva. A vad griff, aki nem szerette a surranó-

kat, fekete szemeivel szúrósan meredt rájuk. Ha valamelyik túl közel merészkedett, ingerülten borzolta fel tollait és fenyegetően csattogtatta csőrét, ami nagyon tetszett a surranóknak.
Megsejtve, hogy egy vagy több surranóból könnyen lehet a griff reggelije, Tanis hálálkodva hazaküldte Porthioshoz. A griff gyorsan és örömmel távozott. A surranók méltatlankodva sivalkodtak és Tanis köré gyűltek.
Szorosan markolva kardját és pénzeszacskóját, a félelf átgázolt a surranók özönén, megpróbálva elérni a tornyot, de nem sokat haladt előre. Szerencséjére a távolról felhangzó lódobogás kiszabadította, a surranók az új érkezőre fordították figyelmüket. Tanis gyorsan a kapuhoz sietett. A szolgálatos lovag tisztelgett neki, hisz gyakori vendég volt a toronyban.
- Üdvözöllek, uram. Mindjárt intézkedem, hogy a vendégfogadó csarnokba kísérjenek, hogy kipihend hosszú...
- Nincs időm - vágott közbe Tanis. - Azonnal beszélnem kell Sir Thomasszal.
Tanis régi barátja és a lovagrend korábbi vezetője, Lord Gunthar uth Wistan, az előző évben vonult vissza. Most Thalgaardi Thomas, a Rózsa Rendjének vezetője parancsolt a toronyban. A negyvenes éveinek elején járó Thomas kemény katona és jó parancsnok hírében állt. Elődeinek hosszú sora szolgált már a rendben. Thomas nagyapja is Solamnia lovagja volt, de hamis papok szektája kiforgatta mindenéből az Összeomlást követő sötét évek alatt. Thomas apja le-nyelte büszkeségét és rabszolgaként dolgozott a papoknak ősei földjén. A fiatal Thomas első hátasa egy igavonó ló volt; első csatáit férgek és pajorok ellen vívta. Látta, hogy dolgozza magát halálra apja rabszolgaként és megesküdött, hogy belőle lovag lesz.
Az alkalmat a Dárdaháború hozta meg. Kis faluja a sárkányseregek útjában feküdt. Támadástól félve a hamis papok elmenekültek, minden értéket magukkal cipelve, a falut pedig sorsára hagyva. Thomas, az akkor húszéves ifjú össze-gyűjtötte barátait és szomszédait és arra biztatta őket, hogy a kastélyban

keressenek menedéket. Olyan ügyesen és merészen védte birtokát, hogy a sárkányseregek a háború végéig nem bírták bevenni.
Tanis nem ismerte Sir Thomast túl jól, amit hallott róla, az alapján intelligens és eszes embernek ítélte.
- Azonnal beszélnem kell Sir Thomasszal! - ismételte Tanis. - Fontos híreim vannak.
- Igenis, uram - válaszolta a lovag, és egy küldöncöt szalasztott, hogy keres-se meg a parancsnokot. Tanisnak nem kellett sokáig várnia. A ceremóniákra nem sokat adó Sir Thomas maga jött elé a kapuhoz. Szívélyesen üdvözölte, majd türelmetlenségét látva sétára hívta a falak tetején.
- Híreid vannak - állapította meg, mikor magukra maradtak. - És az arcodból ítélve nem jó hírek.
- Ezek szerint nem kaptad meg a jelentésemet, uram.
- Milyen jelentést? Nem hallottam semmiről ezen a héten.
- Lord Ariakan megindította támadását. Az Északi Erőd és Valkinord elesett. Kalamant talán már ostromolják. Amennyire meg tudom állapítani, a sötét lovagok két szárnyra oszlottak; az egyik a Khalkist-hegyeken halad át, a másik Kalamanból a folyó mentén támad.
A parancsnok döbbenten bámult Tanisra.
- Uram, a lovagok, akik Kalamant mentek megerősíteni, az utolsó szálig elestek - mondta halkan Tanis. - Bátran harcoltak, de a túlerő ellen nem volt esé-

lyük. Nálam van a holtak névsora. - Előhúzott egy összehajtott csomagot és Lord Thomasnak nyújtotta. - Ariakan javára írhatjuk, hogy illő tisztelettel temette el őket.
- Igen, ez rá vall - felelte Thomas komoran, végignézve a listát. - Ismertem őket, mindegyiküket - mondta végül. Összehajtotta a listát és az övébe dugta. - Intézkedem, hogy értesítsék a családjukat. Kettejüket te is ismerted, azt hiszem. A Majere fiúkat.
- Ismertem őket. Ott voltam a temetésükön - mondta komoran Tanis. - Az öcscsük, Palin, fogoly, és váltságdíjat követelnek érte. Őrzője, Takhisis egyik lovagja hozta ezeket a híreket. A lovagot te is ismered, uram. A neve Fényeskardú. Fényes-kardú Steel.
- Fényeskardú Sturm fia. Igen, emlékszem az esetre. Megpróbáltad megmenteni a fiatalembert a gonosztól. Végül megszentségtelenítette apja sírját és ellopta a kardját.
Az eset nem egészen így történt, de Tanis - akit elfogtak és megvádoltak azzal, hogy része volt az „incidensben' - tudta, hogy jobb, ha nem vitatkozik. Elmondta a tényeket a Lovagok Tanácsa előtt, és ezzel legalább a saját és Caramon ne-vét tisztára mosta. Arról azonban nem tudta meggyőzni a lovagokat, hogy maga Sturm adta fiának a kardot. Így visszatekintve már Tanis maga sem tudta bizonyosan, mi is történt. Úgy tűnt, Sturm és ő elbuktak. Fényeskardú Steel, amenynyire Tanis meg tudta ítélni, teljesen a sötétség szolgálatában állt.
- Kalaman ostrom alatt... - Thomas hitetlenkedve rázta meg a fejét. - Nehéz elhinni, félelf. Nem akarom Ariakant lebecsülni, de hát csak egy maroknyi lovagja van.
- Uram, Palin beszámolója szerint Lord Ariakan serege jóval több egy maroknyinál. A sereg hatalmas. Távoli, keleti földekről toborzott barbárokat, embereket, akik olyan magasak, mint a minotauruszok és olyan ádázul is harcolnak. Sárkányháton ülő lovagok vezetik őket és renegát mágusok is vannak soraik közt, akik hatalmáról Dalamar, az ansaloni varázslók Tanácsának feje is tanúskodhat.
- Nem csoda, hisz az ő oldalukon áll.
- Nem, uram. Tévedsz. Nem sokan tudnak róla, de a három hold varázslói nemrég megtámadták a Szürke Lovagokat, ahogy ők nevezik magukat. A három hold varázslóit tönkreverték. Egy közülük, Justarius, meghalt. Nem tudom biztosan, melyik oldalon áll Dalamar, de nem hiszem, hogy Ariakanén. Dalamar nem tudja megbocsátani királynőjének, hogy magára hagyta, hogy saját mágusainak adjon nagyobb hatalmat.
Thomas a homlokát ráncolta. Mint a lovagok általában, nem bízott semmiféle varázslóban és nem szívesen érintkezett velük. Félretette a mágiáról szóló vitát, mint lényegtelent és nem idevágót.
- Kalaman hosszú ideig képes ellenállni egy ostromnak. Elég ideig ahhoz, hogy erősítést küldjünk.
- Nem vagyok biztos... - kezdte Tanis.
- Uram! - Fiatal apród rohant fel lihegve a lépcsőn. - Uram, egy futár érkezett! Azt...
- Hová tetted a jómodorodat, fiam? - utasította rendre Thomas a fiút. - Egy úr van velem, akinek tisztelettel tartozol, miként nekem is. A fegyelmet fenn kell tartani - tette hozzá halkan Tanisnak.
Az apród a feje búbjáig elvörösödött. Kiegyenesedett, majd sietve meghajolt, először Tanis, majd Sir Thomas felé. De mielőtt befejezte volna a meghajlást, már hadart is újra.

- A futár, uram. Lent vár. Úgy kellett lesegítenünk a lováról. Olyan veszettül lovagolt... - Az apród elhallgatott és levegő után kapkodott.
- Újabb rossz hírek, attól tartok - jegyezte meg Sir Thomas keserűen. - Senki sem siet ennyire, hogy jó hírt hozzon.

Mindketten lementek a lépcsőn a főkapuhoz. A futár a földön hevert, összetekert köpeny a feje alatt. Sir Thomas ismét a homlokát ráncolta, mert a férfi a kalamani őrség egyenruháját viselte. Ruháját alvadt vérfoltok szennyezték.

- Olyan merev volt, hogy le kellett emelnünk a lováról, uram - jelentette a kapus. - Nem volt élelme, azt mondja, és éjjel-nappal lovagolt, hogy ideérjen.
- Uram! - Sir Thomas láttán a férfi megpróbált feltápászkodni.
- Nem, nem. Maradj csak, fiam. Mi hírt hoztál? - Sir Thomas a férfi mellé térdelt.
- Kalaman, uram! - lehelte a futár. - Kalaman... elesett!

Thomas felnézett Tanisra. - Úgy tűnik, igazad volt - mondta csendesen.

- A tengerről jöttek, uram - magyarázta a katona elhaló hangon. - A tenger-ről és a levegőből. Nem... kaptunk figyelmeztetést. Sárkányok és... hatalmas bestiák, amiket a lovagok mammutnak neveztek... A város... megadta magát...

Megpróbálta folytatni, de visszahanyatlott. A Kard egyik lovagja - Kiri-Jolith híve, akinek gyógyító ereje volt - gondjaiba vette. Gyors vizsgálat után a lovag fel-nézett Sir Thomasra.

- Nincs komoly sebe, uram, de nagyon legyengítette a vérveszteség és a kimerültség. Pihenésre van szüksége.
- Jól van. Keressetek neki egy kényelmes ágyat. Üzenjetek, ha elég jól van ah-hoz, hogy beszéljen. Részletekre van szükségem. Ti pedig hallgassatok az egész-ről. Senki ne szóljon egy szót sem erről!

Egy hordágyon elvitték a futárt, kimerült lovát pedig az istállóba vezették.

- Úgyis tudok mindent, amit tudnom kell - jegyezte meg Sir Thomas, amint magára maradt Tanisszal. A kapus lovag visszatért őrposztjára. - Kalaman el-esett. Ez igen rossz hír. Ha eljut Palanthasba, zavargások törhetnek ki.

Tanis gyors számításokat végzett. - Mint mondtam, Ariakan serege hatalmas. Elég nagy ahhoz, hogy akár ketté is oszthassa.

- Átlátom a tervét - mondta Sir Thomas töprengve. - Az egyik felével a keleti partról támad, majd nyugatnak masírozik a Khalkist-hegyláncon át. A másik felével északkeletről támad, majd délnek vonul, hogy találkozzon a hegyeken át-kelő erőivel. Útközben seregéhez csatolja az ogárokat, goblinokat és sárkány-fattyakat, akik a hegyek közt bujkálnak. Csapatokat kell hátra hagynia Kalaman és az utánpótlás őrzésére is, de az újonnan csatlakozókkal ismét teljes lesz a se-rege, mire ideér.

Sir Thomas gyászosan mosolygott.

- Látod, ismerem őt. Valamikor régen így szoktunk megvitatni terveket, Ariakan és én. Összebarátkoztunk, amíg fogoly volt ittk Ariakan mindig is jó katona volt - tette hozzá emlékezve, majd megrázta a fejét. - És mi még jobbat neveltünk belőle.
- Mit tesz hát most? - kérdezte Tanis.

Sir Thomas kinézett a főkapun kelet felé. - Errefelé tart. És semmit sem te-hetünk, hogy megállítsuk.

17

őrjáratok kerülgetése. (EBi furcsa Fialaskofa. s szemű és Sárgaszemű

Nem tudom, hogy a te idődben volt-e ilyen vagy sem, de manapság „csempészfogó őrjáratok” járják a kikötőt éjjel - suttogta Palin társának. - Az-tán ott van a kikötői hatóság is. Újjáépítették az Óváros falát. Nem felej-

tették el Kitiara Sárkány Nagyúr támadását.

Palin csak homályosan látta Steelt és a sárkányt. A lovag a csillagok és a holdak halvány fényénél, ami a vízről is visszaverődött, pakolta le holmijukat a sárkány hátáról.

Egy félszigeten szálltak le, ami Branchala öblének nyugati partján feküdt. Palin néha látta a holdfény csillanását a páncélon vagy a magas, izmos alak körvonalait a csillagos ég előtt.

Steel leemelte a csomagot, amiben azok a fegyverek voltak, amiket csak csatába készülő lovag viselt sárkányháton. Felcsatolta hosszú kardját, övébe dugott egy rövidet, és csizmája szárába csúsztatott egy tőrt. Íját, nyilait és dárdáját a sárkánynál hagyta.

- Ha anyám és a nagybátyád együttműködtek volna, egymás akadályozása helyett - jegyezte meg Steel -, most én adhatnék estélyt abban a palotában.

Palin figyelmét nem kerülte el a célzás, hogy Raistlin szövetségben állt a gonosz erőivel, legalábbis akkor - de talán most is. Próbája emléke az ősmágia Tornyában, amikor találkozott nagybátyjával - ő azt hitte - nyugtalanította egy kissé. Raistlin képe puszta illúzió volt, amit Dalamar és a rend többi varázslója alkotott, hogy lássák, enged-e ugyanannak a kísértésnek, mint hajdan nagybátyja.
A varázslók azt hitték, Caramon nem engedi Palint a Próbára, amin minden varázslónak át kell esnie, mielőtt igazán elmerülhet a tudományban. A Próba senkit sem hagyott sértetlenül, senkit sem hagyott változatlanul. Caramon nyilván nem kockáztatná szeretett fia elvesztését, ahogy öccsét veszítette el egykor. A mágusok attól féltek, hogy Caramon túlzott gondoskodása fellázítja Palint, aki talán ugyanúgy a gonosz útjára tér, mint nagybátyja. Kivették a döntést Caramon kezéből, beugratva őt és Palint.
A Próbán Palin azt hitte, Abyssbe jutott és megtalálta nagybátyját, akit a Sötét Királynő kínzott. Kiszabadította rokonát, és visszavezette a Kapun át, csak hogy aztán felfedezze, hogy Raistlin nyitva akarta hagyni a Kaput a Királynő számára. Viszonzásként uralkodhatott volna a világ felett.
Raistlin felajánlotta Palinnak, hogy az örököse lehet, ha felölti a fekete köpenyt. Palin visszautasította és felkészült, hogy feláldozza magát nagybátyja tervének megakadályozására. Csak ekkor tudta meg, hogy mindez - nagybátyja, a Kapu, az Abyss - csak a Próba része volt. Semmi sem volt valódi.
Vagy mégis?
Palin még mindig halotta Raistlin szavait.

136

Visszafogtam becsvágyamat. Nem török többé isteni hatalomra. Megelégszem a világgal... Ez lesz ajándékom a Sötét Úrnő számára, hűségem jeléül - visszatérhet erre a világra. És a világ lesz az ő ajándéka számomra. Ó fog uralkodni és én... én szolgálom.
Így mondta Raistlin. De valóban nagybátyja volt az? Dalamar azt állította, hogy
Raistlin képmása csak illúzió volt. Azt, akivel Palin találkozott, Dalamar alkotta. De a Mágusbot, amit Palin szorosan markolt, nyilván nem illúzió.
- Jobb lenne sietnünk - jelentette ki hirtelen. - Mindjárt éjfél.
Steel megpaskolta a sárkány nyakát és néhány halk szót váltott vele. Palin ki-hallotta a suttogásból a „Dazgaazd Torony” nevét, és sejtette, hogy Flare ott fog elbújni. Lord Soth, a rettegett halállovag, még mindig uralta azt a helyet. Soth valaha Solamnia lovagja volt. Tiltott szerelme egy elf leány iránt arra késztette, hogy megszegje lovagi esküjét és gyilkosságot kövessen el. Az istenek átka ült rajta. Soha nem hal meg, hanem keserű kínok közt kell élnie, gyűlölve és irigyelve az élőket. Hűséges volt a Sötét Királynőhöz és ügyéhez. Halandó pedig nem merészkedett száz mérföldnél közelebb a kastélyához. És a legenda szerint Steel anyjának lelkét is arra ítélték, hogy a Dargaard Toronyban maradjon a halállovaggal. A kék sárkány biztos helyen lehet ilyen sötét társaságban.
Számos halászkunyhó tarkította a partot. Vagy lakatlanok voltak, vagy rég aludtak már lakóik. Palin nyugtalanul figyelte őket, félve, hogy valaki felébredhet.
- Siessünk - ismételte idegesen. - Azt hiszem, hallottam valamit.
- Ne aggódj, Palin Majere! - Steel megmutatta a halálfejes nyelű tőrt. - Ha bárki meglát minket, mást már soha többé nem fog látni.
- Ne ölj, az istenekért! - tiltakozott Palin. - Álomvarázzsal készültem erre az éjszakára. Majd azt használom, ha felfedeznek.
- Álomvarázs! - horkantott megvetően Steel. - Mit gondolsz, hatni fog-e az a Shoikan Liget élőholt őreire?
- Legalább olyan hasznos lesz, mint a te tőröd - vágott vissza Palin sértődötten, nem örülve a figyelmeztetésnek. A Shoikan Liget látványa a levegőből meg-ingatta önbizalmát.
Steel nem mondott többet. A lovag szemei csillogtak, mintha szórakozna. Visszadugta a tőrt csizmájába.
Flare izmos hátsó lábait használta, hogy elrugaszkodjon a fövenyről. A levegő-be szökkent, kiterjesztette szárnyait, meglovagolta a tenger felől fújdogáló gyenge szellőt és felszárnyalt a magasba. Palin némi sajnálattal figyelte a sárkány távozását. Ó és Steel most magukra maradtak és kettejüket nagyon kevésnek érezte.
- Jössz, Majere? - kérdezte Steel. - Az előbb még neked volt sietős!
Találtak egy kis partrahúzott halászcsónakot. Steel belerakta a holmijukat és kilökte a vízre. Közel tartotta a parthoz, amíg Palin - akit köpenye akadályozott - beszállt, aztán kitolta a mélyebb vízbe, majd amilipr már térdig járt a vízben, ő is beleugrott. Megragadta az evezőket, a vízbe csúsztatta őket és

halkan, lopva evezni kezdett a kikötő felé.
- Van egy lámpás a csónak alján. Gyújtsd meg! - parancsolt rá Palinra. - Nem akarok gyanúsnak tűnni.
A kikötőben horgonyzó nagyobb hajókon is égő lámpások függtek, az ütközések elkerülése végett. Palin engedelmeskedett, a kovát és taplót használva, amit a csónak orrában talált. Miközben ezt tette, szöget ütött a fejébe, milyen fura, hogy eb-ben a kis csónakban is ott volt a lámpás és Steel tudta ezt. Egyáltalán, honnan tud-

ta Steel, hogy ott várja őket a csónak? A halászok talán éjszakai halászathoz vagy éppen csempészethez használták a lámpást - az utóbbi jóval több pénzt hozott mostanában, mint a halászat. Palin magasra tartotta a lámpást, amíg Steel evezett; a mágus ügyelt arra, hogy a fény ne essen a sötét lovag páncéljára.
Az éjszaka csendes volt és fülledt. A tengeri szellő elállt szinte abban a pillanatban, hogy a kikötőbe értek. Palinról csorgott a veríték. Steel még jobban izzadhatott, hiszen ő még köpenyét is viselte páncélja felett és egyéb ruhákat alatta. Palin látta, amint egy magas, háromárbocos minotaurusz hajó mellett elhaladtak, hogy a lovag arca is izzadtságtól csillog. Fekete haja nedvesen tapadt a halántékára. Nem panaszkodott, hanem erőfeszítés nélkül evezett és Palin irigyelte erejét és gyakorlatát.
Egy mogorva hang köszönt rájuk a minotaurusz hajóról. Felnézve Palin egy szarvas fej körvonalait látta.
- Figyeljetek jobban, kétbalkezesek! Menjetek arrébb! Ha kilyukasztjátok a hajómat, a testetekkel fogom betömni a lyukat!
- Részeg - állapította meg Steel. - Még a közelében sem vagyunk.
De Palin észrevette, hogy a lovag nekifeküdt az evezőknek és csónakjuk szinte siklott a vízen. Palin bocsánatkérően meglendítette a lámpást és egy búcsúzó szitkot kapott válaszul.
- Oltsd el a lámpát! - rendelkezett Steel, mikor a dokkok közelébe értek. Palin meg is tette, egy rövid lehelettel elfújva a lángot.
A lovag abbahagyta az evezést, és hagyta, hogy a csónakot saját lendülete vigye előre, a közeledő dagállyal segítve. Néha megmerítette az egyik evezőt, hogy kormányozza a ladikot. A dokkokhoz érve elkapta az egyik cölöpöt, és tartotta, amíg a csónak megkerülte, majdnem a dokk alá kerülve.
- Kiszállás! - parancsolt rá Palinra.
A fiatal mágus a dokk létráját kereste és meg is találta. Nagy nehezen felállt a himbálózó csónakban, a létrába kapaszkodva húzta fel magát. Lenézett a tintafekete vízre, ami halkan csobbanva nyaldosta a cölöpök tövét.
- Mi lesz a botommal? - fordult Steel felé. - Nem tudom magammal vinni.
- Majd feladom! - mondta Steel két kézzel kapaszkodva a cölöpbe, küszködve a dagállyal, ami a partnak lökte volna a ladikot.
- Nem... - kapaszkodott Palin a botba.
- Akkor kérd meg, hogy kövessen magától! Siess, Majere! Nem tudom soká-ig tartani a hajót!
Palin habozott, nem a félelem miatt, hanem mert nem akarta féltett botját hátrahagyni. Steel felszisszent és dühösen nézett a fiatal mágusra. - Mozdulj már, a nyavalya essen beléd!
Palinnak nem volt más választása. Bíznia kellett abban, amire Steel célzott, hogy a bot majd vigyáz magára. Óvatosan az ülésre fektette a botot és felállt, küzdve, hogy megtartsa egyensúlyát. Steel a dokk közelébe lendítette a ladikot, Palin pedig átugrott a létrára, elkapta és félve kapaszkodott bele, ahogy a csónak kisiklott alóla.
Lábai támaszt kerestek, majd megtalálták a legalsó fokot. Megkönnyebbült só-hajjal felmászott, orra bukott köpenyében, de fent volt. Azonnal megfordult és lehajolt a botjáért.
Rémülettel látta, hogy az nincs a csónakban.
- Mit csináltál a botommal? - kérdezte, ijedtségében és felháborodottságában elfelejtve, hogy csendben kellett volna lenniük.

- Hallgass! - válaszolt Steel a fogai közt. - Nem csináltam vele semmit! Az egyik pillanatban még itt volt, a másikban már nem!
Palin, akinek majd kiugrott a szíve, már kis híján beugrott a zavaros, mocskos vízbe, amikor a mólóra tenyerelve sima, meleg fát tapintott.

A Mágusbot mellette hevert.
Palin felsóhajtott, szinte beleszédült a megkönnyebbültségbe.
- Hagyd csak - suttogta Steelnek szégyentől égő arccal. - Megtaláltam.
- Hála Ő Sötét Felségének! - mormolta Steel.
Felállt a csónakban, elkapta a létrát és - páncélja és fegyverei súlya ellenére - könnyedén lendült fel a tetejére. A ladik elsodródott. Steel a mólón állt, de szinte azonnal leguggolt egy nagy hordó mögé és Palint is lerántotta magával.
- Mi az? - suttogta Palin.
- Őrjárat jön erre - felelte Steel. - Megláthatnak a hajók fényében.
Palin nem látta őket, de - most, hogy a lovag felhívta rá a figyelmét - hallotta a csizmás lábak csörtetését. Ő és Steel a hordó mögött görnyedtek, amíg a zaj el nem halt.
Felálltak, majd Steel szaporán, de halkan, könnyű léptekkel megindult a mólón. Palint meglepte, hogy a lovag ilyen könnyen is tud mozogni. A többi harcos, akiket Palin ismert, csattogott és csörömpölt, kardjuk a combjukhoz csapódott, pán-céljuk zörgött vagy nyikorgott. Steel olyan csendes volt, mint a sötétség maga.
Palin elképzelt egy légiónyi ilyen lovagot, akik zaj nélkül járnak-kelnek Ansalonon, hódítva, leigázva, gyilkolva.
És itt vagyok én, gondolta, hirtelen undorodva magától, közös kalandban egyikükkel, esküdt ellenségemmel, aki fivéreim haláláért is felelős. És éppen arra a helyre vezetem, ahol a Sötét Királynő lovagjai alighanem növelhetik hatalmukat! Mit csinálok? Megőrültem? Kiáltanom kellene az őrökért! Feladni nekik!
Ne! - hallotta a hangot. - Még szükségünk van rá, neked és nekem. Szükséged van a kardjára, hogy utat vágjon neked a ligeten át. Szükséged lesz rá a toronyban. Amikor biztonságban eljutottál oda, megszabadulhatsz tőle.
Ez nem helyes, gondolta Palin, de lelkiismerete nem volt olyan hangos, mint nagybátyja, így könnyen figyelmen kívül hagyhatta. Mellesleg, emlékezette ma-gát, a szavamat adtam Steelnek. És mivel apám előtt olyan nagy ügyet csináltam belőle, most már nem visszakozhatok.
Miután így kiegyezett lelkiismeretével - vagy legalábbis kimagyarázta magát - megragadta a botot és Steel után sietett.
Steel az Óváros fala felé tartott. Hosszú, gyors léptekkel haladt és Palin, akit a nedves köpeny csak akadályozott, nehezen tartott vele lépést. Az őrposztok tisztán látszottak, hisz jól ki voltak világítva. Az őrjáratok hangja messzire szállt az éjszaka csendjében. Palin tucatnyi agyafúrt hazugságot eszelt ki, hogy a falon belülre engedjék őket. Sajnos egyikük sem hangzott túl meggyőzőep. Idegesen méregette a falat, azt gondolva, hogy majd megmásszál egy sötét, őrizetlen ponton.
Az egymástól tenyérnyire elhelyezett vastüskék a fal tetején meggyőzték, hogy ez rossz ötlet.
Palin éppen azon tűnődött, hasonlít-e eléggé unokatestvérére ahhoz, hogy a kapuőr elhiggye, hogy testvérek, amikor észrevette, hogy már nem a főkapu irányába tartanak. Steel jobbra kanyarodott, a fal tövében húzódó szedett-vedett épületek felé.
A városnak ez a része nagyon sötét volt; a fal eltakarta a holdfényt és egy nagy hajó, ami a közelben horgonyzott, eltakarta a kikötő fényeit. Eszményi búvó-

hely csempészeknek, gondolta nyugtalanul és megrebbent, amikor Steel meg-érintette a karját. A lovag egy sikátor sötét árnyai közé húzta Palint.
Az bár olyan sötét volt, hogy az orráig sem látott - ahogy a régi surranó mondás szólt - az orra azonnal megmondta neki, hol vannak.
- Halárusok! - suttogta halkan. - Miért...
Steel szorosabban markolta a karját, csendre intve.
Egy őrjárat masírozott el mellettük, lassan haladva át a környéken, benézegetve a sikátorokba. Steel szorosan a falhoz simult. Palin követte példáját. Az őrök alaposan vizsgálódtak, alighanem egyetértettek Palinnal abban, hogy ez egy eszményi búvóhely. Egyikük éppenséggel az ő sikátorukat szemelte ki. Palin érezte, hogy Steel keze lecsúszik a karjáról, és sejtette, hogy az a kéz most bizonyára a tőrt markolja.
Nem tudta, hogy megállítsa-e vagy segítsen neki, így aztán feszülten várta, hogy felfedezzék.
Valami zaj terelte el az őrök figyelmét, nem messze. A kapitány visszahívta emberét és együtt siettek a zaj felé.
- Elkaptunk egyet!
- Hol?

- Én látom! Ott van! - kiáltott az egyik őr.
Csizmák dobogtak a mólón; fütykösök pufogtak. Éles visítás visszhangzott a víz felett. Palin nyugtalanul megmoccant; a visítás valahogy nem egy elvetemült csempészre vallott.
Steel rámordult. - Ne moccanj. Nem a mi dolgunk.
Az egyik őr feljajdult. - A nyavalya törje ki! Megharapott!
Még több fütyköspufogást hallottak. A visítás nyafogássá halkult.
- Ne bánt! Ne bánt! Én nem csinál semmi rossz! Vadászik patkány. Kövér patkány! Zsíros patkány!
- Mocsári törpe - mondta az egyik őr mélységes undorral.
- Megharapott, uram! - ismételte az őr, most már valódi ijedtséggel a hangjában. - Rosszul vagyok!
- Bevigyük, uram? - kérdezte egy másik.
- Nézzétek meg a zsákot, amit cipel! - parancsolta a kapitány.
Úgy tűnt, senki sem lelkesedik az ötletért, mert a kapitánynak többször meg kel-lett ismételnie. Végül valaki csak engedelmeskedett. Hallották, hogy öklendezik.
- Patkány mind, uram - mondta egy másik. - Döglött vagy döglődő.
- Nektek adom egész patkány! - könyörgött a nyafogó hang. - Vesz el mind, Tábornok, Tenagyméltóságosságod! Finom vacsora. Ne bánt szegény Csiguci. Ne bánt.
- Hagyjátok a nyomorultat! - kiáltotta a kapitány. - Ha bevisszük, újra kell tetvetleníteni az egész börtönt. Nem csempész, az már biztos. Gyere, hadnagy. Nem halsz meg egy mocsári törpe harapásától.
- Azt soha nem lehet tudni, uram - nyöszörgött a férfi. - Hallottam már olyanról, aki belehalt. Szörnyű volt, uram. Habzott a szája és csattogtatta a fogait és...
- Elviszünk Paladine templomába - nyugtatgatta a kapitány. - Ti ketten vele mentek. Grubb őrmester, gyere velem.
Az őrjárat elvonult a főkapu irányába. Amikor már jócskán hallótávolságon kívül voltak, Steel is kilépett a sikátorból, olyan hirtelen, hogy Palinnak szaladnia kellett, ha lépést akart tartani vele.
- Hová mész? - kérdezte.

Steel nem felelt. Egyenesen a szipogó hang felé tartott. A sötétbe nyúlva előhúzott egy kapálózó, szakadt alakot, aki csak egy kicsit volt büdösebb, mint a sikátor, ahol megbújt.
- Segítség! Segítsé ! Gyilkos! Rabló! Ne üt! Ne üt! - visongott a mocsári törpe. - Akar patkány? Én ad...
- Hallgass! - torkolta le Steel, addig rázva a mocsári törpét, amíg az már nem tudott nyavalyogni. - Hagyd a visítozást. Nem foglak bántani. Melyik a Félszemű Kata boltja?
A mocsári törpe elernyedt a lovag szorításában. - Én tud - mondta ravaszon. - Mennyi ér?
- Mit szólnál a nyomorúságos életedhez? - kérdezte Steel, ismét megrázva a teremtményt.
Palin közbeavatkozott. - Így semmit sem fogsz kiszedni belőle. - Egyik erszényében kotorászott. - Mit keresünk mi egy halaskofánál? - kérdezte halkan. - Talán hirtelen sós heringre támadt étvágyad?
- Megvan az okom, Majere. Te pedig csak az időt pazarolod - suttogta Steel türelmetlenül.
- Nesze! - mondta Palin, előhúzva egy érmét és a törpe markába nyomva. - Itt van ez.
A mocsári törpe elkapta, majd rámeredt a sötétségben. - Réz? - horkantott. - Én akar acél!
Palin sietve átnyújtott egy másik érmét. Hallotta, hogy a lovag elkínzottan só-hajt. - Na, merre is van ez a Félszemű... mi is volt a neve?
- Kata - szűrte a szót Steel a foga közt.
- Második bolt innen - felelte a mocsári törpe. - Igen, második. Palin sóhajtott. - Ez akármi lehet a másodiktól a huszadikig. Hogy néz ki az a bolt?
- Nagy hal lóg kint. Van csak egy szem.
A mocsári törpe szeme majd kiesett, ahogy megpróbálta jobban megnézni szerzeményét a sötétben. Elégedett lehetett, mert zsebrevágta a pénzt és hirtelen elfutott. Talán attól félt, hogy Palin meggondolja magát és visszaveszi a pénzt.
Steel megindult a móló mentén. - Fényre van szükség. Nem látok semmit. Kár, hogy nem hoztuk el azt a lámpást.
- És az őrök? - kérdezte Palin.
- Nem láthatnak. Eltakar minket az a nagy hajó. Nem mintha...
- Shirak! - hördült fel Palin. A kristály, amit a sárkánykarom markolt a Mágusbot végén, lágyan

izzani kezdett. Steel elismerően pillantott Palinra.
- Ügyes, Majere.
- Köszönöm, de nem én csináltam - felelte Palin, és keserűsége visszatért. - A bot csinálja magától. Még csak azt sem tudom igazán, hogyan. - Feltartotta a botot, hogy jobban megvilágítja a cégéreket, amik 4att elhaladtak.
- Miért kisebbíted magad? - kérdezte Steel. - Egy férfinak tudnia kell, mennyit ér.
- Én tudom. Pontosan semmit se. De ez hamarosan megváltozik.
- Amint megtalálod a nagybátyádat. De ő fekete köpenyt viselt, nem igaz? Te pedig fehéret. Megváltozol, Majere?
Jó kérdés. Palin maga is rágódott már ezen. - Nem - mondta sokára. - A Próba alatt meghoztam a döntést. Elégedett vagyok azzal, aki most vagyok, bár azzal talán nem, ami vagyok. Becsvágyó vagyok, fejlődni szeretnék, abban nincs semmi rossz. A nagybátyám meg fogja érteni.

- És talán egy fehérköpenyesnek tanít majd fekete mágiát? - horkantott Steel. - Azon a napon én Paladine papjának állok! - Oldalvást Palinra pillantott. - Meg fogsz változni, Majere. Hidd el nekem.
- Jobban jársz, ha nem teszem - felelte hidegen Palin. - Lehet, hogy akkor már nem érezném úgy, hogy hozzád köt az adott szavam. Lehet, hogy a hátadban találnád a tőrömet.
Steel elmosolyodott és kis híján felnevetett. - Jó válasz. Megjegyzem magamnak.
- Ott a cégéred - mutatta Palin, ügyet sem vetve Steel gúnyolódására. - A fél-szemű hal.
- Á! Remek! - Steel az ajtóhoz sétált. Körbepillantott, látja-e őket valaki, majd ritmust kopogott az ajtón. Palin meglepve, csendben várta, mi történik.
Úgy tűnt, a lakó nem aludt túl mélyen, ha aludt egyáltalán. A kémlelőnyílás szinte azonnal résnyire nyílt. Egy nő nézett ki, fél szemét fekete szemkötő takarta. - Zárva vagyunk, jó urak.
- De jő a dagály - felelte Steel csevegve. - Aki ki akarja használni, annak vízen legyen a hajója.
A nyílás becsukódott, de az ajtó nyomban ki is nyílt.
- Gyertek be, urak - mondta a nő. - Gyertek.
Beléptek a halboltba. Tiszta volt, a padló felsikálva. A haltartó asztalok most üresen álltak, amíg a hajók meg nem jönnek a reggeli fogással. Halolajat tartó barna üvegek sorakoztak a polcokon. A friss hal szaga erős volt, de nem kellemetlen. A nő bezárta mögöttük az ajtót, majd Palinra és botjára meredt.
- Varázslat - magyarázta Palin -, de nem kell félned tőle.
A nő elnevette magát. - Ó, tudom én azt jól, Nagy Mágus. Ismerem Magius botját.
Palin, akinek nem tetszett a válasz, szorosabban markolta a botot és jobban szemügyre vette a nőt. Középkorú volt és vonzó, a szemkötő ellenére is. Teljesen fel volt öltözve, ami szokatlannak tűnt volna Palin számára ilyen késő éjszaka, de hát minden olyan furcsa volt, hogy úgy érezte, ébren álmodik és a félszemű halaskofa, aki teljesen fel van öltözve és ébren van az éjszaka közepén, csak az álom részének tűnt.
- Fényeskardú Steel vagyok, hölgyem - mutatkozott be a lovag, úgy hajolva a nő durva keze fölé, mintha az egy nemesasszony kecses kacsója volna. - A Liliom Lovagja.
- Vártam érkezésed, nemes lovag - üdvözölte a nő. - Ő pedig nyilván Palin Majere.
Palin felé fordult, egyetlen látható szeme megcsillant a bot fényében. Ruhái egyszerűek voltak, mint akármelyik paraszté, de tartása királynői volt; hangja kulturált, művelt. És itt állt egy halboltban!
- Igen! PaliN... Majere vagyok... hölgyem - mondta megdöbbenve. - Honnan tudtad?
- A sárkánytól, természetesen. Katherine vagyok, a Liliom Lovagja, ő Sötét Fensége szolgálatában.
- Takhisis... lovagja? - Palinnak a lélegzete is elakadt.
- Méghozzá magas rangú - tette hozzá Steel nyomatékosan. - Lady Katherine harcolt a Dárdaháborúban.
- Ariakas Nagyúr parancsnoksága alatt - magyarázta Katherine. - Ott vesztettem el a fél szememet egy elffel vívott harcban.

- Én... sajnálom, hölgyem - dadogta Palin.
- Nem szükséges. Az elf többet is vesztett. Mellesleg ismertem a nagybátyádat, Raistlin Majerét. Nemrég viselte a fekete köpenyt, mikor találkoztunk. El-bűvölőnek találtam. Betegesnek, de elbűvölőnek. - Lady Katherine Steelhez fordult, és élesebb hangra váltott.

- Észrevétlenül akartok Palanthasba jutni?
- Igen, hölgyem, ha van rá mód.
- Mi sem könnyebb. Ez az egyik oka, hogy itt vagyok. És hogy így áfázom magam. - Palinra nézett, mikor ezt mondta, mintha kitalálta volna a kimondatlan kérdést.

A fiú érezte, hogy arca lángol, de belül fagyos rémületet érzett. Ezen a bolton keresztül a Sötét Királynő szolgái járnak Palanthasba! Kérnek, toborzók, talán még orgyilkosok is jönnek a halaskofához. Ő pedig a falon belülre segíti őket. Miért mutatták meg ezt nekem? Hacsak nem biztosak, hogy nem jár el a nyelvem. Miért is ne? Végül is a foglyuk vagyok.

Azon tűnődve, meneküljön-e, Palin az ajtóra pillantott. Valószínűleg elérné, mielőtt Steel elkapná. Kiáltásai pedig idehoznák az őröket.

Elképzelte, hogy segítségért kiált - akárcsak a mocsári törpe - és arca még jobban égett.

Lady Katherine rámosolygott és Palinnak ismét az volt az érzése, hogy tudja, mire gondol.

- Erre gyertek, ha elszántátok magatokat. Baj nélkül megtaláltátok a boltot, Fényeskardú lovag? - Egy asztalhoz vezette őket, ami a hátsó fal előtt állt.
- Egy mocsári törpe mutatta meg az utat, hölgyem.
- Á, az bizonyára Alf volt. Én küldtem ki, hogy lesse az érkezéseteket.
- Nem egy túl jó őr - vélte Palin. - Azt mondta, nem is hallott erről a helyről.
- És sikerült pénzt szereznie tőled, igaz? Ravaszak ezek a mocsári törpék. Az emberek lebecsülik őket. Itt vagyunk. - Katherine az asztalra tenyerelt. - Ezt arrébb kell tennünk.
- Hagyd csak, hölgyem - ajánlkozott Steel és könnyedén arrébb rakta a nehéz asztalt.

Katherine a falhoz sétált, ami teljesen közönséges falnak látszott. Tenyerét rá-helyezte, majd megnyomta. A fal egy része elfordult, egy rejtekutat feltárva.

- Menjetek át az alagúton. Egy sikátorba fogtok érni. A Tolvajcéh tulajdona, de jól fizetünk a hallgatásukért - és a védelmükért. Sárgaszem majd elkísér benneteket, hogy ne legyen semmi baj.

Katherine füttyentett.

Palin úgy gondolta, Sárgaszem bizonyára a hölgy valamelyik csatlósa, és csodálkozott, hol rejtőzhet itt egy férfi. A mágust szárnysuhogás és egy vad károgás riasztotta fel gondolataiból. Palin ösztönösen felemelte karjait, hogy védekezzen, de a madár lágyan a vállára ült. Palin már látta, hogy egy varjú-az. Sárgaszem fejét félrebillentve méregette az ifjút."A madár szemei borostyán-ként csillogtak a lámpás fényében.

- Kedvel téged - mondta Lady Katherine. - Jó jel.
- Nekem vagy neked? - mondta ki gondolatát Palin.
- Ne légy tiszteletlen, Majerel - szólt rá haragosan Steel.
- Ne szidd meg, Fényeskardú - szólt közbe Lady Katherine. - Az ifjú kimond-ja, amit gondol - ezt bizonyára a nagybátyjától örökölte. Ha Paladine és Takhisis állna előtted, Palin Majere, melyikükhöz fohászkodnál? Melyikük segíthet jobban céljaidhoz?

Palin hirtelen rájött, hogy nem fohászkodott Paladine-hoz segítségért és bűn-tudatot érzett.

- Később jár - fordult Steelhez. - Indulnunk kell.

Lady Katherine mosolya kiszélesedett. A varjú ismét fülsértően károgott, és úgy hangzott, mintha nevetne. Palin vállán egyensúlyozott és játékosan a mágus fülét csipkedte. Csőre éles volt, csípése fájdalmas. Karmai Palin vállába mélyedtek.

Steel köszönetet mondott és lovagiasan elbúcsúzott a hölgytől. Lady Katherine viszonozta a bókot, és sok sikert kívánt vállalkozásukhoz.

Palin és Steel beléptek az alagútba a varjú kíséretében, aki diadalmasan ült Palin vállán. A bot világította meg útjukat. Ahogy az alagút sötétedett, a bot fénye egyre erősödött - ezt Palin már korábban is megfigyelte. A rejtekút a város-fal alá vitte őket, ismerte fel Palin és eltűnődött, vajon hogy sikerült a lovagok-nak feltűnés nélkül kivájni.

- Alighanem varázslattal - mondta magában, felidézve a szürkeköpenyes varázslókat. Valószínűleg Palanthasban is volt belőlük néhány, Dalamar orra előtt.

Csak várjatok, majd elmondom neki, gondolta Palin, élvezve az ötletet. Ez az információ bizonyára megéri, hogy segítsenek!

Az alagút rövid volt, éppen amilyen széles a város fala. Egy újabb ajtó nyílt egy sikátorba. Steel megtorpant, mielőtt kinyitotta.

- Jobb, ha eloltod azt a fényt - javasolta.
Palin egyetértett. - Dulak! - suttogta, és a kristály elsötétült. A hirtelen sötétségben nem látott semmit, még a varjút sem, aki továbbra is a vállán üldögélt. Hallotta, amint a madár felborzolja tollait és Steel a kilincs után tapogatózik.
Az ajtó résnyire nyílt. Ezüstös fény áramlott be. Lunitari lemenőben volt, de Solinari éppen felkelt, és Palin ennek nagyon örült. A hold segítette és erősítette varázs-igéit. Minden segítségre szüksége lesz, ha át akarnak jutni a halálos Shoikan Ligeten. Paladine-hoz akart fohászkodni, aztán eszébe jutott Lady Katherine kérdése.
Nem imádkozott. Úgy döntött, megbízik magában.
- Maradj mellettem - figyelmeztette Steel halkan.
Palin emlékezett, hogy a Tolvajcéh közelében vannak. Keze erszényébe siklott és megragadott néhány rózsaszirmot. Ajka az álomvarázs szavait készült kimondani. Steel keze kardja markolatán nyugodott. Kisurrantak a sikátorba.
Váratlanul - egyikük sem látott vagy hallott semmit - egy sötét alak magasodott előttük, elállva útjukat. Mielőtt Steel kardot ránthatott vagy Palin varázsolhatott volna, Sárgaszem hangosan és keményen károgott. Az alak eltűnt, mintha ott sem lett volna.
- Ez igen! - mondta Palin, megkönnyebbülten sóhajtva.
- Settenkedő férgek - morogta Steel lekicsinylően, de kezét kardja markolatán tartotta és tekintete a sikátort kutatta.
- Mit csinálynk Sárgaszemmel? - akarta kérdezni Palin, amikor a madár csapkodni kezdett szárnyaival, ismét hangosan károgott és vadul megcsípte Palin nyakát. Az fájdalmában felkiáltott és kezét a sebre tapasztotta.
- Mi a?... - perdült meg Steel olyan gyorsan, hogy majdnem elesett.
- Az átkozott madár megcsípett! - válaszolta dühösen Palin.
- Ez minden? - kérdezte haragosan Steel. - Azt hittem, legalább egy légiónyi tolvaj ütött rajtunk!
- Az átkozott madár! Még vérzik is a seb! - Palin elvette a kezét és az ujjain maradt sötét maszatot nézte.

A varjú megint károgott - ezúttal mintha gúnyosan nevetett volna - és elrepült a falon át.
- Nem halsz bele egy varjúcsípésbe - vigasztalta Steel. A sikátor végéhez sétált és kikémlelt az utcára. Az utca üres volt és elhagyott. Fények égtek kihívóan a raktárszerű épületben, ami a Tolvajok Céhét rejtette, de maguk a tolvajok nem jártak az utcán. Vagy csak Palin és Steel nem látta őket.
Steel óvatosan felmérte az utcát, majd tekintetét a háztetők fölé emelte. - Az ott a torony.
Egy magas építményre mutatott, a legmagasabbra egész Palanthasban. Solinari fénye kikerülte; a torony az önmaga vetette árnyékban állt. Mégis tisztán látták. Talán a fekete hold vetette szentségtelen fényét a vérvörös fatornyokra. Palin bólintott, nem bírt megszólalni. Az előtte álló feladat nagysága hirtelen elkábította.
- Bolond vagyok - suttogta magában. - Most azonnal vissza kéne fordulnom. Tudta, hogy nem tenné meg. Már túl messzire jött, túl sokat tett kockára... Túl messzire jött...
Palin zavarodottan bámult körbe.
- Hol vagyunk? - kérdezte.
Steel mosolygott - mindentudó mosollyal. - Palanthas falain belül. Palin pislogott. - Hogy... hogy kerültünk ide?
- Nem emlékszel?
- Nem... én... nekem fogalmam sincs. - Palin a fejét fogta. Szédült és bizonytalanul érezte magát.
- A törpe pálinkától könnyen így lehet járni - vetette oda Steel. - Hamarosan jobban leszel.
- Törpe pálinka? Nem, én... nem iszom. Te pedig nem állnál meg egy kocsmánál! Főleg, amikor ilyen veszélyben vagyunk. - Palin hirtelen feldühödött. - Mondd meg, mi folyik itt! Meg kell mondanod!
- Nem - felelte Steel nyugodtan. - Nem kell.
Palin éles fájdalmat érzett a nyakán és érezte, hogy valami lefelé csordogál rajta. Hátranyúlva azt tapasztalta, hogy megsebesült és vérzik.
Nem tudta felidézni, mi történt vele.
Steel elindult a torony felé.
Palin zavarodottan követte.
Valahonnan távolról egy varjú ijesztő, gúnyos károgását hozta a szél.

18
A (Etet jemp[oma, a a[á[lete
ötét és forró volt a nyári éj. Palanthas lakói nyugtalanul aludtak, már aki egyáltalán tudott. Sok otthonban pislákoltak a fények még e kései órán G -J is. Emberek hajoltak ki az ablakaikon, hiú reménnyel kutatva az eget né-mi eső után, vagy fel-alá járkáltak szobájukban, miközben csitítgatni próbálták nyűgös, sírdogáló gyermekeiket. Steel és Palin az árnyékban maradt, hogy észrevétlenek maradjanak, és elkerüljék a kínos kérdéseket, különösen az olyanokat, hogy miért járkálnak ebben a hőségben köpenybe burkolózva.
Közel jártak a céljukhoz. Steel látta maga fölé magasodni a tornyot, mégsem találta az odavezető utcát, és ez idegesítette. Palin sem tudott segíteni. Többször is járt már a toronyban, de mindig mágia segítségével juttatták be és ki. Egy el-ágazáshoz érkezve egy percre megtorpantak, hogy megvitassák, merre tovább. Palin Steelre hagyta a választást, aki azonban láthatóan a rossz utcát választotta, mivel hamarosan egy zöld gyeppel borított széles mezőn lyukadtak ki, ami üdvözlő szőnyegként terült el az utca és egy fehérmárvány épület között. A virág-illat kertet sejtetett a távoli félhomályban, melyet Solinari ezüst ragyogása és az épületből kiáradó fény vetett rá.
Fájdalom szorította össze Steel szívét, rég elfeledett fájdalomé, amely felkavarodott a múlt sötét üstjében.
- Tudom, hol vagyunk - mondta.
- Paladine temploma! Az utolsó hely, ahová kívánkozunk! - Palin hangja riadtnak tűnt. - Túl soká jöttünk keletre azon az utcán. Jobbra kellett volna fordulnunk, nem pedig balra... - Steelre pillantott. - Meglep, hogy ismered a templomot.
- Amikor gyerek voltam, Sara idehozott a Palanthast ért támadás után. El-vesztettük a házunkat a városban tomboló tűzvész idején. Sara azért jött ide, hogy hálát adjon, amiért az életünket nem vesztettük el. Itt hallottam anyám haláláról - aki felelős volt mindezért.
Palin nem válaszolt. Azt a pontot dörzsölgette a nyakán, ahol Katherine Úr-nő szolgája - a varjú - belécsípett. A fájdalom nem tartott volna sokáig, de a csípés varázsereje élete végéig elkísérte, megakadályozva, hogy Palin emlékez-zen arra, hogy valaha is látott egy halaskofává alacsonyodott lovaghölgyet. Palin felkészült; hogy elinduljon arra, amerről érkezett. Steel is utána indult, de mégsem követte. Egy pillanatra elidőzött a templom előtt, még egy-két lépést is tett a sűrű füvön.
Sötét testek tarkították a gyepet, és egy pillanatra Steel azt hitte, hogy egy csata áldozatai hevernek szanaszét. Aztán rá kellett jönnie, hogy a testek élőkhöz tartoztak; az egyetlen csatát a hőséggel vívták. Az emberek békésen szunyókáltak a gyepen.
Steel jól ismerte ezt a helyet, sokkal jobban, mint ahogy sejtette. Talán jövete-le nem is volt véletlen. Talán valami vezérelte, mint már annyiszor.

146

Steel fiatalsága nehéz volt. Nem volt oly szép és gondtalan gyermekkora, mint amilyenről a költők zengenek. A fény és sötétség, az ellentétes érzelmek és vágyak közötti háború nem volt új dolog számára. Már a legelső idők óta vívta harcát. A sötétség, melyet anyja illúziója képviselt kék sárkány vértjében, már gyermekkorában uralkodásra, irányításra ösztökélte Steelt - függetlenül attól mibe kerül ez akár neki, akár másoknak. És amikor ez nem ment, amikor a többi gyerek fellázadt egyeduralma ellen, megtagadta az engedelmességet, a sötétség arra biztatta, hogy csapjon le rájuk, okozzon fájdalmat.
A fény, melyet álmaiban egy ismeretlen, ezüstvértes lovag képviselt, mindig bűntudatot ébresztett benne utána. Birkózott a lelkében tomboló viharral, úgy érezte, hatalmas, felfoghatatlan erők húzzák kétfelé. Néha attól félt, kettétépik, ha nem választja egyiket vagy másikat. Ilyenkor mindig ehhez a menedékhez jött. Paladine templomához.
Steel nem tudta, miért. Fiatal volt, úgy gondolta, éppoly halhatatlan, mint az istenek, így nem is látta nagy szükségét maguknak az isteneknek. Magába a templomba sose lépett be. A márványfalak bezárták, fojtogatták. Nem messze onnan, ahol most állt, az egyik nyárfa tövében feküdt egy márványpad, egy nemesi család vén ereklyéje az ősi időkből. A hideg és kemény kőpadon kényelmetlen ülés esett, így a legtöbb hívő elkerülte.
Steel viszont imádta. Egy képet faragtak a pad támlájába. A durva megmunkálású vésetet bizonyára valami tanonc véste oda mesterségének gyakorlásaképpen. A faragás Solamnia egy lovagjának temetését ábrázolta, és emlékmű gyanánt készült. A lovag a kőravatalon feküdt, karjai keresztben mellkasán, a pajzsát (pontatlanul, de ilyen a szárnyaló művészet) a ravatalnak támasztották. A lovag

két oldalán - mind azonos arccal és mind ugyanazzal a komor és szilárd arckifejezéssel - tizenkét lovag állt.
Steel emlékezett rá, hogy ahogy ott ült a füvön, állát a karján nyugtatva, karja pedig a padon feküdt. Ezen a helyen kis időre alábbhagyott a háború a lelkében, agyában csitult a forró düh, ökölbe szorított keze elernyedt. Csak bámulta a faragást, és gyermeki, képzelt élettel ruházta fel. Néha saját temetéseként képzel-te el; természetesen hősi tettek végrehajtása közben halt meg. Szívesen képzel-te el, hogy a többi gyermek életét mentette meg - úgynevezett barátaiét -, akik most, túl későn kezdték megbecsülni őt. Máskor egy másik lovag temetésén képzelte magát látogatónak. Nem a gyászolók között látta magát, hanem a lovag gyilkosaként. A küzdelem becsületes volt. Ellenfele hősiesen halt meg, és Steel tisztelete jeléül jött el a temetésére.
Majdnem pontosan úgy, mint ahogy nemrég a Majere testvérekkel történt. A gondolattól libabőrös lett, habár ez igen ritkán esett meg Steellel.
- Megbolondultál, Fényeskardú - mondta magának szigorúan, szégyenkezve pillanatnyi elérzékenyülése miatt.
- Akkor is furcsa - motyogta, ahogy a sötéterrlátbámulva hiába próbálta ki-szúrni a hideg fehérmárvány padon megcsillanó holdsugarakat -, hogy mindent elfelejtettem arról az öreg padról... - maga elé mosolygott a sötétben, lágy, szomorú mosollyal.
Most már ismerte az isteneket. Életét egyiküknek ajánlotta, egy sötét istennőnek, annak az istennőnek, ki lelke mélységeit uralta. Biztos megbüntetné őt, ha felkeresné azt a megnyugvást adó padot. Azon kívül kétségtelenül Paladine is kitöltené mérgét Ő Sötét Felsége bármely szolgáján, aki bemerészkedik az ő szentséges területére. Ha csak a fűre lép, mint ahogy tette, máris szentségtörést követ el.

147

Palin a lovagot bámulta, éppen szólni készült, amikor mély, torokhangú morgás hallgattatta el mindkettőjüket.
A morgás félelmet nem ismerő, féktelen volt, és a lovag háta mögül jött.
- Ne mozdulj! - figyelmeztette csendesen Palin, aki Steellel szemben állt, úgy-hogy a háta mögé látott. - Egy tigris az. Vagy tíz lépéssel mögötted. Úgy...
- Ne ijedjetek meg, urak - mondta egy nyugodt, hűvös hang a sötétből. - Ő Tandar, a vezetőm. Nem bánt benneteket. De késő van már az utcákat járni. Eltévedtetek? Bajba jutottatok netán? Segíthetek valamiképp?
Steel megmozdult, lassan, óvatosan körbefordult, kezét kardja markolatán tartva. Palin is a lovag mellé lépett.
A tigris egy ezüst holdösvényre lépett. Fehér tigris volt, Ansalon földjén különösen ritka jószág. Fekete és szürke csíkok díszítették, zöld szemében aranyszín pöttyök ragyogtak, félelmetes intelligenciát sugározva magukból. Az állat hatalmas volt, válla izmos, mancsai emberfej nagyságúak. Nyakán arany nyakörv csillogott, róla arany sárkányt ábrázoló medál fityegett - Paladine jelképe.
Nem a tigris szólt hozzájuk, bár amilyen intelligensen nézett, akár ő is lehetett volna. Egy nő lépett elő az árnyékból, s megállt a tigris mellett, gyengéden az állat fején nyugtatva kezét. Ahogy Solinari fénykörébe lépett, Steel máris tudta, miért sétál éjjel e nagy állat társaságában.
Ez a nő örökké éjbe burkolózott, mivel sosem láthatta a napfényt. Vak volt.
A lovag végül felismerte a nőt. Crysania Tisztelendő Nővér, Paladirre Templomának Főpapnője, az isten követőinek ansaloni vezetője állt előttük.
Vagy húsz év telt el azóta, hogy Crysania, éppoly sötét szándékkal, mint magáé a mágusé volt, alászállt Raistlin Majere társaságában az Abyssbe. Kis híján meg is halt. Csak amikor ott feküdt azon a szörnyű helyen, egyedül, vakon, csak akkor nyílt meg a szeme. Visszatért ebbe a világba, vakon annak minden szépségére, de örökké éberen annak minden fájdalmára. A templom megerősödött bölcs vezetése alatt, papjai szerették őt.
Bőre éppoly fehér volt, mint Solinari ragyogása, fekete haját ezüst szálak hálózták be. Küzdelmei és vívódásai mélyen arcába vésődtek, mégis tisztaság és hűség ragyogta körül. Gyönyörűszép volt, mint maga a templom - enyhet adó, merész és áldott.
Steel várta, hogy Palin megszólaljon, de a varázsló láthatóan nem talált szavakat. A sötét lovag épp javasolhatta volna, hogy surranjanak el, mintha itt sem lettek volna, ha épp az a tigris ne nézte volna őket oly gyanakodva.
- Egy mágus és egy lovag - szólt Crysania Úrnő, ahogy hozzájuk közeledett - azt hiszem, akkor nem tévedtetek el, hanem valamiféle küldetésetek van erre. Paladine áldását kérni jöttetek?

A tigris újra morogni kezdett, most szelíden. Nyilvánvalóan ideje volt már megszólalni. Steel könyökével Palin bordái közé bökött.
- Nem... nem egészen, Tisztelendő Nővér - mondta bizonytalanul Palin. Arca sápadt volt és verejtéktől csillogott, ami nagyrészt nem az éjszakai hőségnek volt köszönhető.
Elvégre, a fehérköpenyes mágusoktól Paladine tiszteletét várták el, és hogy az ő céljait kövessék. Egy hírhedett feketeköpenyes varázslót kiszabadítani az Abyss mélyéről talán nem túl előkelő helyet foglalt el az isten szemében azok közül a dolgok közül, amelyeknek teljesítését követőitől elvárja.
- Palin Majere - szólt Crysania Úrnő -, légy üdvözölve.
- Honnan... honnan tudja a nevem? - kapkodott Palin levegő után.

Crysania nevetett, hangja ezüstcsengők muzsikájához volt hasonlatos.
- Hogy honnan tudom a neved? Érzem a fűszerek és rózsaszirmok illatát varázsszereid közül, így tehát tudtam, hogy mágus vagy. Amikor pedig megszólaltál, felismertem a hangod. A hangszíned az édesapádé, de ahogy beszélsz... az a nagy-bátyádra emlékeztet. - Az utolsó fél mondatot már egész csendesen mondta.
Palin korábban sápadt arca most pipacsvörös lett, mintha Lunitari fénye hullott volna rá. Erre már nem tudott válaszolni, de úgy tűnt, a Tisztelendő Nővér nem is vár ilyesmire. Kedélyesen mosolyogva Steel felé fordította sötét, vak szemeit.
- A lovagot kardja csörgéséről ismertem fel. Palin Majere persze bizonyára egyik fegyverforgató fivére társaságában járja a világot. Szabad tehát Tanin Majere-nek vagy Sturm Majere-nek szólítsalak?
Steel sokféleképpen válaszolhatott volna. A legegyszerűbb: hogy a Majerefivérek egyikének tetteti magát. Rekedt suttogással álcázhatta volna hangját, amire egy egyszerű megfázás lehetett volna a magyarázat. Némi kedélyes szóváltás után máris útjukra eredhettek volna. Ha azonban Steel az igazat mondja...
A tigrisre nézett. A fenevad őt bámulta. Olyan bölcsesség volt a szemeiben, amelyet semmiféle közönséges állat szemében nem látni, bármilyen intelligens is legyen az. Ha a tigris támad, puszta súlyával földre nyomhatja Steelt. Talán le-döfhetné, de semmiképp sem azelőtt, hogy sárga fogai feltépnék a torkát.
Bizonyos rettenthetetlen szavak bukkantak elő emlékezetéből.
Nem fogok kocsmárosnak öltözve Palanthas földjére lépni...
Sem pedig más neve mögé rejtőzni.
- Sajnos megtéveszti bölcsessége, Tisztelendő Nővér - mondta Steel hűvös udvariassággal. - Az én nevem Fényeskardú Steel, a Liliom Lovagja. Az a dicsőség ért, hogy Ő Sötét Felségét, Takhisist szolgálhatom.
Palin szemei elkerekedtek, s megrázta a fejét.
- Ezt aztán megcsináltad! - suttogta.
A tigris csöndes torokhangon morgott. Crysania Úrnő lecsendesítette a kezével. Szemöldökét összevonta, arckifejezése zavart volt.
- És ezt nyíltan kijelented, Palanthas városában? - kérdezte, inkább csodálkozva, semmint fenyegetően.
- Önnek jelentem ki, Tisztelendő Nővér - válaszolt Steel. - Egy ép szemű ember láthatja ki vagyok. Semmiféle becsület, csak szégyen származik abból, ha igazságtalanul kihasználjuk azt, kit az istenek arra ítéltek, hogy az árnyak birodalmát járja. És még nagyobb szégyen becsapni egy oly nemes és bátor hölgyet, mint amilyen ön, úrnő.
Crysania vak szemei elkerekedtek.
- Igazat mesélt hát Félelf Tanis évekkel ezelőtt rólatok, lovagokról - motyogta. - Paladine, segíts meg!
Vak tekintete elmerengett, majd újra Palin felé fordította arcát.
- Mit keresel itt, ifjú varázsló? Miért járod a világot ennek a lovagnak a társaságában, ki becsületes bár, de kétségtelenül a gonosznak szentelte életét?
- A foglya vagyok ennek a lovagnak, Tisztelendő Nővér - felelte Palin. - Mind-két fivérem halott. Takhisis lovagjai Kalaman mellett partra szálltak. Félelf Tanis már úton van, hogy elvigye a hírt a Főpap Tornyának lovagjaihoz.
- Fogoly vagy? Akkor tehát váltságdíjat követelnek érted.
- Igen, Tisztelendő Nővér. Ezért vagyunk itt. - Palin elhallgatott, nyilván abban reménykedve,

hogy a papnő nem kérdezősködik tovább.

149

- Szóval az ősmágia Tornyába igyekeztek.
- Igen, Tisztelendő Nővér - válaszolt Palin.

A tigris hirtelen megrázkódott, mintha csak tengernyi vízcseppet rázna le magáról a fürdőzés után. Az állat hatalmas feje fáradhatatlanul dolgoztatta Crysania ujjait.

- Ha azt akarod, hogy kiváltsanak, ifjú varázstudó, akkor Wayrethben kell fel-keresned az Ősmágia Tornyát. Ilyen ügyekben a Varázslók Tanácsa szokott döntést hozni. - Crysania hangja utasításként csengett.
- Bocsásson meg, Tisztelendő Nővér - válaszolta csendesen, de határozottan Palin -, de nem dönthetek szabadon. A becsületszavamat adtam ennek a lovagnak.
- És mi kevesebb megbecsülést érdemlünk az ellenségeinknél? - kérdezte Crysania furcsa félmosollyal az ajkán. - Ez hallik ki a szavaidból. Dalamar nagy-úr nem tud jöttötökről, igaz?
- Nem, úrnő - válaszolta Palin csendesen.
- A Shoikan Ligeten át szeretnétek bejutni, de nem élitek túl. A becsületszavad nem túl hasznos fegyver azon a szörnyű helyen. Én tudom - hirtelen meg-borzongott lett. - Én már jártam ott.

A nő elnémult. Vak tekintete újra elmerengett.

Steel távozni készült, de bizonytalan volt, hogyan mentse ki magát. Lady Crysania felemelte a fejét, szemei valahová kettejük közé meredtek.

- Talán csodálkoztok, miért nem hívom a városőröket, hogy gondoskodjanak rólatok. A találkozásunk azonban nem volt véletlen. Jómagam nemigen járkálok éjfél után a templomkertben, de ma este nem tudtam aludni. Úgy véltem, a hőség teszi, és kijöttem egy kis friss levegőt szippantani. Most már tudom, hogy Paladine akarata volt, hogy rátok leljek, hogy egymásra találjunk. És bármire is gondoltok, érzem, hogy az ő akarata irányít benneteket.

Palin feszengve megmozdult, s féloldalt társára pillantott. A sötét lovag mosolyogva vállat vont. Takhisis királynő útjai köztudottan titokzatosak.

- Sosem érsz át élve a Shoikan Ligeten. Tessék - Lady Crysania a nyakához nyúlt, egy kis medált húzva elő köntöse alól. Az ezüst holdfény megsokszorozódott a villanó aranyérmén. A nő kioldotta a kapcsot, és kinyújtott kezében előrenyújtotta a leakasztott medált. - Fogd ezt a medált, Palin Majere. Bár a szörnyű kert élőholt szolgáitól nem védelmez meg, de előzi a szíveden ülő félelmet, és bátorságot ad, hogy a sötétbe lépj.

Palin megrökönyödve állt, s olyan tekintettel nézett a papnőre, mint ahogy az a tolvaj néz, akit rajtakaptak, hogy keze a templomi perselybe lóg.

- Nem fogadhatom el, Tisztelendő Nővér. Nem... nem helyes. Nem tudhatja, hogy... - hirtelen elhallgatott.

Lady Crysania a varázsló kezéért nyúlt. Megtalálta, és tenyerébe nyomta a medált.

- Paladin legyen veled - mondta egyszerűen.
- Köszönöm, úrnő.

Palin megmarkolta a medált, és nem igazán tudta, hogy mit mondjon, vagy merre induljon.

- Ideje mennünk - törte meg a csendet Steel, aki elhatározta, hogy a helyzet fölé emelkedik. Jelképesen meghajlott Lady Crysania előtt. - Szívesen felajánlanám, hogy biztonságban visszakísérem termeibe, úrnő, de amint látom, már nagyszerű őrsége van.

150

Crysania elmosolyodott, majd rögtön utána mélyet sóhajtott.

- Elhiszem, hogy megtennéd, nemes lovag. Elszomorít, hogy ily tiszta szív a sötétségnek ajánlott lélekkel záratott egy testbe. És te hogy lépsz be a Shoikan Ligetbe, nemes lovag? A királynőd ott nem úr. A fia, a rettenetes Nuitari uralja ama gonosz helyet.
- A kardom magammal hordom, úrnő - válaszolt egyszerűen Steel.

A nő egy lépést tett a lovag felé, vak szemeivel rábámult, és a férfi hirtelen úgy érezte, hogy a papnő látja őt. Rémisztő érzés volt. A nő kinyújtott kezét a mell-kasára helyezte, a halál liliomára. Az érintés, mint egy láng, megperzselte lelkét, és mint a hűs patakvíz, felüdítette őt. Életében először, Steel tehetetlennek érez-te magát, és fogalma sem volt róla, mit is tehetne.

- Látom, neked is megvan az őröd - szólt hozzá Lady Crysania. - Két vezető! Egy a sötétből, egy

a fényből. Az őr, aki a balodon áll, a szíved felől, egy nő. Kék vértet visel, egyik kezében egy Sárkány Nagyúr sisakját, másikban egy dárdát. A dárda hegye vértől iszamos. Az őr a jobbodon egy férfi, Solamnia lovag-ja. Fegyvertelen, kardhüvelye üres. Testét egy dárda szúrta át, véres lyukat hagyva maga mögött. Ez az ember a lelkedhez áll közelebb. Mind a ketten vezetni próbálnak. Vajon melyiket választod?
Beszédét bevégezve elvette a kezét. Steel megtántorodott, mintha a nő tartotta volna talpán. Büszke szavak után kutatott, de egyre sem talált. Csak elképedten bámult a papnőre. Amit elmondott, az a Látomás volt - a látomás melyet Takhisis Királynőtől kapott.
A tigris gazdájához somfordált, s fekete-fehér csíkos testével védelmezően Crysaniához simult. A nő jó éjszakát kívánt Palinnak és Steelnek.
- Áldásom kísérjen utatokon - mondta nekik csendesen.
Paladine papnője, kezével a tigris fején, visszafelé indult az úton, amerre jött, s hamarosan eltűnt az árnyak között.
Palin tátott szájjal bámult Steelre. A sötét lovagnak azonban nem volt beszédes kedve. Félig morcosan, félig megfélemlítve, de teljesen zavarodottan sarkon fordult, és sietős léptekkel visszagyalogolt az utcán, amerre jöttek. Halványan hallotta maga mögött a varázsló lépteit, a köpenye surrogását, ahogy Palin igyekezett lépést tartani.
Steel még gyorsabban folytatta útját, mintha így maga mögött hagyhatná a lel-két tépdeső fenevadakat.
- Nincs szükségem vezetőre! - suttogta dühödten maga elé. - Egyedül nőttem fel, nincs szükségem egyikőtökre sem: apám és anyám!
Fürge lépteiből nem hagyott alább mindaddig, míg egy sikátorból előlépve maga előtt megpillantotta az ősi rettenet, a Shoikan Liget félelmetes fáit.
Valaha öt Ősmágia-torony magasodott Ansalon földjén. A tornyok, mint a mágusok erődítményei, félelmet keltettek mindenkiben, akik rácsodálkoztak a varázslók hatalmára. A támadások elkerülése végett a varázslók minden torony köré egy erdőt ültettek, hogy őrizze azt. Bárkinnaki a Daltigoth tornya körüli erdőbe lépett, elkeseredett gyengeség vett erőt; álomtalanul, mélyen aludtak. Istar tornya, mely az Összeomlás során semmisült meg, egyszerűen kitörölte a belépők fejéből, hogy miért is jöttek ide. A Romok tornya oly forró érzelmeket szított a földjét taposók szívében, hogy semmi más nem érdekelte őket többé. Wayreth tornyát olyan szívós erdővel vették körül, amely nem engedte be az át-haladni szándékozókat. Bármilyen kitartóan próbálkoztak is, nem találhattak a toronyra. De mind közül a Shoikan Liget a legborzasztóbb. A többit Solinari és

Lunitari követői áldották meg, ám ennek a ligetnek Nuitari szolgái, a Feketeköpenyesek őrizték a mágiáját.
Hatalmas tölgyfái mozdulatlanul álltak. Egyetlen szél, még a tornádók és hurrikánok őrült energiái sem remegtethették meg a legkisebb leveleket sem. Öszszefonódó vaskos ágai egyetlen sűrű lombozattá álltak össze, hogy a nap sugarai ne hatolhassanak át rajta. A Shoikan Liget örök éjszakába burkolózott. Arnyékai sosem langyultak meg, érintésük fagyos volt, mint a halál.
Maga Nuitari mondta ki a félelem igéjét a ligetre. Bárkinek, aki megközelítet-te - még ha a torony mestere hívta is magához - bénító rettegés költözött szívé-be. Oly bénító rettegés, mely minden élőt magával sodor. A legtöbben már ma-gát a látványt sem bírják elviselni. Azok a rendkívül bátrak, akik egészen a ligetig elmerészkednek, térdükön csúszva teszik meg az utat. Ennél tovább azonban csak kevesen jutottak. Az egyik Caramon Majere volt. Egy másik Crysania Tisztelendő Nővér. És Kitiara. Ez utóbbi kettőt azonban félelemmel szembeszálló medálok segítették az áthaladásban. Ami Caramont illeti, hát ő épphogy józan elmével menekült meg innen.
Fényeskardú Steel most a Shoikan Liget árnyékában állt. A varázslat a szívé-be markolt, beleültette a félelmet - szörnyűséges, reménytelen, levert, kilátástalan félelmet. A halálfélelem volt ez, bizonyosság azoknak, akik beteszik a lábukat; a bosszútól és kíntól való félelem, ami a vég előtt jő; és a legnagyobb félelem az örökös kínoztatástól, amit azután ígérnek.
Ily isteni határozású félelemmel nem tudott szembeszállni. Megrázta, kiszívta az erejét, torka összeszorult, a veséjébe hatolt a rettegés. A félelemtől száradt ki a szája, görcsöltek be izmai, izzadt a tenyere. A félelem kényszerítette már-már térdre.
Az élőhalottak hangja, mint száraz csontreszelő hallatszott el hozzá.
‚Véred, melegséged, az életed. A miénk! A miénk! Jer közelebb. Hozd el édes véred, meleg húsod. Hidegek, hidegek, kibírhatatlanul hidegek vagyunk. Jer közelebb, jer közelebb."
A liget sötétje, az örökkévaló sötétség, melyet soha semmiféle fény nem enyhített, kivéve talán a

fekete hold láthatatlan fényét, ott lebegett Steel felett. Takhisishez imádkozott, bár tudta, hogy imája nem kerül meghallgatásra. Ő Sötét Felségének hatalma véget ért az erdő szélén. Ezen a helyen a fia, Nuitari, a sötét mágia ura volt az egyeduralkodó. És ő köztudottan nemigen hallgatott a szülőjére. Csatában halni meg - Steel mindig úgy vélte, hogy ez a végzete. Márványravatalon feküdni, lábánál ellenségeinek fegyvereivel, körülötte megbecsülő, tisztelgő bajtársai - ez volt Steel álma. Ha meg kell halni, hát így legyen.
De semmiképp sem így. Élőholtak durva, éles karmai által széttépetni, föld alá vonszoltatni, karmolni és markolni, elsüllyedni és megfulladni. És miután kegyelemként érkezik a halál, lelkét fogva tartja, hogy az élőholtak istenét, Chemosh-t szolgálja.
Egy hang, egy új hang szakította félbe Chemosh szolgálnak fagyos sziszegését. Egy kék páncélba öltözött nő bontakozott ki a hatalmas fák áthatolhatatlan árnyékából. Szépséges volt, haja rövidre nyírva, hogy kényelmesen elférjen sisak-ja alatt, de arcát sötét, hullámos tincsek szegélyezték. Sötét szemei elbűvölőek voltak. Mosolygott - álszent mosollyal -, és kacagott. Kinevette a férfit.
- Nézz végig magadon! Úgy reszketsz és izzadsz, mint egy gyermek a Szem Éj-szakáján! Hát egy gyáva fiút szültem a világra? Királynőmre mondom, ha így van, magam etetlek meg Chemosh-sal!

152
1

A Kék Úrnő fölényes léptekkel megindult felé. Csípőjéről egy kard lógott, kék köpenye megállás nélkül csapkodott körülötte, bár a nyugodt éjszakában szellő se rezzent.
Steel ismerte a nőt. Sosem látta életében, de ismerte őt. Egyszer már megjelent előtte - a Látomásban.
- Anyám... - suttogta.
- Ne szólíts „anyám"-nak! - reccsent rá Kitiara - Nem vagy az én fiam. Nem vagy az én vérem. Az én fiam nem gyáva. Én jártam e szörnyű ligetben. Te meg itt állsz, azon gondolkozva, hogy füled-farkad behúzva elszaladsz!
- Nem igaz! - ellenkezett Steel, annál mérgesebben, mivel tényleg fontolóra vette a visszavonulást - Én...
De a jelenés elhalványult, és visszavonult a sötétségbe.
Kezét a kardja markolatára kulcsolta, s fogcsikorgatva elindult, egyenesen 1*. a Shoikan Ligetbe. Teljesen elfeledkezett Palinról, elfelejtette, hogy egyáltalán ilyen lény, mint az a varázsló, létezik. Csata dúlt most, közte és a Liget közt. Nem is hallotta az őt beérő lépteket. Rémülten megugrott, amikor egy kéz meg-érintette a karját. Megpördült, s kardja máris a kezében volt.
Palin nehezen szedte a levegőt, hátrébb ugrott a lovag halálra szánt tekintete elől.
- Steel, csak én vagyok...
Magius botjának fénye élesen megvilágította az ifjú mágus arcát. Steel meg-könnyebbülten felsóhajtott, amitől aztán rögtön elszégyellte magát.
- Hol voltál, Majere?
- Próbáltalak utolérni, Fényeskardú! - válaszolt Palin. - Olyan gyorsan elrohantál... Ez a medál mindkettőnket átvezet ezen az elátkozott ligeten... Ha átjutunk egyáltalán.
Most mindketten hallották az élőholtak szavát.
„Meleg véred, édes húsod, jer hozzánk... jer..."
Palin falfehér volt. Ujjai kifehéredtek a boton, tenyere síkos volt az izzadságtól.
- Szentséges Paladine! - Palin megragadta Steel karját. - Oda nézz! Jaj, Istenem! Egyenesen felénk jön!
Steel felemelt karddal fordult meg. Aztán leeresztette.
- Mit művelsz? - Palin kétségbeesetten kotorászott varázsszerei után. - Harcolnunk kell...
- Az apám nem bánt minket - suttogta Steel csendesen.
Két vezető, ahogy Lady Crysania is mondta.
Egy lovag lépett ki a liget árnyai közül. Páncélja úgy fénylett, mint az ezüst hold csillagos éjszakákon; a rózsa, a korona és a jégmadár díszítette. Régi fajta vért volt, nagyjából az Összeomlás idejéből. A lovagnál nem volt kard; a fiának adta azt. A lovag Steel előtt állt meg.
- Becsületedre megígérted, hogy erre az elátkozott földre lépsz? - kérdezte Fényeskardú Sturm.
- Így történt, apám - válaszolt Steel szilárdan. Most a kardját is szilárdan fogta.
Sturm szemei gondterhelten, szomorúan, de szeretetteljesen és büszkén néztek végig az élő férfin.

Egyszer csak komolyan bólintott, és így szólt:
- Est Sularus oth Mithas.
Steel mély levegőt vett, s hosszan sóhajtott.
- Értem, apám.

153

Sturm mosolygott. Kezét felemelve fia nyakára mutatott. Aztán sarkon fordult, és elsétált. Nem veszett el az árnyak között; úgy tűnt, mintha az árnyak szétváltak volna előtte. Az ezüst holdvilág egy foltjában tűnt el.
- Értetted, amit mondott? - kérdezte Palin elfojtott hangon.
Steel a páncélja alá nyúlt, és megmarkolta az ékszert, ami a nyakában lógott. Előhúzta rejtekéről. Az ékszer elf munka volt - egy kis jelkép, melyet az elf szerelmesek adnak egymásnak. Ez a darab Alhana ajándéka volt Sturmnak: az örök szeretet jelképe. Sturm ajándéka a fiának. A nyakék fényes, hideg világosságot adott - tiszta, átható hideget, mint egy jégcsap. Vagy mint egy dárda éles pengéje.
- ,.A becsületem az életem". Nem hozok szégyent az anyámra. Nem okozok csalódást az apámnak. Belépünk a ligetbe. Most - szólt Fényeskardú Steel.
19

Tass unatkozik. Csevegés egy kísértettel. katalmú surranó-mágia
Felnézett, újra sóhajtott, és bejelentette: - Unatkozom. - Ezen rettenetes szó
hallatán bárki, aki régóta Ansalon lakója, csapot-papot otthagyva, fej-vesztve menekülne. Ha egy viharedzett fegyverforgatót megkérdeznénk: „Bocsásson meg, uram, de ha valakivel egy szobába zárva kellene lennie, kit választana: egy hadseregnyi ogárt, egy szakasz trollt, egy csapat sárkányfattyút, egy vörös sárkányt... vagy egy unatkozó surranót?”
A harcos kétségtelenül az ogárokat, trollokat, sárkányfattyakat és a vörös sárkányt választaná, minden esetben. Bármilyen harcos meg tudná mondani, mint bárki más, akivel az ember találkozhat, hogy egész Krynnen semmi sem veszélyesebb, mint egyetlen unatkozó surranó.
Sajnos Usha sosem élt surranók között, így nem tudhatta ezt.
Mindketten mély szunyókálással töltötték érkezésük éjszakáját, a másnapot és jócskán az azt követő éjszakát is, hála Dalamar és Jenna varázstudományának. Tas ébredt először, és előzékeny surranóhoz illően fájlalta, hogy nem ébreszthetí fel Ushát, és - hősi akaraterővel - még attól is visszafogta magát, hogy nézelődjön a nő zsákocskáiban, amelyek egyikét egyébként is párna gyanánt használta.
A surranó alaposan körbenézett a szobában, amely dugig volt Krynn minden tájáról összegyűjtött, érdekesebbnél érdekesebb tárgyakkal, melyeket Raistlin szedett össze utazásai során, de Dalamar is bővítette a gyűjteményt. Tas meg-csodálta a vad elfek finom mívű fa állatszobrait, az Istaz Vértengeréből felhozott kagylókat és szivacsokat, az Észak-Ergothból származó porcelándobozokat, melyeket pávakakasok cifra képe díszített, Thorbazdin törpéinek díszesen faragott cédrusfa ládáit, és még ki tudná felsorolni, mi mindenféle különös tárgyat.
És (a cédrusládák kivételével) valamennyi tárgy Tas valamelyik erszényében köthetett volna ki, és nem egy véletlenül bele is szédült, csak hogy a következő pillanatban ki is ugorjon belőle. Szemmel láthatóan az egész szoba surranóbiztosra lett tervezve.
- Te jó isten! - kiáltotta önfeledten Tas, amikor egy bíborpettyes, tüskés tengeri sün-ház az erszényéből visszaugrott a polcra, alApnnan eltűnt. - Odanézz!
- Hová? - érdeklődött Usha álmosan.
- Hát valahányszor egy szép tárgy beleugrik az erszényembe, újra kiugrik onnan! Hát nem csodálatos? Gyere, nézd!
Usha nézte, de nem úgy tűnt, mintha nagyon felcsigázta volna a dolog.
- Hol lehet Lord Dalamar és az a nő... Jenna? Hová tűnhettek?
Tas vállat vont.
- Errefelé az emberek állandóan eltűnnek. Vissza fognak jönni - figyelme a cédrusládákra terelődött.
T asslehoff Fúróláb mélyet sóhajtott. Kicsiny testét egy székre dobta, körül-a1

- Nem szeretném, hogy visszajöjjenek - mondta Usha megborzadva. - Utálom ezt a helyet. Nem kedvelem ezt a Dalamart sem. El akarok menni innen. Es el is fogok. Gyerünk. Itt a lehetőség, amíg

távol vannak.
Összegyűjtötte a csomagjait, az ajtóhoz vonult, megragadta a kilincset, és meg-rántotta.
Az ajtó nem mozdult.
Usha megrázta a kilincset, rácsimpaszkodott, még az ajtóba is belerúgott. De az nem nyílt ki.
Tas szemügyre vette a zárat.
- Szerintem bereteszelték - mondta segítőkészen.
- De miért? - Usha rémültnek tűnt. - Biztos vagy benne?
A dolgok jelen állása semmi újat vagy rendkívülit nem jelentett a surranónak, ezért bólintott.
- Az emberek, úgy tűnik, mindig be akarnak zárni engem, vagy ki akarnak zárni, vagy mindkettő. Hozzászokik az ember.
A cédrusládán lévő zár szintúgy érzéketlennek bizonyult a surranók trükkjeire. A lyuk, ahová a kulcsnak kellett volna kerülnie, egyre csak az egyik oldalról a másik-ra csúszkált, meg vissza, a lehető legsportszerűtlenebb módon. Bár az első tíz perc-ben ez egészen szórakoztató volt, Tas hamarosan megunta a zárak kergetését, és új-ra bejelentette azt, amitől a legtöbben sikoltozva futnának a kijárat felé:
- Unatkozom.
Usha, aki közben úgy lépkedett, mint egy lusta macska, nem válaszolt. Az ab-lak mellett megállt, és reménykedve kinézett. Hosszú, hosszú zuhanás végén érkezhettek volna meg a magas vaskerítés hegyes karóihoz. A nő sietve visszalépett az ablaktól.
- Nos - kezdte Tas, kezeivel a térdére csapva -, szerintem nagyjából mindent megcsináltunk itt, amit csak lehetett. Menjünk.
Egyik zsákjában kotorászva előkerítette a zárnyitó készletet, ami minden surranónak jog szerinti tulajdona.
- Biztos vagyok benne, hogy Dalamar nem akart minket ide bereteszelni. Talán saját magától esett le a zárnyelv, amikor ő már elment. - Hosszasan nézte a zárat, majd eltűnődve hozzátette. - Feltéve, hogy a zár nyugton marad, jóvátehetem a figyelmetlenségét.
Tas most már nem unatkozott. Számos érdekes kinézetű szerszámot bányászott elő, az ajtóhoz lépett, és munkához látott.
Usha is érdeklődve szemlélte a surranót.
- Merre megyünk innen, ha egyszer kijutunk a szobából? Ismered a kiutat?
- Persze - szólt buzgólkodva Tas. - A Shoikan Ligeten kell átmenni, ezen az igazán rettenetes kísérteterdőn, ami tele van élőholtakkal, akik a húsodat akarják megenni és a lelkedet kínozni az örökkévalóságig. Én már csak tudom, hisz láttam egyszer, kár odabent sosem voltam. Csak Caramon jutott be. Egyeseknek milyen mázlijuk van!
Egy pillanatra megállt, párás szemmel gondolt vissza a régi szép időkre. Az-tán egy ősi törpe indulót fütyörészve az inge ujjába törölte orrát, és vidáman visszatért a munkájához.
A tolvajkulcs megcsörrent a zárban.
A zár azonban nem engedett.
Tas összeráncolt szemöldökkel csúsztatta vissza az eszközt a készletbe, egy másikat választott, s újra próbálkozott.

- Akkor nem is számít, hogy kijutunk-e vagy sem. Ha nem juthatunk túl ezen a ligeten, akkor ugyanúgy fogva maradunk! - Usha hangja csüggedten rezgett. Tas újra megállt, hogy végiggondolja a dolgot.
- Arról tudok, hogy a liget kívül tartja az embereket, de sosem hallottam olyasmit, hogy benn is tartaná őket. Talán egyáltalán semmi gondunk sem lesz.
- Úgy gondolod? - Ushában újra fellángolt a remény, ahogy kicsiny társára nézett.
- Megér egy próbát. - Tas fáradhatatlan lendülettel feszegette tovább a zárat.
- A legrosszabb, ami történhet, hogy csontkezek nyúlnak ki a földből és bokánk-nál fogva próbálnak a föld alá ragadni, ahol szörnyűséges szenvedések közepet-te halunk meg.
Usha nyelt egyet, és láthatóan nem értette, miért csillog olyan várakozásteljesen a surranó szeme.
- Végül is... talán mégiscsak itt kéne maradnunk, és megvárni, amíg Dalamar visszatér - elfordult az ajtótól, és a székére roskadt.
- Megvan! - kiáltott Tas győzelemittasan.
A zár hangosan kattant, és Tas szélesre tárta az ajtót.

Két fagyos, testetlen fehér szem bámult rá a sötétből.
- Nahát, szióka! - üdvözölte Tas az élőholtat, és kicsit hátralépett meglepetésében.
- Csukd be az ajtót! - kiáltott azonnal Usha. - Gyorsan! Mielőtt az... az az izé bejön!
- Á, ez csak egy kísértet - szólt Tas, és udvariasan kezet nyújtott. - Örvendek, a nevem Tasslehoff Fúróláb. Ő... b, bocsánat, azt hiszem, nemigen szeretnél kezet fogni velem, hisz láthatólag kezed sincs. Remélem, nem bántottalak meg. Azt hiszem, én szörnyen érezném magam kezek nélkül. De azért nagyon örülök, hogy találkoztunk. Téged hogy hívnak?
A kísértet nem válaszolt, de a szemek közelebb lebegtek. Csontig hatoló fagyos fuvallat járta át a szobát. Usha felugrott, és a széke mögött keresett menedéket.
- Tas, csukd be az ajtót! Szépen kérlek! Csukd már be!
- Semmi baj, Usha - vigasztalta Tas, bár önkéntelenül hátrált egy-két lépést.
- Gyere be - hívogatta udvariasan a kísértetet -, bár mi éppen távozni készültünk...
A rezzenéstelen szemek megállíthatatlanul ingáztak előre-hátra.
- ...De nem megyünk - próbálkozott Tas, de egy kicsit már bosszantotta a dolog. Tényleg épp annyi időt töltött már ebben a szobában, amennyit akart. A kísértet talán magányos volt, ezért szeretett volna egy keveset beszélgetni.
- Élőholt vagy, ugye? Talán bizony ismered Lord Soth-ot? Ő egy halállovag, igazán jó barátom.
A kísértet szemei határozottan agresszívan kezdtek vibrálni. Tasnak hirtelen eszébe ötlött, hogy Lord Soth majdnem rávette Kiriarát, hogy végezzen Dalamarral, így valószínűleg nemigen örvendett nagy megbecsülésnek a torony őrzői közt.
- Azaz, khm, nem is igazi barátom - a surranó igyekezett kijavítani baklövés-ét, miközben újabb pár lépést hátrált. Ahogy a szemek közelebb lebegtek, a szoba hőmérséklete kellemetlenül alacsony szintre zuhant. - Inkább csak régi is-merősöm. Sosem látogat meg, vagy ugrik be egy ebédre, vagy ilyesmi... Nahát, igazán kellemes volt veled csevegni, de most, hogyha volnál olyan kedves, és odébb lépnél, akkor elbúcsúznánk, és nem tartanánk fel tovább...
- Tas - sikoltotta Usha.

A surranó megbotlott a földre lógó asztalterítőben, és hanyatt esett. A kísértet egy percig felette lebegett, aztán hirtelen eltűnt. Az ajtó bevágódott, a fagyos levegő lassan enyhített szorításából. Usha reszketve kuporgott a szék mögött.
- Mi a fene volt ez?
- Rendkívül udvariatlan - jegyezte meg Tasslehoff, ahogy feltápászkodott és leporolta magát. - El kell ismernem, hogy a legtöbb élőholt, akivel valaha találkoztam, valóban nem túl jó beszélgetőpartner, kivéve talán azokat a kísértetszolgákat, akikbe a Komor Erdőben botlottunk, akik nagyon szívesen elmesélték életük történetét, még azt is, hogy hogyan lettek átkozottak, meg minden egyebet. Csak éppen Raistlin száját használták a beszédükhöz. Nekik is volt saját szájuk - ajkuk nem, csak szájuk. Igazán csodálatos volt. Ennek a kísértetnek azonban még szája sincs, és azt hiszem, ezért nem mond soha semmit. Szeretnéd hallani a Komor Erdő történetét? Mivelhogy Raistlin az apád, és hogy...
- Én csak erről a szörnyű helyről szeretnék kijutni - szakította félbe Usha. Reszketett a félelemtől, de kezdett begurulni is. - Miért tartanak fogva bennünket? Nem értem!
- Talán mert Raistlin az apád - vetette fel Tas, miután átgondolta a témát. - Dalamar Raistlin tanítványa volt, de egyben a Tanács kérne is, aki Raistlint figyelte, mivel ő viszont renegát varázsló volt, akiben nem bíztak meg. Raistlin megtudta, hogy Dalamar kém, és büntetésképp kilyuggatta a sötételf húsát. Ezek a véres lyukak még mindig megvannak, és továbbra is kínozzák az elfet, de nehogy arra kérd Dalamazt, hogy megnézhesd! Ettől igazán rossz passzban lenne. Onnan tudom, hogy egyszer már kipróbáltam. Aztán meg Dalamar meg akarta ölni Raistlint, amikor megpróbált az Abyss Kapuján keresztül visszajön-ni, miután majdnem elpusztította a Sötét Királynőt, és ez éppen akkorra esett, amikor Caramon megpróbált átjutni a ligeten, és Tanis majdnem harcba szállt Lord Soth-tal, de nem tudott, mivel elloptam a mágikus karperecét...
Tasnak itt meg kellett állnia levegőt venni. Usha tágra nyílt szemmel bámulta.
- Ez a Raistlin... Úgy értem, az apám... Az apám ilyen dolgokat művelt?! Ezt még egy szóval sem említetted! - után roskadt vissza a székébe. - Nem csoda, hogy Dalamar nem bízik bennem. Sosem fog elengedni. Akár... akár meg is ölhet!
- Szerintem nem tenné - Tas a lehetőségeket fontolgatta -, de talán a Varázs-lók Tanácsa elé visznek. Ha így lesz, ugye magaddal viszel?
Usha mélyet sóhajtott, fejét a kezébe temette; már a sírás szélén állt.

- Nem akarok semmiféle Varázslók Tanácsa elé menni. Csak haza szeretnék jutni!
Tasnak némi nehézséget okozott, hogy ezt a megjegyzést meg tudja érteni, mivel őt már elég korán megfertőzte a vándorlási szenvedély. Rengeteg tapasztalatából azonban már tudta, hogy a honvágy az emberek gyakori gyengesége.
- Talán ki tudunk jutni innen, ha igazán elgondolkodom a dolgon. De miféle varázstárgyaié, is vannak? - mutatott Usha erszényére. - Azt mondtad Dalamarnak, hogy igen nagyhatalmú varázslónő vagy. Természetesen Raistlin lányaként, bizonyosan így is van. Imádom a varázslatokat! Tényleg, láthatnék egyet a tieid közül?
Usha idegesen pillantott a zsákocskáira, különösen arra, amelyben a varázs-tárgyak voltak.
- Szerintem semmi sincs itt, ami segíthetne rajtunk.
- Az ember talán nem is lehet biztos az ilyesmiben. Na lássuk! Segítek kiválogatni a dolgaidat - ajánlotta fel nagylelkűen Tas. - Én igazán értek a kiválogatáshoz és a megleléshez. Bámulatos, hogy miket találnak az emberek, amikor az erszényeimet átkutatják. Olyan dolgokat, amiről még azt sem tudják, hogy elveszítették!

- Biztos vagyok benne, hogy itt nincs semmi, ami segíthetne - mondta Usha, és közelebb húzta magához a zsákokat. Ez azt jelentette, hogy kezdett egy keveset végre megtanulni a surranókról. - De miért nem nézed meg a sajátodat? Talán te találsz valamit.
- Igazad van. Az ember sosem tudhatja.
Tas a földre huppant, és kotorászni kezdett az erszényeiben. Előkerült egy darab félig penészes sajt, egy meglehetősen megmerevedett patkánytetem, egy cérnaorsó, egy kiszáradt kalamáris, egy könyv, könyvjelzőjén a Haplo névvel („Sosem hallottam róla"), egy keménytojás és egy ezüstkanál.
- Aha! - kiáltott fel Tas. Usha, aki észrevétlenül a saját erszényeibe kukucskált, felugrott.
- Mi az? Találtál valamit?
- Megtaláltam! - mondta áhítatosan Tas. - Egy szent ereklye. - A fény felé fordította az apró tárgyat. - A Surranók Szent Előző Kiskanala!
- Biztos vagy benne? - Usha közelebb hajolt, s alaposan szemügyre vette a kanalat. - Ez épp úgy néz ki, mint a tegnapi vacsorához terített kanalak. Még a szamócadzsem is rajta van.
- Ne rémülj meg, Usha, de ez vér - szólt komolyan Tas. - Ez a Surranók Szent Előző Kiskanala. Bármikor megismerném. Csapdarontó nagybácsi mindig magával hordott egy ilyet. Azt mondogatta: „A legtöbb élőhalott jobban fél az embertől, mint az őtőle. Elég, ha békén hagyod őket, hadd kísértsenek vonítva és lánccsörgetve. Néha azonban összeakadhatsz eggyel-eggyel, amelyik ki akarja szipkázni a májadat. Ilyenkor van szükséged a Surranók Szent Előző Kiskanalára."
- És hogyan működik? - Ugy tűnt, Ushának továbbra is kétségei vannak.
Tas leguggolt.
- Bátran kell felmutatnod. A kísértet vagy csontvázharcos vagy bármiféle hullazabáló előtt fel kell tartanod, és aztán olyan határozott hangon, hogy félreért-hetetlen legyen, így kell szólnod: „Menj el!"... Vagy talán ‚Távozz!"... Ebben nem vagyok biztos. Mindenesetre, amikor a kísértet a kanálra összpontosít...
- Elsurranok mellette, ki az ajtón - szólt közbe Usha lelkesen. - Es amikor a kísértet a keresésemre indul, akkor te surransz ki mellette az ajtón. Na, hogy hangzik?
Tas elgondolkodtatónak találta a javaslatot.
- De nem kell elsurrannunk mellette, Usha. Mire befejezem, a kísértet engedelmeskedni fog minden parancsomnak. Talán - tette hozzá fellelkesülten - magunkkal is visszük!
Ushát kirázta a hideg.
- Szerintem ez nem lenne jó ötlet.
- Az ember sosem tudhatja, mikor jönne jól egy saját kísértet - szólt Tas sóvárogva.
Ushában felmerült, hogy logikusan végiggondolt választ ad, hogy egy kísértet igen kellemetlen társaság lehet, hát még milyen veszélyes, de időben lenyelte a logikáját. Egyre több dolgot tanult már meg a surranókról.
- És mit gondolna rólunk Dalamar, ha ellopnánk a kísértetét? - kérdezte megfontoltan. Dereka köré tekerte a csomagjait. - Őrjöngene, és nem tudnám hibáztatni érte.

- Nem lopnánk el! - ellenkezett Tas, a vád szörnyű sokkhatása alatt. - Csak „kölcsön' szeretném venni egy időre, hogy néhány ismerősnek megmutathassam... Na jó, azt hiszem, igazad van. Végül is

bármikor visszajöhetek egy másik-kért.
Minden csecsebecséjét berámolta a zsákocskáiba. Egy-két egyéb tárgy is bele-esett ezalatt, de újra ki is ugrottak. Bal kezében szilárdan maga elé tartotta a kanalat, és az ajtóhoz ment.
- Nyisd ki - szólt Ushának.
- Én?! - a nőben megállt az ütő. - Miért pont én?
- Mert nekem itt kell állnom, miközben szilárdan tartom a kanalat - válaszolt Tas kissé ingerülten. - Nem állhatok szilárdan, ha ugyanakkor az ajtót is ki kell nyitnom!
- Na jó, rendben van.
Usha a falhoz lapulva araszolt az ajtóig. Kinyújtott kezét a kilincsre kulcsolta, s lélegzetvisszafojtva megrántotta.
Az ajtó nyikorogva kitárult. A két testetlen szem, amely most összeszűkült a bosszúságtól, elkezdett befelé úszni a levegőben. Tas arrafelé nyúlt a kanállal, amerre a kísértet arcát sejtette.
- Hagyd el ezt a helyet azonnal! Távozz innen! Menj vissza oda... oda, ahonnan jöttél, bárhol legyen is az.
Tas nem volt teljesen biztos a dolgában. Gondolta, hogy az Abyss ez a hely, de az ember sosem tudhatja, és a surranó nem akarta megbántani a kísértet érzelmeit.
- Hagy el hát ezt a szobát! - Ez rímelt. Tas nagyon büszke volt rá, ezért meg-ismételte. - Hagy el hát ezt a szobát!...
A kísértet nem éppen úgy nézett a kanálra, mint ahogy kellett volna, hisz ne felejtsük el, ez a Surranók Szent Elűző Kiskanala volt. Az élőholt szemek azonban halálos kifejezéssel villogtak Tas felé. A sír hidegségéhez fogható fagyos fuvallat koccantotta össze a surranó fogait. De a kísértet legalább Tast bámulta Usha helyett, aki már-már átjutott az ajtón, és a bejárat felé tartott.
Á. ebben a pillanatban a szemek kezdtek megfordulni.
- Ne moccanj! - kiáltotta Tas annyi határozottsággal, amennyit össze tudott szedni hirtelen. - Állj, és add meg magad! - Valamikor egy rendőrtől hallotta ezt a mondást, és nagyon megtetszett neki.
A kísértet pillantása azonban tovább fordult.
- Fuss, Usha, fuss! - kiáltotta Tas.
De Usha nem tudott. A hideg megdermesztette izmait, csontjait, ereiben meg-fagyott a vér is. Rázkódott és reszketett, és képtelen volt egy lépéssel is arrébb menni. A kísértet már majdnem az ő nyakán volt. Tas most már igazán mérges volt - végül is ez tényleg a Surranók Szent Elűző Kiskanala volt. Előreugrott, egyenesen a k .'sértet irányába.
- Menj innen! - kiáltotta.
A szemek Tas felé fordultak, aztán a kanálra. Hirtelen tágra nyíltak, pislantottak egyet, becsukódtak, s eltűntek.
A fagy alábbhagyott. Az ajtó nyitva maradt.
A távolból egy ezüstharang hangja hallatszott halványan.
Usha meredten bámult, de nem a kanálra, hanem valahova. a szoba hátuljába.
- Elűztem! - úgy hangzott ez Tas szájából, mintha kicsit csodálkozna. - Elűztem! Láttad ezt, Usha?

- Láttam valamit - válaszolt a nő remegő hangon - mögötted. Egy férfit. Fekete köpenyben. Csuklya takarta el az arcát. Nem láttam...
- Biztos egy másik kísértet - mondta Tas. Megperdült, és újra maga elé tartotta a kanalat. - Még mindig itt van? Őt is elűzöm.
- Nem. Eltűnt. Akkor ment el, amikor a kísértet. Amikor az a harang meg-kondult.
- Nahát! - Tas csalódottnak látszott. - Talán legközelebb. Mindenesetre legalább az ajtó nyitva van. Most már elmehetünk.
- Épp itt az ideje! - Usha az ajtó felé indult, majd habozva megállt, s kilesett. - Szerinted tényleg eltűnt az a kísértet?
- Hát persze. - Tas az ingén fényesítgette a kanalat. Miután ezzel végzett, a legfelső zsebébe dugta, hogy szükség esetén kéznél legyen, és kivonult az ajtón. Usha szorosan követte.
Egy széles lépcsőpihenőre jutottak. Lépcsők kanyarogtak felfelé, lépcsők tekergőztek lefelé. A torony belseje sötét volt, de ahogy mentek, pislákoló lángocskák jelentek meg a falon valamiféle láthatatlan helyről. A hideg fények keltette félhomályban Tas és Usha számára láthatóvá vált, hogy a lépcsőket se korlát, se fal nem szegélyezi; a torony közepe üresen tátongott alattuk. Egyetlen rossz lépés a keskeny

lépcsőfokokon végzetes lenne.
- Bizonyára jó hosszú az út, míg leérünk - jegyezte meg Tas, a lépcsők pere-mén óvatosan áthajolva, tekintetét a mélység árnyaiba fúrta.
- Ne csináld! - ragadta meg Usha a surranót az egyik zsákja szíjánál fogva, és a falhoz rántotta. - Es most merre tovább?
- Talán lefelé? - javasolta Tas. - A kijárat odalent van.
- Azt hiszem - motyogta Usha. Az út sem lefelé, sem felfelé nem mutatkozott túlzottan ígéretesnek. Még egyszer hátrapillantott a szobára, amelyből kiléptek, félig félelemmel, félig reménnyel telve, hogy újra megpillantja azt a furcsa, feke-'teköpenyes alakot.
A szoba azonban üres volt.
Arccal a falnak egymás kezébe kapaszkodtak - „Ha valamelyikünk netán el-csúszna', ahogy Tas segítőkészen megjegyezte -, és lassan, óvatosan leereszkedtek a lépcsőn. Senki és semmi nem zavarta meg araszolásukat, míg az alsóbb szinteket el nem érték.
Itt a földszinten azonban a Dalamar oktatása alatt álló gyakorló varázslók lakóterülete feküdt. Épp csak hogy Tas egy megkönnyebbült sóhajt engedett útjára a mérhetetlenül hosszú alászállás végén, amikor köpenyek súrlódását, papucsos lábak csattogását, s emberek duruzsolását hallotta. Fény ragyogott fel a sötét lépcsőházban.
- Atyám, bár tudnám, mi folyik itt - szólt Tas. - Talán buli van - türelmetlenül lefelé indult a lépcsőn.
Usha visszarántotta.
- Dalamar az! Visszajött! - suttogta rettegve'
- Nem, ez nem hasonlít a hangjára. Úgy tűnik, mintha Dalamar valamelyik tanítványa lenne. - Tas egy percre a hangokra figyelt. - Roppant izgatottnak tűn-nek. Megyek, megnézem, mi történik itt.
- De ha a tanítványai elkapnak visszavisznek bennünket abba a szobába!
- Na és akkor? Legalább újra átélhetjük a kitörés izgalmait - jelentette ki Tas vidáman. - Ugyan már, Usha. Gondolkozz: nem ácsoroghatunk ezen az unalmas lépcsőn egész éjjel!

- Azt hiszem, igazad van - mondta Usha, majd hozzátette: - Valódi, élő emberek hangjainak hallatszik. És a valódi, élő embereket el tudom viselni! Egyéb-ként is, ha itt ácsorgunk, előbb-utóbb valaki biztosan ránk talál, és kevésbé lesz gyanús, ha egyenesen a nyílt színre sétálunk.
Tas csodálattal nézett fel rá.
- Tudod, ha nem lennél félig írda, azt mondanám, hogy félig surranó vagy. Ezt bóknak szántam - tette hozzá gyorsan. Néha, amikor ezt mondta, a megdicsértek megpróbálták elpáholni.
De úgy tűnt, Ushát megnyerte a kijelentés. Mosolygott, kihúzta magát, fejét fel-szegte, és lesétált a lépcsőn, egyenesen a fénybe.
Tasnak igyekeznie kellett, hogy ne maradjon le. Kis híján mindketten felbotlottak egy vörösköpenyes mágusban, aki sietve fordult be a sarkon. A férfi meg-torpant, és elképedve bámult rájuk.
- Mi a gond? - érdeklődött Usha csendesen. - Segíthetünk valamiben?
- Miféle ördögök vagytok és hogy kerültök ide? - kérdezte a vörösköpenyes követelőzően.
- A nevem Usha... - A lány szünetet tartott.
- Majere - kottyantott közbe Tas.
- Majere! - az ifjú mágus döbbenten ismételte meg a nevet. Majdnem eldobta a kezében tartott varázskönyvet is.
Usha a surranóra nézett, lesújtóan.
- Na, most megcsináltad! Nem kellett volna megmondanod!
- Bocsánat. - Tas a szájára tapasztotta a kezét.
- Na mindegy, most már tudod. - Usha mély, gondterhelt sóhajt színlelt. - Olyan bonyolult. A hírnév. Az emberek egyszerűen nem hagynak békén. Nem mondod el senkinek, ugye? Lord Dalamar nem örülne neki.
- A nevem Tasslehoff Fúróláb, a Dárda Hőse - szólt Tas, de a vörösköpenyes nem hatódott meg ezen. Láthatólag teljesen elfeledkezett a surranó jelenlétéről. Ushát bámulta, hódolatteljes kifejezéssel, szívét-lelkét tárva fel tekintetében.
- Megígérem, Majere kisasszony - mondta a férfi csendesen -, egyetlen lélek-nek sem mondom el.
- Köszönöm - mosolygott Usha, olyan mosollyal, mintha azt mondta volna: Csak mi ketten vagyunk a világon.

A vörösköpenyes ellágyult. Tas azon csodálkozott, hogy a fiatalember szíve nem folyik ki olvadtan a papucsa résein.
- Talán együtt tanulhatunk majd - folytatta Usha, körülnézve, hogy megfelel-ne-e neki a hely. - Még nem döntöttem el - újra a mágusra tekintett -, de azt hiszem, jól érezném magam itt.
- Remélem, úgy lesz - mondta a férfi - Nagyon kellemes hely.
- Sötét, nyirkos, és fura szaga van - vizsgálgatta Tas. - Mi tagadás, voltam már jobb börtönökben is. De gondolom, kárpótol érte pár dolog.
A vörösköpenyes pislogni kezdett, ahogy hirtelen rádöbbent, hogy egy surranó van az Ősmágia Tornyában. Homlokát ráncolva nézett Tasra.
- És te mit művelsz itt? Az uram sosem engedné, hogy..
Usha megfogta a férfi karját, és hozzáhajolt.
- Javában aludtunk - Dalamar nagyúr legszebb vendégszobájában adott helyet nekünk -, amikor egy harang kongását hallottuk. Azt gondoltuk, hogy talán...
- Tűz van! - fejezte be Tas a mondatot. - Tényleg tűz van? Mindannyian ropogósra sülünk? Ezért kongatják a harangot?

- Harangot kongatnak? - A vörösköpenyes úgy nézett, mint aki egyfolytában harangzúgást hall, amióta szemeit Ushára vetette. Végre magához tért. - Harang! Az ezüstharang! Én... Mennem kell - a férfi távozni készült.
- Tűz van hát! - ragadta meg Tas.
- Dehogy van - morogta az ifjú mágus rosszkedvűen. - Eressz el. És ezt add vissza! - egy tekercset ragadott ki a surranó kezéből, amelyet már csak egy haj-szál választott el attól, hogy eltűnjön Tas egyik erszényében.
- Szerencséd, hogy megtaláltam - mondta Tas higgadtan -, biztos elveszítetted... Megint szól a harang! Bizonyára terjed a tűz.
- Nincs semmiféle tűz. Az ezüstharang azt jelzi, hogy valaki belépett a Shoikan Ligetbe. Most mennem kell - mondta a vörösköpenyes újra, de nem tudta levenni Usháról a tekintetét. - Ne mozdulj innen. Itt biztonságban vagy.
- A Shoikan Liget! - motyogta magában Tas. - Csontvázak húzzák őket a sírjuk mélyére, és nem lehetek ott, hogy lássam. Hacsak... - támadt egy ötlete, ami, mint tudjuk, a surranóknál veszélyes dolog - hacsak nem azért vagyok itt, hogy megmentsem őket!
Előkapta zsebéből az ezüstkanalat, és mielőtt Usha vagy a vörösköpenyes megállíthatta volna, a torony bejárata felé rohant.
20Fehér köpeny és fekete páncél
Shoikan Liget rémítő hangjait magába burkolta a csend. Az élőholtak mancsai, amelyek a végtelen éhes sötétségbe próbálták ragadni áldozataikat, fáradhatatlanul kavarogtak a rothadó avarban, de nem támadtak.
A fák rendíthetetlen éberséggel őrizték a ligetet, de úgy tűnt, felkészültek rá,
hogy átengedjék a lovagot és a mágust.
Egymás mellett léptek a sötét rengetegbe. Halottak hangja vezette őket - élő-holtak csalogatták őket. Az út nem volt könnyű. Egyetlen ösvény sem kanyargott a Shoikan Ligetben, legalábbis nem Steelnek és Palinnak. Maguknak kellett utat törniük a tüskés bozóton, kusza aljnövényzeten keresztül. A halál és pusztulás bűze fojtogatta őket. A Shoikan Liget határain kívül a föld száraz volt, napégette, vastagon belepte a por. A ligetben azonban lucskos, vizenyős volt a talaj, sár cuppogott a lábuk alatt és zavaros víz töltötte meg lábnyomaikat. A levegő hideg volt és a pára - akár-csak egy hidegrázós lázas beteg verejtéke - lecsapódott a bőrükön és a nyakukon csorgott végig.
Minden lépés rettegést szült. A liget halottai semmit sem mondtak ki fennhngon. Csak félig hallható szavakat suttogtak, ezek azonban szörnyű, mocskos szándékot fejeztek ki.
Steel haladt elöl, kivont kardját két kézre fogta, támadásra készen. Éberen figyel-te a legkisebb neszeket is, és a végletekig megfontolta minden egyes lépését. Palin mögötte haladt, Mágusbotjának fényében, mellyel bevilágította az előttük álló rengeteget. Talán túlfejlett képzelőerejének a szüleménye volt csupán, de olybá tűnt, mintha csontkezek húzódtak volna vissza a földbe, ahogy rájuk esett a bot fénye.
Az út végtelennek tűnt. A félelemtől óráknak tűntek a másodpercek, éveknek az órák. A suttogó sötétség, a fojtogató szag, a hidegtől fájó csontok és béna ujj-végek lassan kezdték elcsigázni a

harcost és a varázslót egyaránt.
A talaj mind nedvesebb lett; a járás egyre megerőltetőbbé vált. Nehéz csizmájában, páncélja súlya alatt Steel bokáig süllyedt az undorító, ragacsos mocsokba. Minden lépés külön erőkifejtést igényelt, hogy kiszabadítsa lábait, egyiket a másik után. Minden lépés harc volt a cuppogó talajjal, és hamarosan zihált a fáradtságtól. Egyre kimerültebb lett, lábai reszkettek. Próbált biztosabb talajt fog-ni, feszülten figyelte, hova is rakja a lábát, de semmi sem változott. Minden lépéssel egy kicsit lejjebb süllyedt; egyre nehezebben tudta kiszabadítani magát. Amikor már levegőt is alig kapott, elgyötörve - sokkal inkább, mint egy ilyen rövid út indokolta volna - megállt, és visszanézett a lábnyomaira.
Vérrel teltek meg mind.
Palinnak nem okozott gondot a járás; könnyeden lépkedett a felszínen, nem hagyott nyomot maga után. Járni tudott, csak lélegezni nem.
A fák alatt a levegő folyékonynak tűnt; sötét, olajos vízként hatolt be orrán és száján át. Fulladozott, kortyolt, és újra fulladozott. Tüdeje égett. Nehezen léleg-

zett, csak hogy öklendezzen és émelyegjen, mint aki a mocsár vizét itta. Elhomályosuló szeme előtt apró fényszilánkok táncoltak; lassan fuldokolni kezdett, s már-már elvesztette eszméletét.
Levegő után kapkodva kénytelen volt megállni Steel mellett.
A holtak már várták őket.
Hústalan kezek - csupa csont és ín - nyúltak ki a fekete iszapból, és megmarkolták Steel lábszárát. Csontszáraz hangok vinnyogtak és kacagtak körülöttük. A kezek embertelen erővel húzták, megpróbálták magukkal ragadni a lovagot nyughatatlan halálukba.
A férfi éles kiáltással előrántotta a kardját, és a fénylő pengével a kezek közé vágott.
Még több kéz kulcsolódott a lábára, bilincsbe fogva a bokáját. Pengéje letépte a kezeket a csontkarokról; de akárhányat levágott, hamarosan új markolta helyette, majd újabb és újabb.
Vesztésre állt; ellenállhatatlanul húzták lefelé a mancsok. Már térdig süppedt a rémes ingoványba.
Palin előrevetette magát, hogy segítsen. Mágiájának szavai az ajkára tolultak, csak lélegzetért küszködött, hogy fennhangon mondhassa ki őket. De nem tudott beszélni; ami kis levegője volt, csak arra volt elég, hogy meg ne fulladjon. Kétségbeesve csapott a kezekre botja tompa végével.
Csont reccsent, ín szakadt ütése nyomán.
Félajzottan folytatta a támadást, és úgy tűnt, lélegzete is könnyebben jön már. Steel is megújult reménnyel harcolt, lábait újra mozdítani tudta.
- Kapaszkodj! - kiáltotta Palin és kinyújtotta a botot.
Steel utána nyúlt.
Hideg csontujjak mélyedtek hátulról Palin nyakába. Forró, szúró fájdalom ömlött rajta végig. Végtagjait összerántotta a görcs. A Mágusbot a földre hullott. A kristály éles fénye lassan kialudt. Nehéz, szinte tapintható sötétség zuhant rájuk, mintha lesben állt volna, a lehetőségre várva. Palin eszeveszetten markolt a kezekbe, növekvő pánikkal, amikor hirtelen rájött, mit kell tennie. Fivérei emléke, amint a puszta kezes harcot gyakorolták, fájó tisztasággal jelent meg előtte. Látta, ahogy Tanin hátulról megmarkolja Sturm nyakát, látta, ahogy Sturm combjait megfeszítve hátraveti magát. Elsodorta Tanint, megszüntetve a szorítást.
Palin megvetette a lábát, ahogy csak ebben a mocsokban tőle tellett, és minden erejével egyenesen hanyatt dőlt. Csak zuhant a sötétségbe, nem volt mögötte egyetlen szilárd test sem, hogy felfogja esését. Keményen ütődött a földnek, s ezzel a maradék szusz is kiszorult belőle. De a jeges kéz elernyedt a nyaka körül.
Levegő után kapkodva feküdt, és tudta, hogy mozdulnia kell, de túl törődött volt ahhoz, hogy meg is tegye. Ahogy felnézett, azt hitte, egy csillagot lát a sötét-ben, és csodálkozott, hogyan is lehetséges ez, amíg rá nem jött, hogy nem mást lát, mint a csillagékszer fényét Steel nyakában.
- Igyekezz, Majere! - parancsolta Steel, kezét gyújtva Palinnak. - Elmentek... egy időre.
Palin elutasította a segítséget. Térdre tornázta magát, és kotorászni kezdett a rothadó levelek között. A sötétség suttogva burkolta be.
- Mi baj? Megsérültél? - kérdezte Steel.
- A botom! Hol a botom? Nem találom! Nem látok! - Palin kezei végigszántották a nedves avart.
- Igyekezz, varázsló! - sürgette Steel.
A lovag védelmezően Palin mellé állt, testével és kivont kardjával takarva őt.

- Megtaláltam! - nyögte megkönnyebbülten Palin. Kezei rákulcsolódtak a sima fára, és a botból azonnal fény áradt szerteszét. A férfi hálásan a botra támaszkodva talpra állt.
És ott, pontosan előttük magaslott az ősmágia Tornya.
A hatalmas épület, melynek falát mágia és fekete márvány alkotta, az ég felé tört, amely sötét volt körös-körül. Még a csillagok sem merészkedtek Palanthas Tornyának közelébe. Három hold sütötte csupán. A márvány csillogott Solinari fényében, mivel átitatta a varázslat - még ha nem is az általa óvott fehérköpenyeseké. A torony vérszín csúcsairól Lunitari vörös sugarai verődtek vissza. A csúcsok fölött, a „Halálsétány"-ként ismert erkélyre nézve lebegett Nuitari, a fekete hold, e torony különleges őre, melyet csak a feketeköpenyesek láthattak.
- Megcsináltuk! - suttogta Palin összeszorult torokkal.
A várva várt pillanat elérkezett. Majdnem futásnak eredt, de esze óvatosságra intette. Megvárta, hogy a lovag vezesse ót.
Kimerültsége ellenére Steel fürgén haladt előre. Ő is megkönnyebbült, hogy láthatóvá vált a cél. Két hold fényében gyalogoltak most, ahogy megközelítették a vaskaput.
Semmiféle zárat nem láttak rajta. Úgy tűnt, mintha csak be kellene taszítani, hogy nyiljon, de egyikük sem nyújtotta ki a kezét, nem akarta megérinteni a vasat, mely iszamós volt a Shoikan Liget furcsa, hátborzongató párájától.
Senki sem volt a környéken. Senkit sem láttak. Az ablakokból semmi fény nem szivárgott, bár ez lehetett illúzió is. Akárhány szem figyelhette őket - talán figyelte is.
- Nos, Majere, mire vársz? - Steel kardjával a kapu felé mutatott - ez a te fajtád területe. Na gyerünk hát.
Palin nem igazán tudott ellenérvet felhozni. Előrelépett, és kinyújtotta a karját. A kapu szélesre tárult Palin félelmei elszálltak. Némi megviselt győzelemtudattal a tekintetében fordult vissza Steel felé. Mostantól az ő dolga volt a vezetés.
- Előre hát! - szólt. - Fogadják jöttünket.
- Hogy mi milyen szerencsések vagyunk - motyogta Steel, kardját tovább-ra sem eresztve le. A kapun keresztül egy kertudvarra lépett. Különös kert volt ez.
Sokféle gyógynövény és virág nőtt, mind-mind varázskomponensek. A tanonc varázslók gondozta növények legtöbbje éjjel nőtt, és Nuitari láthatatlan fényében bontott virágot. Nadragulya, a halál lilioma, fekete orchideák és fekete rózsák, ruta, csucsor és beléndek, mák és mandragóra, üröm és fagyöngy - a súlyos illatok édesen, émelyítően csüngtek a mozdulatlan levegőben.
- Ne tépj le, még csak ne is érints egyetlen növényt se - figyelmeztette társát Palin, ahogy végighaladtak az udvar tompaszürke kockakövén.
- Nem éppen az én ízlésemnek megfelelő csokor lenne - vélte Steel, de azért megállt, hogy könnyed meghajlással tiszteletét fejezze ki a liliom előtt, mely rendjének szimbóluma volt.
Palin éppen azon gondolkodott, hogy jutnak be az udvarról nyíló egyetlen aj-tón - homályos emlékei voltak valamiféle csengőről -, amikor megpillantotta őket. Mindenhol, bármerre is nézett.
Szemek. Mozdulatlan szemek. Csak szemek.
Koponya nélkül. Nyak nélkül. Kar, test, láb nélkül.
Szemek és kezek.

Rettenetes kezek. A fagyos halál kezei.
Steel egészen közel lépett Palin hátához.
- Mik ezek? - sziszegte társa fülébe.
- A torony őrei - figyelmeztette őt. - Ne... ne engedd őket a közeledbe. A szemek becsukódtak. Legalább százan voltak, halványan és hidegen derengtek Nuitari fényében.
- Hogy a pokolba állíthatnám meg őket? - húzódott még közelebb társához Steel, a mágus hátát őrizve, mint ahogy ő védte a lovagét. - Csinálj már valamit! Szólalj meg!
- Palin Majere a nevem - szólt Palin hangosan. - Engedjetek utamra! Majere... Majere... Majere...
A név visszhangzott a torony kőfalai között, felerősödött az udvaron, mint a hamis csengők kongása, ami gúnyos nevetésbe fulladt.
Az ifjú varázsló megremegett. Steel összeszorította a fogait. A lovag arcán verejték gyöngyözött.
A szemek közelebb jöttek. Fehér, testetlen kezek derengtek elő a sötétből. Csontujjak szegeződtek a két élőlényre, kiknek szíve már-már kiugrott a helyéből. Egyetlen érintésre vérük megfagyna, szívük megállna.

- Chemosh nevében parancsolom, hogy álljatok odébb - rikoltotta váratlanul Steel.
A szemek felfénylettek - haragjukban.
- A helyedben nem mondanám ki még egyszer ezt a nevet - tanácsolta csöndesen Palin. - Itt csak egyetlen istent fogadnak el.
- Akkor te csinálj valamit, mágus úr! - szólt keményen Steel.
- Dalamarhoz jöttem - mondta elkeseredetten Palin. - Azért jöttem, hogy a mesteretekkel találkozzam.
Hazugság... Hazugság... Hazugság...
Láthatatlan, rongyos köpenyek susogásaként hatottak a szavak, csontos ujjak reszelős hangjaként, ahogy a fehér, fagyos szemek villogtak.
A kísértetőrök még közelebb jöttek, kört alkotva a mágus és a lovag körül. A két ember vállvetve állt, Palin felemelt bottal, Steel kivont karddal. De a bot végén a kristály fénye gyorsan halványult. Steel az egyik kísértet felé suhintott fegyverével. A penge fütyülve szelte át a semmit az éjszakában. A kísértetek egyre közeledtek.
- Nagybátyám! - kiáltotta Palin. - Te vagy az, akihez jöttem! Bácsikám, szükségem van a segítségedre!
A torony ajtaja kitárult, s sötétség ömlött ki rajta. A kísértetek megálltak; hideg, fakó szemeik abba az irányba fordultak.
Palin remegett, ahogy a félelem, a fellelkesült csodálat úrrá lett rajta. A sötétség felé hajolt.
- Bácsikám? - kiáltotta.
Egy hang válaszolt a kérdésre: y
- Ne mozduljatok! Maradjatok, ahol vagytok! Jövök már! Jövök! Megmentelek benneteket!
A sötétségből Tasslehoff Fúróláb rontott elő.
,kapu kitárul. N itari kertje. Szabad az út
as nagybácsi! - Palinnak elállt a lélegzete döbbenetében.
j\T f~- Miért van az az érzésem, hogy nem ez a nagybácsi járt a fejedben - találgatta Steel morcosan.
- Nem - Palin felettébb zavart volt. - Nem éppen...
- Már... ott is vagyok! - a koros surranó fújtatott a kimerítő futástól. Egy pillanatra megállt a toronyajtóhoz vezető lépcsőn, és valami csillogót lóbált a levegőben. - Ne aggódjatok...
- Ne gyere közelebb, Tas! - rikoltotta megrettenve Palin. - Menj vissza! Menj be a toronyba!
- Nem, nem! - kiáltott vissza Tas. - Nem érthetitek. Nálam van! Most már biztonságban vagytok!
És mielőtt Palin még egy szót szólhatott volna, a surranó lerontott a lépcsőn, és egyenesen a kísértetek közé futott.
A bot halvány fénye visszaverődött a surranó kezében levő tárgyról: egy ezüst-kanál volt.
- Távozzatok, szörnyű lidércek! - parancsolta Tas mély, érdes, ellentmondást nem tűrő hangon, ahogy elképzelése szerint egy pap tette volna. Az érdesség azonban kimerítő volt, így a végére félig elfulladt a hangja. A hadonászás és zagyva krákogások közepette sikerült megismételnie. Távozzatok, ha mondom! Távozzatok! Menjetek innen!
Meglengette a kanalat a kísértetek orra előtt.
- Meg fogunk halni - jelentette ki Steel.
- Nem - mondta Palin egy pillanatnyi döbbent csodálkozás után. - Nem fogunk.
A fagyos szempárok egymás után csukódtak be. A halálfehér kezek láthatatlan ingujjakba húzódtak vissza. Az udvar üresen tátongott. A torony bejárata pedig nyitva állt.
Palin botjának fénye vakítón tükröződött Tas szemeiben, ahogy szökdécselve jött üdvözlésükre.
- A Surranók Szent Előző Kiskanala! - mondta büszkén, és feltartotta, hogy Palin alaposan megnézhesse.
Az ifjú éppen meg is akarta vizsgálni a kanalat, hogy lássa, egyáltalán mágikus-e, de még mielőtt megtehette volna, Tas egy kényelmes erszénybe dugta és más témára tért át.
Apró kezét Steel felé nyújtotta.
- Örvendek - mondta a surranó udvariasan. - Tasslehoff Fúróláb a nevem. A barátaim Tasnak hívnak. Kivéve Palint - mondta némi gondolkodás után. - Ő ,Tas nagybácsinak" hív. Igazából nem is vagyok a bácsikája. Caramon és én nem vagyunk rokonok. Én csak a család barátja vagyok. Amíg nálam alacsonyabbak voltak, nagypapának szólítottak, de később már kicsit bután hangzott,

amikor mindannyian nagyobbak lettek, így aztán némi megbeszélés után nagy-bácsira változtattuk. Valaha volt egy Csapdarontó nevű bácsikám. A kanál is tő-le való. Nahát, ez aztán a figyelemreméltó páncél. Olyan csodásan gonosz kinézete van azokkal a koponyákkal és a liliomokkal. Tudom már! Te

bizonyára Takhisis Lovagja vagy! Már hallottam rólatok, de még soha egyikőtökkel sem találkoztam. Nahát, ez igazán megtisztelő. Mondtam már, hogy Tasslehoff Fúróláb a nevem?
- Nem társalgok surranókkal - fortyant fel Steel.
- Még azokkal sem, akik megmentették az életed? - kérdezte Palin csöndesen. Steel zord pillantást vetett Tas felé, végül egy merev meghajlást engedélyezett magának.
- Fényeskardú Steel.
- De hiszen ismerlek! Tanis beszélt rólad! Sturm fia vagy, Sturm és én jó barátok voltunk! - Tas előrelódult, hogy megölelje a lovagot.
Steel keze állította meg, ahogy a fejére tette, kartávolságnyira tartva a surranót.
- Lehetséges, bár nem túl valószínű, hogy az életemet köszönhetem neked, Surranó - kezdte Steel hidegen. - Becsületem kötelez, hogy kiegyenlítsem tartozásomat, de arra nem, hogy a magam közelébe engedjelek. Ezért azt tanácsolom, maradj távol tőlem. - És azzal eltaszította magától Tast.
Palin elkapta őt, és segített neki talpon maradni.
- Elfelejtettem - mondta Tas hangos suttogással, miközben a fejét dörzsölget-te -, hogy ő Kitiara fia is egyben!
Palin éppen tanácsolni akarta, hogy jót tehet Tas egészségének, ha messziről elkerüli a lovagot, amikor egy női hang hallatszott a torony belsejéből.
- Tasslehoff! Hol vagy? Tas! Hová tűntél?
Palin felemelte a tekintetét, és az ajtó felé pillantott. Könnyű sóhaj hagyta el ajkát. A kísértetek majdnem megfagyasztották a szívét. Most úgy érezte, lángra kap.
Egy nő állt az ajtóban, akihez hasonlatost még soha életében nem látott. Dús ezüstszín haj keretezte csábító arcát, mely titokzatos volt, hatalmas, fürkésző aranyszín szemeinek köszönhetően mégis úgy tűnt, mintha elvárná, hogy mindenki más elárulja neki az összes titkát. Csillogó színű könnyű ruhái idegenként hatottak, minthogy az ország e részében jólnevelt nő nem vett volna fel ilyet. Mégis, illett hozzá. Oly rendkívüli és kábító volt, mintha egy csillagról pottyant volna ide.
- Tas! - szólt megkönnyebbülten és leszaladt a lépcsőn. - Isteneknek hála, hogy megtaláltalak! Most végre kijuthatunk innen...
Hirtelen elhallgatott, Steelre és Palinra bámult.
- Ó - oldalpillantást vetett Tasra, és közelebb húzódott a surranóhoz. - Ki ez a két úriember?
- A barátaim! - kiáltotta áradozva. - Fényeskardú Steel, Sturm fia. Sturm Solamnia Lovagja volt, és nagyon jó barátom. AA édesanyja Kítiara, de ő nem volt lovag, hanem Sárkány Nagyúr, és nem éppen a barátom, inkább ismerősöm. Ő pedig Usha.
- Hölgyem - szólalt meg Palin, aki igézve bámulta a nőt. De csalódottan tapasztalta, hogy ő viszont egyenesen a lovagot nézi. Kísérletképp rá is mosolygott.
Steel azonban még rá se nézett, szemei a torony ablakai mögött leselkedő veszélyeket kutatták.
Usha hosszasan nézte, tanulmányozta a páncélt, melyet most már tisztán láthatott a holdfényben. Mosolya eltűnt, szemei elsötétedtek. Hangja remegett a haragtól.

- Olyanok voltak, mint te. Akik jöttek. Lábukkal tiportak bennünket, akár az út porát - hirtelen sírásban tört ki. - Miért kellett tönkretennetek az életünket? Miért tettétek ezt? Mi senkit nem bántottunk!
Most már Steel is felé fordította a tekintetét, és érdeklődéssel szemlélte őt.
- Melyik városról beszélsz, hölgyem? Kalamanról? Valóban a hatalmunkba került?
Usha szólásra nyitotta száját, de úgy tűnt, nehezen találja a szavakat. Hosszas gondolkodás után végül azt mondta:
- Nem, nem Kalamanról. A közeléből... - hangja elbizonytalanodott egy pillanatra, de aztán újra keménnyé vált - Nem volt jogotok lerohanni a szülőföldünket!
- Minden, amiről úgy képzeled, hogy ellenetek irányuló rossz cselekedet, a haladás érdekében történt, hölgyem - felelte Steel. - Nem várhatjuk el tőletek, hogy megértsétek, így hát nem is próbálom elmagyarázni - azzal újra a torony-ra vetette tekintetét. Kardját még mindig a kezében tartotta. - Dolgunk van itt, Majere, ha még emlékszel rá.
- Emlékszem .- motyogta Palin gépiesen, de teljesen máshol járt gondolatban. Usha végre felé fordította csodálatos szemeit.
- Hogy hívnak, jó uram? - kérdezte, orcái elpirultak a férfi leplezetlenül csodáló pillantása alatt.
- Palin Majere - szólt a férfi lágyan. - És a tiéd? Nem... nem értettem pontosan.
- Usha - válaszolta a lány egyszerűen.

- Usha Majere - sipította Tas, és lelkesen ugrándozni kezdett. - Hát nem nagyszerű? Usha Raistlin leánya! Megtaláltam Raistlin leányát!
- Nem! - kiáltotta döbbenten Palin.
- Jaj! - a hirtelen érzelemnyilvánítástól rémülten Usha hátrébb lépett a férfitól. - Mi a baj?
- Én... Raistlin unokaöccse vagyok! Caramon Majere az apám, és a te nagy-bátyád. Unokatestvérek vagyunk - motyogta Palin elkeseredve. - Első unokatest-vérek!
- Ez minden? - Usha kifújta magát. - Első unokatestvérek vagyunk. Engem nem bánt - mondta, és a férfira mosolygott.
A mosolya úgy ragyogta körül Palint, mint megannyi csillag egy romantikus estén. Úgy elvakította a férfit, hogy az alig látott valamit az itteni világból.
- Kettőjük édesapja ikerpár volt - mondta Tas magyarázatképpen.
- Most, hogy végre kibogoztuk a családfát - szólt közbe Steel csípősen -, fel-hívhatnám még egyszer a figyelmedet, Majere, hogy az idő egyre fogy és fontos dolgunk van benn a toronyban?
- Benn? - Usha rettegve nézett vissza a toronyra, majd felhős tekintetét Palin felé fordította. - Be akartok menni?
- Mi meg épp most jutottunk ki - magyarázta Tas, majd büszkén hozzátette: - Dalamar fogolyként tartott itt bennünket.
Palin kétkedve fogadta a surranó szavait.
- Miért tartott volna fogva benneteket Dalamar?
- Számít ez? A ligeten jöttetek keresztül - kezdte Usha, gyorsan beszélt, nehogy Tas belekotyogjon. Megragadta Palin kezét, és a szemébe nézett. - A vörösköpenyesek odabenn azt mondták, rendkívül hatalmas varázsló lehetsz, ha ilyesmire képes vagy. - Közelebb hajolt, s a fülébe suttogva folytatta. - A lovaggal együtt kivihetnétek bennünket a ligeten át, és eltűnhetnénk erről az átkozott helyről!

Keze puha és selymes volt. Érintésétől felpezsdült a férfi ereiben a vér.
- Nem távozhatok, úrnőm - mentegetődzött Palin, továbbra sem engedve el a nő kezét. - Van itt némi dolgom, amit feltétlenül véghez kell vinnem. És amúgy sem kellene szökéssel próbálkoznotok, legalábbis nem a Shoikan Ligeten keresztül. Túl veszélyes. Mi is alig éltük túl. - Tasslehoff felé fordult - Nem értem. Miért tartott fogva benneteket Dalamar?
- Mert Usha Raistlin lánya, természetesen - válaszolta Tas tárgyilagos hangon.
Természetesen. Palin sejtette a választ, még mielőtt a kérdést feltette volna. Dalamar nagyon boldog lenne, ha fogva tarthatná Raistlin Majere leányát. Aztán, mintegy varázsütésre, felmerült benne, hogy talán a lány miatt küldte őt ide a hang. Talán a nagybátyjának csak egy vezetőre volt szüksége, aki elvezeti ahhoz, aki igazán érdekli - a lányához.
Palin kihúzta a kezét Usha szorításából. Féltékenység mardosta, mérges fogai mélyen belé vájtak. Csodálta ezt a lányt, ugyanakkor féltékeny is volt rá, és vég-re megértette, milyen is volt apja és ikertestvére között az a keserédes rokonság.
Usha megérezte a hirtelen hűvösséget, amely fagyosabb volt a kísérteteknél is. Töprengő rémülettel bámult a férfira, és akaratlanul is elhúzódott tőle.
- Nem segítesz hát megszöknünk? Nagyszerű. Akkor magam megyek át a ligeten - jelentette ki gőgösen.
- Nem, Usha, attól félek, ezt nem teheted - mondta Palin élesen. - Ittlétednek oka van...
- Miért? Raistlin küldött érte? - érdeklődött Tas vidáman. - Azt hittem, Raistlin halott. Szerinted halott, Palin? Ugye nem? Ezért vagy itt! - A surranó teljesen fellelkesült.
- Majere... - kezdte türelmetlenül Steel.
- Tudom, tudom! Gyerünk - Palin megragadta Usha karját és a torony bejárata felé vezette. - Beszélgetni fogunk Dalamarral...
- De hiszen nincs is itt! - kiáltotta Usha, és kitört Palin szorításából. - Vala-mi varázslók akármijére ment valahová...
- Az ősmágia wayrethi Tornyába - egészítette ki Tas -, egy Tanácsba. Egyszer én is voltam egy ilyenen. Meséltem már arról, amikor Par-Salian egérré változtatott? Nos, azt hiszem, igazából én voltam az, aki egérré változtattam magam, de...
- Dalamar elment... - motyogta Palin maga elé.
Elboldogulok Dalamarral...

A nagybátyja így ígérte. Talán véletlen volt, de Palin kételkedett ebben. Raistlin erősen segítette. De miért? Mi célból?

- Akkor legjobb lesz, ha igyekszünk, mielőtt Dalamar visszajön. - Palin a torony ajtaja felé indult. Egy vörösköpenyes mágus állta el odabent a bejáratot.

- Mit kerestek itt ti ketten? Hogy jutottatok át a Shoikan Ligeten és az őrökön? Egyáltalán, hol vannak az őrök? ~4

Palin kinyitotta a száját. Nem volt túl jó hazudozó, de pillanatnyilag az igazsággal nem sokra ment volna. Már épp szólni akart, mikor Tasslehoff félbeszakította.

- Dalamar hívta őket - jelentette be fontoskodva. - Ami pedig az őröket illeti, A Surranók Szent Előző Kiskanalával kergettem el őket. - Újra elővette a kanalat, hogy jól megnézhessék.

A mágus rábámult, aztán Steelre és Palinra, végül az üres toronyudvarra. Zavartnak és gyanakvónak tűnt.

171

- Lord Dalamar 'küldött értetek - ismételte -, egy fehérköpenyesért és a sötétség egy lovagjáért?

- Szerinted nem teremt kellemes egyensúlyt? - kérdezte Tas. - És egyébként is, hogy juthattak volna át a ligeten, ha Dalamar bűbája nem segíti őket? Nos, ha megbocsátasz, fel kell mennünk Dalamar termeibe - visszanézett Palinékra. - Oda szeretnétek menni, igaz? - kérdezte félhangosan.

A vörösköpenyes a homlokát ráncolta. Steel barátságtalanul nézett vissza rá. Eltette már kardját, de keze még mindig a markolaton nyugodott.

- Fényeskardú Steel vagyok, Takhisis Lovagja. Küldetésem van itt. Lord Dalamar nem...

- ...várt bennünket ilyen hamar - csicseregte Tas. - Mondd meg Steelnek, hogy maradjon csöndben, és hagyja, hogy elintézzem a dolgot - suttogta újra Palinnak, aki csak remélni tudta, hogy Steel nem veszi rossz néven az újabb ellen-vetést.

Tas az ajtó felé indult. Kezét a háta mögött lengetve intett a többieknek, hogy kövessék.

- A szobájában várjuk meg Dalamart. Addig is, ha ez nem okoz gondot, szívesen innánk egy szurokbab teát. Gyere, Usha.

Steel követte a surranót. Palin is éppen indult volna, de észrevette, hogy Usha hátramaradt. Idegesen kulcsolta össze karjait, és rettegve nézett fel a toronyra.

- Épp csak hogy kijutottam - ellenkezett -, nem akarok visszamenni! A vörösköpenyes most már tényleg gyanakodni kezdett.

- Azt mondtad, velünk fogod tanulmányozni a mágia rejtelmeit, úrnőm, hogy tanítványul szegődsz Dalamar nagyúrhoz. Mi folyik itt?

- Én... még nem döntöttem el a dolgot - válaszolta Usha. - Valahová el kell vonulnom, és át kell gondolnom a dolgot. Valahol máshol! Ami pedig a mágia tanulmányozását illeti, talán nincs is rá szükségem többé. Épp elég hatalmas vagyok már most is.

- Usha - kezdte Palin, de Steel karon ragadta.

- Hadd menjen - mondta a lovag. - Csak az időnket vesztegetjük. Palin mérgesen kiszabadította magát.

- Nem érdekel, milyen hatalmas a mágiaismerete, meghal, ha nekivág a liget-nek! Egyébként - tette hozzá halkan - talán épp miatta vagyunk itt.

- Micsoda? Miért? - Steel érdeklődve pillantott a nőre.

- Mert ha ő Raistlin lánya, a nagybátyám talán őt próbálja elérni. Steel elszántan nézett Palinra.

- Lehet, hogy Raistlin valóban a lányát akarja, nem az unokaöccsét. - Steel vállat vont. - Lehet, hogy neki megnyitja a Kaput? Talán igazad van. Engem nem érdekel, a lényeg az, hogy feltáruljon Abyss Kapuja. Hozd hát magaddal, ha jónak látod.

Palin lassan visszasétált Usha mellé.

- Nem mehetsz el, hölgyem - mondta. - Kérlek szépen, maradj velem. Bízz bennem. Kitalálunk valamit.

A lány arany szemeivel a férfira nézett. Tekintete hideg volt, de ilyen közelről Palin már tisztán látta, hogy a fagyos tekintet csak a félelmet álcázta. Úgy remegett, mint egy elveszett gyermek.

- Rendben, veled megyek - egyezett bele a nő -, de velem kell maradnod.

Bőre meleg és puha volt. Arcába hulló ezüst haja vágyakozó borzongással töltötte meg a férfi testét. Sosem volt még ily csodálatos érzése - sem ilyen keserű vívódása - egész életében. Hogy vele maradjon! Jól tudta, hogy be kell lépnie Abyssbe.

172

A vörösköpenyes alaposan átgondolta a dolgokat, és úgy látszott, igazat ad a surranónak - ennek a fura csapatnak a legjobb hely biztonságosan bezárva a nagyúr termeibe.
- Elkísérlek benneteket az emeletre, Dalamar nagyúr szobájába - jelentette ki. - Együtt várjuk meg az uramat.
Ez egyáltalán nem fog menni, emlékeztette Steel egy mogorva pillantással Palint. Meg kellett találniuk az Abyssbe vezető térkaput, lehetőleg még Dalamar visszatérte előtt.
- Köszönjük, de nem szükséges - mondta Tas udvariasan. - Ismerjük az utat. Azonkívül Palin már járt itt, és Dalamarnak igen közeli barátja.
A vörösköpenyes kétkedve vonta fel a szemöldökét.
- Hát nem ismered fel? - kérdezte Tasslehoff. - Ő Palin Majere! Raistlin Majere unokaöccse! Usha pedig Raistlin lánya. És ő - intett kezével Fényeskardú Steel felé - Raistlin Majere félunokaöccse. Azt hiszem... - a surranó elgondolkozva vonta össze szemöldökét. - Na lássuk csak. Kitiara Raistlin féltestvére. Akkor lehet, hogy Steel csak negyedunokaöccs...
- Családi összejövetel - mondta Steel, felemelte a vörösköpenyest, a fal mellé állította, és egyenesen bevonult a toronyba.
A vörösköpenyes nem ment utánuk Dalamar szobájába. Arról azonban gondoskodott, hogy jó pár kísértetőr a nyomukba eredjen. A fakó, sosem pislogó szemek mindvégig bámulták őket, míg biztonságban meg nem érkeztek Dala-mar termeibe és be nem csukták az ajtót.
- Várni fognak ránk - jósolta Palin -, nem is beszélve arról, aki a laboratóriumot őrzi. A kísértetnek Dalamar azt az utasítást adta, hogy senkit, még ma-gát Dalamart se engedje be. A labort nem nyitották ki azóta, amióta a nagybátyámat...
Palin nem fejezte be a mondatot. Amit állított nem egészen volt igaz. Egyszer kinyitották az ajtót. Magius botja odabenn volt, és most a kezében tartotta.
- Ó, a kísértet miatt igazán nem kell aggódnotok - kezdte magabiztosan Tas. - Nálunk van a...
- Surranók Szent Elűző Kiskanala. Tudom. - Palin sóhajtott. Nem volt olyan hangulatban, hogy surranómeséket hallgasson. - Nézd, Tas bácsi, láttam a vésetet a kanálon. Ez egy közönséges teáska...
Szeme sarkából mozgást észlelt. Odanézett, s egy feketeköpenyes varázslót pillantott meg a szobában. Nem egy szokatlan látvány az Ősmágia Tornyában, hacsak nem fehér haja, aranyszín bőre és homokóra alakú szeme van az illető-nek. Palin nyelve a szájpadlására tapadt. Nagy nehezen megszólalt.
- Bácsikám...
Raistlin egy gyors mozdulattal félbeszakította. Aranyszín homokóraszemei a surranóra villantak. Aztán a jelenés megszűnt.
- Igen? - nézett fel Tas, aki ezalatt a kanálban gygpyörködött. - Valami olyas-mit kezdtél el, hogy ez egy közönséges kanál...
Palin gyorsan körülnézett. Vajon más is látta a jelenést? Úgy tűnt, senki.
Steel a szobában kutatott, a falakat vizsgálgatta, falikárpitok alá lesett, meg-próbált egy másik kivezető utat találni. Usha félálomban kuporgott egy széken. Tasslehoff pedig rajongva játszott a kanállal.
- Ez nem egy közönséges kanál! - folytatta a beszédet. - Szent ereklye ez, melyet Csapdarontó nagybátyám magától Mishakaltól kapott. Vagy Reorxtól? Már elfelejtettem. A lényeg, hogy működik. Ti is láthattátok, hogy működik.

173

Senki más nem látta Raistlínt. Palinhoz jött, senki máshoz. Az elcsigázottságot, fájdalmat és csalódottságot rossz köpenyként dobta le magáról. Be fog jut-ni a laboratóriumba. Az út már készen áll. Mint ahogy Raistlin Majere-ről mondták egyszer:
Neki meg fog nyílni az ajtó...
- Na hadd lássam még egyszer - Palin elvette Tastól a kanalat és tanulmányozni kezdte. Pontosan olyan volt, mint a többi kanál az asztalon.
- Igazad van, Tas - mondta lágyan. - Szent ereklye. Valóban az egyik legszentebb.

22
,gyanú. QnviEsálat. (Rajstlin laboratóriuma

)lhagyták Dalamar termét; Tas vezette a sort a laboratórium felé, az ezüst-
A kanalat határozottan maga előtt tartva. Steel nem örült a surranó társaságának, de Palin - Steel legnagyobb meglepetésére és bosszúságára - nem próbálta lerázni.
- Csak egy surranó veheti hasznát a Surranók Szent Előző Kiskanalának. -
Palin csak ezt a magyarázatot adta egy halvány mosollyal a szája sarkában.
- Mindketten tudjuk, hogy az a kanál nem mágikus - förmedt rá Steel.
- Láttad, hogy előzte a kísértetet - felelte Palin.
- Tényleg láttam? - dühöngött Steel. - Vagy csak el akarod hitetni velem, hogy láttam?
Palin kitérő választ adott.
- Magunkkal visszük a surranót, de rajta tartjuk a szemünket. Vagy inkább azt szeretnéd, hogy a saját feje után kóválygogjon a nyomunkban? „Sose fordíts hátat egy surranónak", vagy hogy mondják a törpék.
- Úgy mondják? - vágott vissza Steel. - Én ezt úgy hallottam: „Sose fordíts hátat egy varázslónak"!
A testetlen szemek hunyorogtak, felvillantak, majd eltűntek. Egy surranó kezében egy evőkanállal nem árthat ilyesfajta lidérceknek. Steel tudta ezt, és tudta, hogy Palin is tudja. Palin azonban türelmetlenül haladt a cél felé. Kétségei, félelmei mind elszálltak. Kipihent volt, és magabiztos. Semmi sem történt; látnia kel-lett valamit, valami jelet. De Steelnek fogalma sem volt arról, mi is lehetett az. Vajon annyival hatalmasabb lett volna az ifjú mágus, mint amilyennek Steel előtt mutatta magát? Vagy ez a fura nő az aranyszín szemeivel része volt a tervnek? Talán a lovagot akarták csapdába csalni? Sose bízzon az ember varázstudókban. Steel elhatározta, hogy alaposan körmére néz Palinnak és a nőnek egyaránt.
Csak másztak felfelé az árnyas lépcsőkön, körbe-körbe, míg lábuk belefájdult, a falhoz simultak, nehogy magával rántsa őket a feneketlen sötétség. Senkivel sem találkoztak. Senki sem zavarta őket. Senki sem állította meg őket. Talán teljesen kihalt a torony, csak ők kapaszkodnak felfelé csendesen.
Az Ősmágia Tornyának hírhedt laboratóriuma csaknem a torony legtetején volt. Az Abyssbe vezető egyetlen Kapu annak a laboratóriumnak az ajtaja mögött volt.
Talán.
- Mesélj nekem erről a Kapuról, Majere - törte meg a csendet Steel, ahogy fel-felé araszoltak.
Palin vonakodott.
- Nagyon keveset tudok róla - kezdte.
- Én viszont sokat! - szólt közbe buzgón a surranó.
Steel ügyet se vetett rá.
- Mágus vagy, Majere, igaz? Gondolom, megtanították ezeket a dolgokat a mágusiskolában, vagy ahol tanultál.

- A történetét ismerem - válaszolt amaz kitérően.
- Én is! - csicsergett közbe megint Tasslehoff. - Egy csomószor jártam ott. Ott voltam Caramonnal és Raistlinnel, amikor Raistlin nem Raistlin volt, hanem Fistandantilus, és belépett az Abyssbe, hogy megküzdjön a Sötétség Királynőjével, csak éppen nem sikerült. Szeretnéd hallani a történetet?
- Nem - mondta Steel. - A Kapuról akarok hallani, mivel mindketten átlépünk rajta - mondta hangsúlyosan, és elszántan Palinra nézett.
A Mágusbot fényesen megvilágította az ifjú varázslót. Palin arca mélyen elvörösödött, szeme izgatottan csillogott.
Ahogy Steel elkapta a pillantását, a fiú gondosan eltolta magától a botot, és az árnyék mögé fúrta tekintetét.
Tényleg tervez valamit, gondolta Steel, és kétszeres éberséggel haladt tovább.
- Visszamegyünk az Abyss mélyére? - kérdezte Tas, de a surranó nem hangzott olyan lelkesnek, mint amilyen a legtöbb surranó lenne egy ilyen lehetőség-nél. - Remélem, tudjátok, hogy az Abyss nem túl kedves hely. Tulajdonképpen borzasztó. Nem vagyok biztos benne, hogy veletek akarok menni.
- Nagyszerű - mondta Steel -, mivel nem is fogsz. Folytasd a történetet, Majere.
- Mindegy, csak beszélgessünk - szólt közbe Usha. - Ha valaki beszél, nem olyan félelmetes ez az egész.
Palin azonban semmit sem mondott. Egyre csak kapaszkodott felfelé, míg egy széles lépcsőpihenőhöz

nem értek. Fújtatva, fájó izmokkal, egyszerre torpantak meg. A laboratórium fáklyákkal övezett ajtaja még mindig magasan felettük volt. Leültek a pihenőre, és hálásan nyújtóztatták ki lábaikat.

- A Kapu?... - bökte a mágust oldalba Steel.

- Igazán nem nagyon van róla mit mondani - Palin hanyagul megrántotta a vállát. - Réges-rég öt térkapu létezett, egy-egy az Ősmágia valamennyi Tornyában. A mágikusan gyártott Kapukat azért készítették, hogy a varázslók közlekedhessenek a tornyok között a térkapu-varázslataik nélkül. Mivel csak egymás közötti használatra tervezték, a mágusok nem jöttek rá, hogy véletlenül olyan csatornákat hoztak létre, melyek segítségével ebből a világból más létsíkokra is el lehet jutni. Takhisis királynő azonban tudott erről. Mivel az Abyss csapdájába szorult, a gonosz sárkányaival együtt már régóta egy be-járatot keresett, amin át Krynnre juthat, de Paladine és az ő jó sárkányai meg-akadályozták ebben. Paladine-nak azonban nemigen volt hatalma a varázsismerők között, akik köztudottan a maguk feje után jártak.

Takhisis t' 1~lt egy feketeköpenyes varázslót, aki gyengének tűnt a kísértéssel szemben. Egy gyönyörű nő alakját vette fel, és minden éjjel megjelent a varázs-ló álmában, csalóka ígéreteket suttogva a fülébe. A férfi a csábító befolyása alá került. Megfogadta, hogy megkeresi és magáévá teszi.

.,Más időben, más síkon vagyok fogoly" - mondta neki Takhisis. - „Csak te, a te hatalmad szabadíthat ki innen. Be kell lépned a Kapun át. Őrizd meg képemet a fejedben, s én vezetni foglak."

Palin hirtelen megtorpant ennél a pontnál. A bot fényében az arca hihetetlenül elsápadt.

Én vezetni fogtak... A szavak tovább lebegtek a levegőben.

- Mi történt a varázslóval? - kérdezte Usha.

- Én tudom! Én tudom! - Tas felnyújtotta a kezét.

Palin megköszörülte a torkát, majd folytatta:

- A vágy vezérelte varázsló belépett a Kapun, Takhisis látványa a vérében pezsgett. Hogy mi történt ott vele, senki sem tudja, hisz nem tért vissza. Mihelyst a tér-kapu kinyflt, Takhisis királynő és sárkányserege Krynnre özönlött, és a legenda szerint ekkor tört ki az első Sárkányháború.

Huma, Solamnia nemes Lovagja visszaűzte az Abyssbe a Sötétség Királynőjét. A mágusok szégyenkezve próbálták mindörökre lezárni a térkapukat. Sajnos azonban azok a mágusok, akik készítették, mind odavesztek a Sárkány-háborúban, s velük a tudás és a hatalom is. A megmaradt varázslók nem tudták lezárni a Kapukat. De lehetetlenné tették a belépést - legalábbis úgy hitték. Azt a feltételt szabták, hogy csak két ember léphet át a Kapun: egy feketeköpenyes varázsló egy hithű fehérköpenyes pap társaságában. Azt hitték, ily szentségtelen szövetséget lehetetlen létrehozni, s így a térkapuk biztonságban vannak.

Idővel, ahogy Istár kiemelkedett, amikor a vallás kitagadta a varázslókat, az Ősmágia Tornyai közül három eltűnt vagy megsemmisült. A térkapuik velük pusztultak. A Palanthas Tornyában élő varázslók beleegyeztek, hogy elhagyják azt, cserébe a Papkirály ígéretéért, hogy Wayrethben tovább gyakorolhatják tudományukat. Mielőtt azonban mindannyian elhagyták volna a tornyot, a varázs-lók Zhaman erődjébe költöztették a Kaput, abban a reményben, hogy senki sem talál ott rá.

- Én találtam meg! - sipította Tas. - Azazhogy részese voltam. Caramonnal és Raistlinnel voltam a múltban, bár nem kellett volna ott lennem. És Crysania, a fehérköpenyes papnő Raistlinnel átlépett a Kapun, és így jutott Raistlin az Abyssbe. És Crysania is vele ment és a Sötét Királynő majdnem megölte őt, de életben maradt, csak éppen megvakult, és Caramon utána ment és kihozta onnan, és Raistlin rájött, hogy szörnyű hibát követett el, és hogy a Sötét Királynő a világra akart bejutni, ezért ő - úgy értem, Raistlin - feláldozta az életét, Abyssben maradt, és zárva tartja a Kaput. Caramon azt hiszi, hogy a fivére békésen alussza örök álmát cserébe az áldozatért, ami azt jelentené, hogy végül is Raistlin nem is az Abyssben van...

- Hoppá! - Tas izgatottan felugrott. - Hát ezért lépünk át a térkapun, Palin? Hogy megkeressük Raístlint? Ebben az esetben veletek megyek - ajánlotta fel a surranó nagylelkűen. - Raistlin és én nagyon jó barátok voltunk. Amíg meg nem ölte Gnimsht, a gnómot. - Tas elkomorodott. - Igazándiból ezt sosem bocsátottam meg neki.

- Azért szálltok alá, hogy felkeressétek Raistlin Majere-t? - kérdezte Usha, de nem nézett Palin felé, csak a mellénye szegélyét babrálta, mialatt beszélt.

- Előbb be kell jutnunk a laboratóriumba - mutatott rá Palin. - Messze vagyunk még attól, hogy bárkit is felkereshessünk az Abyssben!

- És nincs köztünk se feketeköpenyes mágus, se fehérköpenyes pap - tette hozzá Steel. - Ami a

történeted alapján, Majere, azt{elenti, hogy esélyünk sincs belépni, és soha nem is volt rá esélyünk. - Talpra ugrott, kezét kardja markolatára szorította. - Egész végig tudtad ezt! Miféle cselt forgattál a fejedben, mondd! Vagy van valami, amit nem mondtál még el nekünk?
- Semmi trükk - mondta Palin csendesen. - Az igazat mondtam, legalábbis tudomásom szerint. - Steelre pillantott. - Fogalmam sincs, hogy juthatnánk be...
- Dehogy nincs. Máskülönben nem jöttél volna el eddig. Miről tudsz még, Majere?
Palin megmarkolta a Mágusbotot, és talpra állt.
- Tudom, hogy a becsületszavamat adtam neked, és hogy nem fogom meg-szegni.
- Egy varázsló szava síkos mint egy angolna - morogta Steel vicsorogva.
- Egy Majere szava viszont semmiképpen - felelte megvetéssel Palin. - Indul-hatunk?
Folytatták a kapaszkodást az egyre csak felfelé tekergőző lépcsőkön. Jól tudták, hogy figyelik őket, bár nem láthatták, hogy kicsoda.
Minden egyes lépés emlékeket idézett Palinban: a nagy Próbája emlékeit, melyet ebben a toronyban tett le. Dalamarból kiindulva itt minden illúzió. Vajon tényleg az volt? Oly valóságosnak tűnt. A Próba azonban mindig valódinak tetszett azoknak a varázslóknak, akiket alávetettek, akik életüket kockáztatták a mágia megszerzéséért.
Talán a Próba volt a valóság, s Palin egész élete illúzió.
Lecsukott szemmel nekivetette hátát a torony jéghideg falának, és életében először bízta magát a mágiára. Érezte, hogy vérében lüktet, s a bőréhez ér. A mágia szavai többé nem végzetet, hanem üdvözletet, hívogatást jelentettek. Egész teste extázisban remegett a mágia hatalma alatt...
Palinba kínzón nyilallt a Próbának ez a perce. Már régóta, nagyon régóta nem érezte ezt az extázist. Sosem hitte el senkinek, még magának sem - egészen mostanáig. A varázslás lélektelen munkává alacsonyult. Varázsigéket tanulmányozott késő éjszakáig, újra és újra átismételgette a szavakat, kínosan ügyelve a megfelelő hangsúlyra, a pontos kiejtésre. Varázsszavak kavarogtak a fejében, ha aludni próbált, álmaiban varázskomponensek nyüzsögtek. Már megtapasztalta az ereiben lüktető pezsgést, ha egy igét elmondott, a megelégedettséget, hogy a mágia az elvárásoknak megfelelően működött. De ez sosem tölthette ki a bizonytalanság, a reménytelenség és a kétségbeesés ürességeit, amikor a varázslat nem sikerült.
És egyre gyakrabban nem működött. A szavak mind összekavarodtak a fejé-ben, egymásba gubancolódtak. Már nem emlékezett, hogy az első szó utolsó szó-tagja, vagy az utolsó szó első szótagja hangsúlyos. Nem találta a megfelelő varázskellékeket, melyek egy perccel azelőtt még erszényében voltak...
Mikor kezdett el bensőjében növekedni a félelem? Nem első kalandja alkalmával, amikor bátyjaival utazva Dougan Redhammerrel, a törpével találkoztak, hogy újra megszerezzék Gargath Szürkekövét. Akkor mámorító volt a mágia, és felüdítő a veszély.
Buzgón tért vissza tanulmányaihoz, bár mestere nem akadt. Krynn egyetlen mágusa sem vállalta volnaRaistlin Majere unokaöccsét tanítványnak. Palin meg-értette ezt. Eszt addig a pillanatig nem is érezte, hogy mesterre lenne szüksége. Dolgozhat egyedül is, mint ahogy nagybátyja is tette.
Eleinte jól haladt, csak látszatja nem volt. Hónapok teltek el. Alig, vagy egyáltalán nem nőtt a varázsereje. Néha úgy tűnt, feladja. Wayreth tornyába utazott, a Tanács elé, konzultálni.
- Türelem - hangoztatta Dalaniar. - Türelem és tudomány. Akik fehér köpenyt választanak, végül nagyobb hatalmat nyernek, mint a vörös vagy fekete köpeny hívei, de ennek ára van. Járnod kell megtanulni, mielőtt szaladni próbálnál.

A nagybátyám sosem járt! Palin érezte a benne munkálkodó tehetetlenséget. Bosszantotta a gépies tanulás, a végeláthatatlan körmölés, a füveskert turkálásával elvesztegetett számtalan óra.
Mindemellett munkájába beszivárgott, és megmérgezte az egyre növekvő félelem, hogy tehetségtelen, hogy sosem lesz több, mint egy nevetséges bűvész, aki csak arra jó, hogy kisgyermekek névnapi összejöveteleit vidítsa fel apró trükkjeivel.
Saját magának akarta bebizonyítani értékeit, ezért hagyta félbe tanulmányait, és indult el a lovagokkal. Rettenetes hibát követett el... és a fivérei fizettek meg érte.
Palin egymás után vette a lépcsőket, gépiesen erőltetve sajgó lábait újabb és újabb lépésekre, úgy lekötötte a múlt, hogy érzéketlenné vált a jelenre. Már nem észlelte a környezetét, és azt sem fogta fel, hogy elérték céljukat, amíg a surranó bele nem csimpaszkodott hófehér köpenyébe.
Eleinte üveges tekintettel nézett Tasra, fel sem fogva, rpi történik. Aztán pislogott egyet, s újra a

jelenben volt.
- Igen? Mi a gond?
- Azt hiszem, megérkeztünk - suttogta félhangosan Tas, és az ajtóra mutatott. - Ez az?
Palin felemelte a botját. A kristályból kiáramló fény széthasította a sötétséget. Széles pihenőn álltak, közvetlenül egy faajtó alatt, melyet kovácsoltvas pántok tartottak. Pár lépcsőfok vezetett az ajtóhoz.
- Ismerem ezt a helyet - válaszolta Palin legjobb tudása szerint: torka mint a csont, szája mint a tapló, nehezére esett a beszéd -, itt tettem le a Próbámat. Igen - megállt, száraz nyelvével végignyalta cserepes ajkait -, ez a laboratórium.
Mindenki némán állt, Tast kivéve. Közelebb húzódtak a bot fénykörének védelmében. A fénykörön kívül visított és susogott a kormos sötétség. Félig sejthető árnyak suhantak át, fantomkezeikkel utánuk kapkodtak. Ha a bot fénye kialszik, mindannyian a vaksötétbe zuhannak.
- Gyerünk, Majere - Fényeskardú Steel hangja türelmetlen és rekedt volt. - Lépj közelebb, és nyisd ki az ajtót.
Egy kép emléke rohanta meg Palint. Egy kép a múltból.
Két hideg fehér szem bámult rá a sötétből - testetlen szemek, hacsak nem maga a sötétség volt húsuk és vérük...
- Állj félre - szólt Dalamar - és engedj utunkra.
- Nem tehetem, Torony Mestere. Parancsod így szólt: "Fogd ezt a kulcsot és őrizd az örökkévalóságig. Ne add senkinek, még saját személyemnek sem. És ettől a pillanattól egyetlen dolgod ezen ajtót őrizni. Senkit be nem enged-ni. Gyors halált hozni mindarra, aki megpróbálja..."
- Át kell jutnunk az őrző mellett - mondta Palin.
- Miféle őrző mellett - követelőzött türelmetAnül Steel. - Semmiféle őrző nincs errefelé!
Palin a szemét erőltette. Sötétséget látott csupán körös-körül. Az egyetlen, ami fénylett, a Mágusbot volt. És ez előtt a fény előtt szétnyílt a sötétség.
A kísértetet nem látta sehol. A suttogások a sötétben nem fenyegetik, jött rá Palin hirtelen - ujjongtak inkább. Talán a Torony Egyetlen Mesterének visszatér-tét várták?
- Nem jó ez így! - suttogta az ifjú varázsló.
De igen, öcsém, nagyon jól van!

Könnyek szöktek Palin szemébe. Ahogy megremegett, a bot fénye vibrált rázkódó kezében. Mit keresek én itt? Arra használ...
- Hát persze, hogy eltűnt az őrző - jelentette ki határozottan Tasslehoff Fúró-láb. - Hallott a kanalamról. Gyerünk, Palin! Vezetlek benneteket!
A surranó zsebébe gyömöszölte a kanalat, és felszökkent a lépcsőkön.
- Állj meg, Tas! Ne menj be oda!
Ezek a szavak azonban sajnos nem szerepeltek a surranók szótárában. Palin rettegve nézte, félig arra számítva, hogy amint az őrző felbukkan, a surranó holtan terül el a lépcsőn.
De semmi sem történt.
Tasslehoff biztonságban elérte a laboratórium ajtaját. Megzörgette a kilincset, a zárra nézett és megtaszította az ajtót.
Az ajtó némán kitárult.
Fagyos levegő tódult ki, dohos penész és egyéb kellemetlen szagokat sodorva feléjük. Usha öklendezni kezdett és száljával eltakarta orrát és száját. Steel elfintorodott és előhúzta kardját.
- Halálszag - suttogta.
Tasslehoff a küszöbön egyensúlyozva bámult befelé.
- Tyű! - hallották a hangját, és a surranó egyetlen szökelléssel beugrott az aj-tónyíláson és eltűnt a sötétben.
Palin maga előtt látta a varázsszeres csuprokat, a mágikus kincseket, a varázskönyveket, a tekercseket - mind-mind egy surranó fürge ujjainak félelmetes közelségében. Sokkal nagyobb veszélyben voltak most, mint az elátkozott kísértetektől körülvéve.
- Tas! - lökte félre Steelt az útjából Palin. Felkapta köpenye alját és felszáguldott a lépcsőn. - Tas! Azonnal gyere ki onnan! Ne érj semmihez!
Az ajtóban állva hirtelen elfogta a rettegés, és visszatartotta a belépéstől. Nem volt jó, egyáltalán nem volt jó ez így. Palin bevilágított botjával a helyiségbe.
Tasslehoff a szoba közepén állt egy hatalmas asztal előtt, és elkerekedett szemmel bámulta a rajta sorakozó csodálatos tárgyakat.
- Tas! - förmedt rá Palin, de kissé megkönnyebbült. - Gyere ki onnét! Hallotta, hogy a háta

mögött Steel csörtet fel a lépcsőn.
A bot fénye kialudt. Sötétség burkolta be őket, köréjük folyt, összecsapott felettük, mintha meg akarná fojtani őket.
Steel átkozódott. Usha rémülten sikoltott.
- Senki se mozduljon! - figyelmeztette társait Palin, és szörnyű kép villant agyába, ahogy zuhannak, és csattanva érkeznek a torony kőpadlójára, elképzelhetetlenül mélyen odalenn.
- Shirak!
A kulcsszó nem segített. Vagy pedig a bot nem engedelmeskedett. A sötétség egyre csak mélyült, sűrűsödött.
- Mit művelgz, Majere? - mordult rá Steel. - Izzítsd fel azt a nyavalyás botot!
- Próbálom! - hebegte Palin. Dühös volt és tehetetlen. A mágia megint cser-ben hagyta.
Acél súrlódott a kőhöz. Csizmás lábak nehéz léptei közeledtek a lépcsőn. Steel igyekezett megtalálni őt.
- Palin! - szólt rettegve Usha. - Felmegyek hozzád! Ne mozdulj!
- Usha, vigyázz! - Palin félig hátrafordult, megpróbált visszaindulni, hogy el-érje a nőt.

- Palin! - Tas hangja élesen visszhangzott a torony belsejében. - Sikerült meg-markolnom valamit. Talán ez segíthet!
- Tas, ne tedd! - kiáltotta Palin, és visszafordult.
Csörgő hang hallatszott, mint amikor egy üveg eltörik.
Palin botjával tapogatózva botorkált előre, mint egy vak koldus a piacon, egyenesen a laboratórium krémszerű sötétsége felé. Steel közvetlen mögötte járt. A lovag megdermedt, ahogy a küszöbre nézett, és megállt. Nem lépett be.
Az ajtó pedig döndülve becsapódott.
Dalamar visszatér. Az üzenet. (Usha varázslata
Majere! - Fényeskardú Steel elkeseredetten ugrott neki az ajtónak, hogy betörje. - Átkozott Majere! Nyisd ki!
- Palin! - Usha a lovag mellett állt, és öklével dörömbölt az ajtón.
A lovag halvány kiáltásokat hallott, és az ajtót is döngették a túloldalról. Talán Palin próbálta kinyitni azt... vagy éppen be akarta zárni.
Steel úgy gondolta, az utóbbiról van szó.
- Menj vissza a pihenőig - utasította a nőt.
- Mit akarsz csinálni?
- Megpróbálom bedönteni az ajtót. Az előbb úgy éreztem, mintha egy kicsit engedett volna.
Eredj. Útban vagy.
- De... olyan sötét van! - tiltakozott Usha remegő hangon. - Nem látok! Mi lesz, ha... ha leesek innen?
Steelt átkozottul nem érdekelte, vajon leesik-e a lány vagy sem, de megzabolázta türelmetlenségét.
- Tapogasd ki a lefelé vezető utat. Maradj a fal közelében. Észre fogod venni, ha a pihenőhöz értél. És ha már ott vagy, ne mozdulj el onnan.
Hallotta a nő óvatos lépteit, ahogy lassan lefelé indult a lépcsőn, de aztán az ajtóra koncentrált, és elfeledkezett róla. Fel kell futnia a lépcsőn, hogy elérje az ajtót, ami lényegesen csökkenti az ütközés erejét...
A nő élesen sikoltott.
- Lovag, nézz hátra!
Steel felemelt karddal hátrafordult.
Két fakó szem izzott a sötétben.
- Távozz, nemes lovag. Tilos a bejárás.
- A varázslót beengedted! És a surranót is - vágott vissza Steel.
- Én nem engedtem be őket.
- Akkor kicsoda?
- A Torony Mestere.
- Dalamar nagyúr visszatért? Akkor neki mondd meg, hogy engedjen be! - követelte Steel.
A szemek közelebb kúsztak. Az alvilág fagyos lehelete átjárta a lovag csontjait. Összeszorította a fogait, hogy ne vacogjanak, és szorosan megmarkolta a kardját.
- Nem Dalamarról beszélek - mondta a kísértet. - Távozz azonnal, nemes lovag, vagy ne távozz sohasem.

- Segítség! - kiáltotta Usha. - Segítsen már valaki!
Hangja reszketve visszhangzott a sötétben, körbe-körbe verődött a torony belső falai között, s kútba hajított kőként zuhant egyre lejjebb és lejjebb. Oly furcsa és félelmetes volt ez a visszhang, hogy a nő nem merte megismételni a kérést.
A segítség jöhetett is, nem is, kedve szerint. Steel foglya azonban az ajtó másik oldalán volt. A lovag küldetése állt vagy bukott annak az ajtónak a túlolda-

lán. Egyszer már hibázott. Tétovázott, hogy átlépje-e a küszöböt, ahelyett hogy egyből belépett volna. A varázslók e birodalma idegen volt, és nyugtalanító. Még a levegő is ragadt és bűzlött a mágiától, a sötétség nyughatatlan szellemei zsibongtak benne. Olyan ellenségre vágyott, akit láthat és tapinthat. Friss levegőre vágyott, kardok ütközésének tiszta csengésére. Elvágyódott ebből a nyomorult máguserődből, de nem hagyhatta el a posztját, még ha belepusztul is.
A kísértet felé sújtott. Kardja fütyülve szelte át a levegőt, és szikraesőt hányva csapódott a sziklafalnak. A fakón villogó szemek megnőttek, s mintha kiguvadtak volna az őket körül-ölelő semmiből. A kezek a lovag felé nyúltak, a kezek, melyek egyetlen érintése halálos lehetett.
Steel újra lesújtott.
- Takhisis - kiáltotta -, légy velem!
- Hiába imádkozol, nemes lovag - szólt egy hang. - Királynőnk nem uralkodhat e helyen.
Meleg sárga fénygömbbel oszlatta el a sötétséget a vörösköpenyes varázslónő. Mellette a pihenőn egy boszorkánymester állt - egy feketeköpenyes elf. Steel először csodálkozott, de aztán rájött, hogy bizonyára sötételfről van szó, aki a fény ellen fordult, és népe törvényei ellenében él. Minden bizonnyal Sötét Dalamar, az ősmágia Tornyának Mestere.
Vagy csupán vigyázott a toronyra, amíg el nem jön az igazi Mester? Dalamar felfelé nézett a lépcső tetején álló lovagra.
- Hallottam, hogy behatolóink vannak, és hogy egy lovag és egy fehérköpenyes mágus jutott át épségben a Shoikan Ligeten. Eleinte nem akartam elhinni, de most már értem. Takhisis lovagja. De hol a fehérköpenyes, akivel jöttél? Hol van Palin Majere?
- Odabent! - válaszolta Usha a laboratórium felé mutatva. - Abba a... abba a szobába ment be. A surranó is vele tartott. De aztán becsapódott az ajtó és mi már nem tudtunk...
Hangja elhalkult. Dalamar arca hamuszürkévé vált. Tomboló haragját az őrzőn töltötte ki, aki még mindig a közelben lebegett.
- Nem teljesítetted a feladatod! Úgy parancsoltam, hogy senkit ne engedj be-lépni!
- Dalamar nagyúr, parancsaid felülbíráltattak - felelte a színtelen hang - a Torony Egyetlen Mestere által.
Dalamar nem válaszolt. Arca borús és fagyos volt, fagyosabb, mintha az élő-holtak alvilági mancsai érintették volna.
Steel érezte a sötételf erejét, haragja hevét. Nem lepődött volna meg, ha a toronyfalakat is megolvasztotta volna. Usha meghúzta magát, a falhoz lapulva mi-nél távolabb igyekezett kerülni a dühét magába fojtó mágustól. Még az elf társa, a varázslónő is önkéntelenül hátralépett. Steel csak azért állt szilárdan, mert becsülete miatt nem mozdulhatott el onnan.
Végül azonban Dalamar arcizmairól eltűnt a feszültség. Lángoló szemeiben alábbhagyott a tűz, tekintete a semmibe révedt. Önmagát szemlélte, magában gondolkozott.
- Végül is talán így lesz a legjobb. Talán ő tud valamit...
Dalamar szája ironikus mosolyra görbült.
- Szemmel láthatóan kicsúsztak a dolgok a kezünkből, Jenna. Legalábbis pillanatnyilag.

Úgy tűnt, a varázslónő egyetért vele. A csukott ajtóra irányította tekintetét, az-tán a lovagra, majd a fal tövében kuporgó nőszemélyre.
- Mit akarsz tenni ezekkel?
Dalamar újra a lovagra nézett, és arcát fürkészve szemében felismerés csillant.
- Talán bizony te vagy Fényeskardú Steel?
Steel, emlékeztetve magát, hogy egy hatalmas boszorkánymester előtt áll, nem fedte fel megdöbbenését.
- Én vagyok - húzta ki magát büszkén.

- Kitiara fia! - kiáltotta Dalamar. - Látnom kellett volna a hasonlóságot. Is-mertem az anyádat - tette hozzá keserűen.
- Megölted az anyámat - felelte Steel vészjósló hangon.
- Ami természetesen becsületbeli ügy, amiért a véremmel kell fizetnem. - Dala-mar vállat vont. - Tőlem nyugodtan. Kihívsz. Elfogadom a kihívást. Te megtámadsz, én megöllek. Kárba vész egy jó harcos. Takhisis egyikünkkel sem lenne elégedett. Csatában végeztem anyáddal, Fényeskardú Steel. Önvédelem volt. Ő támadott először. Megmutathatnám azt a heget. Sajnos a többit, amely reá emlékeztet, nem áll módomban megmutatni.
Az utolsó szavakat egész elhalkuló hangon suttogta. Steel nem is volt bizonyos benne, hogy egyáltalán hallotta őket, és úgy döntött, hogy figyelmen kívül hagy-ja. A Látomásra gondolt, mint Takhisis valamennyi lovagja, ha döntenie kell. Talán az ő akarata, hogy megküzdjön ezzel a sötételffel, és nagy valószínűséggel el-pusztítsa annak mágiája? Talán az Ő akarata, hogy mindhiába álljon ennek a laboratóriumnak az ajtaja előtt? Vagy más tervei voltak vele őfelségének?
Mélyen belegondolt a Látomásba. Anyja képe jelent meg az elméjében. Kezében tartotta a kardját, hüvely nélkül, mintha használni akarná. Az anyja mögött azonban még egy alakot látott - egy ötfejű sárkányt. Anyja a sárkány árnyékában állt. Az egész olyan zavaros volt...
- Nemes lovag! - szólította Dalamar, ki tudja hányadszor próbálta már magára terelni Steel figyelmét.
- Mit mondtál az előbb, nagyúr? - kérdezte Steel a homlokát ráncolva, és továbbra is megpróbált Sötét Királynője gondolataiban olvasni.
- Azt mondtam, hogy valaki megpróbált kapcsolatba lépni veled - ismételte meg türelmesen Dalamar. - Azt hiszem, a parancsnokod.
- Hogy lehetséges ez, nagyúr? - kérdezte gyanakodva Steel. - Senki sem tud-ja, hogy itt vagyok. Mit mondott az illető?
- Fogalmam sincs - felelte Dalamar sértetten. - Nem vagyok futár. Ami pedig azt illeti, szerintem onnan tudta, hogy hol vagy, hogy valaki közölte vele. Talán épp az a valaki, aki épségben átjuttatott a Shoikan Ligeten. Ha felhagysz őrfeladatoddal, Fényeskardú, elviszlek oda, ahol beszélhetsz a feletteseddel. Biztosítalak - tette hozzá Dalamar -, hogy hiába várakozol itt. Még én sem léphetek be a laboratóriumba. A shajµfi szólította unokaöccsét. Kettejükre kell bíznunk a dolgot.
- Palin Majere a foglyom volt - vetette közbe Steel még mindig habozva. - Becsületszavát vettem, hogy nem szökik meg.
- Aha - mondta Dalamar, azonnal megértve a dolog súlyát. - Akkor valóban nehéz választás előtt állsz.
Steel csak egy pillanatig tétovázott. Parancsnoka tudta, hogy hol van. Bizonyára Takhisis akarata volt, hogy lovagja másfelé irányítsa lépteit. Bizonyára azt is akarta, hogy életben maradjon. Steel eltette kardját és leereszkedett a lépcsőn.
Nyomában a két fakó szem azonnal elfoglalta őrhelyét.

184
- A Látómedencéhez viszlek - mondta Dalamar, ahogy a lovag mellé ért a pihenőre. Ott aztán beszélhetsz a parancsnokoddal. A mágia ösvényein fogunk közlekedni. Sokkal gyorsabb és összehasonlíthatatlanul kíméletesebb, mint eze-ken a lépcsőkön mászkálni. - A sötételf Steel karjára helyezte kezét. - Valószínűleg erős szédülést fogsz érezni...
- És velem mi lesz? - kérdezte Usha, mintha egy hideg kőszobor kelt volna életre. - Velem mit csináltok? És mi történt Palinnal? Vele akarok menni!
- Jenna, gondoskodj róla - rendelkezett Dalamaz.
A varázslónő mosolyogva bólintott.
Dalarnar varázsszavakat suttogott.
A sötétség szétnyílt Steel előtt. Még emlékezett rá, hogy menekülni akart, de a mágus maga előtt terelte.
Aztán szilárd talajt érintett a lába. Egy medence szélén állt, és saját tükörképét látta a fodrozatlan, sötét vízben.
Usha főként azért tartott a többiekkel, mert nem akart egyedül maradni. Az-tán meg bevallotta magának, hogy igen vonzónak találta az ifjú varázslót. Ő volt életében az első férfi, aki nem olyan ostobán és durván viselkedett, mint azok a csirkefogók, akik megtámadták a piacon, sem olyan nyíltan és fenyegetően mint az elf, sem olyan hűvösen és kegyetlenül, mint a sötét lovag.
Palin más volt. Sok mindenben a Védelmezőre emlékeztette őt. Gyengéd volt és sebezhető; érezte a

benne lapuló félelmet, mint sajátját is. Valami szörnyű fáj-dalom, titkos bánat nyomta a lelkét. Mégis, erős volt, határozott és bátor. Emlékezetébe idézte az arcát, és érezte, hogy szíve elszorul, kényelmetlenül, fájdalmasan, de rendkívül vigasztalóan.
- Palinnal akarok menni - szögezte le Usha.
- Csak fáradj előre - intett Jenna a laboratórium ajtaja felé, az őrző testetlen szemeire.
Ushának más gondolata támadt.
- El akarok menni - jelentette ki. - Mindenki elment. Nem tarthatsz itt akaratom ellenére.
- Nem, valóban nem - válaszolta Jenna hűvösen. - Egy ilyen hatalmas varázs-lónő, mint te, oda megy, ahová csak akar.
Usha akart is - jobban, mint bármi mást eddigi életében -, oly messze kerül-ni ettől a gonosz toronytól, amennyire csak lehet. Nem volt már itt semmi dolga, nem kötötte semmi az ittlévőkhöz sem... talán Palin Majere-t kivéve.
Felpillantott az ajtóra, melyen keresztül a férfi eltűnt. A kísértet szemei bámultak vissza rá.
- Akkor elmegyek - mondta Usha, és kinyitotta zsákját.
Tanácstalanul bámulta a benne levő fura tárgyat. Tudta, hogy mágikusak, de semmi többet. Keseregve gondolt vissza arra, miért is nem figyelt oda jobban az útmutatásokra. Rengeteg gyűrű, egy tejkvarc bross, egy másik gránátból és egy obszidiánból, két lila szalaggal átkötött tekercs, egy kis zsák édes illatú gyógyfű, egy kis darab kötél, amennyire meg tudta állapítani, használhatatlan, számos apró faragott állatfigura és egy kis üvegcse.
Becsukta szemeit, és minden gondolatát összeszedve próbált visszaemlékezni népének szavaira.

Az emlékek bátorítóan, melegen jöttek, feledhetetlenül.
Könnyek szöktek a szemébe. Olyan hűvös és önző volt. Azt kívánta, bárcsak visszatérhetne ahhoz a perchez, és újra átélhetné, és elmondhatná, milyen hálás is nekik, mennyire szereti őket, és hogy mennyire, de mennyire hiányozni fognak.
- Ha bármikor veszélybe kerülsz, ahonnan menekülnöd kell, használd ezt... Tisztán látta a Védelmezőt, amint magyaráz, és érezte, hogy egy tárgyat nyom a kezébe.
Milyen tárgyat? Melyiket?
- Azt javaslom, hogy ha nem akarsz egyedül maradni a sötétben itt a lépcsőn, akkor gyere velem - tanácsolta Jenna, majd szárazon hozzátette. - Hacsak nem távozol közülünk.
- Távozom - felelte Usha.
Vagy az obszidiánmedál volt, vagy az üvegcse, egyik a kettő közül. Az egyik az árnyakkal csinál valamit, de ennek most nem nagy hasznát vette volna. Ezen a rémes helyen már annyi árnyék volt, hogy ezzel már az az izé sem tudott volna mit kezdeni. A másik azonban kihúzza a veszélyből. De hogyan? Usha képtelen volt előidézni, de ennél a helynél bármi jobb.
Az obszidián fekete volt, akár az árnyak. A logika szerint az amulett nem a menekülést szolgálta, így az üvegcsét kell kipróbálnia.
Usha mágiaillatban élt, de csak jó és hasznos dolgokra szolgáló mágiák illatában. Sosem látott gonosz vagy ártalmas mágiát - amíg ebbe a toronyba nem került. Így aztán egyáltalán nem félt attól, hogy valami ismeretlent próbáljon ki. A Védelmezője adta neki, és ő megbízott abban a férfiban.
Usha előhúzta az üvegcsét, feltörte a viaszdugót, ami körbefogta. Jenna felé szökkent, de már késő volt.
Sárgásfehér füst kígyózott elő vékony csíkban az üvegcséből. Illata édes volt, mint a frissen kaszált fűé, és elnyomta a halál és pusztulás szörnyű bűzét, mely a levegőben úszott.
Usha az orrához tartotta az üveget. Belélegezte...
... és füstté vált.

24
látókamra
ol vagyunk? - kérdezte Steel.
- A Látókamrában állunk - mondta Dalamar -, amit az én shalafim, Raistlin Majere teremtett meg.
Kör alakú helyiségben álltak, amelyet csaknem egészen kitöltött a közepén fekvő sötét medence, csak egy keskeny utacskát hagyva maga körül. A sötét víz-tükör közepe fölött kék láng lebegett. Füst nélkül égett, és - hacsak nem a vizet használta fel - nem lehetett tudni, mi táplálja. Fényes volt bár, de alig adott né-mi világosságot. A terem sötét volt.
- És mit tud ez a Látókamra - érdeklődött Steel, és undorodva körülpillantott - azon kívül, hogy szörnyen bűzlik?

Valamit megmoccanni látott a medence szélénél, és keze kardmarkolatára tévedt.
- Nyugodj meg, nemes lovag - kérte Dalamar csöndesen -, nem árthatnak neked. Steel nem egészen bízott a feketeköpenyesben, ezért aztán nem engedte el a kardját. Mereven bámult a mozgás irányába, és felszisszent.
- A Királynő nevében, mik ezek?
- Hírhedett pályája folyamán az én shalaf(m megpróbált életet teremteni. Hát ez lett az eredménye. Ők az Élők.
Vérző, lárvaszerű testek voltak az Élők, melyek csúsztak-másztak, körbe-kör-be vonszolták magukat a medence szélén. Hangjuk felismerhetetlen volt, de hogy vajon beszélnek-e, vagy csak fájdalmasan nyögdécselnek, Steel nem tudta megállapítani. A lovag sok borzalmat látott már, látta bajtársait csatában elhullani, látott halálra sebzett sárkányokat a földbe csapódni. Életében először nem bírta elviselni a látványt és nem kis fáradságába került uralkodni felkavarodott gyomra felett.
- Szentségtörés - mondta, s azt kívánta, bárcsak abbahagynák szánalmas vinnyogásukat e szerencsétlen teremtések.
- Igazad van - helyeselt Dalamar. - Az én shalaf im nem igazán tisztelte az isteneket - egyet sem. De ne pazarold ezekre a lelki nyugalmad. Az Élőknek jobb így, s ők tudják ezt.
- Jobb, mint micsoda? - kérdezte Steel megrökönyödve.
- Jobb, mint azoknak, akiket a Holtakként ismernek. De jöjj, nemes lovag. Parancsnokod beszélni óhajt veled, és mi az ő értékes idejét vesztegetjük. Eléggé türelmetlennek láttam.
- Hogy beszélhetnék vele? Hol találom? - Steel az árnyak közé fúrta tekintetét, mint-ha arra számított volna, hogy Trevalin parancsnokhelyettes lép elő a kőfalak közül.
- Fogalmam sincs, hol lehet. Nem árulta el. De nézz a medencébe. Az Élők lelkesen vinnyogtak közeledtükre. Jó pár egész a medence pereméhez vonszolta testét, és a vízre mutatott alaktalan nyúlványával. Steel gyanakodva szemlélte őket, a sötételfet és a medencét.

- Menj a peremig - utasította türelmetlenül Dalamar -, és nézz a vízbe. Sem-mi félelmetes nem vár rád. No, tedd a dolgod, nemes lovag. Nemcsak a parancsnokod ideje drága. Komoly dolgok történnek ezen a világon, és úgy hiszem, épp most kezded felismerni őket.
Steel továbbra is kétkedett, de hozzászokott a parancsoknak való engedelmeskedéshez, hát a medence peremére lépett, vigyázva, nehogy az Élők bármelyikére is rátaposson közben. A sötét vizet bámulva először semmit sem látott a kék láng tükörképén kívül. Aztán fodrokat vetve összeolvadt a láng és a víz. Az a szörnyű érzése támadt, hogy a medencébe esett, kinyújtotta kezeit, hogy megálljon, és majdnem megérintette Trevalin parancsnokhelyettest.
Trevalin egy leégett kastély romos falai között állt. A kormos falakon meg-annyi lyuk volt, a tartógerendák letörtek, a tető helyett csak az égbolt fedte a termet.
A parancsnokhelyettes láthatóan vezérkari gyűlést tartott, számos beosztott lovagja gyűlt össze a tágas helyiségben. A szoba távolabbi végében még egy lovag ült, Solamnia lovagjainak vértjébe öltözve. Steel akár fogolynak is nézhette volna, de a vértje kormos és tépett volt, mint a tűznyaldosta falak. Lángvörös szemek izzottak a fémsisak szemrései mögött. Ekkor Steel rájött, ki ez a félelmetes harcos, és hol is van a parancsnoka.
Dargaard erődjében, a halállovagnak Lord Sothnak az otthonában.
- Trevalin parancsnokhelyettes... - tisztelgett Steel.
A tiszt megfordult.
- Á, Fényeskardú. Látom, továbbra is Lord Dalamar vendége. - A lovag tisztelgett. - Köszönöm, nagyúr, hogy átadta az üzenetemet.
Dalamar meghajolt, ajka félig mosolyra, félig vicsorra görbült. Nagyon kényelmetlen helyzetben volt. Nem kedvelte Takhisis szürkeköpenyes varázslóit, ám - legalábbis látszólag - minden tőle telhetőt megtett, hogy elősegítse Sötét Király-nője ügyét.
- Hogy áll a küldetése, Fényeskardú? - folytatta Trevalin. - A Szürke Lovagok már izgatottan várják, hogy hallhassanak valamit efelől - szemöldökének villanásnyi rezdülése mindent elárult arról, mi a véleménye a Szürke Lovagokról és az izgatottságukról.
Steel mereven nézett felettese szemébe.
- A küldetésem elbukott, parancsnokhelyettes. A fehérköpenyes Palin Majere megszökött.
Trevalin súlyos pillantást vetett rá.
- Hát ez igen elszomorító, Fényeskardú. Van valami esélye, hogy újra foglyul ejtse?

Steel szeme sarkából Dalamarra pillantott. Asötételf a fejét rázta.
- Ott nem, ahová ment - szólt csöndesen.
- 'Nincs, parancsnokhelyettes - felelte Steel.
- Szomorú.'- Trevalin hirtelen hűvössé vált. Majere-t halálra ítéltük. Ön becsületszavát adta, hogy visszahozza őt. Mivel azonban engedte megszökni, ön-nek kell elfoglalnia foglya helyét.
- Tisztában vagyok vele, parancsnokhelyettes.
- Természetesen jogában áll a bírája elé tárni a történteket. Ebben az esetben maga Ariakan Hadúr az illetékes, mivel ő az ön támogatója - Trevalin kissé könnyedebben folytatta. - Szerencséjére, Fényeskardú, és az enyémre is, Ariakan Hadúr pillanatnyilag roppant elfoglalt. A tárgyalást szükségképpen elha-

lasztjuk. Ön tehetséges és képzett harcos. Sajnálnám, ha a csaták küszöbén kel-lene elveszítenem. Ezért határoztam úgy, hogy visszarendelem az egységéhez.
- Igenis, parancsnokhelyettes. Mikor?
- Most azonnal. Nincs vesztegetni való időnk. Már elküldtem Flare-t, hogy fel-vegye önt.
- Köszönöm, parancsnokhelyettes. Dargaard erődjében csatlakozom az egységhez?
- Nem, Fényeskardú. Addigra továbbvonulunk. A vingaardi hegyek között találkozhatunk. Holnap hajnalban megtámadjuk a Főpap Tornyát. Nem okozhat gondot, hogy ránk találjon. - Trevalin szellemes megjegyzése megkacagtatta az összegyűlt lovagokat, amint hozzátette. - Maguk az istenek is csodálkozva néz-nek majd e hatalmas seregre. De azért kap tőlem utasításokat is.
Dalamar némán figyelte a párbeszédet. Már az elején Jenna is megjelent a teremben, és jelezte, hogy beszélni szeretne vele. A férfi visszaintett, hogy várjon. Miután végighallgatta, amit hallani akart, Dalamar a csarnok bejáratához ment, és megállt Jenna mellett.
- Mi történt? Csak csöndesen beszélj.
Jenna felé hajolt.
- A lány eltűnt!
Dalamar felvonta a szemöldökét.
- Eltűnt?! Hogyan?
Jenna vállat vont.
- Mágikusan. Hogyan másképp? Elővett egy üvegcsét és feltörte a viaszdugót. Füst szállt ki az üvegből. Mielőtt megállíthattam volna, beszippantotta és ő is füstté vált. Nem tudtam megszűntetni a mágiát, mivel fogalmam sincs, milyen igét használtak az irdák.
- Talán egyébként se tudtad volna - jegyezte meg Dalamar. - Szóval megszökött?
- A füstfelhő elszállt. A lány eltűnt vele együtt.
- Érdekes. Csak azt tudnám, ha megvolt ez a lehetősége, miért nem lépett le korábban?
- Talán, mint ahogy már korábban is mondtad, az irdák küldték, hogy kémkedjen utánunk. Eszedbe jutott már, hogy ő legalábbis részben irda?
- Nem, nem hinném. Egy mocsári törpe is használni tudta volna azokat a bű-bájos tárgyakat, ha valaki megmutatta volna neki, hogyan kell. Ez semmit nem árul el nekünk a lányról. Nos, hát ha elment, akkor elment, nincs mit tenni. Sokkal súlyosabb gondjaink is vannak. Takhisis lovagjai azt tervezik, hogy hajnalban lerohanják a Főpap Tornyát.
Jenna szemei elkerekedtek döbbenetében.
- Szent Gilean!
- És győzni fognak - ráncolta a homlokát Dalamar, miközben Steelre pillantott.
Jenna állhatatosan nézett a sötétbe.
- Lehetséges az, hogy egy ilyen hír kellemetlenül érintsen? Hát nem a király-nőd oldalán állsz?
- Ha Takhisis az én oldalamon állna, akkor én is az övén - felelte keserűen Dalamar -, de nem ez a helyzet. A királynőm megfelelőnek látta, hogy saját varázslóival végezteti be a dolgát. Ha a Főpap Tornya áldozatul esik lovagjainak,

Palanthas városa teljes bizonyossággal megadja magát. Ki leszünk szolgáltatva a szürkeköpenyeseknek.
Jenna kábultan állt.
- Csak nem gondolod, hogy meg merik próbálni elvenni tőled az ősmágia Tornyát?
- Abban a pillanatban, kedvesem! A Tanács természetesen majd küzd ellenük, de láttuk már Storm erődjének ostrománál, hogy milyen eredményes ez.
A sápadt varázslónő csendesen bólintott. Apja, Justazius is abban a szörnyű csatában halt meg.

- Nuitari bizonyára nehezen szegődik majd az anyja mellé - folytatta Dalamar szárazon, Takhisis fiára, a sötét mágia istenére célozva. -Úgy veszem észre, az utóbbi időben vele fogy az ereje is.
- Ezzel nincs egyedül - vélte Jenna. - Lunitari ereje is furcsán alábbhagyott, és az alapján, amit egy fehérköpenyes mondott nekem tegnap Wayreth tornyában, Solinari is eltávolodott most hívőitől.
Dalamar bólintott.
- Azt hiszem, utazom egyet, kedvesem.
- A Főpap Tornyába? - Jenna elértette a célzást. - És mit tegyek a lovaggal?
- A kék sárkánya érte jön. Vidd fel a Halálsétányra. Felnyitom a tornyot védő varázsburkot annyi időre, hogy a sárkány leereszkedhessen és felvehesse urát.
- Hát elengedjük? Fogva is tarthatnánk.
Dalamar végiggondolta a helyzetet.
- Nem. Visszaengedjük a seregéhez. Egy lovaggal több vagy kevesebb nem változtat a csata lefolyásán.
- Túszként is itt tarthatnánk...
- Takhisis lovagjai nem próbálnák megmenteni. Tulajdonképpen ha visszaér, halálra van ítélve. Tudod, elvesztette a rábízott foglyot.
- Akkor nem is fog visszatérni. Miért is tenné?
- Est Sularus Oth Mtthas. A becsületem az életem. Solamnia lovagjai mondták először, de Takhisis lovagjai ugyanannak az idétlen törvénynek élnek. Próbáld csak rávenni, hogy megszegje. Biztos vagyok benne, hogy mulattatni fog a válasza.
- Azonkívül - tette hozzá Dalamar elgondolkodva -, nem vagyok benne biztos, de talán Ő Sötét Felsége ellen dolgozhatunk, ha ezt a bizonyos lovagot viszszaadjuk neki. Nem egészen áll az irányítása alatt.
Jenna megrázta a fejét.
- Rébuszokban beszélsz, szerelmem. Én úgy látom, egész erősen kötődik Takhisishez. Mit tegyek, miután megszabadultam tőle?
Dalamar a sötét medencébe bámult. A kék láng tompa fénye visszatükröződött szemeiben.
- A helyedben, Jenna kedves, csomagolni kezdenék.
Steel befejezte beszélgetését felettes tisztjével. A mágia megszűnt, a bűbáj el-múlt. A lovag újra a sötét vízzel telt medence mellett állt. Jó pár Élő sündörgött körülötte, érdeklődve döfködték és tapogatták vértezetét. Megremegett, és gyorsan visszalépett, mire majdnem felbotlott Jennában.
- Hallom, itt hagysz bennünket, nemes lovag.

- Igen, úrnő - felelte Steel. - A sárkányom értem jön - körülpillantott. - Hol van Dalamar nagyúr?
- Elment, hogy felnyissa a varázsburkot, ami ezt a helyet védi. A Halálsétány-ra viszlek, ott találkozhatsz a sárkányoddal. Hacsak nem szeretnél inkább újra átvágni a Shoikan Ligeten... - tette hozzá élesen.
Steel érezte, hogy gúnyt űznek belőle, és rideg hallgatásba burkolózott.
- Kérlek kövess, nemes lovag - intett Jenna az ajtó felé - Kilépünk az előtér-be. Nem akarok végigmászni azon az ezernyi lépcsőn, de jobb szeretek nem varázsolgatni ebben a teremben. A bűbájok furán hatnak egymásra.
Steel követte Jennát, ahogy elhagyta a Látókamrát; egyáltalán nem sajnálta, hogy távoznia kell. Mihelyt az előtérbe értek, mély levegőt vett. A torony levegő-je állott volt, bűzlött a gyógyfüvektől és fűszerektől, penész és rothadás hatotta át, de legalább kisöpörte tüdejéből a csarnok hányingerkeltő szagát. Jenna kíváncsian fordult felé.
- Előbb meg kell kérdeznem, nemes lovag: egészen biztos vagy abban, hogy távozni szeretnél?
- Miért ne lennék? - kérdezte Steel, a nő arcvonásait kutatva. - Talán van rá mód, hogy megtaláljuk Majere-t?
- Nem, legalábbis nem ebben az életben - felelte mosolyogva Jenna. - Nem erre gondoltam.
Dalamar azt mondta, hogy ha visszatérsz a seregedhez, kivégeznek. Steel nyugodt volt.
- Nem teljesítettem a rám bízott feladatot. Halál a büntetésem.
Jenna csodálkozva kutatta szilárd arcvonásait.
- Akkor miért térnél vissza? Addig szökj el, amíg teheted! - közelebb lépett a férfihoz, és csendesen hozzátette. - Bárhová eljuttathatlak, ahová csak akarod. Égesd el ezt a vértet és új ember leszel. Soha senki sem tudná meg.

- Csakis én, úrnő - felelte Steel.
Jenna vállat vont.
- Hát jól van. Legyen akkor ez a végzeted. Csukd be a szemed; segít legyőzni a szédülést.
Steel lehunyta a szemét, és hallotta, hogy a varázslónő kacagni kezd.
- Dalamarnak igaza volt. Igazán mulattató!
25
(Egy jól öltözött törpe. (Dupla vad semmi
Usha egy gyümölccsel teli taliga mellett állt, és nem igazán tudta, hogyan került oda, és hol is van az az „ott". Teste feje búbjától a lábujja hegyéig bizsergett, úgy érezte, a foszforeszkáló, füstös köd megtöltötte a fejét, és az orrát csavarja.
Halványan emlékezett rá, hogy elővette az üvegcsét, magába szívta a felettébb kellemes illatot, és egészen mostanáig semmi többet nem tudott, amikor is valami szabad ég alatti piacon találta magát, ahol hemzsegtek körülötte a népek. Usha arra számított, hogy mindenki rá bámul majd - minthogy a semmiből tűnt elő -, de senki sem mutatta az érdeklődés legkisebb jelét sem.
Az embereknek épp elég volt a saját gondjuk. Egyetlen árust sem lehetett lát-ni, mindenki csak a híreket suttogta. Kis csomókba tömörülve borús, ideges hangon beszélgettek. Néha valaki kivált egy csoportból, hogy egy másikhoz csapódjon újabb hírek után áhítozva. Usha többször is hallotta a riadt és félelemmel átitatott szavakat - „Kalaman elesett" -, ami azonban semmit sem mondott számára, de épp eleget hallott, hogy meggyőződjön: újra Palanthasban van.
Usha mélyet sóhajtott. Nem különösebben örült, hogy még mindig a város utcáin áll, a Rettegés Tornyának riasztó közelségében. Mégis elszomorította a gondolat, hogy elhagyja Palanthast, és vele minden reményét, hogy valaha is újra láthatja Palint. Bár igyekezett meggyőzni magát arról, hogy reményei csalókák, tovább dédelgette vágyait. Már nem érezte magányosnak a létet itt, Palanthasban, nem érezte magát kitaszítottnak. Valaki gondolt rá. És ő is gondolhatott valakire.
Ahol állt, onnan nem látta a tornyot, de nem is láthatta, hisz ahhoz a pillantásának át kellett volna hatolnia a körülötte magasba törő épületeken. Abban reménykedett, hogy elsurranhat, mielőtt bárki is észrevenné, és beleolvadhat a tömegbe. Tennie kell valamit, hogy megkereshesse azokat az acélpénzeket, amiket a palanthasiak olyan értékesnek tartottak. Éppen ezen gondolkodott, azon rágódva, vajon mit tehetne, amikor az orrában megbújt füst irtózatosan csavarni kezdte az orrát. Küzdött az elkerülhetetlen ellen, de már nem bírta tovább. Usha hatalmasat tüsszentett.
Egy agyondíszített ruhába öltözött törpe ugrott meg riadtan a közelében, a csizmái nagyot koppantak a kövezeten.
- Reorx s4akállára, jól rám ijesztettél, te leány! - a törpében megszorult a szusz, könnyes szemmel igyekezett kifújni és újra levegőt venni, miközben kezét a szívére szorította.
- Bocsánat, uram - kezdte Usha, de egy újabb tüsszentés félbeszakította.
- Megfáztál, te leány? Én is könnyen elkapom - a törpe idegesen meredt a lányra, miközben hátralépett.
Usha megrázta a fejét, de képtelen volt megmagyarázni a dolgot egy harmadik tüsszentés miatt. A törpe még messzebb tolatott, és kalapját az arca elé tette.
- Egészségedre - mondta a törpe kissé megkésve.

Usha köszönetképpen bólintott és a zsákjaiban turkált zsebkendő után.
A törpe felé nyújtotta a sajátját. Csipkés fehér zsebkendő volt, díszes D. R. monogrammal a sarkában. A zsebkendő túl előkelőnek és finomnak tűnt, sem-hogy Usha használja. Zavartan törölte meg orrát az egyik sarkával, és elpirulva visszaadta.
A törpe zsebébe gyűrte a kendőt és csillogó ravasz szemeivel a lányt vizsgálgatta.
- Hogy hívnak, gyermekem?
- Usha, jó uram - válaszolta a kérdezett meghajolva, mivel ruhái után úgy ítélte, hogy ez a törpe fontos személyiség, ha nem maga Palanthas ura.
- Nem „jó uram", kislány - szerénykedett a törpe, bár büszkén túrta át ujjaival sűrű, fényes szakállát -, Dougan Redhammer, szolgálatodra.
Usha tudta, hogy a törpék tanult mesteremberek, akik jól bánnak fémmel és kővel egyaránt, de sosem hallott arról, hogy divatbolondok lennének. Thorbardin csodás barlangvárosának legendás szépsége semminek tűnt a törpe aranygombos vörös bársony mellényéhez képest, Pax Tharkas mérhetetlen kapuinak ragyogása elhomályosult Dougan csipkekézelős fodros-bodros selyemingje mellett.

Vörös bársony térdnadrág, fekete harisnya, vörös sarkú fekete cipők és hetyke vörös tollforgóval díszített széles karimájú kalap tette teljessé a törpe pompázatos öltözékét. Szakálla hosszú és selymesen fekete volt, jóval erős dereka alá nyúlt, hosszú fekete haja vállaira göndörödött.
A friss gyümölcsök déli hősében szálló finom illata vonta el Usha figyelmét a törpéről. Nem várta, hogy az ósmágia Tornyában elköltött lakoma után újra megéhezik, de az bizony már jó ideje volt, legalábbis a gyomra szerint. Gyors, észrevétlen pillantást vetett az eladóra, és megkönnyebbülten látta, hogy nem az az, aki elfogatta.
Azért tanult a leckéből. Sóhajtva szakította el onnan a tekintetét, és bensőjét arra kényszerítette, hogy valami másra gondoljon. Az azonban morogva utasította vissza.
A törpe azonban elkapta pillantását, hallotta a sóhajt és a gyomor válaszát is.
- Szolgáld ki magad, te leány - mondta kezével intve. - A szilva már nem épp olyan friss, mint reggel volt, de a szőlő ízletes, ha nem zavar, hogy kissé meg-aszalódtak a hőségben.
- Köszönöm szépen - mondta Usha, visszatartva magát, hogy a gyümölcsök felé nézzen -, de nem vagyok éhes.
- Akkor egy kiskutyát nyeltél le - mondta kedveskedve Dougan. - Innen hal-lom, hogy csahol. No, egyél hát. Én már ebédeltem, úgyhogy nem zavar.
- Nem arról van szó. - Usha orcáiba futott a vér. - Nincs... nincs olyanom, amit itt „érméknek” neveznek...
- Szóval ez a gond - Dougan végigsimította a szakállát, és elgondolkozva nézett végig Ushán. - Nem voltál még a városban, ugye?
Usha bólintott.
- Hol laksz?
- Igazándiból sehol - felelte kitérően Usha. A furcsa törpe túl nagy érdeklődést kezdett mutatni a személyes dolgai után. - Ha megbocsátasz...
- Miből élsz?
- Hát, ebből-abból. Nézd, jó uram, nagyon jó volt csevegni veled, de...
- Értem. Nemrég érkeztél a városba és munkát keresel. Kissé fárasztónak találod, igaz?
- Hát igen, uram, éppen...

- Azt hiszem, talán tudok segíteni. - Dougan félrehajtott fejjel méregette. - Egész ügyesen surrantál mellém. Nem is hallottam, hogy jössz, ez tény - a lány keze után nyúlt és tanulmányozni kezdte. - Karcsú ujjak. Bizonyára fürgék is. Gyorsak és ügyesek...
- Azt... azt hiszem, igen. - Usha zavartan nézett a törpére.
Dougan elengedte a kezét, mint valami napszítta gyümölcsöt, jó hosszú ideig a nő lábait nézte, aztán az arcára nézett és motyogni kezdett a bajsza alatt.
- Szemei Hiddukelt is kibűvölnék a pénzolvasásból. Alakja Chemosh-t is elő-húzná sírjából. Megteszi. Igen, kislány - mondta felemelt hangon. - Ismerek pár embert, aki épp olyan tehetséget keres, mint ami benned lakozik.
- Miféle tehetséget? - kérdezte Usha. - Én nem...
De Dougan nem figyelt rá. Egy nagy fürt szőlőt ragadott fel, és Usha kezébe nyomta. Jó pár szilvát és egy nagy sütőtököt is adott neki, és folytatta volna a répával, ha Usha még egy kicsit elbírt volna. Ezt is megoldva a törpe sarkon fordult és elindult.
- Hé, te! Nem felejtettél el valamit? - az eladó, egy nagydarab ember Kalaman bukásáról beszélgetett jó pár barátjával. Valakinek a látványa azonban, aki éppen megpróbált odébbállni az árujával, kisöpörte fejéből a közelgő háború gondolatát. Fenyegetően közeledett a törpéhez. - Azt kérdeztem, nem felejtettél el valamit?
Dougan megtorpant, és megpödörte a bajuszát.
- Azt hiszem, elfelejtettem. A répákat. - Jó párat felkapott és újra elindult.
- Némi pénzt szerettél volna adni - mondta az eladó és elállta az útját. Usha egy maréknyi szőlőt tömött a szájába, sietve nyelte le őket; elhatározta, hogy
annyit eszik, amennyit csak tud, mielőtt vissza kellene adnia a gyümölcsöket.
- Írd a többihez - felelte Dougan könnyedén.
- Ez nem kocsma, stöpszli - reccsent rá a férfi, és karjait összefonta a mell-kasa előtt. - Fizess.
- Tudod mit, jóember - mondta Dougan nyájasan, bár úgy tűnt, kicsit meg-bántódott a „stöpszli” megszólításon -, döntsön a sors. - Elővett egy aranyérmét. Az eladó szemei felcsillantak. - A nagyúr feje háromból kétszer, és a gyümölcs az enyém. Megegyeztünk? Megegyeztünk.
Dougan feldobta az érmét. Az eladó összevont szemöldökkel nézett a pörgő aranyérme után. Az érme

a taliga nyelére esett, a nagyúr fejével felfelé. Az ember közelről nézte az érmét.
- Hé, ez nem palanthasi pénz. És ez nem a nagyúr. Ez a fej tisztára olyan, mint te...
Dougan felmarta az érmét.
- Biztos rosszat vettem elő.
Újra feldobta a pénzt, mielőtt a férfi ellenkezhetett volna. Újra a fej - nagyúr vagy törpe - érkezett felülre.
- Jaj, de kár = morogta Dougan önelégülten, és az érméért nyúlt. Az eladó azonban gyorsabb volt.
- Köszönöm - mondta, és felkapta. - Ez éppen fedezi a gyümölcsök árát. Dougan arca elvörösödött.
- Vesztettél! - üvöltötte.
Az eladó közelről szemlélte az érmét és lassan elkezdte megfordítani.
- Na sebaj - tette hozzá Dougan. Sietve elindult és Ushát is karon fogta, hogy tartson vele. - Mindig is mondtam, a részvétel a fontos, nem a győzelem.

- Hé, törpe! - kiáltott utána az eladó. - Megpróbáltál átverni! Ezen az érmén két fej van! És mindkettő...
- Gyere, te leány - sürgette Dougan meggyorsítva a lépteit. - Ma még sok dolgunk van.
- Hé! - az eladó teli tüdőből üvöltött. - Az arany lekopik! Állítsátok meg azt a törpét...
Dougan már rohant, vaskos csizmát hangosan csattogtak a kockakövön. Usha az ételt magához ölelve próbált a nyomába érni.
- Üldöznek minket!
- Fordulj jobbra! Ebbe a sikátorba! - lihegte Dougan.
Berohantak a házak közé. Usha hátranézett, és látta, amint üldözőik megtorpantak a sikátor bejáratánál.
Az eladó rájuk mutatott, és könyörögve magyarázott valamit társainak. Az emberek megrázták a fejüket és odébbálltak.
Az eladó néhány szitkot küldött Dougan után, és dühösen elvonult.
- Nem jönnek utánunk! - vélte csodálkozva Usha.
- Biztos jobbnak látták így - mondta Dougan. Lelassított, és igazgatni kezdte a kalapját. - Talán észrevették, hogy kard van nálam.
- Nincs nálad - mutatott rá Usha.
- Szerencsés napjuk van - motyogta a törpe merengő tekintettel.
Usha idegesen nézett körül. A sikátor tisztább volt, mint bármely másik, amit eddig látott Palanthasban. De sötétebb is, üresebb, csöndesebb. Egy holló lépkedett a kövön, hűvösen és magabiztosan elkezdett csipkedni egy szilvát, amit a lány elejtett.
Ushát kirázta a hideg. Nem tetszett neki ez a hely.
- Tudod, hogy merre vagyunk? - kérdezte.
A holló abbahagyta a csipegetést, egyik lábával megvakarta a fejét és átható sárga szemeivel a nőre nézett.
- Igen, kislány, tudom - mondta Dougan Redhammer mosolyogva. - Olyan népek élnek itt, akikkel szeretném, ha találkoznál. Bizonyosan szükségük van valaki hozzád hasonlóra, aki elvégez nekik némi egyszerű feladatot. Azt hiszem, megfelelsz nekik, te leány. Nagyon is megfelelsz.
A holló kinyitotta a csőrét, és érdes, gunyorosan kacagó károgást hallatott.
A laboratórium.
Tasslehoff magához ragadjaa a kezdeményezést (és pár apróságot)
űha! - suttogta Tasslehoff, aki túl izgatott és döbbent volt ahhoz, hogy hangosan megszólaljon.
- Ne érj semmihez! - ezek voltak Palin első, szigorú és nyomatékos szavai. Mivel azonban általában ezeket a szavakat használja legelőször bárki egy surranó jelenlétében, a figyelmeztetés Tas egyik fülén be, a másikon kiment, mégis a fejében maradt. Ne érj semmihez!
- Helytálló tanács, azt hiszem - mondta magában Tas -, elvégre az egyik legnagyobb, leghatalmasabb feketeköpenyes laboratóriumában hangzott el, aki valaha is élt. Ha bármihez is hozzáérek, könnyen azoknak az üvegcséknek az egyikébe zárva találhatom magam, mint az a szerencsétlen döglött akármi abban az üvegben, de azzal csak nem ártok senkinek, ha leveszem a tetejét, hogy közelebbről is megnézhessem...
- Tas! - Palin kivette a surranó kezéből az üveget.
- Épp hátrébb akartam tolni, hogy le ne essen - magyarázta Tas. Palin bosszúsan meredt

társára.
- Ne érj hozzá! - ismételte meg újra.
- Tyű, igazán rossz passzban vagy, öregem - Tas tovább motyogott magában, miközben a laboratórium egy másik, sötétebb sarkába tévedt - Most békén ha-gyom egy időre. Tulajdonképpen ő nem úgy értette, hogy „ne érjek semmihez", el-végre máris hozzáérek valamihez. A lábaim a padlót érintik, és ez nagyon jó dolog, máskülönben itt lebegnék a levegőben, mint ez a sok porszem. Azt hiszem, szórakoztató lenne. Kíváncsi vagyok, meg tudnám-e csinálni. Talán az a kékes-zöld trutyi abban a kis palackban valamiféle levitáció-ital. Legjobb lesz, ha...
Palin hátborzongató pillantással kiragadta az üvegcsét Tas kezéből, és meg-akadályozta, hogy kihúzza a dugót. Miután eltávolított egy poros gyertyacsonkot, egy apró, bogár alakúra vésett kavicsot és egy spulni fekete cérnát a surranó zsebeiből, egy halványan megvilágított üres sarokba vezette Tast, és olyan mérges hangon, amilyet Tas még nemigen hallott, azt mondta neki:
- MARADJ ITT, ÉS NE MOCCANJ!
- ...vagy kiteszlek innen - fejezte be Palin.
Tas nagyon is jól tudta, hogy ez csak üres fenyegetés, hisz halványan még emlékezett rá, hogy Palin az öklével ütötte az ajtót, megpróbálta kinyitni, és egyszer még a botjával is rácsapott, mindhiába. Az ajtó meg se moccant.
A lovag is döngette a másik oldalról egy darabig. Mostanra azonban elhaltak Fényeskardú Steel dühödt ordításai.
- Bizonyára elment - vélte Tas. - Vagy pedig a kísértet kapta el.

Ez aztán figyelemreméltó látvány lett volna, amit Tas nagyon sajnált, hogy nem láthatott. Dehát egy surranó sem lehet egyszerre mindenütt, és Tasslehoff nem szalasztotta volna el ezt a nagy lehetőséget a világ összes kísértetéért sem, talán még ha egy vagy két banshee is benne lett volna a pakliban, akkor sem.
- Palin nem akart megbántani. Csak rémült - jegyezte meg Tas együttérzőn.
A surranó nem ismerte személyesen ezt a különösen kényelmetlen érzést, de tudta, hogy legtöbb ismerősére bizony hatással van, és úgy határozott - barátja iránti könyörületességből -, hogy úgy tesz, ahogy Palin kérte.
Tas megadóan ácsorgott a sarokban, és azon tűnődött, meddig tarthatja fenn lelkiismeretességét. Valószínűleg nem sokáig, mivel a megadás az unalommal határos. Azért egy darabig megteszi. Tas nem érhetett semmihez, de nézelődhetett, hát nézelődött is lelkiismeretesen.
Palin lassan körbesétált a laboratóriumban. A Mágusbot éles fényt árasztott mindenre a szobában, mintha csak annak örült volna, hogy újra hazatért.
A szoba hatalmas volt, bizonyára sokkal nagyobb, mint amekkorának bárki is feltételezte volna, figyelembe véve a toronybéli helyét és a torony összes többi szobájának méretét. Tasnak az a hátborzongató benyomása támadt, hogy a szoba megnőtt, ahogy beléptek, és ami még izgalmasabb, hogy a szoba még mindig nőtt! Ezt a benyomást az keltette benne, hogy bárhová is nézett a teremben, ami-kor elvette onnan a tekintetét és később visszanézett, mindig látott valamit, ami határozottan nem volt ott korábban.
A laborban lévő leghatalmasabb tárgy egy óriási asztal volt. A kőből faragott bútordarab majdnem teljesen betöltötte a szoba középső részét. Tasslehoff háromszor elfért volna rajta hosszában, a kontyával együtt. Na nem mintha bele akart volna feküdni abba a vastag porba, ami mindent beborított. A poros pad-lón mindenhol csak a saját lábnyomait és Palinét látta, még fürge egereknek sem volt nyoma. És egyetlen pókháló sem volt a teremben.
- Évek óta mi vagyunk az első élőlények, akik betették a lábukat ebbe a terembe - mondta Palin alig hallhatóan, tudatán kívül hangot adva a surranó gondolatainak.
Az ifjú varázsló egy íróasztalhoz lépett, és botja fényét a könyvekkel és teker-csekkel teli megszámlálhatatlan polcra irányította. Néhány éjkék kötésű könyv-ben Tasslehoff a hírhedt mágus, Fistandantilus varázskönyveire ismert. A többi közt jó néhány fekete kötésű volt, ezüst metszetekkel, vörös kötésűek arany be-tűkkel; bizonyára Raistlin saját könyvei voltak, vagy talán a torony korábbi la-kói hagyták maguk után.
Palin megtorpant a varázskönyvek előtt és mohó vágyakozással nézte őket. Az egyik felé nyúlt, aztán hirtelen visszarántotta a kezét.
- Hát elment az eszem? - motyogta keserűen. - Ha csak egy pillantást vetek az első lapokra, már attól is megőrülhetek.
Mint Raistlin útitársa, Tas épp eleget tudott a varázslókról ahhoz, hogy tisztában legyen azzal, ha egy

alacsony szintű varázsló %egpróbál egy nem neki szánt varázslat szövegébe beleolvasni, azonnal megőrül.
- Biztonsági megoldás - mutatott rá Tasslehoff, ha esetleg Palin nem tudná - Raistlin mondta egyszer nekem, amikor elvette tőlem a varázskönyvét. Nagyon rendes volt, elmondta, hogy nem szeretne egy őrült surranó közelében lenni. Mondtam is neki, hogy irtó rendes tőle, hogy ilyen előrelátó, de én nem bánnám, ha megőrülnék, amire ő azt felelte, hogy lehet, de ő bánná, és azt hiszem, vala-mi olyasmit is hozzátett, hogy könnyebben viselné, ha húsz ogár húsz pálcával húszfelől verné a fejét és a hátát, de lehet, hogy nem jól emlékszem.

- Tas bácsi - mordult fel Palin ideges, félig elfojtott, izzó hangon -, nem szeretnék durva lenni, különösen nem valakihez a te korodban, de légy olyan kedves és fogd be a szád!
Tovább körözött a szobában, a bot fényét közelebb tartva egy-egy tárgyhoz, de nem fogott meg, nem is ért hozzá semmihez. Kétszer bejárta az egész laboratóriumot, egyetlen apró rész kivételével.
Nem ment a helyiség hátuljába, amely majdnem pontosan szemben volt azzal a hellyel, ahol Tasslehoff állt. Az a rész nagyon sötét volt, és Tas kezdte gyanítani, hogy Palin szándékosan tartja tőle távol a fényt.
A surranó azonban ismerte a laboratóriumnak azt a részét. Caramon és Tanis is mesélt neki erről.
Palin egyre csak arra sandított, aztán visszanézett Tasra, mintha nem tudná, mit is kellene tennie.
Ami azt illeti, Tas pontosan tudta, hogy mit kellene tenniük.
- Csak még mindig retteg - jegyezte meg Tas, és megrázta kontyát. - Ott kell lennie. El sem tudom képzelni, miért másért mászkálna körbe-körbe itt, ami-kor haladnunk kéne. Én megmondhatnám neki, hogy mit tegyünk.
- Nem, ez mégsem volna jó ötlet. Még emlékszem ifjú surranólegény korom-ra, és arra, hogy egy tanács egy idősebb embertől, mint amilyen én vagyok, egy fiatalabb embernek, mint amilyen Palin, általában nem talál szívélyes fogadtatásra. Talán valami tippet adhatnék neki, lökdöshetném előre, hogy úgy mondjam. Elvégre, nem állhatunk itt egész nap. Lassan már vacsoraidő van, és ahogy emlékszem, az abyssi étkek ha táplálóak is, de kétségtelenül teljesen íztelenek. No, akkor... várjunk, amíg nem néz ide.
Palin ötletszerűen felkapott egy-egy tekercset, érdeklődve vizsgálgatta őket, de láthatóan valami sokkal fontosabb járt a fejében. Rájuk pillantott, sóhajtott, és érezhetően vonakodva tette vissza őket a helyükre.
- Gyerünk már... Találj már valami használhatót! - mormolta Tasslehoff.
És egyszer csak szemmel láthatóan talált is. Alaposan megvizsgálta a tekercset összefogó szalagra ütött viaszpecsétet, észrevehetően felderült arccal feltör-te azt, és tanulmányozni kezdte a tekercs tartalmát.
Tasslehoff Fúróláb olyan csöndben, amennyire csak egy surranótól kitelik, ami azt jelenti, hogy a földre hulló por annyi zajt csap, mint ő, elindult a sarokból és lopakodva átosont a szobán, és bátran felmászott az emelvényre, amelyen az Abyssbe vezető Kapu állt.
- Ez érdekes, Tas - mondta Palin, és arrafelé nézett, ahol a surranót hagyta. Hangja aggodalommal telt meg, amikor észrevette, hogy társa már nincs ott. - Tas!
- Nézd, mit találtam! - szólalt meg büszkén a surranó.
Megmarkolt egy aranyszínű selyemkötelet, ami egy pár lila bársonyfüggöny mellett lógott, és meghúzta.
- Tas, ne! -sikoltotta Palin, eldobta a tekercset és előreugrott. - Ne tedd! Ezzel átdobhatsz bennünket a...
Már késő volt.
A függöny felemelkedett, ráncai közül porfelhő szóródott le, majdnem megfojtva a surranót.
Ekkor Palin meghallotta azt a bizonyos szót - általában az utolsó szót, amit azok hallottak ebben az életben, akik mellé a balsors egy surranót sodort úti-társnak:
- Hoppá...
—o[vajcéh új tanítványa
(^ alanthas Tolvajcéhe azzal dicsekedhetett- és némi büszkeséggel dicseke-
dett is -, hogya város legrégibb céhe. Habár hivatalos dátum nem kötő-~dik megalapításához, tagjai talán nem számították el magukat túlzottan. Természetesen jóval előbb voltak már tolvajok Palanthasban, mint ahogy az első ezüstötvösök, szabók, illatszerészek, vagy bármely más a számos ma virágzó céh közül megjelent volna.
A Tolvajcéh ősi időkre vezeti vissza eredetét, egy Macska Pete néven ismert úriember idejére, aki egy

csapatnyi útonállót vezetett Solamnia vadonjában, és igyekezett az országutakon vonulók vagyonából megélni. Macska Pete - aki ne-vét nem csendességéről és macskaszerű kecsességéről kapta, hanem onnan, hogy egyszer nyilvánosan megkorbácsolták egy kilencágú korbáccsal, melynek hangja verekedő macskáéhoz hasonlítható - alaposan megválogatta áldozatait. Elkerülte a fegyveres kísérettel utazó nagyurakat, mindenféle varázstudót, katonát - egyáltalán bárkit, aki kardot viselt. Mindig azt mondogatta, hogy mindennél jobban utál vért ontani. És így is volt - különösen, ha az ő véréről volt szó.
Szívesebben rabolta ki a magányos és fegyvertelen utazót - a kóborló gnómokat, a vándor énekeseket, a dolgos házalót, az éhező tanulót, a nincstelen papot. Felesleges mondani, hogy Macska Pete és bandája igen nehéznek találta a meg-élhetést. Pete mindig abban reménykedett, hogy egy szép napon elkaphat egy gnómot, aki épp szép adag ékszert aggatott magára, de ez sosem következett be.
Egy különösen kemény télen, amikor a horda odáig süllyedt, hogy saját cipőiket ették, és éhségükben már furcsán kezdték egymást nézni, Macska Pete el-határozta, hogy javít az anyagi helyzetén. Kisurrant a táborból, és eltökélte, hogy megkeresi a szerencséjét - vagy legalább egy darab kenyeret - az újonnan alapított Palanthasban. A szuroksötét éj leple alatt mászott át a falon, amikor egy városőrbe botlott. Azok az emberek, akik romantikusan emlékeznek meg Macska Petéről, úgy tartják, hogy véres harcba keveredtek, és hogy Pete ledobta az őrt a fal tetejéről az utca kövezetére, és győztesen lépett a városba.
Akik veszik a fáradságot, hogy elolvassák Macska Pete igaz történetét, fellel-hetik a mese valós változatát. Miután a fal tetején az őr kérdőre vonta, és a közelgő halál szele megcsapta, a hős Macska Pete térdre rogyott, átkulcsolta az őr lábát és kegyelemért könyörgött. Az őr ekkor m"csúszott egy darabka jégen. Annak köszönhetően, hogy Pete karjai szorosan tartották a térdét, az őr nem tudta visszanyerni egyensúlyát és karjaival kaszálva hullott alá.
Macska Pete, akinek elég jó reflexei voltak ahhoz, hogy az utolsó pillanatban eleressze, hamar visszanyerte hidegvérét. Az őrnél sokkal szokványosabb módon ereszkedett a földre, kirabolta a halott embert, és besurrant a városba, ahol egy tehénistállóban vert tanyát.
Úgy is mondhatnánk, hogy a céh a tehéntrágyából nőtt ki.

Pete váltig állította, hogy ő alapította a Tolvajcéhet, de valójában a szeretője - egy Gyorskezű Betti névre hallgató törpe hölgy - viselte ezt a címet. „A tolvajok a semmiből teremnek” - tartotta a régi mondás, és ahogy a város egyre nagyobb és gazdagabb lett, valóban a semmiből bukkantak elő újabb és újabb tolvajok. Gyakran azon kapták magukat, hogy egy olyan házat próbálnak kipakolni, melyet egy másik banda már előző éjjel kiürített, vagy - mint az egy emlékezetes alkalommal valóban megtörtént - három banda egy időben jelent meg, hogy ugyanazt az úrházat rendbe szedjék. Hatalmas bunyó kerekedett a dologból, amely felriasztotta a ház lakóit. A nagyúr és szolgál elkapták a csürhét, bezárták őket a borospincébe és másnap reggel felakasztották őket. Sajnos Macska Pete is köztük volt, és úgy tartják, bőszült vadként harcolt mindvégig, bár egyes feljegyzések szerint reszkető kocsonyaként omlott össze a vesztőhely tövében, és szó szerint nyakon csípve kellett felvonszolni a lépcsőn.
A tragédiát követően Gyorskezű Betti annyi zsebmetszőt, késelőt és besurranót hívott össze, amennyit csak rá tudott beszélni, hogy bújjon elő rejtekéből, és lelkesítő beszédet tartott. Sokkal jobb lesz minden, mondta, ha egyesítik erőiket, kijelölik a területeiket, elosztják a zsákmányt és nem lépnek egymás tyúk-szemére. Mindannyian láthatták bajtársaik testét himbálózni a lenge szellőben. A tolvajok beleegyeztek, és sosem bánták meg.
A Tolvajcéh oly sikeresnek bizonyult, hogy egyre több és nagyobb tehetség vet-te útját Palanthas felé. A céh virágzott a bölcs vezetés alatt. Tagjai belső törvényeket és csatlakozási feltételeket szabtak, amely minden belépőre vonatkozott. A céh részesedett minden tolvaj zsákmányából, cserébe pedig tanítást, tovább-képzést biztosított, alibit arra az esetre, ha a bíróság elé kerülne egy-egy ügy, vagy éppen rejtekhelyet azokra az időkre, amikor a nagyúr emberei a városban portyáztak.
A céh hadiszállása jelenleg egy elhagyott vásárcsarnok volt a városfalon belül, a kikötő mellett. Itt büntetlenül élték életüket a tolvajok már évek óta. Palanthas lordja rendszeresen ígéretet tett a lakosságnak, hogy bezáratja a Tolvajcéhet. Az év ugyanazon időszakaiban megjelent a városőrség, a céh kémei azonban mindig tudták, mikor érkeznek. Az őrök mindig üres vásárcsarnokot találtak. A lord azt mondta a lakosságnak, hogy a Tolvajcéh már nem tevékenykedik. A lakosság, aki már hozzászokott, továbbra is kicövekelte és lelakatolta az ajtókat éjszakára, és fásultan számolgatta a kárt

másnap reggel.
Az igazat megvallva Palanthas lakói - bár utálták a tolvajokat - igen büszkék voltak a tolvajcéhükre. A hétköznapi zsugori kofa, kinek magas árai sokkal kevésbé rabolták a többiek pénzét, hangosan tiltakozott ezen dolgok ellen. A fiatal lányok arról álmodoztak, hogy a megnyerő, bátor útonállókat igaz szerelmükkel megszabadítják a bűnnel teli élettől. Palanthas lakossága lenézte a kisebb városokat, melyeknek nem volt tolvajcéhük. Megvetéssel beszéltek az olyan városokról, mint Roncsosd, amelynek tolvajai szervezetlenül dolgoztak, és - érezhetően - sokkal alacsonyabb tatsadalmi osztályba tartoztak, mint Palanthas bűnözői. A palanthasiak szívesen idéztek fel történeteket a nemes lelkű betörőről, aki rablási célzattal a szegény özvegy házába lépve annyira a nő szerencsétlen rimánkodásának hatása alá került, hogy még pénzt is hagyott nála. A Palanthasban lakó szegény özvegyeknek éppen lett volna oka, hogy vitassa e mese eredetét, de senki sem kérdez-te meg őket.
Éppen ebbe a raktárépületbe - vagy ahogy nagyvonalúan nevezték: a céhköz-pontba - igyekezett Usha és Dougan. A sikátor sötét volt és elhagyatott. A lány

Labozás nélkül lépett az árnyékos kövezetre. A torony emléke még mindig benie kísértett. Amíg attól a szörnyű helytől távol maradhat, nyugodt volt. Szerette i törpe zsémbelődő stílusát, csodálta kifogástalan öltözékét, egyszóval megbí-;ott benne.
Fogalma sem volt arról, hogy szemek kereszttüzében haladnak végig a sikáto--on. Szerencsésen figyelmen kívül hagyta a tényt, hogy ha egyedül lenne itt, már elnyisszantották volna a torkát.
A szemek tulajdonosai azonban ismerték és becsülték Dougant. A madárfütytyök és nyávogások, melyekről Usha ártatlanul azt hitte, hogy madaraktól és macskáktól származnak, biztonságban vezérelték át a törpét és társát a kérnek és őrszemek gyűrűjén.
A raktárház hatalmas épület volt, amely a városfalnak támaszkodott. Mivel-hogy ugyanolyan kőből építették, mint magát a falat, úgy nézett ki, mintha annak a kinövése lenne, vagy mint egy daganat, ami a falból türemkedett az utcák felé. A roskatag épületről tompa foltokban jócskán lehullott a vakolat. Vala-mennyi ablaka vagy retkes volt, vagy törött; a lyukakat pokrócokkal tömték be (amelyeket gyorsan el lehetett távolítani, ha az épületet esetleges támadás érte. Íjászoknak kitűnő állások voltak ezek a rések). Az ajtó nehéz és masszív, vas-pántos faszerkezet volt, közepén valami különös jellel.
Dougan furcsa, tekervényes módon kopogott az ajtón.
Egy rés nyílt az ajtó aljánál, ahogy a takarólap félrecsúszott. Egy szem kukucskált ki rajta. Dougant szemlélte, majd Ushára vándorolt, aztán vissza Douganre, végül eltűnt, amint a deszkalap a helyére csúszott.
- Csak nem azt akarod mondani, hogy itt emberek laknak? - kérdezte Usha, és döbbenten körülnézett.
- Pszt! Csihadj, te leány! - figyelmeztette Dougan. - Tudod, nagyon büszkék erre. Nagyon büszkék.
Maga sem értette, miért, de Usha csendben maradt, és azt gondolta, hogy ez csupán udvariasság.
Még egyszer visszanézett a válla felett. Az Ősmágia Tornya messze bár, de tisztán látszott. Még - legalábbis így képzelte - Dalamar szobájának ablakát is látta. Maga elé képzelte, amint a varázsló az ablaknál áll, az utcákra bámul odalenn, és őutána kutat. Megrázkódott, közelebb húzódott Douganhez, és azt kívánta, bárcsak ajtót nyitna valaki, bárki legyen is az.
Visszafordult, és az ajtót már nyitva is találta. Usha elképedve bámult. Egyet-len hangot se hallott. Először látni se látott senkit az ajtóban. Körös-körül minden sötét volt, és valami rettenetes szag - szeméttelepé, vagy még szörnyűbb - fintorította el az orrát. Eleinte azt hitte, hogy az épület belsejéből árad, amikor egy hang szólt ki a bűzös árnyak közül.
- Te mit akarsz?
- Nahát, egy törpe! - szólt Usha megkönnyebbülten. Bárcsak ne tette volna.
- Nyeld le a fejed! - mordult rá Dougan. - Mocsártörpe. Semmi rokonság - tette hozzá ridegen.
- De ez... Úgy értem, ez a fickó... - úgy vélte, az illető férfi, de ez nehezen volt megítélhető a rongyain keresztül - ... pont úgy néz ki, mint...
A lány már épp ki akarta mondani, hogy „te”, de Dougan szemének egyetlen kíméletlen villanása figyelmeztette, hogy másképp kellene fogalmazni.
- Mint egy... egy törpe - fejezte be akadozva a mondatot.
Dougan láthatóan dühös volt, és nem válaszolt. Inkább a mocsári törpéhez szólt.

- Geoffreyt akarom látni! Mondd meg Geoffreynak, hogy Dougan Redhammer van itt, és hogy nem akarok várni rá. Mondd meg neki, hogy van valamim a számára, ami előnyére válik.
A mocsári törpe elindult, egymás után háromszor is - amint Dougan befejezett egy-egy mondatot -, hogy a dolgára induljon, de mindannyiszor hátrafordult, valahányszor Dougan újra megszólalt.
- Állj! - kiáltotta hirtelen a mocsári törpe. - Szédült vagyok - valóban, látszott rajta, hogy émelyeg. Maga Usha is kezdte furcsán érezni magát, de ez a szagtól volt.
- Nem vagyok jó érzésben - mondta a mocsári törpe rekedten. - Asszem, hányni fogok.
- Ne! - sikoltotta Dougan, és fürgén hatókörön kívül lépett. - Pihenj csak. Légy jó fiú.
- A hányás nem rossz - vitatkozott a mocsári törpe fellelkesülve. - Ha a kaja jól lefelé jön, lesz épp olyan jól felfelé jön.
- Hívd ide Geoffreyt, te pondró - dörrent rá Dougan, és egy kendővel megtörölte izzadt arcát. A hőség fullasztó volt a levegőtlen sikátorban.
- Ki az a Geoffrey? - kérdezte Usha, amint a mocsári törpe engedelmesen el-ügetett.
- A teljes neve Felkoncolt Geoffrey - mondta fojtott hangon Dougan. - Ő a céh-vezető.
- Milyen fura név - suttogta Usha. - Miért hívják így?
- Mert fel lett.
- Fel lett micsoda?
- Koncolva. Ne említsd neki a kötél marta sebet a nyaka körül. Igen érzékenyen érinti az ilyesmi.
Usha tudni szerette volna, hogy maradhat életben valaki, akit felkoncoltak. Már éppen rá akart kérdezni, amikor Felkoncolt Geoffrey megjelent az ajtóban. Magas és karcsú volt, mintha gumiból lenne, kezei aránytalanul nagyok, hosszú, vékony ujjai állandóan mozgásban voltak - csettintgettek, rángatóztak, himbálóztak és zongoráztak. A gyakorlott zsebtolvaj, aki állítólag egyszer úgy lopta le a selyeminget egy nemesember hátáról, hogy a kabátjához hozzá sem ért, úgy tartotta, hogy ezek a kis gyakorlatok rugalmasan tartják ujjait. Torka körül vastag, tűzvörös heg húzódott, arca jellegtelen volt. Kétségtelenül a sebhely volt a legérdekesebb vonása.
- Mit bámulsz, kislány? - förmedt Ushára mérgesen.
- Se... semmit, uram - hebegte Usha, erőszakkal elfordítva tekintetét a seb-ről, és a férfi apró menyétszemeibe nézett.
Geoffrey kétkedve kivillantotta fogait, majd Douganhez fordult.
- Hol bujkáltál, öregfiú? Épp a minap beszéltünk rólad. Jó hasznod vettük volna egy kis alagútfúrá§ban, amit nemrég csináltunk. Ti törpék jól csináljátok az ilyesmit.
- Na igen, épp más témák foglalkoztattak - motyogta Dougan, és úgy tűnt, nem nyerte el a tetszését a kemény hang, ahogy a férfi azt mondta: „ti törpék”, de lenyelte ezt a békát. - Térjünk rá az üzletre. E fiatal barátom - mutatott Ushára - nem ismerős a városban. Szüksége van egy helyre, ahol megalhat.
- Ez nem fogadó - mordult fel Geoffrey, és csukni kezdte az ajtót.
Dougan a félfa mögé tolta nagy, nehéz csizmás lábát, és kitámasztotta az ajtót.
- Ha hagynád, hogy befejezzem, Geoffrey, öreg cimbora, épp azt akartam mondani, hogy ennek a leánynak valamiből meg kell élnie. Egy kicsit tanulni

szeretne a művészetünkből. Hajlandó vagyok kifizetni a tanulmány) költségeket - tette hozzá nyersen.
Geoffrey újra kinyitotta az ajtót. Alaposan szemügyre vette a lányt, akinek egyáltalán nem tetszett, ahogy bámulta, mintha nemcsak a ruháit hámozná le a szemével, hanem az alatta feszülő bőrt is. Mélyen elvörösödött. Nem tetszett neki ez a hely, sem ez az undok, ízeltkezű ember. Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy bármit, amit ez a férfi meg tudna vele tanítani, meg is szeretne tanulni. Már épp istenhozzádot készült mondani nekik, amikor a sikátor vége felé fordulva egy feketeköpenyes varázslót pillantott meg.
Sok feketeköpenyes varázsló élt Palanthasban, és nem kevésnek dolga is volt a raktárház lakóival. Usha azonban rögtön arra gondolt, hogy ez a varázsló csak Dalamar lehet.
A mágus a sikátor bejáratánál állt. Csuklyás fejét erre-arra forgatta, mintha keresne valakit. A sikátor, melynek végénél Usha és a törpe tartózkodott, jó hosszú volt, az árnyak sötétek. Valószínűleg a mágus még nem látta meg.
Usha előreugrott, megragadta Felkoncolt Geoffrey inas kezét, és úgy megrázta, mintha magával akarná vinni.
- Nagyon örülök, hogy megismerkedhettünk - mondta lélegzetvisszafojtva. - Keményen fogok dolgozni. Dolgos kezem van - azzal elsuhant a férfi mellett, be a raktár sötétjébe, és élvezettel szívta

magába az áporodott levegőt.
A törpe és a tolvaj egyaránt megdöbbent a nő lelkesedésétől.
- Elég gyors, azt meg kell hagyni - jegyezte meg Geoffrey, és megdörzsölte a kezét. - És jó erős marka is van.
Dougan egy erszényt húzott elő széles fekete övéből, és nyomatékosan megrázta.
- Megbeszéltük - mondta Geoffrey, és udvariasan beljebb hívta Dougant. - Akkor hogy is hívnak, kislány?
- Usha a nevem - mondta az, és kíváncsian nézett körül.
A raktárház belülről tágas hodály volt. A padló egy részét asztalok és székek borították, ami egy ivó köztermére emlékeztette a szemlélőt. A falakon fáklyák lobogtak, az asztalokon vastag gyertyák égtek. Az asztalokat evő-ivó, játékba merült, beszélgető és szendergő népség ülte körül. Minden korosztály, Ansalon minden faja képviseltetve volt ebben a vegyes társaságban. A Tolvajcéhnek bizonyára megvoltak a maga hibái, de az előítélet nem volt köztük. Két ember iddogált három elf társaságában. Egy törpe egy ogárral kockázott. Egy hobgoblin és egy surranó ivóversenybe merült. Egy vörösköpenyes varázslónő Sargonnasról szóló parázs vitába keveredett egy, minotaurusszal. Az asztalok között gyerekek szaladgáltak kiabálva, verekedve a vad játék hevében. A raktárház maradéka az árnyakba veszett, így Usha nem láthatta, mit is rejt még magában.
Senki sem nézett rá. Senki sem tanúsította iránta még a legkisebb érdeklődést sem. Gondolta, nem árthat, ha lenyűgözi jövendőbeli munkaadóját, hát hozzátette:
- A teljes nevem Usha Majere. Raistlin lánya vagyok.
- Aha - mondta Délkoncolt Geoffrey. - Én meg altanyja - azzal a padlóra köpött. Usha meghökkenve bámult vissza rá.
- Elnézést, hogyan?
- Raistlin lánya! - Geoffrey rosszindulatúan kacagott. - Mindenki ezt mond-ja. Csak tavaly hárman jöttek, és pont ugyanezt állították - a hangja megkeményedett. Hideg menyétszemei összeszűkültek. - Ki vagy te? Nem kém vagy? - szemmel követhetetlen sebességgel egy villogó kés termett a kezében. - Gyorsan elbánunk a kémekkel, igaz, Testvérek?

A céh tagjai talpon termettek. Kések csusszantak ki a csizmákból, kardok csörrentek a hüvelyben. Darázsigék és imák szavai ropogtak a levegőben, melyet egy abroncsbot fagyos süvítése kísért. Usha rémülten hátrált, amíg az elreteszelt ajtónak nem ment. Dougan robosztus testével a lány és a céhmester közé lépett, és magasba emelte az erszényt.
- Ismersz engem, Felkoncolt Geoffreyl Ugyan minek hoznék ide egy kémet? A leány tehát azt állítja, hogy Raistlin Majere az apja - Dougan ezen a ponton kissé elbizonytalanodott, Ushára pillantott a szeme sarkából, de játékosan folytatta. - És ki állítja, hogy nem így van? Közületek hányan - bozontos szemöldöke alól gúnyosan végignézett az összegyűlt társaságon - hányan mernének meg-esküdni rá, hogy ki volt az ő apjuk?
A környező motyogások és bólogatások alapján sokan igazságot véltek a törpe szavai mögött. A dagadt erszény látványa és a pengő acél hangja súlyt adott az állításnak.
- Bocsánat, ha kissé forrófejű voltam, kislány - mentegetődzött Geoffrey, és a kés éppoly gyorsan és rejtélyesen tűnt el kezéből, mint ahogy megjelent ott. - Igen érzékeny természetű vagyok, és könnyen elvesztem a fejem. - Douganhez fordult - Felfogadjuk tanoncnak, a szokásos feltételek mellett. Mire kívánod kiképezni?
- Különleges munkára - felelte Dougan kitérően.
Geoffrey a szemöldökét ráncolta.
- Miféle munkára, törpe?
- Ez az, amit nekem kell tudnom, neked pedig nem - csattant fel Dougan. - Kifizetlek, hogy tanítsd. Ennyi legyen elég.
Geoffrey talán kevésbé lett volna hajlandó engedni az elutasításnak, ha az erszény kisebb lett volna. Mivel azonban igen méretes volt, savanyúan csak ennyit mondott.
- A céhnek kijár a része. Ezt ne felejtsd el.
Dougan végigpillantott a körben álló embereken, akik őt nézték. Főleg a gyerekeken. Komor ábrázata megenyhült. Levette lengő tollal díszített kalapját, a melléhez szorította, mintha fogadalmat készülne tenni.
- Ha sikerrel járunk, mindannyian részt nyertek. Ezt megígérem. Ha elbukunk, egyikőtöket sem hibáztatjuk. - Sóhajtott, és egy pillanatra nagyon levertnek tűnt. Geoffrey ügyesen elkapta az erszényt.

- Megegyeztünk. Mit tanítsunk neki? Törést? Merítést? Metszést? Csalogatást? Csalizást?
Dougannel együtt egy homályos sarokba vonult, és hamarosan mélyen bele-merültek a beszélgetésbe. Usha talált egy széket egy üres asztalnál és leült. Egy rongyos gyerek hozott neki egy tányér ragut és egy csupor sört. A lány mohón nyelte az ételt. Megelégedettségét csak Palin körüli gondolatai és a férfi sorsával való törődés árnyékolta be. Az ifjúi szív mindig optimista, különösen amikor az a szív megérzi a szerelem első keserédes szorítását.
„Az istenek nem hoztak volna össze minket, ha rögtön utána ilyen durván akarnának szétválasztani" - ez volt Usha meggyőződése, ami erős hitéről árulkodott, noha a kíméletlen valóságról vajmi keveset tudott.
Amikor befejezte az evést, Usha végre nyugodt és boldog volt új helyén. Ha durván beszéltek is, ha furcsán és baljóslatúan néztek is ki, Usha már nem félt ezektől az emberektől.
Merítés. Csalogatás.
Új társai bizonyára halászok.

(m anis a Főpap Tornyának legmagasabb oromzatánál állt, és a Palanthas vá-
1' r r rosába vezető üres utat szemlélte a lőréseken keresztül. Gondolatban vé-
gigment az úton, el a városig, és elképzelte a nyugtalanságot. Az ellenség közeledésének híre hajnalra érkezezett el Palanthasba. Immár dél volt. Az emberek bizonyára bezárták boltjaikat, kordéikat leponyvázták, és az utcákra vonulva pletykákra vadásztak.
Estére természetesen Palanthas urának egy kész beszéddel kell a lakosság elé állnia. Az erkélyen áll majd, és a jegyzeteit olvasva megerősíti a városlakókat abban, hogy a Főpap Tornya még ott áll a város és az ellenség között. Ezt a meg-nyugtató megjegyzést követően pedig visszavonul vacsorázni.
Tanis elfintorodott.
- Bárcsak jönne valaki, aki engem is megnyugtatna!
És jött is, bár se megnyugtatást, se biztatást nem tartogatott számára. De még csak nem is az úton érkezett, kevésbé hagyományos módját választotta az utazásnak.
Tanis kelet felé ballagott a csipkeszegély mentén, megfordult, és visszafelé akart indulni, aminek következtében majdnem átesett egy feketeköpenyes varázslón, aki léptei útjában állt.
- Mi a... - Tanis megkapaszkodott a fal tetejében, nehogy elessen. - Dalamar! Honnan kerültél...
- Palanthasból. Mágikus úton érkeztem, és nincs időm a habogásodat hallgat-ni. Szolgálatban vagy?
- Hogy én? Te jó ég, dehogy! Csak éppen...
- Akkor vezess valakihez, aki igen. - Dalamar türelmetlennek tűnt. - És mondd meg ezeknek a bolondoknak, hogy rakják el a kardjaikat, mielőtt tócsává olvasztom őket.
Számos, őrségben lévő lovag húzta elő kardját, és körülvették a sötételfet.
- Tegyétek el a fegyvereket - mondta nekik Tanis csöndesen. - Ez itt Lord Dalamar az ősmágia Tornyából. Valóban képes arra, hogy beváltsa fenyegetését, nekünk viszont fegyverforgató kézre szükségünk lehet. Egyikőtök keres-se fel Sir Thomast, és mondja meg neki, hogy azonnal találkozni szeretnénk
vele. ,,•r
- Valóban igazat szóltál azokkal a fegyverforgató kezekkel, félelf - nézelődött Dalamar, ahogy az oromzat mentén haladva a belső termek felé vették az irányt. - Bár azt hiszem, nektek inkább csodára lenne szükségetek.
- Paladine épp elég csodát adott nekünk a múltban - mondta Tanis. Dalamar körülnézett a toronyban.
- Igen, de most egyetlen szenilis öreg varázslót sem látok, aki a tűzgolyó igéjét motyogja, és azon rágódik, hova rakta a kalapját.
A sötételf hirtelen megállt, és szembefordult Tanisszal.
- Sötét idők jönnek. Nem kellene itt lenned, barátom. Vissza kéne térned az otthonodba, a feleséged mellé. A segítségedre lehetek ebben, ha kívánod. Egy szavadba kerül, és máris odarepítelek.
Tanis mélyen a sötételf szemébe nézett.
- Hát ilyen rossz hírt hoztál?
- Ilyen rosszat, félelf - felelte Dalamar csöndesen.
Tanis megvakarta a szakállát.
- Előbb meghallgatom, aztán döntök.
- Ahogy neked tetszik - vont vállat Dalamar, és továbbindult, szaporázva lépteit. Fekete köpenye

surrogva fodrozódott a bokája körül. A néhány lovag, akik mellett elhaladtak, baljós tekintettel nézték a varázslót, és sietve félrehúzódtak az útból.
Tanis a tanácsterembe vezette a sötételfet, ahol egy felfegyverzett lovagküldöttség csapott le rájuk.
- Sir Thomast keresem - szólt Tanis.
- Ő pedig önöket keresi, uram - válaszolta a küldöttség vezetője. - Azért jöttem, hogy tájékoztassam: a Lovagi Tanács összeül, hogy szembeszálljon a veszedelemmel. Sir Thomas hallotta, hogy Dalamar nagyúr híreket hozott.
- Nagyon fontos híreket - tette hozzá Dalamar.
A lovag mereven, hűvösen meghajolt.
- Dalamar nagyúr, Sir Thomas köszönetét küldi, amiért eljött. Ha közölné velem a hírt - vagy urammal, Félelf Tanisszal, ha jobban tetszik -, nem tartóztatnánk tovább.
- Nem tartotok fel - válaszolta Dalamar. - Semmilyen értelemben sem. Szabad akaratomból jöttem, és ugyanúgy távozom majd, miután beszéltem Thalgaardi Thomasszal.
- Uram - a lovag habozott, az udvariasság és a szabályzat között őrlődött. - Nagyon nehéz helyzetbe hoz bennünket. Beszélhetek őszintén?
- Tedd azt, ha ezzel előrébb jutunk - vágta rá Dalamar növekvő türelmetlenséggel.
- Tudnia kell, uram, hogy ellenségnek számít, és mint ilyen...
Dalamar a fejét rázta.
- Nem kell messzire nézned, hogy megtaláld az ellenségeidet, nemes lovag, de én nem tartozom közéjük.
- Talán nem - a lovag ezzel még nem volt meggyőzve -, de parancsot kaptam. Felséges királynője talán egy csapdát készít elő, ön által megbűvöltetve parancsnokainkat.
Dalamar elsápadt a méregtől.
- Ha a parancsnokaidat szerettem volna „megbűvölni”, nemes lovag, megtehettem volna kényelmes otthonomból is. Ebben a pillanatban akár meg tudnám...
- De nem teszi meg - szólt közbe gyorsan Tanis. - Dalamar nagyúr jó szándékkal érkezett. Erre megesküszöm. Az életemmel felelek érte, ha szükséges.
- Mint ahogy én is - szólt egy csöndes, tiszta hang egy másik ajtónyílásból.
Lady Crysania a fehér tigrist követve, egy csapat lovaggal kísérve érkezett a tanácsterembe. A tigris elszántan nézett minden jelenlévőre, nem egy állat gyors, gyanakvó pillantásával, hanem egy ember elszánt, gondolkodó, intelligens tekintetével. Lehet, hogy csak a képzelete játszott Tanisszal, de megesküdött volna rá, hogy Dalamar és a tigris halvány jelét adták annak, hogy felismerték egymást.

A parancsnok és emberei térdre hullva hajtottak fejet.
Paladine Tisztelendő Nővére intett, hogy emelkedjenek fel, majd Dalamar felé fordította vak szemeit. A sötételf tiszteletteljesen meghajtotta fejét, de nem hajolt meg. A nő csöndesen kimondott parancsára a tigris Dalamarhoz vezette őt, de masszív testét kettőjük közé ékelte. Crysania kezet nyújtott.
Dalamar ujjheggyel érintette a nő kezét.
- Köszönöm a segítségét, Tisztelendő Nővér - köszöntötte némi szarkazmussal a hangjában.
Crysania a lovagok felé fordult.
- Most pedig lesztek olyan kedvesek, és mindhármunkat nemes Thalgaardi Thomas színe elé vezettek?
Habár a lovagok nyilvánvalóan nem szívesen kísérték Dalamart bárhová is a toronyban, talán a tömlöc kivételével, nem tehettek mást, mint hogy beleegyeztek a javaslatba. Solamnia Lovagjai Paladine-t szolgálták. Crysania Tisztelendő Nővér a legmagasabb rangú képviselője volt uruk templomában.
- Erre, uraim. Tisztelendő Nővér... - mondta a parancsnok, és utasította embereit, hogy sorakozzanak fel mögöttük.
- Honnan tudta, hogy itt leszek, Tisztelendő Nővér? - kérdezte Dalamar alig hallhatóan, láthatóan nem túl lelkesen. - Talán a papság figyeli lépteimet?
- Paladine minden gyermekét szemmel kíséri, jó uram. Mint ahogy egy juhász is őrzi minden bárányát, nem feledkezve meg a feketékről sem - folytatta mosolyogva. - De nem, nemes varázsló, nem tudtam, hogy ön itt lesz. Furcsa hírek keringenek Palanthas falain belül. Senki sem tudott felvilágosítani, úgyhogy el-jöttem, hogy magam járjak a dolog végére.
A „senki” szóra helyezett leheletnyi hangsúlyt enyhe sóhaj kísérte, ami Dala-mart arra késztette, hogy közelebbről vegye szemügyre a papnőt. Egy lépéssel közelebb húzódott hozzá. A tigris rendíthetetlen méltósággal lépegetett előttük, vezetve úrnője lépteit, de egyben óvta is biztonságát.

- Ha jól értem, Tisztelendő Nővér, az istene semmit sem szólt a világot felforgató erőkről.
Crysania nem szólt, de gondterhelt, sápadt arca leírta a választ.
- Nem a kárörvendő győzelemnek akarok hangot adni, Tisztelendő Nővér - tette hozzá rögtön Dalamar. - Saját istenem, Nuitari is szokatlanul csendes az utóbbi időkben, mint a mágia többi istene is. És a Királynőm is - Dalamar vállat vont, és megrázta fejét. - Nuitari hatalma fogyóban van, s vele az enyém is. Ugyanez a helyzet Lunitarival és Solinarival is. Minden varázsló erről számol be. Ez majdnem olyan, mintha az istenek csak azt fontolgatnák, hogy...
Crysania a sötétell felé fordult.
- Igaza van, nagyúr. Amikor ezeket a pletykákat hallottam, az istenemhez fordultam velük egy imával. Látja ezt az amulettet a nyakamban? - A nyakában lógó ezüst amulettre mutatott, melyen aranyból öntött sárkánŁ képe domborodott. - A régi időkben akárhányszor csak Paladine-hoz imádkoz , éreztem, ahogy szeretete körbeölel. Ez a medál - mély hódolattal érintette a szent tárgyat - mindannyiszor lágyan felfénylett. Lelkem megnyugodott, gondjaim és félelmeim enyhültek.
Egy pillanatra elhallgatott, majd csöndesen hozzátette:
- Az utóbbi időben a medál sötét maradt. Tudom, hogy Paladine meghallgat-ja az imáimat; érzem, hogy vigasztalni akar. De attól félek, nincs semmiféle vigasza, amit nyújthatna. Azt gondoltam, talán az Ariakan Hadúr által felvetett problémák miatt van így.
- Talán - gondolkodott Dalamar, de láthatóan nem volt meggyőződve erről. - Lehet, hogy nemsokára többet tudunk. Palin Majere átlépett a Kapun.
- Ez igaz? - Crysania megrémült.
- Attól tartok, igen.
- Hogy juthatott be? Hiszen ön zárta le a laboratóriumot! Őröket állított...
- Meghívták, úrnő - felelte Dalamar szárazon. - Úgy vélem, kí tudja találni, kicsoda.
Crysania arcából kiszökött a vér. Léptei elbizonytalanodtak. A tigris gyengéden dőlt neki, hogy segítse a járásban.
Tanis azonnal a segítségére sietett, és megragadta a karját. A papnő remegését érezve szúrós tekintettel nézett Dalamar szemébe.
- Elengedted Palint? Meg kellett volna állítanod.
- Nem sok választásom volt, félelf - válaszolta Dalamar villogó szemekkel. - Mindhárman első kézből ismerjük Raistlin hatalmát.
- Raistlin Majere halott - jelentette ki Crysania szilárdan; pillanatnyi gyengesége már múlóban volt. Egyenesen állt, karját kivonta Tanis szorításából - Áldozatáért cserébe békességet kapott. Ha Palin Majere-t valóban az Abyssbe csalták - hangja ellágyult a szánalomtól -, akkor ez valami más hatalom műve.
Dalamar szóra nyitotta ajkait, de látva Tanis figyelmeztető szemöldökráncolását, csendben maradt, csak ajkai biggyedtek le gúnyosan.
Mindhárman némán haladtak, saját gondolataikba merülve, amelyek, a borús arcokból ítélve, nem voltak túl kellemesek. A parancsnok egy hosszú, zászlókkal díszített folyosón vezette őket végig. Minden zászlón egy-egy családi címer díszelgett, azoké a családoké, melyek fiai a lovagrendben szolgáltak.
A zászlók mozdulatlanul lógtak a forró, fullasztó levegőben. Tanis végignézett a hosszú soron, és megpillantotta a Majere család címerét, amelyet a két fivér lovagrendbe lépésekor akasztottak ki.
A zászlón egy rózsabimbó volt - Majere szimbóluma, azé az istené, akiről a család a nevét kapta -, egy kancsó habzó sörben. Tanis mindig is úgy vélte, hogy sokkal inkább egy fogadó táblájának néz ki, mint lovagi címernek, de Caramon maga tervezte, és roppant büszke volt rá. A félelf túlságosan is szerette a barát-ját ahhoz, hogy akár egy szót is szólt volna a címer ellen. Ahogy nézte a mozdulatlan lobogót, két ifjú apród létrára állva egy fekete ruhával takarta el a zászlót.
- Uraim, Tisztelendő Nővér, kérem, lépjenek a Tanács elé.
A parancsnok kinyitotta az ajtót, és intett hármójuknak, hogy lépjenek a nagy-terembe, hogy beszéljenek a Lovagi Tanács színe előtt.
A Lovagi Tanács csak kivételes esetekben gyűlt össze, melyeket a Törvény szavai határoztak meg. Így például akkor, ha háborús kérdéseket kellett megvitat-ni, a parancsok kiosztásakor, csata előtt Hadurat választani, hogy a lovagi élethez méltatlan viselkedés vádját meghallgassák, vagy azok tiszteletére, akik hősiesen küzdöttek, esetleg hogy a Törvény tökéletesítésének kérdéseit tisztázzák.
A Tanács három lovagból állt, egy-egy lovag képviselte a rendeket: a Rózsa, a Kard és a Korona lovagja. Ők hárman ültek a rendek szimbólumával díszített terjedelmes asztal körül, szemben a tanácsterem bejáratával. Azok a lovagok, akiknek szolgála-ti beosztása engedte, jelen lehettek a

tanácskozáson. Akik szólni kívántak a Tanács előtt, mindig ugyanazon az üres helyen álltak, közvetlenül szemben az asztallal.
A Lovagok Törvénye szerint a gyűlés elején a lovagok fennen kiáltották jelmondatukat: „Est Sularus oth Mithas”, néha elénekelték a Lovagok Himnuszát is, ha a Tanács valami örömteli esemény tiszteletére gyűlt össze.

Ez alkalommal a jelen lévő három lovag idézte a Törvényt, majd elfoglalták a helyüket. A himnuszt nem énekelték el.
- Azt kell, hogy mondjam, történelmi esemény előtt állunk - jegyezte meg Sir Thomas, miután szerét ejtették a bemutatkozásnak, és széket hoztak a látogatóknak -, és, elnézést a kifejezésért, kezd elegem lenni a történelmi eseményekből! Őszintén szólva annak, hogy önök hárman itt találkoznak... - megcsóválta a fejét - végzetszaga van.
- Fogalmazzunk inkább úgy, hogy a végzet elkerülése érdekében gyűltünk itt össze, uram - szólt közbe Lady Crysania szelíden.
- Imádkozom Paladine-hoz, hogy igaza legyen, Tisztelendő Nővér - válaszolta Sir Thomas. - Úgy látom, a türelme végén jár, nemes varázsló. Mi hírt hoz hát nekünk, ami oly sürgős, hogy egy feketeköpenyes megjelenhet vele a Lovagi Tanács előtt, ami pedig még egyszer sem fordult elő a lovagság történetében?
- Uram - szólt Dalamar kemény hangon. Úgy döntött, nem vesztegeti tovább az időt. - Megbízható forrásból tudom, hogy Takhisis Lovagjai a holnap reggeli pirkadattal megtámadják ezt az erődítményt.
Lady Crysaniának elakadt a lélegzete.
- Holnap? - A mellette álló tigris csöndesen morogni kezdett. A papnő egy szót súgott neki, gyengéden megérintette a fejét, amitől az állat megnyugodott. - Máris? Hogy lehetséges ez?
Tanis felszisszent. Hát erre gondolt Dalamar, amikor figyelmeztetett, hogy ne maradjak tovább. Ha maradok, belekeveredek a harcba. Igaza van. El kell mennem, haza kell térnem.
Thalgaardi Sir Thomas végighordozta gondterhelt pillantását Dalamaron és Tanison, majd Lady Crysaniára és vissza Dalamarra. A Tanács másik két tagja, a Kard és a Korona Lovagjai feszes tartásban ültek, szigorú vonásaik semmit sem árultak el gondolataikról. A legmagasabb rangú lovagra maradt, hogy első-ként beszéljen.
Sir Thomas megpödörte hosszú bajuszát, ami a lovagok hagyományos viselete volt.
- Remélem, nem ért félre, Lord Dalamar, ha megkérdezem, milyen okok bírták rá, hogy elénk hozza e hírt.
- Nem látom szükségét, hogy be kelljen önnek számolnom bál mely cselekedetem okáról, uram - felelte Dalamar hűvösen. - Legyen annyi elég, hogy idejöttem és figyelmeztettem, készüljenek fel erre a támadásra, amennyire csak tehetik. A félelf Tanis, ha a céljaimat nem is, de a szavahihetőségemet igazolhatja.
- Én pedig igazolhatom a céljait is - tette hozzá Crysania Úrnő komoran.
- Ha tudni szeretné, honnan tudok erről, könnyen kielégíthetem ez irányú kíváncsiságukat - folytatta Dalamar, semmi jelt sem adva a közbeszólásra. - Nem-rég Takhisis egy lovagjával találkoztam. Egy férfival, akinek a neve Fényeskardú Steel.
- Fényeskardú Sturm fia - emlékeztette őket Tanis.
A három lovag arca elsötétült, homlokukon elmélyültek a ráncok.
- Apja sírjának megszentségtelenítője - szólalt meg egyikük.
- Sokkal inkább apja örökségének letéteményese - javította ki Tanis, majd bosszúsan hozzátette: - A fenébe is, hiszen épp ez előtt a Tanács előtt magyaráztam el a történteket!
A három lovag lopva egymásra pillantott, de nem válaszolt. Tanis Solamnia legendás alakja volt. A nagyra becsült hős hatalmas erőt képviselt a világ e részén.
A fent említett Fényeskardú Steel esete után a lovagok felszentelt sírboltjában, Tanist a Lovagi Tanács elé kérették, hogy magyarázatot adjon, miért kísért személyesen a Sötét Királynőhöz hűként ismert fiatalembert a Főpap Tornyába, és miért segített neki eljutni a sírig, ahol a fiatalember elkövette szörnyűséges szentségtörését, és megzavarta hős apja nyugodalmát. Fényeskardú Steel el-pusztította a tetemet, ellopta apja varázskardját és számos lovagot megsebzett, miközben kifelé vette útját. Mindemellett azonban Tanis és barátja, Caramon Majere segített neki, és felbujtotta a szökésre.
Tanis előadta, hogyan látta ő a történteket. Szerinte Steel azért érkezett, hogy tiszteletét fejezze ki apja iránt. A kardot ajándékképpen kapta az apjától, aki talán ezzel is megpróbálta eltéríteni a fiatalembert a

sötét úttól, melyhez köttetett. Ami Tanis és Caramon segítségét illeti, ígéretet tettek, hogy az életükkel védelmezik a fiatalembert.
A Lovagi Tanács egy másik tanúvallomást is meghallgatott, név szerint Crysania Tisztelendő Nővérét, aki mindkettőjük érdekében felszólalt, és hangot adott szilárd hitének, hogy maga Paladine vezette őket a toronyba. Ezt igazolni látszott, hogy a tanúskodó lovagok a legmélyebb tisztelettel beszéltek Fényeskardú Steel hősiességéről, még ha az a halál liliomát viselte is a vértjén.
A lovagok nem hagyhatták figyelmen kívül egy ilyen tekintélyes és szavahihető személy vallomását. Úgy ítélték, Tanis becsületből cselekedett, bár bizonyára félrevezették. A vizsgálatot lezárták, de az esetet - mint Tanis most láthatta - el nem felejtették.
És soha nem bocsátották meg.
Sir Thomas sóhajtott, és újból meghúzgálta a bajuszát. A másik kettőre nézett, akik néma beleegyezéssel bólintottak a néma kérdésre.
- Köszönjük a figyelmeztetést, Lord Dalamar - mondta Thomas. - Azt mond-hatom, hogy a híre megegyeznek azokkal, amiket más forrásokból kaptunk. Nem gondoltuk, hogy a támadás ilyen hamar érkezik, de számítottunk rá. Fel-készültünk.
- Nem sok jelét látom a készülődésnek - morogta Dalamar megvetően. Előredőlt székében, és egy térképre mutatott, amely az asztalon volt kiterítve. - Uram, ez a veszély nem egy csapatnyi lovagból áll. Egy sereg, óriási haderő, ezrekben mérhető. Távoli földekről barbárokat toboroztak az oldalukra. Saját varázslóik vannak, hatalmas mágusok, akik - okkal feltételezem - nem engedel-meskednek a mágia törvényeinek, csak a sajátjuknak.
- Tudunk róla... - kezdte Sir Thomas.
- Amiről talán nem tudnak, uram, hogy átvonultak Nerakán. Sötét papok léptek az elátkozott romok közé, és a holtak árnyalt idézték meg, hogy csatlakozzanak a harchoz. Megálltak Dargaard erődjében, és semmi kétségem afelől, hogy Lord Soth is ott lesz a harcosaival. A vezérük pedig Ariakan Hadúr. Éppen önök képezték ki őt! Jól ismerik - nálam sokkal jobban - a képességeit.
Ez nyilvánváló volt a lovagok eltorzult arcvonásaiból ítélve.
Sir Thomas nyugtalanul forgott a székében.
- Minden szavában nagy igazság rejlik, Lord Dalamar. Felderítőink is igazol-hatják. Mégis, azt mondom, a Főpap Tornya sosem eshet el, amíg hívő emberek védelmezik.
- Talán hívő emberek épp ezért nem támadták meg sosem - szólt hirtelen és váratlanul Lady Crysania.
- Takhisis lovagjait gyermekkoruk óta együtt nevelték - mondta Dalamar. - Megrendíthetetlenül hűek királynőjükhöz, parancsnokaikhoz, egymáshoz. Bár-

mit feláldoznak, beleértve életüket is. hogy az ügyet előremozdítsák. Éppoly szigorú becsületkód szerint élnek, mint önök. Valójában Ariakan Hadúr a solamniai alapján mintázta a saját lovagrendjét. Az a véleményem, uraim, hogy ennél nagyobb veszedelem sosem fenyegetette a Főpap Tornyát.
Dalamar az ablak felé intve folytatta.
- Azt mondják, felkészültek, de mégis, mit tettek? Kinézek, és látom a főutat, amelyet lovagoknak kellene lezárniuk, lóháton, kísérőikkel, sorokban özönlő gyalogosokat, fegyvereket és árukat szállító kocsikat, szekereket kellene látnom. Az út viszont üres!
- Igen. üres - válaszolta Sir Thomas. - Tudni akarja, miért? - összekulcsolta a kezét, a térképre fektette, és mindhármukat végigmérte. - Mert az ellenség uralja.
Tanis mélyet sóhajtott, és megvakarta állát a szakálla alatt.
- tárokat küldtünk szét, Dalamar. Sárkányháton indultak, hogy fegyverbe hívják a lovagokat. Három napja mentek el. Láthatod a választ.
- Azok a lovagok, akiknek földjük és kastélyuk van a keleti határ mentén, azt válaszolták, hogy már ostrom alatt állnak. Néhányan pedig nem is válaszoltak - mondta Sir Thomas csendesen. - Többnyire a futárok, akiket a lovagokért küldtünk, sem tértek vissza.
- Értem - motyogta Dalamar, miközben szemöldökét ráncolva töprengett. - Bocsássanak meg. Erről nem tudtam.
- Ariakan seregei egy bozóttűz sebességével közelednek. Hatalmas hajóhad szállítja a katonákat, az ellátmányt és az ostromgépeket a Vingaard folyón. A folyó az évnek ebben a részében általában tombolni szokott, de most a szárazság miatt olyan langyos és nyálkás, mint egy pohár meleg sör. A gyors bárkákat keleti barbárok irányítják. - Nincs olyan akadály, ami serege útjába állhat-na. Hatalmas fenevadakat vont az irányítása alá, amiket mamutnak neveznek, és az a hír járja, hogy élő

fákat döntenek le a fejükkel, hosszú orrukkal meg-emelik a tönköket, és úgy dobálják félre az útból, mintha holmi gallyak lenné-nek. Gonosz sárkányok repülnek a fejük felett, őrzik a sereget, félelemmel mérgezik meg mindenki szívét és fejét, aki szembe mer nézni velük. Nem tudtam a nerakai élőholtakról, sem Lord Sothról, de nem mondhatom, hogy meg vagyok lepve.
Sir Thomas kiegyenesedett, arckifejezése elkeseredett, de kemény és méltóságteljes volt. Hangja határozott maradt, tekintete rezzenetlen.
- Felkészültünk, uraim, úrnőm. Minél kevesebben vagyunk, annál több a dicsőség. - A lovag halványan elmosolyodott. - Paladine és Kiri-Jolith velünk van.
- Áldásuk rátok - suttogta Lady Crysania halkan, alig hallhatóan. Töprengve, elmerengve vakargatta a tigris fejét.
Sír Thomas határozottan nézett rá.
- Tisztelendő Nővér, az idő fogytán van. Vissza ellene térnie Palanthasba, mi-előtt leszáll a sötétség. Kíséretet rendelek ön mellé...
Lady Crysania felemelte a fejét.
- Nyilván nem teszel ilyen ostobaságot, Sir Thomas. Minden emberedre szükséged van. Egy arany sárkány, amely Paladine nevében szolgál engem, hozott ide bennünket. Tűzarany biztonságban hazavisz minket - újra megsimogatta a tigrist, amely hátsó lábaira emelkedett. - Vezetőm, Tandar vigyáz rá, hogy ne essen bántódásom.Tandar, a tigris, végignézett mindnyájukon, és Tanisnak semmi kétsége sem maradt, hogy Crysania éppoly biztonságban van ezzel az elszánt, féktelen és hűséges társsal az oldalán, mint egy seregnyi lovaggal.
A papnő felemelkedett, hogy távozzon. A lovagok, Tanis és Dalamar is udvariasan felálltak.
- Számos pap már úton van, hogy segítségedre legyen. Egy árukkal megrakott kocsit hoznak, és valamikor ma éjjel érkeznek meg. Önként jelentkeztek, uram - mondta, előre látva Sir Thomas gondolatait. - Azt hiszem, szükséged lesz rájuk.
- Örömmel fogadjuk őket - válaszolta a lovag. - Köszönöm, Tisztelendő Nővér.
- Ez a legkevesebb, amit tehetek - mondta a papnő és sóhajtott. - Ég áldjon. Az istenek legyenek veletek. Imáimban nem feledkezem meg rólatok.
Megfordult. A tigris vezetésével elhagyta a termet. Távoztában elhaladt Tanis mellett. A férfi hallotta, ahogy még csöndesen hozzátette:
- Ha valaki még meghallgat...
- Én is távozom - mondta Dalamar. - Felajánlhatnám a mágiámat, de tudom, nem fogadnák el. Bár emlékeztetem mindannyiukat, hogy Ariakan Hadúr serege részévé tette a varázslókat, a harcosokkal egyenlő rangban és beosztásban.
Sir Thomas készen állt a bocsánatkéréssel.
- Tisztában vagyok vele, nemes varázsló, és köszönöm az ajánlatát. Lovagjaink sosem próbálták az acélt a varázslattal ötvözni. Attól félek, több kárt tehet-ne, mint amennyi haszonnal járna, ilyen körülmények között.
- Bizonyára igaza van, uram - helyeselt Dalamar kegyetlen mosollyal - Nos, jó szerencsét kívánok mindnyájatoknak. Talán nem bántom meg, ha azt mondom, szükségük lesz rá. Ég önökkel.
- Köszönjük, Lord Dalamar - búcsúzott Sir Thomas. - A figyelmeztetése talán a világosságot mentette meg.
Dalamar vállat vont, mintha a téma már nem érdekelné. Tanisra nézett. - Velem jössz?
Sir Thomas is a félelfre tekintett. A szobában mindenki őt nézte. Menjen vagy maradjon?
Tanis megvakarta a szakállát, és tudta, hogy döntenie kell. Az egyetlen út, hogy biztonságban távozzon, most Dalamar útja volt, a mágia útja.
Sir Thomas Tanis mellé húzódott, jelezve, hogy négyszemközt kíván szólni vele.
- Várni fogok rád, félelf - mondta Dalamar, majd élesen hozzátette: - de nem sokáig.
Tanis és Sir Thomas egy kis erkélyre vonult a tanácsteremből. Még nem ment le a nap, de a hegyek árnyéka már előrevetette az éjszakát a toronyra. Az egyik udvaron egy hatalmas, csodálatos arany sárkány állt: Tűzarany, Crysania Tisztelendő Nővér szolgája. Több sárkány - főleg ezüst - körözött a torony körül őr-szem gyanánt.,
Sir Thomas a mellvédnek támaszkodott, és kifelé bámult, a sűrűsödő sötétségbe.
- Nyersen fogalmazok, Tanis - kezdte a lovag csöndesen. - Hasznodat tudom venni. Nemcsak a fegyverforgató karod miatt. A parancsnoklásban van rád szükségem. A lovagok, akik a torony védelmére maradtak, többnyire fiatalemberek, újak a lovagrendben. Apjaik és bátyjaik - azok, akiket megbíznék a vezetéssel - otthon védik saját földjüket és városaikat.
- Mint ahogy nekem is ott kellene lennem - vetette közbe Tanis.

- Lehetőséget adok erre - felelte rögtön egyetértőn Sir Thomas. - És ha távozol, én leszek az első, aki szerencsés utat kívánok - A lovag megfordult és egyenesen Tanis szemébe nézett. -Éppoly jól ismered a helyzetet, mint én magam. Óriási túlerővel állunk szemben. A Főpap Tornyának állnia kell, vagy egész Solamnia elbukik. Ariakan fogja irányítani egész Észak-Ansalont. A torony lesz a főhadiszállása. Innen kényelmesen lerohanhatja a délieket. Hosszú hónapokba telik, míg újra össze tudnánk gyűlni, és visszavehetnénk a tornyot - ha képesek vagyunk rá.
Tanis tudta ezt, nagyon is jól tudta. Azt is tudta, hogy ha Ansalon népe hallgatott volna rá, Lauranára, Lady Crysaniára, és, igen; még Dalamarra is öt évvel ezelőtt, akkor ez sosem történik meg. Ha az elfek, törpék és emberek félretették volna nevetséges vitáikat és sérelmeiket, ha egyesültek volna, ahogy ők négyen javasolták, a toronynak most lennének védői, több is, mint kellene.
Tanis elképzelte magában, amint elf íjászok sorakoznak az oromzat mellett, zömök törpe harcosok őrzik a kapukat, és mindannyian vállvetve küzdenek ember bajtársaikkal az oldalukon.
Szép kép volt, de olyan kép, melyet sosem festenek meg.
Ha hazatérek, gondolta üres házba érkezem. Laurana nem lenne otthon. Ő és Tanis búcsút vettek egymástól. Mindketten tudták, hogy ez talán a végső búcsú volt. Jól emlékezett rá.
Ahogy megállt a háza előtt, úton Vigasz felől a Főpap Tornyába, Tanis a szokásos meleg üdvözlést várta.
Nem kapta meg.
Senki sem futott felé az istállókból, hogy gondoskodjon a griffről, melyen érkezett. Egy szolga sem üdvözölte az ajtóban; azok, akik dolguk végzése közben elsiettek mellette, kurtán üdvözölték és hamarosan eltűntek a hatalmas ház többi részében. Feleségét, Lauranát sehol sem találta. Nagy utazóláda torlaszolta el a fél folyosót, úgy kellett átcsúsznia mellette. Hangokat és lépéseket hallott az emeletekről. Felment a lépcsőn, hogy választ kapjon erre a felfordulásra.
Lauranát a hálószobában találta. Ruhák hevertek az ágyon és minden valamelyest is süt felületen, székekre terítve, átvetve a kézzel festett spanyolfalakon. Egy másik, kisebb utazóláda állt a szoba közepén. Laurana három szolgálólánnyal válogatta, hajtogatta, pakolta a ruhákat. Nem vették észre az ajtóban álló Tanist.
A férfi néma maradt, kihasználta a röpke pillanatot, hogy észrevétlenül nézhette a feleségét, ahogy a napfény átvilágít aranyhaján, hogy megcsodálhatta mozdulatainak táncát, hogy hallhatta a muzsikát a hangjában. Ezt a képet elrak-tározta az agyában, mint ahogy a festett képecskét is a szíve fölött hordta.
Laurana elf volt, és az elfek nem öregszenek old gyorsan, mint az emberek. Első pillantásra bármely férfiembernek úgy tűnhetett, hogy Laurana a női lét korai éveiben él. Ha otthon maradt volna, az elfek földjén, akár örökkévalóságig fenntarthatta volna ezt a külsőt. De nem maradt. Úgy döntött, egy félvérrel köti össze életét; elszakította magát a családjától, a barátaitól, és az emberek földjén telepedett le. És közben fáradhatatlanul, szüntelenül azon munkálkodott, hogy véget vessen az ellentéteknek, ami a két faj közé állt.
A munka, a felelősség, a villanásnyi remények, melyeket szertefoszlott álmok követtek, elhomályosították az elfek csillogó derűjét és tisztaságát benne. Rán-
cok nem ültek ki arcára, de a szenvedés már árnyat vetett a szemei fölé. Egyet-len ősz szál sem vegyült aranyszín hajába, de csillogása már megkopott. Ha egy elf nézne Lauranára, bizonyára azt mondaná, hogy korán megöregedett.
Tanis, ahogy nézte, most sokkal jobban szerette, mint bármikor életében. Es eb-ben a pillanatban tudta, hogy valószínűleg ez az utolsó találkozásuk az életben.
- Khm! - köszörülte meg hangosan a torkát.
A szobalányok döbbenten nézték. Egyikük még a ruhát is elejtette, amit épp hajtogatott.
Laurana épp egy kupac fölé hajolt. Felnézett, kiegyenesedett, és mosolyogva nézett rá.
- Mi ez az egész? - kérdezte kissé idegesen Tanis.
- Fejezzétek be a csomagolást - utasította Laurana a szolgákat -, és rakjátok el a többi ruhát a helyére.
Átvergődött a köpenyek és kalapok között, míg végül a férjéhez ért. Szeretetteljesen csókolta meg, a férfi pedig szorosan magához ölelte. Egy percig hagyták, hogy a szíveik beszéljenek egymáshoz csöndesen. Aztán Laurana kézen fogta Tanist, a dolgozószobába vezette és becsukta az ajtót. Fénylő szemekkel fordult társa felé.
- Találd ki, mi történt! - kezdte lelkesen, és válaszolt is, mielőtt még Tanis tippelhetett volna. -

Üzenetet kaptam Gilthastól! Meghívott Qualinesti földjére!
- Micsoda? - Tanis teljesen ledöbbent.
Laurana szünet nélkül azon munkálkodott, hogy a qualinestl elfek fogadják vissza saját földjükre, hogy fiaik mellett lehessen. Kérését időről időre elutasították. Azt mondták neki, hogy ha akár ő, akár a férje az elfek földjének akár a közelébe is merészkedik, az életét teszi kockára.
- Mi ez a hirtelen változás? - kérdezte Tanis gyanakvón.
Laurana nem válaszolt. Szétgörgette a tekercset, melyet a nap jelével, a Nap-szónok jelével pecsételtek le, s ez most Gil címe volt.
Tanis a feltört pecsétet nézte, majd széttekerte az iromány t és átfutotta.
- Gil kézírása - motyogta -, de nem a fiunk szavai. Valaki diktálta, és ő csak leírta, amit mondtak neki.
- Ez igaz - mondta Laurana nyugodtan -, de kétségtelenül meghívás.
- Meghívás a halálba - vetette közbe Tanis nyersen. - Csillagszellő Alhanát börtönbe zárták. A kivégzésével fenyegetőztek, és úgy hiszem, meg is ölték volna, ha Gil visszautasította volna a szenátori címet. Ez csakis valamiféle csapda lehet.
- Hát persze, hogy az, kis butám - felelte a nő, és rajongás csillogott szemei-ben. Egy könnyű csókot lehelt a férfi arcára, finom kezével a szakállába túrt, amelyben már nem számolta az ősz csíkokat. - De ahogy a drága Kova szokta mondani: „Egy csapda csak akkor csapda, ha belelépsz, mielőtt észrevennéd." Egy mérföldről látom ezt a csapdát. De hiszen - incselkedve felkacagott - még te is kiszúrtad, a pápaszemed nélkül!
- Csak olvasáshoz használom - morogta Tanis, és úgy tett, mintha megsértődött volna. Az öregedése egy réges-régi tréfa volt kettőjük között. A felesége felé nyújtotta karját, s a nő szorosan hozzábújt.
- Gondolom, én nem kaptam hasonló meghívást...
- Nem, kedvesem - válaszolta gyengéden Laurana. - Sajnálom - kibontakozott az ölelésből, és a férfi szemébe nézett. - Mindent megpróbálok, ha majd ott leszek... A férfi a fejét csóválta.
- Nem fog sikerülni. De boldog vagyok, hogy legalább te ott lehetsz. Porthios és Alhana...

- Alhana! A kisgyermek! Meg sem kérdeztem, milyen...
- Gyönyörű! Anyja fia. És azt kell, hogy mondjam, ha láttad volna Porthiost, kezében a csecsemővel, nem ismerted volna fel.
- Dehogynem - mondta Laurana. - Hiszen ő a bátyám. Mindig szeretett és kedves volt hozzám. Igen, kedves volt - tette hozzá, látva Tanis kétkedő tekintetét. - Még amikor a legkonokabbul és előítélettel viselkedett is velem, tudtam, hogy csak a fájdalomtól és a szenvedéstől akar valamelyest megmenteni.
- Nem sikerült neki - mondta Tanis bűntudatosan. - Hozzám jöttél, és nézd, hová vezettelek.
- Hazavezettél, legédesebb férjem - suttogta Laurana csöndesen. - Hazavezettél.
Hosszasan, nagyon sokáig üldögéltek, a múltról beszéltek, távoli barátokról, olyanokról, akik elhagyták e világot. Beszélgettek Gilről, az emlékeiket idézték fel, szerelmüket, a reményt, a félelmet. A világról is beszéltek, a világ régi és új bajairól. Ott ültek és beszéltek, kézen fogva, és nem kellett kimondani, hogy tudják: ez a perc felbecsülhetetlen, s nemsokára véget ér.
Elbúcsúztak. Tanis még aznap éjjel tovább akart repülni észak felé, hogy más-napra elérje a Főpap Tornyát. Laurana másnap reggelre tervezte az indulást gualinesti felé.
Éjfélkor Laurana elkísérte férjét az ajtóig. A szolgák már mind lefeküdtek. A ház csendes volt, s nemsokára üres is. Laurana és Tanis megegyeztek, hogy elbocsátják a szolgákat. Tudták, hogy mindketten hosszú, hosszú ideig lesznek távol otthonuktól. A ház már így is üresnek tűnt. Lépteik visszhangoztak a néma folyosókon.
Talán mindörökké így visszhangoznak majd, ha mindketten elhagyták e világot. Talán a szellemeik majd visszatérnek e házba - a szerelem és kacagás áldott szellemei.
Szorosan ölelték egymást, szerelmes butaságokat és búcsúszavakat suttogtak, majd elváltak.
Tanis még visszanézett, és látta, ahogy Laurana ott áll a nyitott ajtóban a hold-fényben. Könnyek nélkül. A nő csak mosolygott rá, és integetett.
Tanis is mosolygott, és visszaintegetett.
Hazavezettél - visszhangoztak benne a szavak. - Hazavezettél.
Az emlékkép elhalványult. Tanis megfontolta a döntést. Hazatérhetne otthonába, de egyedül lenne az üres - bántóan üres -, kongó házban. Látta magát, amint a folyosón lépked, azon gondolkozik, mi történhet a toronyban, vajon Laurana biztonságban van-e, Gil jól érzi-e magát, vajon megtámadták-e

Palanthast. Érez-te, ahogy forrna benne a méreg, hogy nem tud semmiről, és az ajtóhoz rohanna, valahányszor patadobogást hall; önmagát vádolná mindenért...
Kérd az istenek tanácsát.
Odalent, az udvarban Crysania Tisztelendő Nővér felült Tűzarany hátára. Az emberszemű tigris védelmezőn kuporodott mellé. Tanis lenézett rá, és új-ra hallotta szavait.
Ha valaki még meghallgat...
A tigris felemelte a fejét, és felnézett, egyenesen Tanis szemébe. Aztán, mintha védelmezője valami információt küldött volna gazdájának, Crysania is odafordította vak szemeit, és úgy tűnt, oly sok mindent lát a félelfen. Áldásra emelte a kezét... Vagy búcsút intett?

A döntés fájdalma alábbhagyott. Tanis ekkor tudta, hogy már meghozta a döntést. Régen meghozta, abban a pillanatban, az Utolsó Otthonhoz címzett fogadóban, amikor a kék kristálypálca, Aranyhold és Zúgószél belépett az életébe. Tanis visszaemlékezett rá, az emlékezetes szavakra, amelyek örökre megváltoztatták életét.
- Tessék? Mondtál valamit? - Sir Thomas aggódva, zavartan nézte a félelfet. Talán arra gondol, hogy túl nehéz ez egy öregember számára. Tanis elfintorodott, és megrázta a fejét.
- Nem fontos, uram. Csak régi emlékek törtek rám.
Tekintete Lady Crysaniáról az oromzat egy pontjára siklott, melyet egy sötéten vöröslő folt szennyezett, arra a pontra, melyet a lovagok nagy becsben tartottak, és sosem léptek rá, igyekeztek elkerülni, és tiszteletteljes csöndben kerülték meg a véráztatta köveket. Tanis majdnem maga előtt látta Sturmot is, amint ott áll, és tudta, hogy jól választott.
A félelf most megismételte a szavakat, amiket akkor a társainak mondott. Nem csoda, hogy Sir Thomas értetlen képet vágott. A szavak nem voltak lelke-sítők, nem olyasfélék, melyek zengve szárnyaltak volna a történelemírók tollai nyomán. Mégis, valamit mondott a furcsa, össze nem illó vegyes baráti társaságról, akik elindultak, hogy megváltsák a világot.
- A konyhán keresztül kijuthatunk.
Tanis megfordult, felnevetett, és visszasétált a toronyba.
i
visszatérés. A tárgyalás. Itélethozatal
Solamnia síkján éjszaka volt, bár Takhisis Lovagjainak táborában ezt ke-
lgmondani. A sötétség seregei elűzték a sötétséget.
—JA tábortüzeket ugyan betiltották; Ariakan Hadúr nem kívánta felgyújtani vesen tudták volna megmondani.

egész pusztát, márpedig a fű taplószáraz volt az aszálytól. Ám a Tövislovagok, a szürkeköpenyes varázslók hatalmas kristálygömböket teremtettek elő, melyek izzó szürke fényt árasztottak. A faágak között fagyos nappallá változtatták a sötét éjszakát.
Steel már távolról látta a fényt. Ariakan Hadúr méltóságán alulinak tartotta az árnyak közé rejteni seregét. Hadd lássa az ellenség a hadat teljes erejében, és szökjön inába a bátorsága. Kék sárkánya hátán körözve a tábor körül maga Steel is le volt nyűgözve. Flare egy kiégett mezőn szállt le, melyen a termény összszeaszott a hőségtől. Sárkánygondozók futottak a lovag segítségére, hogy kisegítsék a kengyelből, útbaigazították a tábor központja felé, és gondoskodtak hátasa szükségelteiről.
Flare egyetlen vágya az volt, hogy csatlakozhasson társaihoz. A nőstény sárkány hallotta, hogy hívják őt, mielőtt még láthatta volna őket, és mivel bizonyos-ra vette, hogy Steelnek nincs rá szüksége másnap reggelig, elszállt oda, ahol a kék sárkányok összegyűltek.
Takhisis lovagjai kedvelték a kék sárkány hátasokat. A varázslatos hüllők rendkívül független teremtmények, és általában nemigen törődnek az emberiséggel. A legtöbb sárkány nehezen engedelmeskedik nála alacsonyabb rendűnek vélt lények parancsainak, és bizonyos egyedeket egyszerűen lehetetlen engedelmességre bírni.
A fekete sárkányok fondorlatosak, önzők és megbízhatatlanok, még azok számára is, akiket állítólag szolgálnak. Nem látják értelmét, hogy „feláldozzák” magukat bármely tőlük független okból, és bár harcra lehet bírni őket, könnyen elő-fordulhat, hogy a csata kellős közepén elrepülnének saját céljaik felé.
A Dárdaháború alatt sok parancsnok a vörös sárkányokat kedvelte, köztük a hírhedt Verminaard Sárkány Nagyúr is. Hatalmas, tüzet köpő és féktelen bestiák a vörös sárkányok, akiknek azonban nincs elég türelmük Ariakan Hadúr körmönfont hadviselési taktikájához. A vörösök elképzelése egy

város ostromáról: felégetni, kifosztani, elpusztítani, minden élőt egölni. A Sötét Királynőnek azonban egy érintetlen város, ép és egészséges lak!kkal sokkal inkább hasznára válik, mint egy nagy kupac omladék, rothadó testekkel, ahogy a vörösek csinálnák. A lángok füstje, a halál fuvallata hirdesse őfelsége dicsőségét, de ne feledkezzünk el az arany ragyogásáról sem, ami a vörös sárkányok fészkét gyarapítja.
A zöld sárkányok csatában használhatatlannak bizonyultak a legutóbbi sárkányháborúban. A zöld bestiák akkor harcolnak, ha sarokba szorítják őket, de addig semmiképpen. Jobban szeretik a varázslataikat használni, hogy csapdá-

ba csalják ellenfeleiket. Így aztán nem nagyon becsülik meg őket a katonai vezetők, bár bizonyára engedelmeskednének a Tövislovagoknak - a szürkeköpenyes varázslóknak -, ha úgy látnák, hogy maguk is kaphatnak valamit.
A fehér sárkányok hideg éghajlathoz szoktak, épphogy nem pusztultak ki a nyár szokatlan, pusztító hőségétől, ami folyókká változtatta a gleccsereket, és megolvasztotta jégbarlangjaikat.
Ariakan Hadúr a kék sárkányokat választotta lovagjai hátasául, és bőséges jutalmat kapott. A kék sárkányok kedvelik a halandókat, és rendkívül hűek lovasukhoz és egymáshoz. Engedelmeskednek a parancsnak, egységes csapatként kiváló harcosok, és ami a legfontosabb, pontosan megértették a Látomást és a benne játszott szerepüket.
Steel hagyta, hadd csatlakozzon Flare is a barátai társaságához, akik vidáman üdvözölték a saját nyelvükön. Néhány kék sárkány a levegőben körözve őrködött, de a legtöbb a földön pihenve készült a nagy csatára. Ariakan nem aggódott a rajtaütés miatt. A háta biztosítva volt. Hatalmas serege pusztító tűzként söpört végig Észak-Ansalonon, és mindent felemésztett, ami az útjába került.
Steel gyalogosan lépett a táborba, és a jelet kereste, amely útbaigazítaná a szakasza elhelyezését illetően. Ezt azonban hamarosan feladta, olyan hatalmas se-reg gyűlt össze a síkságon. Látva, hogy akár egész éjjel kereshetné egységét, a legkisebb remény nélkül, hogy valaha megtalálja, megállt, és megkérdezett egy tisztet, aki megmutatta a pontos helyet.
Trevalin a tisztjeivel tanácskozott éppen. Steel érkezésekor a parancsnokhelyettes félbeszakította mondandóját, és intett a lovagnak, hogy csatlakozzon hozzájuk.
- Fényeskardú harcos lovag szolgálatra jelentkezik, uram - jelentette tisztelegve Steel.
- Fényeskardú - Trevalin elmosolyodott. - Örülök, hogy látom. Igazán örülök. Néhányan úgy gondolták, sosem tér vissza.
A lovag a szemöldökét ráncolta. Ez nyílt támadás volt a becsülete ellen. Joga volt szembesülni rágalmazójával.
- Ki volt az, parancsnokhelyettes?
- Az Árnymester, aki elsősorban felelős azért, hogy megkapta azt a küldetést. - Trevalin elfintorodott. - Semmit sem mondott ki nyíltan. Sokkal jobban ismer annál, semmint tanúk előtt kétségbe vonná bármely lovagom becsületét, de egész nap itt ólálkodott és mindenféle célzásokat tett. Nyugodjon meg, katona. Felejtse el. Sokkal fontosabb gondja is lehetne.
Trevalin mosolya kifejezéstelenné keményedett. Steel arra gondolt, vajon mi jöhet most.
- Ariakan Hadúr személyesen volt itt, és magát kereste. Utasítást hagyott itt. Azonnal jelentkeznie kell nála. - Trevalin vonásai enyhültek, ahogy segítőkészen Steel karjára tette a kezét. - Azt hiszem, még ma éjjel bíróság elé akarja állítani, Fényeskardú. Parancsokat adott ezzel kapcsolatban. Ahogy ő mondja: „A fegyelmet a gyors igazságszolgáltatás tartja fenn.” - Trevalin a távolba intett. - Az ott az ő sátra, középen. Magam kísérem oda. Legjobb lesz, ha rögvest indulunk. Ariakan nagyúr azt parancsolta, azonnal jelentkezzen.
Steel összeszorította a fogait. Ma éjjel tárgyalják az ügyét, minden bizonnyal bűnösnek találják. Aztán a kivégzése következik. Elfojtott könnyek kaparták a torkát, de nem a félelem, hanem a csalódottság könnyei. Holnap a lovagok meg-támadják a Főpap Tornyát, amely az egész hadjárat döntő csatája, és ő nem lehet ott.

Lassan, félig vakon - szeme előtt minden elhomályosult - előhúzta apja kard-ját, és Trevalin felé nyújtotta.
- Megadom magam önnek, parancsnokhelyettes.
A Fényeskardúak kardja valaha a lovagrend egy régvolt hősének, Fényeskardú Bertelnek a tulajdona volt. Századokon át apáról fiúra szállt, és a legenda szerint csak akkor tört el, ha viselője megtört. A

kardot a holtakkal együtt nyugodni tették, hogy amikor eljön az idő, újra egy Fényeskardú vegye kezébe. Az ősi acélpenge, melyet Steel szeretettel tisztított, fényesített, csillogott, de nem Takhisis varázslóinak hideg szürke fényétől. A kard saját csillogó ezüst-fényével világlott.
Trevalin a markolatra nézett, melyen a jégmadár és a rózsa díszlett - Solamnia Lovagjainak jelképei -, és megrázta a fejét.
- Hozzá sem nyúlok. Holnap szükségem lesz a kezemre. Nem akarom, hogy Paladine dühe égesse őket porrá. Csodálom, hogy maga büntetlenül forgathat egy ilyen hatalmas erejű tárgyat. És az Árnymester is csodálja. Ez volt az egyik érve maga ellen.
- A kard az apámé volt - magyarázta Steel, és büszke gyengédséggel markolta meg a kardhüvelyt tartó övet. - Ariakan Hadúr adott engedélyt, hogy viseljem.
- Tudom, mint ahogy az Árnymester is. Csak tudnám, mit tett, hogy ennyire gyűlöli! Na mindegy. Ki igazodik ki a varázslókon? Várjon itt, míg tájékoztatom a többieket, hogy hova megyünk.
Az út nem volt hosszú. Sem a tárgyalás.
Ariakan láthatóan egy őrt rendelt ki eléjük, mivel abban a pillanatban, hogy megérkeztek, a Hadúr egy lovagja felismerte és elővezette őket a tisztek, futárok és segédek nagy, de rendezett tömegéből, akik mind Ariakan figyelmére vártak.
A lovag bevezette őket a hatalmas sátorba, mely felett Ariakan zászlója lebegett: fekete zászló a halál liliomával, mely egy kard köré tekeredett. A Hadúr egy kis ébenfa asztalnál ült, melyet a lovagrend megalapításának évfordulóján kapott az embereitől ajándékba. Az asztal mindig Ariakannal együtt utazott, a többi csomag között.
Ezen az éjszakán a fénylő fekete asztallap nagy részét összetekert térképek fedték, melyek gondosan össze voltak kötve és az asztal szélein sorakoztak. A sátor közepén, Ariakan előtt egy hatalmas doboz hevert kövekkel és homokkal megrakva, amely a csatateret volt hivatott ábrázolni.
A Csatadoboz Ariakan ötlete volt, egyike azoknak, melyekre szerfelett büszke is volt. A homokot és a köveket el lehetett simítani, és újraformázni bármifajta területhez. Nagy kövek ábrázolták a vingaardi hegyeket. Palanthas - aranyból rakott épületekkel és kavicsokból álló fallal - a doboz nyugati sarkában foglalt helyet, egy zúzott lápiszből kirakott foltocska mellett, amely a Branchala-öblöt ábrázolta. A hegyek közti szorosban a Főpap Tornyárok lekicsinyített mása állt, fehér jade-ból kifaragva. Ezüstből öntött apró lovagok álltak a Torony mellett, néhány ezüst és arany sárkánnyal.
Takhisis lovagjai, fényes obszidiánból faragva, körülvették a jade-tornyot. Kék zafír sárkányok ültek a sziklákon, fejük mind egy irányba nézett: leendő prédájuk felé, mintegy várva a csata kétségtelen végkimenetelét. Mostanra minden szakasznak megvolt a maga parancsa. Steel látta saját szakaszának zászlóját is, melyet egy kicsiny lovag tartott aprócska kék sárkánya hátán.
- Fényeskardú harcos lovag! - szólt egy szigorú, mély hang. - Lépjen közelebb!

Ariakan hangja volt. Trevalin parancsnokhelyettes és Steel előreléptek, és mindketten tudták, hogy a körülöttük lévő tekintetek - a sátor előtt álló tömegé is - mind rájuk szegeződnek.
Ariakan egyedül ült az asztalánál, nagy bőrkötéses könyvbe jegyezgetett, csatáinak történetén dolgozott, melyen minden szabadidejében továbbírt. Steel elég közel állt, hogy láthassa a takaros jeleket az éppen nyitott oldalon, jeleket, melyek a Csatadobozban elrendezett egységek elrendezését írták le.
- Trevalin parancsnokhelyettes a fogollyal parancsára jelentkezik, uram.
Ariakan még egy utolsó tollvonással befejezte művét, egy pillanatra megállt, végig-nézett a lapon, majd intett egy segédnek, és oldalra lökte a nyitott könyvet. A segéd homokot szórt a lapra, hogy felszárítsa a tintát, és elvitte onnan a kötetet.
A Sötétség Hadura, Takhisis Lovagrendjének alapítója és parancsnoka, Steel felé fordította figyelmét. Ariakan a korai ötvenes éveiben járt, élete teljében. Magas, erős és jó kiállású férfi volt, még mindig kiváló harcos, aki megállta a helyét mind lóháton, mind gyalogosan. Daliás ifjú volt; most, élete derekán hegyes sasorrával és fényes, messzeséget fürkésző fekete szemeivel tengeri sólyomra emlékeztetett. Ez találó hasonlat, hiszen anyjának Zeboimot, a tenger istennőjét, Takhisis lányát tartották.
Haja, bár halántékán már őszült, egyébként sűrű és fekete volt. Hosszan, varkocsba összefogva a hátára vetve viselte, és egy ezüst-fekete bőrszíjjal rögzítette. Mindig frissen borotvált volt, arca cserzett, viharedzett. Intelligens ember híré-ben állt, aki elbűvölő is tudott lenni, ha akart, és beosztottjai nagyra becsülték. Azt mondták, tisztességes és igazságos, bár sötét és hideg, mint a víz az óceán fenekén. Testét, lelkét, gondolatait Takhisis Királynőnek szentelte, és ugyanezt az áldozatot várta el azoktól is, akik pedig neki tartoztak hűséggel.

Most Steelre nézett, akit ő maga fogadott a lovagrend tagjai közé (a fiú akkor tizenkét éves volt), és bár szomorúság ült a szemeiben, nem volt helye kegyelem-nek, érzelmeknek a szívében. Steel meglepődött, és valószínűleg csalódott volna parancsnokában, ha másként lett volna.

- A vádlott, Fényeskardú harcos lovag előttünk áll. Hol a vádlója? Egy szürkeköpenyes varázslónő lépett ki a tömegből, aki támogatta a lovag végzetes sorsú küldetését.

- Én vagyok a vádló, uram - kezdte az Árnymester. Nem nézett Steel felé. Ő válaszképpen büszkén nézett továbbra is Ariakan szemébe.

- Trevalin parancsnokhelyettes - folytatta a Hadúr -, köszönöm szolgálatait. A parancs szerint elhozta a foglyot. Most visszatérhet az osztagához. Trevalin tisztelgett, de nem távozott azonnal.

- Uram, mielőtt mennék, kérek engedélyt, hogy szóljak a fogoly védelmében. A Látomás miatt kell felszólalnom.

Ariakan felvonta a szemöldökét, és bólintott. A Látomás minden egyébbel szemben elsőbbséget élvezett.

- Folytassa, parancsnokhelyettes.

- Köszönöm, uram. Kérem, jegyezzék fel szavaimat. Fényeskardú Steel az egyik legjobb katona, aki valaha is alattam szolgált. Bátorsága és képzettsége ki-emelkedő. A Látomáshoz való hűsége megkérdőjelezhetetlen. Ezek a tulajdonságok időről időre bebizonyosodtak előttem a csatákban, és most sem látom jó-nak megkérdőjelezni őket. - Ahogy ezt mondta, Trevalin baljóslatúan az Árny-mesterre pillantott. - Fényeskardú harcos lovag elvesztése mindannyiunknak súlyos veszteség lenne, uram. A Látomás egy része veszne el.

- Köszönöm, Trevalin parancsnokhelyettes - mondta Ariakan. Hangja hűvös és szenvedélymentes volt. - Figyelembe vesszük, amit mondott. Leléphet.

Trevalin tisztelgett, meghajolt, és mielőtt elment, néhány bátorító szót súgott Steel fülébe.

A lovag szorosan markolta mindkét kezével apja kardját, köszönetképp bólintott, de nem szólt egy szót sem. Trevalin fejcsóválva hagyta el a sátrat. Ariakan íntett.

- Hozza ide a kardját, harcos lovag.

Steel úgy tett, előrelépett az asztalig.

- Húzza ki a pengét a hüvelyből - folytatta Ariakan -, és helyezze elém.

Steel engedelmeskedett. Kihúzta a kardját a kopott, megviselt tokból, és hoszszában a Hadúr elé helyezte. A kard már nem fénylett; szürkének és fénytelen-nek tűnt, mintha Ariakan sötét jelenléte árnyékolta volna be.

Steel öt lépést tett hátrafelé, kihúzta magát, és mozdulatlanul megállt, karjával az oldala mellett, szemeivel mereven előrenézve.

Ariakan a szürkeköpenyeshez fordult.

- Kérem, sorolja fel a vádjait e lovag ellen, Árnymester.

Líllith csikorgó hangon előadta, hogyan vállalta Steel önként, hogy a két solamniai lovag holttestét apjukhoz visszajuttatja - becsületbeli ügy, tette hozzá. Ariakan Steelre pillantott, és egyetértésének jeléül enyhén meghajtotta fejét. A Hadúr ismerte Steel történetét, és tudta, hogy a lovag a szabadságát, és nagy valószínűséggel az életét is Caramon Majere-nek köszönhette. A tartozását most kiegyenlítette.

Az Árnymester azzal folytatta, hogyan jelentkezett nála az ifjú varázslóért, Palin Majere-ért, hogy elfogadta a mágus kézfogását, és a felajánlást, mellyel a fogoly halálát vállalta magára, ha az megszökne.

- A harcos lovag visszatért közénk, uram - zárta le összefoglalóját az Árny-mester -, foglya pedig nem. Fényeskardú küldetése elbukott. Hagyta, hogy foglya elmeneküljön. Így történt, uram - tette hozzá a nő, közelebb húzódott az asztalhoz, áthajolt fölötte, mintha valami szörnyűséges összeesküvést akarna leleplezni. Egészen halk, sziszegő torokhangon folytatta. - Fényeskardú családfáját figyelembe véve, úgy hiszem, segített a fogolynak a szökésben.

- Világosan fogalmazzon, Árnymester - kérte Ariakan, egy csipetnyi türelmet-lenséggel a hangjában. Habár felismerte és értékelte a mágiahasználók tudását, a legtöbb kardforgatóhoz hasonlóan őt is idegesítette csavaros okoskodásuk. - Nem szeretem a homályos megjegyzéseket. Ha panasza van ezzel a lovaggal szemben, mondja el olyan szavakkal, amit mi, egyszerű katonák is megérthetünk.

- Azt hittem, úgy fogalmaztam, uram - mentegetődzött az Árnymester. Vissza-húzódott,

egyenesen megállt, és ellenségesen nézte Steelt. - Ez a lovag egy elf csecsebecsét visel a nyaka körül. Ellenségeink,icazdját hordja. Én mondom, uram, ez a lovag nem hűséges szívében dicsőséges Királynőnkhöz, sem pedig a Látomáshoz. Ügyünk elárulója ő, mint ahogy ezt az a tény is bizonyítja, hogy a foglya megszökött. Azt kérem, uram, hogy Fényeskardú fizessen meg oly büntetéssel, melyet ő maga is elfogadott. Fényeskardú Steelt halállal kell sújtani.
Ariakan visszanézett a lovagra.
- Gyermekkora óta ismerem ezt a férfit. Soha semmi okot nem adott, hogy megkérdőjelezzem hűségét. Ami a kardot és az ékszert illeti, az apjától kapta őket, aki, ellenségünk bár, de mindannyian becsüljük bátorságáért és vitézségé-

ért. Már az első pillanattól fogva tudok ezekről az ajándékokról - Ariakan enyhe szemöldökráncolással folytatta -, és engedélyeztem őket, mint Takhisis Fő-papnője is. Megkérdőjelezi a mi hűségünket is, Árnymester?
Lillith elképedt, hogy Ariakan ilyen dolgot el tud képzelni, és kétségbeesett, hogy ennyire félreértették.
- Természetesen nem, uram. Döntése kétségkívül bölcs volt - amikor meghozatott. - Hatásszünetet tartott, hangsúlyozva az utolsó szavakat. - De emlékez-tetem, uram, hogy változnak az idők, mint ahogy az emberi szívek is. Megmaradt még a fogoly problémája. Hol van - tárta szét kezeit - Palin Majere? Ha elő-kerítené, élve vagy holtan, visszavonnám valamennyi vádamat, és bocsánatot kérnék e lovagtól.
Mosolyogva fonta össze karjait a mellkasa előtt, és gyilkos, győzelmes tekintettel nézett Steelre.
- Mi a válasza, harcos lovag? - kérdezte Ariakan Steeltől. - Mit tud felhozni a saját védelmére?
- Semmit, uram - felelte Steel.
Halk moraj zúgott végig a perre összegyűlt lovagok között - sokkal többen voltak, mint az elején: a szavak gyorsan terjedtek a táborban.
- Semmit, harcos lovag? - Ariakan döbbentnek és gondterheltnek látszott. Oldalvást az Árnymesterre pillantott, és alig láthatóan megcsóválta a fejét. A mozdulat szavaknál tisztábban tudatta Steellel, hogy Ariakan az ő oldalán áll. - Halljuk az ön történetét.
Steel elmondhatta volna nekik a történetét, meghódíthatta volna a hallgatóságot, ha elmondja, hogyan jutott át épségben a hírhedt Shoikan Ligeten - hősi tett, melyet nem sok ember mert volna megpróbálni egész Krynnen, s még kevesebben élnek, akik beszámolhatnának erről. Tovább tisztázhatta volna magát, ha azt mondja, hogy Palin Majere kétségkívül a nagybátyjától, a feledhetetlen emlékű Raistlin Majere-től kapott segítséget a szökéshez. A tények birtokában, Steelnek semmi kétsége sem volt, hogy Ariakan a javára ítélne.
De Steel egyszerűen fogalmazott.
- Nincs mentségem, uram. Elfogadtam a küldetést, és elbuktam. Becsületszavamat adtam. Elvesztettem a foglyot, akit hatalmamban kellett volna tartanom. Elfogadom az ítéletét, uram.
- Az ítéletem halál lesz - mondta Ariakan. Homlokán árkokká mélyültek a ráncok.
- Tisztában vagyok vele, uram - felelte Steel csöndesen.
- Hát jól van. Nem hagy nekem választást, harcos lovag.
Ariakan a kard markolatára helyezte a kezét. Fájdalom torzította el arcát - a kard Paladine áldását viselő szent tárgy volt, így büntette Paladine azokat, akik a sötétség ösvényét követték. Ariakan nem engedte el a kardot. Lassan, fogait összegsorítva Steel felé fordította a kard hegyét. Csak aztán engedte el.
- Fényeskardú Steel, ezennel e kard által való halálra ítéllek, melyet megcsal-tál és megbecstelenítettél. A halálos ítéletet...
Most hajtják végre, gondolta Steel, aki már látott hasonló tárgyalásokat. A fegyelmet a gyors igazságszolgáltatás tartja fenn. Megpróbált felkészülni rá, hogy a király-nőjével találkozzon. Mit mond majd neki, aki a szívébe lát? Aki tudja az igazságot.
Teste szilárdan állt, csak lelke remegett, és először nem hallotta Ariakan szavait. Az összegyűlt lovagok egyetértő moraja szétszórt nevetéssel keveredve viszszahozta Steelt az élők világába.

Hitetlenül dadogta a kérdést:
- Hogy... hogyan mondta, uram?
- Az ítéletet egy hónap múlva hajtjuk végre - ismételte Ariakan.
- Uram! - Az Árnymester azonnal tiltakozott. - Bölcs döntés ez? Ez az ember elismerte az árulását! Micsoda bajt hozhat még ránk!

- Ez a lovag elismerte, hogy elvesztette a foglyát - helyesbített Ariakan. - Szándékosan vetette alá magát az igazságos büntetésnek. Emlékeztetem, Árny-mester, hogy e férfi parancsnoka a Látomást idézve kérte, hogy tartsuk meg e lovagot a közelgő csatára. Magam is elgondolkodtam a Látomáson, s így hoztam ítéletet.

Ariakan hangja hideg és lágy volt egyszerre, de minden jelenlévő láthatta, milyen dühös. Az Árnymester fejet hajtott, és visszavonult, de közben úgy nézett Fényeskardú Steelre, hogy ha a tekintetek ölni tudnának, a nő akkor és ott véghez vitte volna az ítéletet.

Steel aki szédült, még mindig nem egészen hitte el, hogy életben hagyták, s mozdulatlanul állt ott. Ariakannak kétszer is intenie kellett, míg a lovag előrelépett és megmarkolta fegyverét.

Ariakan Hadúr a kardra mutatott, vigyázva, hogy ne érjen hozzá. Jobb tenyere égett és lángolt, mintha izzó vasat markolt volna.

- Vegye vissza a fegyverét, harcos lovag. Lehetőséget kapott, hogy ebben a csatában helyreállíthassa a becsületét, s a lelke büszkén járulhat királynőnk elé, nem földön csúszva.
- Köszönöm, uram - suttogta Steel, érzelmekkel átitatott hangon. Tisztelettel emelte meg kardját, és visszacsúsztatta a hüvelyébe.
- El kell azonban vennem a sarkantyúit - emelte fel a hangját Ariakan. - Meg-fosztom rangjától és címétől. Gyalogosok közé osztom be. Az a megtiszteltetés éri, hogy a főkapu ellen vezetheti a rohamot.

Steel mosolyogva emelte fel a fejét. A rohamot vezetni, gyalog harcolni, első-ként lépni a toronyba, elsőként találkozni az ellenség védősoraival, annyit tesz, mint az elsők közt halni meg. Ariakan nagy kegyben részesítette.

- Értem, uram. Köszönöm. Nem hagyom cserben, uram.
- Térjen vissza az osztagához a hátralevő időre, Fényeskardú. Holnap reggel kerül az új helyére. Leléphet, ha nincs más mondandója számomra. Ariakan még egy esélyt adott Steelnek.

Abban a pillanatban Steel szeretett volna könnyíteni a lelkén. De tudta, ha megteszi, hűbérura büszke, kedves tartása azonnal fagyos, keserű csalódássá válna.

- Nincs, uram. Semmi további mondandóm, csak hadd ajánljam fel még egy-szer köszönetemet.

Ariakan vállat vont. Felállt, és a Csatadobozhoz lépett. Tisztjei köré gyűltek, lehajolva tologatták ide-oda az egységeket, még egzszer megvitatták a stratégiát. Egy sötét pap jött sietve, és gyógyító igét mondott a Hadúr sérült kezére.

Steelt elfelejtették. A sátor hátuljánál surrant ki, hogy elkerülje a tömeget. Maga mögött hagyta a fényt és a zajt, és a tábor peremén kívül keresett egy helyet, ahol egyedül lehet.

Másnap halál vár rá, dicső halál, s a Hadúr, a bajtársai sosem tudják meg, mi-féle vihar tombol a lelkében, sosem tudják meg az igazságot - hogy habozott a laboratórium küszöbén, habozott, mert félt.

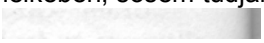

Ariakan haditerve. Steel Faarca

Még órák voltak hátra hajnalhasadtáig, de Ariakan Hadúr serege már úton volt, átviharzott a Virkhus-dombokon, a Nyugati Kapu és céljuk, a Főpap Tornya felé. Az út üres volt; Solamnia Lovagjai nem engedhették meg maguknak, hogy a védelmével veszítsenek erőikből. Ariakan serege gyorsan mozgott, útjukat fáklyafény és mágikus tüzek világították be. Steel az előőrssel haladva megfordult, hogy megcsodálja a látványt. Az emberek, felszerelések és gépezetek végeláthatatlan sora a domboktól visszanyúlt a távoli síkságig. Az útra tömörülve, jól begyakorolt pontosságával a hadsereg egy lángoló sötétség-kígyó-nak tűnt - óriási kígyónak, amely hamarosan áldozata köré csavarodik, és öszszeroppantja azt. A sereg létszáma felbecsülhetetlen volt. A világ történetében soha hatalmasabb sereg nem gyűlt össze Ansalon földjén.

A Főpap Tornyának védői mostanra tisztán láthatták a közeledőket. Talán épp azt nézték, hogyan halad a szörnyű kígyó megállíthatatlanul a maga útján. Steel el-képzelte rettegésüket, kétségbeesésüket. Ha Solamnia Lovagjai eddig hittek is abban, hogy megvédhetik tornyukat, reményük mostanra már biztosan szertefoszlott.

Ahogy kardján pihentette kezét, Steel felidézte az apja bátorságáról hallott történeteket, amint egyedül áll a torony oromzatán, melyet a fia épp megtámadni készült. Fényeskardú Sturm a halálát is előre látta. Azon is túl látott, látta a fényes győzelmet, ami rá vár.

Steel most közelebb érezte magát apjához, mint harcos anyjához. Sturm meg-értette fia döntését, hogy a becstelenség helyett a halált választotta. Anyja, Kittara, nem fogadta el.

Steel egész éjjel érezte a csata hevét, a háborút, mely egész életén át kísérte. Hallotta apját, amint a becsületről, az önfeláldozásról beszél, az anyját, aki arra biztatta, hogy hazudjon, szövetkezzen, vagy

hízelegjen, hogy kikerüljön a bajból. Hosszú és kimerítő harc volt; és nyilván álmában is folytatódott, hiszen ezüst és kék vértről álmodott, fegyverek csörgéséről.
Az álmoknak az ébresztő trombitahangja vetett véget. Steel kipihenten, fel-élénkülve, félelem nélkül ébredt. Embereivel - egy csapatnyi barbár kardforgatóval és íjásszal, akik mind olyan lelkesek voltak, mint parancsnokuk - gyorsan vonult; olyan gyorsan, hogy néha lassítani kellett lépteiket, hogy ne tapossanak az előttük haladó szakasz sarkába.
Steel meghal ezen a napon, bizonyosan tudta. De dicsőséggel hal meg, és ma éjjel lelke már a Királynője előtt állhat, hűsége kérdésen felül bizonyítva, a ben-ne dúló csata örökre véget ér.
Ariakan Hadúr összegyűjtötte seregét Habbakuk Szárnyainál, amely mint egy kötény terült el a Főpap Tornya alatt húzódó síkságon. Ansalon legerősebb vé-

dőbástyája nem tartogatott titkokat Ariakan számára. Minden folyosót, titkos bejáratot, minden pincét ismert. Tudott gyenge és erős pontjairól. Már azóta várta ezt a percet, amióta elhagyta a Tornyot, hosszú évekkel ezelőtt.
Ariakan visszaemlékezett, hogyan ült a lován ugyanezen a dombtetőn, és a Toronyra nézve azt tervezgette, hogyan fogja elfoglalni. Az emlék azt a fagyos érzetet keltette benne, hogy mindez egyszer már megtörtént, bár akkor Solamnia Lovagjai álltak körülötte, akik közül néhányan bizonyára már várják, hogy ma csatában találkozzanak régi bajtársukkal.
Szolgál felállították a parancsnoki sátrat a sötétben. Tisztjei összegyűltek, amint az első narancsszín csíkok megjelentek az ég alján. Öt tiszt volt jelen, a három ostromhad parancsnoka, a sárkánycsapatok parancsnoka és a táborban csak a Sötétség Szolgái néven ismert sereg parancsnoka - ez utóbbi goblinokból, hobgoblinokból, ogárokból és ember zsoldosokból állt, akik közül sokan már a Dárdaháború óta ott sündörögtek a Khalkhist-hegység körül, a bosszú lehetőségét várva. Ebben a seregben volt egy nagy csapat minotaurusz is, saját parancsnokuk vezetése alatt, mivel ők nem hajlandók az emberektől parancsokat elfogadni.
Ariakan még egyszer átgondolta a tervét. Az első, második és harmadik ostromhad támad, rést üt, és behatol a külső fal mögé a főkapukon át. Mindhárom ostromgépeket is kap a feladathoz. Az első sereg a védelmen üt rést, hogy utat engedjen a többi seregnek.
A Sötétség Szolgál a főbejárattól a Lovagbástyáig támadnak. Ha sikerül, a fő-toronyba kell bejutniuk, hogy a ostromhadaknak segítsenek az ellenség elpusztításában.
Az ötödik sereg, a sárkányhad egyesült Takhisis lovagjaival, és a levegőből támadnak majd. A sárkányfattyak kék sárkányok hátáról ugranak a mellvédre, hogy megtisztítsák az utat az ostromlóknak. A lovagok sárkányhátról harcolnak az ezüst sárkányokkal, akik persze a Solamniai Lovagok segítségére sietnek.
A találkozó után Ariakan leléptette a tisztjeit, és szolgáitól reggelit rendelt.
Hosszú volt a várakozás. Steel megállás nélkül járkált fel-alá, képtelen volt nyugodtan ülni. A lelkesedés végigpezsdült ereiben, és ki akart törni. Elsétált, hogy megnézze, mint készítik elő a mérnökök az ostromgépeket, amik betörik majd a főkaput. Steel szívesen segített volna nekik, csak hogy csináljon valamit, de úgy vélte, inkább hátráltatná őket, mint hogy előremozdítaná az építkezést.
Az óriási faltörő kost egy valaha hatalmas tölgyfa törzséből faragták. Vassal megerősített fejét egy alligátorteknős alakjára mintázták (Ariakan tengeristennő anyjának tiszteletére), és egy kerekes alkotmányra szerelték, amely az úton gurult végig, épp neki a kapunak. A kos az ostromgát/ tetejéről lógott alá egy bőr-bölcsőben, melyhez több sor fogódzót is erősítettek. Erős kötéllel húzzák majd vissza az emberek. Amikor elengedik, a kos majd előrerepül, és hatalmasat üt a kapura becsapódáskor. A kos feletti vasfedél védelmet nyújt a lángoló nyilak, kövek és egyéb fegyverek ellen, amiket a védők bevethetnek, hogy elpusztítsák, mielőtt jelentős kárt okozhatna.
Tövislovagok ruházták fel mindenféle mágiával a pokoli gépet. A Koponya Lovagjai, élükön Takhisis Főpapnőjével, közelebb jöttek és sötét áldásukat olvasták az ostromgépre, s az istennőt kérték, segítse ügyüket. A torony hatalmas,

fémpántos vasfa kapuit mágiával erősítették meg, és attól tartottak, nem enged majd a Sötét Királynő személyes beavatkozása nélkül.
De vajon itt volt Takhisis? Eljött-e, hogy megszemlélje serege legnagyobb győzelmét? Steelnek úgy tűnt, a főpapnő megingott imájában, mintha, bizonytalan lenne, vajon hallgatja-e valaki. A Koponya Lovagjai jobbról és balról fel-sorakoztak a papnő mellett, gondterheltnek tűntek, és lopva egymásra pillantottak. A mérnök, akinek abba kellett hagynia a munkát az imák idejére, türelmetlenül várta az

egész hajcihő végét.
- Egy csomó zagyvaság, ha engem kérdezel - morogta Steelnek, amikor az imák véget értek. - Nem azért, hisz hívő ember vagyok - tette hozzá gyorsan, és körülsandított, hogy megbizonyosodjon afelől, hogy a papok nem hallották-e meg -, de életem hat hónapját, éjjelemet és nappalomat öltem bele ennek a gép-nek a tervezésébe, és újabb hat hónapot az építésébe. Egy csipetnyi bűzlő varázspor és néhány elmormolt ima nem nyeri meg a csatát. A mi Sötét Úrnőnk-nek sokkal fontosabb dolgai is lesznek ma, mint hogy megálljon, és kopogtasson a solamniaiak főbejáratán - büszkeségtől párás szemekkel bámulta a gépezetet. - Az én masinám elvégzi ezt a kis munkát helyette.
Steel udvariasan egyetértett, és folytatták a beszélgetést arról, hogy mi lesz a két csapat dolga. Ezt befejezve Steel távozott, hogy visszatérjen barbár csapatához.
A vadembereket valami körükben népszerű játék közepén találta. Egyikük, azon kevesek közül, akik beszélik a közös nyelvet, megpróbálta elmagyarázni Steelnek a játék lényegét. Ő türelmesen hallgatta, és megpróbált érdeklődőnek látszani. Hamarosan elveszett a játék bonyolult szabályai között, melyet pálcákkal, kövekkel, fenyőtobozokkal játszottak, és közben látszólag gondtalanul dobáltak hatalmas, halálos kinézetű csontnyelű késeket.
A vadember elmagyarázta, hogy az esetleges vérontás fellelkesíti az embereket, felkészíti őket a csatára. Steel - miközben azt találgatta, honnan szedték össze a barbárok azokat a furcsa alakú sebeket a lábaikon - hamarosan ott-hagyta őket veszélyes szórakozásaikkal, és visszatért a céltalan járkáláshoz.
Tekintete a Főpap Tornyának oromzatára vetődött. Apró alakokat látott sürgölődni, átlesni a csipkeszegély fölött. Már rég elmúlt a hajnal, az óra, amikor a seregek támadni szoktak. Ha Steelnek nehéz volt a várakozás, hát ki lehet talál-ni, milyen nehéz lehetett azoknak, akik a Torony belsejében várták a végzetet. Bizonyára nem tudták mire vélni a késlekedést, azon töprengtek, mit tervezhet Ariakan, aztán a saját stratégiájukon töprengtek. És egész idő alatt félelem mardosta szívüket, bátorságuk az idő mGláSával együtt fogyott.
A nap magasra emelkedett az égbolton; a Torony árnyéka egyre zsugorodott. Steel izzadt nehéz vértje alatt, és irigykedve nézte a vadembereket, akik anya-szült meztelenül indultak csatába, csupán valamiféle bűzös kék festék fedte testüket, amelyívek - azt állították - mágikus hatása van, és semmi másra nincs szükségük, hogy megvédje őket a fegyverektől.
Steel a hőséggel dacolva elgyalogolt addig a helyig, ahol a lovagok, a saját szakasza készítette fel a harcra a sárkányokat. Trevalin parancsnokhelyettes meg-látta, intett felé, de túlságosan lekötötte a dárdája - a híres sárkánydárdák egy másolata - rögzítése, hogy beszédbe elegyedjen. Steel látta Flare-t új lovasával. Steel nem irigyelte a lovagot. Flare dühöngött, amikor megtudta, hogy Steelt le-fokozták, még arról is sziszegett, hogy nem hajlandó csatába szállni. Steel beszélte le az ellenkezésről, de nyilvánvaló volt, hogy a nőstény sárkány még min228
dig fortyogott. Hű volt a Látomáshoz, és bátran harcol majd, de mindent meg-tesz, hogy új lovasa életét olyan nehézzé tegye, amennyire csak lehet.
Búját és irigységét elfojtva Steel visszatért saját helyére, sajnálkozva távolléte miatt. Érezte a hőséget, hogy lelkesedése lassan összeaszalódik, amikor a had-sereg közepén keletkező sürgés-forgás magára vonzotta a tekintetét. Ariakan Hadúr kilépett sátrából. A körülötte levőkre csönd telepedett. Testőreivel, fegyverhordozóival, varázslókkal és sötét papokkal nyeregbe szállt - egy szénfekete harci ménre, melyet Éjrepte névvel illettek -, és előreügetett, közvetlenül a második verőhad hátsó alakzata mögött foglalva el helyét. El-rendelte a csatazászlók felvonását.
Az összes többi sereg lobogóját felvonták már; a vásznak mozdulatlanul lógtak a rezzenetlen levegőben. Ariakan felemelt egy ezüst halálliliomokkal díszített fekete obszidián botot, tetején egy vicsorgó koponyával. Még egyszer körbepillantott, hogy lássa, mindenki felkészült, majd előremutatott a rúddal.
Egyetlen tiszta trombitahang hasította át a hőségtől reszkető levegőt. Steel fel-ismerte a jelet: „Előrenyomulás összecsapásig” - és a vér meglódult az ereiben, mígnem úgy érezte, hogy a szívét szétveti a lüktetés.
Takhisis összes seregéből trombiták feleltek, csatlakoztak az osztagok különböző hangú kürtjeihez, együtt harsogva a háború fültépő kakofóniáját. Olyan dübörgéssel, amely alapjaiban rengette meg a Torony köveit, Takhisis serege támadásba lendült.
4
Baráti beszélgetés. Fényeskardú sturm szívességet kér
Tanis kora hajnalban már a középső torony oromzatára vezető lépcsőket
rótta, nem messze attól a helytől, ahol Fényeskardú Sturm vére a falakra tapadt. Hamarosan el kellett

itt foglalnia a helyét, de nem hívta szakaszát, hogy kövesse őt. Még nem. Tanis maga választotta ezt a helyet. Érezte Sturm jelenlétét. És most szüksége volt egy barátra.
Tanis fáradt volt; egész éjjel nem aludt, Sir Thomasnál volt a többi parancsnokkal megbeszélésen, ahol megpróbálták kitalálni, hogyan vihetnék végbe a le-hetetlent, hogyan győzhetnének az elképesztő túlerő ellen. Meg is alkották terveiket Jó terveket. Aztán kiléptek az oromzatra, nézték a sötétség seregeit, amint fényárban özönlöttek fel a dombra - a halál mindent elsöprő árját.
Ennyit a jó tervekről.
Tanis a falnak támaszkodva a kőpadlóra roskadt, fejét hátrahajtotta, és be-hunyta szemeit.
Fényeskardú Sturm állt előtte.
Tanis tisztán látta Sturmot, régimódi páncéljában, kezében apja kardjával, amint épp ott áll az oromzaton, ahol most Tanis pihent. Furcsamód a félelf nem lepődött meg régi barátja láttán. Úgy tűnt, az a helyes és megfelelő, hogy Sturm itt van, és a torony oromzatát járja, amelynek védelmében életét áldozta fel.
- Most nagy hasznát tudnám venni a bátorságodnak, cimbora - suttogta Tanis csöndesen. - Nem győzhetünk. Reménytelen. Tudom jól. Sír Thomas is tud-ja. A katonák is tudják. És hogyan harcolhatnánk remény nélkül?
- Legyőzni valakit néha vereségnek bizonyul - szólt Fényeskardú Sturm -, és a győzelmet legyőzetve a legjobb elérni.
- Talányokban beszélsz, barátom. Fogalmazz egyszerűbben. - Tanis kényelmesen elhelyezkedett. - Túl fáradt vagyok, hogy rejtvényeken törjem a fejem.
Sturm nem válaszolt azonnal. A lőrésekhez sétált, átpillantott a fal felett, és az odalent gyülekező hadat bámulta.
- Steel odalent van, Tanis. Az én fiam.
- Ott van, ugye? Nem vagyok meglepve. Úgy tűnik, nem jártunk sikerrel. A Sötét Királynőnek ajánlotta a lelkét.
Sturm megfprdult, arccal a barátja felé.
- Vigyázz rá, Tanis.
Tanis felhorkant.
- Azt hiszem, barátom, a fiad tökéletesen képes vigyázni magára. Sturm megrázta a fejét.
- Erején túli ellenféllel harcol. Lelke nem teljesen veszett el számunkra, de - ha el-veszíti a bensőjében dúló harcot - elveszhet. Vigyázz rá, barátom. Ígérd meg nekem.
Tanis aggódva, gondterhelten nézett maga elé. Fényeskardú Sturm ritkán kért szívességeket.

- Megteszem, ami tőlem telik, Sturm, de nem értem, miért. Steel a Sötét Királynő szolgája. Elfordult mindentől, amit érte próbáltál tenni.
- Uram...
- Ha elmagyaráznád...
- Uram! - A hanghoz egy kéz tartozott, amely a vállát rázta.
Tanis kinyitotta a szemét, és felegyenesedett ültében.
- Mi? Mi történt? - A kardjáért nyúlt. - Eljött az idő?
- Még nem, uram. Sajnálom, hogy fel kellett ébresztenem, de tudnom kell a parancsait.
- Hát persze, hogyne - Tanis mereven felemelkedett, és gyorsan végigpillantott az oromzaton. Senki más nem volt ott, csak ő és ez a fiatal lovag. - Sajnálom, biztos elszundítottam.
- Igen, uram - bólintott udvariasan a lovag. - Beszélt valakihez, uram.
- Valóban? - Tanis megrázta a fejét, hogy megszabaduljon az alvás ködétől, amely az agyára telepedett. - Nagyon furcsát álmodtam.
- Igen, uram. - Az ifjú lovag türelmesen várakozott.
Tanis megdörzsölte fáradt szemeit.
- Mit is kérdezett, fiam?
Hallgatta és megválaszolta a kérdéseket, tette a dolgát, de valahányszor egy pillanatnyi csend telepedett rá, szellősusogásként érték fülét a szavak.
Ígérd meg nekem...
Eljött a hajnal, de a nap fénye csak még nagyobb kétségbeesést hozott. A torony védői nézték a sötétség tengerét, mely az éjjel nőtt a semmiből, és arra készült, hogy egyetlen vérfolyóvá zúzza őket. A végeláthatatlan sereg híre futótűz-ként terjedt a toronyban. Parancsnokok hangja hallatszott, akik éles hangon utasították embereiket, hogy maradjanak csöndben, és ne hagyják el helyüket.

Hamarosan már csak az ezüst sárkányok kihívó hangjait lehetett hallani, amint a levegőben körözve kiáltották oda gyűlöletüket kék rokonaiknak.
A lovagok feszülten várták a támadást, de az késett. Egyik óra telt a másik után. Szolgálatban ették meg reggelijüket: egyik kézben kenyér, másikban kard. Az odalent összegyűlt roppant hadak nem mozdultak, egyre csak szaporodtak.
A nap egyre magasabbra hágott, s a hőség elviselhetetlenné vált. A vizet adagolták. A hegyi patak, amely valamikor a torony vízvezetékében csobogott, épp-hogy csörgő erecskévé száradt.
A kőfalakon emberek álltak, vértjüket fűtötte a lángoló nap, az eszméletlenség határáig sodorva őket.
- Azt hiszem, tűz nélkül is felforralhatnánk az oijat - jegyezte meg Tanisnak Sír Thomas a sok szemle egyikén.
Egy hatalmas üstre mutatott, amely rotyogó olajjal színig töltve várta, hogy az ellenség nyakába önthessék. A tűz heve mindenkit távol tartott tőle, kivéve azokat, akik azt a hálátlan feladatot kapták, hogy táplálják a tüzet. Levetették pán-céljukat, ruháikat, derékig levetkőztek, és mégis ömlött róluk a verejték.
Tanis az arcát törölgette.
- Szerinted mire készül Ariakan? Mire megy a várakozással?
  - Az idegeinkre - felelte Sir Thomas kurtán.

- Sikerült neki - morogta Tanis keserűen. - Paladine bocsásson meg, de még sosem láttam ekkora sereget! Még a háború alatt sem, az utolsó napokban, mi-előtt Neraka elesett. Mit gondolsz, hány embere van?
- Csak Gilean tudja - mondta Sir Thomas. - Elkezdeni is felesleges a számolást..,Minden félelemben számolt ellenséget kétszer számolunk", tartja a régi mondás. Nem mintha sokat számítana.
- Igazad van - helyeselt Tanis. - Egyáltalán nem számít.
Gondolta, megkérdezi a lovagot, szerinte meddig tarthatják a tornyot, de rá-jött, hogy ez sem számít túl sokat.
Trombitaszó hasította át a levegőt.
- Elindultak - mondta Sir Thomas, és sietve távozott, hogy elfoglalja parancsnoki posztját a hatodik szint kertjeinek egyik erkélyén.
Tanis megkönnyebbülten sóhajtott, és ugyanezt a megkönnyebbülést látta tükröződni emberein is. A cselekvés sokkal jobb volt, mint a szörnyen megnyúlt várakozás. Az emberek elfelejtették a borzasztó hőséget, elfelejtették félelmeiket, elfelejtették szomjúságukat, és felugrottak, hogy elfoglalják helyüket. Végre meg-nyugodhattak; sorsuk Paladine kezében volt.
Trombitaharsogás és kihívó moraj dübörgött a levegőben. A Sötétség Serege rohamozott. A nap izzott a kék sárkányok pikkelyein; szárnyaik árnyéka a torony falaira mászott, közeledtük árnyéka a védők szívére kúszott. A sárkány-iszony elkezdte szedni áldozatait.
Az ezüst sárkányok, hátukon a sárkánydárdás lovagokkal csatába szálltak. Egy kék védőfal csapódott az ezüst sárkányoknak. Villámok szikráztak; a kék sárkányok halált köptek magukból. Az ezüstök füstölögve kavargó faggyal vágtak vissza, ami lefagyasztotta ellenfeleik szárnyát, és azok bukfencezve hulltak alá az égből.
Tanis azon csodálkozott, hogy olyan kevés a kék sárkány, és már gyanította, hogy ez a felvezető támadás csak elterelés, amikor kiáltások harsantak. Az emberek nyugat felé mutattak.
Abból az irányból sáskákként rajzottak a kék sárkányok, sokkal többen, mint ahány ezüst sárkány a közelben volt. Valamennyin utas ült, de nem egy, hanem jó néhány. Az ifjú lovagok töprengve bámulták a jelenséget, de az öregek, akik már harcoltak a Dárdaháborúban is, tudták, mi következik.
Abban a pillanatban, ahogy az első kék sárkányok megjelentek a torony felett, sötét, szárnyas figurák ereszkedtek alá az égből.
- Sárkányfattyak! - kiáltotta Tanis, és kardját előrántva felkészült a támadás-ra. - Ne feledjétek: abban a pillanatban, ha megöltök egyet, vessétek át tetemét a falon!
A halott sárkányfattyak éppoly veszélyesek voltak, mint az élők. Fajtájuktól függően testük vagy kővé vált, fogva tartva a benn ragadt fegyvert, vagy felrobbant, megölve'elpusztítójukat, vagy halálos savas medencévé folytak szét.
Egy bozak sárkányfattyú landolt a falon széttárt szárnyakkal, hogy fékezze esését, épp Tanis előtt. A bozak nem épp repülésre termett, ezért ügyetlenül landolt, és egy pillanatra elkábult a becsapódástól. Hamarosan magához térhet azonban, és ez a fajta nemcsak kiváló harcos, de mágiahasználó is volt. Tanis tudta ezt, és támadásba lendült, mielőtt a szédülő teremtmény összeszedi ma-gát. Meglendítette

kardját; a sárkányfattyú feje elvált a nyakától, és vér spriccelt belőle szerteszét. Tanis kardját eltéve megragadta a testet, mielőtt felrobbanhatott volna, átbillentette a falon, és a mélybe dobta.

k halott bozak egy csapat barbár közé esett, akik a falra próbáltak felmászni. est majdnem azonnal felrobbant, számottevő pusztítást okozva odalent. A barrok zavartan vonultak vissza.
fanisnak nem sok ideje volt ujjongani. A torony főkapuja felé mamutok von-)ltak egy óriási ostromgépet. Létrákat támasztottak a falaknak. A félelf előrendelte íjászait, és utasította az olajüstöt kezelő lovagokat, hogy készüljenek fel ent gyülekezők nyakon öntésére. Némi szerencsével még az ostromgépet is felújthatják. A parancsnoksága alatt álló emberek gyorsan engedelmeskedtek. agyra becsülték, és úgy tartották, hogy lélekben lovag, ha valójában nem is az. Egy futár rohant hozzá, megcsúszott a sárkányfattyú vérében, és majdnem lezhant. Visszanyerte az egyensúlyát, és tisztelgett Tanis előtt.
- Üzenet Sir Thomastól, Uram. Ha a főkapu elesik, az embereivel a főkapu édőcsapatainak kell erősítést nyújtania.
Ha a főkapu elesik, nem sok minden őriznivaló marad, gondolta Tanis borúsan, de nem mondta ki a nyilvánvalót, egyszerűen bólintott és témát váltott.
- Mi volt az a kiáltás az előbb?
A küldönc megengedett magának egy fáradt mosolyt.
- Egy szakasz minotaurusz próbált besurranni a vízvezetéken keresztül. Sír Thomas számított rá, hogy az ellenség megpróbálkozik ezzel, a szárazság miatt is. A lovagjaink már várták őket. Ezt nem próbálják meg újra egy darabig.
- Jó hír - morogta Tanis, azzal félrelökte a küldöncöt, és rárontott a sárkány-fattyúra, aki majdnem a fiatalember fejére hullott.
Ez az aprócska remény hamarosan szertefoszlott. A sötét áradat egyre csak özönlött, egész délután sűrűsödött. A lovagokat egyik helyről a másikra küldték. Visszavonulás, újrarendeződés, megpróbálták tartani magukat, csak hogy újra visszaverjék őket. Tanis sípoló tüdővel tovább harcolt. Izmai tüzeltek, kardforgató karja szúrt és hasogatott.
És az ellenség egyre csak jött.
Tanis csak az acél csattogását hallotta, a haldoklók sikolyait, és a kopogást, amiről először azt hitte, eső. De kiderült, hogy vér - sárkányvér hullott az égből.
Az egész lármán át dübörgött az idegszaggató bumm-bumm, a nagy kos hang-ja, mint valami fekete szív, melyben lüktet az erős, rettenetes élet.
Egy pillanatnyi szünet állt be a harcban. Az ellenség várt valamire. Tanis ki-használta a percet, áthajolt a fal fölött, és megpróbált levegőhöz jutni. Odalent-ről hatalmas reccsenés, és győzelmi kiáltás hallatszott. A Főpap Tornyának súlyos kapui engedtek.
Egy ellenséges csapat, mely eddig az ostromgép árnyékában állt, a bejárathoz rohant. Egy páncélos lovag vezette őket gyalogosan, és szürkeköpenyes varázs-lók tarkították a sort.
Tanis összeszedte az embereit - már aki képes volt talpra állni -, és a főkapu védelmére rohant. 4
5
Egr sírig tartó fogadalom
teel az ostromgép mögött és két oldalán rendezte el csapatát. A vademberek kiváló íjászok voltak, íjaik magasabbra nyúltak egy átlagos ember fejénél, és különös nyílvesszőket lövöldöztek, melyek jeges sikolyt hallat-
tak röptükben. Steel arra használta íjászait, hogy távol tartsa a védőket a lőré-
sektől, ezzel biztosítva az ostromgép zavartalan munkáját.
A módszer a legtöbb védő ellen működött, egy kis csapat solamniai lovagtól eltekintve, akik konok elhatározással a helyükön maradtak, leverték a rájuk potyogó sárkányfattyakat és elhárították az odalentről érkező barbár nyilakat. Megzavarták az ostromgép munkáját is, fortyogó olajat öntöttek rá, majdnem felgyújtva azt; hatalmas sziklákat görgettek le, melyek egyike véres péppé zúzta egy mamut fejét; íjászaik halálos pontossággal dolgoztak.
A többi védő már visszavonult vagy meghalt, de ezek a lovagok még maradtak. Steel még a késlekedés okozta ingerült hangulatban is tisztelgett nekik és láthatatlan vezérüknek bátorságukért és vitézségükért. Az ő számára azonban az volt a fontos, hogy a kosnak a délután közepére be kellett volna törnie a kaput.
És meg is történt, a kos elkerülhetetlenül haladt célja felé, és forgácsokká zúzta a fa kapuszárnyakat.

Steel előreküldte csapatát, felkészült, hogy belépjen, amikor a vezetőmérnök - miután gyorsan benézett a kapun ütött résen - futott hozzá jelenteni.
- Egy nyavalyás kapurács zárja el az utat. - A mérnök, úgy tűnt, személyes csalódást érez a váratlan esemény miatt. - Ez nem szerepelt Ariakan Hadúr tér-képén.
- Rostély? - ráncolta szemöldökét Steel, és megpróbált visszaemlékezni. Ő maga is itt lépett be a toronyba öt évvel ezelőtt, de nem emlékezett rá, hogy akkor kapurostélyt látott volna. Igaz, emlékezett rá, hogy valamin éppen dolgoztak. - Nyilván most építették. Át tudja törni?
- Nem, uram. A gép nem fér a fal alá. Legjobb lenne a varázslókkal megcsináltatni, uram.
Steel egyetértett, és egy futárt küldött a hírrel Ariakan Hadúrhoz. Nincs mit tenni, várni kell.
Emlékezetébe idézte azt a napot, amikor belépett ezen a kapun, és lement Paladine Csarnokába, hogy lerója tiszteletét apja emléke előtt. A test érintetlenül feküdt a ravatalon, azt mondták, az elf ékszer mágiája óvta meg az időtől, amit Sturm a nyakában viselt. A nyugodt, hideg kezek erősen tartották a Fényeskardúak kardját. A halott ember bátorságát és vitézségét csodálva Steel sajnálta, hogy sosem ismerhette meg őt, remélte, hogy olyan lehet, mint ő - ezek az érzések tiszteletet és szeretetet ébresztettek a lelkében. Apja viszonozta ezt a szeretetet, és fiának adta azt a kevés ajándékot, amit Fényeskardú Sturm adni tudott - a nyakéket és a kardot. Csalóka ajándékok, áldottak és átkozottak egyben. A késő délutáni nap perzselő volt, Steel mégis reszketett páncélja alatt.

Vigyázzon, fiatalember. Átok száll magára, ha megismeri apját teljes valójában. Felejtse ezt el!
Ariakan Hadúr figyelmeztette Steelt e szavakkal, amikor még nagyon fiatal volt. A figyelmeztetés valóra vált. Az átok mint egy hóhér bárdja sújtott le, és osztotta ketté Steel lelkét. Mégis, áldás volt ez. Vele volt apja kardja, a becsület és vitézség öröksége.
Odafenn, azokon a falakon, melyeket oly merészen és állhatatosan védett, apja vére tapadt a kövekre. Fia vére a lenti köveket szennyezi be. Egy védő, egy hódító. Mégis tökéletes az összhang.
A futár három Tövislovaggal tért vissza. Steel szomorú megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy az őt vádló szürkeköpenyes nincs köztük.
Steel felismerte parancsnokukat, a Tövis Urát. A középkorú ember már a Dárdaháborúban is harcolt, és Ariakan személyi varázslója volt. Hozzászokott a katonákkal való munkához, a pengék mágiával való átitatásához.
Határozott mozdulattal a torony bejárata felé intett, és igyekezett túlkiáltani a csatazajt.
- Uram parancsára megsemmisítjük odabenn a védelmet. Szükségem van a csapatokra, hogy fedezzenek, míg dolgozunk.
Steel elrendezte embereit. A fővarázsló és segédei hátul foglaltak helyet. A hátulról érkező porfelhő jelezte, hogy a második ostromhad felállt, és felkészült, hogy belépjen, mihelyst tiszta az út.
A Tövis Ura intett a kezével.
Steel felemelt karddal tisztelgett királynőjének. Csengő csatakiáltással vezette be csapatát, nyomukban a szürkeköpenyes varázslókkal, a Főpap Tornyának szétforgácsolt kapuján.
A nehéz vasrács ott állt a lovagok és a középső udvar között. A másik oldalról védők zúdították rájuk halálos nyílzáporukat a kapu vasrúdjai között.
A Tövis Ura megszokta már az efféle védelmet, és két alacsonyabb rangú szürke lovagjával gyorsan és tisztán végezte dolgát. Steel, aki sosem bízott igazán a mágiában, döbbent csodálattal nézte őket, míg saját íjászai visszanyilaztak a vasalkotmány résein, ezzel kényszerítve a védőket távolságtartásra. A solamniaf íjászok néhány nyila a varázslók közé hullott. A két szürke lovag gondoskodott ezekről. Mindenféle pajzsokat és megsemmisítő igéket használtak, amitől a nyilak vagy lepattogtak egy láthatatlan védőburokról, vagy egyszerűen porrá omlottak, mielőtt célba érhettek volna.
A Tövis Ura olyan nyugodtan és kimérten dolgozott, mintha saját laboratóriuma biztonságában lenne. Zsákjából elővett egy nagy palackot, mely valami víz-nek kinéző folyadékot tartalmazott. Kezében tartva a palack nyakát, egy csipet port szórt bele, gondosan helyére tette a dugót, és elkezdett kántálni a mágia hátborzongató hangján. Újra felnyitotta az üveget, és tovább kántálva ráöntötte tartalmát a kőfalra, amely a kapurostélyt tartotta,
A víz patakokban folyt végig a köveken. A varázsló bedugaszolta az üres üveget és gondosan visszahelyezte a zsákjába. Összecsapta a tenyerét, és a fal abban a pillanatban mállani kezdett, ahogy a kő a mágia hatására sárrá változott.
Munkája végeztével a Tövis Ura köpenye ujjában összefonta kezét és hátralépett.
- Nyomjátok - mondta Steelnek.
A lovag három vadembert rendelt előre a legnagyobbak közül. Azok vállaikkal nekifeszültek a vasnak, második vagy harmadik lökésre kitépték a rácsot a keretéből, és a földre döntötték.

A Tövis Ura unottan lépett segítőihez.
- Hacsak nincs rám égető szükséged, visszatérnénk az uramhoz. Steel bólintott. Hálás volt a varázslók segítségéért, de nem sajnálta, hogy a hátukat látja.
- Értesítsetek, ha a Torony elesett - tette hozzá még a varázsló. - Az a feladatom, hogy betörjek a kincstárba.
Segédeivel a nyomában a varázsló távozott. Steel utasította embereit, hogy tegyék le íjukat, és helyette kardot, kést vegyenek kézbe. Mostantól kézitusa kezdődik. Háta mögül parancsoló kiáltásokat hallott. A második ostromhad indulásra készülődött.
Steel a törött kapun, a csöpögő sáron keresztül végigvezette embereit a Főpap Tornyának középső udvarára vezető folyosón, és megállította őket a végénél. Az udvar üres volt.
Steelnek kellemetlen érzése támadt. Ellenállásra számított.
A torony vastag falai között minden csendes volt. Túl csendes. Ez csapda.
A vademberek nem szoktak erődök ostromához, s hanyatt-homlok igyekeztek kirohanni a nyílt terepre. Steel parancsszava utánuk szállt, de kétszer is meg kellett ismételnie, míg a barbárok megértették, hogy meg kell várniuk, míg jelt ad a közeledésre.
Steel alaposan szemügyre vette a helyet.
A belső udvar kereszt alakú volt. Steeltől jobbra két vasajtó állt Paladine jelével, melyek mélyen a torony belsejébe vezettek. A kereszt túlsó végén újabb vas-rács függött, de Steelnek nem állt szándékában azzal bajlódni. A folyosó a sárkánycsapdákba vezetett - rossz ómen, legalábbis Takhisís Lovagrendje számára.
A kapurostély mindkét oldalán egy-egy lépcső volt, mely az oromzattól kanyargott lefelé. Steel mereven bámulta ezeket a lépcsőket. Csendre intette a vad-embereket, és óvatosan hallgatózott. Úgy vélte, valami súrlódó hangot hallott, mint amikor páncél dörzsölődik a kőhöz. Tehát ott rejtőznek. Ki kell csalnia onnan őket, és már tudta is, hogyan teszi meg.
A jobb oldalán levő vasajtókra mutatva, melyeket a jégmadár és a rózsa díszített, Steel hangos parancsot adott.
- Döntsétek le azokat az ajtókat. Odalenn van az átkozott solamniai lovagok sírkamrája. Az a feladatunk, hogy romboljuk le.
Egy kisebb csapat barbár nekiveselkedett az ajtónak, nekiugrottak, kardjukkal csépelték a lakatokat. Steel fölényesen, a Torony uraként lépett az udvarra. Levette sisakját, vizestömlőt kért, és hosszan meghúzta. A vademberek nevetve és ugrálva rajzották körül. A falakról letépett fáklyákkal türelmetlenül kiabáltak társaik lassúsága miatt, akiknek nem nagyon akaródzott betörni az ajtót.
Steel nem is várta, hogy sikerül nekik. Nem kapott utasítást, hogy felforgassa a sírokat; netn is állt szándékában megengedni a barbároknak, hogy bejussanak az áldott terembe. De a trükk működött. A lépcsők közelében lépkedve most tisztán hallotta a fémek egymáshoz csattanását, még egy elfojtott mérges morgást is, amit gyorsan elcsitítottak.
Nem zökkent ki szerepéből, úgy tett, mintha semmit sem hallott volna, és odébb lépett, hogy lehordja a barbárokat.
- Ti vakarcsok! - üvöltötte Steel. - Hát minden alkalommal a varázslókat kell hívnom, ha egy ajtóhoz érünk? Egy seregnyi mocsári törpével többre mentem volna! Vessétek neki a hátatokat...
236Egy csattanás, kardok csörgése, és egy hirtelen kiáltás balról tudatták Steellel, hogy a védők feladták rejtekhelyüket, és támadásba lendültek.
Egy rendezett solamniai alakzat rontott Steel csapatának a közepébe. A támadás gyorsasága és hirtelensége még a lovagot is is készületlenül érte. A vademberek nagy részét levágták, mielőtt esélyük lett volna felemelni a kardjukat.
A lovagoknak nyilván hozzáértő, intelligens vezetőjük volt. Nem csapatostul támadtak, hanem kimért pontossággal, egy éket vágva Steel seregébe, kettészakítva a csapatot, míg ők maguk egységben maradtak. A kapun belépő második ostromhad elzárta Steel utolsó menekülési esélyét is, beszorult az udvarra.
Természetesen mindezt előre látta. Nem számított arra, hogy megnyerheti ezt a csatát, de legalább a második hullám már tiszta utat kaphat.
Steel az embereire hagyta a támadás visszaverését. Az ő célja az volt, hogy megtalálja a bölcs és intelligens vezetőt, aki talán ugyanaz az ember, aki olyan elszántan küzdött az oromzaton, és elpusztítsa őt.
"Vágd le a fejet, és a test összeomlik" - volt Ariakan egyik kedvenc mondása.
Visszarakta sisakját, lezárta a rostélyt, és utat tört magának saját emberein át. Félresöpörte a kardokat, és csak akkor állt meg harcolni, ha rákényszerült. Figyelmét azonban továbbra is annak

szentelte, hogy rátaláljon a szóban forgó tisztre. Elég nehéz munkának bizonyult. Minden lovag páncélt viselt - a legtöbb horpadt és véres volt. Erőltette a szemét, hogy megkülönböztesse őket egymástól. Ahogy az összecsapás középpontjába verekedte magát, a ricsajon át egy parancsoló hangot hallott, mely új utasításokat osztogatott. Steel most végre meg-pillantotta a parancsnokot.
Nem viselt sisakot, talán hogy jobban hallják az utasításait. Nem viselt pán-célt, csak egy kemény bőrre erősített mellvértet. Steel nem láthatta az arcát - háttal állt a sötét lovagnak. Hosszú, őszülő barna haja arra utalt, hogy már idősebb, kétségtelenül számtalan csatát végigvívott már.
A férfi mellvértjének egy része kilazult, az egyik bőrpántot elvágták, így háta részben védtelen volt. De Steel előbb halt volna meg, semhogy hátulról támadjon valakire.
Átpréselődött egyik embere és a vele vívó solamniai lovag között, és a parancsnok vállára tette a kezét, hogy magára vonja a figyelmét.
A parancsnok megperdült, szembenézett ellenfelével. A férfi szakállas arcát vér borította. Csomókba összeállt, verejtéktől nedves haja a szemébe lógott. Apró borzongás szaladt végig Steel tagjain. Valami odabent azt mondta: „Ismered ezt a férfit."
Steel döbbenten állt.
- Félelf!
A férfi visszafogta támadását, hátralépett, és gyanakodva nézett Steelre.
A lovag dühös volt, hogy a sors ilyen csúf tréfáj űz vele, de becsületből nem
tudta folytatni a harcot ezzel az emberrel, aki egyszer megmentette az életét. Egy dühös mozdulattal Steel felcsapta a sisakrostélyt.
- Ismersz engem, félelf Tanis. Nem fogok harcolni veled, de követelhetem, és követelem is, hogy add meg magad.
- Steel? - Tanis leengedte a kardját. Meglepődött a találkozáson, de mégis, bizonyos szempontból egyáltalán nem volt meglepve. - Fényeskardú Steel...
Egy fiatal solamniai lovag, aki Tanis mellett állt, ellépett a félelf mellett, és egy dárdával Steel védtelen arca felé döfött.
A sötét lovag felemelte karját, hogy hárítsa az ütést, de elcsúszott egy vértócsán, és a földre zuhant. Kardja - édesapja kardja - kiszállt a kezéből. Az ifjú solamniai lovag már a nyakán volt.
Steel elkeseredetten próbált feltápászkodni, de a nehéz vértben nem tudott gyorsan mozdulni. A solamniai lovag felemelte a dárdát, és felkészült, hogy átdöfi a hegyét Steel torkán. Hirtelen a dárda lovagostul eltűnt Steel látómezejéből.
Tanis állt felette, és felajánlotta a kezét, hogy segítsen felállni.
A büszkeség arra biztatta Steelt, hogy utasítsa el az ellenség segítségét, de a józan ész és a Látomás arra utasította, hogy morogva bár, de elfogadja Tanis kezét.
- Megint neked köszönhetem az életem, félelf - morogta Steel keserűen, ami-kor újra talpon volt.
- Ne nekem köszönd - felelte Tanis zordan. - Ígéretet tettem a... A félelf szemei tágra nyíltak, arca eltorzult a fájdalomtól. Fájdalmas kiáltással görnyedt előre.
Egy vadember állt a félelf mögött, és épp kirántotta belőle vérrel borított kardját. Tahis megtántorodott, térde megrogyott.
Steel elkapta, és gyengéden a földre fektette. A kezében tartva érezte, ahogy meleg vér patakzik végig kezein.
- Félelf - mondta Steel hadarva. - Nem én sújtottam rád! Esküszöm! Tanis eltorzult arccal nézett fel rá.
- Tu... tudom - suttogta keserű mosollyal. - Te egy... Fényeskardú vagy
Megmerevedett, lélegzet után kapkodott, míg végül sikerült neki gurgulázva levegőt venni. Vér patakzott a szájából. Tekintete elsiklott Steelről, valahová a sötét lovag háta mögé nézett.
Tanis mosolygott.
- Sturm, megtartottam az ígéretemet.
Aprót sóhajtott, mintha hálás lenne, hogy pihenhet, becsukta szemeit, és meg-halt.
- Félelf! - kiáltotta Steel, bár tudta, hogy nem kap választ. - Tanis...
Steel hirtelen arra lett figyelmes, hogy egy solamniai lovag áll a fejénél. A lovag a lába előtt heverő élettelen testet bámulta, arcán szenvedő, mégis büszkeséggel telt kifejezéssel.
Aztán Steel felismerte, ki áll felette. Nem álom. Nem látomás. Vagy ha az is, a képzelete alakot, testet adott az álomnak.
- Apám! - suttogta Steel.
Fényeskardú Sturm nem válaszolt. Lehajolt, felemelte Félelf Tahis testét, és karjaiban tartva lassan, kimért léptekkel elhagyta az udvart.

Kihívó kiáltások hangja és fegyverek csörgése rezzentette fel a lovagot. A Paladine jelképeivel díszített ajtók kivágódtak. Egy újabb csapat solamniai lovag rontott az udvarra, hogy segítsen bajtársainak. Egyikük azt kiáltotta, hogy Tanis, a félelf halott; egy másik Paladine-ra esküdött, hogy megbosszulja halálát. Mindketten Steelre mutattak.
A sötét lovag felvette a kardját, és elébük ment.
A sárkányok hallgatnak. ,. a kapu kinyílik.
(Odakinn vár a túloldalon
oppá - mondta Tasslehoff Fúróláb döbbenten, majd cérnavékony hangon hozzátette. - Eltörtem! Nem akartam, Palin! Mindig eltöröm a dolgokat. Ez egy átok. Előbb egy sárkánygömböt, aztán az időutazó berendezést! Most
aztán tényleg megcsináltam! Eltörtem az Abyssbe vezető Kaput!
- Képtelenség - vágta rá Palin, de hangjából hiányzott a bizonyosság. Az a riasztó gondolat ötlött fel benne, hogy ha egész Krynnen valaki képes „eltörni" az Abyssbe vezető Kaput, akkor az Tas.
A logikusabb gondolatok azonban győzedelmeskedtek. A Kaput hatalmas varázslók alkották hatalmas varázslatokkal, melyeken még egy surranó sem fog-hat ki. De ha ez igaz, akkor mi a probléma?
Palin óvatosan közelebb lépett, és aggódva nézte a mágikus eszközt.
- Tudod, Palin, egyszer már láttam. - Tas a Kapura bámult, és szomorúan csóválta a fejét. - Igazán csodálatos volt, valami rettenetes módon. Az öt sárkányfej mind más színű volt és mind süvítettek és Raistlin kántált és odabent fények kavarogtak, amik megszédítették azt, aki nézte, és rettenetes kacagást hallottam a túloldalról és... és... - Tas sóhajtott, és kétségbeesett rongybabaként omlott a padlóra. - És most nézd meg.
Palin nézte. Sosem látta még a saját szemével, csak Dalamar illúziójában. De tanult róla - mint ahogy minden varázsló. Hatalmas, ovális keret egy állványon, melyet öt sárkány feje díszített és védett, hosszú nyakuk a padlóból kígyózott elő. Mind az öt fej befelé nézett: kettő az egyik oldalt, három a másikon. Az öt nyitott száj végtelen, néma dicsőítő éneket zengett a Sötét Király-nőnek.
A Kapu belsejében olyan sötét volt, melyen csak a mágia szemei hatoltak át.
Valahányszor megemelték a Kaput rejtő függönyt, az öt fej életre kelt, felfény-lett; kéken, zölden, vörösen, fehéren és feketén. Megölnének és szétszaggatná-nak bármiféle mágust, aki elég bolond ahhoz, hogy egyedül próbáljon belépni, mint ahogy vele is történt a Próba alatt...
A fények elvakították Palint. Fájdalmasan pislogott, és égő szemeit dörzsölte. A sárkányfejek azonban csak még csillogóbb fényt ontottak magukból, és most már hallotta, amint mindegyik szavalni kezd.

Éjszín Sárkány vagyok, Sötétség Démona, Semmimben visszhangzik varázslatod szava.
Vagyok Fehér Sárkány, Új Világ kezdete, énbennem rejtezik szavald ereje.
Nevem Vörös Sárkány, Ós Tüzek Bajnoka,
hátam lépteidnek lesz szilárd talaja.

Kék Sárkány vagyok, az Örök Idő Ura,
eljött a Változás rég várt pillanata.
Én, Zöld Sárkány, hoztam istenek bukását,
teljesítem hát most szíved kívánságát.

...A látomás elhalványult, és könnyek folytak végig az arcán, ahogy megpróbált a vibráló fényeken át a Kapuba nézni. A szivárványszín fények őrült táncba kezdtek, körbeforogtak a középen tátongó, csavarodó, hatalmas űr körül...
- Hé, odanézz! - kiáltotta hirtelen Tas. Talpra ugrott, és Palin mellé szaladva rángatni kezdte a köpenye ujját. - Belelátok, Palin! Látom a belsejét! Te is látod?
Palinnak elakadt a lélegzete. Átlátott a Kapun. Lapos, üres szürke táj futott a messzeségbe a lapos, üres szürke ég alatt.
Az öt sárkányfej csendes és szürke volt. A sárkányok szemei, melyeknek vad
figyelmeztetéssel kellene vibrálniuk, most szótlanul tűrték, hogy valaki át akar
hatolni az általuk őrzött kapun: tompák, fénytelenek, üresek voltak.
- Ez az Abyss - jegyezte meg Tas komolyan. - Felismerem. Azaz, valami ilyes-
mi volt. De nem ilyen színű. Nem tudom, mondtam-e már vagy sem...
- Mondtad - morogta Palin, de tudta, hogy ezzel nem sokra megy. Tas folytatta.
- ...de egyszer voltam már lenn az Abyssben, és határozottan csalódtam benne. Olyan sok dolgot hallottam róla: fenevadak, és szörnyetegek, és kísértetek, és szellemek, és megkínzott lelkek, és

annyira kíváncsi voltam rá. De az Abyss nem ilyen. Üres és szörnyű és unalmas. Tényleg majdnem halálra untam magam.
Ami az egyik embernek a mennyország, másnak maga a pokol, tartja a mondás, és ez természetesen a surranókra is igaz.
- Majdnem olyan unalmas, mint ez itt - tette hozzá Tas. Veszélyes kijelentés egy surranó szájából, és ezt Palinnak is észre kellett volna vennie.
De ő elveszett a gondolataiban, megpróbálta megmagyarázni a megmagyaráz-hatatlant. Mi lehet. a gond a Kapuval?
Tas tovább dünnyögött.
- De tisztán emlékszem, hogy az Abyssnek nem ez a ronda szürke színe volt. Valami rózsaszínes, mintha tűz égett volna a távolban. Caramon írta le így. Talán a Sötét Királynő úgy döntött, hogy felújítja - csillant fel a surranó szeme a gondolattól. - De választhatott volna szebb színt is: ez a szürke egyszerűen nem tetszik nekem. De azért minden változásnak valamit javítania kell.
Tas megigazgatta a ruhája szélét, meggyőződött róla, hogy minden erszénye megvan, és előreindult.
- Na menjünk, nézzük meg.
Palin csak félig figyelt oda. A gondolatait az kötötte le, hogy mindenre vissza-emlékezzen, amit valaha is hallott vagy olvasott az Abyss Kapujáról. Tudatának az a része, amely állandóan figyelt, ha surranó volt a közelben - fontos túlélési képesség, amit sok ember kifejlesztett -, figyelmeztető jelzést adott, és félbeszakította gondolatmenetét.
Palin előreugrott, sietségében megbotlott az emelvényben, de még sikerült el-kapnia Tast, másodpercekkel azelőtt, hogy a surranó egyenesen átsétált volna a Kapun.
- Tessék? - kérdezte tágra nyílt szemekkel Tas. - Mi a baj?
Palin alig kapott levegőt.
- A varázslat... Elsülhetett volna... Nem enged be... Akár meg is... ölhet...

- Azt hiszem, megölhet - visszhangozta Tas -, másrészt viszont, azt hiszem, nem ölhet meg. Hát így pattog a tűzgolyó, ahogy Fizban mondogatta. Egyébként pedig Raistlin egyre türelmetlenebbnek tűnik. Szerintem nem volna udvarias dolog tovább várakoztatni.
Palinnak elakadt a lélegzete. Teste végigborzongott, szíve vadul lüktetett.
- A... bácsikám...
- Ott áll, ni - mutatott Tas a Kapun át az üres szürke tájra. - Nem látod? Az ifjú megragadta a Mágusbotot, és ránehezedett, hogy fel tudjon állni. Újra benézett a Kapun, reszketve attól, vajon mit lát majd...
Raistlin teste bénán lógott csuklójánál fogva a falról. A fekete köpeny rongyokká foszlott, hosszú fehér haja az arcát takarta, feje előrecsuklott... mell-kasától az ágyékáig szét volt tépve a húsa, éles karmok darabolták szét, ki-fordítva az élő belső szerveket. A csöpögő hang, melyet Palin hallott, a mágust éltető vér volt, amely cseppenként hullott egy nagy kőmedencére a lábánál.
Raistlin fekete köpenyében, mellkasa előtt összefont kézzel állt. Fejét tűnődve lehajtotta, néha a Kapu irányába pillantott, mintha csak várna valakire. Aztán visszatért gondolataihoz, amelyek sovány, sápadt arcának zord kifejezéséből ítélve elég kellemetlenek lehettek.
- Bácsikám!
Csak suttogta Palin a szavakat, ő maga is alig hallotta.
De Raistlin meghallotta őt. A főmágus felemelte a fejét, aranyszín homokóra-szemének tekintetét Palinra vetette.
- Miért habozol, fiatal barátom? - reccsent rá a száraz, reszelős hang idegesen. - Igyekezz! Már épp elég időt vesztegettél! A surranó már járt itt. Ő majd vezet.
- Ez én vagyok! - kiáltotta izgatottan Tas. - Úgy érti, hogy én! Vezető leszek! Még sosem voltam vezető! Tarsist kivéve, ami nem a tengeren volt, amikor a tengeren kellett volna lennie, de az nem az én hibám volt. - Megragadta Palin kezét. - Na gyerünk, kövess. Pontosan tudom, mit kell tennünk...
- De ez nem lehet! - Palin kiszabadította a kezét Tas szorításából, ami inkább csípésre hasonlított. - Bácsikám! - kiáltotta - Mi van a Kapuval? A mágia törvényei szerint mi nem...
- Törvények - mondta Raistlin lágyan, eltűnődve. Elfordult, és a távoli látó-határt nézte, a végtelen égbolt sápadt szürkeségét. - Minden törvény megszűnt, fiatal barátom, minden szabály eltöröltetett. Biztonságosan átléphetsz a Kapun. Senki sem állít meg. Senki.
A törvények megszűntek. A szabályok eltöröltettek. Milyen furcsa szavak ezek az ő szájából. Mégis, Palin szeme előtt volt a bizonyíték - legalábbis valami ilyes-minek a bizonyítéka. Gond és baj nélkül

átléphet a Kapun. A Sötét Királynő nem próbálja megállítani. Nincs veszélyben.
- Tévedés, fiatal barátom - szólt Raistlin, Palin gondolataira válaszolva. - Nagyon nagy veszélyben vagy te és minden más haladó Krynnen. Gyere hozzám, és mindent elmagyarázok. - A homokóraszemek összeszűkültek. - Hacsak nem félsz...
Palin félt. Rettegett. Jó oka volt, hogy féljen, de nyugodtan ennyit mondott:
- Idáig eljöttem, bácsikám. Nem fordulok vissza.
- Helyes beszéd. Örömmel látom, hogy nem elvesztegetett idő, amit rád fordítottam. Ha itt vagy, gyere és keress meg.
Palin mély lélegzetet vett, szorosan megmarkolta egyik kezében a botot, a másikkal pedig Tasslehoff kezét.
A r ss. A keresés. (Hallhatatlanok vitája
szürkeség közepén álltak: szürke föld, szürke ég. Életnek nem volt jele, még átkozottnak sem. Raistlint sehol sem látták.
- Bácsikám! - szólította Palin.
- Pszt! Csss! Nel - sipította Tas, és Palinra ugrott, majdnem fel is borította. Qe szólj egy szót sem. Még csak ne is gondolj semmirel
- Tessék? Miért ne? - kérdezte Palin.
- A dolgok nagyon furcsán zajlanak ezen a helyen - suttogta a surranó, és lopva körülnézett. - Amikor itt voltam, arra gondoltam, milyen jó lenne látni egy fát. És meg is jelent egy, azon nyomban. Csak nem zöld, lombos fa volt. Egy halott fa. Aztán Kovára gondoltam, mert Fizban szerint egy fa alatt találkozom majd Kovával a túlvilágon. És megjelent egy törpe, csak nem Kova volt az. Egy Arack nevű gonosz törpe volt, és egy késsel jött nekem és...
- Értem - motyogta Palin halkan. - Mindent megkapunk, amit csak kívánunk, csak nem egészen úgy. Akkor szerinted Raistlin... akkor ő csak illúzió volt? Mert látni akartam?
- Szörnyen valóságosnak nézett ki, nem igaz? - felelte Tas pillanatnyi gondolkodás után. - Az a titokzatos megjegyzés a megszűnt törvényekről és eltörölt szabályokról... az valóban Raistlin volt. És ahogy mondta, hogy találkozzunk vele itt, aztán eltűnt, mielőtt ideértünk volna. Ez is rá vall.
- De azt mondta, siessünk - fontolgatta a lehetőségeket Palin. - „A törvények megszűntek... a szabályok eltöröltettek... Ha itt vagy, keress meg...” Tas - mondta hirtelen támadt ötlettel. - Hogy lehet itt utazni? Nem gyalogosan, igaz?
- Hát úgy is lehet, de a táj semmi különöset nem nyújt, arról nem is beszélve, hogy azt sem tudjuk, hová megyünk. Vagy tudjuk?
Palin megrázta a fejét.
- Akkor nem javasolnám - vélte a surranó. - Legutóbb, amikor itt jártam, emlékszem, hogy egy igazán visszataszító alak, akinek a koponyájából nőtt ki a szakálla, és olyan szaga volt, mint egy mocsári törpe uzsonnás zacskójának, csak még annál is rosszabb, szóval ő talált ránk, és a Sötét Királynő elé vitt bennünket. Aki nem volt kedves hozzánk - tette hozzá komolyan Tas. - Azt mondta nekem...
- Hogy kerültetek a királynő elé? - szakította félbe Palin, szorosan kezében tartva a beszélgetés fonalát, mivel nagyon jól tudta, l 4gy ha szabadjára engedi, a surranó vagy fél tucat mellékvágányra ráfut.
Tas szemöldöke remegett a gondolkodástól.
- Hát nem szekérrel mentünk. Emlékeznék rá. Azt hiszem... Igen. Az a ronda figura egy medált markolt... bár inkább karom volt, mint kéz, úgy emlék-szem... amit a nyakában viselt, és egyik percben még az egyik helyen voltunk, a következőben meg már valahol máshol.
- Biztos vagy benne, hogy egy medál volt a kezében? - kérdezte csalódottan Palin.

- Igen, egész biztos. Azért emlékszem rá ilyen jól, mert olyan érdekes medál volt: egy ötfejű sárkány volt rajta, és szerettem volna egy kicsit kölcsönkérni, hogy jobban megnézhessem, és...
- A bot - kapott észbe Palin.
- Nem. Medál. Ebben biztos vagyok. Én...
- Úgy értem, talán használhatnánk a botot, hogy megtaláljuk a bácsikámat. Gyere, fogd meg a kezem! - Palin erősebben markolta.
- Mágia? - kérdezte mohón Tas. - Imádom a mágiát. Emlékszem, Raistlin egyszer belevarázsolt egy kacsaúsztatóba. Nagyon...
Palin nem törődött a surranó beszédével. Becsukta szemeit, megszorította botját, érezte, ahogy a sima

fa megmelegedik az érintésétől. A nagybátyjára gondolt, visszaemlékezett arra, hogyan látta, hallotta a hangját, tisztán hallotta.
Siess! Gyere hozzám!
- Hű! - Tas elámult. - Palin! Nézd! Sikerült! Elindultunk!
Palin kinyitotta a szemeit.
A szürke, egyhangú táj kicsusszant a lábuk alól, a szürke ég szétnyílt, kavargott körülöttük, egyre gyorsabban, míg Palint már szédülés és hányinger környékezte a látványtól.
A kavargó szürkeség körbevette, körülötte pörgött. A talaj elszállt alóla, de a szürkeség megtartotta, nem engedte el.
Körbe... és körbe... és körbe...
Körbe... és körbe... és körbe...
Az örvénylés teljesen elkábította az érzékeit, úgy húzta ki agyából a tudatot, mint ahogy a cérna szökik le az orsóról, ha forgatják, egyre csak forgatják a rokkát, körbe-körbe... egyre körbe... egyre vékonyabbra sodorják és...
Csatt.
Palin nem kapott levegőt. Egy kéz tapadt a szájára. Erőlködött, megpróbálta felemelni a kezeit, hogy lazítson a fojtó szorításon...
- Pszt! - mondta egy suttogó hang - Ne szólj egy szót sem! Maradj csendben. Nem kellene itt lennünk.
Palin kinyitotta a szemét, és az aranyszín homokóraszemekre bámult. A száját eltakaró kéz sovány, csontos volt, ujjai hosszúak. A bőre aranyárnyalatú volt. A bácsikája keze, a bácsikája tartotta őt.
Palin bólintott, hogy megértette. Raistlin kiengedte szorításából, és Palin vég-re mély lélegzetet vett.
Valami mocorgott mellette. Tasslehoff.
A surranó éppen mondott valamit, de Palin nem hallotta. Tudta, hogy Tas be-szél, mivel mozgott a szája, de szavak nem hagyták el ajkait.
Tasslehoff meglehetősen döbbenten a torkát tapogatta, majd megint beszélt. Semmi.
Kezét a fülére tapasztotta, és újra próbálkozott. De hang nem hagyta el a torkát.
A surranó kétségbeesetten húzta ki a nyelvét, és majdnem összeakadt a szeme igyekezetében, ahogy megpróbálta látni, mi nem stimmel vele.
Raistlin közelebb hajolt Palinhoz, és csöndesen a fülébe suttogott.
- A varázslat nem örökkévaló. Ne engedd elmenni.
Palin újra bólintott, bár nem értette, miért kellett egyáltalán magával hoznia a surranót. Már épp meg akarta kérdezni, de Raistlin rosszallóan ránézett, és szigorúan csendre intette.

Palin, Raistlin és Tas egy hatalmas márványoszlop sötét árnyékában rejtőzött. Az oszlop fénylő fehér volt, fekete és vörös erekkel. Palin közelében volt egy másik oszlop is - fekete márvány, vörös és fehér erekkel. Aztán a harmadik, vörös márvány oszlop, melyen fehér és fekete jelek csavarodtak. Nem volt sem padló, sem föld a talpuk alatt; csak sötétség.
Palin alig hallhatóan felszisszent. Erős kéz kulcsolódott az övére, vékony ujjak martak fájdalmasan a karjába.
Raistlin egy szót sem szólt. Nem volt rá szükség. Palin becsukta a száját, és el-határozta, hogy meg se pisszen még egyszer. Megragadta Tast, aki már el akart mászni. Együtt néztek le. Egy kisebb csoport ember állt odalent, kört alkotva. Lábuk alatt márványpadló. A közepén a semmi fekete köre, melyből különböző színsávok futottak szét: fehér, fekete, vörös. A csoport tagjai - férfiak és nők vegyesen - a kör szélén álltak, mind a maga színén. Beszélgettek, vitatkoztak.
Palin kérdőn nézett Raistlinre.
A mestermágus csuklyás fejét az emberek felé hajtotta, és a füléhez tette a kezét.
Palin közelebb hajolva hallgatózott, és rögvest rájött, miről beszélgetnek. A fel-ismerés súlya elnémította. Érezte, hogy még akkor sem tudna megszólalni, ha akarna. Minden idegszálával nézte és hallgatta őket, míg lelke megremegett. Még
`°° •° • ~~ - -- ,lhPn volt a bámulattól.
Azok, akiket kihallgattak, nem emberek voltak, hanem-arymi-1 nt,..
- Ez az egész Hiddukel hibája! - Chislev, egy zöld ruhás istennő, hajában levelekkel és virágokkal, vádlón mutatott egy fekete sávon ülő vállas istenre. - Be-csapott engem és a törpét. Igaz, Reorx?

A törpe, akinek finom ruhái határozottan a viselésre voltak a legkevésbé alkalmasak, kezébe fogta tollas kalapját. Szelíden szólt, de harag villogott a szemében.

- Chislev igazat szólt. Én kovácsoltam azt az átkozott követ. Hozzá kell tennem, hogy az ő kérésére. Mégis Hiddukel volt, aki ezt az egészet kitalálta.

Az isten - magas, nagydarab, megnyerő tekintetű férfi - közömbösen mosolygott, és nemtörődömséget színlelt. Ferde szemeiből idegesen tekintett oldalra egy gyönyörű, hűvös arcú, hűvös tekintetű, fényes fekete páncélt viselő nőre, aki a kör fejénél állt.

- Nos, Hiddukel? - Takhisis hangja maga volt a megtestesült sötétség. - Mit tudsz felhozni a mentségedre?

- Amit tettem, teljesen törvényes volt, királynőm - felelte Hiddukel dallamos, lágy hangon. - Mindannyian ismerjük a Szürkekő történetét. Nem kell elismételnem. Artalmatlan kis terv volt, amivel csak növelni akartam Felséged dicsőségét.

- És a magad hasznát?

- Gondoskodom magamról - vinnyogta Hiddukel, összegörnyedve Takhisis. haragjától - Mi abban a rossz? Ha néhányan - behízelgő tekintetét Chislevre fordította - olyan naivak, hogy csapdába esnek, az 4z ő problémájuk, nem? És ha valaki - Hiddukel becsmérően a törpe felé fordult - olyan ostoba, hogy megpróbálja igába fogni Chaost...

- Baleset volt! - horkant fel Reorx. - Csak egy részét akartam befogni, egy aprócska morzsát. Hinned kell nekem, uram.

A törpe szerényen egy magas, zord arcú, ezüstvértezetű istenhez fordult, aki egy fehér sávot foglalt el Takhisis mellett. - Nem akartam át magát foglyul ejteni - tette hozzá Reorx alázatosan.

- Nagyon jól tudom - mondta Paladine. - Mi mindannyian hibásak vagyunk.

- Néhányan jobban, mint mások. Hatalmas mágiákkal lehet csak kordában tartani Chaost - morogta Sargonnas, egy magas, szarvas isten, aki Takhisis mellett állt. - Úgy látom, hogy a gond lázadó gyermekeinkkel van.

A mágia három istene egyszerre válaszolt.

- Nem a mi hibánk - mentegetőzött Lunitari.

- Semmit sem tudtunk erről - bizonygatta Nuitazi.

- Bennünket senki sem kérdezett meg - tiltakozott Solinari.

Reorx felmordult.

- Lunitari veszítette el a Szürkekövet.

- Az a kis kukac gnómod lopta el! - vágott vissza Lunitari.

- Ha valaki engem is megkérdezett volna - panaszkodott Zivilyn -, a jövőbe látva figyelmeztethettem volna mindenkit...

- Mikor? - kérdezte Morgion gúnyosan. - Újabb hat vagy hét évezred múlva? Épp annyi időbe kerül, mire eldöntöd, melyik jövő melyik.

A kisebb istenségek hangosan marakodni kezdtek, mindegyik a többit vádolta. Minden hangban, minden arcon érezhető volt a félelem és a feszültség. A mentege-tőzések és vádaskodások véget nem érően folytatódtak. Gilean hosszú szakaszokat olvasott fel a könyvéből, ezzel próbálva vagy bizonyítani, vagy másra terelni a vádat, a többi isten kérésének megfelelően. Reorx szenvedélyes védőbeszédet mondott a maga oldalán. Hiddukel hosszasan szónokolt, nagyon sokat beszélt, és nagyon keveset mondott. Sargonnas mindenért a gyenge, puhány, nyafogó embereket, elfeket és ogárokat hibáztatta, azt állítva, hogy ha ezeknek lett volna annyi eszük, hogy behódoljanak a minotauruszoknak, az egész kavarodás sosem történt volna meg. Zivilyn válaszképpen a jövő és múlt számtalan verzióját bemutatta, amitől az előadása teljesen érthetetlenné és követhetetlenné vált, viszont legalább semmire sem lehetett belőle következtetni.

A vita olyan sokáig tartott, annyira fárasztó és semmire sem vezető volt, hogy Palin többször is elszunnyadt. Egy-egy átlagosnál erősebb hangra felriadt, csak hogy újra elaludjon. Nyugtalankodva gondolt az elvesztegetett időre, de az Idő valahol máshol volt, nem itt.

Megkérdezte volna Raistlint a dologról, de amikor szólni próbált, nagybátyja megrázta a fejét, arany szemei összeszűkültek. Láthatóan egyáltalán nem díjazta a fiatalember kíváncsiságát. Tasslehoff gátlástalanul aludt, és halkan hortyogott.

Nagysokára, épp, amikor Hiddukel kijelentette, hogy kész számos hiteles és törvényes példát hozni, melyek mindegyike közvetlenül kapcsolódik ehhez az esethez, Paladine és Takhisis - akik az egész vita alatt némák maradtak -, bár továbbra sem szóltak, egymásra néztek.

Hirtelen vakító fény villant, és csak a három főisten maradt a körben. A kisebb isteneket kirekesztették.

- Semmi haszna nem volt idehozni őket - morogta Takhisis keserűen.

- Meg kellett ,próbálnunk - a mind ez idáig csendes Gilean szólalt meg. Egy nagy könyvet tartott a kezében, amibe folyamatosan jegyzetelt. - Talán megtudtunk valamit, ami segítségünkre lesz.
- Számomra nyilvánvaló, hogy egyikük sem tudja, hogy történhetett ez meg - felelte Paladine. - Valahogy azonban Chaos mégis a Szürkekő belsejében rekedt, és - helyesen vagy sem - bennünket vádol ezért.
- Ha valóban igazat mond - szólt közbe Takhisis. - Lehet, hogy csak egy csel.
- Azt hiszem, tényleg benn rekedt - vélte Gilean elgondolkodva. - Alaposan tanulmányoztam a témát, és ez sok mindent megmagyaráz: a pusztítást, amit a

Szürkekő egész Krynnen végzett, a tényt, hogy egyikünk sem tud uralkodni felette...
- A te irdáidnak mégis sikerült, testvér - szakította félbe Takhisis, vádlón pillantva Paladine-ra.
- Úgy érted, a Szürkekő uralkodott felettük - vágott vissza az isten komoran. - Chaos legalább talált egy népet, melyet irányíthat, egy népet, melynek a mágiája elég erős ahhoz, hogy kiszabadítsa, mégsem elég erős, hogy megállítsa. Meg-fizettek az őrültségükért.
- És ő úgy határozott, hogy mi is fizessünk. Az a kérdés, hogyan csinálja, test-véreim? Elég erős ehhez? A mi erőnk is sokat nőtt az eltelt évszázadok alatt.
- De közel sem annyit, amennyit kellett volna - sóhajtotta Gilean. - Ahogy te magad is mondtad, nővérem, Chaos egy nagy szakadékot vágott az Abyssben. Az ereje megnőtt, sokkal nagyobbra, mint amiről akár mi is álmodhatnánk. Megidézi seregeit: démonharcosokat, árnylidérceket, tűzsárkányokat. És amikor felkészült, megtámadja Krynnt. Egyetlen célja van: elpusztítani mindent, amit mi te-remtettünk. Es mire ezt befejezte, a szakadék már olyan mély és széles lesz, hogy az egész világot elnyeli. Minden, ami van, semmivé foszlik.
- És velünk mi lesz? - kérdezte Takhisis. - Velünk mit tehet?
- Ő adott nekünk életet - mondta Paladine elkeseredetten. - El is veheti tőlünk.
- A kérdés az, mit tehetünk most - vetette fel Gilean, egyik testvéréről a másikra nézve.
- Játszik velünk - mondta Paladine. - Egy szempillantás alatt el tudna bennünket pusztítani. Látni akarja a szenvedésünket, a teremtményeink szenvedését.
- Azt mondom, távozzunk, testvéreim, tűnjünk el, mielőtt még észrevenné. - Takhisis vállat vont. - Bármikor teremthetünk egy új világot.
- Nem hagyom el azokat, akik bíznak bennem. - Paladine eltökélt volt. - Fel-áldozom magamat értük, ha kell.
- Lehet, hogy nekik kedvezünk azzal, ha elmegyünk. Akkor talán Chaos is utánunk jön.
- Miután elpusztította a világot - Paladine mogorván ragaszkodott az igazához - a mi .,játékszerünk", ahogy ő nevezi. Nem fog megkegyelmezni. Itt maradok, és szembeszállok vele. Ha kell, egyedül.
A másik két isten némán gondolkodott.
- Talán igazad van, testvér - helyeselt Takhisis hirtelen, lenyűgöző kedvességgel. - Itt kell maradnunk, és harcolnunk kell. De szükségünk lesz a halandók segítségére, egyetértetek?
- Magukon segíteniük kell, ez igaz - nézett Paladine bizalmatlanul nővérére.
- Sosem tudjuk elpusztítani Chaost - ellenkezett Gilean -, de talán van mód, hogy rábírjuk a távozásra. Ebben segíthetnek a halandók.
- Ha egyesítjük őket - mondta Takhisis. - Nem tenne jót, ha az emberek és az elfek seregei egymásnak ugranának, amikor Cha9s hadaival kellene szembe-szállniuk.
- Egyesülni fognak - jelentette ki Paladine zordan. - Nincs más választásuk.
- Talán nincs. Talán van. Megkockáztassuk, testvéreim? Veszélybe sodorjuk őket, és velük együtt magunkat is?
- Fogalmazd meg érthetően a gondolataidat, nővér - követelte Paladine. - Látom, van valami terved.
- Valami, ami kétségtelenül számára a legelőnyösebb - tette hozzá Gilean a fi-vére fülébe súgva.

Takhisis meghallotta a megjegyzést, és úgy látszott, fáj neki, hogy ennyire félreismerik őt.
- Ami egyikünknek jó, mindhármunknak jó, ha sikerül megszabadítanunk a világot Chaostól. Nem igaz, drága fivéreim?
- Mi a terved? - kérdezte újra Paladine.

- Csak ennyi: Engedd át lovagjaimnak Ansalon irányítását. Hagyd, hogy uralják a kontinenst. Az ő uralmuk alatt rend és törvény fog uralkodni. A halandók végeláthatatlan veszekedése és harca véget ér. Béke száll Ansalonra. A halandók egyesülnek, s így felkészülten várják Chaos támadását.
- Egyesülés? Szolgák egyesülése! A börtön békéje! Nem hiszek ebben, de még te sem, nővérem - felelte Paladine dühösen. - Sosem szembesültünk még ekkora vésszel, és még most is, amikor a puszta léted is egy hajszálon függ, azon mesterkedsz, hogy a saját dolgaid egyengesd. Nem fogok beleegyezni.
- Várj egy percet, testvér - mondta Gilean csillapító hangon -, a mi imádott nővérünk természetesen kétszínű, és dupla vagy semmit játszik. Mi másra számítottál? A javaslatában azonban van némi igazság. Egy egységes és békés Ansalon, még ha a sötétség egységében is, jobban felkészülhet Chaos seregei ellen, mint egy széttöredezett, megosztott, viharos Ansalon.
Paladine kétségbeesetten gondolkozott. Tekintete Takhisisre, majd Gileanra vándorolt.
- Támogatod a nővérünk javaslatát?
- Igen, testvér, attól félek, ezt kell tennem - mondta Gilean vigasztalón. - Semmi más reményt nem látok.
- Ugyan már, testvér, ne légy önző - tanácsolta Takhisis gúnyos hangon. - Olyan könnyedén beszélsz arról, hogy feláldozod magad az értékes halandóidért. De amikor elérkezik az ideje, hogy megtedd, akkor visszakozol. Csak szavak voltak? Vagy tényleg úgy is gondoltad?
Paladine hosszan, nagyon hosszan hallgatott. Sűrű szemöldökét összeráncolta, fájdalmas tekintetét a világ felé fordította. Hosszas gondolkodás után meg-rázta a fejét.
- Nem látok a jövőbe. Láng és füst függönye takarja el. Nem vagyok benne biztos, hogy kettőtöknek igaza van, ám ha mindketten ellenem vagytok, nincs más választásom, bele kell nyugodnom. Egyetértek, nővérem - mondta keserű sóhajjal. - Ansalon a tiéd lesz.
- Bölcsen döntöttél, fivérem - mondta Takhisis hűvösen, sötéten, és győzelemtől ittasan.
- De csak addig uralkodhatsz, amíg Chaos erői megsemmisülnek - emlékez-tette Paladine.
- Vagy mi magunk - tette hozzá Gilean ködös tekintettel. Felemelte a könyvét, amelybe folyamatosan írt. - Lehet, kedves fivérem, édes nővérem, hogy az utol-só könyvet írom.
- Akkor - párta le a vitát Takhisis -, legjobb lesz, ha tesszük a dolgunkat. Ég veletek, testvéreim. Meg kell nyernem egy csatát.
Az istennő eltűnt. Paladine rögtön utána távozott. Egyedül Gilean maradt. Le-ült, és tovább írt a nagy könyvbe.
Csalódás. Győzelem. eoadás
ényeskardú Steel életben volt. Nem akarta, hogy így legyen. Nem kellett volna életben lennie. Meg kellett volna halnia a Főpap Tornyának ostrománál, nemesen, bátran a csatában, Királynőjének áldozva életét, viszszaszerezve becsületét.
És már halálra is szánták - vértjét egy nemes ellenfél dárdája szúrta át. Tanis a sorsot hívta ki, amikor megmentette Steelt attól a dárdától. Tanis nyerte el Steel halálát.
Steel a Főpap Tornyának középső udvarán állt, vérrel borított kardjával a kezében - egy része az övé, de a többi másé. Nem egészen értette, mi történt; a harci láz még mindig forrt benne. Legélénkebben az apjára emlékezett, amint karjában viszi Tanis testét. És most azon merengett, hátha csak képzelte az egészet - de a lába előtt a köveken Tanis vére sötétlett.
A jelenet után már csak a csatazaj megmagyarázhatatlan elhalása jutott el tudatáig - a csend, mely elnyeli a fegyvercsattogást, a halálhörgéseket, a parancs-. szavakat, a lábak dobogását. Mégis, ezeket a hangokat elnyomta a belső némaság, a harcos csendje, akinek a célját kellett szem előtt tartani, aki nem hagyhatta, hogy bármi is eltéríthesse attól.
Steel számára a csend akkor tört meg, amikor újabb ellenfélt keresve nézett körül - és látta, hogy egy sem maradt.
- Győzelem! Győztünk! - Trevalin parancsnokhelyettes vértől sáros, horpadt páncéllal, csatakos arccal vonult be a középső udvarra lelkesen, a hírt kiabálva.
- Mondd el Ariakan Hadúrnak! - parancsolta Trevalin egy bakának, miközben a kijárat felé tolta. - Mondd meg neki, ha még nem hallotta volna, hogy a solamniaiak a megadásról akarnak tárgyalni.
Trevalin körülnézett, és megpillantotta a mozdulatlan, zavaros tekintetű Steelt az udvar közepén. A parancsnokhelyettes hozzá lépett, és megölelte.
- Fényeskardú! Tedd el a fegyvered! Győztünk!
- Győztünk... - ismételte Steel. A csata véget ért, és ő életben maradt. Trevalin mámorosan folytatta.
- Micsoda dicsőséges hadjárat! Örökké fennmarad az emléke. A történelem-írás kezdete óta a

Főpap Tornya először esett el! %csoda győzelem! A következő lépés Palanthas. Ahogy meghallották, hogy védőik elbuktak, és a jó sárkányok elmenekültek, a város elesett. És te, barátom! Már mondákat zengenek erődről! Azt mondják, te vágtad le a félelf Tanist!

- Nem - motyogta Steel. A csata heve lassan csitult az ereiben, semmit sem hagyva maga után, csak hamut és füstöt. Életben volt. - Nem én nem öltem meg. Megmentette...

De Trevalin nem figyelt. Ariakan Hadúr futárja lovagolt be az udvarra. Lova, melyet gyorsaságra, és nem harcra neveltek, visszahőkölt a tetemek láttán,

a vér átható szagától. A futár igyekezett megfékezni az állatot, és a rangidőst kereste.

- Őlordsága fehér zászlót látott a torony tetején. A küldöncök jelezték, hogy a védők a megadásról akarnak tárgyalni. Az uram úgy hallotta, hogy az ezüst sárkányok és az arany sárkányok is elhagyták a csatamezőt, feladták a harcot. Mi igaz ebből, parancsnokhelyettes.

- Igaz az egész, az első szótól az utolsóig. Magam láttam az úgynevezett „jó" sárkányokat elmenekülni. - Trevalin nevetett. - Talán maga Paladine üzent ne-kik, azt parancsolva, hogy vonuljanak vissza.

A futár ezt egyáltalán nem találta viccesnek. A lova topogott és horkantgatott, idegesen lépkedett, patái csúszkáltak a vérrel borított köveken. A futár keményen tartotta a lovat, ide-oda vezetgetve a nyugtalan állatot, míg Trevalinhoz beszélt.

- A Hadúr furfangot sejt a dolog mögött.

Trevalin kijózanodva bólintott.

- Nem lennék meglepve, ha a sárkányok csak azért menekültek volna el, hogy valahol rendezzék soraikat, és még többen jöjjenek vissza. Eggyel több ok arra, hogy elfogadjuk a lovagok megadását, és átvegyük az erőd parancsnokságát olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet.

- Ezek a tisztjeik? - kérdezte csöndesen a futár, a ló nyaka mellé hajolva. - Ezek az emberek, akik felénk jönnek?

Három solamniai lovag közeledett az udvaron keresztül. Egyikük a parancsnok, a Rózsa Lovagja, ő haladt elöl; a másik kettő komoran lépkedett a nyomában kétoldalt. Levették sisakjaikat - vagy a csatában vesztették el őket. A három lovag magán viselte a verekedés nyomait; vértjük megviselt volt, véres por lepte be. A parancsnok erősen sántított, minden lépésnél fájdalmas fintor ült ki arcára, ahogy lassan, lépésről lépésre haladt előre. Egy másiknak az arcát mély sebből kicsorgott vér borította, egyik karja bénán lógott. A harmadiknak durva kötés volt a szemén.

Egy darab fehér szövetet tartottak maguk között.

- Ők a tisztek - hagyta helyben Trevalin.

A futár eléjük lovagolt. Megállította hátasát, és tisztelgett.

A megvert solamniai parancsnok felemelte elgyötört tekintetét. Középkorú volt, de sokkal, sokkal öregebbnek tűnt.

- Ariakan Hadúrtól jött? Elvinne neki egy üzenetet?

- Elviszem, nemes lovag - felelte udvariasan a küldönc. - Mi az üzenet? A solamniai lovag megdörzsölte a kezével fáradt arcát, talán hogy a vért törölje le, talán, hogy a könnyeket. Sóhajtott.

- Mondja meg a parancsnokának, hogy engedélyt kérünk elvinni halottainkat a csatamezőről.

- Ez azt jelenti, uram, hogy feladja a Torony védelmét?

A lovag lassan bólintott.

- Azzal a feltétellel, hogy nem lesz több vérontás. Túl sokan haltak meg egyet-len nap alatt.

- Lehetséges, hogy a Hadúr feltétel nélküli megadást akar - felelte a futár. A lovag vonásai megkeményedtek.

- Ha ez a helyzet, addig folytatjuk a harcot, míg egyikünk életben van. Ekkor a parancsnok mögött álló egyik lovag figyelmeztető hangon megszólalt, mintha egy vitát akarna felelevéníteni.

A parancsnok egy kézmozdulattal elhallgattatta.

- Egyszer már megbeszéltük. Nem küldök több fiatalembert a hiábavaló hallba. Ismerem Ariakant. Tisztességesen fog cselekedni. Ha nem... - megrázta a ejét, és zord tekintetét újra a futárra szegezte -, az a mi dolgunk. Mondja meg iz urának, hogy ezek a feltételeink.

- Úgy lesz, nemes lovag.

A futár elügetett. A három legyőzött zárkózottan ellépett egymás mellől. Semnit sem szóltak egymáshoz, egyenesen előrenéztek, és tudomást sem vettek az ellenség jelenlétéről.

- El fogja fogadni - jósolta Trevalin. - A csatának vége. A többi már hasztalan mészárlás. Mint mondtam, szerintem minél előbb a parancsnoksága alá akarja vonni a Tornyot, mielőtt az arany

sárkányok visszatérnek. Most pedig vissza kell mennem a helyemre. Örülni fog a hírnek, Fényeskardú - a mámor elmúltával újra magázta bajtársát -, hogy Flare sérülés nélkül átvészelte a csatát. Kiválóan harcolt, bár úgy láttam, hiányzik belőle az elszántság. Hiányolta az igazi lovasát, azt hiszem. Én... Fényeskardú, mi ez?

- A kardom - mondta Steel sötét keserűséggel. - Megadom magam önnek, parancsnokhelyettes. A foglya vagyok.

Trevalin először zavarba jött. Aztán eszébe jutott.

- A fenébe! Az egészet elfelejtettem. - Félresöpörte a felajánlott kardot, közelebb lépett, s halkan folytatta. - Ide figyeljen, Steel. Ne szóljon senkinek. A Had-úr is elfelejti majd az egészet. Ami az Árnymestert illeti... nos, Ariakan hallani fog a mai hőstettéről. Mit neki egy nyamvadt mágus elvesztése a párbajhoz képest, mely maga és a félelf Tanis között zajlott? Egy párbajhoz képest, amit meg-nyert!

Steel hűvös és nyugodt maradt.

- A foglya vagyok, parancsnokhelyettes.
- Fényeskardú, a fenébe is! - kezdte Trevalin elkeseredve.

Steel leoldotta fegyverszíját, és a kezében tartotta kardját.

- Hát jó, Fényeskardú - mondta Trevalin halkan. - Letartóztatom. De az első adandó alkalommal személyesen beszélek Ariakan Hadúrral az érdekében, és megkérem, hogy vegye figyelembe a vitézségét...
- Kérem, ne tegye, parancsnokhelyettes - kérte Steel ugyanazon a fagyos hangon. - Köszönöm, de arra kérem, ne szóljon semmit. A Hadúr azt fogja hinni, hogy az életemért könyörgök. Vigyen oda, ahol a foglyokat tartják.
- Hát legyen - egyezett bele pillanatnyi szünet után Trevalin, remélve, hogy Steel meggondolja magát. - Ha ezt akarja.

Trevalin intett Steelnek, hogy haladjon előtte, és az udvar túlsó oldalán lévő ajtó felé mutatott.

A torony falain kívülről trombitarivalgás, emberek kiáltása, a győzelmi ünnep hangjai hatoltak be. Steel patadobogást hallott. Ariakan Hadúr közeledett, győztesen lovagolva, az erőd meghódítójaként, melybe vala legyőzöttként lépett be.

Steel nem várta meg. Nem akarta megmérgezni a percet azzal, hogy ura - dicsősége fényében - lássa Steel szégyenét. Fejét felemelve, összeszorított szájjal sietett végig a bíborfoltos köveken a Főpap Tornyának börtöncellái felé.

Aclktpu. Ajarátok visszatérnek.

3-ass[ehoff vatfomása

ahát - motyogta Tasslehoff Fúróláb -, ahogy Bupu mondaná, ez olyan, mint egy jó kis patkányragu - pislogott, a szája tátva maradt. - Hallottam, amit mondok! Visszatért a hangom! Hallottad, Raistlin? Azt...

- Bácsikám - mondta Palin vele egyszerre -, mit jelent...
- Ne most, surranó - szakította félbe Raistlin. - És te se, fiatal barátom. A kérdések ráérnek később. Gyorsan el kell tűnnünk, mielőtt észrevesznek.

Megkönnyebbülve, hogy újra tud beszélni, és izgatottan, hogy még egyszer el-varázsolják (egy nap kétszer), Tas remélte, valami izgalmas helyre mennek. Talán megint egy kacsaúsztató...

Raistlin semmit sem szólt, semmit sem tett. De hirtelen az oszlop, mely mögött rejtőztek, lassan áttetszővé vált, megremegett és szertefoszlott.

A mágia körülfonta Tast, vagy talán ő a mágiát. Nem tudta volna biztosan meg-mondani, mert érzékeit elnyomta az a jóleső érzés, ahogy a gyomra a gerincéhez préselődik, és a copfja a szeme elé csavarodik.

Amikor a pörgés abbamaradt, a gyomra visszaesett a saját helyére. Kipiszkálta a haját a szeméből, körülnézett, és sóhajtott.

Semmi kacsaúsztató, semmi más, csak a szürke ég odafenn, és a szürke föld idelenn. Ugyanott voltak, ahonnan elindultak.

És ott volt a Kapu. Mögötte látszott a laboratórium, pontosan úgy, ahogy ott-hagyták - kancsókkal és palackokkal, tele a világ legérdekesebb (és legundorítóbb) dolgaival; könyvekkel és tekercsekkel, talán egy-két varázsgyűrűvel. Tas-nak mindig nagy szerencséje volt a varázsgyűrűkkel.

A laboratórium elég unalmasnak tűnt a surranó szemében, mielőtt beléptek az Abyssre. Most olyan nagyszerűnek tűnt, mint egy piacnap Roncsosdban.

Tas már épp vissza akart rohanni a Kapun keresztül, amikor eszébe jutott a neveltetése. Megfordult, és apró kezét Raistlin felé nyújtotta.

- Hát, ég veled, Raistlin. Jó volt újra látni, még akkor is, ha meggyilkoltad szegény Gnímsht. De

tudod, megbocsátottam érte, mert Caramon elmondta, hogy megpróbáltál véget vetni az egésznek azzal, hogy feláldoztad magad, és le-zártad a Kput, pedig tudtad, hogy a Sötét Királynő már vár, hogy szétszaggasson, és kitépje a beleidet.
Ekkor valami szöget ütött a surranó fejébe.
- Te, Raistlin, szerinted a Sötét Királynő visszajön és újra a falhoz láncol és szét-szaggat és kitépi a beleidet? Persze nem azért kérdem, mintha ezt szeretném. Nagyon kellemetlen lehetett. De ha nagyon ragaszkodik hozzá, szeretném megnézni.
Raistlin szemei összeszűkültek.
- Ha úgy gondolod, hogy élveznéd, Fúróláb Mester, talán szólhatnék ő Sötét Felségének, hogy tépje ki a te beleidet.
Tas igazán megtisztelő ajánlatnak találta ezt, de végül mégis megrázta a fejét.
- Kedves tőled, Raistlin, hogy gondolsz rám. Eddig még sosem tépték ki a beleimet, és, bár biztosra veszem, hogy szórakoztató lenne, nem hiszem, hogy hosszú életet tenne lehetővé, így aztán nem éri meg. Úgy is mondhatnám, ez az utolsó, amit megtennék.
Palin most igazán riadtnak nézett ki.
- A Sötét Királynő nem jön utánunk, ugye, bácsikám... hogy... hogy megkínozzon?
- Szívesen jönne. Takhisisnek jó az emlékezete. Nem felejt, és nem bocsát meg. Bosszút állna rajtam, ha tudna, de védve vagyok a haragjától - mondta Raistlin szárazon. - Ahogy a surranó mondta: jutalom az áldozatomért.
- Akkor nem fognak megkínozni? - kérdezte Tas.
- Nem, nem fognak - mondta Raistlin. - Sajnálom, hogy csalódást okoztam.
- Semmi baj - nyugtatta meg Tas. - Ez a kis kirándulás igazán nagyszerű volt, csak épp ugyanaz. Nagyszerű volt ilyen közelről látni az isteneket. Persze nagyon hiányoltam Fizbant, de láttam, hogy ebben a szörnyű helyzetben ő sem tudott volna sokat segíteni. És most már láttam, hogyan néz ki Paladine, amikor éppen nem gyújtja fel a szakállát és nem veszti el a kalapját. És Gilean is rettenetesen ismerősnek tűnt, de nem jut eszembe, hol láthattam ezelőtt. Chemosh iszonyatosan csúnya volt, ugye? Tényleg az a koponya a feje? És Morgion, akinek az összes húsa lemállott. Talán köszönnöm kellett volna Paladine-nak. Az udvariasság ezt kívánta volna, hiszen olyan közeli barátok vagyunk, de valami baj volt a hangommal. Talán a macska vitte el a nyelvemet. De akkor hová tűnt a macska? És főleg, mit kezdene egy macska még egy nyelvvel.
- Mennetek kell - szakította félbe Raistlin nyersen. - Vesztegetitek az időt.
- Kész vagyok - jelentette be Tas, és elindult vissza, a Kapu felé. - Szia, Raistlín! - kiáltott vissza a válla felett. - Megmondom Caramonnak, hogy üdvözlöd, még ha igazából nem is.
A surranó hirtelen rádöbbent, hogy egyedül van.
- Palin, nem jössz?
Az ifjú mozdulatlanul állt, kezét idegesen futtatta fel-alá a boton. Raistlinre nézett.
- Nem jössz velünk, igaz?
- Nem, öcsém. Nem megyek.
- De ha akarnál, jöhetnél. Nem haltál meg. Nekem adtad a botodat. Te hoztál ide minket.
- Igen visszatérhetnék - suttogta Raistlin csendesen. - Igazad van. Nem haltam meg. Mégsem élek igazán. De miért is mennék vissza? A világ nem nagy örömömre szolgált, amíg ott voltam. Megtettem a dolgom: idehoztalak, és megmutattam a veszélyt. Megtetted, amit halandó előtted még soha. Megtapasztalhattad, milyen az istenek gyűlése. Most vissza kell térned, figyelmeztetned a népeket, mind Takhisis, mind Paladin lovagjait, mindhárom hold mágusait, és a szürkeköpenyeseket is. Figyelmeztetned kell apádat, és meg kell mondanod, hogy terjessze a hírt. Mondj el nekik mindent, amit láttál, hallottál.
- Elmondom nekik - mondta Palin -, de nem vagyok biztos, hogy teljesen értem, amit láttam és hallottam. Figyelmeztethetem őket, hogy Chaos el akarja pusztítani a világot. Elmondhatom nekik, hogy Paladine a sötétség kezeire adott bennünket. Kíváncsi vagyok, hisz-e majd nekem valaki. De neked, bácsikám, neked hinnének. Gyere velem!
Raistlin fürkészőn nézett Palinra.

- Nem ez az egyetlen ok, amiért azt szeretnéd, hogy visszatérjek, igaz, Palin? Palin elvörösödött, és csendben válaszolt.
- Nem, bácsikám. Nem ez az egyetlen. Azért jöttem, hogy megtaláljalak... mert azt szeretném, hogy taníts engem.

- A világon számtalan tanár oktatja a varázsmesterséget. Benned van tehetség a Művészethez, fiatal barátom. Biztos sokan vannak, akik szeretnének egy ilyen remek tanítványt.
Talán, de nem engem akarnak - mondta Palin egyre vörösebben.
- És miért nem téged? - kérdezte Raistlin valamivel lágyabban.
- Mert... Azért... - Palin habozott.
- Azért, mert a nagybátyád vagyok? - kérdezte Raistlin kelletlen mosollyal. - Hát még mindig ennyire félnek tőlem?
- Nem szeretném felkavarni az érzelmeidet, Raistlin - szólt közbe Tas segítő-készen -, de voltak idők, amikor nem voltál ilyen népszerű.
Raistlin a surranóra szegezte aranyszín homokóraszemeit.
- Azt hiszem, valaki szólt hozzád.
- Igazán? - Tas fülelt, de semmit sem hallott - Hol?
- Ott, arra! - mutatta Raistlin.
És akkor végre Tas is meghallott valamit - egy morcos, morgó hangot.
- Mégis mit képzelsz, mit csinálsz itt, Tasslehoff Fúróláb? Lefogadom, hogy semmi jót. Inkább végeláthatatlan bajba sodrod magad, és azokat a szerencsét-leneket, akiknek veled kell lenniük...
Tasslehoff olyan gyorsan pördült meg, hogy a szütyői kinyíltak, és nagyra becsült holmijai szanaszét szóródtak az Abyssben. De most az egyszer Tas nem törődött ezzel.
- Kova!
Hosszú, szürke szakáll, rosszalló tekintet, morgó hang, meg minden. Tas már épp meg akarta ölelni Kovát, akár szerette volna a törpe, akár nem (általában nem, de elvégre is, ez egy különleges alkalom volt), amikor a surranó két alakot pillantott meg Kova mögött.
- Sturm! - kiáltotta Tas boldogan. - És Tanis! Mit kerestek itt? Várjatok! Tudom már! Új kalandra indulunk! Hová megyünk? Akárhová is, biztosan van ró-la térképem. Vadonatújakat szereztem. Tarsis nincs többé a tenger mellett - úgy értem, a térképen. Tarsis ott van, ahol eddig is volt. Kova, maradj nyugton, hadd öleljelek meg.
Kova szortyintott.
- Mintha valaha is közelebb engednék magamhoz egy surranót egy lépésnél, nemhogy még meg is öleljen! Tartsd meg a tisztes távolságot, én megtartom az erszényemet.
Tas tudta, hogy Kova nem gondolja ezt komolyan, és újra megpróbálta meg-ölelni. De a%urranó kezei semmi mást nem öleltek, csak szürke levegőt. Tas hátralépett.
- Kova, elég a tréfából. Hogy mehetnék veled kalandozni, ha egy percre se maradsz nyugton?
- Attól tartok, nem jöhetsz velünk, Tas - mondta Tanis kedvesen. - Nem mintha nem szeretnénk...
- Nem is mintha szeretnénk - morogta Kova.
Tanis elmosolyodott, kezét a törpe vállára tette.
- Azért jöttünk, mert öreg barátod néhány szót szeretne váltani veled.

A törpe kényelmetlenül állt egyik lábáról a másikra, a szakállát simogatta, és az arca elvörösödött.
- Igen, Kova, miről lenne szó? - kérdezte Tas, és határozottan levertnek tűnt, úgy érezte, hamarosan szipogni is fog. Furcsa fájdalmat érzett a szívében, mint-ha belül tudott volna valamit, ami nincs egészen rendben, de nem volt képes a felszínre hozni ezt. Nem volt rendjén, hogy Tanis itt van.
- Mit akartál mondani nekem, Kova?
- Szóval, kis legény - vágott bele Kova néhány nehéz lélegzetvétel és torokköszörülés után. - Azt mondtam Tanisnak, amikor először megláttam...
A fájdalom Tas szívében úgy felfokozódott, hogy már alig hallotta barátja szavait. A kezét a szívére szorította, azt remélve, talán enyhül egy kicsit, legalább addig, amíg Kova befejezi.
- Azt mondtam Tanisnak, amikor először láttam, hogy én... szóval... kezdem egy kicsit magányosan érezni magam, hogy úgy mondjam.
- Úgy érted, a fa alatt? - kérdezte Tas.
- Ne érts félre - dohogta Kova. - Nagyon jól érzem magam. Az a fa, az én fám... csodálatos fa. Minden kis gally olyan szép rajta, mint az otthoniak. Maga Tanis mondta, amikor látta. És ott meleg van, Reorx műhelye mellett, és érdekes is. Tudod a teremtés sosem áll meg, vagy legalább egyik-másik részét javítgatni kell. Reorx ott dolgozik, kalapál. És történeteket mond, csodás meséket más világokról, amit látott.

- Történeteket! - vidult fel Tas. - Imádom a történeteket! És lefogadom, hogy szívesen meghallgatna néhányat az enyéim közül, mint például amikor megtaláltam a gyapjas mamutot...
- Nem fejeztem bel - bömbölte Kova.
- Bocsánat, Kova - mentegetődzött megszeppenve Tas. - Kérlek, folytasd.
- Most meg elfelejtettem, hogy hol tartottam - morogta morcosan a törpe.
- Ott, hogy magányos vagy... - segített Tas.
- Emlékszem! - Kova összefonta karjait a mellkasa előtt, mély levegőt vett, és gyorsan kiengedte szavaival együtt. - Azt akartam mondani, fiú, hogy ha valami-kor be akarsz ugrani, szívesen látlak. Nem tudom, miért - a törpe rendkívül zavartnak látszott. - És tudom, hogy utálni fogom magam, amiért ezt mondom, de... kezdesz hiányozni, fiú.
- Hát persze, hogy kezdek - mondta Tas, és csodálkozott, hogy a törpe nem jött rá erre korábban. - Nem tudok megszabadulni a gondolattól - remélem, a fádat nem bántom meg ezzel -, hogy egész nap egy helyben ülni és nézni, ahogy egy isten kalapálja a világot, szóval: ez nem épp a legizgalmasabb időtöltés. Erről jut eszembe: ha már az istenekről beszélünk, épp az imént láttuk Reorxot. És az összes többi istent is! És ami a legcsodálatosabb - úgy értem, legszörnyűbb - hogy furcsa dolgok történnek mostanság a világban. Gyertek, odaviszlek benneteket Palinhoz, aki majd elmondja nektek. Palin! - Megfordult, kiáltott, és integetett. - És itt van Raistlin is. Micsoda találkozás! Palint még sosem lát-tátok. FLresa, miért nem jön ide köszönni?
Palin odanézett, integetett a kezével, valahogy úgy, mintha azt mondaná: látom, jól szórakozol. Nagyszerű, szórakozz csak. Most pedig hagyj békén.
Kova, aki már régóta próbált szóhoz jutni, és sosem sikerült, amióta Tas fél-beszakította, végre elkezdte.
- Nem lát minket, te tökfej!
- Hát persze, hogy lát - mondta kicsit megbántva Tas. - Csak Tanisnak is integetnie kéne...

- Nem, Tas - szólt közbe Tanis. - Palin nem lát minket, mivel ő él. Mi most másik világban vagyunk.
- És te se látsz, igaz, Tanis? - kérdezte Tas bizonytalanul.
- Attól félek...
- Biztos olyat tettél, ami nem segíti elő a hosszú életet - folytatta Tas sietve, pislogni kezdett, és a kezével megtörölte a szemeit. Aztán elkomolyodott. - Ami, azt kell mondjam, nem volt részedről túl okos dolog, Tanis. Úgy értem, mindig azt mondod nekem, hogy ne tegyek olyan dolgokat, amik nem vezetnek a hoszszú... hosszú... - hangja megremegett.
- Azt hiszem, nem gondoltam bele - felelte Tanis mosolyogva. - Jó életem volt, Tas. Sok áldásban volt részem. Nehéz volt elhagyni a szeretteimet - tette hozzá -, de vannak itt barátaim.
- És ellenségeid is - morogta Kova zordan.
Tanis tekintete elfelhősödött.
- Igen, ebben a birodalomban is meg kell vívnunk a magunk csatáit. Tas előhúzott egy zsebkendőt - Palinét -, megtörölte a szemeit, és kifújta az orrát. Közelebb totyogott Kovához.
- Elmondok egy titkot, Kova - mondta hangosan suttogva, amit valószínűleg az Abyss nagy részén hallani lehetett. - Már nem vagyok az a világcsavargó, aki voltam. Nem - a surranó nagyot sóhajtott. - Néha úgy gondolom - tudom, nem fogjátok elhinni -, hogy ideje lenne visszavonulni, letelepedni. Nem értem, mi ütött belém. Egyszerűen nem élvezem már a dolgot, ha értitek, mire gondolok.
- Ó, te ajtókilincs - morogta Kova lágyan. - Nem találod ki? Öregszel, cimbora.
- Öregszem? Én?! - Tast lesújtotta a hír. - Úgy értem, belülről nem érzem magam öregnek. Ha nem volna néha az a zavaró fájdalom a hátamban és a kezeimben, és az a szörnyű késztetés, hogy inkább üldögéljek a tűz mellett, minthogy csúfolódjak egy minotaurusszal - igazán méregbe tudnak gurulni tőle, tudtátok? Különösen, ha azt mondja nekik az ember: „Múúú!” Bámulatos, milyen gyorsan tud futni egy mérges minotaurusz, ha az embert üldözi. Na de hol is tartottam?
- A végén - mondta Tanis. - Viszlát, Tas. Sose kapjanak el a minotauruszok.
- Bőgni egy minotauruszra! - fújtatott Kova. - Az összes ajtókilincsre, vigyázz magadra, fiú! - Gyorsan megfordult, és elsietett, nagyon szapora léptekkel, mi-közben egyre csak a fejét rázta. Az utolsó dolog, amit Tas hallott, az volt, ahogy a törpe még mindig az orra alatt dünnyögött.
- Múúú...

- Paladine kísérjen utadon, Tas - búcsúzott Sturm, megfordult, és követte Kovát.
- Csak ha kísér, és nem próbál semmiféle tűzgolyót varázsolni - mondta Tas kissé félreértve a lovagot.
Addig nézett utánuk, míg el nem tűntek a szeme elől, ami majdnem azonnal volt, mivel, egyik pillanatban még ott voltak, a következőben már nem.
- Tanis... Kova... - szólongatta őket még párszor -, Sturm... Sajnálom, hogy egyszer véletlenül elvettem a karpereced.
De nem érkezett válasz.
Némi motyogás és fájdalmas szipogás után a surranó váratlanul mélyen, szaggatottan levegőt vett, megtörölte az orrát az inge ujjába - a zsebkendő már teljesen elázott -, és szomorkásan sóhajtott.
- Tanis mindig azt mondja, az embereknek szükségük van rám. Úgy látszik, mindig szükségük van rám. Itt egy rossz szellemet elűzni, ott egy goblinnal meg-

küzdeni. Egy perc nyugalmam se lehet. De hát ez együtt jár a hősiességgel. Azt hiszem, a legjobbat kell nyújtanom.
Összegyűjtögette a szétszóródott csecsebecséket, és lábával a szürke homokot rugdosva lassan visszasétált a Kapuhoz. Palin még mindig Raistlinnel beszélgetett.
- Valóban? - kérdezte halkan Raistlin.
- Hát persze... - Palin bizonytalanul elhallgatott.
Raistlin mosolyogva vállat vont.
- Látod? Minden úgy a legjobb, ahogy van - halvány fény szűrődött ki a Tér-kapuból. - A királynő gondolatai újra ekörül forognak. Tud róla, hogy nyitva a Kapu. Vissza kell mennetek, és be kell csuknotok. Használd a botot. Igyekezz!
Az ég elsötétült, a szürkeség feketévé mélyült. Palin kellemetlen érzéssel néz-te, de még mindig tétovázott.
- Bácsikám...
- Eredj vissza, Palin - utasította Raistlin hűvösen. - Nem tudod, mit kérsz tőlem.
Palin sóhajtott, a kezében lévő botra nézett, majd vissza Raístlinre.
- Köszönöm, bácsikám. Köszönöm, hogy hiszel bennem. Nem hagylak cser-ben. Gyerünk, Tas. Siessünk. Az őrök visszatérnek.
- Jövök már.
De Tas csak csoszogott. Az öt színes sárkányfej gondolata, amelyek mind meg akarják majd enni, a legkevésbé sem izgatta. Legalábbis nem nagyon.
- Viszlát, Raistlin. Megmondom Caramonnak, hogy azt üzened... Nahát, szia, Kitiara! A kutyafáját, errefelé a semmiből bukkannak elő az emberek, igaz? Emlékszel rám, Kittara? Tasslehoff Fúróláb vagyok.
A sötét hajú, kéksárkány-vértet viselő nő karddal az oldalán durván félrelök-te a surranót az útjából. Megállt Palin előtt, elzárva a Térkapuhoz vezető utat.
- Nagyon örülök, hogy végre találkozhatunk, kedves rokon - köszöntötte Ki-tiara aljas mosollyal. Kinyújtott kézzel lépett egyet Palin felé. - Miért nem maradsz még egy kicsit? Valaki nagyon szeretne veled találkozni...
Tas barátjára kiáltott.
- Palin, vigyázz!
Kitiara kardot rántott; a kard tompán, szürkén fénylett. Közeledett a fiatalemberhez.
- Hallottad, amit nem kellett volna hallanod. A Királynőm nem kedveli a kémeket!
Kitiara meglendítette a kardját. Palin felemelte a botját, hárította a csapást, és megpróbálta hanyatt lökni a nőt. Mindketten egymásnak feszültek. Aztán Kit. hirtelen hátraugrott. Palin egyensúlyát vesztve botladozott előre. Kit támadásba lendült.
Tasslehoff kétségbeesetten kutatott valami után, amit Kitiarához vághatna. Semmije nem volt, csak a táskáiban lévő tárgyallés ő maga. Belegondolt, hogy legbecsesebb tárgyai, bár kétségtelenül értékesek, nem sokat tehetnének, hogy megállítsák a dühödt Kitiarát. Előrevetette magát, kis testével nagyjából célba véve az asszonyt, abban reménykedve, hogy sikerül felborítania anélkül, hogy a kardjára tűzi magát.
Elfelejtette, hogy az Abyssben van. A surranó nekirepült Kítiazának, átszállt rajta, és elrepült Kitiara másik oldalán anélkül, hogy hozzáért volna. De valamit mégis elért: sikerült elütnie a kardját, amelynek

- furcsamód - anyagi jelenléte is volt. Kit döfése elhibázta Palin szívét.
Tas négykézláb ért földet, zavartan és bizonytalanul.
palin hátratántorodott. Vörös folt szaladt szét fehér köpenyén. A vállát markolta, megingott, és fél térdre rogyott. Kítiara átkozódva emelte fel kardját és új-ra felé lépett.
Tas feltápászkodott, és már épp újra neki akart szaladni a kardnak, amikor hallotta, hogy Raistlin furcsa szavakat mormol. Fekete köpeny lebbent Tas előtt. A Térkapu sárkányai süvölteni kezdtek, és amikor minden a legizgalmasabb kezdett lenni, valami Tas szemei közé csapott.
Szemhéja belsején csodálatos csillagok gyűjteményét látta, még érezte, ahogy eldől, majd gondtalan álomba süllyedt.10
A fogoly A koróácsolás
kulcs megcsörrent a zárban és a cella ajtaja kitárult.
- Látogató, Fényeskardú - mondta a börtönőr.
Steel felült a szalmazsákján, és kidörzsölte az álmot a szeméből. Azon tűnődött, vajon nappal van-e, vagy éjszaka, a torony pincéjében épített börtönnek ugyanis nem volt ablaka. Steel pislogott a fáklyafényben, hogy lássa, ki jött hozzá.
Köpeny susogását hallotta, s egy szürke villanást látott.
Steel lassan felemelkedett, a láncok a lábához verődve csörögtek. Tiszteletet kell mutatnia ez iránt a nő iránt, hiszen a felettese volt, de nem kapkodta el.
- Árnymester... - köszöntötte gyanakvó tekintettel.
A nő közelebb lépett, gyűlölködő tekintetét a lovagra lövellte, alaposan vizsgálgatva a férfi hanyatlásának jeleit: rongyos ruháit, fénytelen, töredezett haját, fel-tört csuklóját.
- Hagyj magunkra - mondta Lillith, az Árnymester, az őrnek. - És csukd be az ajtót.
- Ne tartsa fel sokáig, Árnymester - morogta az őr, és a fáklyát egy vasgyűrű-be akasztotta a falon - Dolgoznia kell.
- Csak pár percig maradok. - Lillith várt, amíg az őr távozott, aztán újra Steel felé fordult. Tekintete fagyosan égett. Olyan erősen nézte a foglyot, hogy szemei-ben baljós fény izzott fel.
- Miért jött el hozzám, Árnymester? - kérdezte végül Steel, aki kezdett bele-fáradni a néma szemlélésbe. - Hogy derüljön a végzetemen?
- Nem találok benne örömet, Fényeskardú - válaszolta hirtelen Lillith. - Amit teszek, a Királynőnk dicsőségére teszem. Azért jöttem, hogy elmondjam, miért kell feltétlenül meghalnia.
Steel vállat vont.
- Akkor az idejét vesztegeti. Tudom, miért kell meghalnom. Maga mondta el nekem. Elvesztettem a foglyot, akit rám bíztak.
- Az volt a szándékunk, hogy el is veszítse - mondta a nő csendesen. - Lehetetlen feladat elé állítottam, hisz teljesen biztos voltam abban, hogy elveszíti. Arra azonban nem számítottam, hogy visszatér. Azt reméltem - folytatta közönyös hangon -, hogy mindketten meghalnak a Shoíkan Ligetben. Ha pedig valami közbejön, abban bíztam, hogy a Sötét Királynő végez magával és a mágussal az Abyssben. Ez a tervem is csődöt mondott. De remélhetőleg mostanra a mágus már halott. És hamarosan magán a sor - bólogatni kezdett, egyre csak ismételgetve - magán a sor.
Steel zavarban volt, nem tudta, mit mondhatna. Hogy ez a nő minden ok nél-kül ennyire gyűlöli, ilyen elvetemülten, azt nem bírta megérteni. Végül, látva, hogy a nő a válaszára vár, megszólalt.
- Nem, nem azert. emm1 oromem nincs benne. Azeri jottem, mert azt akartam, hogy megértse. Nem szeretném, ha a Királynőnk előtt állva azzal vádolna, hogy aljas módon, igazságtalanul végeztettem ki. Őfelsége igen... haragtartó.
Az Árnymester némán elgondolkodott.
Steel nem hatódott meg a nő szavaitól.
- Amit tett, az gyilkossági kísérlet, galád és alávaló, méltatlan viselkedés Ariakan lovagjával szemben.
Lillith egy futó gondolat erejéig megrágta a mondatot.
- A jövőbe néztem, Fényeskardú Steel. Láttam magát és a fehérköpenyest egy-más mellett a csatamezőn. Láttam, ahogy villám csap a toronyba. Halált és pusztulást láttam, a lovagrend hanyatlását. - Furcsán izzó szemeit a férfi felé fordította. - Magának a fehérköpenyessel együtt meg kell halnia. Csak így állíthatjuk meg a végzetet. Érti már? El kell hinnie, ez szükségszerű!
- Elfogadom a Hadúr ítéletét - mondta Steel, óvatosan megválogatva szavait. - Ha a halálom a lovagrend hasznára válik, hát legyen.
Az Árnymester nem volt elégedett a válasszal. Az ajkába harapott, és megcsörgette a látóköveket az erszényében.

Az őr kinyitotta a cella ajtaját.
- Újabb látogatója jött, Fényeskardú.
Trevalin parancsnokhelyettes lépett be. Láthatóan kellemetlenül érte, hogy itt találja az Árnymestert, de a nő sem ujjongott örömében. Semmi többet nem mondott Steelnek. Sarkon fordult, és suhogó köpennyel kiviharzott a cellából. Trevalin hátralépett, vigyázva, hogy ne érjen a lobogó ruhadarabhoz.
- Mit keresett itt? - kérdezte.
- Mágusbeszéd - felelte Steel borús arccal. - Rossz előjelek, vagy valami ilyes-mi. Azt mondta... - megállt, habozott. - Azt mondja, hogy a halálom szükségszerű, különben a lovagrend összeomlik. Állítólag előre látja.
- Aljas boszorka! - Trevalin kiköpött. Visszafogta a hangját. - Tudom, hogy Urunk nagy hangsúlyt fektet ezekre a varázstudókra, de maga és én, mi katonák vagyunk. Mi tudjuk, hogy a jövő olyan, amilyenné tesszük, mégpedig ezzel - keze a kardja markolatán nyugodott. - Maga kiváló harcos, Fényeskardú. Jól szolgálta a Királynőnket. Jutalmat érdemelne... Gondolom, nem tudnám meggyőz-ni most sem, hogy beszéljen Ariakan Hadúrral?
Steel tétovázott. A bűzös börtöncella elhagyásának gondolata, visszatérés a szolgálatba, még egyszer harcba vágtatni, majdnem túl sok lett neki hirtelen, kis híján felülkerekedett az elhatározásán. Dicsőséges óra volt ez Ariakan Hadúr számára, a Királynő számára. Takhisis lovagjainak serege végigsöpört Ansalon földjén. Senki nem bírta megállítani őket. Palanthas már elesett. A lovagok már az elfek elleni harcra készültek. És Steel ebből kimarad. Béklyóba verve, meg-láncolt kézzel és megláncolt lábbal végzi a rabszolgamunkát. Még két hét, és utoljára léphet ki a cella ajtaján, a saját kivégzésére menet.
Csak beszélnie kell Ariakan Hadúrral, de mit mondjon neki? Az igazat?
- Sajnálom, parancsnokhelyettes - mondta Steel, halványan elmosolyodva Trevalin csalódott ábrázatán -, de nincs mit mondanom.
Trevalin csöndesen nézte, remélve, hogy meggondolja magát.
Steel némán, töretlenül állt.
Trevalin megcsóválta a fejét.
- Én is sajnálom, Fényeskardú. Hát, minden tőlem telhetőt megtettem - kezét egy pillanatra Steel vállára tette. - A szakaszunk ma indul. Észak-Ergothbamegyünk, hogy segítsünk a harcban. Hasznát tudtam volna venni. Az a gyanúm, soha többé nem látom már. Ő Sötét Felsége legyen magával.
- Magával is, parancsnokhelyettes. Köszönöm.
Trevalin sarkon fordult, és távozott, épp, amikor a börtönőr belépett.
- Ideje a hasznos munkának, Fényeskardú.
Steel lassan mozdult, húzta az időt. Nem akarta, hogy Trevalin lássa, amint megalázottan, láncra verve vezetik ki a cellából, amint beáll a sorba a többi fogoly közé, és lemenetelnek a kőfejtőbe. Amikor már megbizonyosodott, hogy nem hallja Trevalin lépteit, Steel kilépett a cellából. Csatlakozott egy csapat rab-hoz, Solamnia lovagjaihoz, akiket vagy a csatában kaptak el, vagy megadták magukat. Legtöbbjük fiatal volt - Steelnél is fiatalabb.
A solamniai lovagok tudták, hogy az ellenség közül való. Azt hitték, ő a felelős Tanis haláláért. Eleinte azt hitték, hogy egy kémet vetettek közéjük. De az-tán az őröktől megtudták az igazságot, az egész történetet: hogyan veszítette el Steel a rábízott foglyot, hogyan tért vissza önként, hogy szembenézzen a büntetéssel, a halállal. Ilyen bátorság és becsület kiérdemelte a fiatal lovagok tiszte-letét. Nemigen szóltak hozzá, de már nem kerülték, és nyugodtan beszélgettek akkor is, ha köztük volt. Néha - a rövidke pihenők alatt - még felületes társalgást is kezdeményeztek vele. A próbálkozások azonban hamar elutasításba ütköztek.
Steel sötét kétségbeesésben élt, amiről minden kellemes dolog lepergett.
Ariakan Hadúr nem bánt keményen a foglyaival, de nem is volt kedves hozzájuk. Ügyelt rá, hogy elegendő ételt és italt kapjanak - egy gyenge, beteges ember nem képes a nehéz munkára -, de kíméletlenül megverette őket, nem féltve a korbácsot sem, ha keményebb munkára volt szükség. Ariakan nagy győzelmet aratott, de a háborút még nem nyerte meg.
Ismerte a sárkányokat, tudta, hogy nem bízhat meg bennük. Úgy gondolta, hogy az ezüst és arany szörnyetegek soraikat rendezni repültek el, fajtáikat összszehívni, felkészülni, hogy nagy erővel támadjanak. Csapatait készültségben tartotta, rabjai éjjel-nappal dolgoztak, újraépítet..., javították, megerősítették a Főpap Tornyát.
A rab lovagok arra számítottak, hogy Steel a rangjával és a Hadúrhoz való hűségével kedvezményeket csikar ki az őrökből. És valóban, Steel megtehette volna. Nemcsak az ellenségei csodálták. Önkéntes

visszatérése a büntetés elé, vitézsége a csatában, az azt követő letartóztatásának és halálos ítéletének sztoikus elfogadása szájról szájra járt éjszakánként az őrtüzek körül.
Steel azonban nem akart elfogadni semmiféle kedvezményt. Nem érdemelte ki.
Ezért aztán visszadobta a ráadás ennivalót, amit az őrök adtak, kiöntötte az újabb csajka vizet. Együtt dolgozott az elfogott solamniai lovagokkal: követ tört a hegyekben, elvonszolta a hatalmas tömböket a Toronyig, erőlködött, hogy hely-re rakja őket. És mindezt a kegyetlen nap vibráló fényében. De sosem ütötték, sosem korbácsolták meg, mint a többi foglyot. Annyira lekötötte sanyarú sorsa, hogy észre sem vette ezt a különbséget.
A rabok szokás szerint elmeneteltek a kőfejtőig. Az volt a dolguk, hogy óriási gránittömböket pakoljanak hosszú szánkókra, amelyeket aztán hatalmas mamutok vonszoltak a toronyig. A tömböket egy csúszdán, kötéllel húzták fel a szánkókra, s azokat a foglyok tolták végig az emelkedőn.
Steel gondolatai Trevalin körül forogtak, az osztagára gondolt. Elképzelte baj-társait, amint a csatatérre repülnek az ergothiak elleni nagy küzdelemben, akik-

ről azt beszélték, bátorságuk és vitézségük renaimeteuen, max a uaraananoru folyamán végig megtartották a földjüket, és eltökélték, hogy most is megóvják.
Steel maga elé képzelte az ütközetet, gondolatban velük harcolt. A vezérkötél, amelynek tartania kellett volna a tömböt, meglazult. Figyelmeztető hangok, éles kiáltások rántották vissza révületéből. A hatalmas gránittömb, amely félig a szánkón volt, félig mellette, megbillent, és lefordult a faalkotmányról.
- Lusta állatok! Figyeljetek már oda, hogy mit csináltok! - vicsorgott rájuk a felügyelő, és lecsapott a korbáccsal. Nem Steelt ütötte meg, hanem a mellette ál-ló fiatal lovagot.
A korbács húsig hatolt a fogoly meztelen hátára, az ütés a földre terítette. A fel-ügyelő mellette állt, és felemelte az ostort, hogy újra lesújtson.
Steel elkapta a felügyelő karját.
- Az én hibám volt - mondta Steel. - Ő nem csinált semmit. Én engedtem a kötélen.
A felügyelő döbbenten nézett rá. Mint ahogy a többi rab is, akik mind abba-hagyták a munkát, hitetlenkedve bámulva a sötét lovagot.
A felügyelő magához tért.
- Mindent láttam, lovag. A solamniai...
- ...Semmit sem tett, amiért büntetést érdemelne - lökte félre Steel a felügyelőt. - És ne szólíts lovagnak. Nem vagyok már lovag. És ne tégy nekem szívességeket. Soha többé.
Odább lépett, és felsegítette a solamniai foglyot.
- Sajnálom, ami történt, uram. Nem fog még egyszer előfordulni. Elfogadja a bocsánatkérésemet?
- Igen - motyogta a lovag. - Igen, persze.
Steel elégedetten lépett vissza a felügyelőhöz.
- Üss meg.
A felügyelő rámordult.
- Ne lopd a napot. Eredj vissza dolgozni.
Steel megismételte:
- Üss meg, mint ahogy őt is. Vagy jelentem a Hadúrnak, hogy elmulasztottad a kötelességedet.
A felügyelő most már elég dühös volt ahhoz, hogy örömmel sújtson le. A kor-
bács végighasított Steel csupasz vállán, majdnem csontig felvágva a húst.
Steel rezzenéstelenül viselte a fájdalmat. Arcizma sem rándult. Nem kiáltott.
A felügyelő még egyszer lecsapott, aztán vicsorogva elfordult.
Látva, hogy a büntetés véget ért, Steel visszament dolgozni. A háta égett, a sebből csordogált a vér. Legyek dongták körül a szétnyílt bőrt.
A felügyelő szónokolni kezdett a többi fogolyhoz, hogy emeljék meg a tömböt, és rakják végre a szánra. Az ifjú lovag kihasználta a lehetőséget, közelebb húzódott Steelhez, és valami ügyetlen köszönetféleséget dadogott.
Steel elfordult. Nem vágyott köszönetre; nem holmi érzelmi okokból tette, amit tett. A korbács éle végre visszatérítette a valóságba. Nincs joga még elképzelni sem magát Takhisis kiválasztottjaként. A Sötét Királynő tud a bűnösségéről.
Beléphetett volna a varázsló laboratóriumába - ez a gondolat forrongott ben-ne. Az ajtó egy pillanatra kinyílt előtte. Bemehetett volna Palin után, de tétovázott, csak egy pillanatra, nem akart belépni a visító, suttogó, halálszagú sötétbe. Aztán az ajtó becsapódott.

Takhisis a szivébe látott. tudja, hogy gyáva. Nem adott neki dicső halált, és most nyilván még több büntetést rótt ki rá. Ő pedig nem fog ott állni, és nézni, hogy mást büntessenek meg helyette.
Steel felemelte a vezérkötelet, és újra dolgozni kezdett. A sebébe csorgó sós izzadság tűzként égette a hátát. Most már pontosan olyan volt, mint a többi rab.
Hacsak két héten belül, Nyárközép napjának hajnala előtt nem tér vissza Palin Majere, vagy el nem kapják, Fényeskardú Steelnek meg kell halnia. És ha - amint az Árnymester állította - a halála megmenti a lovagrendet, mint ahogy apja halála a Solamniai Lovagrendet, akkor talán békében halhat meg.
De inkább Chemosht szolgálja örökkévalóságig, semhogy arra kérné Takhisist, hogy bocsásson meg Lillithnek.
262
11
4(ráfynő bosszúja. Rajstlin döntése
Tasslehoff zúgó fejjel és azzal az érzéssel ébredt, mintha egy gyapjas mamut gázolt volna át rajta, egy olyasfajta, mint aminek egyszer segített
megszökni egy gonosz varázsló karmai közül.
Felült, egyre csak a fejét fogta, és azt kérdezte:
- Ki ütött meg?
- Útban voltál - válaszolta Raistlin röviden.
Tas a szemét dörzsölte, pislogott, de csak még több csillagot látott. Hangosan eltűnődött:
- Hol vagyok?
Aztán eszébe jutott, hol van. Az Abyssben. A sárkányfejek mostanra nagyon fényesek voltak, át kellett kelniük a Kapun.
- Gyere ide, surranó - parancsolta Raistlin. - Szükségem van a segítségedre.
- Mindig szükség van a segítségemre - motyogta Tasslehoff. - Miután leütnek,
mert útban vagyok. És a nevem Tasslehoff - tette hozzá -, ha elfelejtetted volna. Még néhányat pislogott, míg végül a csillagok elég időre kihunytak, hogy lás-
son is valamit.
Raistlin Palin fölé görnyedt, aki eszméletlenül feküdt a földön. Tas feltápászkodott, és odasietett.
- Mi baja, Raistlin? Rendbe jön? Nem néz ki túl jól. Hova ment Kittara?
- Elhallgass - förmedt rá a mestermágus.
- Hát persze, Raistlin - visszakozott Tas. És komolyan is gondolta. A következő szavak már csak amúgy véletlenül csúsztak ki a száján. - De én szeretném tudni, mi történt.
- Az én drága nővérem leszúrta, az történt. Be is fejezte volna a munkát, de meg-állítottam. Nekem nem ellenfél, és ezt ő is tudja. Elment, hogy erősítést hozzon. Tas leguggolt Palin mellé, és a sebet vizsgálgatta.
- Nem néz ki túl súlyosnak - jegyezte meg megkönnyebbülten. - A jobb vállát érte, és nem sok fontos testrész van a jobb váll közelében. Megúszta. Miért...
- Nem megmondtam, hogy hallgass? - mordult rá Raistlin.
- De, valószínűleg - sóhajtott Tas. Szomorúnak és megtörtnek érezte magát. - Szoktad mondani. - Még mást is hozzáfűzött volna, de Palin felnyögött, és vonaglani kezdett.
- Mi a baja, Raistlin? - kérdezte Tas, és hirtelen féltette fiatal barátját. - Úgy néz ki, mintha... mintha haldokolna.
Raistlin megrázta a fejét.
- Mert haldoklik. Palinnak gyorsan vissza kell térnie a saját létsíkjára.
- De a seb nem komoly...
- A kard, ami megsebezte, ebből a világból való, surranó, nem a sajátotokból. Sikerült hárítanod a halálos csapást, de a penge a húsába hatolt. Az átok működésbe lépett. Ha itt hal meg, a lelke itt ragad. Chemosh foglyaként.

264

Raistlin felemelkedett, és a Kapura bámult. A sárkányszemek visszabámultak. Az ég szürke volt, fekete, csápszerű csíkokkal, melyek feléjük kígyóztak. Tas Palinról a Kapura, az égre, majd újra Palinra nézett.
- Azt hiszem, el tudom vinni odáig, de mit tehetnék érte, ha már a laboratóriumban vagyunk? - egy pillanatig gondolkozott, majd felderült az arca. - Tudom! Talán van valami varázslat, amit

megtaníthatnál nekem, amit ráolvashatnék. Megteszed, Raistlin? Tanítasz nekem egy kis mágiát?
- Már eleget vétkeztem a világ ellen - mondta Raistlin szárazon. - Ha egy surranót mágiára tanítanék, az csak súlyosbítaná a végzetem - ráncolta a homlokát tűnődve.
- Akkor magadnak kell visszamenned vele, Raistlin - mondta ki a végszót Tas. - Gondolom, vissza tudsz menni.
- Vissza tudok - mondta Raistlin. - A testem fizikai része nem halt meg a világban. Visszatérhetek bele. A kérdés csak az, miért akarnám ezt tenni? Az egyetlen öröm, amit abban a világban leltem, az a mágiám volt. És ha visszatérnék, gondolod, hogy az istenek hagynák, hogy megőrizzem az erőmet?
- De mi lesz Palinnal? - vitatkozott Tas. - Ha itt marad, meghal!
- Igen - Raistlin sóhajtott. - Mi lesz Palinnal? - A mestermágus keserűen el-mosolyodott, ellenségesen nézett fel a sötét égre. - Akkor hát nekem kell vissza-mennem. Ezt akarod? Gyengén és védtelenül! Én! Így aztán, királynőm, kiteljesedik a bosszúd!
Tasslehoff az egészből nem sokat értett. Palin felé nyúlt, hogy nyugtatóan meg-paskolja. De amikor a fiú bőréhez ért, érezte, hogy hideg. A fiatalember ajkai el-kékültek, a húsa kezdett szörnyen elfehéredni.
- Raistlin! - sipította Tas levegő után kapkodva. - Gyorsan tenned kéne valamit! A mágus fürgén Palin mellé térdelt, és kezét a fiatalember nyakára tette.
- Igen, már nagyon messze jár.
Hirtelen elhatározással lehajolt, megfogta Palin vállát.
- Surranó, te és én közrefogjuk.
- A nevem Tasslehoff. Úgy tűnik, állandóan elfelejted. - Tas ugrott, hogy segítsen, s közben észrevett valamit a földön heverni. Rámutatott. - Mit csináljunk a bottal?
Raistlin a Mágusbotra nézett. A varázsló hosszú, finom ujjai megremegtek. Hirtelen mohón a bot után nyúlt.
- Ha még egyszer átgondoljuk, meg lehetne oldani...
Aztán megállt, és visszahúzta a kezét.
- Hozd a botot, surranó - dörmögte Raistlin. - Én gondoskodom Palinról. Igyekezz!
- Én? - Tas alig tudott beszélni izgalmában. - Én? Hozhatom a... a botot?
- Hagyd abba az ámuldozást és tedd, amit mondtam - parancsolta Raistlin. Tas rákulcsolta kezét Magtus híres botjára, és felemelte. Szerette volna már az
első perctől kezdve megérinteni, amikor Raistlin kezében megpillantotta, még az
Utolsó Otthon fogadóban.
- Kész vagyok! - mondta Tas, büszkén nézve a hosszú botot.
Raistlin nem volt elég erős, hogy egyedül felemelje Palint. A fiatalember hóna alá tette a kezét, húzni kezdte a szürke porban, és nagy nehezen sikerült a Kapuig jutnia vele.
A sárkányfejek különös, iszonytató szépséggel fénylettek.
Raistlin megállt, nehezen lélegzett, és most, először, amióta találkoztak, Tas köhögni halotta Raistlint.

- Surranó - utasította fulladozó hangon -, emeld meg a botot! Emeld magas-ra, hogy a királynő láthassa.
Tas izgatottan a feje búbjától zöld cipője orráig, tette, amit mondtak neki. Fel-emelte a botot olyan magasra, amilyen magasra csak tudta.
A sárkányfejek kihívóan rikoltoztak, de a Kapu nyitva maradt.
Tas a botot tartva átlépett rajta. Ez volt a legbüszkébb perc a surranó egész eddigi életében.
Raistlin követte őt, maga után vonszolva Palint. A sárkányok fülsiketítően üvöltöttek, de nem próbálták megállítani őket.
A laboratórium poros, hűvös sötétsége fogadta őket. Raistlin gyengéden a pad-lóra fektette Palint, felegyenesedett, és egy lépést tett a Kapu felé.
- Visszajövök az Abyss földjére - kiáltotta. - Engedj visszatérni! Tégy velem, amit akarsz, Takhisis, de ne hagyj itt, erőmtől megfosztva!
Fény villant, vakító fény, fájdalmas a szemlélőnek. Tas szeme égett és könnyezett; szemhéjai le akartak csukódni, de Tas tudta, hogy ha ez megtörténik, akkor lemarad valamiről, ezért az ujjaival tartotta nyitva őket.
Raistlin köhögve újra a Kapu felé lépett. A fény még vakítóbb lett. Tas szem-héjai kettő az egyhez

leszavazták őt, és becsukódtak. Az utolsó, amit látott, hogy a mágus felemelte a kezét, mintha egy ütést akarna hárítani...
Raistlin átkozódott. Tas nehéz, suhogó hangot hallott, aztán kialudt a fény. Megpróbálta kinyitni a szemét.
A bársonyfüggöny újra a Kapu előtt lógott. Halvány, csalogató fény derengett ki alóla. A laboratórium többi része sötétbe burkolózott.
Raistlin a függöny előtt állt, és bámult rá. Aztán hirtelen megfordult, és eltűnt a sötétben. Tas hallotta, ahogy távolodik.
A sötétség nem közönséges sötétség volt, nem az a fajta sötétség, amit szívesen tud az ember a hálószobájában, nem az a fajta sötétség, ami lágyan, puhán öleli körül az embert és édes álomba ringatja. Ez egy egészen másfajta sötétség volt, fagyos, suttogó sötétség az elmúlás szagával, olyan sötétség, amitől az ember nagyon is éber akart maradni.
- Raistlin... Hol vagy? - kérdezte Tas.
Nem félt, nem ez a pontos kifejezés, de kezdett arra gondolni, hogy egy kis fény nagyon kellemes lenne itt a közelben. Már épp ki akarta próbálni, hogyan lehet a bottal világítani. Ismerte a varázsszót - egész biztos volt benne, hogy is-merte a varázsszót -, és már épp ki akarta mondani, amikor Raistlin hangja szólt hozzá a sötétből. Olyan volt, mint a sötétség: fagyos, suttogó.
- A laboratórium elejében vagyok. Maradj Palin közelében - utasította. - Szólj, ha mozdul, vagy megszólal. És rakd le azt a botot!
Tas Palin mellé mászott, és leült. Hallotta, hogy Raistlin a közelben keresgél, aztán fény lobbant - lágy, kellemes fény. Raistlin jelent meg, kezében egy gyertyával, mely egy madár alakúypntöttvas gyertyatartóban nyugodott. Lerakta a gyertyát Palin mellé.
- Azt hiszem, valamivel jobban van - vélte Tas, és kezét Palin homlokára tette. - Legalábbis már melegebb. De még nem ébredt fel.
- Az átok még mindig lehűti az ereit, de most már meg lehet gyógyítani. - Raistlin szemeivel mintha le akarta volna nyelni a surranót. - Nem megmondtam, hogy tedd le azt a botot?!
- Letettem! - tiltakozott Tas.
A gyors ellenőrzés azonban azt bizonyította - legnagyobb megdöbbenésére -, hogy a bot még mindig a kezében volt.

- Istenem! Hát nem figyelemreméltó? Azt hiszem, kedvel engem. Talán fel udnám lobbantani - csak egyszer. Milyen szót is kell mondani, hogy kigyullad-Ion a fény? Sarok? Sityak?
Raistlin zord ábrázattal ragadta meg a botot és némi nehézség árán kifeszegette a surranó ujjait.
- Csak egyszer hadd gyújtsam meg, Raistlin! Kérlek! Sajnálom, hogy egyszer elvettem a mágikus szemüvegedet. Ha valaha is megtalálom, visszaadom! Nahát, de furcsa, hogy az ujjaim így begörcsöltek...
Raistiin kiszabadította a botot. A laboratórium egy távoli csücskébe vitte, és a fal mellé állította. Úgy tűnt, a mestermágus ugyanolyan nehezen válik meg tőle, mint a surranó. Raistlin ujjai végigfutottak a fán. Ajkai mozogtak, mintha a mágia nyelvén szólna.
De semmi sem történt.
Raistlin elhúzta a kezét, és megfordult. A hatalmas kőasztalhoz lépet, meg-gyújtott még egy gyertyát, magasra tartotta, és Palinra meredt.
- Tas... - motyogta Palin alig hallható hangon.
- Itt vagyok, Palin! - Tas elfeledkezett a botról, és visszafordult betegéhez. - Hogy érzed magad?
- A karom ég... De mindenütt máshol nagyon fázok - felelte Palin vacogó fogakkal. - Mi... mi történt?
- Nem igazán tudom - felelte Tas. - Köszöntem és kezet akartam rázni vele, de a következő, amire emlékszem, az volt, hogy Kitiarának a kezében volt a kardja, és le akart szúrni, és Raistiin felborított, és elájultam.
- Tessék? - Palin egy pillanatra összezavarodott, de aztán kitisztult az emlékezete. Gyengén pihegve próbált felülni. - A Kapu! A Sötét Királynő! Vissza kell... mennünk...
- Visszajöttünk - mondta Tas, és finoman visszanyomta Palint. - A laboratóriumban vagyunk. És itt van Raistlin is.
- Bácsikám? - Palin felnézett a fénybe, ami visszatükröződött az aranyszínű arcról, melyet hosszú fehér haj övezett. - Hát mégis eljöttél!
- Átjött a Kapun, hogy megmentsen, Palin - magyarázta Tas.
Palin fakó arcát kellemes pír futotta be.

- Köszönöm, bácsikám. Nagyon hálás vagyok. - Visszafeküdt, becsukta a szemét. - Mi történt velem? Nagyon fázom...
- Egy Abyssből való átkozott fegyverrel sebeztek meg - magyarázta Raistlin. - Szerencsére a kard csak a húsodat érte. Ha a szívedbe hatolt volna, már Chemosh szolgálatában lennél. Ha már itt tartunk, azt hiszem, van itt valami, amitől jobban érzed majd magad.
Raistiin visszament a laboratórium belső részébe, hogy végignézzen egy sor tégelyt, melyek rendben álltak a porlepte polcokon.
- Ki volt az a nő? - kérdezte Palin reszketve. - A %itét Királynő szolgája?
- Bizonyos szempontból igen, bár semmi kétségem, hogy nem parancsra cselekedett, hanem saját akaratából támadott meg. A nővérem - felelte Raistiin -, ifjabbik nénéd, Kitiara.
- Mostanában jó sok régi ismerősbe futottunk - vélte Tas. - Bár, gondolom, te nem neveznéd most Kitiarát barátodnak, de valamikor, réges-régen a barátunk volt. Emlékszem, egyszer megmentett egy mumus barlangjából. Hogy honnan kellett volna tudnom, hogy a mumusok átalusszák a telet, és éhesek, ami-kor felébrednek... De Kitiara már elhagyott minket. - Tas szomorúan sóhajtott.

- És most Tanis is elment. Olyan sokan... elmentek. De legalább - tette hozzá kissé vidámabb hangon - visszakaptunk téged, Raistlin.
- Úgy látszik - felelte Raistlin, majd rögtön utána iszonyúan köhögni kezdett. A roham kétrét hajtotta. A mellkasát fogta, levegő után tátogott. Végre a roham alábbhagyott. Köpenye ujjával megtörölte az ajkait, és szaggatottan, rekedten mély levegőt vett.
- Biztosíthatlak benneteket, hogy nem így terveztem a visszatérésemet.
- Megpróbált visszamenni - tette hozzá Tas -, és amikor át akart lépni, a fejek ránk sikoltottak. Nagyon izgalmas volt. De aztán Raistlin lecsukta a függönyt. Szerinted beleshetnék mögé? Hogy megnézzem, a fejek...
- Ne menj a közelébe! - csattant fel Raistlin. - Máskülönben újra elájulsz. És ez most tovább fog tartani!
A mágus végre megtalálta a tégelyt, amit keresett, levette a polcról, és kihúzta a dugót. Beleszagolt, bólintott, és Palinhoz lépett vele.
Raistlin valami kék löttyöt öntött a sebre.
- Ez csípni fog.
Palin összeszorította a fogát, és felszisszent.
- Lefogadom, hogy nem kellett volna meglesnünk az isteneket - félig felült, át-nézett a válla fölött, próbálta nézni a sebet. A fájdalom ráncai kisimultak az arcán. Könnyebben lélegzett, és már nem reszketett. - Sokkal jobb. Mágikus?
- Igen, az - felelte Raistlin -, de nem saját készítésű. Ajándék Paladin egy papjától.
- Gondolom, Lady Crysaniától - mondta Tasslehoff, és komolyan bólintott. - Sokat gondolt rád, Raistlin.
Raistlin zord arca nem maradt közömbös. Megfordult, és pillanatnyi gondolkodás után visszament a polcokhoz, hogy folytassa a tanulmányozásukat.
- Tas! - suttogta Palin - Hallgass!
- Miért? - suttogott vissza Tas. Kezdte kényelmetlenül érezni magát. - Ez az igazság.
Palin bizonytalanul a nagybátyjára nézett, de Raistlin - ha hallotta is a beszélgetést - nem vett róluk tudomást.
Tas szíve megsajdult. Nagyon boldogtalan volt a gondolattól, hogy Tanis el-ment, és sosem hallhatja már a nevetését, nem láthatja a mosolyát, nem kérheti el a zsebkendőjét. És most, mindennek a tetejébe, unatkozott.
Tas nagyon jól tudta, hogy ha akár csak rá is néz egy halott denevérre itt a laboratóriumban, akkor mind Raistlin, mind Palin rárivallna. És ha rákiáltaná-nak, akkor a mellkasában növekvő fájdalom arra kényszerítené őt, hogy vissza-kiabáljon, valószínűleg olyan dolgokat, amivel megbántaná őket. Ami azt jelentené, hogy egyik vagy másik őt - Tasslehoff Fúrólábat - is denevérré változtatná, ami, bár viccesen hangzik...
Tasslehoff. a laboratórium ajtajához ténfergett. Megpróbálta kinyitni, de az nem engedett.
- Az iskoláját! Idebenn ragadtunk!
- Nem ragadtunk - mondta Raistlin nyugodtan. - Akkor megyünk el, amikor én felkészültem, nem előbb.
Tas gondolkodva nézte az ajtót.
- Nagy csend van odakinn. Steel úgy verte az ajtót, mintha az ég zengett volna, amikor

elmentünk. Gondolom, hogy Ushával és Dalamarral együtt elfáradtak, és elmentek vacsorázni.

268

- Usha! - Palin felállt, aztán majdnem rögtön le is rogyott egy székbe. - Renélem, jól van. Találkoznod kell vele, bácsikám.
- Már találkozott vele - mutatott rá Tas. - Vagy legalábbis lehet azt mondani. vlivel a lánya...
- Lányom! - horkant fel Raistlin. Éppen aromás leveleket rázott egy nagy 4sákból egy kis bőrerszénybe. - Ha ezt állítja, akkor hazudik. Nekem nincs lányom.
- Nem hazudik. A körülmények... izé... rendkívüliek voltak, bácsikám - védekezett Palin. Elbotorkált a széktől a sarokig, ahol a botja állt, és rátámaszkodott. A következő pillanatban már úgy tűnt, erősebbnek érzi magát. - Lehet egy lányod anélkül, hogy tudnál róla. Irda mágia.
Raistlin köhögött, közben a fejét rázta, majd felnézett.
- Irdák? Mit akarnak az irdák ezzel?
- Én... Szóval, az emberek ezt mesélik rólad, bácsikám. Apa sosem figyelt oda ezekre. Ahányszor valaki felhozta ezt a kérdést, ő mindig csak annyit mondott, hogy ez lehetetlen.
- Szeretném hallani ezt a mesét - mondta Raistlin valami mosolyfélével pengevékony ajkain.
- Számos változata van, de - a legtöbb szerint - te és apa együtt tértetek haza Wayreth tornyából, a te próbádról. Beteg voltál. Az idő rosszra fordult. Meg-álltatok egy fogadóban pihenni. Egy nő lépett be, és szállást kért éjszakára. Maszkot és köpenyt viselt. Útonállók jöttek utána, és megtámadták. Ti ketten apával megmentettétek a nőt. Ő megpróbálta elrejteni az arcát, de leesett a sál-ja. Gyönyörű volt - suttogta Palin ellágyulva. - Tudom, mit érezhettél akkor, bácsikám, amikor ránéztél! Ugyanazt éreztem én is - elhallgatott, mosolyogva, s belemerült a saját meséjébe.
- És aztán mi történt? - kérdezte Raistlin, kizökkentve a fiatalembert az álmodozásból.
- Hát, szóval - hebegett Palin. - Hogy rövidre fogjam a dolgot, te és ő... szóval, te... izé...
- Szerelmeskedtetek - vágott közbe Tas, látva, hogy Palin csúnyán zavarba jött ennél a résznél. - Ti ketten szerelmeskedtetek, csak te nem tudhattál róla az irda mágia miatt, és ő egy gyermeket szült, akinek arany szemei vannak, és az irdák eljöttek érte, és magukkal vitték a gyermeket.
- Szerelmeskedtem egy gyönyörű nővel és nem tudtam róla. Ilyen az én szerencsém - kedélyeskedett Raistlin.
- Hát nem egészen így történt. Majd ő elmondja neked. Kedvelni fogod, bácsikám - folytatta Palin lelkesen. - Elbűvölő. És kedves. És nagyon, nagyon csodálatos.
- Mindez azt bizonyítja, hogy nem az én gyermekem - felelte Raistlin epésen. A bőrszíjat meghúzva bezárta az erszényt, és gond%an az övére akasztotta. - Legjobb lesz, ha máris indulunk. Sok dolgunk van, és kevés időnk, hogy meg-valósítsuk. Attól félek, túl sok nap telt el.
- Nap? Nem, bácsikám. Reggel indultunk. Mostanra alkonyat lehet. - Palin megállt, és körülnézett a laboratóriumban. - Nem akarsz magaddal hozni né-hány varázskönyvet? Már jobban érzem magam. Segíthetnék hozni őket...
- Nem, nem akarok - válaszolta Raistlin hidegen, de nyugodtan. Nem nézett a könyvek felé.
Palin tétovázott, majd megszólalt:
4. K\Jnr
1
— Heni uaauaau, cta öücaVi cn noznam magammal OKCC r ADDan remenyxeazem, megtanítasz nekem néhány varázsigét.
- A nagy Fistandantilus igéit? - kérdezte Raistlin, és felettébb csodálkozva pillantott a fiatal varázslóra. - A köpenyednek előbb sokkal sötétebbre kellene változnia a mostaninál, hogy el tudd olvasni azokat az igéket, fiatal barátom.
Palin nem jött zavarba.
- Talán mégsem, bácsikám. Tudom, hogy feketeköpenyes még soha a Három Hold történetében nem tanított fehérköpenyest. De ez nem jelenti azt, hogy ez nem lehetséges. Apa elmesélte, hogyan változtattál egyszer egy életkioltó varázs-latot életadóvá, amikor Tas bácsit megmérgezték Neraka templomában. Tudom, hogy nehéz, vesződséges munka lesz, de bármit megteszek, bármit feláldozok - tette hozzá nyomatékosan -, hogy nagyobb erőm legyen.
- Bármit? - Raístlin elszántan meredt Palinra. - Tényleg bármit? - felhúzta a szemöldökét. - Meglátjuk, fiatal barátom. Meglátjuk. Most pedig - az ajtóhoz sietett - mennünk kell. Ahogy mondtam, az időnk véges. Alkonyat van, de nem annak a napnak az alkonya, amikor itt hagytátok ezt a világot. Azóta három hét telt el Ansalon földjén.

Palin levegő után kapkodott.
- De hisz az lehetetlen! Csak... csak órákig voltunk...
- Neked talán csak óráknak tűnt, de az idő, ahogy ezen a létsíkon ismerjük, semmit sem jelent az istenek birodalmában. Három héttel ezelőtt Ariakan Had-úr győztesen vonult be a Főpap Tornyának kapuján. Azután már semmi sem tudta megállítani. Palanthas városát immár Takhisis Lovagjai irányítják.
Tas az ajtónál állt, és a kulcslyukon kukucskált kifelé.
- Mi van, ha a kísértet még mindig itt van?
- Az őrző már elment. Dalamaz itt van, de nem marad sokáig. Hamarosan, akárcsak az összeomlás idején, a torony elhagyatott lett.
- Dalamar elmegy! Nem... nem tudom elhinni. - Palin szédült. - Bácsikám, ha a sötét lovagok irányítják a világot, akkor mi hová mehetnénk? Nincs már biztonságos hely.
Raístlin nem válaszolt.
Valami rettenetes tartalom volt a hallgatásában.
- Olyan régóta álmodtam erről - suttogta Raístlín csöndesen. - Hazamegyünk, fiatal barátom. Haza akarok menni.
(Dáltozó világ. Apa és [ángya
Palanthas elestével Észak-Ansalon is elveszett. Miután a hatalmas, ódon várost megerősíttette, kincseit megszerezte, kikötőit megnyitotta a fekete sárkányhajók előtt, Ariakan nem vesztegette az időt, a védtelenné vált területeket könnyedén elfoglalta, miközben véresebb és hosszabb harcokra készítette fel az embereit.
A legfélelmetesebb fegyvere azonban a híre volt, mely gyorsabban szállt, mint a kék sárkányok, hátukon a lovagjaival. Történetek röppentek fel Lord Soth se-regeiről, csontvázseregekről, melyek elpusztítottak minden élőt, s az utolsó cseppig kiszívták a vérüket. Mindenki hitte, és terjesztette ezeket a történeteket. A rettegésbe a sárkányoktól való félelem is vegyült, és ezt tovább fokozták a kegyetlen barbárokról keringő mendemondák, melyek szerint tábortüzeiknél gyermekeket nyársalnak dárdáikra, és élve sütik meg őket. Mire csapatai elérték a jelentősebb városokat, azok lakóit már úgy átjárta a félelem, hogy szélesre tárták a városkapukat a sötét lovagok előtt, küzdelem nélkül adva meg magukat.
Egy hónap elteltével Ariakan uralma alatt álltak Ansalon északi területei, Solamnia, Abanasinia és az Északi-fok úgy, mint minden más vidék egészen a keleti Khalhist-hegységig és délen a Por-fennsíkig. Észak-Ergoth még tartotta ma-gát, sötét bőrű tengerjáró népe hősiesen küzdött, megadásról szó sem lehetett. A hegyi törpékről úgy hírlett, hogy viszonylag szilárd ellenállást sikerült kiépíteniük a Khalhist sziklái között, ahol renegát sárkányfattyak is csatlakoztak a küzdelemhez. Ariakan még nem tett kísérletet a elfek által lakott Silvanesti és Qualinesti elfoglalására. Tudta, hogy egy ilyen harcért nagy árat kellene fizetnie, inkább reménykedett, hogy a gyümölcs majd magától a markába hullik, ha belülről már elrothadt.
Az értéktelen Por-fennsíkkal egyelőre nem foglalkozott. Ha majd az egész föld-részt az uralma alá vonta, könnyedén szétmorzsolhatja a fennsík magányos törzseit, melyeket Aranyhold papnő férjével, Zúgószéllel irányított.
Ami a Ráseránts-hegyen élő gnómokat illeti, ők a saját csapdájukba estek. A fekete lovagok közelgő hadjáratának hírére fejvesztve kezdtek a legfélelmetesebb hadigépezeteik beindításához. Hogy pontosan hol csúszott hiba a számításaikba, azt senki sem tudta, de egy iszonyatos robbanás rázta meg Észak- és Dél-Ergothot. Egy hatalmas, fekete, csípős szagú gombafelhő emelkedett a hegy fölé, és ott is maradt egy hétig. Állítólag amikor a füst végre eloszlott, láthatóvá vált, hogy a hegycsúcs nagy része eltűnt. Bár az áldozatok száma magas volt, a vidék hamarosan újra visszhangzott a gnómok lázas barkácsolásától és kalapálásától. A kis ezermesterek gondolkodása nem ismerte a katasztrófát, fegföljebb az újabb lehetőséget az építkezésre.
Surranóföld kemény ellenállást tanúsított, s ez leginkább a surranók kiváló hadvezérének, Paxinának volt köszönhető, Kronin Csavarkonty,. a Sárkányháború hősének leánya mindvégig komoly erőfeszítéseket tett. Amikor Rfladna „Pengeész”

Csavarkonty fülébe jutott, hogy Ariakan értéktelennek és hasznavehetetlennek titulálta népét, továbbá tervbe vette összeterelésüket és kiirtásukat, mindezt közöl-te népével, remélve, hogy ezzel majd

harcra tüzeli őket, de válaszként csupán ásítozás, vállvonogatás, és néhány unott „Na igen, és?...” érkezett.
Más eszközökre volt szükség, hogy felhevítse a surranók ereiben csörgedező vért. PaJdna újra átgondolta a dolgot, és azt kezdte terjeszteni, hogy a sötét lovagok Surranóföld kifosztását tervezik, és arra készülnek hogy elrabolják a surranók legféltettebb kincseit.
Ez hatott.
A rémült surranók oly hevesen védekeztek, hogy bár Ariakan végül legyőzte őket, kivívták elismerését, és úgy döntött, hogy mégis hasznosnak bizonyulhat-nak, ha sikerül őket rávenni a Sötét Királynő szolgálatára. így menekült meg Surranóföld nagy bosszúságára azoknak a lovagoknak, akik ott voltak kénytele-nek szolgálatot teljesíteni.
Néhány héten belül Ariakan Hadúr már nagyobb területnek volt ura, mint amekkorával a Sárkány Nagyurak a Dárdaháború idején rendelkeztek. Ráadásul ennek elérése most mindkét oldalon kevesebb áldozatot követelt.
Bár a leigázottak élete kétségtelenül megváltozott, ez csak apróságokban nyilvánult meg, és nem volt igazán szembeötlő. Azok pedig akik olyasfajta tömegmészárlástól tartottak, mint amilyet a legutóbbi háborúban tapasztaltak, igencsak meglepődtek azon, hogy a lovagok keményen, de tisztességgel bántak a legyőzöttekkel. Szigorú törvényeket hoztak, melyeknek aztán hidegen, szenvtelenül, sőt néha könyörtelenül szereztek érvényt. Azokat az iskolákat, melyek nem a Sötétség Királynőjének tanait tanították, bezárták. Minden olyan varázslóra veszély leselkedett, akit a Wayreth Tornyon kívül elfogtak. Aki megszegte a törvényt, ki-végezték. Vitának, fellebbezésnek nem volt helye.
Lecsendesedett még Roncsosd is, mely egyébként hírhedt volt nyers és durva lakói tivornyáiról. Voltak, akik üdvözölték ezt a békességet. Éppen itt volt az ideje, hogy a dolgok egy kicsit lecsendesedjenek, és a tisztességes emberek végre biztonságban érezhessék magukat. Azonban mások szerint, túl nagy ár volt a szabadságuk a békéért cserébe.
A Tolvajcéh Palanthasban nehéz időket élt.
Kezdetben, a tagság egy része örült a Sötétség Királynője győzelmének. Keményen dolgoztak azért, hogy elérkezzék az az idő, amikor a sötét hatalmak uralkodnak a vidéken. A tolvajok arra számítottak, hogy nagy jutalomban lesz részük.
Nagyot kellett csalódniuk!
Takhisis Lovagjai győzedelmesen vonultak be a városba. Harci paripáik patkóinak csengése hallatszott mindenütt a város utcáin. A koponya és a liliom jele kísérte őket, a zászlók petyhüdten lógtak rúdjaikon a forró és mozdulatlan levegőben. A város lakóit kiparancsolták az utcára, hogy tisztelegjenek Ariakan Hadúr előtt. Virágokat nyomtak a kisgyerekek kezébe, hogy hintsék őket a lovagok lábai elé. A gyerekek azonban megrémültek a lovagok koponyát formázó sisakjának földöntúli vigyorától, a kegyetlen ábrázatú, kékes bőrű vadaktól, akik fennhangon kántálták vérfagyasztó harci dalaikat. A gyerekek eldobálták a virágokat, és sikítva menekültek anyjuk szoknyája alá. A szülők megragadták és el-
Így történt, hogy Ariakan Hadurat csak könny, hervadt virágok és félelem köszöntötte Palanthasban. Ő azonban nem bánta. Nem is várt mást. Ha innen-onnan mégis éljenzést hallott, tekintetével megkereste az illetőt a tömegben, és fel-hívta rá szárnysegédei figyelmét. Az így kiválasztottak egyike Felkoncolt Geoffrey volt, aki a nagy nap alkalmából csaprészeg volt, és a rekedtre ordibálta magát. Másnap, amint kijózanodott, Geoffrey elment, hogy tiszteletét tegye Őlordságánál. Bebocsátást azonban nem nyert. Ő azonban tántoríthatatlan volt, addig-addig járt vissza, mindennap megjelenve a kapunál, míg végül, hetekkel később a céhfőnök Ariakan színe elé jutott.
A Hadúr egy a város közepén álló házban állomásozott, közel Palanthas jelenleg házi őrizet alatt álló lordjának szálláshelyéhez. Elfoglalhatta volna akár a lord házát is, de Takhisis Lovagjainak főparancsnoka nem szándékozott hoszszabb időt itt tölteni. Lakhelye a Főpap Tornyában volt, innen vezényelhette se-regeit egész Ansalon elfoglalására. Csak addig maradt a városban, amíg felállít egy ideiglenes kormányt megszilárdítva a hatalmát
Napjait kedvenc íróasztalánál töltötte, melyet az ebédlő közepén állítottak fel. Rendeleteket fogalmazott, és a még kiadatlan törvényeket vizsgálta át, előtte kiterítve hatalmas papírhalom feküdt. Szolgál és szárnysegédei a közelben várakoztak, készen arra, hogy teljesítsék uruk bármilyen parancsát. A lovagok által őrzött városzobában többen vártak arra, hogy maga a bölcs Ariakan tegyen igazságot peres ügyeikben, vagy csak azért, hogy biztosítsák a Hadurat támogatásukról.
Felkoncolt Geoffrey hosszú órákon keresztül várta a sorát ebben a társaságban. Távol állt tőle azonban, hogy haszontalanul múlassa az időt, úgyhogy gyorsan elemelte Chemosh főpapjának dagadó erszényét.

Amikor végül ő is Ariakan színe elé járulhatott, fesztelenül lépett a terembe. - Na épp ideje volt - vetette oda és pimaszul kacsintott.
Mivel a Hadúrral szemben nem volt szék, gyorsan feltalálta magát, és odahúzott magának egyet. Odatette az asztal túlsó oldalára, majd ledobta magát rá, fel-emelte vékony lábait, csizmáit az asztalra rakta, és kényelmesen elhelyezkedett.
Ariakan egy szót sem szólt, nem is nézett a tolvajra. Túlságosan lekötötte a figyelmét, egy törvénytervezet helyes megszövegezése. Egyetlen arcizma sem rándult. Egy alabárd csapott le, megfosztva Geoffrey csizmáját a sarkától, és forgácsokat metszve ki az asztallapból. A céhfőnöknek szerencséje volt, hajszálon múlt, hogy a fegyver nem magát a csizmát és benne a lábfejét vágta ketté. Villám-sebesen kapta le lábát az asztalról, és hangosan káromkodva nézegette tönkre-tett lábbelijét.
Ariakan a mutatóujja egyetlen rándításával jelt adott, mire szárnysegédje forradásos nyakánál fogva talpra rántotta a tolvajt, kihúzta alóla a széket, és hideg, szenvtelen hangon felszólította, hogy a Hadúr rangjának és posztjának kijáró tisztelettel adja elő a mondanivalóját, majd menjen isten hírével.
Felkoncolt Geoffrey összeszedte maradék méltóságát. Keze remegett miközben mogorva hangon arra emlékeztette Ariakant, hogy mindketten ugyanazon az oldalon állnak, és hogy ő - a tolvajcéh főnökeként - ugyanúgy vezetője embereinek, mint Ariakan a lovagjainak, ezután rátért mondandójára, hogy a Céh számít a lovagok együttműködésére bizonyos tervbe vett vállalkozások végrehajtásában, és ezekért cserébe a lovagok is részesedhetnének a kecsegtető haszonból.
Amikor ideért mondandójával, Felkoncolt odadobott egy pénzzel telt erszényt
beszéd alatt egyetlen pillanatra sem nézett fel a papírjaiból, még az írást sem hagyta abba.
Geoffrey akár meg is úszhatta volna az egészet annyival, hogy páros lábbal rúgják ki, ha ebben a pillanatban nem rontott volna be zihálva és csapzottan Chemosh főpapja, hogy elpanaszolja az erszénye titokzatos eltűnését.
Ariakan felemelte a fejét, és egy pillantást vetett az erszényt díszítő szarvakkal ékesített koponyára, Chemosh jelképére.
Geoffrey önelégülten és csúfondárosan megvonta keskeny vállát.
- Úgyis ugyanoda került, nemde uraim? - firtatta Geoffrey egy cinkos mosoly kíséretében. - Én így szolgálom őfelségét a Sötétség Királynőjét.
Ariakan először emelte pillantását Geoffreyra, és ez volt egyben az utolsó alkalom is.
- Én pedig így - felelte -, akasszátok fel!
Az ítéletet azonnal végrehajtották a városfalon. Az akasztás minden gond nélkül zajlott, egyesek szerint azért, mert Geoffreynak már volt benne gyakorlata.
Vezetőjük hirtelen halálának híre alapjaiban rázkódtatta meg a tolvajcéhet. A gyűlésterem visszhangzott a felháborodástól, és a fogadkozásoktól, miszerint a lovagok keservesen fognak megfizetni a saját fajtájuk ellen elkövetett árulásért. Legtöbbjük azonnal átállt a másik oldalra. Tíz perc alatt Paladine több követőt szerzett, mint amennyit egy szekérderéknyi hittérítő egész élete alatt összeimádkozik. Arra számítva, hogy a lovagok bármely pillanatban támadhatnak, a tolvajok felkészültek az ostromra. Hírnököket küldtek szét, hogy figyelmeztessék és összegyűjtsék a tagokat, és kiadták a parancsot, hogy mindenki jelentkezzék a gyűlésteremben. Amikor mindenki megérkezett, a vezetők fegyvereket osztottak szét, szabaddá tették az ablakokat, íjászokat és őrszemeket állítottak fel, és várták a rohamot.
A céh gyűlésterme hősködéstől, tiltakozástól, borgőzös hőzöngéstől vissz-hangzott. A tolvajok készek voltak harcolni akár az utolsó csepp vérükig vagy az utolsó csepp törpepálinkáig, bármelyik is fogyjon el először.
Az idő csigalassúsággal telt, a nap unalmasan hosszúra nyúlt, a levegő pedig tikkasztóan forró volt. Annyi bátorságot merítettek már a korsóikból, hogy a fejük is megfájdult.
Ahogy az alkony egyre hosszabbra nyújtotta az árnyékokat, a társaságba viszszatért a frissesség, a lelkesedés. A sötétség mindig is új erőt adott a tolvajok népének. A felderítők újabb hírek nélkül tértek vissza. A gyűlésterem környéke kihalt volt. A lovagoknak a hírek szerint volt jobb dolguk is, mint gyülekezni és fegyverkezni. A legtöbben úgy vélték, hogy a lovagok ezzel a csellel akarják elaltatni az éberségüket. Tovább lapultak hát, és várakoztak.
Palanthasban már éjfélre járt az idő, és semmiféle mozgolódás vagy sereg nem volt az utcákon. A tolvajokban ekkor már felmerült, hogy talán mégsem indítanak támadást a lovagok.
- Beijedtek tőlünk - kiáltott fel valaki.
Ilyesfajta hencegések jártak szájról szájra együtt a söröskorsókkal és a törpe-pálinkával telt butéliákkal.
Igazság szerint a tolvajoknak valóban nem volt semmi okuk a félelemre - legalábbis egyelőre. Ariakan

Hadúr nem tartott a Tolvajcéhtől. Egyik segédjének el-mondta, szilárdan eltökélte, hogy megtisztítja a várost ettől a szégyenfolttól, de ez a terv egy hosszú lista legaljára került. A tolvajok csupán bosszúságot, nyűgöt jelentettek, de ez ennyiben ki is merült. Ilyen kritikus időkben, amikor egész Ansalon meghódításával volt elfoglalva, mint mondta, nem io®a az cl ----jét egy ilyen kóceráj kitakarítására pocsékolni.
A tolvajok azonban ebből mit sem sejtettek. Meg voltak róla győződve, hogy sikerült megfélemlíteniük Takhisis lovagjait. Egész éjszaka egymás vállát veregették, és buzgón gratuláltak önmaguknak. Ahogy egyre inkább kezdett bizonyossá válni, hogy elmarad a csetepaté, a céh tagjai elkezdtek hazaszállingózni, vagy - elvackolva magukat valamelyik asztal alatt - részeg horkolásba fogtak. Végül - még mindig remegve az aggodalomtól - Usha is elindult hazafelé.
Valójában kevesen ejtettek könnyet Felkoncolt Geoffreyért, Usha pedig biztosan nem tartozott közéjük. A férfi szerzett neki egy kis szobát egy kocsma fölött szálláshelyül, és pincérnői munkát a kocsmában. Mindezek után elnyúlt a lány ágyán, és világosan az értésére adta, mit is vár a nagylelkűségéért. Usha dühösen és felháborodottan utasította vissza a közeledését.
Mivel Geoffrey nem az a fajta volt, aki a nemleges választ elfogadja, lehet, hogy ráerőszakolta volna vágyait, ha nem lettek volna estére némi rablási teendői, de így végül arra jutott, hogy pillanatnyilag nincs elég ideje arra, hogy megkedveltesse magát a lánnyal. Ezzel otthagyta, de ettől a naptól Ushának egy perc nyugta sem volt a tolakodó kísérleteitől.
Nem tartott sokáig, amíg rádöbbent az igazságra pártfogóival kapcsolatban. Szinte sokkolta a felismerés, hogy ezek az emberek mások nehezen összeszedett pénzét veszik el. Arra is rá kellett jönnie, hogy belépni a céhbe határozottan könnyebb volt, mint már beavatva annak titkaiba kilépni onnan. Tőrrel a kézben értették meg ezt vele.
- Ebből nincs kiszállás Raistlin lánya, hacsak ki nem varázsolod magad! - gúnyolódott Felkoncolt Geoffrey, mivel sértették Usha ismételt visszautasításai. A néven mindannyian jót röhögtek, és így keresztelte el Híddukkel egyik papja is, aki azzal szentesítette a szertartást, hogy egy korsó sört locsolt a lány fejére. Ettől fogva Ushát „Raistlin lányának” szólították, és a megnevezéshez elmarad-hatatlanul társult egy-egy nevetés, vagy gúnyos mosoly.
Ushának nem volt kihez fordulnia, nem volt, aki segítsen rajta. Dougan Redhammer eltűnt. A lány abban reménykedett, hogy visszatér, és meglátogatja. Felelősségre akarta vonni azért, amiért ilyen szörnyű emberek kezére juttatta. De hiába várta. Nem mintha ő bármit is tudott volna javítani Usha helyzetén. A tolvajok sohasem veszítették szem elől, valahol valaki állandóan figyelte.
Még a szobájában sem volt nyugta. Egy varjú gyakran meglátogatta. A madár hívatlanul repült be nyomorúságos szobájának nyitott ablakán. Egy alkalommal Usha zárva hagyta az ablakot, inkább az áporodott levegőt választotta, mint a fekete madár társaságát. A varjat azonban nem lehetett eltántorítani szándékától, addig kopogtatott csőrével az ablaküvegen, míg végül Usha kénytelen volt beengedni, mivel nem akarta magára haragítani a házfurat. A szobába jutva a varjú ide-oda ugrándozott, csőrével csipegetett, és minden tárgyat felemelt, ami éppen az útjába akadt. Szerencsére a mágikus tárgyakat, amiket az Irdától kapott, még korábban elrejtette a szalmával kitömött matracokba. A madár sohasem fedezte fel azokat, de Usha sem merte őket elővenni a dülledt sárga szemektől figyelve.
Más választása nem lévén, részt vett a „tolvajképzésben'. Elsőször is a zseb-tolvajlás hasznos művészetét sajátította el. Ezt egy igazán szörnyű öregasszony oktatta, aki apró csengettyűket akasztott a ruhájára, azután ráparancsolt Ushára, hogy próbáljon meg elvenni tőle néhány tárgyat, mint például a tárcáját, a

brossát, a selyemkendőjét, a nyakláncát anélkül, hogy a csengők megszólalná-nak. Ha Usha hibázott, ha a csengők közül csak egy is megcsendült, ott ütötte a botjával, ahol érte.
Ezek után az ifjú tolvajpalánta azt tanulta meg, hogyan mozogjon egy tárgyakkal teli koromsötét szobában, mindezt anélkül, hogy bármibe is beleütközne, vagy bármilyen zajt is csapna. Megtanulta azt is, hogyan koncentráljon egy cél-ra, hogyan vigye véghez figyelmen kívül hagyva minden zavaró körülményt. Meg-tanult falat, kötelet mászni, ablakon besurranni. Nem volt kimondottan szorgalmas tanuló mindaddig, amíg egy este rá nem ébredt, hogy mindezt a tudást fel-használhatja arra, hogy megszökjön mestereitől.
„Kiképzése” csaknem egy hónapja tartott. Ezen a napon, Felkoncolt Geoffrey akasztásának napján elhatározta, hogy nem halogatja tovább a szökést. Lázas sietséggel kezdett a csomagoláshoz. Előszedte rejtekhelyeiről kincseit, és gondosan elrakta ruhái közé. Szemét az izgatott öröm könnyei homályosították el. Vissza fog térni az Irdához! Védőhöz! Haza!

Álmodozásából súrlódó nesz riasztotta fel.
Nehéz bársony söpört végig szobája fapadlóján.
A lány rémülten felpillantott. Az ablakon beszüremlő halvány fényben sötét alak rajzolódott ki. Ösztövér testét fekete köpenybe burkolta, csuklyája mélyen az arcába húzva. A köpeny redőinek rejtekében egy gyűrűt igazgatott az ujján. Egy mágus állt a szobában!
Pánik vett rajta erőt: Dalamar rátalált! Rohanni szeretett volna, de mozdulni sem tudott. A lábai merevek voltak, nem engedelmeskedtek az akaratának, egész testében rázkódott. Tehetetlenül bámulta a sötét alakot, aki most lassan felemelte két kezét. Hátravetette a csuklyát, amely eddig az arcát takarta. Tágra nyitotta szemeit. Arca beesett volt, bőre megfeszült a kiálló járomcsontokon, a haja hófehér volt, pedig még középkorú sem lehetett. Arcbőrének aranyszíne fémesen csillogott a tűz fényében. De a szemei voltak a legijesztőbbek, a pupillái ugyanis homokóra alakúak voltak.
- A lányomat keresem - mondta a varázsló. Halk, suttogó hangja hallatán Ushának végigfutott a hideg a hátán.
A lány rémülten állt, rettegéssel telt pillantását nem tudta levenni arról az emberről, aki az előbb a lányának nevezte.
Raistlin egy maroknyi gyógyfüvet húzott elő az erszényéből. Az asztalhoz lépett, felemelt egy poharat, és beleszórta a gyógyfüveket.
- Forralj vizet! - szólt Ushának.
A lány döbbenten pislogott a parancsot hallva, egy pillanatig habozott teljesíteni, de utána a tűzhelyhez sietett, felemelte a fekete kannát, és visszatért vele az asztalhoz. Óvatosan töltötte meg a poharat, és közben igyekezett megfékezni a keze remegését.
Hárslevéltől, mentától, és más, kevésbé kellemes illatoktól nehéz gőzfelhő emelkedett fel a pohárból. Raistlin csendesen kortyolgatta a teát. Usha visszavitte a helyére az edényt, egy percig várt, próbálva összeszedni a bátorságát, majd visszament az asztal-hoz, és leült a mágussal szemben.
A varázsló felemelte a fejét, fekete köpenye suhogott, a lány orrát különböző illatok csapták meg, varázsfüvek, rózsa, halál...
Elhúzódott, és lesütötte a szemét. Nem tudott ránézni erre a rideg, fémszínű arcra.
Egy jeges érintést érzett a fején, és megrázkódott. Az érintés gyengéd volt, de a kéz hideg. Nem úgy, mint egy halotté, volt benne élet, de csak egy olyan élet, mely hosszú távollét után visszalátogatott a testbe. Usha hallott arról, hogy a tűz, ami valaha ebben az emberben lobogott, oly forró volt, hogy nem csak őt emésztette el, hanem mindazokat is, akik a közelébe merészkedtek. Mostanra azonban a lángok kihunytak, a hamu szétszóródott, azt a tüzet már soha többé nem lehet felélesztení.
A kéz elidőzött a fején, ezüstös haját simogatta, aztán az ujjak lecsúsztak az arcán, és megérintették az állát. Raistlin gyengéden felemelte a lány fejét, és arra kényszerítette, hogy aranyszemébe nézzen.
- Nem vagy a gyermekem - suttogta.
A szavak fagyottan csendültek, de ahogyan a befagyott tó jégpáncélja alatt is élnek halak, ahogyan a hideg és sötét mélyben is fennmarad az élet, úgy hallotta meg Usha a könyörtelen ítélet mögött a vággyal telt szomorúságot.
- Lehetnék az - felelte fájdalommal a hangjában.
- Vagy akárki másé - állapította meg szárazon Raistlin, majd néhány percig áthatóan tanulmányozta. Az ujjak érintéséből hideg áradt a lány felé. - Nem tudod, hogy kié vagy, igaz? - Valami azonban továbbra sem hagyta nyugodni. - Mi-ért pont engem választottál?
Usha megpróbálta lenyelni a torkát szorító gombócot. Szeretett volna elhúzódni Raistlin érintésétől, mely már úgy égette a bőrét, ahogyan csak a jég képes. - A surranó... mesélt nekem a legendáról. Úgy tűnt... téged mindenki tisztel... Én meg magányos voltam, és... - megrázta a fejét. - Igazán sajnálom. Nem akartam vele semmi rosszat.
Raistlin felsóhajtott.
- Nem engem sodortál veszélybe, hanem kis híján saját magadat. Azon gondolkodtam... - nem fejezte be a mondatot. Belelrrortyolt a teájába.
- Ők sohasem mondták el nekem - kezdte Usha, de úgy érezte, hogy jobban meg kellene magyaráznia. - Azt mondták, hogy nem fontos.
- Az irdákról beszélsz, igaz?
A lány bólintott. Raistlin még mondani akart valamit, de hirtelen erős köhögőroham tört rá megrázva törékeny testét, és vércsöppeket ültetve ki ajkaira.
- Jól vagy? Várj, hadd hozzak neked valamit. - Usha felállt.
Raistlin elkapta a lány csuklóját, és szorosan fogva tartotta, amíg köhögött, levegő után kapkodott, és minden újabb rohamnál még erősebben fonta ujjait a lány kezére. A fájdalom ellenére a lánynak a

szeme sem rebbent, meg sem próbálta el-húzni a karját. Egy kis idő elteltével Raistlin végre lélegzethez jutott. Remegve nyel-te a levegőt, majd fekete köpenye ujjával leitatta ajkairól a vércsöppeket.

- Ülj le! - parancsolta alig hallható hangon.

A lány visszaereszkedett a székére, csuklóján meglazult a szorítás. A varázsló elengedte ugyan, de keze továbbra is a lány karján nyugodott, aki nem húzódott el. Sőt amennyire tudott, közelebb húzta a székét. Melegséget érzett a csontos kézben, mely korábban nem volt ott, és megértette, hogy a mágus belőle merítette ezt az energiát, a fiatalságából, az életerejéből.

- Hogy hívnak? - kérdezte a varázsló.
- Ushának - felelte az egyszerűen.
- Usha... - ízlelgette halkan a nevet Raistlin. - 'ILdod, hogy mit jelent?
- Hát... nem - felelte meglepetten pislogva. - Eszembe sem jutott. Nem is gondoltam, hogy jelent valamit. Azt hittem ... hogy csak egy név.
- Olyan nev, mely egy mas vuagbbl, más időből származik. Usha azt jelenti: »hajnal". Vajon... - tűnődött el Raistlin a lányt figyelve -, tudta vajon ezt az, aki ezt a ne-vet adta neked? Sejtette-e, hogy mit hoz számodra a jövő? Érdekes lenne megtudni.
- Lehetnék a lányod. - Ushát nem érdekelte a neve. Ennek a férfinak a lánya akart lenni, most már úgy érezte, ez legalább annyit jelentene Raistlinnak, mint neki. Ugyanolyan dacosan és büszkén viselte magányát és kitaszítottságát, mint a fekete köpenyét. Mégis, csontos keze ott tétovázott az övé mellett. - A szemeim is aranyszínűek, mint neked.
- És mint anyádnak - felelte Raistlin.

Usha rámeredt. Felgyülemlett benne a vágy, a vágyódás az után, amire egész életében éhezett. Az Irda cukrozott gyümölccsel, kaláccsal és efféle nyalánkságokkal próbálta csillapítani ezt az éhséget, ők nem értették meg. Nem jöttek rá, hogy egy egészen egyszerű ételre volt szüksége a növekedéshez és a fejlődéshez.

- Te tudod, hogy kik a szüleim - kiáltott fel a lány, és megragadta a varázsló kezét. - Tudod, hogy ki vagyok! Kérlek, mondd el! Honnan tudod? Védőnél jár-tál, igaz?.Ő jól van? Hiányzom neki?
- Nem látogattam meg az Irdát. Nem volt rá szükségem. Valaha a Múlt és Jövő Uraként ismertek. Az idő nekem nem szab határokat. Szárnyakat ad, hogy oda repüljek rajtuk, ahová csak akarok - kiitta a maradék teáját, megnedvesítet-te az ajkait. A hangja megerősödött, miközben folytatta. - Mikor először hallottam rólad, és arról, amit a származásodról állítottál, nem törődtem vele. Az unokaöcsém mesélt nekem arról a legendáról, miszerint egy titokzatos hölgy elcsábított, magával vitte testében a magomat, és feledést bocsátott rám. Én azonban nem hittem el. Hisz létezhet-e oly erős varázslat, mely kitörölhetné szívemből azt a boldogító érzést, hogy ha csak egyszer is életemben, de szerettek. Erre maga a halál sem képes - tette hozzá halkan, szinte csak magának.

Usha hallgatott, tovább remélt, de ugyanakkor rettegett is.

- Ezért nem tulajdonítottam állításodnak különösebb jelentőséget - folytatta Raistlin. - Biztos vagyok benne, hogy nem te vagy az első, és valószínűleg nem is az utolsó, aki ezzel a mesével áll elő. Elhessegettem hát magamtól ezt a problémát, de visszatértemkor Sötét Dalamar újra szóba hozta. Raistlin hangja keményebb lett.
- Igen, Usha, jobban is teszed, ha reszketsz a nevét hallván. Téged akart fel-használni arra, hogy sakkban tartson engem, ha esetleg kiderülne, hogy igazat állítasz. Nem volt más választásom. Megmerítkeztem az idő sötét folyójában, be-merészkedtem, az Irda mozdulatlan tavának vizébe, és rátaláltam az igazságra - újra köhécselt. - Nem tudom pontosan, honnan származnak a szüleid. Olyan messzire nem mentem vissza. Mikor először megpillantottam őket, éppen minotauruszok fogságába estek, akik gályarabságba vetették őket. A minotauruszok nem bánnak kesztyűs kézzel a gályarabokkal. Egy éjjel azzal a tudattal, hogy a halál sem tartogathat számukra több szenvedést, mint amennyiben eddig részük volt, apád és anyád Zeboim kezébe tették le az életüket. Irgalmáért könyörögtek, és a viharos tengerbe vetették magukat.
- Zeboím szeszélyes istennő, megesik, hogy vad dühvel fordul azok ellen, akik hűségesen szolgálják, és megjutalmazza azokat, akik erre kevésbé érdemesek. Hízelgett neki, hogy a pár rá bízta az életét, és egy tutaj roncsával ajándékozta meg őket, és egy gyengéd fuvallattal partra vetette azt. De az istennő nem tagadta meg természetét. Hogy örömük ne lehessen teljes, az Irda titkos szigetén tette őket partra.
- Az írdák megszánták a párt, amikor megtalálták őket a parton fekve, inkább holtan, mint elevenen. Ételt és szállást adtak a szüleidnek. Gondozták édesanyádat, amikor kiderült, hogy már úton vagy. Mégis, bár nem gonoszságból vagy kegyetlenségből, mint a minotauruszok, az irdák is kínozták

szüleidet a maguk módján. Nem szándékosan csinálták - vonta meg a vállát Raistlin csupán képtelenek voltak megérteni két ember igényeit. Mikor felépültek, el akarták hagyni a szigetet, haza akartak térni. Az Irda nem hagyta. Attól féltek, hogy a szüleid felfedik őket a világ előtt. Lényegében foglyokká váltak. Az apád fellázadt, nyíltan szembeszállt velük - Raistlin hosszan nézett a lány szemébe. - Megölték.

- Nem! - nyögte döbbenten Usha. - Nem lehet igaz! Nem hiszem el! Ők soha nem tennének ilyet. Hisz Védő még egy légynek sem tudna ártani.

- Nem is ez volt a szándékuk. Hiszen tudod milyenek, Usha. Szerintem el tudod képzelni, hogy mi is történt. Feldühítette őket, visszataszítónak találták a férfi haragját és erőszakosságát. Csak meg akarták leckéztetni. De a varázserejük túl hatalmas volt, túl messzire mentek. Sem a gyógytudományuk, sem imádságaik nem tudták már visszahozni apádat.

- Nem sokkal ezután születtél meg te. Édesanyád az egyik éjszaka jó melegen bebugyolált, befektetett a bölcsődbe, aztán bánatában a tengerbe ölte magát. Az ír-dák megtalálták lábnyomait a fövenyen, de a teste soha sem került elő. Talán Zeboim ekkor vette el korábbi kedvességének árát. Usha lehajtott fejjel ült, a szempilláin könnycseppek ültek.

- Az írdák bűntudatot éreztek a történtekért, és magukra vállalták, hogy fel-nevelnek téged - folytatta Raistlin a történetet. - Elhalmoztak kedvességükkel, semmit sem tagadtak meg tőled, csupán azt nem árulták el, hogy ki is vagy tulajdonképpen. Nem tudták volna elmondani anélkül, hogy fény ne derüljön a teljes igazságra. Ezt pedig sohasem hagyták volna.

- Értem - suttogta Usha elfúló hangon. - Nem akartak elszomorítani.

- Nem akarták beismerni, hogy helytelenül cselekedtek - mondta élesen Raistlin. - Az Irda büszkesége és gőgje, ami egyszer már romlást hozott őseik-re, most az egész világot pusztulással fenyegeti. És mégis - tette hozzá zordan

-,

nem szabad könyörület nélkül ítélkeznem felettük. Hisz megfizettek a hibái-kért...

De Usha már nem figyelt rá. Elmerült a saját gondolataiban. Próbált vissza-emlékezni gyermekkorára, talán talál valami emlékfoszlányt, egy altatódal töredékét, édesanyja utolsó szerető pillantását. Csak fél füllel figyelve pillantott fel.

- Bocsáss meg, mit mondtál az előbb? Sajnálom, de nem figyeltem oda.

- Mindegy. Semmi fontosat - Raistlin felemelkedett az asztaltól. - Mennem kell, de mielőtt elmennék, szeretném, ha megfogadnád egy tanácsomat, Usha, kinek neve hajnalt jelent. Meg akarsz szökni Palanthasból, hogy elmenekülj a „tanáraid" elől.

Usha döbbenten bámult rá.

- Hát ezt meg honnan?...

- Semmi szükség rá - szakította félbe a lány kérdését. - A tanulmányaid be-fejeződtek. Szabadon elhagyhatod a céhet, akár ma éjjel is, és sohasem kell viszszatérned.

- Nem fognak elengedni - kezdte Usha.

- Azt hiszem, most, hogy a céhmester meghalt, és a lovagok a tolvajok ellenségeivé váltak, kisebb gondjuk is nagyobb lesz annál, hogy veled foglalkozzanak.

Én azonban mégis arra kérlek, hogy maradj. Sötét veszedelem fenyegeti Ansalont és az egész világot. Közeleg az összecsapás órája, amikor minden teremtett lélekre szükség lesz, hogy szembeszálljon a legpusztítóbb hatalommal, mely valaha is Krynn földjére tette a lábát. Szükség lesz rád is, a végzet itt fog keresni palanthasban. Tudni fogod, amikor rád talál. Most ég veled, Usha, kinek neve „hajnal"-t jelent!

A lány döbbenten hallgatta a mestermágus szavait. Nem értett semmit. Hogy Krynn legsötétebb végóráiban éppen rá lenne szükség? Mennyire más is volt ez az élet, mint az, amit az irdák között élt, biztonságban és - igen - szeretetben.

Ijesztő volt ez az új felelősség, de lelkesítő is egyben. Vére felpezsdült a várakozás izgalmában. Raistlinhez akart fordulni, de rá kellett jönnie, hogy a mágus már eltűnt.

Usha meglepetten, nyugtalanul nézett körbe. Nem vette észre, hogy távozott volna, az ablak azonban nyitva állt. A lány odament, és kutatóan fürkészte a sikátor sötétjét. De ha a mestermágus ott volt is, beleolvadt az éjszaka árnyaiba, eggyé vált a sötétséggel.

- Raistlin! - hívta bizonytalanul.

A feje felett varjú körözött a magasban, és gúnyosan károgott válaszképpen. Usha a meleg ellenére is megremegett.

fogadó. Váratlan látogató

Tika Waylan Majere becsukta az ajtót az utolsó vendég után, a helyére ejf,tette a súlyos reteszt, és egy nagyot sóhajtott. Nem fogott rögtön a továb-Jbi teendőihez, pedig akadtak bőséggel: mosásra, törölgetésre váró kor-sók, mosogatásra és törölgetésre szoruló tányérok, melyeket azután még a konyhába is ki kell cipelni, ráadásul az asztalokat is le kellene tisztítani. Tika lehajtott fejjel állt a kocsma ajtajában, és a köténye sarkát gyűrögette. Oly sokáig és oly némán állt ott, hogy Caramon félbehagyta a pult letörlését, és a felesége mögé lépett.

Amikor férje átkarolta, Tika a melléhez simult, kezét a kezére kulcsolta.

- Mi baj? - kérdezte Caramon gyengéden.

Tika megrázta a fejét.

- Semmi - mondta és újra sóhajtott. - Minden. - Kézfejével megtörölte a szemeit. - Ó, Caramon! Eddig soha nem örültem, amikor éjszakánként bezártuk a fogadót. Mindig elszomorított, amikor az utolsó vendég is kilépett az ajtón. De most, most már azt sajnálom, amikor reggel kinyitok. Minden megváltozott! Minden!

Megfordult, arcát a férje mellére szorította és felzokogott. Caramon vigasztalóan simogatta az asszony vörös haját.

- Csak elfáradtál drágám. A meleg az oka. Gyere, ülj le egy kicsit. A munka várhat holnapig. A koszos edények nem mennek sehová, nem igaz? Maradj szépen itt, amíg hozok neked egy pohár hűs vizet!

Tika leült. Nem vágyott igazán arra a pohár vízre, ami a legjobb esetben is jó ha langyos lesz. Még a sör sem maradt hűvös ebben a hőségben. Caramon azonban láthatólag örült, hogy kényeztetheti, így hát hagyta, hadd kedveskedjen neki vízzel és a kedvenc süteményével, és hogy visszaküldje Rafot, a mocsári törpét, aki azért nézett ki a konyhából, hogy lelkesen fel-ajánlja a tányérok „tisztítását", amin természetesen a maradékok elpusztítását értette.

Soha senkinek nem volt szüksége szemetesvödörre, amíg egy mocsári törpe volt a háznál.

Tika hallotta a csalódott törpe siránkozását a konyhából. Caramon arcán zord kifejezéssel behajított neki egy száraz cipót, majd újra becsapta az ajtót. A siránkozás abbamaradt.

Tika egy darab süteményt rágcsált. Valójában nem volt éhes, de tudta, hogy ha nem eszik, férje addig aggodalmaskodik és kérleli, míg beadja a derekát. Így fér-ne most elégedetten elmosolyodott, leült mellé, és megpaskolta a kezét.

- Tudtam én, hogy nem tudsz ellenállni egy kis sütinek.
- Isteniek drágám - hazudta Tika. A süteménynek fűrészporíze volt. Mostanában úgy érezte, hogy mindennek fűrészporíze van. Caramon szinte sugár-

teményt is megízsitette -iYKa szájában. Azon kapta magát, hogy már a másodiknál tart.

- Ó. Caramon! - sóhajtott fel az asszony. - Mit fogunk most tenni?
- Mivel?
- Hát ... ezzel. Ezzel az egésszel - széles mozdulatot tett.
- A sötét lovagokra gondolsz? Nem sokat tehetünk ellenük kedvesem - morogta a férfi elkomolyodva. - Mióta itt vannak, jobban megy az üzlet. Ezt muszáj elismernem. - Egy pillanatra elhallgatott, majd csendesen hozzátette. - Vannak, akik úgy vélik, hogy ez a megszállás nem is olyan rossz dolog.
- Caramon Majere! - csattant fel Tika. - Mégis hogy mondhatsz ilyet?
- Nem én mondtam - jegyezte meg Caramon. - Csak annyit mondtam, hogy vannak akik így gondolják. Valahol igazuk is van. Az utak biztonságosak. Ha ez a forróság alábbhagy - és ez várhatóan néhány napon belül így is lesz -, az emberek újra útnak indulnak majd. A lovagok úriemberek. Nem úgy, mint a sárkányfattyak, akik az előző háború alatt uralták a várost. Ariakan nem küldte ki a sárkányait, hogy porig égessék ezt a helyet. A katonái nem fosztogatnak. Amit megesznek, azt ki is fizetik. Nem részegeskednek, nem randalíroznak, nem...
- Nem emberek - fejezte be Tika keserűen. - Olyanok, mintha valami különös gnómszerkentyűk lennének, amik a fejükbe vették, hogy olyanok lesznek, mint az emberek, de belül mégiscsak gépek. Ezeknek a lovagoknak nincs szívük, nincsenek semmiféle érzelmeik. Igen, udvariasak velem, de semmi kétségem sincs afelől, hogy ha azt a parancsot kapnák, hogy vágják át a torkomat a Sötét Királynő nevében, egy pillanat alatt megtennék.
- Hát, igen - ismerte el Caramon.
- Na és mi van?... - Tika lelkében vihar készülődött, mely bármely pillanatban kitörhetett. Még négy süteményt falt be. - Mi van azokkal, akik egyszerűen eltűntek? Úgy, mint Todd Wainwright.

Caramon arca elsötétült.

- Todd egy évig csak a bajt kereste. Kötekedő fráter volt. Nem egyszer kellett kihajítanom, vagy a gallérjánál fogva kicipelnem. Te mondtad neki, hogy még egyszer be ne merje tenni ide a lábát.
- Lehet hogy így volt - felelte Tika élesen -, de a Sötét Királynő lovagjai nem azért vitték el Toddot, mert egy részeges disznó volt, hanem mert nem illett be-le a szépen felépített terveikbe, mivel egy bajkeverő lázadó volt.
- Azt azért neked is el kell ismerned, hogy tényleg nagyobb itt a nyugalom, amióta nincs itt - vitatkozott Caramon. - Valakinek fenn kell tartania a törvényt és a rendet.
- Béke. - Tika elhúzta a száját. - Törvény és rend. Na hát az van, az biztos. Anynyi törvényünk van, hogy egy mocsári törpe sem tudná lenyelni. Hát még rend!... Vannak, akik félnek a változástól, félnek attól, ha valami más. Csakis a biztonságos, jól kitaposott úton járnak, mert nem mernek letérni róla. Ez az Ariakan pedig vágott egy szép keréknyomot az úton, és elvárja, hogy mindenki ezt kövesse. Aki pedig nem így tesz, aki mellékösvényen akar menni, vagy esetleg le akar térni az útról, az éjszaka rejtélyes módon eltűnik. Teljes biztonságban lehetnél egy száraz kút fenekén is, Caramon Majere, de nem hiszem, hogy szeretnél ott lenni.

Caramon bólintott. Nem szakította félbe a szóáradatot, hanem csendben ne-kifogott felszeletelni egy kenyeret, majd miután sajtot rakott rá, a felesége elé tolta. A maradék süteménnyel végezvén Tika a szendvicsekhez fogott.Véget vetettek az elf háborúknak - jegyezte meg Caramon.

Tika a kenyérbe mélyesztette a fogait, és olyan dühösen rágta a falatot, mint ha legalábbis a megvetett lovagok valamelyikét kaszabolná.

- Azzal, hogy Tanis tulajdon fiából is értelem nélküli gépezetet csináltak - morogta két harapás között.
- Már ha hiszel Porthiosnak - mondta nyugodtan Caramon. - Azt is állítja, hogy Gilthas az átállást fontolgatja, csak hogy a tulajdon bőrét mentse. Gyermekkora óta ismerem Gílthast és ezt nem tudom elhinni róla. Ne felejtsd el, hogy Tanis fia! És Lauranáé! Az apját sötét lovagok ölték meg. Fogalmam sincs, hogy miben mesterkedik a fiú, de le merném fogadni, hogy a lovagok még nálam is kevésbé tudják. 9ualinesti nem esett még el!

Tika a fejét rázta, de egy szót sem szólt. Még mindig felkavarta, ha Tanisról esett szó. Annak az éjszakának az emléke, amikor Laurana eljött, hogy a halál-hírt közölje, nagyon mélyen véződött belé. Ahogy ott ültek hármasban a sötét-ben, félve lámpást gyújtani, ahogy könnyek között idézték fel a múltat.

- Egyébként - folytatta Caramon, miközben félrehúzódva újabb szeleteket vágott a sajtból, és a feleségének nyújtotta őket -, a nehéz idők közelebb hozzák az embereket. Így volt ez a Dárdaháború idején is.
- De csak elvétve - morogta Tika. - Legtöbbjük már annak is örült, ha idejében fel tudta húzni a fehér zászlót, és Takhisis a szomszédait ölette meg.
- Ejnye, drágaságom, nekem azért jobb véleményem van az emberekről - dorgálta Caramon. - És most mit szólnál egy kis kékfügepitéhez desszert-ként?

Tika lepillantott, és az asztalon álló kenyér-, sajt- és sütimorzsa kupac láttán felkacagott. Nevetése lassan sírásba csuklott, de ezek már a szeretet és nem a szomorúság könnyei voltak. Gyengéden megpaskolta férje erős kezét.

- Átlátok rajtad Caramon Majere, és a válaszom: nem, ennyi sütemény után nem fogok még pitét is enni. Köszönöm, de dugig vagyok.
- Épp itt volt az ideje. Többet ettél most tíz perc alatt, mint mostanában tíz nap alatt - morogta Caramon játékos szigorúsággal a hangjában. - Erőre kell kapnod, szerelmem. Nem akarlak téged is elveszíteni - tette hozzá rekedten, mi-közben átölelte az asszonyt.

Ahogy Tika a férjéhez simult, mint már annyiszor, most is úgy érezte, hogy ő a legfőbb vigasza és támasza.

- Nem veszítesz el, kedvesem. Ígérem, hogy mostantól jobban vigyázok magamra. Csak... olyan sokat gondolok Palinra - sóhajtotta, és az ablakon át a sötétséget fürkészte. - Ha ott lenne a sírja a testvéreié mellett, akkor legalább biztosan tudnám...
- Az a sír éppen azért nincs ott, mert ő nem halt meg - bizonygatta a férfi.
- Caramon - ellenkezett Tika -, hallottad, mit mondott Dalamar. Palin és Tas együtt mentek a laboratóriumba, de soha nem léptek ki onnan. Egy hónap telt el azóta, és se hírük se hamvuk.
- Nem halt meg! - jelentette ki Caramon, és kibontakozott felesége öleléséből. - Megyek és főzök egy csésze tarbiai teát - tette hozzá, és konyha felé indult.

Tika tudta, hogy jobb, ha most nem megy utána. Vannak dolgok, amiket hagynia kellett, hogy Caramon egyedül dolgozhassa fel. Nagyot sóhajtott, majd még egyet, látva maga körül a rendetlenséget. Felállt,

miközben arra gondolt, hogy jöhetnek háborúk, sötét lovagok, vagy akár vérszomjas sárkányok, idővel mind él-tűcinek, de mosatlan edények mindig lesznek.
284 285
Eppen a Lanyeroxai raxosgaita, amikor nangox utottCx meg a rülét. Nem le-vén biztos benne, hogy nem az edénycsörömpölés tévesztette meg, Tika abba-hagyta a munkát, és lélegzetvisszafojtva fülelt.
Semmi.
Megpróbálta azonosítani a zajt.
Léptek nyikorgása a lépcsőn. Puha, óvatos lépéseké.
Már jó ideje hallgatózott, de a zörejek nem ismétlődtek meg. Megvonta a vállát, és úgy döntött, hogy biztosan csak egy macska volt, majd újra nekifogott összszegyűjteni a tányérokat. Kezében a megrakott tálcával a konyha felé tartott, amikor fém és fa koccanását hallotta.
Megperdülve látta, ahogy a retesz teljesen magától lassan emelkedik. Az ajtó nyílni kezdett.
Tika elejtette a tálcát, ami csörömpölve a földre zuhant, megragadott egy serpenyőt, és sebesen az ajtó mögé osont. Az első sötét lovag, aki megpróbálja el-hurcolni őt, a férjét vagy a kislányait, betört fejjel marad a padlón.
- Mi folyik itt? - rontott Caramon a szobába.
- Psszt! - intette csendre Tika ujját a szája elé rakva, és felemelte a serpenyőt.
Valaki résnyire nyitotta az ajtót, és besurrant. Tika nem nézhette meg jobban, ugyanis az illető a meleg ellenére szürke köpenyt viselt. Nem is látott belőle többet, mint a célpontot: a férfi koponyáját.
Magasba lendítette a serpenyőt. Caramon fel-kiáltott és odarohant, mit sem törődve az útjába kerülő székekkel és asztalokkal.
- Palin! - suttogta Tika. A döbbenettől szinte megbénulva vetette a hátát a fal-nak, és könnyes szemekkel nézte összeölelkező férjét és fiát.
- Anya hol van? - kutatta pillantásával Palin.
- Az ajtó mögé bújva készül, hogy jól fejbevágjon - nevetett Caramon könnyek között.
Tika elpirult, céltalanul felemelte fegyverét, majd a földre dobta, és már rohant is a fiához.
- Palin, drága Palin! - sírt és nevetett egyszerre. - Mindennap azért imádkoztam, hogy épségben hazagyere, és most, hogy megérkeztél, majdnem alaposan helybenhagytalak. Azt hittem, hogy... közülük való vagy.
- Nincs semmi baj, anya - mondta Palin és szorosan magához ölelte. - Meg-értelek. Tudom, mik történtek errefelé. Már beszéltünk Dalamazral.
- Beszéltetek? - Tika a fia mögé pillantott.
Palin tett egy lépést hátra, hogy szemtől szemben álljon mindkettőjükkel.
- Anya, apa, van még velem valaki. Valaki, akivel már nagyon-nagyon régen nem találkoztatok. Arra kért, hogy először én beszéljek veletek. Nem volt biztos benne... hogy szívesen látjátok majd.
Caramon vad, fájdalmas kiáltással rohant az ajtóhoz, hogy szélesre tárja. A tornácon sötét köpenybe burkolódzott alak állt a sötétben. Caramon láttán csuklyáját hátravetette. A fogadóból kiszűrődő fény aranysárga bőrön és homokóra-szemeken csillant meg.
- Raist! - kiáltotta Caramon remegő térdekkel.
Raistlin hosszú ideig állt mozdulatlanul, öccsét nézve.
- Caramon - kezdte végül oly gyengéden, mintha e nevet tulajdon szívének vére itatná át. - Meg tudsz... meg tudsz nekem... - szavai köhögésbe fulladtak, de tovább küszködött, hogy befejezhesse - ...bocsátani?...
Caramon átkarolta és betámogatta testvérét.
- A szobád már vár, Raist. Ugyanúgy, mint amikor elmentél.3
(Emlékek. tervek. tetőséjek
felkelő nap a korai óra ellenére tüzesen ragyogott, és színesen vibrált a
fogadó festett üvegablakain. A két testvér elmerült a látványban. Tika
már rég aludt, akárcsak Palin, aki a sebe miatt még mindig gyengélkedett. Caramon és Raistlin azonban ébren volt. Virrasztottak és beszélgettek egész éjszaka, közös emlékekről, a régmúltról, régen elkövetett hibákról és a megbánásról.
- Mondd Raist, ha tudtad volna, hogy ez lesz a vége, másként döntöttél volna? - kérdezte Caramon.
- Nem - vágta rá Raistlin régi önfejűsége árnyékával a hangjában. - Akkor nem én lettem volna, aki meghozza a döntést.
Caramon nem értette pontosan mire gondol a bátyja, de már hozzászokott ehhez, és nem is zavarta. A lényeget értette, és ez elég is volt. A családról kezdett mesélni fivérének.

Raistlin az ablakfülke sarkába kuporodott fel, kezében dédelgetve egy csésze teát, ami a köhögését volt hivatott enyhíteni. Ahogy a mágus hallgatta Caramon történeteit, azok belső szemei előtt életre keltek. Olyan dolgokat tudott meg Palinról és testvéreiről, amiket bátyja nem is képzelt. A hosszú évek alatt azon a távoli síkon, békében lebegve abban a halálon túli létezésben ezek a képek édesítették meg álmát.
Csak a hajnalt megelőző legsötétebb órában került szóba a jelen... és a jövő.
Caramon kifelé bámult az ablakon arcán az aggodalom és az elgyötörtség jeleivel. Nézte a felkelő napot, melynek fénye megtört a selyemfák törékeny, barna levelein.
- Azt mondod, minden el fog pusztulni? - kérdezte halkan Caramon. - Minden? - hitetlenkedett, és a bátyjához fordult. - Tudom, hogy meg fogok halni. Mindenkinek, még az elfeknek is meg kell halniuk egyszer. De... én mindig úgy gondoltam rá, hogy mindez - karjaival mintha át akarta volna ölelni az ablakot, a fákat, a földet, a pázsitot és a tiszta égboltot -, mind megmarad akkor is, ha én már nem leszek. És azt állítod, hogy semmi, de semmi nem marad?
- Amikor eljön Chaos, hogy elpusztítsa „az istenek eme játszóterét", a föld meghasad, és tűz tör fel a repedésekből. Orkán csap le az égből, ereje ezer szél-vihar erejével vetekszik majd, és tovább szítja a poklot. Tűzokádó sárkányok szállnak majd a magasban, hátukon könyörtelen harcosokkal, és a lángok rövid idő alatt mindent felemésztenek. A tavak elpárolognak, az óceánok vize fel-forr. Kiszárad a levegő is, és az emberek a puszta lélegzettel halált szívnak magukba. Nem marad senki és semmi.
Raistlin szabatosan, nyugodt hangon beszélt, talán éppen ezért hatottak olyan mélységesen meggyőzően és ijesztően a szavai. Caramon érezte, hogy kirázza a hideg.
- Ezt úgy mondod, mintha már láttad volna - jegyezte meg csendesen.

- Láttam - tekintetét végre felemelte a gőzölgő teáról, és fivérére nézett. - El-felejted, mit látnak ezek az átkozott szemek? Látom a hömpölygő időt és látom megállni.
- De nem kell, hogy így történjen - ellenkezett Caramon. - Ezt még én is tudom. A jövőnket mi alakítjuk.
- Ez való igaz - ismerte be Raistlin. - Igenis van választásunk.
- Tehát? - Caramon hangja rendíthetetlenül bizakodó volt.
Raistlin figyelme visszatért a már kihűlőfélben lévő teára.
- A legrosszabb lehetőséget mondtam el. - Gondterhelten és csendesen hozzáfűzte. - Vagy talán a legjobbat... Ez is csak attól függ, honnan nézed - Raistlin félretette a teát. - Ezt már nem tudom meginni. Teljesen kihűlt.
Köhögés rázta meg, szorosabbra húzta maga körül a köpenyét, bár a fogadóban már-már fojtogató volt a hőség.
- De hát nem ülhetünk itt ölbe tett kézzel - tiltakozott Caramon. Felpattant, és a konyha felé indult. Egy kanna forró vízzel tért vissza. Harcolni fogunk. Akár az istenekkel vállvetve, ha kell.
- Hát igen - mondta Raistlin -, harcolni fogunk, és sokan elesnek majd közülünk. Talán még győzünk is, és ez lesz egyben a vesztünk is.
- Nem értelek, Raist ... - kezdte Caramon.
- Nem értelek, Raist - gúnyolta az.
A nagydarab férfi elpirult, és zavarában a cipőjét bámulta. Raistlin felsóhajtott.
- Ez egyszer én sem értem, Caramon. Nem, nem kérek több teát, köszönöm. Nincs már erre időnk. Nagy út áll még előttünk.
- Úgy érted, előttem is? Azt szeretnéd, hogy veletek tartsak? - kérdezte habozva Caramon.
- Természetesen - felelte nyersen Raistlin. - Szükségünk lesz a karod erejére, és egyébként is te vagy az egyetlen, aki iható teát tud főzni.
- Rendben, Raist. Tudod, hogy bárhová követlek. Egyébként hová megyünk?
- A Wayreth Toronyba. Ott találkozunk Dalamarral. Összehívta a Varázslók Tanácsát.
- Akkor tehát Palin is velünk tart.
- Nem, neki más küldetést szántam. Az ő útja Palanthasba vezet.
- Egyedül? - kérdezte rosszallóan Caramon. - De hát az utak most nagyon veszélyesek.
- Nem az utakat fogja használni - szakította félbe Raistlin türelmetlenül.
- Ó, szóval varázslattal küldöd oda.
- Ez sem igazán pontos - jegyezte meg Raistlin tömören. - Ha már így szóba került, szeretnék pár szót váltani vele. Gyere, egyetlen fivérem - tette hozzá Raistlin, mivel Caramon még mindig egy helyben ácsorgott, egyik kezében a teáskannát szorongatva. - Csak szaporán, minden elpocsékolt

perccel közelebb kerülünk a végzetünkhöz. Egy óra múlva indulásra készen kell állnunk.
- Rendben, Raist - felelte Caramon, és ismét megindult, hogy visszatérjen a konyhába. Az ajtóban megállt, és a fivérét figyelte, aki egy közelben álló asztal-ra támaszkodva nehézkesen talpra vergődött. Valamikor régen még a mágusbotjára támaszkodott volna. Egy pillanatra megpihent, majd felemelte a teafüves zacskóját, és a vékony derekán lévő övre akasztotta. Ez volt az egyetlen zacskó az övön, a rózsaszirmok illata sem lengte már körül. Nem hordott magánál sem tekercseket, sem könyveket...- Megfosztottak a varázserődtől. Nem igaz, Raist? - kérdezte halkan.
Az a pár másodperc, amíg Raistlin hallgatott, örökkévalóságnak hatott. Válasza meglepte Caramont.
- Nekem sem kerülte el a figyelmemet, egyetlen fivérem, hogy csak vizet iszol.
- Ez így van - ismerte el Caramon -, de mi köze ennek?...
Raistlin úgy folytatta, mintha meg sem hallotta volna.
- És vajon miért csak vizet?
- Pontosan tudod, hogy miért. A törpepálinka erősebb nálam. Ha egyszer el-kezdem, nem tudom abbahagyni... - Caramon hirtelen elhallgatott, arcára zavart döbbenet ült ki. - Csak nem azt akarod mondani, hogy te is ugyanígy?...
- Lehet, hogy nem tudnék ellenállni a kísértésnek - suttogta Raistlin csendesen.
- De hát te is tudod, mi lesz... Szükségünk lesz a hatalmadra.
- Palin majd segít - mondta Raistlin.
A vér kifutott Caramon arcából. Sápadtan, és aggódva nézett testvérére.
- Ezt nem gondolhatod komolyan, Raist. Túl fiatal még, és nem elég tapasztalt.
- Akkoriban nekem sem volt túl sok tapasztalatom - jegyezte meg Raistlin. - Még nekem sem.
Caramon hangosan nyelt.
- Igen, de te... Szóval tudod, te ...
- En nem voltam egyedül? - Raistlin gúnyosan elmosolyodott. - Valóban voltak segítőtársaim. Fistandantilus mellettem állt. Palin sem fog magára maradni. Ő sem... - Újra görcsös köhögésbe kezdett, és visszasüppedt a székébe. - De ne aggódj, egyetlen fivérem. Palinnak is lesz lehetősége választani, mint ahogy nekem is volt.
Caramont ez a tudás cseppet sem nyugtatta meg. Otthagyta ikertestvérét az asztalnál, aki azt figyelte, hogyan bontakozik ki az éjszakából a hajnal, mely a nyár lángjaival izzott.
Amikor Palin lejött az emeletről, hogy megreggelizzen, odalent hatalmas felfordulás fogadta. Az anyja a pultnál állt, és éppen meleg gyümölcskenyeret szele-telt, amit mindig akkor sütött, amikor a családból valaki útra készült. A fiúk maguk között csak "útikenyérnek" hívták, mivel hosszú úton eszegették, de - ahogy egyszer a legidősebb testvér, Sturm egyszer viccesen megjegyezte - olyan száraz volt, hogy macskakőként is megállta volna a helyét.
Az illat élénk és fájó emlékeket idézett. Palin kénytelen volt megállni a lépcsőn, és a Mágusbotra támaszkodva megvárni, hogy a szemeit hirtelen elfutó könnyek kissé alábbhagyjanak, és elmúljon ez a torokszorító érzés. Amikor leért, éppen fel-tűnt Caramon egy hátizsákkal, amit rögtön le is rakott a bejárat mellé.
- Apám - nézett rá csodálkozva Palin -, te is velünk tartasz Wayrethbe?
- Nem, Palin, apád csak engem fog elkísérni Wayrethbe - fordult felé Raistlin. - Orülök, hogy már fenn vagy, éppen arra készültem, hogy felkeltselek.
- Én is veletek akarok menni - követelte Palin. - Már teljesen jól vagyok. A vállarn még fáj egy kicsit, de ma reggel több kenőcsöt raktam rá, és a seb szépen gyógyul...
- A.«1 - -. 1.
- Csak egy karcolás, amit útközben szerzett. Semmi komoly - nyugtatta meg Raistlin.
- Ezt majd én döntöm el. Caramon szeleteld fel a maradék kenyeret, és csomagold be. Ami pedig téged illet, fiatalember, ülj csak le valahová, ahol alaposan szemügyre vehetlek. Csodálkoztam is tegnap este, hogy nem vetted le a kö-penyedet.
- Anya! - Palin érezte, hogy a vér az arcába szalad. Szégyenkező pillantást vetett nagybátyjára. - Tényleg semmi komoly, hidd el. Kár ekkora felhajtást csapni.
- Tika - vágott közbe Caramon -, erre most igazán nincs idő.
Az asszony megfordult, és csípőre tett kézzel megkérdezte.
- Talán sárkányok támadnak ránk az elkövetkező öt percben, Caramon Majere?
- Hát azt azért nem - kezdte Caramon -, de...

- Akkor hát van idő. - Tika egy székbe parancsolta fiát. Ülj csak le, fiatalember, hadd lássam azt a vállat. Mit csináltál a véres ruháiddal? Az ágyad alá dugtad őket, mint kiskorodban?
Palin csak a szemeivel rimánkodott erősítésért, de apja inkább visszavonulót fújt. Nagybátyja arcán halvány mosollyal leült Palinnal szemben.
- El kell hogy igazítsalak, öcsém. Egyébiránt, néha kifejezetten kellemes, ha „csapnak egy kis felhajtást' az ember körül - jegyezte meg Raistlin.
Caramon kezében megállt a kés, hitetlenkedve nézett fivérére. Markáns arcán szomorkás mosollyal nekifogott, hogy begyömöszölje a szeleteket a zsákba. Palin lehúzta a válláról a köpenyt, és megadta magát az anyai törődésnek. Tika fontoskodva szuszogott, miközben megtapogatta és alaposan szemügyre
vette a sebet, majd bólintott.
- Tényleg szépen gyógyul, de ki kell tisztítani. Beleragadt néhány szál a kötésből. Egy pillanat és jövök - ezzel kisietett a konyhába forró vízért és tiszta kötésért.
- Most pedig elmondom mi lesz a teendőd, fiatal barátom - kezdte Raistlin.
- Míg apáddal Wayrethbe megyünk, te térj vissza Palanthasba...
Palin szája tiltakozásra nyílt.
- Azt a lányt, akit említettél - folytatta Raistlin -, aki azt állítja, hogy a lánynyom, őt kell felkutatnod.
Palin lenyelte a tiltakozó szavakat.
- Igenis, bácsikám! - vágta rá olyan gyorsan, és lelkesen, hogy apja felemelte tekintetét, és hosszan, kutatóan figyelte fiát. - Szóval hiszel neki?
- Nem - felelte Raistlin hidegen -, de az Irdával való kapcsolata kíváncsivá tett.
- Megtalálom neked, bárhol legyen is, bácsikám - lelkendezett Palin, nem véve tudomást apja vigyorgásáról, és elismerő füttyentéséről -, de biztos vagy benne, hogy még mindig Palanthasban van?
- Dalamar tájékoztatása szerint nem hagyta el a várost. A társa, a varázslónő kapcsolatban áll vele, és azt is meg tudja neked mondani, hogy pontosan hol találhatod meg.
- Látom, ti ezt már jól megbeszéltétek, engem miért nem avattatok be?
- Épp aludtál - mondta Raistlin. - Nem akartunk zavarni. Még valami - bele-nyúlt fekete köpenye egyik zsebébe, és egy teljesen közönségesnek tűnő gyűrűt vett elő, azt, amelyik néhány napja az Ushához tett útját segítette, és átnyújtotta
- Dalamar - ismételte Palin egy sóhaj kíséretében. Úgy vette át a gyűrűt, hogy rá sem nézett, és a zsebébe süllyesztette. - Mivel én magam nem lennék rá képes. De te, bácsikám. Neked hatalmadban van a Tér és Idő Hídja varázslat. Anynyira szeretném legalább hallani, még ha egy szót sem értek belőle. Mi az, apa? Mit akarsz mondani?
Palin csak lassan ébredt rá, hogy apja haragos tekintettel csóválja a fejét.
- A bácsikád nem érzi jól magát ma reggel - mondta szigorúan Caramon. - Tedd azt, amit mond, és ne zaklasd tovább.
Palinnak feltűnt, hogy Raistlin valóban nagyon sápadt.
- Nem akartalak... Mármint, ha rosszul érzed magad...
- Teljesen jól vagyok - vágott vissza Raistlin. - Legalább olyan jól, mint bár-mikor máskor. Jogod van megtudni az igazságot. Nincs már varázserőm, fiatal barátom. Elvették tőlem. Ez volt az ára, hogy visszatérhessek a létezésnek erre a síkjára.
- Ráadásul nem is akartál visszatérni. Csakis miattam jöttél. Bácsikám, én...
- Ne merj sajnálni! - mordult rá Raistlin. Aranyló szemei vadul szikráztak, tüzesebben, mint a nap.
Palin riadtan elhallgatott.
- Én ezt bóknak veszem - felelte Raistlin immár higgadtabban. - Annak a jele, hogy még mindig tart tőlem. De elég a szóból. Caramon ideje indulnunk. Menj, búcsúzz el Tikától, és köszönd meg neki a nevemben a szíves vendéglátást. Szeretnék pár szót váltani Palinnal négyszemközt.
- Rendben, Raist - mondta Caramon, de nem mozdult. Bizonytalanul nézett a fiára.
- Menj, csak Caramon - ismételte Raistlin. Még valamit hozzá akart tenni, de szavait beléfojtotta egy újabb köhögésroham. -,Menj! - zihálta. - Látod, hogy már megint kihozol a sodromból.

A férfi tétovázott még egy pillanatig, A fiára nézett, majd Raistlinre, aztán vonakodva elindult a konyha felé.
Amint magukra maradtak, Raistlin megkérte Palint, hogy húzódjon közelebb. Suttogva beszélt, torkát teljesen kiszárította a köhögés.
- Ha megtaláltad azt a lányt, hogy is hívják?... Nem jut eszembe a neve.
- Usha - suttogta Palin gyengéden.
- Ne szakíts félbe! Örülök, ha arra marad elég levegőm, hogy a mondandóm végére érjek. Szóval, ha megtaláltad, hozd el magaddal a Nagykönyvtárba. Ott találkozunk majd holnap, Nyárközép éjjelén, pontosan éjfélkor.
- Megértettem. , bácsikám - felelte higgadtan Palin. - Nyárközép éjjelén éjfél-

Raistlin láthatóan megnyugodott, felszabadultabban lélegzett.
- És most, fiatal barátom, itt az ideje, hogy te is búcsút végy, és útnak indulj. A gyűrűt könnyedén tudod. majd használni. Csak képzeld magad elé Palanthast, és a varázslat odarepít
- Rendben, bácsikám - mondta Palin, és keserűen hozzátette. - Persze hogy könnye használni. Nem is tudnám, mit kezdjek vele, ha bonyolultabb lenne.
Raistlin egy percig némán figyelte, majd kinyújtotta csontos kezét, mely meg-Pihent Palin csupasz vállán. Az mestermágus érintése természetellenesen forró volt, szinte égetett. A fiú összerándult, de nyugalmat erőltetett magára, amint a vézna ujjak a húsába mélyedtek. Raistlin egészen közel hatolt hozzá. és Palin az
- A lehetőséget neked is felajánlják. Te is választhatsz majd.
- De mikor? - Palin megragadta nagybátyja kezét. - Hamarosan? Honnan tudom majd?
- Nem árulhatok el többet. - Raistlin kiegyenesedett ültében, és elhúzódott. - Már így is többet mondtam, mint amennyit szabad lett volna. Válassz bölcsen, fiatal barátom.
- Úgy fogok - jelentette ki Palin immár állva. - Sokat gondolkodtam már rajta és meghoztam a döntést.
- Örülök neki - mondta Raistlin, arcán fagyos mosollyal. A hideg végigfutott Palinon, szinte érezte az átkozott penge érintését a bőrén.
Köpenyét sérült vállára terítette.
- És most hívd ide apádat, fiatal barátom - utasította Raistlin. - Múlik az idő és mi csak egy helyben topogunk.

testvérek. (Újjra együtt
Valaha régen, Istár Papkirályának uralkodása alatt, a világot a jó erői irányították - legalábbis ők ezt állították magukról. Néhányan ugyan megkérdőjelezték, hogy az előítélet, a türelmetlenség, a gyűlölet és az üldöztetés valóban Paladine erényei közé tartoznak-e, de a Papkirály finom és drága szövetekkel leplezte ezeket a bűnöket. Olyan tökéletesen, hogy a végén már maga sem látta meg a mögöttük rejlő korrupciót.
Ő és követői mindenkitől rettegtek, aki valamiben is különbözött tőlük, a hosszú, és napról napra bővülő lista élén pedig a varázserővel rendelkezők álltak. Seregek támadtak a varázstudókra, függetlenül attól, hogy azok jó vagy rossz szándékúak voltak. Tornyaikat lerombolták, iskoláikat felgyújtották, őket magukat, pedig vagy megkövezték, vagy máglyára juttatták. A varázslók, bár hatalmukban állt volna szembeszállni a támadókkal, tudták, hogy ez csak még nagyobb öldökléshez és vérontáshoz vezetne. Ezért inkább a meghátrálást választották. Elzárkóztak a világtól, és az egyetlen biztonságos helyen, a Ősmágia Tornyában, Wayrethben bújtak meg.
Most is ide tartottak a varázslók, csak éppen nem az - úgymond - világosság erői elől menekültek. Most a sötét erők fenyegetése kényszerítette őket bujdosásra.
Azt mondják, ha keresed a Tornyot, soha sem találhatod meg. A Torony fog rádtalálni, és hogy milyen lesz a találkozás kimenetele, csakis a szándékaidtól függ. Előfordulhat, hogy éjszaka egy réten merülsz álomba, és másnap reggel már egy rengeteg közepén ébredsz. És azt, hogy abban a rengetegben mi történik veled, egyes egyedül a Toronyban lakó mágusok döntik el.
Minden élőlény óvakodik tőle. Még a sárkányok is - függetlenül a pikkelyük színétől, vagy a céljaiktól - messzire elkerülik. Az a fekete sárkány sem volt hajlandó a közvetlen közelébe merészkedni, melyet Dalamar küldött, hogy Raistlint és Caramont elhozza a Kharolis-hegységen túlra, a Toronyhoz.

A sárkány, miután letette utasait, láthatóan türelmetlenül, nyugtalanul várakozott, szárnyaival csapkodott, nyakát nyújtogatta, a levegőbe szaglászott, és bár-mit is érzett, nem úgy tűnt, hogy az a kedvére való lett volna. A földet kaparta, szemét Raistlinre függesztette, és idegesen várta, hogy indulhasson végre, persze végig ügyelve arra, nehogy viselkedése tiszteletlenségnek hasson a mester-mágussal szemben. Caramon kisegítette testvérét a nyeregből, és lecsatolta a két hátizsákot. A sárkány felemelte a fejét, és vágyakozva pillantott az égre.
- Távozhatsz - mondta Raistlin a teremtménynek -, de ne menj messzire! Tartsd szemmel az utat. Ha. nem találnánk meg, amit keresünk, ismét igényt tártunk majd a szolgálatodra
A sárkány meghajtotta a fejét, és vörös szemei megvillantak. Kiterjesztette sötét szárnyait, és hátsó lábaival elrugaszkodott a földtől, a magasba emelkedett,
- Fúj! - panaszkodott Caramon grimaszolva, és undorodva hajította a földre a két zsákot. - Ezt a bűzt! Mint a kénköves pokol. Eszembe juttatja azt az időt, amikor Xak Tsarothban egy fekete sárkány fogságába estél, és hacsak Arany-hold és a Kék Kristálypálca nem lettek volna, mind otthagytuk volna a fogunkat.
- Valóban? Nem emlékszem - vetette oda Raistlin szórakozottan. Lehajolt és keresgélni kezdett a zsákjában, majd előhúzott két-három zacskót, melyeket még maga csomagolt el indulás előtt, és az övére akasztotta őket.
Caramon meglepetten bámult rá.
- Nem emlékszel? Bupura, a Főhólyagra, Zúgószél halálára és feltámadására? Meg...
Raistlin a poros úton állt, és egy kiszáradt gabonatábla kötötte le a figyelmét. Hosszasan és alaposan vizsgálta, mintha keresne valamit, amit láthatóan nem talál. Összeráncolta a homlokát, ajkait összeszorította, majd megrázta a fejét.
- Az idő - motyogta -, fogy az idő. Mit szerencsétlenkednek azok ott a Toronyban?
- Te tényleg nem emlékszel Xak Tsarothra, semmire sem? - hüledezett tovább Caramon.
Raistlin fivére felé fordult.
- Mit is kérdeztél? Ja, a háború - morogta, és megvonta a vállát. - Valami rémlik, most hogy így mondod, de az egész olyan, mintha valaki mással történt volna, nem is velem.
Caramon szomorúan, nyugtalanul figyelte testvérét. Raistlin ismét megvonta a vállát, és elfordult.
- Vannak ennél sokkal égetőbb problémáink is, egyetlen fivérem. Nem találom az erdőt.
- Nekem úgy tűnik, soha sincs itt, amikor szükség lenne rá - zsörtölődött Caramon. - Szerintem csináljunk úgy, mintha nem is keresnénk. Fogadjunk, hogy rögtön a kellős közepén találjuk majd magunkat. Kíváncsi volnék, van-e valami patak a közelben. Mármint olyan, ami még nem száradt ki. Le akarom mosni ezt a sárkánybűzt magamról, mielőtt elhányom magam.
Caramon körbetekintett.
- Nézd Raist! Mit gondolsz? Talán annak a facsoportnak a közelében. Látod? Ahol az a szomorúfűz is áll. A fűzfák szeretik a nedvességet. Mi lenne, ha arra-felé indulnánk.
- Miért ne? Úgy tűnik, teljesen mindegy, hogy merre megyünk - motyogta Raistlin fanyar mosollyal a szája szélén.
A testvérpár letért az útról, és elindult a mezőn át. A haladás nem volt könnyű. A kiszikkadt földből előmeredő halott, kiszáradt kalászok áthatoltak Caramon csizmájának bőrtalpán, és bele-beletéptek Raistlin köpenyének szegélyébe. A késő délutáni hőség már szinte fullasztó volt, a nap pedig könyörtelenül tűzött le rájuk. A por amit menet közben felvertek ismét köhögésre ingerelte a varázs-lót, és hogy el ne essen, kénytelen volt testvére vállára támaszkodni.
- Várj meg itt - kérte Caramon végül, mikor már félúton jártak a liget felé. - Majd egyedül megyek.
Raistlin köhögött, megrázta a fejét, majd megragadta fivére karját.
- Mi a baj? - kérdezte kíváncsian Caramon.
Raistlin levegőért kapkodott, végül suttogva sikerült kinyögnie.
- Psszt! Hallottam valamit. - Caramon gyorsan körülnézett.Hangokat. A fák felől. - Raistlin hörögve kapkodott levegő után.
- Túl nagy itt a por - aggodalmaskodott Caramon. - Most mit tegyünk? Viszszafordulunk?
- Nem, testvérem, az még gyanúsabb lenne. Akkora zajt csaptunk, mint egy kisebb törpesereg. Láttak és hallottak bennünket. Most azonban rajtunk a sor. Szívesen megnézném magamnak azokat, akik eddig minket figyeltek.
- Valószínűleg a szántóföld tulajdonosa az. - Keze az oldalára csúszott. Feltűnés nélkül meglazította a kardját a hüvelyében.
- Mit keresne az itt? Az elszáradt termést jött volna ieazatni? - kérdezte Raistlin epésen. -

Tévedsz. Valami oka kell, hogy legyen, hogy Wayreth Erdeje távol tartja magát tőlünk, amikor tudja, hogy milyen nagy szükségem lenne arra, hogy bejussak. Úgy sejtem, hogy ott megtalálhatjuk ezt az okot.

- Bárcsak meglenne a varázserőd - dörmögte Caramon, miközben tovább csörtettek a kiszáradt mezőn át. - Már nem úgy forgatom a kardot, mint valaha.

- Nem számít. Nem sok hasznát vennénk a kardodnak velük szemben. Egyébként nem vagyok teljesen védtelen. Számítottam rá, hogy nem mennek majd simán a dolgok. - Miközben beszélt, Raistlin benyúlt az egyik zacskóba. - Á, nem tévedtem. Nézd csak! Azoknak a fáknak az árnyékában.

Caramon hunyorogva fordult a mutatott irányba.

- Már a szemeim sem a régiek. Mit látsz?

- Tövislovagok, Takhisis szürkeköpenyes mágusai. Összesen hatan.

- Szakadna rájuk... - káromkodott halkan Caramon. - Akkor most mihez kezdünk? - fordult fivéréhez.

Raistlin mélyen a szemébe húzta fekete csuklyáját.

- Az eszünket használjuk a nyers erő helyett. Azaz te szépen csendben maradsz, és hagyod, hogy én beszéljek.

- Rendben, Raist - egyezett bele a tervbe vigyorogva Caramon. - Akárcsak a régi szép időkben.

- Sokkal inkább, mint gondolnád - jegyezte meg halkan Raistlin. - Sokkal inkább.

A páros folytatta útját, a mágus Caramon bal karjára támaszkodva szabadon hagyva fegyverforgató kezét. Beléptek a ligetbe.

A szürke lovagok már várták őket. Felemelkedve a földről, ahol eddig ültek egy félkört alkottak, amely szinte azonnal bezárult a testvérek körül. Raistlin felnézett és meglepettséget színlelt.

- Üdvözletem, testvéreim. Hát ti hogy kerültök ide? - elengedte bátyja karját, és mindkét kezét sötét köpenye ujjába csúsztatta. A mágusok feszülten figyelték. Mivel azonban Raistlin kezei nem moccantak, és mivel "testvéreinek" szólította a lovagokat, láthatóan megkönnyebbültek valamelyest.

- Üdvözlet, feketeköpenyes testvérem - viszonozta a megszólítást a lovagok egyike, egy nő. - Lillith Árnymester vagyok. Mi dolgotok errefelé?

- Ha jól sejtem, hasonló céllal jöttünk, mi ti. Wayreth Erdejét keressük. A szürke lovagok gyanakodva összenéztek. Az Árnymester, aki nyilvánvalóan a vezetőjük volt, ismét megszólalt.

- Azt a hírt kaptuk, hogy Sötét Dalamar összehívja a Varázslók Tanácsát. Mi is részt szeretnénk venni rajta.

- Ugy is van jól - felelte Raistlin. - Sok megdöbbentő dolgot hallanátok és sok időszerű figyelmeztetést. Már ha valóban íl veltek. a7nnhan 1r4+1 o.. + ... e, a közelben - kérdezte, és érdeklődve tekintett körül. - Húsz? Száz? Úgy vélitek elegen vagytok ahhoz, hogy elfoglaljátok a tornyot?

- Tévesen ítélsz meg minket - felelte higgadtan az Árnymester. Nem jelentünk veszélyt rád, a testvérünkre nézve, barátom. - Lillith meghajolt, Raistlin hason-lóképp, majd a szürkeköpenyes kiegyenesedett, folytatta a beszélgetést, tekintetével azonban egész idő alatt feszülten figyelte Raístlint, azon igyekezve, hogy megpillantsa a csuklya alá rejtett arcot. - Mit értesz időszerű figyelmeztetések alatt? Figyelmeztetések? Mivel kapcsolatban?

- Veszély közeleg. Végső pusztulás. Biztos halál - mondta nyugodtan Raistlin.

Az Árnymester döbbenten meredt rá, majd kitört belőle a nevetés.

- Bennünket akarsz megfélemlíteni? Ansalon urait? Rendkívül mulatságos. Ezt üzenem Dalamarnak is, ha esetleg találkozol vele.

- Szó sincs fenyegetésről - tiltakozott Raistlin. - Ez a jövő. Engem nem Dalamar küldött. Caramon, te meg mit ácsorogsz ilyen tétován. Vízért jöttél vagy nem? Menj, és töltsd meg a kulacsod.

- Caramon! - ismételte Lillith, és odafordult, hogy jobban szemügyre vehesse. - Caramon Majere?

- Az volnék - vetette oda mogorván a megszólított, miután bizonytalan pillantást vetett Raistlinre.

Nem szívesen hagyta magára testvérét, de szót fogadott, arra azonban ügyelt, hogy állandóan szemmel tartsa a szürke lovagokat. Oldalazva lépdelt, a dombról lefelé haladtában, útja a keskeny patak felé vezetett, mely alig volt több, mint egy vékonyan csordogáló zavaros vizű erecske. Előhúzta a kulacsot, és lehajolt, hogy megtöltse.

Raistlin, aki már nem támaszkodhatott testvérére, közelebb lépett az óriási fűzfához, és nekivetette a hátát.
- Caramon Majere, a Dárdaháború híres-neves hőse - suttogta az Árnymester és figyelme ismét Raistlinre irányult. - egy feketeköpenyes varázsló társaságában utazgatva. Ez felettébb különös.
Raistlin előhúzta kezét köpönyege ujjából, és hátravetette a csuklyáját.
- Én nem találok semmi különöset abban, ha testvérek együtt utazgatnak.
Caramon, aki épp ekkor nézett testvérére, elejtette a kulacsot. Raistlin arca már nem aranyszínű volt, hanem csontfehér, a kezén a bőr szintúgy. Az ajkai kékes színűek, a homokóra szemek zöldes szemgödrök mélyéről tekintettek elő.
Az Árnymesternek elállt a lélegzete, és hátrahőkölt.
- Raistlin Majere! Chemosh nevére! - sikoltott fel. - Hiszen te meghaltál!
- Így igaz - helyeselt Raistlin csendesen. - És most mégis itt állok előtted. Nyugodtan érints meg - vékony, hamuszürke kezét a szürkeköpenyes felé nyújtotta.
- Ne közelíts! - csattant rá, és egy ezüst koponyát formázó talizmánt húzott elő, melyet ezüstnyakláncon viselt a nyakában. A többi szürke lovag varázskomponenseket és tekercseket cibált elő tarsolyaiból.
- Hagyjátok a varázslataitokat - vetette oda megvetően Raistlin. - Nem akar-lak benneteket bántani. Mint már említettem, csak azért jöttem, hogy figyelmeztesselek benneteket. Királynőnk maga küldött.
- Takhisis küldöttje lennél? - kérdezte a nő hitetlenkedve.
- Ki másé? - kérdezett vissza kihívóan Raistlin. - Ki másnak áll hatalmában, L,, in.rtl»t~tl ~r~ lnllrPm rt tsethrirtrinhr 7riai Ha (-léc, hölrSek vaavtok. most
- És mit kellene a Hadúrnak mondanunk? - az Árnymester a kezdeti döbbenet után kezdte visszanyerni lélekjelenlétét. Szúrós szemmel fürkészte Raistlint.
Caramon, miután felszedte a kulacsot, egyik kezével újra tölteni kezdte, a másikat azonban a kardja markolatának közelében tartotta.
- Azt üzenem Ariakannak - kezdte Raistlin. - Hogy csak látszólag aratott győzelmet. Most, diadala pillanatában nagyobb veszély fenyegeti, mint valaha. Mondjátok meg neki, hogy vigyázzon, ne hagyja el ébersége, százszorosan is szüksége van most rá. Tekintsen Észak felé, mert a végzet abból az irányból érkezik majd.
- Honnan? Solamnia lovagjaira gondolsz? - gúnyolódott Lillith. - A túlélők megadták magukat nekünk, és most rabok a saját börtöneikben. Igazán nem hinném...
- Kételkedni mersz Királynőd szavaiban? - szisszent fel Raistlin, kezeit előre-lendítette, összeszorított öklei hirtelen kinyíltak. - Légy hát tanúja hatalmának!
Egy vakító villanás, melyet hatalmas robbanás követett, csapott a szürke lovagok közé, akik villámgyorsan kapták a szemük elé a karjukat. Vezetőjük, az Árnymester elveszítette egyensúlyát, megcsúszott, és meg sem állt a lejtő feléig. Zöldesfekete, szúrós szagú füstfelhő lebegett a forró, mozdulatlan levegőben. Mire a füst végre eloszlott, Raistlin nyomtalanul eltűnt. Ahol korábban állt, csak egy kiégett folt maradt a fűben.
Caramon újra elejtette a kulacsot.
Lillith feltámaszkodott. Látszott, hogy megrázták az események, bár megpróbálta leplezni idegességét. A többiek körégyűltek, ügyelve arra, hogy a kiégett helyet a fűben nagy ívben elkerüljék.
- Most mit tegyünk, Árnymester? - kérdezte az egyik mágus.
- Ez a Királynőnk üzenete volt! Azonnal el kell futtatnunk Ariakan Hadúrhoz - mondta egy másik.
- Ezzel én is tisztában vagyok - ripakodott rá Lillith. Hagyjatok gondolkodni. Gyanakodva szemlélte a kiégett foltot a fűben, majd Caramonra pillantott, aki a patakocskában állt, és hol ide, hol oda fordulva döbbenten bámult körbe. Kénes bűz terjengett a levegőben.
Az Arnymester összevonta a szemöldökét.
- Hová tűnt a fivéred? - követelőzött.
Caramon megvakarta a fejét.
- Az öreg ördög se tudja, asszonyom - morogta.
Lillith még hosszasan figyelte, szemei összeszűkültek.
- Van egy olyan érzésem, hogy ez az egész csak valamiféle trükk. De - kezét fel-emelte, hogy leintse az alárendeltjeiből feltörni készülő kiáltásokat - akár trükk, akár nem, Ariakan Hadurat figyelmeztetnünk kell, hogy Raistlin Majere vissza-tért a halandók közé. Lehetséges, hogy valóban

Királynőnk küldöttje. Az is lehet, hogy saját céljai vezetik, mint ahogy korábban mindig. Akárhogy is, még sok kellemetlenséget okozhat.
Az Arnymester a csupasz mezőn túlra tekintett, abba az irányba, ahol állítólag a Wayreth Tornya van.
- Ha pedig Raistlin Majere visszatért a túlvilágról, biztosak lehetünk abban is, hogy az unokaöccse, Palin is itt van valahol. Már így is túl sok időt pocsékoltunk el, ideje indulnunk - jelentette ki. Karjával kecses kört írt le a feje felett, és eltűnt.
A többi Tövislovag is nekikészült, hogy kövesse. Még elrv utolsó. balseite-

keteköpenyes varázsló állt, majd elmondták varázsigéiket, és egyenként köd-

dé váltak.
Caramon kigázolt a patakból. A kezeit maga előtt tartva a levegőben tapogató-

zott.
- Raist - suttogta és zavartan remegő hangjába csodálat vegyült. - Raist, hol vagy? Ugye... nem hagysz itt, ugye?... Ugye nem, Raist?
- Itt vagyok, fivérem - érkezett egy hang, mely mintha elfojtott nevetéssel lett volna teli. - Örülnék, ha segítenél végre.
Caramon felnézett, és a döbbenettől elállt a lélegzete. A fűzfa beszélt hozzá!
- A fa belsejében, te szerencsétlen! Erre gyere!
- Belül?! - Caramon sietősen megkerülte a fát, és megállt az elszenesedett folt mellett. Tétován hajtotta szét a fa hosszú, lelógó ágait.
A fűzfa masszív törzséből egy vézna fehér kéz integetett türelmetlenül. Caramon megkönnyebbülten fellélegzett.
- Raist! Hát élsz! De... - újra elbizonytalanodott -, hogy kerülsz a fába? Raistlin felhorkant, de tisztán hallatszott, mennyire meg van elégedve magával.
- Hiddukkel, a Csaló nevére! Nehogy azt mond, hogy te is bedőltél ennek az ócska trükknek! Gyere már, és segíts! Valamibe beakadtam, és most moccanni sem tudok.
Caramon szívéről nagy kő esett le, amikor fivére kezét megfogva meleg, élettől lüktető bőrt érinthetett. Tovább tapogatózott felfelé a karon, míg meg nem találta testvérét, aki a fa törzséből kukucskált kifelé egy kis résen keresztül.
Amikor Caramon végre megértette, hogy mi történt, harsogó nevetésben tört ki, bár hangjában még ott bujkált az előbbi rémület árnyéka,
- Néha a frászt hozod rám, Raist! Ha láttad volna azokat a szürke lovagokat... Volt, amelyiknek a köpenye is elsápadt. Várj, ne mozogj! Látom már mi a gond. Beszorult a csuklyád. Egy kicsit hajolj előre! Nem fér be a kezem... Még egy ki-
csit... Megvan!
Raistlin előbukkant a fa belsejéből, és nekifogott, hogy leporolja ruhájáról a ráragadt piszkot, és pókhálót, valamint hogy kiszedegesse hószín hajába gubancolódott kéregdarabkákat.
Caramon büszkén figyelte a flvérét.
- Hát ez aztán nem volt semmi! A fehér festék, meg a többi. Mikor csináltad?
- Még amikor a sárkány hátán utaztunk - válaszolta Raistlin önelégülten. - Gyere, segíts le a patakhoz, muszáj lemosnom magamról. Már kezd viszketni.
Egymást támogatva leereszkedtek a patakmederbe. Caramon felemelte a kulacsot, Raistlin pedig megmosakodott. Az élőhalottak húsának színét idéző fes-
ték tovasodródott a kis patak csobogó vizével.
- Meg kell hagyni, elég élethű volt. Már azt hittem, visszatért a varázserőd - mondta Caramon.

- Pontosabban azt hitted, hogy hazudtam az elvesztésével kapcsolatban - vágott vissza keserűen Raistlin.
- Ez nem igaz, Raist! - tiltakozott Caramon, kicsit talán túlságosan is hevesen. - De komolyan! Csak tudod... szóval... igazán elárulhattál volna valamit arról, hogy mire készülsz.
Raistlin elmosolyodott, majd megrázta a fejét.
- Nem túl jól színlelsz, egyetlen fivérem. Egy pillantás elég lett volna a becsüt..4- Iro ArncmtretPr a.7nnnal ráönt vnlna az igazságra. Azt hiszem,- De akkor miért nem maradt itt, hogy megbizonyosodjon róla.
- Mert tökéletes ürügyet adtam neki, hogy csorbítatlan méltósággal vonulhasson vissza. Tudniillik ezek a szürkeköpenyesek azt tervezték, hogy megtámadják a wayreth-i Tornyot. Azt hitték, hogy észrevétlenül bejuthatnak az erdőbe. - Raistlin felszegte a fejét, és feszülten figyelve körbetekintett. - Igen, érzem a mágiát a levegőben. Többféle varázslattal is megpróbálkoztak, hogy megtalálják az erdőbe vezető utat. De nem jártak szerencsével. Kétlem, hogy az Árnymester szívesen járult volna Ariakan színe elé azzal, hogy kudarcot vallottak. De így más-fajta hírekkel térhet visszatud.
- És te ezt mindvégig tad! - Caramon csodálattal nézett fivérére. - Már az-előtt is, hogy idejöttél volna!
- Ezt azért nem mondanám - felelte Raistlin, majd néhány pillanatra újra el-fogta a köhögés. - Ne ácsorogj már ott! Segíts felmennem erre a dombra. Tudtam, hogy gondok lehetnek az úton, ezért jó előre felkészültem. Ennyi az egész. Palin elmesélt párat az érdekesebb legendák körül, amelyek rólam keringenek, és úgy döntöttem, hogy könnyű lesz kihasználni az ezekből adódó előnyöket. Egy kevés fehér festék az arcomra és a kezeimre, valamennyi szénpor, pár csepp Tika pisztácia krémjéből a szemeim alá, egy marék villámpor, és - láss csodát!
- kész is van a Halott Varázsló Nagy Visszatérése az Alvilágból.
- Ezt még talán magamtól is kitaláltam volna. De az a mutatvány, amikor el-tűntél, az egyszerűen nem fér a fejembe. - Caramon felsegítette testvérét a kisebb emelkedőn.
- Ja, az még engem is meglepett - Raistlin visszatért a fához, és a belsejébe mutatott. - Eredetileg nem is volt betervezve, csak amikor nekidőltem a fának, akkor tűnt fel, hogy egy széles repedés fut rajta végig. Óvatosan odapillantottam, és észrevettem, hogy a törzs nagy része üreges. A gyomok odabent arra utalnak, hogy a környékbeli gyerekek itt bújócskázhattak. Nem volt nehéz a robbanás és a füst leple alatt elrejtőznöm odabent. Sajnálatos módon kifelé már nem volt olyan egyszerű az út.
- Hát, csak annyit mondhatok... Mi a fene... Honnan a pokolból került ez ide?
- Caramon éppen előrehajolt, hogy szemügyre vegye a fűzfa belsejét, amikor kishíján beverte a fejét egy hatalmas tölgyfába, ami pillanatokkal azelőtt még nem volt ott. Balra fordult, és egy másik tölgyet pillantott meg. Jobbján pedig ott állt a harmadik is. A halott mező az elszáradt terméssel, sőt még a patak is nyomtalanul eltűnt. Caramon egy hatalmas, sötét rengeteg közepén találta magát.
- Nyugodj meg, egyetlen fivérem. Hát annyira régen volt már, hogy el is felejtetted? - Raistlin ismét összefonta karjait köpenye ujjában. - Wayreth Erdeje vége ránk talált.
A fák szétváltak, és egy ösvény tűnt elő, mely az erdő mélyére vezetett. Caramon bizalmatlanul nézte a fákat. Már több alkalommal is végigjárta ezt az utat, de egyáltalán nem idézett kellemes emlékeket.
- Raist, egyvalam.it nem értek. A szürke lovagok kinevették a figyelmeztetésedet. Ariakan Hadúr sem fogja komolyan venni az üzeneted. Nem fognak a mi oldaJunkon harcolni
- Dehogynem, fivérem - mondta Raistlin és felsóhajtott. - Hát nem veszéd észre, hogy már nincs egyik vagy másik oldal? Mindannyian együtt harcolunk, Vagy mindannyian együtt halunk meg.
~^ EgY percig némán álltak egymás mellett. A fák leveleinek zörgésében nyugta-
- Hát - szólalt meg végül Caramon, és erősen szorítva kardja markolatát rossz előérzettel bámult az előtte álló erdő mélyére -, azt hiszem, itt az ideje,
hogy elinduljunk.
Raistlin keze megpihent fivére karján.
- Innen egyedül megyek, Caramon. Te menj csak haza!
- Hagyjalak magadra? - tiltakozott a férfi. - Azt már nem!
- Testvérem - karolt bele gyengéden Raistlin -, újra előveszed a régi rossz szokásaidat. Köszönöm, hogy eddig elkísértél, de továbbiakban nincs szükségem rád. A te helyed a családod mellett, Vigasz lakói között van - szólt, és erő-sebben markolta testvére karját. - Vissza kell térned hozzájuk, hogy felkészíthesd őket a közelgő veszedelemre.
- Úgysem hisznek majd nekem - mondta tompán Caramon. - Abban sem vagyok biztos, hogy én el tudom hinni ezt az egészet.

- Majd kitalálsz valamit, testvérem - biztatta Raistlin halkan köhécselve, majd egy fehér vászondarabbal megtörölte száját. - Bízom benned.
- Igazan? - Caramon büszkén elpirult. - Majd úgy csinálom, mintha egy titkos ellenállási mozgalmat szerveznék, aztán majd...
- Jó, jó! - szakította félbe Raistlin. - De légy óvatos, nehogy a sötét lovagok felfüggesszék a mozgalmadat veled együtt. Most azonban indulnom kell. Már így is túl sok időt veszítettem. Keresd meg az utat. A sárkány már várni fog, hogy biztonságban hazavigyen.

Caramon láthatólag nagy gondban volt, de tudta, hogy nem érdemes szembeszállni testvére akaratával.
- Viszontlátunk még, Raist? - kérdezte reménykedve. Raistlin egy pillanatig késlekedett a válasszal, elgondolkodott.
- Nem ígérhetem - felelte végül.

Caramon tiltakozni próbált, de fivére felvillanó szeme láttán elhallgatott. Bólintott, megköszörülte a torkát, és vállára kanyarította a zsákját.
- Ugye azért vigyázni fogsz Palinra? - kérdezte lemondóan.

Raistlin keserű mosolyra húzta a száját.
- Igen, egyetlen fivérem. Ezt megígérem.5

(visszatérés Palanthasra.

cOaráEstárfak kicsiny boltja.

(Egy szürke lovag gyanúja

mikor a gyűrűből áradó mágia ködfelhője eloszlott, Palin egy város utcáján találta magát, melyben egy pillanatnyi tétovázás után Palanthasra ismert. Az Ősmágia Tornyának vérvörös minaretcsúcsai vészjóslóan ragyogtak a tündöklő napfényben. A közelben álló Paladine templomot homály borította, a fehér márvány csak halványan csillogott, mintha felhők vontak volna ködöt a templom köré. A vakítóan kék ég azonban felhőtlen volt.

Palin szétnézett az utcában, amelybe megérkezett. Szerencsére egy mellékutca volt, valószínűleg valahol a kereskedőnegyedben. Nem házak, hanem boltok szegélyezték a kikövezett utat. A járókelők közül jópáran megálltak és megbámulták, döbbenten hirtelen érkezésétől, majd miután észrevették a mágus fehér köpenyét, csupán nagy ívben kikerülték, és folytatták az útjukat. Palin gyorsan lehúzta az ujjáról a gyűrűt, zsebébe csúsztatta, és igyekezett a legkisebb feltűnést keltve odébbállni.

Csodálkozott a sok ember láttán, akik nyugodtan • sétáltak az utcán, mintha ez a nap is olyan lenne, mint a többi szorgos munkanap. Nem ilyennek képzelt egy a sötét lovagok által megszállt várost. Házaikba zárkózott emberekre számított, esetleg fegyveres alakulatokra utcai őrjáraton, rabszolgák csoportjaira, amint láncra verve menetelnek. Ehelyett asszonyokat látott, kik a piacra siettek, gyermekeik anyjuk szoknyájába kapaszkodtak. Műhelytulajdonosok siettek el mellette, most is, mint mindig, azt a látszatot keltve, mintha rendkívül sürgős dolguk lenne. Ott voltak persze a szokásos léhűtők és naplopók is, a részeges csavargók, akik naphosszat a kocsmák körül lebzseltek, és koldusok üldögéltek az utcasarkokon.

A város látszólag ugyanolyan volt, mint amilyennek Palin évekkel ezelőtti látogatása óta az emlékeiben őrizte, így felvetődött benne a kérdés, nem tévedett-e Raistlin. Talán mégsem foglalták el a várost Takhisis lovagjai. Teljesen összezavarodott. De a legfurcsább talán mégis az volt, hogy miért pont ennek a félreeső kis utcának a sarkára érkezett a gyűrű segítségével. Azt hitte, hogy a toronyban fog majd kiköt-

ni.

Nhért pont erre a helyre hozta a varázslat? Dalamarnak jó oka lehetett rá.

Palin alaposan megnézte az ajtók felett lógó cégéreket, annak reményében, hogy talán ebből majd kitalálhatja, hogy a város mely részén is van pontosan. Szinte azonnal megragadta a figyelmét valami, amiről úgy vélte, választ adhat előbbi kérdésére. Közvetlenül az utca túloldalán egy varázsbolt állt, mint azt a három holdat

egy ezüstöt, egy vöröset, és egy feketét - ábrázoló cégér is jelezte.

Arra gondolt, hogy ha Dalamar nem is ezzel a céllal küldte pont ide, ez a hely mindenképpen jó lesz kiindulópontnak - és ha már itt van, talán néhány vazázstárm,. . _ _

A varázsbolt ajtaja tárva-nyitva állt, szívélyesen várva az esetleg arra tévedőt, amiben nem is volt semmi szokatlan, hiszen piaci nap volt, kora délután, az utcán nyüzsögtek az emberek. Azt azonban már csodálta Palin, hogy nem látta az ilyen helyeken megszokott nagydarab őrt az ajtóban ácsorogni, akit rendszerint azzal a céllal állítottak oda, hogy távol tartsa a turistákat, a bámészkodókat és a

surranókat, mivel ezeket úgy vonzották az ilyesfajta boltok, mint a méheket a méz.
Palin belépett az ajtón, és várt egy pillanatig a küszöbön, amíg a szemei hozzászoktak a sötét árnyakhoz, a vakító napfény után. Ismerős illatok között érez-te magát, és kissé megkönnyebbült, hogy a szárított virágok édes illata majdnem elnyomta a mélyen meglapuló halál és rothadás bűzét, mely a penész dohos szagával, és régi bőr illatával keveredett.
A bolt nagy volt, és láthatóan jól ment az üzlet. Nem kevesebb, mint hat fából készült vitrint töltöttek meg a különböző gyűrűk és brosstűk, medálok és kristályok, karperecek és csuklóvédők. Volt köztük gyönyörű ugyanúgy, mint vissza-taszító, vagy egészen közönséges. Lombikok sorakoztak a polcokon, melyekben minden megtalálható volt, valamiféle sűrű folyadékban lebegő tarajos gőte szemektől kezdve egészen egy befőttes üvegig, melyben Palin medvecukrot vélt fel-fedezni. Mivel semmilyen varázslatot nem ismert, aminek ez utóbbi lett volna a komponense, arra a következtetésre jutott, hogy valószínűleg édesszájú varázs-lók számára tartották. A falak mentén hosszan sorakoztak a varázskönyvek, a kötésük színe és néhol a gerincbe vésett rúnák alapján csoportosítva. A poros szegletekbén tekercsek húzódtak meg, szépen átkötve különböző színű szalagokkal. Egy asztalon tekercstartók, bőr-, bársony- és közönséges vászonzacskók (a szegényebb mágusok részére), valamint egy kitűnő minőségű késkészlet feküdt közszemlére téve.
A boltban minden megvolt, csak a tulajdonos hiányzott.
A bolt hátsó részét egy vörös függöny választotta le. Feltételezve, hogy a boltos ott hátul tartózkodik, éppen ki akarta hívni, amikor valaki megszólalt közvetlenül a háta mögött.
- Amennyiben Jenna úrnőt keresi, ő éppen kiment néhány percre. Talán én is segíthetek.
Egy férfi állt Palin mellett, aki bár szürke mágusköpenyt viselt, oldalán kardot viselt.
Palin azonnal rájött, hogy egy Tövislovaggal áll szemben, aki valószínűleg mindeddig az ajtó mögötti árnyékban bújhatott meg.
Palin felismerte a bolt tulajdonosának nevét. Jenna úrnő egy nagyhatalmú vörösköpenyes varázslónő, és állítólag Dalamar szeretője.
- Köszönöm, de sajnos nem - mondta Palin udvariasan. - Megvárom, amíg Jenna úrnő visszatér. Lenne pár kérdésem hozzá egy varázslatkomponenssel kapcsolatban.
- Talán én is tudnék válaszolni a kérdéseire - ajánlkozott a szürke lovag.
- Kétlem - felelte erre Palin. - Az általam használt varázslatoknak semmi közük az ön által használtakhoz. Ha megbocsát, inkább megvárnám Jenna úrnőt. Menjen csak nyugodtan, gondolom éppen kifelé tartott, amikor beléptem.
- Nem készültem elmenni - ellenkezett a szürke lovag elégedetten, láthatóan élvezte a helyzetet. - Ide vagyok beosztva. Jut is eszembe, úgy hiszem, még nem írta alá a könyvet. Ha velem jönne egy pillanatra...
A szürke lovag egy kisebb íróasztalhoz vezette, amely a bejárat mellett balranalazott oldalakkal. Palin egy pillantást vetett rá, és egy sor nevet látott, melye-
ket egy jegyzék követett, ami úgy tetszett, hogy a cserékről és vásárlásokról adott felvilágosítást. Feltűnt neki, hogy viszonylag kevés volt a bejegyzés, és a legutóbbi két napja került a könyvbe.
- Itt írja alá! - mutatotta szürke lovag az egyik vonalra. - Sajnálom, de utána meg kell kérjem, hogy mutassa meg minden mágikus hatalommal bíró tulajdonát. Ne aggódjon, mindet vissza fogja kapni, azokat kivéve, melyek a csempészáruk listáján szerepelnek, vagyis amelyeket az államra nézve veszélyesnek
ítéltek. Amennyiben ilyeneket találnék, kötelességem elkobozni őket. De kárpótolva lesz elveszett javaiért.
Palin nem hitt a fülének.
- Veszélyes?... Elkobozza?... Ezt... ezt nem gondolhatja komolyan!
- Biztosíthatom, Fehér Mágus, hogy teljesen komolyan beszélek. Ez a törvény, és önnek kétségkívül tisztában kellett lennie ezzel, mielőtt belépett ide. Ugyan,
ugyan. Ha az őrök beengedték a városkapun, nem is lehet önnél semmi, ami túl-ságosan nagy hatalommal bírna.
Palin már majdnem kimondta, hogy nem a városkapun át jött, de még idejében észbekapott. Harcolhatna, de ugyan mivel? Rövid tőre mit sem ér a varázs-ló kardja ellen. És különben is, hogy jönnek ahhoz ezek a varázslók, hogy kardot viseljenek?! Krynnen mindeddig egy mágusnak sem volt szabad a kard és a
varázslat erejét együtt használnia! A Sötét Királynő kissé túl sokat enged meg az alattvalóinak!
Palin azt is biztosan tudta, hogy ez a lovag-varázsló hatalmasabb nála. Az egyet-len, amit tehetett, hogy belemegy a játékba, úgy tesz, mintha kész lenne együtt-

működni, és közben Solinarihoz imádkozik, hogy a lovagot ne érdekelje túlságosan a Mágusbot.
El is engedte a botot, hagyta, hogy nekiessen a pultnak, mintha valami teljesen értéktelen holmiról lenne szó, aztán színlelt vonakodással kezdte leoldani a zacskókat az övéről, előszedte a pár tekercstartót is, amit magánál hordott, majd az összes tárgyat szép sorjában lerakta az asztalra a szürke lovag elé.
Az azonban hozzájuk sem nyúlt, csak halkan néhány igét olvasott rájuk.
A szavak hatására mindegyik tekercs és zacskó valamilyen furcsa fényt kezdett sugározni, a tárgyak közül néhány halvány vöröses színben égett.
A lovag meggyőződvén arról, hogy valamennyi tárgy mágikus, utasította Palint, hogy ürítse ki a zacskók és a tekercstartók tartalmát az asztalra.
Palin kelletlenül ugyan, de végül is mindent úgy tett, ahogy a lovag mondta. Gyűrűk gurultak az asztalra, köztük az is, melyet Dalamartól kapott. Ezután ki-oldotta a szalagokat, és a tekercseket is előhúzta, majd bepillantást engedett a szürke lovagnak a varázslatokba. A lovag viselkedése felett érzett felháborodott-
sága percről percre nőtt, és vele az aggodalma is: mi lesz ha a szürke lovag a mágusbot iránt kezd érdeklődni?
Palin lopva körülnézett a boltban, mit is használhatna fegyverként, ha esetleg
arra lenne szüksége. A brosstűk és a többi varázstárgy mind lelakatolva feküdtek a vitrinekben, és kétségtelenül mágia is őrizte őket. Mellesleg azt sem tudta,
hogy mire valók, elképzelhető, hogy épp egy olyat kapna fel, mellyel többet árthat magának, mint a szürke lovagnak. Ugyanez állt a tekercsekre és a varázs-könyvekre is, nem volt ideje, hogy átlapozza őket.
Ha más választása nem is marad, egy lombikkal még mindig fejbevághatja,

A lovag éppen előrehajolva tanulmányozta Palin egyik kisebb varázskönyvét. Az ifjú fehérköpenyes araszolni kezdett a polc frányába, és már nyúlt az üvegért, amikor a lovag felnézett.
- Merre tart, ha szabad kérdeznem?
- Csak arra voltam kíváncsi, hogy vajon friss-e ez a majoránna - válaszolta
Palin miközben levette az üveget a polcról. Kihúzta a dugót és beleszagolt. - Jó-nak tűnik. Ön mit mond? Megszagolná?
A szürke lovag szúrós szemmel figyelte Palint
- Tegye le az üveget, és jöjjön ide. Ezeket itt megtartom - mutatott egy nagy halomra, melyben tekercsek és gyűrűk voltak, az is, amit Dalamaztól kapott -, ezeket itt visszakaphatja - az asztal másik felén csak a varázskönyve árválkodott két zacskó társaságában, az egyikben homok, a másikban denevérguanó

volt.
Palin elvörösödött mérgében, tiltakozni próbált, de a szürke lovag elfordult, és

a bot után nyúlt.
- És most lássuk ezt!
- Az csak egy közönséges vándorbot - kezdte Palin, bár az is nehezére esett,
hogy egy hangot is kinyögjön. - Láthatja, hogy nem vagyok magas rendű varázsló. Mit keresne nálam egy mágikus bot?
- Tényleg, mit? Azért ez egy meglehetősen szokatlan díszítés egy vándorboton... egy sárkánykarom, mely egy kristályt szorongat. Ugye nem bánja, ha közelebbről is megvizsgálom?
A szürke varázsló megismételte az előbbi varázslatot, azt amely majd felfedi a
bot mágikus képességeit, ugyanúgy, mint a többi tárgy esetében is, mielőtt a
szürke varázsló elkobozta volna őket.
Palin feszülten várta, hogy az árulkodó fényaura körbevegye a botot. Ha a lovag odanyúl, hogy megérintse, Palin már készenlétben fog állni, hogy rávesse magát a férfira, és a földre teperje.
De a bot még csak nem is derengett.

Palinnak a szája is tátva maradt a döbbenettől. A Mágusbot, talán a leghatalmasabb és legősibb varázstárgy egész Krynnen oly egyszerűen és ártatlanul állt ott a pultnak támasztva, mint valami kapanyél.
A szürke lovag a szemöldökét ráncolta. Biztos volt benne, hogy a bot mágikus, de nem szívesen ismerte volna be, hogy kételkedik a saját varázserejében. Gyanakodva szemlélte Palint, és azon gondolkodott, vajon kijátszotta-e őt valahogy ez a fiatal varázsló.
Ő csak ott álldogált karjait összefonva a köpenye ujjában, rosszallóan csóválva a fejét, és megjegyezte:
- Hát nem megmondtam?
- Való igaz - felelte a szürke lovag. A botot nézte, nyilvánvalóan azt fontolgatta, hogy talán újra meg kellene próbálnia, de arra is rájött, hogy ezzel mennyire nevetségessé tenné magát. Végül beérte azzal, hogy kioktatólag odavetette. - Ez a csinos kis botja még sok bajba keverheti, fiatalember. De ha mindenáron varázslósdit akar játszani, várjon a Szem Éjjeléig. Lehet, hogy összejön valami látványos mutatvány.
A sértés hallatán Palin arca lángra gyúlt, de megszólalni nem mert, vitába szállni a lovaggal pedig még kevésbé. Legyűrte tehát a büszkeségét, és azzal kárnfitntta magát. hoQv megpróbálta elképzelni, milyen képet vágna ez a lovag, ha

- írja alá! - lökte oda a szürke lovag Palin elé a könyvet. Az megragadta a toll-szárat, és már készült eleget tenni a kérésnek, amikor lépések zaja ütötte meg a fülét, köpeny suhogását hallotta, a levegő hirtelen megtelt valami drága pazfüm bódító illatával, így hátrafordult.
Egy nő, az egyik legelbűvölőbb és legegzotikusabb nő - akit palin valaha is látott - lépett be az ajtón. Vörös köpeny fedte a testét, drága selyem- és bársonyleplek aranyszálakkal szegélyezve. Parfümje egyértelműen arra szolgált, hogy elja azokat a kellemetl
en szagokat, melyeket néhány varázskomponens árasztott a bőr és ezüstfontból készült láncövön lógó ezüstös zacskók mélyéről
. Vonzó, nagyhatalmú és titokzatos is volt egyben, és amikor megérkezett, még a
ke lovag is kihúzta magát é
,s meghajolt előtte.
A hölgy egy pillanatra megállt, és kíváncsian tanulmányozta Palint.
- Hogy van, Varázsló Mester? Jenna vagyok a bolt tulajdonosa. Sajnálom
,
hogy nem voltam itt, amikor megérkezett, de a Hadúr házához hivattak. A szolgák egyike eltört egy értékes vázát, és engem kértek meg, hogy összeforrasszam. Kisstílű munka, melyet máskor vissza is utasítanék, de olyan kevés manapság a városban a varázstudó. Önért mit tehetek?
- Jenna úrnő - suttogta Palin. Hangjában őszinte csodálat csengett. - A nevem Pa...
- Palas! Palas Margoyle! - Jenna előresuhant, és megragadta a kezét. - Édes fiacskám, bocsáss meg, hogy nem ismertem rád rögtön. De hisz oly régen találkoztunk, és sokat változtál azóta. Mikor is láttuk egymást utoljára? Csaknem öt éve is van már. Akkor, amikor a vizsgádat tetted le. Most pedig visszatértél, hogy elsajátítsd a tekercsírás tudományát is, nem igaz? Egy kicsit talán korán érkeztél, de nem számít. Úgysincs túl sok dolgom manapság - tette hozzá, és egy hűvös pillantást küldött a lovag felé.
felé 'g 'olt belekarolt Palinba, és megindult vele a bolt elfüggönyzött hátsó része .
- Még nem írta alá a könyvet, asszonyom - ellenkezett a szürke lovag. Jenna megállt, és figyelmeztető pillantást vetett Palinra, amitől az megborzongott.
- Ja persze, a könyv - ismételte gúnyosan Jenna, és hátraperdült. - Más-különben hogy is tarthatnák számon Takhisis lovagjai, hogy ki látogat el hozzám, és az illető mit vesz. Nem mintha még annyian járnának ide vásárolni. Hamazosanösszeszedni!tönkremegyek, és senkinek sem kell többé beírnia a nevét abba a könyvbe. Ó! Nézzenek oda! Valaki kiborította a majoránnát. Palas, gyere segíts rábbanPalin őszótszórtfogadottszét. Nekiállt összeszedni a kevéske száraz levélkét, amit ko-

.
Jenna lehajolt, hogy segítsen neki, és közben halkan odasúgta:
hel
-yezteKöröznek téged. Parancsot adtak ki a letartóztatásodra.
Palin keze megremegett, és majdnem újra elszórta a leveleket. Végül mégis si-A került őket visszatenni az üvegbe, Jenna a helyére nyomta a dugót és a polcra .
- Menj, írd alá azt a könyvet, Palas, de siess! A laboratóriumomban leszek. A ggöny, mögött van a lejárat.
mágusnő eltűnt a függöny mögött. Palin még hallotta, ahogy lesietett a lépcsőn. Szédült . az idegességtől, vagy talán attól, hogy végre ismer4sre lelt. ígv vagv cső

pacát is ejtett. Ezután magán érezve a szürke lovag gyanakvó és bizalmatlan pillantását átlépett a függönyön, és majdnem lebukfencezett a lépcsőn, mely már szinte ott is volt a lába alatt. Hátrafordult, hogy behúzza a bársonyt maga mögött.
- Hagyja csak úgy! - utasította a szürke lovag, és odalépett, hogy áttegye őr-helyét a lépcsőnyíláshoz, ahonnan a laboratóriumba is lelátott, és a bejáratot is szemmel tarthatta.
Palin leült Jenna mellé, aki egy palatáblát húzott elő.
- A varázslatok tekercsekre való írásának előnyei, azt hiszem, egyértelműek - fogott neki hangos, okító hangnemben. - Nem kell, hogy már jó előre memorizáld a formulákat, így bármikor használhatod őket. Hogyha tekercsre írod a varázslatokat, főleg az összetettebbeket, ezzel felszabadítod az agyadat, hogy más igéket memorizálhass. A legfőbb hátránya azonban az, hogy sokkal nehezebb lejegyezni egy varázslatot, mint elmondani azt.
- Ennek pedig az az oka, hogy nemcsak ki kell ejtened a szavakat miközben leírod őket, de tökéletesen kell megformálni a jeleket is. A legapróbb hanyagság, és a varázslat nem fog működni.
- Persze ma még nem fogunk igazi varázslatokat írni. Ahhoz még sokat kell fejlődnöd, és szorgalmasan kell tanulnod. Az első alkalommal csak a betűformálást gyakoroljuk. Palatáblára írjuk őket, hogy ki tudd javítani, ha esetleg hibázol. Valahogy így.
Jenna felemelte a vesszőt, és betűket kezdett róni a táblára. Palin, aki ezt már évekkel ezelőtt elsajátította, sőt igen jártas volt a tekercskészítés tudományában, nem sok figyelemmel kísérte. Mérges volt magára. Tudhatta volna, hogy a lovagok keresik. Teljesen felelőtlen volt, hogy ez eszébe sem jutott.
Gondolataiban az zavarta meg, hogy Jenna oldalba bökte a könyökével. A nő szigorúan nézett rá, és ujjával a táblára mutatott.
- Így, és most másold le, amit írtam!
Palin elvette a veszőt, a betűkre nézett, aztán megint, és végre megértette, hogy miről is van szó. Jenna egyáltalán nem mágikus szöveget írt. A rúnák helyett ez állt a táblán: Dalamar értesített az érkezésedről. Megpróbáltam előkeríteni Ushát. Azt hiszem, hogy még Palanthasban van, de nem tudom, hogy pontosan hol. Nem sokat tehetek. Állandóan szemmel tartanak.
Látván, hogy Palin elolvasta az üzenetet, egy szivaccsal letörölte a táblát. Palin felrótta a saját kérdését: Hogyan fogom megtalálni?
Túl veszélyes lenne a városban sétálgatnod. A lovagok szigorú rendet tartanak. Mindenütt járőrök, és ellenőrzőpontok. De ne keseredj el. Egyik emberem már keresi. Azt jelentette, hogy forró nyomot talált, és mára már biztosat tud majd mondani.
- De nagy a csend odalent - szólt le a szürke lovag, és lefelé kukucskált a lép-cső tetejéről.
- Miért, mit várt? Tanulunk! - vetette oda csípősen Jenna.
Egy apró csengő, mely egy semelyzsinóron lógott a mennyezetről, háromszor megcsendült.
Jenna meg sem fordult.
- Vásárló érkezett? Közölje vele, hogy egy pillanat, és állok a rendelkezésére.
- Nem vagyok a lakája, asszonyom - jegyezte meg epésen a szürke lovag. Ez esetben bármikor szabadon távozhat is - felelte a varázslónő, és letörölte
Hallották, ahogy a lovag nehéz csizmáinak csattogó léptei megindultak az be-
járat felé, majd egy kiáltásra riadtak fel, és dulakodás zaja szűrődött le a laboratóriumba.

- Ő lesz az - jelentette ki Jenna, felpattant a székből, és felfelé sietett a lép-csőn.
Palin mindvégig a sarkában maradt, és belerohant, amikor a nő megállt a lép-cső tetején.
- Tégy úgy, mintha nem ismernéd. Ne szólj egy szót se, hagyd, hogy én beszél-
jek! - súgta Jenna a fiúnak. Palin már semmit sem értett, de bólintott, és nézte, ahogy a nő átlép a függönyön.
- Hát ez meg mi? - követelte. - Egy surranó - felelte zordan a lovag.
- Azt én is látom! - vágott vissza Jenna.
Palinnak majd leesett az álla, amikor kinézett, csak az utolsó pillanatban jutott eszébe, hogy nem szabad felismernie a jövevényt.
A lovag kezei között Tasslehoff Fúróláb vonaglott.
6
Jenna embere. Liba és Gúnár.
qBa4án kitűnő yömóérsör
ú! Ez fáj! Neked hogy tetszene, ha valaki kis híján lecsavarná a karodat? Mondom, hogy Jenna úrnő már vár. Neki dolgozom. Hoppá! Bocsika! Igazán sajnálom! Nem akartalak megharapni. Valahogy idekeveredett a
kezed a fogaim közé. Nagyon fáj? Én igazán... Juj! Juj! Hagyod abba?! Kitéped
az összes hajam! Segítség! Segítség!
- Gilean szerelmére, tegye már le! - szólt Jenna.
A lovag a copfjánál fogva tartotta Tast.
- Nem akarhatja, hogy surranók mászkáljanak a boltjában, asszonyom - fi-
gyelmeztette a lovag.
- Ez az én boltom - legalábbis egyelőre. - vágott vissza Jenna. - Mindaddig, amíg maguk teljesen tönkre nem teszik, és el nem veszik tőlem. De most még az én üzletem, és úgy vezetem, ahogy nekem tetszik. Engedje el azt a surranót!
A lovag szót fogadott, bár láthatóan kelletlenül.
- Rendben van, asszonyom, de önnek kell viselnie a következményeket.
- Ha a maga helyében lennék, felmennék az emeletre a lakásomba, és kimos-
nám azt a sebet - ajánlotta a mágusnő. - De lehet, hogy a maguk egyik papjával
kezeltetném. Ki tudja, még veszett is lehet ez a surranó.
- Azon sem lennék meglepve - válaszolta a lovag hidegen. - De hadd emlékez-tessem, asszonyom, hogy az ön boltja addig tarthat nyitva, amíg ezt Takhisis lovagjai engedélyezik. Bármikor bezárathatjuk, amikor nekünk tetszik, és ebben senki sem akadályozhat meg minket. Sőt, a legtöbb szomszédja még hálás is lenne érte. Úgyhogy, ha megkérhetném, ne tegye próbára a türelmünket!
Jenna megvetően elhúzta a száját, de nem válaszolt. A szürke lovag felcsörte-tett a lépcsőn sebesült karját szorongatva. Tasslehoff fájdalmas arccal dörzsöl-
gette a fejét.
- Nekem is olyan ferdék lettek a szemeim, mint Dalamarnak? Csak azért gondolom, mert olyan erősen húzta a hajamat, hogy szerintem a szemhéjam is félrecsúszott a fejbőrömmel együtt. Azt hiszem, nem fogom szeretni ezt a embert
- jelentette ki Tasslehoff, majd közelebb hajolt Jennához, és halkan hozzátette.
- Hazudtam ám. Igazából tényleg akarattal haraptam meg.
- Meg is érdemelte - vigasztalta Jenna mosolyogva. - De legközelebb légy egy kicsit óvatosabb. Ennél többet nem tehetek a védelmedért. Nem akarlak megint óvadékkal kihozni a börtönből. Megtaláltad a nyakláncot, amit keresek? - emel-te fel a hangját, hogy az emeleten is jól lehessen hallani.
Tas Palinra nézett, többször rákacsintott, és ugyanolyan hangosan válaszolt.
- Igen, Jenna úrnő. Megtaláltam! Pontosan tudom, hogy hol van.
- Ugye nem nyúltál hozzá? - Jenna izgatottnak tűnt. - És semmilyen módon- A tulajdonos meg sem látott. Sőt a nyaklánc sem - tette hozzá Tas bizalmasan. Jenna rosszallóan megrázta a fejét, majd Palinhoz fordult.
- Ifjú varázsló barátom, nekem úgy tűnik, hogy ma már nem haladunk igazán a tanulással. Itt a délutáni meditáció ideje. Megtennél nekem egy kis szíves-
séget, és utánajárnál ennek a nyakláncnak? Mágikus, de a tulajdonosa ezzel nincs tisztában, nem is sejti, hogy mennyit ér.
Palin már rájött, hogy a nyaklánc valószínűleg Ushát jelenti. Arra a gondolat-ra, hogy viszontláthatja, hevesebben kezdett dobogni a szíve, és valami borzon-

gató melegség futott át a testén. Minden veszélyérzete elmúlt, vagy legalábbis háttérbe szorult.
- Megtiszteltetés lenne számomra, ha megszerezhetném önnek ezt a láncot - ajánlotta fel, miközben rettentően igyekezett, hogy hangja érdektelennek tűnjön, ezzel szemben szinte kiabált izgalmában. - Hol találom meg?
- A surranó majd elvezet oda. Most induljatok, én pedig bezárom a boltot. Szemeivel a mennyezet felé intett. Palin megértette a célzást. Csendesen meghajolt a varázslónő felé. Jenna felényújtotta a kezét.
- Sok szerencsét - mondta gyengéden.
Palin megfogta a felajánlott kezet, és tisztelettudóan az ajkaihoz emelte.
- Köszönöm, asszonyom - súgta, egy pillanatig tétovázott, majd halkan hozzátette. - Láttam, hogy nézett rád az a lovag, itt te sem vagy biztonságban... Jenna megrántotta a vállát, és elmosolyodott.
- Én maradtam az utolsó mágus ebben a városban. A Tanács szükségesnek tartja az itt végzett munkámat. De ne aggódj, Palin Majere, tudok én magamra vigyázni. Lunitari fénye kísérjen utadon.
- Solinari áldása rajtad, úrnőm! - felelte Palim
- Köszönöm, Tas - mondta Jenna, majd a surranó zsebébe nyúlt, és kivett pár értékes tárgyat, melyek történetesen pont oda pottyanttak, majd kikísérte őket.
- Nem is találtam ám nyakláncot - kezdte Tas, amint kiértek az utcára.
- Tudom - torkolta le Paain sietősen -, de erről többet egy szót se, amíg jó messzire nem vagyunk innen - ezzel fürgén megindult az utcán, és sűrűn hátra-pillantott, hogy megbizonyosodjon arról, nem követik-e őket.
- Lakatot teszek a számra - biztosította Tas, és tovább ügetett a fehér mágus mellett. - Na és hogy van Caramon és Tika? Megint leégették a sárkányok a fogadót, mint a legutóbbi háborúban? És hol van Raistlin?
- Csitt - szólt rá Palin, és riadtan körülnézett. - Erről ne...
- Annyi mindent szerettem volna kérdezni Raistlintől, arról hogy milyen érzés volt halottnak lenni, meg minden - folytatta Tas zavartalanul - de olyan gyorsan elvarázsolt a Toronyból, hogy nem volt időm kifaggatni. Raistlin mindig is nagyon értett ahhoz, hogy kérdésekre válaszoljon. Na jó, majdnem mindig. Ha meg nem, akkor annak általában az volt az oka, hogy elveszítette a kérdés fonalát, de mivel én mindig megtaláltam neki, így sohasem kellett gorombáskodnia. Mit is mondtál, hová ment Raistlin?
- Sehová! - felelte zordan Palin. Néhány járókelő furcsa pillantásokkal méregette a különös párt. - Nehogy még egyszer megemlítsd ezt a nevet. Egyébként hová megyünk?
- Ó nincs semmi különösebb célunk - felelte kitérően Tas -, csak úgy gondoltam, hogy betérhetnénk egy közeli kis kocsmába. amit mostanában feAeztern fet
- Micsoda? - lépett Palin Tas elé. - Nincs időnk gyömbérsört iszogatni.
Ott álldogálva egyre több arra járónak akadt meg rajtuk a tekintete.
- Hé, ez az enyém, te kis tolvaj! - kapta ki Palin az első zacskót, amit megpillantott kikandikálni a surranó zsebéből. Meglepve tapasztalta, hogy a zacskó valóban az övé. Méghozzá egyike azoknak, amiket a szürke lovag elkobzott tőle.
- Öö... biztosan elejtetted - kezdett magyarázkodni Tas.
Palin színleg rávetette magát a surranóra, majd az üldözés ürügyén beterelte egy sikátorba. Megszabadulva a kíváncsi pillantásoktól lihegve folytatta.
- Egy perc vesztegetni való időnk sincs, nemhogy kocsmába menjünk! Meg kell találnom Ushát, és el kell vinnem a Nagykönyvtárba, hogy még ma este találkozhassunk Raistlinnel.
- Meg fogjuk találni - biztosította Tas. - De sötétedésig nem mehetünk oda. A tolvajcéh nagyon érzékeny az ilyesmire. Viszont ismerek a közelben egy kellemes kis helyet...
- Tolvajcéh? Palin nem hitt a fülének. - Azt akarod ezzel mondani, hogy Usha... tolvaj?
- Hát nem szomorú? - kérdezte együttérzően a surranó. - Magam is megdöbbentem, amikor megtudtam. Nagyon csúnya dolog ellopni mások dolgait, anyukám is mindig ezt mondta, ezért nem is látsz engem soha lopni...
- Biztos vagy benne? - kérdezte idegesen Palin. - Nem lehet, hogy tévedtél?
- Elmondjam, hogy hogyan jöttem rá? Érdekel? Elmehetnénk erre a kellemes kis helyre...
Két lovag haladt el a mellékutca bejárata előtt, és megálltak, hogy benézzenek.
Rádöbbenve, hogy sokkal gyanúsabb, ha egy sikátorban beszélget egy surranóval, mint ha ezt a nyílt utcán teszi, Palin végre beleegyezett, hogy elmenjenek a kocsmába. Így a páros folytatta útját

Palanthas utcáin.
- Lássuk csak. - erőltette az emlékezetét Tas. - Akkor este kerültem ide Pa-lanthasba, amikor Raist... mármint Tudodki kiengedett bennünket a laboratóriumból, amin Dalamar igencsak meglepődött, és nem is örült túlságosan mind-addig, amíg Tudodki bizalmasan el nem beszélgetett vele. Emlékszel?
- Igen, emlékszem - Palin igyekezett megfékezni türelmetlenségét. - Usháról beszélj!
- Rendben. Forduljunk le itt ezen a kis mellékutcán! Szóval, az első éjszaka, amit egyébként börtönben töltöttem, egy félreértésnek köszönhetően, ami egy bizonyos míves kis fütyülős teáskanna miatt adódott, szóval én csak bele akartam kukucskálni, hogy megnézzem mi az amit beleraknak, tudod, hogy mitől fütyül, amikor is...
Palin összehúzta a szemöldökét.
- ...és így az éjszakát a börtönben töltöttem - fejezte be sietve Tas, majd felsóhajtott. - Palanthasban már a börtön sem a régi. Takhisis lovagjai irányítják, és kezdetben azt gondoltam, hogy ez még érdekes is lehet, főleg ha kínozzák az embereket, például fejjel lefelé lógatják, és közben forró piszkavassal szurkálják őket, de nem. Márminthogy senkit sem kínoznak. A lovagok nagyon komolyak meg szigorúak, egyfolytában felsorakoztattak bennünket, és csendben kellett maradnunk, meg le kellett ülnünk, és csendben kellett maradnunk, vagy nem szabadott megmozdulnunk, és csendben kellett maradnunk. Ráadásul alig volt köztünk surranó. De erről még majd mesélek. Ez az a fogadó. Kívül tis, mit rn7nva „wan. és belül sincs sokkal Jobb állapotban, de a gyömbér-
A Liba és Gúnár fogadó egy kereszteződésben, két sikátor találkozásánál állt, ott ahol az utcák egy háromszög csúcsában futottak össze, így a formája leginkább egy tortaszeletre emlékeztetett. Mivel egy kovácsműhely közvetlen közelében helyezkedett el, az épületre vastag koromréteg rakódott. A téglafalak, melyeket elszáradt borostyán futott be, feketék voltak a mocsoktól. Láthatóan tettek kísérletet a keresztrudas ablakok lemosására, de ennek csak az volt a látszatja, hogy még jobban szétkenték rajtuk a koszt. A cégéren szomorkodó liba és gúnár, melyek nyaka szerelmesen csavarodott egymás köré, valaha talán fehér tol-lakkal büszkélkedhettek, de mostanra úgy néztek ki, mintha most másztak volna ki egy szenesvödörből.
- De tényleg, Tas, nem vagyok szomjas - szólt Palin.
Két marcona kinézetű vendég ebben a pillanatban lépett ki a kocsma ajtaján, és miközben ingujjukkal törölgették a szakállukat, ferde szemmel méregették a surranót és a mágust.
- Dehogynem - vágta rá Tas, és mielőtt Palin megállíthatta volna, becsörtetett a lebuj ajtaján. Palin elkeseredetten felsóhajtott, majd utána indult.
- Surranókat nem szolgálunk ki! - a kocsmáros, egy hihetetlenül cingár, sápadt, beesett arcú férfi Tasra meredt.
- Éppen menni készültünk - mentegetődzött Palin és Tas után nyúlt. Ehelyett azonban társa kapta el Palin köpenyének ujját.
- Igazán kitűnő itt a gyömbérsör. Én csak tudom!
Az a kevés vendég, aki odabent volt, most már mind őket nézte.
Látván, hogy Tasszal nem lehet mit kezdeni, és a legjobb, amit tehet, hogy tré-fára veszi a dolgot, Palin egy erszényt húzott elő.
- Adjon egy asztalt, a surranóért én vállalom a felelősséget.
A kocsmáros tekintete a tömött erszényről, Plai1 finom szövésű fehér gyapjú-köpenyére vándorolt. Barátságtalanul mérte végig, majd megvonta a vállát.
- Ha elsőnek fizetnek, és hátulra ülnek - vetette oda foghegyről a tulajdonos. - De a surranóért felárat számítok fel!
- Ide üljünk! - kiáltott Tas és megrohamozott egy asztalt, mely a konyha közelében állt. A lehető legrosszabbat választotta, de Palin megelégedett vele, úgy-is olyan helyet akart, ahol nyugodtan beszélgethetnek, nem kell attól tartaniuk, hogy valaki kihallgatja őket. Az edények csörömpölése, a szakács ordibálása, és a fújtató szuszogása teljesen elnyomott bármilyen beszélgetést, annyira, hogy Palin szinte már a saját hangját sem hallotta.
- A koszt pocsék, a bor még annál is rosszabb - sorolta Tas vidáman. - Éppen ezért nem járnak ide Takhisis lovagjai, Palinra kacsintott.
Afelkaptakocsamároskorsótegy korsó gyömbérsört, és egy pohár bort tett az asztalra. Tas .
alatt- Enni is akarunk - jelentette M.
- Nem vagyok éh... - szabadkozott volna Palin, de Tas bokánrúgta az asztal .

- Hozzon nekün.k kukoricalepényt és két tányér babot, de jó sok borssal - rendelte a surranó
- Mindjárt küldöm a lányt - morogta a férfi, és magukra hagyta őket.
- Beszélj végre Usháról! - kérte Palin, és áthajolt az asztal fölött, hogy Tas meghallja amit mond.
Az alaposan végigkémlelte a kocsmát, majd mintegy magának bólintott egyet,
- Hol is tartottam? Ja igen, a börtönben. Szóval, ott ismerkedtem meg ezzel a törpével, akivel közös cellába zártak, és meglehetősen szórakoztató volt a társasága, mivel hogy tolvaj volt, meg minden. Azt mondta, hogy az én tolvajkulcskészletem az egyik legjobb minőségű, amit valaha is látott, és afelől érdeklődött, nem akarnám-e eladni neki, ha egyszer kikerül innen, de azt is mondta, hogy ez nem várható egyhamar, elsősorban azért, mert a lovagok nagyon szűklátókörűek a lopás megítélésében, és minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy megtisztítsák tőle a várost. Ez az oka annak is, hogy olyan kevés surranó volt a börtönben.
Itt Tas végre megállt, sóhajtott egyet, és meghúzta söröskorsót, majd újra szét-nézett. Palin idegesen fészkelődött, és kíváncsian várta, hogy ér véget a történet - már ha valaha is véget ér.
Tas letörölte a szájáról a habot, és folytatta.
- Szóval emlékeztem rá, hogy Dalamar azt mondta, próbáljam megtalálni Ushát, és mivel senki sem ismeri úgy a várost, mint egy tolvaj, megkérdeztem a törpét, hogy nem látott-e valakit, aki úgy néz ki, mint Usha. Személyleírást is adtam róla. De, mondta erre ő, ez pontosan illik arra a nőre, aki belépett a tolvaj-céhbe. Állítólag szorgalmas tanítványnak mutatkozott.
- Nem valószínű, hogy tévedett, ugye? - kérdezte reménykedve Palin. - Lehet, hogy van egy másik nő is, aki hasonlít Ushára...
Tas ráhunyorított a korsó pereme fölött.
- Azt hiszem, tényleg igazad lehet - vélte sóhajtva Palin. - Biztosan ő az. Tudom, hogy hol van a tolvajcéh. Steellel jártam már arra. De hogy kerülünk a közelébe? Biztosan szigorúan őrzik, és még ma éjjel oda kell mennünk. Mint ahogyan már említettem, megígértem... valakinek... hogy találkozunk a Nagykönyv-tárban.
- Hát az biztos, hogy veszélyes dolog meglátogatni a tolvajcéhet - mondta hal-kan Tas. - Azt beszélik, hogy a lovagok porig akarják égetni azt a helyet.
- De hát azt mondtad... Usha! Mi lehet...
- Ő jól van - nyugtatta meg Tas. - A törpét is megkérdezheted. Ott ül annál az asztalnál az ablak közelében.
Palin megfordult a székén.
A törpe, aki eddig őket figyelte, most üdvözlésre emelte a korsóját.
- Örülök, hogy ismét találkozunk, öregem.
Palin megkapaszkodott az asztalban.
- De hát ez... ez...
- Dougan Redhammer - szakította félbe Tasslehoff, és közben vadul integetett. A feltűnő ruházatú törpe talpra ugrott, és átcammogott az asztalukhoz.
- Ugye csatlakozhatok a társasághoz, öregem - mondta, és kacsintott egyet. -
Te pedig Palin Majere vagy, ha az emlékezetem nem csal.
Palin nyelt egyet.
- Hiszen... hiszen én... Ismerem önt... Ön...
- Nyugi, öregem - súgta halkan Dougan. - Figyelő szemek és hallgatózó fülek vesznek körül minket. A helyedben rendelnék valami harapnivalót. Egy kicsit nyúzottnak tűnsz.
- Már itt is van a pincérnő - szólt Tas Douganre vigyorogva, aki visszavigyorgott, miközben dús szakállát simogatta.
A nő egy nehéz korsókkal teli tálcával a kezében megállt útban a konyha felé.és egy bokáig érő vászonszoknyát, melyet több helyen felcsomózott, nehogy meg-botoljék benne. Egy unott pillantást vetett rájuk, majd tekintete visszasiklott a konyhaajtóra.
- Na mi kell? Mondjátok gyorsan, nincs sok időm. Még mosogatnom kell.
- Usha! - Palin alig alig tudott annyi erőt gyűjteni, hogy felálljon. Ellökte ma-gát az asztaltól. -
Usha, én vagyok az!
A hang hallatán, ami a nevén szólította, Usha majdnem elejtette a korsókat. Palin kapta el őket helyette. A kezük találkozott és egymásra fonódott a nehéz tálca alatt.
- Palin! - mondta a lány, és látszott, hogy alig kap levegőt. - Azt hittem, meg-haltál! Nem hittem, hogy valaha is viszontláthatlak még. Hol voltál eddig? Hogy kerülsz ide?
- Tas hozott el. Hosszú történet. Nem, nem haltam meg. Eljöttem, hogy meg-keresselek.
Álltak egymással szemben és csak egymást látták, kezükben a korsókkal meg-rakott tálcával,

mindenről és mindenki másról megfeledkezve.
- Hát, megtaláltál - mondta halkan Usha.
- És többé nem is hagylak el - ígérte Palin.
Dougan Redhammer a bajuszát húzogatta, és elgondolkodva figyelte a fiút.
- Fogadjunk? - kérdezte, és felhúzta a szemöldökét.
7
,csetepaté. menekülés. A tolvajok útja
Nem azért fizetlek, hogy a vendégekkel fecsegj! - förmedt a fogadós Ushára az asztalhoz lépve. - Mars vissza dolgozni!
- Sajnáljuk, de a hölgy épp most mondott fel - elvette a tálcát a lánytól, és a döbbent kocsmáros kezébe nyomta.
- Hogyan? Palin, én nem mondhatok fel csak úgy. Én... nekem... - Usha elvörösödve beharapta a szája szélét. - Nekem szükségem van erre a munkára.
- Szüksége van erre a munkára - csúfolódott a fogadós. Gúnyos mosollyal csapta a korsókkal megrakott tálcát az asztalra. - Naná, hogy szüksége van rá, itt ki tudja figyelni, melyik vendégnek vastagabb az erszénye, hogy megmutat-hassa őket az olyan zsebmetsző barátainak, mint ez a törpe.
- Na ide figyelj! - üvöltött fel Dougan ökölbe szorított kezekkel. - Válogasd meg a szavaidat, mert Reorx szakállára mondom, senkitől sem tűröm el, hogy zsebmetszőnek nevezzen!
A nekibuzdult törpe felkapott egy széket, de ahogy hátralendítette, telibe találta a mögötte ülő kovács hátát. A részeg kovács dühösen káromkodva feltápászkodott, és öklével hadonászva Dougan felé indult. A törpét elhibázta, nem úgy a fogadóst, aki az állához kapva hátratántorodott, miközben Tasslehoff a kötényé-be csimpaszkodott.
- Csontos seggű! Csontos seggű! - Tas, ahogy a szédelgő fogadós körül ugrabugrált, egészen olyan volt, mint valami copfos kis ördögfióka. - Nem meri megenni a saját főztjét! Patkányméreg Bilinek kellett volna keresztelni! - kántálta.
A kovács ekkorra már minden okvetetlenkedővel összeakaszkodott, így most a kocsma közönségének felével harcban állt. Azok, akik kimaradtak a csetepatéból, a küzdők köré gyűltek, hogy buzdítsák őket, vagy fogadásokat kössenek. A fogadós felkapott egy piszkavasat és Tas után iramodott.
Dougan Palin és Usha felé kiáltott.
- Tűnés, öregem! Te is, kislány! Én majd elintézem ezt az apróságot. Palin meghatottan pillantott a törpére.
- Örülök, hogy újra láthattam, Uram. Remélem, hogy a következő alkalommal sokkal nyugodtabb körülmények között találkozunk.
- Én is ezt szeretném, öregem. Reorxra mondom, én is. - Dougan lemondóan sóhajtott. - Mindnyájan az istenek kezében vagyunk...
Ebben a pillanatban egy cserépkorsó tört apró darabokra a törpe feje búbján. A kalapjába tűzött hetyke toll nedvesen konyult le a rázúduló sörtől, mely teljesen eláztatta Dougant.
- Ez már több a soknál - felugrott egy székre, feltűrte az inge ujját és egyet-len csapással leterítette az ellenfelét. - Igyekezzetek, öregem! - vetette még oda. T Túl,. fa hátsó altón át kivezette Palint a kocsmából.
- Lovagok - suttogta Palin egy kiszögellés mögül leskelődve. - Egy őrjárat jön az utcán.
- Mi lesz Dougannel? - kérdezte izgatottan Usha. - Nem hagyhatjuk itt! És hol van Tas?
- Hát itt! - érkezett azonnal a válasz.
Tasslehoff kidugta a fejét egy trágyadomb mögül. Kócos volt, az arca koszos, a zsebei leszaggatva lógtak, a copfja félrecsúszott.
- Jól vagyok - jelentette ki.
- Négy lovag jött - suttogott tovább Palin. - Most kellene indulnunk, mielőtt még többen is ideérnek.
Usha azonban nem tágított.
- Dougan még bent van! Ő jó volt hozzám...
- Ó, érte ne aggódj - nyugtatta Tas. - Mégiscsak egy isteni
- Micsoda? - a lány értetlenül meredt rá.
- Menjünk már! - sürgette Palin, szinte vonszolta maga után a lányt.
- Isten - válaszolta Tas zavartalanul. - Sietősen kellett szednie a lábát, hogy lépést tudjon tartani velük. - Reorx. Én csak tudom, épp eleget mászkálok istenekkel. Paladine-nal a legjobb haverok vagyunk. A Sötétség Királynője alig akart elengedni az Abyssből, annyira megkedvelt. Most meg itt van ez a Reorx, és Dougannek adja ki magát. Egész jól eldiskuráltunk, amíg valaki fejbe nem vágta egy

teáskannával.
- Te érted miről beszél? - kérdezte Usha Palintól óvatosan, nehogy a surranó is meghallja.
- Majd később elmagyarázom - válaszolta a fiú.
- Most hova megyünk? - kíváncsiskodott Tas.
- A Nagykönyvtárba.
- Ja, Astinus! - Tas győzedelmesen pillantott rá. - Látod ez is! Amikor az Abyssben voltam - úgy értem másodjára, nem az első alkalommal - végre rájöttem, hogy honnan ismerem. Ő is ismer engem.
A kocsmából kiabálás, üvöltözés és fémes csattanások zaja hallatszott. Elérték a sikátor végét. Palin vakmerően ki készült lépni az utcára. Usha az utolsó pillanatban kapta el.
- Mit csinálsz? Nem sétálgathatsz csak úgy!
- Kedvesem - kezdte Palin gyengéden, de szigorúan -, sietnünk kell. Ne aggódj, ha az őrök majd meglátnak, azt fogják hinni, hogy békés polgárok vagyunk, akik egy esti sétára indultak.
- Pont erről van szó - vetette ellen Usha. - Békés polgárok nem indulnak többé esti sétára. Nézz csak körül! Látsz bárkit is az utcákon?
Palin döbbenten vette észre, hogy a lánynak igaza van. Teremtett lélek sem volt a környéken, kivéve persze a lovagokat.
- Olvasd el a személyazonossági lapodon - magyarázta tovább Usha. - Csak kevesen kaphatnak engedélyt, hogy éjszaka idekint tartózkodhassanak, de ezt is bele kell pecsételtetni a papírjaikba.
Palin egy szót sem értett az egészből.
- Személyazonossági lap? Miről beszélsz?
- Nekem nem kell személyazonosság - bizonygatta Tas. - Anélkül is tudom, hogy azonos vagyok velem. Tegnap este a börtönben már elmagyaráztam ezt nekik.

nál őrt álló lovagok még a látogatóknak is adnak. Biztos, hogy ti nem kaptatok? Egyáltalán, hogy jutottatok nélkülük a városba.
- Hát - kezdte Tas -, Dalamar mondott valami olyasmit, hogy „ugol-bugábugá”, és...
- Mindegy - szakította félbe gyorsan Palin. - Elég annyi, hogy egyikünk sem a megszokott módon érkezett a városba, úgyhogy papírjaink sincsenek. Nem is hallottam erről. Mióta van ez így?
A fogadó ajtaja kinyílt, és a lovagok kivezettek néhány embert, többek között a kovácsot és a fogadóst, aki azért rimánkodott, hogy ne zárják be az üzletét. Négy másik lovag cipelte ki az eszméletlen törpét kezeinél és lábainál fogva. Az őrjárat többi része elvonult, és beleveszett a város árnyaiba.
A kis csapat halálos csendben várt, amíg a lovagok elmasíroztak. A kocsma fényei még világítottak. A szakácsnő félelemtől remegve az ajtóhoz osont, kilesett, majd a kötényét ledobva hazafelé futott.
- Láthatod - szólalt meg Usha -, mindenki rettegésben él. Amikor a lovagok elfoglalták a várost, mindenkinek jelentkeznie kellett a kormányzói hivatalban - ami most a lovagok főhadiszállása - hogy felvegyék az adatait. Mindent tudni akartak, hol laksz, kik a szüleid, mióta élsz a városban. Akinek a válasza nem, tetszett nekik, azt elhurcolták - senki sem tudja hová. Solamnia lovagjainak minden családtagja eltűnt. A házaikat lefoglalták, és... Psszt!
Mélyebben húzódtak a sikátorba. Egy háromfős őrjárat haladt el előttük, csizmáik ütemesen csattogtak a macskaköveken.
- A lovagok kijárási tilalmat rendeltek el - folytatta Usha csendesen, miután a lovagok léptei elhaltak. Éjfélre mindenkinek otthon kell lennie. Hogy ezt még inkább elősegítsék, és hogy „megóvják a törvénytisztelő polgárokat a rablóktól”, betiltották az utcai lámpák használatát.
- Tényleg - mormogta Palin. - Nem tudtam rájönni, hogy mi olyan furcsa. Régen Palanthas éjszaka is nappali fényben tündökölt.
- Már senki sem mer kijönni. A kocsma a csőd szélén áll. Csak a környékbe liek ugranak be néha egy italra, és lehet, hogy ők sem fognak sokáig. Senki sem akar összeakadni egy őrjárattal.
Usha az előbb elhaladt lovagok után mutatott, miközben folytatta.
- Mindegy milyen ártatlan ügyben jár valaki kint, azonnal a főparancsnokságra viszik, és véget nem érő kihallgatás kezdődik. Kikérdezik mindenről, honnan jön, hová indult, és mi céllal. Amennyiben nem találnak kivetnivalót a válaszaiban, és a papírjait is „rendben' találják, akkor sem engedik el, ha-nem elkísérik oda, ahová menni akart. Ha viszont hazugságon kapják, akkor csak az istenekhez fohászkodhat irgalomért. Ha téged kapnának el, papírok nélkül, ráadásul egy surranó társaságában... - Usha megborzongott a gondolattól.
- Surranókat egyáltalán nem tűrnek meg a városban - tette hozzá Tas. - Ma reggel többünket

kihajítottak, persze azonnal visszajöttem, de már ez sem ment olyan egyszerűen, mint régen. A városfalon lévő repedések és lukak nagy részét betapasztották. Azért persze nem mindet.
- Dehát nem lapíthatunk itt a örökkévalóságig - suttogta Palin türelmetlenül. - Éjfélre a könyvtárban kell, hogy legyünk. Ki kell merészkednünk az utcára, mielőtt kifutunk az időből.
- Magamat még oda tudnám repíteni - vélekedett Palin -, de téged és Ushát itt kellene hagyjalak. Gyerünk, most tiszta a levegő, induljunk el, mielőtt a lovagok visszajönnének.
Usha azonbannem mozdult. Hosszú mély hallgatásba merült, majd komoran megszólalt.
- Vanegymásik út, biztonságosabb, de nem hiszem, hogy tetszene nektek.
- Miért, mi az? - kérdezte Palin rosszat sejtve.
Usha dacosan hátravetette hosszú ezüsthaját.
- Úgy hívják: a Tolvajok Útja. Ugye? Mondtam, hogy nem fog tetszeni. Még Solinari sápadt, fehér fényénél is jól látszott, hogy Usha arca elsötétül. A lány kerülte Palin tekintetét, kezét kihúzta a fiúéból.
- Usha... - kezdte Palin ügyetlenül.
- Éhes voltam - vágott közbe élesen Usha. - Nem volt hová mennem, nem volt egy hely, ahová lehajthattam volna a fejem. Dougan Redhammer, a törpe talált rám, és segített. Elvitt a tolvajcéhbe. Ők nem kérdezősködtek - szemrehányóan pillantott Palinra. - Azonnal elfogadtak, és otthont adtak, tetőt a fejem fölé, szereztek nekem munkát. Ez jóval több, mint amit egyesektől kaptam.
Palin összezavarodott. Most már neki volt bűntudata, és nem igazán értette, hogy fordult így a kocka.
- Sajnálom, de én... - erőtlenül mentegetőzni kezdett.
- Soha nem loptam! - Usha egyre jobban feltüzelte magát, alig tudta vissza-fojtani a könnyeit. - Soha semmit! A tolvajok csak tanítottak. Dougan azt mondta, hogy jó vagyok, van tehetségem hozzá.
- Usha, hidd el, megértem. Egyáltalán nem kell magyarázkodnod - megszorította a lány kezét.
A lány felnézett, és ahogy tekintetük összetalálkgeott, Palin beleveszett a pillantásába. Ajka az ajkára forrt, szorosan magához ölelte. Nem volt Krynn föld-jén olyan vidék, amely akkora biztonságot nyújthatott volna, mint amilyet ők adtak egymásnak, ahogy ott álltak összefonódva az éjszakában.
Palin feleszmélt a varázslatból, és lassan, vonakodva eltolta magától a lányt.
- Ennek nem szabadott volna megtörténnie - motyogta rekedten. - A bácsikám lánya vagy.. a saját unokatestvérem.
- Palin... - a lány zavarba jött. - Mi lenne, ha azt mondanám, hogy én nem... szó-val... hogy én egyáltalán, szóval nem mondtam igazat... - újra elakadtak a szavai.
- Mármint miről? - mosolygott rá Palin, megpróbált vidámnak tűnni. - Hogy tolvaj vagy? De hiszen elmondtad. Én pedig megértem.
- Nem erről van szó. - Usha lemondóan sóhajtott. - De mindegy. Nem fontos. Palin érezte, hogy valaki a köpenye ujját ráncigálja.
- Nem akarok zavarni - szólt Tas udvariasan - de unom már ezt a sikátort. Egyébként mit is mondtál, mikorra kell a könyvtárhoz érni?
- Tasnak igaza van. Most már tényleg sietnünk kell. Vezess minket!
- Akkor gyertek utánam - szólt Usha, hátat fordított az utcának, és belevetet-te magát a sötét sikátorba. Addig mentek, míg egy zsákutcába nem értek.
A magas épületek eltakarták a holdat, és a kihalt fogadó fénye sem ért el idáig. Usha botladozott a sötétben, Tas rálépett egy macskára, ami méltatlankodva' nyávogott, és elszaladt. Palin beverte a sípcsontját egy láda sarkába.
- Fényre van szükségünk - morogta Usha.
- Szerinted biztonságos lenne?
- Nem maradunk itt sokáig.
- Shirak - mondta kí halkan a varázsszót Palin, mire a Mágusbot halvány, hideg fénnyel felderengett. Felemelte a botját, de mindenütt csak magas csupasz falakat látott. - Hogyan fogunk?...
- Csitt! - súgta halkan Usha, és letérdelt. - Segíts felemelni ezt a rácsot!
- A csatorna! - a surranó azonnal négykézlábra ereszkedett, és lelkesen rángatta a rácsot. - Lemegyünk a csatornába! Annyi érdekeset hallottam már Pa-lanthas csatornáiról, de még sohasem volt alkalmam, hogy lemehessek, és közelebbről megvizsgálhassam őket. Hát nem csodálatos, Palin?
Az ifjúnak igen sok jelző jutott az eszébe arra az ötletre, hogy lemásszanak egy nagy és zsúfolt város csatornarendszerébe, de a „csodálatos” valahogy nem szerepelt köztük. Mire leguggolt a lány és a surranó mellé, ők már félrehúzták a csatornafedőt.
- Lehet, hogy ez egy kiváló búvóhely, de egy lépéssel sem visz minket közelebb a könyvtárhoz...

Fúj!
Szörnyű bűz lebegett fel a mélyből, olyan tömény, hogy úgy tűnt, mindjárt valamiféle testet ölt, és életre kel. Palin öklendezve befogta az orrát. Tas aki ezidáig tátott szájjal bámult az üregbe hátratántorodott, mintha orrba vágták volna.
- Pfű! Pfúj! surranó undorodva fintorgott. - Ez... ez egyszerűen...
- Leírhatatlan - fejezte be Palin hűvösen.
Usha kivette a törlőruhát az övéből, mely még mindig ott lógott az oldalán, és Palin felé nyújtotta.
- Tessék, tekerd az arcod elé. Néhány perc és hozzászoksz.
A rongydarab szaga csak egy fokkal volt bizalomgerjesztőbb, mint a csatornáé. Palin elfogadta ugyan de még voltak fenntartásai.
- Usha... - kezdte, de a lány már a szoknyája szegélyét csavarta fel, hogy az övébe tűrje.
- A csatornarendszer az egész várost behálózza. Bárhová eljuthatsz a járatokon keresztül, talán még az Ősmágia Tornyába is. Döntsétek el, mit akartok. Az út nem lesz éppen kellemes, de...
- Még mindig inkább ez, mint a sötét lovagok vendégszeretete - jegyezte meg Tas, és az arca elé kötötte a zsebkendőjét - jobban mondva Palinét. - Mellesleg hársian éppen errefelé tartanak.
Palin riadtan megperdült. A sikátor végén néhány alak sötét páncélján csillant meg a halovány holdfény. Sietősen kioltotta a bot fényét Usha aki időközben egy másik törlőruhát tekert az orra és a szája elé, már lefelé igyekezett a csatornalejárat falába rögzített vaslétrán. Tas követte. Palin megigazította az arcára tekert rongyot. Mély levegőt vett, és megpróbálta minél tovább benntartani. A nyílás mellé kuporodott.
Ujjait a Mágusbotra kulcsolta, és varázsszavakat suttogott. A következő perc-ben már lefelé lebegett a sötét mélységbe. Abban a pillanatban ért földet, amikor Usha elengedte az utolsó létrafokot.
Palin elkapta a lányt, segített, nehogy egyensúlyát vesztve a csatorna mocskába essen. Usha szemében döbbenet ült.
- Hogyan tudtál?...
- Mágia - felelte Palin egyszerűen.
Tas hangosan csörömpölve közeledett a létrán.
- Nem hinném, hogy a lovagok beljebb jönnének a sikátorba, de ha mégis, észre fogták venni a félrehúzott csatornafedőt. Tudni fogják, hogy van valaki ide-- Mielőbb el kell tűnnünk innen - értett egyet Usha. - Erre!
Kézenfogva vezette Palint a sötétben. Néhány pillanat múlva Tas is lepottyant a csatornába, gyorsan megigazította magán a cókmókját, és barátai után sietett. - Shirak - szólt újra Palin, és hitetlenkedve nézett körül.
Senki sem tudta pontosan, hogyan is jött létre Palanthas csatornarendszer-ének labirintusa. Egyes nézetek szerint az ősi Város alapítói tervezték, és a várossal együtt épült. Mások viszont azt állították, hogy az alagutak már jóval a város előtt itt voltak, és egy mára már feledésbe merült törpenemzetség vájta őket a sziklába. Néhányan azt is tudni vélték, hogy az ideérkező emberek űzték ki a törpéket földalatti otthonukból, mivel felismerve a kitűnő fekvésében rejlő lehetőségeket, itt akartak várost alapítani.
Palin kénytelen volt elismerni, hogy a csatornarendszer valóban erősen emlékeztetett valamiféle elsüllyedt városra. A kőfalakat erős boltívek támasztották alá. A padló simára volt döngölve, az út egyenes és egyenletes volt. Még a rozsdamarta fáklyatartók is ott voltak, felettük a fal kormos a réges-rég elporladt fáklyáktól.
A mennyezet alacsonyan volt, csak Tas tudott felegyenesedve járni. Palinnak és Ushának szinte kétrét kellett görnyedni. Nehéz volt megvetni a lábukat a nedves és sikamlós talajon, melyet néhol rothadó szeméthalmok torlaszoltak el. Patkányok szaladtak szét a közeledtükre. Mindhárman óvatosan lépkedtek - egyikük sem akart beleesni ebbe a posványba. A bot fénye megvilágította előttük az utat, úgy tűnt, a minél sötétebb a környezet, annál erősebben ragyog fel a kristály.
Az alagút melybe leereszkedtek, egyenesen vezetett a sikátor alatt. Talán eb-ben a pillanatban haladtak el a mit sem sejtő lovagok lába alatt. Addig amíg a járat egyenesen haladt, Palinnak még volt valami ,ejtése arról, merre is járhat-nak, de ekkor egy zegzugos szakaszhoz értek, majd ezen túljutva egy kereszteződésbe, ahol az útjuk három másikkal találkozott. Fogalma sem volt, merre induljon.
- Ez reménytelen! - nyögte Palin. Fájt a háta a görnyedt járástól, a szagtól és a gondolattól, hogy mi árasztja, felfordult a gyomra. Sohasem gondolt arra, milyen kellemes Palanthas friss levegője, de most bármit megadott volna, hogy akár csak egy szippantást kapjon belőle. - Tudjuk egyáltalán, hogy

hol vagyunk?
- Te nem hallottál valamit? - kérdezte Tas, és visszafelé pislogott. - Azt hiszem, hogy én hallottam valamit!
- Csak a mocsári törpék - vetette oda Usha, a hangja fojtott volt a szája elé tett kendőtől. - Világíts ide! - szólt rá Palisra, és rámutatott egy pontra az egyik kettéágazó folyosó falának felső részén.
A mutatott helyen jelek díszítették a falat. Két különböző kor jelei. Az egyik jel-sor egyértelműen régi volt. A betűket színes mozaikdarabkákból rakták ki. A da-
rabkák közül mára már sok hiányzott, egyesek helyén lyuk tátongott, máshol penész és gomba telepedett meg. A minta törpekezek művének tűnt.
Az ősi mozaikok alatt frissebb vésetek látszottak. Ezek egyszerű rajzok voltak, melyeket elnagyolva karcoltak a kőbe valami hegyes szerszámmal, talán egy kés hegyével. Leginkább gyermekrajzoknak tűntek, geometrikus formákat ábrás zoltak, négyzeteket és köröket, alattuk pedig nyilakat.
Usha azonban értő szemmel tanulmányozta őket.
- Biztos, hogy hallottam valamit - erősködött Tas. - Lépéseket... és mintha

- Egerek. Erre - szólt Usha, és a középső járat felé fordult, mely kissé bal felé kanyarodott.
- Honnan tudod? - kérdezte tétovázva Palin. Már mintha ő is hallotta volna a hangokat. Hátrapillantott a bűzös sötétségbe.
- A jelből - Usha ujját egy jelre tette. - Ez itt a Nagykönyvtár.
Palin visszafordult, és értetlenül nézte a rajzot. Nem látott mást, mint egy háromszöget, és alatta néhány függőleges vonalat. Megrázta a fejét.
- Ez a teteje - mutatott Usha a háromszögre -, és ezek a vonalak az oszlopok. Mi a baj? Nem bízol bennem?
Elrántotta a kezét a fiúétól. Az megpróbálta újra elérni, de a lány nem engedte.
- Persze, hogy bízom benned. Csak ez... olyan furcsa - magyarázta. - Ki, vagy mi készítette ezeket a jeleket?
Usha nem válaszolt.
- Lefogadom, hogy a tolvajok - suttogta Tas izgatottan, figyelmesen megnézte a képeket. - Azért rajzolják, hogy könnyebben eligazodjanak idelent. Nézd csak, ez a lord háza, megismerem az öt csúcsról a homlokzatán. Ez a nagy, magas téglalap a kis háromszöggel a tetején, ez biztosan a Ősmágia Tornya. Ez a kerek kupola ezzel az öt hegyes kis izével, ez Paladine Temploma. Hé, ez jó móka. És a nyilak azt mutatják, hogy merre kell menni. Van több is, Usha?
- Minden kereszteződésben találhatsz belőlük. Jössz? - kérdezte Usha, és egy kimért pillantást vetett Palinra. - Eddig te siettél annyira.
- Előre megyek! - jelentette be Tas. - Talán találok még képeket. Előrefutott, Usha megigazította a kendőt a szája előtt, és elindult, hogy kövesse. Palin elkapta, és nem engedte tovább menni.
Usha hozzásimult, felemelte a fejét, komolyan nézett a szemébe, mintha mondani akart volna valamit, de bizonytalan volt, nehezére esett elkezdeni.
- Usha - biztatta Palin -, mi az?
A lány szemeit könnyek futották el. Levette az arca elől a kendőt.
- Palin, én...
- Hol vagytok? - Tas Palin sürgető kiáltását, mely titokzatos visszhangokat vert a csatornában. - Itt... - A lelkes hang sikoltásba csapott. - Fuss, Palin! Menekülj ! Mmmm!
A visszhang elhalt, és halálos csend borult az alagútra.8
Kellemetlen meglepetés. Megmenekülés. Usha barátai
Tas! - kiáltott fel Palin.
Dulakodás hangja hallatszott, majd valaki fojtottan átkozódott. Palin Jmegindult előre. A sötétség mélyéről egy árnyalak ugrott rá, és megragadta a torkát.
- Fogd be a száját! Ez egy varázsló - parancsolta egy nyers hang, és Palin szájára egy kérges tenyér tapadt.
Az ifjú mágus a küzdelem közepette is keményen markolta botját, melynek fénye kihunyt. A támadóknál azonban volt valamilyen fényforrás. A vaksötétbe egy sárga fénysugár hasított, ami az előbbi nyers hang utasítására azonnal kialudt.
- Elég ebből! Azonnal hagyjátok abba! - kiáltotta Usha. - Kilencujjú Jack, hát nem ismersz meg?
Valahol kova csattant, és gyertya lobbant lángra. A sárga fénynyaláb egyenesen Usha arcába vágott. A lány karjait egy árnyékba burkolózott alak fogta le.

- Hiddukkel nevére! Ez Dougan védence! - mordult fel a durva hang. - Ereszszétek el! Sebhelyes, te mit találtál?
- Egy surranót - felelte dühösen a kérdezett. - Megkéselt a kis mocsok! - tette hozzá és felmutatta megvágott és erősen vérző kezét.
A derengő fényben láthatóvá vált a kéz gazdája is, egy nagydarab férfi, akinek az arcát hosszú forradás torzította el. Hóna alatt tartotta a tekergőző és rugdalózó Tasslehoffot. A surranó szájába egy rongyot gyömöszölt, ami azonban nem akadályozta meg abban, hogy ha kissé akadozva is, de szabadon kifejthesse le-sújtó véleményét fogvatartója vonásairól, felmenőiről és testszagáról,
A sötétből kuncogás hallatszott, mely hosszasan visszhangzott a csatornában.
- Egy surranó! Mi jöhet még? - Kilencujjú Jack a lábainál csordogáló szenny-folyamba köpött. - Ki nem állhatom a kis enyveskezűeket!
- A surranó a barátom - jelentette ki Usha. - És a varázsló is. Azonnal engedj el, Sally Dale!
Usha fürgén kicsusszant a mögötte álló kezei közül, aki most parancsra várva fordult Kilencujjú felé. Középkorú nő volt piros tunikában, és bőrnadrágban. Vezetője bólintott és intett, mire a nő hátralépett.
- Eresszétek el a barátaimat is! - követelte Usha.
Jack gyanakvóan méregette Palint, így szólt:
- Engedjétek el a varázstudót, de vegyétek el a botját, és a zacskóit! Te pedig ugy állj, hogy mindig lássam a kezeidet, és fogd be a szád! Sally Dale, tartsd őt szemmel, ha csak egy mágikus szót szól, kapd el egy hálóvarázzsal!
A nő szó nélkül bólintott, és Palin felé fordult. A fehér szakállú törpe, aki a tolvaJlámpást tartotta, most Palin szemébe világított. A lámpa onnan kapta a nevét,
népszerű volt a tolvajok körében. Most azonban fel volt húzva a retesz, és az ifjú mágust elvakította az erős fény.
Sally Dale nekilátott, hogy végrehajtsa a parancsot. Elsőként a Mágusbotot szemelte ki, de amint megragadta, máris visszarántotta égő, sajgó kezét. Arcán fájdalmas kifejezéssel, tanácstalanul nézett a vezetőjére. Kilencujjú Jack vállat vont.
- Hát akkor tartsa meg a holmiját, ha ennyire ragaszkodik hozzá! Sally Dale, nyugodtan megölheted, bármivel próbálkozik.
A bandafőnök pillantása visszatért Ushára.
- Mit keresel idelent, te lány? - kérdezte Kilencujjú Jack a homlokát ráncolva. Alacsony, vékony férfi volt, hajlékony és fürge, fekete bőrruhát viselt, hosszú fekete haj és szakáll keretezte füstös képét. Bal kezéről hiányzott a gyűrűsujja, erről kapta gúnynevét. - Ma éjszakára nincs semmilyen ügyed, a céhnek legalábbis nem szóltál ilyesmiről - folytatta Jack vészjóslóan. Ugye nem azt tervezed, hogy saját zsebre fogsz dolgozni?
- Szó sincs semmiféle „ügyről” - válaszolta Usha elvörösödve. Szeme sarkából Palinra pillantott. - A varázslónak oda kell érnie a Nagykönyvtárba legkésőbb éjfélre. Fehérköpenyes, mint láthatod, és nincsenek papírjai.
- Ne mondj többet Usha! - figyelmeztette Palin. - Még feladnak bennünket a sötét lovagoknak. Főleg ha rendesen meg is fizetik a fáradozásukat.
- Nem tesznek ilyet, uram - jött egy hang a sötétből.
Fiatal nő lépett a fénybe, arca nagy részét eltakarta a kendő, amit a feje köré te-kert. Özvegyi gyászruhát viselt, karjaiban egy csecsemőt tartott.
- Nem adják fel magukat a lovagoknak - szólt halkan. - A gyermekemet és engem éppen tőlük mentettek meg. A férjem Solanuiia lovagja volt A Főpap Tornyánál esett el. A gyermek nyugodtan aludt a karjaiban. Az asszony magához ölelte, miközben
folytatta:
- Tegnap eljöttek hozzám a sötét lovagok, és megparancsolták, hogy készüljek fel, mert ma átkísérnek bennünket egy „gyűjtőtáborba”. Nagyon megrémültem. Hallottam már az ilyen táborokról. Nem tudtam, hova meneküljek, kihez forduljak. És ekkor jött ő az éjszakából. - Kilencujjúra mutatott. - Felajánlotta, hogy elvisz valahová, ahol biztonságban lehetünk. Az én életem már nem számít - tette hozzá, miközben könnyei a gyermek pólyájára csorogtak -, az véget ért a férjemével együtt. De a gyermekem...
Arcát a pólyába temette. Sally Dale átölelte a fiatalasszonyt, és úgy nyugtatgatta, mint az a gyermekét. Tasslehoff időközben véget vetett az összefüggéstelen panaszáradatnak, és most halk szipogás hallatszott felőle, csakúgy mint a meg-termett haramia felől.
Palin Kilencujjúhoz fordult.
- Igaz ez? Tényleg biztonságba akarjátok helyezni őket?

- Nem rád tartozik, hogy mit akarunk csinálni - morogta Jack, vonásai meg-keményedtek. - Mondjuk inkább úgy, hogy nagyon szórakoztat az a gondolat, hogy amikor azok a fekete páncélos pokolfajzatok ma megjelennek a hölgy ajtaja előtt, már csak azt látják, hogy kirepült a madárka.
- Talán félreismertelek benneteket - szólt Palin mereven. - Ha így lenne, bocsássatok meg! Kilencujjú felkacagott, és közelebb hajolt.
- Azért azt se hidd, hogy valamiféle angyalkák lennénk. Ha egy sötét sikátorban akadtam volna össze veled, és észreveszem a degeszre tömött erszényedetvolna időd. Nem szívjóságból tesszük, amit teszünk. Csakis azért, hogy kereszt-be tegyünk azoknak a feketébe bújt hólyagoknak, akik megfosztanak a betevő falattól az örökös őrjárataikkal és ezzel az átkozott kijárási tilalommal. Amenynyire csak tudjuk, megkeseríjük az életüket mindaddig, amíg a városban maradnak. Vagy életben... - tette hozzá sötéten vigyorogva, miközben kacsintott, és ujját sokatmandóan elhúzta a torka előtt. Majd elkomorodva végignézett hármójukon. - Éppen ezért nem tudom, nem kellene-e megbizonyosodnunk arról, hogy soha senkinek ne fecseghessetek többé a járatainkról. Nagy hiba volt a lánytól, hogy idehozott benneteket, és beavatott a titkainkba.
- Bármit csinálsz, jobb ha mielőbb nekilátsz, Jack - sürgette Sally Dale. - A ha-jó amelyik elviszi a hölgyet, el fog indulni a dagállyal. Ha el akarod hallgattatni őket, hát tedd, de gyorsan, aztán már itt sem vagyunk.
- Hadd menjünk tovább békével - kérte Usha. - Felelek a barátaimért. Hallgatni fognak.
- A fivéreim is Solamnia lovagjai voltak - tette hozzá Palin. - Az ő sírjukra es-küszöm, hogy nem tennék semmi olyat, ami veszélybe sodorná a hölgyet. Jack tovább fürkészte Palint.
- Szóval egy fehérköpenyes. Az ilyen megtartja a szavát. Ez a gyengéjük. Na tűnjetek el! Te pedig figyelj oda a jelekre - mondta Ushának. - Aki idelent eltéved, az patkányeledelként végzi.

Intett egyet, mire a sebhelyes tolvaj arccal előre a szemétbe ejtette Tasslehoffot. A törpe a lámpással a kezében megindult, hogy továbbvezesse őket a sötét-ben. Sally Dale mögötte kísérte a nőt a gyerekkel. A többiek sorban követték őket, és néhány szívdobbanásnyi idő után a tolvajok oly gyorsan és csendesen vesztek bele a folyosó homályába, mint ahogyan néhány perce megjelentek.

Palin ottmaradt a sötétben, megpróbálta lecsillwítani hevesen dobogó szívét és visszanyerni a nyugalmát. Teljesen összezavarodott, a kép, amit a szép és rendezett világról alkotott, most romba dőlt. Emlékezett még, mit mondott az apja arról, hogy néhányan üdvözölték, hogy a sötét lovagok törvényt és rendet hoztak a sokat próbált vidék számára. Emlékezett arra is - bár mintha álmodta volna -, hogy Paladine isten keserűen a „börtön békéjéről” beszélt.
- Most már nyugodtan fényt gyújthatsz - suttogta Usha halkan.
- Shirak! - szólt Palin, és a bot vége ismét felderengett. A fiú tépelődve nézett a lányra. - Úgy tűnik, hogy jól ismered ezeket az embereket, és ők is ismernek téged. Usha arca sápadt volt, ajkait összeszorította.
- Igen, ismerem őket. Segítettek rajtam, de ezt már elmondtam egyszer. Mi ez? Valami kihallgatás?

Palin felsóhajtott. Már megint hibát követett el. Úgy gondolta, jobb ha inkább sémát vált.
- Elkezdtél valamit mondani, mielőtt megtámadtak. Mi volt az? Usha nem nézett rá.
- Nem fontos - felelte, elfordult, és lehajolt, hogy talpra segítse Tast. - Jól vagy? - kérdezte aggodalmas hangon.

A surranó köhögve és köpködve tápászkodott fel, miközben azon igyekezett, hogy letörölgesse az arcáról a piszkot.
- Hallottad, minek nevezett az az ember, Usha? Kis enyveskezűnek! - Tas fortyogott a sértett önérzettől. - Hogy merészelte? Ráadásul a késemet is elvette. Bár úgy láttam, hogy az nem is az én késem volt, hanem a tiéd Palin. Most biz-

nagykönyvtár. (Bertrem meglepődik. palanthasi Astinus

Hát itt volnánk - jelentette be Usha halkan. Egy létra mellett állt. mely fel-felé vezetett a magasba. A bot fénye egy rácsot világított meg a fejük fe-

lett.
- Hová érkezünk, ha felmászunk? - kérdezte Palin.
- Sajnos pont az utca közepére, közvetlenül a könyvtárral szemben - felelte Usha. - Gondolom mondanom sem kell, hogy ezt a kijáratot nem használják túl gyakran - Nyugodtan intézte szavait Palinhoz, akár egy idegenhez.
- Majd én körülnézek odafent - ajánlkozott Tasslehoff. Fürgén felmászott a létrán, taszított egyet

a rácson, és résnyire megemelte. Kikukucskált, majd hirtelen a helyére ejtette a csatornafedőt, mire az akkorát csattant, hogy talán még Észak-Ergothig is elhallatszott.
- Járőrök - figyelmeztette a többieket, miközben lebukfencezett a hágcsón.
- Dulak! - Palin parancsszavára a bot fénye kialudt. Csizmás lábak dübörögtek el a fejük felett, az egyik lovag éppen a rácsra lépett. A rettegett hangok hallatán Usha közelebb húzódott Palinhoz. Keze a sötétben is megtalálta a fiúét, és ujjaik szorosan összefonódtak. A lovagok túlhaladtak rajtuk, és a csapat fellélegezhetett.
- Sajnálom - suttogta Palin.
- Én is sajnálom - kezdte a lány, de aztán mindketten elhallgattak, csak mosolyogtak egymásra.
- Megpróbálom még egyszer - mondta Tas, és már készült, hogy újra felmászszon, amikor Palin elkapta.
A létra alján állva felnézett a fémrácsra, ami a csatornalejárót fedte. Ez a rács nem volt olyan jól elrejtve, mint a másik ott a sikátorban. Ez a fedő egy forgalmas utcára vezetett a város központjában. A rácsot majd helyre kell tenniük, különben a lovagok gyanút foghatnak, és elkezdhetnek a csatornarendszerben kutatni. Igaz, hogy őt már nem találják ott, de megtalálhatják Kilencujjú Jack-et és a nőt, akin segített.
- Sietnünk kell! - emlékeztette Usha. Közvetlenül mellette állt, teste hozzáért a sötétben.
- A lovagok negyedóránként járőröznek.
- Igyekszem - szólt Palin, de képtelen volt tisztán gondolkodni, összezavarta a lány közelsége, és hogy a kezük összeért. A szükséges varázslat igéi egyszerűen kimentek a fejéből. - Ez így nem fog menni. Inkább ide állj! - Megfogta Usha vállát, és a létra aljához vezette. - Tas, te Usha közelében maradsz. Majd ha szólok elkezdhetsz felfelé mászni.
- Mit fogsz csinálni? - kérdezte izgatottan Tas. - Varázsolni fogsz, ugye? Ve-
- Nem, te szépen itt maradsz - felelte Palin, akit egyébként is eléggé zavartak a körülmények.
A bottal a kezében ügyetlenkedve megindult felfelé a létrán. Amikor a tetejére ért, egy hajszálnyit megemelte a csatornafedőt, és kinézett a keskeny résen. Solinari már magasra hágott az égen, ezüstös fénye minden alaknak határozott körvonalakat rajzolt, kiemelve őket a sötét háttérből. Az utca üres volt.
Miközben levette bőr karkötőjét, melyet a jobb csuklóján hordott, felidézte a bűvös szavakat. Minden szót pontosan kell majd kiejtenie, közben elvégezni a megfelelő kézmozdulatokat, és a varázslat komponensét a szigorúan meghatározott módon kell felhasználni. Hallotta, hogy odalent Usha és Tas egymás között suttognak, és próbálta hangjukat kiszorítani a tudatából.
Becsukta a szemét és erősen koncentrált. Maga mögött hagyta Palanthas csatornahálózatát, már nem fenyegette az a veszély, hogy a lovagok rátalálnak. Már nem sietett sehová. Már nem volt annak a nőnek a közelében, akiért az életét is feláldozta volna. Eggyé vált a varázslattal.
Palin felemelte a bőrhurkot, és lassú körkörös mozdulatokat tett vele a rács alatt. Ezzel egyidejűleg elmondta a mágikus szavakat, minden szótagot megfelelően hangsúlyozva. Miközben beszélt, idegesen, türelmetlenül várta, hogy betölt-se és átmelengesse az az érzés, amely a szívéből indul ki, és azt jelenti, hogy a varázserő hatalma alatt áll, és az rajta keresztül fejti majd ki hatását. Ezt a mámorító érzést azonban csak azon kevesek ismerték, s csak azokat ragadta magával, akik a kiválasztottak közé tartoztak.
A fiatal mágus egyre erősebben érezte a testében szétáradó melegséget, és a túlcsorduló örömöt. Megszállta a hatalom sodró érzése, mely a velejéig átjárta. A varázs felpezsdítette vérét, vadul áradt ereiben, és felszállt lényének legmagasabb szféráiba, akár a pezsgőben a buborékok. 4 varázslat maga az egyszerűbbek közé tartozott, még egy kezdő mágus számára sem okozott volna nehézséget. Mégis ez is ugyanolyan erővel hatott, ugyanakkora áldozatot kívánt. Miután elhangzanak a szavak a buborékok szétpattannak majd. A melegség csökkenni kezd, fáradtságot, levertséget és mindent felülmúló vágyat hagyva maga után, hogy újra átélje ezt a fajta érzést.
Egyelőre azonban Palin elmerült tudományában. A hurokkal a fedő alatt körözött, és közben egymás után ejtette ki a varázsszavakat. A rács lassan emelkedni kezdett. Palin keze mozdulataival irányította a lebegő tárgyat, valahányszor egy teljes kört rajzolt, a rács emelkedett egy kicsit. Mikor már elég magasan volt ahhoz, hogy egy ember kényelmesen kimászhasson, Palin felhagyott a mozdulatokkal. A rács megállt a levegőben, és mozdulatlanul lebegett tovább az éjszakában.
- Tas, Usha! - hívta halkan a többieket. - Most! Siessetek!
Tas zajosan felmászott a létrán, a zacskók amiket az övén viselt, időnként a combjához verődtek. Usha követte. Palin kimászott a nyíláson, ami nem volt éppen könnyű, hiszen közben arra is figyelnie kellett, hogy a bőrdarab mindvégig a fedő alatt maradjon. Letérdelt a kőre, és kezét még mindig a rács

alatt tartva várta, hogy Tas kikecmeregjen a csatornából.
- Te figyelj, nehogy meglepjenek minket! - parancsolt a surranóra, aki átszaladt az utca túloldalára, és elrejtőzött egy bokorban.
Ezután Usha következett, aki minden nehézség nélkül mászott elő. Tas jelzett neki, és a lány sietve odaosont.
Palin egyre lejjebb engedte a rácsot a bőrdarabot csigavonalban mozgatva le-
Nem mert sietni. Ha most visszahúzza a hurkot, a csatornafedő éktelen csattanással zuhanna a helyére. A léptek ugyan még távolról hallatszottak, de egyre közeledtek. Palin igyekezett olyan gyors lenni, amilyen csak tudott, de még ez is borzalmasan lassúnak tetszett. A csizmák hangja egyre hangosabb és hangosabb lett.
- Palin! - súgta oda hangosan Tas. - Nem hallod?...
- Csitt! - sziszegte Palin. A rács már majdnem visszaérkezett a helyére, már súrolta Palin kézfejét.
A neheze még csak most jött. Amint elhúzza a hurkot, a rács felszabadul a varázslat alól és lezuhan. El kellene kapni a kezét, még mielőtt a rács lehullik, új-ra aktiválni a varázslatot és megtartani a fedőt, mindezt tizedmásodpercek alatt. Óvatosan kihúzta a kezét, és egy gyors mozdulattal átfordította a hurkot, majd leengedte a fedő fölé, és a keze ismét mozgásba lendült.
A lépések zaja már egészen közelről hallatszott, talán egy háztömb választotta csak el őket tőle. Az épületek még eltakarták a lovagok szeme elől, de ha ki-érnek a könyvtár előtt elhaladó utcára, meglátják majd a sötét árnyékát az erős holdfényben.
Hallotta, ahogy megzördülnek a bokor levelei, és Tas hangját, amint élesen odasúgja:
- Nem! Te itt vársz, Usha! Túl veszélyes!
A rács végre a helyére került. A melegség egészen elhagyta a testét, hirtelen erőtlennek, üresnek érezte magát. Rázta a hideg. Egy röpke pillanatig felesleges erőpocsékolásnak tűnt a menekülés. Sokkal egyszerűbb lett volna itt maradni, hagyni, hogy elfogják a lovagok.
Palin már ismerte ezt a kilátástalanságot, ezt a fáradtságot, ami varázslatot követte. Tudta, hogy nem szabad hagynia, hogy ezek az érzések átvegyék az uralmat felette. A lovagok már majdnem odaértek. Éppen akkor bukott le a bokor árnyékába, amikor a csapat láthatóvá vált.
Holdfény ragyogott fekete páncéljukon. Elmasíroztak mellettük, halkan, ki-mérten lépkedtek. Ők hárman a bokorban csendben lapítottak, még lélegzetet sem mertek venni, attól félve, hogy szívük heves dobogása esetleg meghallatszik, és elárulja őket.
A lovagok továbbmentek, és ők ismét magukra maradtak az kihalt téren.
A Nagykönyvtár fehér márvány homlokzata az oszlopsoros előterével és keskeny ablakaival egyike volt Krynn legősibb építményeinek. Hódolattal és tiszte-lettel tekintett rá mindaz, ki a közelébe került. Mindazok, akik termelt járták le-halkították hangjukat, nem mintha kötelező lett volna a csend, de úgy tűnt, mintha a fák koronáját borzoló szél is a könyvtár falai közé zárt évezredes titkokat suttogták volna. Palinnak az volt az érzése, hogy ha rászánná az időt, hogy hallgassa, talán meghallaná valamelyiküket.
De egy perc ideje sem volt, amit rászánhatott volna. Nem csak a nagybátyjával való találkozás órája közeledett, de a lovagok is bármelyik pillanatban viszszatérhettek. A hatalmas kétszárnyú kapu láthatóan új volt, ez helyettesítette a régi bejáratot, mely évekkel korábban, a Palanthasi csatában sérült meg. Ez a kapu bronzból készült, rajta a dombormű egy könyvet formázott. - Gilean jel-képét, a csukott ajtószárnyak lenyűgözően magasodtak a kis csapat fölé. Palin nekifeszült az egyiknek. Zárva volt, mint ahogy azt várta is.
- Valószínűleg belülről van elreteszelve - morogta. - Kell lenni valamilyen...
Tasslehoff egy kötél végét tartotta, mely valahonnan az oszlopok feletti sötétségből lógott alá.
- Tas, ne...
Báj isiit is akart Palin mondani, azt már elnyomta egy hatalmas bronzharang kondulása. Zengése belerobbant a nyugodt éjszakába, és végigvisszhangzott az utcákon.
- Hoppá! - szólt Tas, és elengedte a kötelet.
A harang nyelve visszafelé lendült, és a fülsiketítő harangzúgás új erőre kapott. Fény gyulladt a könyvtár ablakában, de mások is követték mindenütt végig az utcán. Egy kis ablak nyílt a kapun, és valaki óvatosan kilesett.
- Mi az? Tűz van? - kérdezte egy reszkető hang. Egy ijedt, tonzúrás férfi kutatta szemével az éjszakát. - Mi ég?
Palin elkapta a kötelet, és nagynehezen lecsendesítette az elszabadult harangot.
- Nincs tűz, Testvérem. Én...

Különös kifejezés ült ki az idős szerzetes arcára. Végignézett a mágus piszkos, pecsétes fehér köpenyén, Usha felcsavart szoknyáján és átázott cipőjén, Tasslehoffon, aki épp a copfjába ragadt sarat rázogatta ki. A szerzetes az orra elé tartotta a tenyerét.

- A könyvtár zárva van - jelentette ki emelt hangon, és már arra készült, hogy becsukja a kis ajtót.
- Hé, várj! - Tasslehoff fürgén bepréselte karcsú testét az ajtónyílásba. - Szia, Bertrem! Emlékszel? Én vagyok az, Tasslehoffl Jártam már itt...
- Ó igen - felelte Bertrem fagyosan. - Emlékszem. A könyvtár abszolúte zárva van. Jöjjenek vissza holnap! Azután, hogy vettek egy fürdőt. - Hátrébblépett, hogy becsukhassa az ajtót, egy pillanatig tétovázott, majd hadarva hozzátette --...és a surranót ne hozzák magukkal! - ezzel kíta zította Tast, és újra nekiveselkedett az ajtónak.
- Kérem! Be kell hogy engedjen! - Palin beékelte a botját az egyre kisebb nyílásba. - Elnézést kérünk a szagért, de most másztunk elő a csatornából, és...
- Tolvajok! - sikoltott fel Bertrem, és újra megpróbálta az ajtót becsapni, de sikertelenül, ezt látván tovább óbégatott. - Segítség! Rablók! Haramiák!
- Valaki közeledik - figyelmeztette Usha a csapatot.
- Nem vagyunk tolvajok! - bizonygatta Palin elkeseredetten. - Itt kell találkoznom a bácsikárnrnal. Azt mondta, hogy Astinus dolgozószobájában találkozunk. Engedj oda! Bertrem annyira megdöbbent, hogy majdnem az ajtót is elengedte.
- Orgyilkosok! - üvöltött fel. - Martalócok törnek a Mester életére.
- Lovagok - szűrte a fogai között Usha. - Erre tartanak!
- Bertrem! - egy nyugodt hang hallatszott a szerzetes háta mögül, aki erre megremegett, és elsápadva hátrapillantott a válla felett.
- Igen, Mester?
- Engedd be őket! Már vártam rájuk.
- De Mester...
- Azt akarod, hogy ismételjem magam?
- Igenis, Mester... márminthogy... nem, Mester.

Bertrem felrántotta az ajtót. Elhátrált, a csuhája ujjába temette az orrát, .és úgy integetett, hogy mindhárman jöjjenek be.

A könyvtár hallja árnyakba burkolózott. Az egyetlen fényforrás a kis olajmécses volt, amit Bertrem tett az asztalra, amikor kijött ajtót nyitni. A nyugodt

- Csukd be az ajtót, Bertrem! - utasította a hang. - Amikor jönnek a lovagok, hogy a zenebona okát firtassák, mondd meg nekik, hogy alvajáró vagy, és amikor rádjön, meg szoktad kondítani a harangot. Érthető voltam, Bertrem?
- Igen, Mester - nyögte a szerzetes megsemmisülten.
- Erre - a hang továbbra is az árnyak mélyéről folytatta. - Igyekezzetek! A történelem kereke tovább forog, és nincs aki lejegyezze, amíg ebben a huzatos teremben álldogálok tétlenül. Gyújtsd fényre a botod, ifjú mágus! A nagybátyád már vár.

Palin kimondta a varázsszót, és a bot fénye beragyogta a hatalmas termet. Megvilágította a bőrkötésű könyveket, és a tekercseket, melyek végeláthatatlanul álltak szépen elrendezett sorokban a polcokon egészen addig, amíg a szem ellátott, azon túl pedig elnyelte őket a sötétség, éppúgy, ahogyan a bennük foglalt történelmet nyelte el a múlt köde.

A hirtelen támadt fény megmutatta e kötetek íróját is, azt, aki ezt a rengeteg tudást, mind papírra vette. Az arca nem volt sem idős, sem ifjú, kortalannak tetszett. Ránctalan, vonások nélkül való arc volt, olyan sima, mint a papír, melyre a sorokat rótta, vékony tintaerekké szelídítve az idő sodró folyamát szüntelenül, mióta világ a világ. Semmilyen érzelem nem látszott ezen az arcon, és semmilyen érzelem nem érhette el őt. Túl sokat látott már ahhoz, hogy többé bármi is megérinthesse a szívét. Papírra vetette a világ születését. Leírta a Silvanos Ház felemelkedését, a Szürkekő készítését, Thorbazdín kovácsolását, Huma hőstetteit a Második Sárkányháború idejéről, a Testvérháborút, Solamnia lovagrendjének megalakulását, és Istaz alapítását. Az Összeomlás szörnyűséges pusztításai közepette sem tette le a tollat, még akkor sem, amikor a könyvtár falai meg-remegtek körülötte. Szavakba foglalta Solamnia lovagjainak bukását, a hamis papok eljövetelét, a sárkányok visszatértét, a Dárdaháborút.

Vannak, akik azt mondják, hogy hajdan szerzetesként szolgálta Gileant. Akkor kezdte írni a mára mindenütt ismert történelmi feljegyzéseit. Azt is mondják, hogy Gileannek annyira megtetszett a munkája, hogy elhatározta, megjutalmazza a halandót azzal, hogy mindaddig, amíg folytatja az írást,

örökké fog élni.
Mások azt suttogják, hogy ő maga Gilean isten.
Azok akik valaha látták, nehezen tudják újra felidézni az arcát, de a szemeit sohasem felejtik el. Örökké emlékezni fognak azokra a sötét, távolba révedő, mindent látó szemekre, melyekben nincs sem szánalom, sem könyörület.
- Astinus vagyok, Irda gyermeke - válaszolta, bár Usha nem tette fel a kérdést, legalábbis hangosan nem.
Usha rámeredt, a fejét rázta.
- Én nem... - kezdte.
A tekintet azonban kérlelhetetlen volt, végül feladta a tagadást.
- Honnan tudod? - még mindig fogvatartották azok a szemek, szinte bűvölet-ben lépett közelebb, hangjában csodálat remegett. - Mit tudsz?
- Mindent.
- Tudod az igazságot rólam? - kérdezte akadozva, szeme sarkából egy pillantást vetve Palinra.
- Ezt a kérdést magadnak kell feltenned, nem nekem - vetette oda Astinus. - Itt nem beszélhetünk - folytatta, és az ajtó felé intett. - A lovagok bármelyik píl-
Jobbra fordult, és elindult egy oldalfolyosón. Bertrem kelletlenül álldogált tovább a csukott kapunál őrködve. A harang felzendült, és a csapat megszaporázta lépteit.
- Szia Astinus - szólította meg a krónikást Tas, miközben ott kocogott mellette. Egyáltalán nem látszott meglletődöttnek a legendás alak társaságától. - Emlékszel rám? Én emlékszem rád. Mostanában láttam Gilean istent az Abyssben. Te tényleg Gilean vagy? Nem hasonlítasz Gileanre túlságosan, de hát Fizban sem hasonított Fizbanre. Szóval hát, Fizbanre hasonlított, de Paladine-ra egyáltalán nem. Dougan Redhammer viszont kiköpött Reorx, de feltűnt, hogy a törpéknek nem túl jó a humorérzékük. Te is észrevetted? Na most, ha én isten lennék...
Astinus hirtelen megtorpant. Egy pillanatra mintha valami érzelem suhant volna át az arcán.
- Ha a surranók istenek lennének, a világ kétségkívül felettébb érdekes len-ne. De azt hiszem aligha maradna benne bármi mozdítható.
- Hol van a bácsikám? - érdeklődött Palin, várva is meg nem is, hogy bemutathassa Ushának.
- A lakrészemben vár rád. De biztos vagyok benne, hogy nem akarnál így találkozni vele - mondta és végignézett a fiún.
- Igazán köszönöm a figyelmességét, uram - kezdte Palin -, de a bácsikám azt mondta, hogy siessek...
De már csak Astinus hátának beszélt. A históriás Ushához és Tashoz fordult.
- Számotokra is előkészíttettem néhány ruhát. Adományoknak szántuk a szegények számára, de tiszták és használhatók.
Astinus elindult, válla fölött szólt vissza Palinnak.
- Néhány perc múlva visszatérek, Palin Majere. *mint felöltöztél elkísérlek a bácsikádhoz. Te pedig jer velem, Irda gyermeke. És te is, Fúróláb Mester.
- Hallottad, hogy szólított? - Tas büszkén kihúzta magát, és elindult Astinus után. - Fúróláb Mester...
Palin úgy vélte, Astinusnak igaza lehet. Raistlin biztosan nem úgy akarta viszontlátni az unokaöccsét, hogy az bűzlik, mintha mocsári törpékkel lakomázott volna.
Az ifjú mágus kinyitotta az ajtót, és belépett a kis szobába, ami hasonló volt azokhoz a cellákhoz, melyekben az Esztéták laktak, azok a szerzetesek, akik életüket a könyvtár és annak ura szolgálatának szentelték. A szoba egyszerű be-rendezését csak egy ágy és egy állvány alkotta, utóbbin egy korsó víz, egy mosdótál, és egy égő gyertya állt. Az ágy feje árnyékba borult, de halványan kivehető volt egy kis halom, mely valószínűleg a tiszta ruhákból volt rakva.
Palint azonban nem érdekelték a tiszta ruhák. A mosdótálhoz sietett, és csak most jött rá, mennyire meg akar szabadulni a piszkos ruháitól, a testére tapadt mocsoktól, mely miatt már szinte a létezéstől is megundorodott.
Ahogy végzett a tisztálkodással, mindjárt sokkal jobban érezte magát. A szennyes ruháit a sarokba dobta, és az ágyhoz fordult a tisztákért.
De amint egy pillantást vetett rájuk, elakadt a lélegzete, megmerevedett, és csak döbbenten bámult. Felkapta köpenyt, és közelebb vitte a fényhez, remény-kedve, hogy csak a szeme tréfálta meg. Tévedésről azonban szó sem lehetett. Hiába erőltette a szemét, semmi sem változott.

,4 döntés

Palin először azt hitte, hogy Astinus csak valami rossz tréfát űz vele. De ahogy felidézte azokat a hideg szemeket, el kellett vetnie az ötletet. A fekete szövet tapintása puha volt, és furcsán melegnek érezte a kezében. Hirtelen saját szavai törtek rá emlékezete mélyéről, azok a szavak, melyeket Raistlinnek mondott még odahaza.

„Tudom, hogy az út nehéz lesz, és fáradságos, de megteszek bármit - feláldozok bármit, csak hogy a hatalmamat gyarapítsam."

Ez lenne a válasz? Erre az áldozatra gondolt volna a bácsikája?

Kopogtattak. Mielőtt Palin válaszolhatott volna, az ajtó kitárult, Astinus állt a küszöbön. Karjában egy nehéz könyvet tartott, kezében egy lúdtollat szorongatott.

- Nos? Miért vesztegeted az időt? - szólt Palinra. - Vedd fel!
- Nem értem, uram - fakadt ki Palin. - Mit jelent ez?
- Mit jelent? Szerinted mit? A döntést már meghoztad. Vedd fel!
- Döntést? Miféle döntést? Ezt sohasem akartam. Nem akarom a mágia feke-

te oldalát. Nem arra akarom használni a varázserőmet, hogy nyerészkedjek, má-

sokra erőltessem az akaratomat, vagy fájdalmat és halált osszak...

- Nem? - Astinus nyugodt volt. - Azt hiszem, hogy ha valaki hagy mást meg-

halni maga helyett, az érdemes a fekete köpeny viselésére.

- Meghalni? Helyettem? Biztosan téved. Én soha... - elhallgatott. - Istenem! Steelre gondol? Az nem lehet! Nem ölhették meg a lovagok! Biztosan megmagya-

rázta nekik a körülményeket. Nem tehetett mást. Nem hittek neki?

Astinus belépett a szobába. Palin mellé állt, és kinyitotta könyvet. Egy sorra mutatott a lap alján.

„Ezen a napon az Első őrség idején végezték ki Fényeskardú Steelt. Meghalt Palin Majere helyett, aki megesküdött, hogy visszatér, de megszegte esküjét."

- Az Első őrség idején... - mormolta Palin, tekintetét a könyvről Astinusra emelte. - De hát még nem jött el Első őrség. Nem lehet! Hogyan?...
- Már csak néhány óra van napkeltéig - mondta Astinus, és megvonta a vállát. - Néha előre leírom a történéseket, ez gyorsítja a munkát. Főleg, ha nincs esély arra, hogy megváltozzanak a dolgok.
- Hol van? - követelte Palin, ujjai erősebben szorultak a fekete köpenyre. - Hol akarják kivégezni?
- A Főpap Tornyában. Becsületét vesztve fog meghalni, megfosztva a rangjától. Fejét egy vértől mocskos kődarabra helyezi majd. Maga Ariakan Hadúr emeli fel a kardot, mely lemetszi Fényeskardú Steel fejét a nyakáról.

Palin csendben, mozdulatlanul állt.

Astinus könyörtelenül folytatta.

- Steel holttestét nem földelik majd el, hanem lehajítják a városfalról, hogy a a;:,.a.,n ,~Inrak takmárnzhassanak raita. Példa lesz majd a többi lovag számá-

Képek tolultak Palin szeme elé: Steel, amint testvérei sírja mellet térdel, Steel, amint az oldalán harcol a Shoikan Ligetben, Steel, amint megmenti az életét...

- De hát mit számít? - Astinus hangja tovább zengett. - Hisz a szíve gonosz. Lelkét eladta a Sötétség Királynőjének. Az ő kezétől hullott el sok dicső harcos, Solamnia lovagjai. Megérdemli a halált.
- De nem ilyen halált, nem szégyenben, becsületét vesztve - Palin a könyvet nézte Astinus kezében, rajta az írást. - Első őrség. Túl késő. Megállítanám a ki-végzést, ha tudnám, de ez lehetetlen. Napokba is beletelik, hogy Palanthasból el-jussak a Főpap Tornyába. Egyszerűen képtelenség, hogy még időben odaérjek - szégyellte magát azért, mert megkönnyebbülés áradt szét benne.

Palin egy suttogó hangot hallott megszólalni a fejében.

,Vedd fel a fekete köpenyt. Vedd fel, és megnyitom előtted Fistandantilus varázskönyvét. Kiérdemelted."

Keserű ízt érzett a szájában, mely a csatorna bűzénél is sokkal rosszabb volt. Keze végigfutott a fekete szöveten. Puha volt, puha és meleg, beborítaná, és megvédené.

Nem csináltam semmit, bácsikám! Nem az én hibám. Nem gondoltam, hogy Steelnek bármiféle bántódása eshet mtaltam. És még ha akarnék, sem érnék oda időben.

„Meghoztad a döntésedet Viseld büszkén! Ne hazudj magadnak, ifjú barátom!" suttogta a hang. „Hisz odaérhetnél. Nálad van a gyűrű, Dalamar gyűrűje. A surranó viszszaadta. Ott lehelnél a Főpap

Tornyában, mielőtt még egyet dobbanna a szíved.”
Palin megremegett. A Mágusbot hirtelen melegebbnek tűnt, forróbbnak, mint a fekete köpeny a kezében. A gyűrű elvihetné! Csak akarnia kell.
De hogyan is akarhatná! Felnézett Astinusra.
- Hallottad?
- Igen. Hallok minden szót, még ha kimondatlanok is maradnak.
- Igaz... igazat mond? Megállíthatnám a kivégz'st?
- Igen, ha időben odaérnél a Főpap Tornyához, akkor megállítanák a kivégzést. - Astinus szemébe a kíváncsiság szikrája villant. - Steel kivégzését. Felkészültél, hogy kihúzzam a könyvből a nevét, és a tiédet írjam be helyette?
Palin torka elszorult, levegőért kapkodott Nem! Nem készültem még fel a halálra.
Félek tőle, félek a fájdalomtól, az örök sötétségtől, a végtelen csendtől. Látni akarom még ahogyan felkel a nap, hallani a zenét, ízlelni egy kupa bort. Megtaláltam a szerelmet. újra akarom érezni, ahogy varázserő végigbizsergeti a testemet. Es a szüleim, nem akarom, hogy gyászoljanak Nem akarom feladni az életet!
»Akkor ne tedd, ifjú barátom" a suttogó hang a fejében újra megszólalt. „Fényeskardú Steel a Sötétség Királynőjének ajánlotta a lelkét. Sokan vannak, akik jócselekedetként értékelnék, ha hagynád meghalni.”
A szavamat adtam. Megesküdtem, hogy visszamegyek.
»Egy megszegett szó? Egy be nem tartott ígéret? Mit számít az? Ha egyszer már Steel meghalt, ki fog rá emlékezni?"
Én, felelte Palin.
„Mégis, mit vártál, fiatal barátom? Mit gondoltál, mit jelent az, hogy áldozat. Meg-mondhatom neked. Azt jelenti, hogy feladsz mindent - szerelmet, becsületet, családot, még a lelked is, mindent! - a mágiáért. Hát nem ezt akartad? Vagy arra számítottál, hogy megkapod a hatalmat anélkül, hogy bármit is adnod kellene cserébe?”
Arra kérsz, hogy az életemet adjam cserébe, kérdezte Palin.
..Hát persze!"
Tehát bárhogy is választok, értette meg Palin. az életemnek „ 6ne
11A kivégzés

Fényeskardú Steel egy szalmazsákon feküdt, melyet cellájának kőpadlójá-L ra hajítottak. Nem aludt, az éjszakát csendes, keserű virrasztással töltötte. Nem félt a haláltól. Ő és a kaszás már békét kötöttek, régóta várta a
találkozást.
De az nem jött érte, nem úgy fogadja majd, ahogyan akarta - büszkén, csatában. A halála dicstelen, szégyenteljes lesz. Megbilincselt kézzel fogja várni, mint a tolvajok, a gyávák és az árulók.
Ablaktalan cellájából nem láthatta a hajnalt, de hallotta ahogyan az őrséget szólították. Egész éjszaka ezt hallgatta, ahogyan az éjszaka csendjét meg-megtöri az őrök kiáltozása. Elképzelte, milyen lehet most őrségben állni.
Biztosan mosolyognak, ásítoznak és nyújtózkodnak. Arra gondolnak, hogy nemsoká leváltják őket. Egy óra múlva elhagyják őrhelyeiket, visszatérnek a szálláshelyeikre, és elmerülnek az álom otthonos ölelésében. Néha felébrednek majd, hogy morogjanak egy kicsit a poloskák, a hőség, vagy a mellettük fekvő horkolása miatt.
Fényeskardú Steel egy óra múlva olyan mély álomba merül, ahonnan nincs többé visszaút, hacsak Chemosh nem ragadja őt ki az örök sötétségből, hogy nyugalmat nem lelő élőholtként járja tovább ezt a világot. Steel számára az élet már semmi olyat nem tartogathatott, melytől félelem járta volna át, de amikor erre a szörnyű sorsra gondolt, a lelke mélyéig megborzongott. Találkozott egy-szer Lord Soth-tal, a halállovaggal. Tartott ugyan a lovag hatalmától, mégis arra kényszerítette magát, hogy jól megnézze azt az arctalan ábrázatot. Rettenetet érzett és szánalmat, suttogva imádkozott:
- Takhisis, Sötétség Fejedelme, büntess belátásod szerint, de óvj meg ettől a végzettől!
Ez a gondolat gyötörte egész éjjel. Megbocsát vajon neki Takhisis? Vagy a koponyamaszkos Chemosh kezére adja, hogy az örökkévalóságot a Halál rabszolgájaként szenvedje végig?
A gondolatra a hideg futkározott a hátán, egész testében rázta a rettegés, hideg verítékben úszott. Remegve kuporgott a szalmazsákon, és istennője irgalmáért esedezett, amikor a cella ajtajában kulcs csikordult.
- Látogató - szólt be az őr, tiszteletteljesen lehalkított hangja arra figyelmez-tette Steelt, hogy

nem akárki állhat odakint.
Felkelt, kihúzta magát. Azt a ruháját viselte, amit a kivégzéshez öltött fel, egy egyszerű. durva szövésű fekete leplet, hasonlatosat azoknak a szegényeknek a halotti lepléhez, akiket tömegsírba temetnek.
Feszülten, félelemmel telve várakozott, gondolatai egymást kergették, vadul remélte, hogy talán Ariakan Hadúr jött, és visszavonja a halálos ítéletet. A cellaajtó nyikorogva kitárult.
F.w fekete köpenyes alak lépett be, háta meghajlott az évek súlya alatt. A be-te a félhomályban. Alig tűnt emberibbnek, mintha az alakot öltött sötétség óvakodott volna felé. Nem egyedül érkezett. Kísérője szintén feketébe öltözött, óva vigyázta a remegő lépteket.
De a hang, ami megtörte a csendet nem volt sem gyenge, sem remegő.
- Csukd be az ajtót, és fordítsd rá a kulcsot!
Egy emlék motoszkált Steel fejében, látta már ezt a görnyedt alakot, hallotta ezt a parancsoló hangot. A nedves és nyirkos kőpadlóra rogyott, arccal lefelé feküdt, karjait kiterjesztve a feje felett.
- Szentanya! - suttogta.
- Fényt! - parancsolta a főpapnő az őt támogató tanítványnak.
A fiatalabb papnő kimondott egy szót, és valahonnan fény borította be a cellát. Különös fény volt, nem űzte el a sötétséget, inkább elmélyítette, erőt, életet adott neki.
Takhisis főpapnője előrebotorkált, közvetlenül Steel előtt állt meg.
- Fel! - sziszegte. - Nézz rám!
A férfi félelmével küzdve térdre emelkedett.
A főpapnő már akkor hihetetlenül öregnek tűnt, amikor évekkel ezelőtt meg-áldotta a lovaggá avatását. Mára már idősebb volt annál, hogy azt emberi tudat felfoghatta volna. Ősz hajcsomók lógtak az arcába, bőre a csontjaira feszült. Ajkai kékek, vértelenek voltak, mint az erek a csontfehér kezein.
A kezeken, melyek egyike a tanítvány karjába kapaszkodott, miközben a másik előrenyúlt, és megragadta Steel állát. A hosszú, sárga körmű ujjak karmok-ként vájtak a húsába.
- Királynőd meghallgatta az imáidat. Elégedett veled, Fényeskardú Steel uth Matar. Jól szolgáltad őfelségét, jobban, mint hinnéd. Ma két lelket vár, hogy megtérjenek hozzá. A te helyedet már biztosította saját oldalán, túlvilági had-seregében, megtisztelő helyen fogsz állni...
Steel lehunyta a szemét. A megkönnyebbülés és a hála könnyei peregtek az arcán.
- Szívemből köszönöm őfelsége könyörületét...
- Van egy feltétel - szakította félbe a főpapnő.
Steel szeme tágra nyílt.
A főpapnő körmei átszakították a bőrt, vér szivárgott a sebből. Elengedte Steel állát, kezét lejjebb eresztette és a csontvázujj a férfi mellére mutatott.
- Vedd le a talizmánt!
Steel a nyakához emelte a kezét, a vékony ezüstlánchoz. Egy medál lógott rajta, melyet mindig rejtve viselt. Csak négyen tudtak a létezéséről, ezek közül az egyik, Tahis a félelf már halott volt. Ariakan nagyúr is ismerte, Steel maga mesélt róla neki, a főpapnő szintén tudott róla, a negyedik Caramon Majere volt, aki ott volt, 4míkor hozzákerült. Steel ujjai ráfonódtak a talizmánra, a csillagékszerre. Sokszor gondolkodott azon, miért is viseli. Az ékkő néha idegesítette, éles csúcsai felsértették a bőrét, nemegyszer el is határozta, hogy megszabadul tőle. Ilyenkor megragadta a medált, és azon volt, hogy letépje, és a porba hajítsa.
Mégis minden alkalommal amikor hozzáért, valami tökéletesen nyugodt, biztonságos érzés áradt szét benne, mint ahogyan a hűs forrásvíz csillapítja az égető szomjúságot. Az érzés enyhítette a lelkében örökkön fortyogó zűrzavart, el-rendezte a gondolatait, és segített neki, hogy átlássa az életét, oly kristálytisztán
és élesen, mint amilyen maga a drágakő volt. Szertefoszlottak a kételyei, helyük-re --
Ujjai végigfutottak a láncon. Tudta, hogyan hat rá a kő, ezért kerülte az érintését. A gondolatai most tiszták voltak, kételyei eltűntek. A Királynő megbocsátott neki a bűnéért, tiszteletreméltó helyre, maga mellé fogja állítani. A kő érintése most csak összezavarhatná és megingathatná.
- Így fogok tenni - jelentette ki. Megfogta a láncot, és erősen megrántotta. De az nem szakadt el.
- Vedd le! - parancsolta a főpapnő elégedetlenül. Véreres szemei összeszűkültek. - Vagy a Királynő haragját vonod magadra.
Egy látomás bontakozott ki Steel szemei előtt. Egy csontig lecsupaszított kezet látott kiemelkedni Shoíkan Ligetének üszkös földjéből, egy kezet, mely az élők melegen csordogáló vérére vágyik, hogy csillapítsa a csillapíthatatlan hidegséget, egy kezet, melyről tudta, hogy az övé.
Kétségbeesetten tombolva rángatta a láncot, mely már mélyen felszaggatta a húsát.
- Engedj el, apám! - kiáltotta anélkül, hogy tudta volna mi hagyta el a száját, vagy hogy

egyáltalán kiáltott. - Engedj el! Én már választottam!...
Keze végigcsúszott a láncon, megmarkolta a talizmánt, hogy jobb fogást találjon.
Melengető fényesség tört elő az ujjai közül. Félelmei, mintha csak egy sötétben magára hagyott gyermek rémálmai lettek volna, eloszlottak, mintha csak apja erős ölelését érezte volna, karokat, amik segftík, erőt adnak, és mindentől megóvják.
Békesség és nyugalom töltötte el a szívét. Nyoma sem volt már a keserűség-nek. Már tudta, hogy halála, ha mégoly dicstelennek is tűnik majd egyesek szemében, sokakban tiszteletet fog ébreszteni. A lelke csak az övé volt. Takhisis nem követelheti, hacsak nem ő maga ajánlja fel számára. És ezt a döntést még nem hozta meg.
Hinnie kell, még akkor is, ha csak magában hihet.
Keze kinyílt, a medál kihullott ujjai közül, vissza a mellére.
A főpapnő sziszegett dühében, és a fogait csikorgatta.
- A sorsod megpecsételődött. Elárultad a Királynődet. Kínod örökké tartson, ne találj enyhülést!
Steel megremegett a szörnyű átok hallatán, de nem rettent vissza, nem tört meg, nem könyörgött kegyelemért. Elhagyta minden érzés, érzelmeknek nem volt többé hatalma felette, még a félelemnek sem.
- Vigyél el innen! - parancsolta a főpapnő.
A fiatalabb nő felemelte lehajtott fejét, vetett egy ellenséges és gyűlölettel teli pillantást Steel felé, majd követve az utasítást, megfogta az aszott kart, és végig-vezette a botorkáló lépteket a durva kőpadlón.
Steel tudta, hogy mondania kellene valamit, de fáradtság tört rá, mindent el-söprő kimerültség. Belefáradt az életbe, véget akart vetni neki. Végetvetni a szenvedésnek és a kétségeknek, az érzésnek, hogy két különböző ember van bebörtönözve a testébe, akik folyton küzdenek egymással a lelke megkaparintásáért.
A küzdelemnek hamarosan vége. Azon vette észre magát, hogy alig várja.
Egy trombita tiszta ezüsthangja röppent a magasba, jelezve az Első Őrség kezdetét.
Díszlépésben közeledő csizmák hangja hallatszott odakintről. Steel talpra állt.
Egyenes derékkal, büszkén állva fogják találni, amikor belépnek, hogy elvigyék.
Az ajtó feltárult. Két lovag lépett be, magas rangú lovagok, Ariakan személyes testőrségének tagjai. Steel tudta, mekkora megtiszteltetés ez, és szívből hálás
Fényeskardú Steel uth Matar - szólította meg egyikük szertartásos hangon azért vagy itt, hogy urunk ítélete végrehajtassék rajtad. Van valami, amit fel akarsz hozni a mentségedre az utolsó szó jogán?
- Nincs, uram - válaszolta határozottan Steel. - Elfogadom urunk ítéletét, mint igazságos ítéletet. Elfogadom a büntetést, mint megérdemelt büntetést.
- Úgy legyen! - felelte a lovag csalódottan.
Steel döbbenten vette észre, hogy a férfi másfajta választ remélt.
Amikor a a válasz elhangzott, a lovag arca megkeményedett. Társával együtt odaléptek hozzá. Egy fekete bőrszalaggal hátrakötötték a kezeit, egy másikkal hosszú, dús haját fogták össze, hogy szabaddá tegyék a nyakát a kard számára. Miután ezzel végeztek, két oldalról megragadták a karjait.
Steel kiszabadította magát a fogásukból.
- Tudok egyedül is menni! - jelentette ki.
Kilépett a cella ajtaján.
A porkoláb oldalt állt, mogorván dörmögött:
- A Sötétség Királynője legyen kegyes hozzád, Tiszteletreméltó Lovag. Az övé mellett álló cellák sötét mélyéről, innen is onnan is hangok hallatszottak.
- Paladine vigyázzon rád, Fényeskardú!
Valaki énekelni kezdett az egyik cellában.
- Sularus Humah durvey. Karamnes Humah durvey.
Huma Éneke volt ez, Solamnia hős lovagjának dala. Egyenként, egymás után a többi rab is csatlakozott, és az ének szíveltépően és egyre hangosabban szólt.
- Hallgattasd el őket! - kérte az egyik lovag a börtönőrt, de olyan halkan, hogy az odébblépett, és úgy tett, mintha nem hallotta volna.
Steel szeretett volna válaszolni, de nem találta vnegfelelő szavakat, és abban sem volt biztos, vannak-e szavak, melyek ilyenkor megfelelőek lennének. Szótlanul fejet hajtott hát köszönetként, tekintete könnyektől volt homályos.
A börtönrészleg nem volt messze az udvartól, ahol Steel hősiesen küzdött, és ahol Tanis, a félelf a karjaiban halt meg. Nem volt messze attól a helytől, ahol Steel maga is kis híján meghalt a saját kardjától, az apja kardjától.

Elképedve látta, hogy az úton végig lovagok álltak. Először azt hitte, azért gyűltek össze, hogy becsméreljék, de ahogy elhaladt mellettük, mezítláb, a megszégyenítő ruhában, mindannyian komolyan és ünnepélyesen tisztelegtek előtte.
Páncéljuk vakító ragyogása egymásba olvadt, és Steel szeme előtt egyetlen képpé állt össze., úgy látta, hogy apja lépked előtte ezüst páncéljában a szikrázó hajnali fényben
Steel kilépett az udvarra, mely tele volt lovagokkal, akik körben álltak. A kör közepére egy alvadt vértől mocskos fekete márványkockát állítottak. Tetején egy]::-'.mélyedést alakítottak ki, ide kell majd helyeznie a fejét.
Fényeskardú Steel, oldalán őreivel, a két lovaggal határozott, biztos léptekkel Járult a hideg kőtömb elé, és megállt.
Ariakan Hadúrra, mint Steel védnökére és bírájára hárult a feladat, hogy hóhéra is legyen. Ariakan kesztyűs kezében tartotta a kardot, a Fényeskardúak kardját. Arca olyan hideg és kérlelhetetlen volt, akár a kő.
Nem Steelre, hanem a kísérő lovagokra nézett.
- Akar-e a rab bármi olyasmit elmondani, ami alapján az ítéletét vissza kellene vonni?
- nre ..
- Elismeri, hogy az ítélet igazságos, és a büntetés jogos - tette hozzá a másik.
- Az ítélet tehát végrehajtatik! - szólt Ariakan, és tekintetét Steelre fordította. - Őfelsége, a Sötétség Királynő lesz a következő bírád, Fényeskardú Steel uth Matar. Elmondod majd neki amit nekünk is elmondtál, hogy igazságosan ítélkeztek feletted, hogy mindvégig volt alkalmad szólni a saját védelmedre, de te nem éltél ezzel?
- így teszek majd, uram - mondta Steel. Hangja erős volt, messzire szállt a rezzenetlen levegőben, mely a korai óra ellenére máris forró volt. - Halálomban sem foglak vádolni, uram. Minden felelősség az én fejemre száll.
Ariakan Hadúr elégedetten bólintott. Nem volt idegen Takhisis Királynőtől, hogy felülbírálja a halandók ítéleteit, és az áldozat lelkét visszaküldje bosszút állni azokon, akik ártatlanul sújtották büntetéssel.
- Hajtassék hát végre a kivégzés!
A rabot kísérő lovagok egyike felajánlotta, hogy beköti Steel szemét, de az egy fejrázással büszkén visszautasította. Kétoldalról közrefogták, és karját megfogva segítettek neki letérdelni, és a tőkére fektették a fejét. Egyikük félrehúzta a haját, hogy a nyaka szabaddá váljon.
- Oda sújts le! - sziszegte egy testetlen hang, a főpapnő hangja. - Pontosan arra a véres csíkra sújts!
A sebre utalt, melyet az ezüstlánc hagyott Steel nyakán.
Az elítélt lovag félrefordította a fejét, arcát a márványtömbre fektette. Bár a hőség egyre erősebb volt a kő mégis olyan fagyos maradt, mint a halál.
- Imádkozz Királynődhöz, Fényeskardú! - kiáltotta Ariakan.
- Imáimat már elmondtam - felelte határozottan Steel. - Készen állok!
Látta, ahogyan a penge a magasba lendül Ariakan kezében, hogy aztán lecsapjon. Figyelte, ahogyan a kard útja felfelé ível, és amikor a penge egy pillanatra megállt elérve azt a pontot, ahonnan már csak lefelé vezet az útja, megcsillant rajta a felkelő nap fénye, és a kard fehéren felizzott.
Steel,lehunyta a szemét. Azt akarta, hogy ennek a gyönyörű villanásnak az emléke legyen az utolsó. Feszülten várta a csapást.
De ehelyett azt érezte, hogy egy másik ember teste ütközik az övének, és ki-mozdítja az egyensúlyából. Hátrakötött kezeivel nem tudta megtámasztani ma-gát, így az oldalára esett.
Döbbenten, szinte dühösen nyitotta ki a szemét, hogy megnézze, mi történt. Egy fehér köpenyes fiatalember állt Steel előtt, karjait védelmezően emelte,
bennük egy botot tartott, melynek végét egy sárkánykarom, és benne egy kristály díszítette.
- Mit jelentsen ez? - mennydörögte Ariakan Hadúr. - Ki vagy te?
- Én vagyok az, akit ki akartok végezni - kezdte Palin akadozó hangon, mely minden szóval erősebbé vált. - A nevem Palin Majere!12
(? jó barátok. (Egy befejezetlen beszélgetés
Raistlin Majere nyugtalanul álldogált Palanthasi Astinus dolgozószobájában. Idegesen járkált fel s alá, tekintette hidegen, minden érdeklődés nél-
~_.Jkül futott végig a gondosan elrendezett köteteken, a közelmúlt krónikáin. Astinus az asztalánál ült, és a könyvét írta. Időről időre az Esztéták valamelyike belépett, és - nagyon halkan, nehogy

megzavarja a mestert - összegyűjtötte az elkészült köteteket, majd kivitte őket a könyvtárba, hogy időrendbe rakják.
A két férfi azóta nem szólt egymáshoz, mióta Astinus visszatért a dolgozószobába. A város harangjai az Első Őrséget jelezték. Raistlin véget vetett a járkálás-nak, megállt a nyitott ablak előtt, és lepillantott a hallba, mintha várna valakit.
De senki sem jött.
Hosszú percekig állt ott, majd visszasétált, és megkerülve Astinus székét, és elolvasta a legutóbbi bejegyzést. Elégedetten bólintott.
- Köszönöm, barátom - mondta halkan.
Astinus nem emelte fel a lapot, csak arra az időre szakadt meg az írás, ami-kor a lúdtollat néha megmerítette a tintatartóban, ezt is olyan gyorsan tette, hogy emberi szem számára felfoghatatlan volt.
- Nem tettem sokat - válaszolta írás közben. q
- Megmutattad Palinnak a könyvet - vetette ellen Raistlin. - Feltételezem, hogy ez nem szokatlan, de te azért tetted, hogy döntésre kényszerítsd. Es te nem szeretsz belekeveredni a halandók ügyeibe.
- Az egész életem halandók ügyeiről szól - helyesbített Astinus. - Vagy nem?
Századokon át jegyeztem le, éltem végig a halandók ügyeit. Egyenként, mind-egyiket!

Keze lelassult, végül megállt. Ma reggel fogott hozzá egy új kötethez. Vastag bőrkötésű könyv volt, üres pergamenlapjai arra vártak, hogy megtöltse őket, ne-vetéssel, könnyekkel, átkokkal, sóhajokkal, a születő gyermek sírásával, és a haldokló nyögéseivel. A krónikás keze már örök görcsbe merevedett a tollszár körül, mutatóujja kék volt a beleivódott tintától. Astinus végigpörgette a könyv üres lapjait egészen az utolsóig.
- Bármi történjék is - szólt csendesen -, ez a könyv lesz az utolsó.
Felvette a tollat, és a papírra helyezte. A toll hegye hangosan sercegett, tinta fröccsent, pacák pettyezték a papírt. Astinus elhúzta a száját, félredobta a törött hegyet, és újat vett elő az asztalán álló tálkából. újra nekifogott az írásnak.
- Azt hiszem, tudtad előre, hogyan fog dönteni az unokaöcséd.
- Tudtam - ismerte el Raistlin. - Épp ezért küldtem haza Caramont. Közbe-avatkozott volna. Ezt a harcot Palinnak egyedül kellett megvívnia.
- Méghozzá önmagával - tette hozzá Astinus.
- Pontosan. Fiatal, még soha nem tette próbára az élet. Minden könnyen jött

neki. Szerették, csodálták és tisztelték. Bármit akart, az az ölébe hullott. Nem i
művel egy otthonos meleg szobában. Jó, persze utazott is a testvéreivel, de hát azokat a legutóbbi kivételével nehezen lehetne többnek nevezni, mint kirándulásnak. Nem úgy, mint Caramon és én, amikor még zsoldosok voltunk a háború előtt...
Raistlin tovább tűnődött.
- Csak egy próbatétel előtt állt mindeddig, azalatt a csata alatt, amikor a test-vérei meghaltak. És akkor elbukott.
- Nem bukott el - jelentette ki Astinus.
- Ő viszont így hiszi - vitatkozott Raistlin, és megrántotta a vállát -, és ez vég-eredményben ugyanaz. Valójában jól harcolt, okosan használta fel a rendelkezésére álló mágiát, az őrjöngő káosz kellős közepén is megőrizte a hidegvérét, emlékezett a varázsigékre akkor, amikor más a saját nevére sem emlékezne. De el-bukott. El kellett buknia. Csak amikor már a kezében tartotta a fekete köpenyt, csak akkor jött rá mekkora áldozatot kell hoznia.
- Akár bele is halhat ebbe a felismerésbe - mutatott rá Astinus, miközben folytatta az írást, fel sem nézve a könyvből.
- Ezt a kockázatot mindannyian vállaljuk. Ez volt a Tanács ítélete... - Raistlin összeráncolt szemöldökkel nézte a könyveket, mintha átlátna a kemény fedelükön, és nem tetszene neki, ami bennük áll.
- Ahogyan hajdan feletted is ítélkeztek, öreg barátom.
- Megkísértettek... és én gyenge voltam. Sokszor leköptek ezért, nagyon súlyos árat kellett fizetnem. Mégis, ha én akkor nem bukom el, nagyon valószínű, hogy elveszítettük volna a Dárdaháborút. - Raistlin ajka gúnyosan lebiggyedt. - Vajon ez a szál hogyan illik a történelem nagy szövetébe?

- Ahogyan bármelyik másik - felelte Astinus. - Nézd csak meg a szőnyeget, amin állsz. Ha megfordítod, nem látsz mást, mint sok színes fonal kusza össze-visszaságát. De ha megnézed a színét, láthatod, hogy a szálakat milyen ügyesen szőtték egymásba, hogy végül egy erős szövetté álljanak össze. Ó igen, talán foszladozik egy kicsit a sarkainál, de mindent összevetve, nagyon is gondos munka.
- Jobb is, ha minél erősebb, ha arra gondolok, mit kell majd kibírnia... - felelte sötéten Raistlin. - Lenne még valami, amit szeretnék, ha elintéznél nekem, öreg barátom...
- Mégpedig?... - Astinus továbbra is a könyvre szegezte a pillantását, fárad-hatatlanul rótta a sorokat.
- Szeretnék találkozni Lady Crysaniával.

Erre már felemelte a fejét a krónikás, keze megállt a levegőben. Ritkán lepődött meg bármin is, hisz már mindent látott, hallott és érzett. Erre a kérésre azonban még ő sem számított.
- Találkozni Lady Crysaniával? De miért? - faggatta Astinus. - Mit mondanád neki? Hogy sajnálod, amit vele tettél? Ahogyan kihasználtad? Ez hazugság len-ne. Nem azt mondtad a fivérednek, hogy ha újrakezdhetnéd az életed, mindent ugyanígy tennél?

Raistlin elfordult. Halvány pír színezte a sápadt arcot.
- Szóval kihasználtam. Ő talán nem használt ki engem? Ugyanolyanok voltunk, csak a köpenyünk színe különbözött.
- Szeretett téged...
- De még jobban szerette a becsvágyát.
- Ez igaz - ismerte el Astinus. - És ezt végül be is látta, de csak akkor, amí-
gyon érdekelne, különösen azért, mert ez a találkozó, amit kérsz, soha nem jöhet létre.
- Miért ne? - csattant fel Raistlin. - Nem kell mást tennem, mint átmennem a Templom udvarára. Nem tudnának - nem merészelnének - megállítani.
- Akkor mész oda, amikor csak akarsz, de ettől nem sokkal kerülnél közelebb hozzá. Elfelejted, micsoda szörnyű vész fenyegeti a világot? Lady Crysaniát sokakkal együtt elszólították, hogy vívja meg a saját harcát a Káosszal. A történeted, Palin és Fényeskardú Steel története, csak egyike azoknak, amiket most írok.
- Az egész világ szövevénye... - morogta Raistlin lábával a szőnyeget piszkálgatva. - Egyedül ment Lady Crysania?
- Nem. Valaki elkísérte, egy férfi, aki neki szentelte az életét. Együtt utaznak, anélkül hogy Lady Crysania tisztában lenne a kilétével. De ez is egy másik történet. De csillapítsd a kíváncsiságomat. A bocsánatát akartad kérni?
- Nem! - felelte Raistlin hidegen. - Miért tenném? Megkapta, amit akart. És én is megkaptam azt, ami engem illetett. Semmivel sem tartozunk egymásnak.
- Tehát nem akarsz mentegetőzni. Nem akarsz bocsánatot kérni. Akkor mi-ért akarsz beszélni vele?

Raistlin percekig csak állt csendben. Visszafordult a polcok felé, és a könyvek között megbúvó árnyakat vallatta a tekintetével. Egy olyan jövőbe fúrta a pillantását, amely sohasem jön el.
- El szerettem volna mondani neki, hogy azalatt a hosszú idő alatt, míg aludtam, néha álmodtam róla - suttogta gyengéden.

Az üzenet. (-Usha terve. felfordulás a könyvtárban

Usha megmosakodott. Védő ugyan cicamosdásnak nevezte volna a műve-
letet, hisz szinte csak benedvesítette magát itt-ott, de arra elég volt, hogy L eltüntesse a csatornabűzt no meg a kocsma áporodott zsír- és sörszagát, ami majdnem olyan rossz volt. Ő is átöltözött, de majdnem annyira meglepődött és megijedt, amikor meglátta a váltás ruhát az ágyán, mint korábban Palin.

A régi ruhái várták kikészítve, azok, amiket az irdák készítettek neki, azok, amikről azt hitte, hogy egy kis dobozban vannak elrejtve az apró, kopott szobában a kocsma felett. Ráadásul itt volt a zsák is, melyben a legféltettebb tulajdonát tartotta, az Irda ősi varázstárgyait. A ruhái és legfőképpen a zsák fel-fedezése rettegéssel töltötte el. Nemcsak hogy valaki elment, hogy idehozza őket, hanem láthatólag mindezt akkor tette, amikor még senki sem tudta, hogy ide fog jönni!

Ushának ez egyáltalán nem tetszett. Nem tetszett neki ez a hely, nem kedvelte ezeket az embereket sem. Az egyetlen, akit szeretett Palin volt, őt viszont annyi-ra, hogy a sok furcsa dolog közül ez az érzés ijesztette meg leginkább.

- Miért hazudok neki mindig? - tette fel magának a kérdést elkeseredetten. - Egyik hazugságot halmozom a másikra. Egy egészen ártatlan füllentéssel kezdődött, de mostanra már hatalmasra nőtt. A kis homokbucka hatalmas heggyé vált. Keményen kell dolgoznia, hogy meg-tartsa, mert ha egyszer megindul, össze fog omlani és maga alá temeti. És ez a hazugsághegy volt a korlát, ami távol tartja tőle Palint.
Szerette a fiút, azt akarta, hogy csak az övé legyen. Ezalatt az egy hónap alatt többször álmodott róla, újra és újra végigélve azt a rövid időt, amit együtt töltöttek abban a rettenetes toronyban.
Más férfiak, mint például Felkoncolt Geoffrey el akarták nyerni a szerelmét. Usha lassan kezdte belátni, hogy mások szépnek találják. És most már ő maga is kezdte ezt elhinni. A tükörbe nézett, és már nem látta magát olyan visszataszítónak, mint korábban, talán azért sem, mert az Irda tündöklően szép mágusainak képe már kezdett megfakulni az emlékeiben, mint ahogyan a lepréselt rózsa szirmai fakulnak meg a könyv lapjai között.
Minden új ismeretséggel egyre többre értékelte Palint. És bár eleget mondogatta magának, hogy nem fogja többé látni őt, valahányszor észrevett egy fehérköpenyes mágust, erősebben kezdett dobogni a szíve.
- Milyen furcsa - tűnődött -, amikor végre valóban eljött, túlságosan el voltam foglalva, hogy egyáltalán észrevegyem.
Megállt egy pillanatra, hogy újra felidézze az emléket, a csodálatosan borzongató melegséget, ami végigfutott rajta hallva, hogy a nevén szólítja, és hogy hang-ja megtelik szerelemmel, vágyódással.
- És én még több hazugságot adtam cserébe - folytatta Usha az önmarcangolőtt észrevette volna. - De nem tudom elviselni a gondolatot, hogy újra elveszít-hetem. - sóhajtotta. - És most meg ez a bácsikája is...
Vonakodva felvette a régi ruháit, még mindig nem tette túl magát a titokzatos felbukkanásukon. De vagy ezeket választja, vagy kénytelen újra magára ölteni a
sárfoltos szoknyáját és az ételszagú blúzt. Míg öltözködött megszületett benne az elhatározás.
- Megkeresem Palint. Elviszem innen, még mielőtt alkalma nyitna beszélni a nagybátyjával, mielőtt rájönne, hogy nem vagyok... az, akinek gondol. Az ő érdekében teszem - győzködte magát.
Egy halk kopogtatás zavarta meg az ábrándozásban.
- Usha? Én vagyok az, Tas. Nyisd ki! Gyorsan! - A hang fojtottan szüremlett be, mintha valaki a kulcslyukon át beszélne. Ushának nem tartott sokáig rájön-ni, hogy pont erről volt szó.
Olyan gyorsan rántotta fel az ajtót, hogy Tas egyensúlyát vesztve bebukfencezett a szobába.
- Szia, Usha. Nem baj, ha becsukjuk az ajtót? Úgy tűnik, nagyon megszeret-tettem magam Bertremmel, mert azt mondta, hogy semmi esetre se hagyjam el a szobámat, és ne mászkáljak a könyvtárban nélküle. De nem akarom zavarni.
Annyira elfoglalt. Most épp elment szólni Astinusnak, hogy készen vagyunk. Usha habozott becsukni az ajtót.
- Hol van Palin? Oda tudsz vezetni hozzá?
- Hát persze - derült fel a surranó. - Itt van a szobája kettővel visszább a tiédtől, eggyel az enyém után - lábujjhegyen az ajtóhoz settenkedett, és kikukucskált. - Nem akarjuk zavarni Bertremet. - magyarázta suttogva.
Usha úgy érezte, hogy a surranó a szájából vette ki a szót. Mivel senkit sem láttak a közelben, kiosontak és Palin szobájához#zaladtak.
Az ajtó csukva volt, Usha félénken bekopogott.
- Palin! - szólt be halkan. - Palin! Mi vagyunk azok, Usha és Tas. Flöltöztél már?... Semmi válasz.
- Mintha hallottam volna valakit közeledni! - sürgette Tas, a lány ruhája ujját ráncigálva.
Usha újra kopogni akart, de az ajtó megmozdult, és lassan nyílni kezdett.
- Palin? - próbálkozott újra Usha. Tas bemasírozott.
- Palin, én... Ó, bejöhetsz, Usha. Palin nincs itt.
- Nincs itt?! - Usha berontott a szobába és körülnézett. Lévén a szoba igen kicsi, nem sokáig kutathatott. A padlón fekete köpeny feküdt, mintha valaki odaejtette volna. A szoba erősen szaglott a csatornalétócsáktól, amit a fiú csiz-
mája hagyotta padlón. köröskörül. Még a kis kerek sárfolt is ott volt, ahol a botot letámasztotta
- Nézd csak, egy üzenet! - mutatott Tas egy tépett szélű papirosra, mely ott feküdt az összegyűrődött fekete köpenyen. Az a fajta papír volt, amilyet a mágu-

sok használnak a varázslataik másolására. - Neked szól! - jelentette Tas, miután felkapta és belepillantott. - Felolvasom neked...
Usha kikapta az üzenetet a surranó kezéből, és lázasan olvasni kezdte.
Láthatólag nagy sietséggel írták, szinte olvashatatlan volt. Mindenütt tintapacák és valami más foltok - talán könnyek - pettyezték. Usha elolvasta a néhány odafirkantott szót, és megborzongott a hidegtől, mely végigfutott a hátán, mely
- Usha! - Tas hangja aggodalommal telt meg látva, hogy a lány arca holtsápadtra vált. - Usha, mi van veled? Mondd már, mi a baj!
Usha elnehezült kezeivel egyetlen szó nélkül nyújtotta az üzenetet a surranó felé.
- Usha, tiszta szívemből szeretlek! Soha sem foglak elfelejteni... Ezt nem tudom elolvasni, teljesen elmaszatolódott. Valami... valami... elmentem a Főpap Tornyához... valami... Steel... szeretlek... - Tas döbbenten elhallgatott. - Usha, ez elment a Főpap Tornyához.
- Az a sötét lovagok főhadiszállása, ugye? - kérdezte reménytelenül a lány. Tudta a választ.
- Nos igen - válaszolta leverten Tas. - Nem mindig volt az. Vajon minek ment oda Palin? És ráadásul nélkülünk.
- Hogy megölesse magát! - Usha egyszerre ijedt és dühös volt. - Legalábbis az üzenetéből ez derül ki. Becsületszavát adta ennek... ennek a szörnyű lovag-nak, Éleskardúnak, vagy hogy hívják. - Az ajtó felé indult. - Utána kell mennünk! Meg kell állítanunk! Velem jössz?
- Naná - vágta rá Tas -, de nem hiszem, hogy Palin gyalog ment volna. Ez olyasvalami, amit már több varázslóval kapcsolatban is észrevettem. Nem szeretik a testmozgást. És ha Palin bevarázsolta magát Takhisis lovagjainak főhadiszállására, annak is a közepére, akkor bizony elég nagy bajban van. Azt hiszem, jobb ha megyünk, és szólunk Raístlinnek...
Usha becsapta az ajtót, megfordult, hátával nekitámaszkodott. - Nem! Nem mondhatjuk el senkinek!
Tas megállt, elkerekedett szemekkel nézett Ushára.
- Miért nem? Ha Palin tényleg a Főpap Tornyába ment, sürgős megmentésre lesz szüksége, és bár ugyan nekem a megmentés az erősségem, feltűnt, hogy ilyen esetekben mindig jól jön, ha van keznél egy varázsló... Izé, majd el is felejtettem, te varázsló vagy, ugye Usha?
Usha azonban nem figyelt.
- Tas, jártál már valaha a Főpap Tornyában?
- Ó igen - válaszolta Tas magától értetődően. - Többször is jártam odabent. Először Kovával voltunk ott, akkor amikor Kitiara megtámadta, és berepültek a sárkányok, de aztán benn is rekedtek, és akkor én eltörtem a sárkánygömböt, persze teljesen véletlenül. Aztán meghalt Sturm, és Laurana elvette a Sárkánydárdát...
Itt megállt, sóhajtott egy kicsit, majd hozzátette:
- Szóval elég jól eligazodok a Főpap Tornyában. A börtönök hollétét pedig különösen jól ismerem.
- A lehető legjobb - összegezte Usha -, ugyanis éppen oda megyünk. Van egy ötletem.
Odalépett a fekete köpenyhez, felemelte, és lerázta róla a port, majd a nyakába kanyarította. Sápadtan és akadozó lélegzettel megigazította a haját, majd elrendezte karcsú alakján a köpeny redőit. A ruha jól illett a termetére, ő és Palin majdnem ugyanolyan magasak voltak. Megkötötte a derekánál a fekete selyemszalaggal.
- Milyen vagyok? - kérdezte a lány. - Úgy nézek ki, mint egy feketeköpenyes mágus?
- Hát... - kezdte Tas nem akarva elrontani Usha ötletét, de kénytelen volt rá-mutatni néhány tényre - a sötét lovagoknál nem szolgálnak fekete köpenyes va-- Ez igaz - Usha teljesen elkeseredett.
- De - villanyozódott fel Tas -, vannak feketeköpenyes papjaik. Láttam néhányat mászkálni a városban.
- Igazad van! 'Ihát Takhisis papnője leszek - jelentette ki Usha, majd elhallgatott, és tanácstalanul méregette a surranót. - De neked milyen álcát találjunk ki?

- Én is felvehetnék egy fekete köpenyt - lelkesedett fel Tas.
- Csitt! - szólt Usha fintorogva. - Gondolkodom.
Mivel a surranók szótárából teljességgel hiányzik a „Csitt" kifejezés, Tas tovább locsogott.
- Egyszer jött egy pap Surranóföldre, hogy megtérítsen minket Morgion hité-re. Ő az istene a ragálynak és a betegségeknek. Eiderdown Széltoló mindig is pap akart lenni, úgyhogy azonnal jelentkezett. A pap ugyan azt mondta, hogy Eiderdown nem pont az a fajta követő, amilyet Morgion elképzelt, de azért adott neki esélyt. Namármost, miután Eiderdown felöltötte a fekete csuháját, rá egy hétre majd minden surranó egész Surranóföldön súlyos megfázással ágynak esett. Soha nem volt még olyan tüsszögés, meg köhögés, meg szipákolás.
- De a leges-legbetegebb Morgion papja volt. Egy hétig nyomta az ágyat, és a tüdejét majd kiköhögte. Eiderdown kijelentette hogy ez az egész járvány az ő érdeme. És bár egy sima kis megfázás, nem túl nagy dolog, és mindannyian el-használtuk az összes zsebkendőnket, azért nagyon büszkék voltunk rá - szegény Eiderdownnak addig nem volt túl sok sikerélményben része, bármivel is próbálkozott. Már ki is jelentette, hogy legközelebb megpróbálja ugyanezt tyúk-szemmel, aztán ha az is sikerül, akkor bélgilisztával, de időközben Morgion papja is felhagyott a tüsszögéssel, és elvette Eiderdown fekete csuháját, aztán nagyon gyorsan elment a faluból. Soha nem tudtuk meg, hogy miért...
- Semmi sem jut az eszembe - adta fel Usha. - Ha valaki megállít - de reméljük, hogy senkinek nem jut eszébe - akkor maja azt mondjuk, hogy a foglyom vagy.
- Ezt a szerepet rendkívül jól el tudom játszani, már rengeteget gyakoroltam - mondta Tas, és kidüllesztette a mellét. - De hogy jutunk a Főpap Tornyához. Az nagyon messzire van innen.
- Nem gyalog fogunk menni. Itt van az összes varázstárgyam. És azt is tudom, hogy kell őket használni - jelentette ki Usha, a hangjába némi csodálat és büszkeség vegyült. - Sally Dale megmutatta. Menj, és nézd meg, nincs-e valaki odakint.
Tas résnyire nyitotta az ajtót, és körbenézett. Egy pillanatra mintha egy barna csuhát látott volna megvillanni az egyik sarok mögött, úgyhogy várt egy kicsit nem jön-e valaki, de senki sem mutatkozott. Végül jelentette, hogy tiszta a levegő. Kiléptek Palin szobájából, és visszasiettek Usháéba.
Miután beléptek, Usha kotorászni kezdett a zacskóban.
Tas, aki mindig kész volt segíteni, szintén kotorászni kezdett. Usha végre meg-találta amit keresett. Óvatosan kiemelte a tárgyat, behúzta a zacskó zsinórját, majd újra kinyitotta, hogy kivegye Tas kezét, ami valahogy véletlenül benne maradt. Ezután közelebbről szemügyre vette a kezében tartott szobrocskát. Agyagból készült, fényes, fehér zománc borította, ami ragyogni látszott a gyertya fényé-nél, és egy lovat ábrázolt. Tas visszatartotta a lélegzetét. Valóban a legelragadóbb, és legcsodálatosabb dolog volt, amit valaha is látott.
- Mit csinál?
- Ha rálehelek, odarepít, ahová akarom, a szélnél is sebesebben. Legalábbis
aliv Tl .i_ - -- ,. ---
A lány az ajkaihoz emelte a szobrocskát, és rálehelt a pirinyó orrlyukakra.
A orrcimpák megremegtek, a lovacska mély levegőt vett, és a következő szem-pillantásban egy igazi, óriási ló jelent meg a szobában.
Az állat fehér és fényes volt, mintha még mindig zománc lenne rajta, és nyihogva, fújtatva türelmetlenül kaparta patáival a padlót.
Ushának leesett az álla. Sally Dale semmit nem szólt arról, hogy a varázstárgy egy valódi, életnagyságú lovat idézne meg. Csodálkozni azonban nem volt idő - tekintve a láp piát amit a hátas okozott. Tas már kapaszkodott is fel rá. Segített Ushának, aki sohasem ült még ilyen állaton, és megrémült a méreteitől. Bizonytalannak és esetlennek érezte magát a ló nyereg nélküli, meztelen hátán.
Tasslehoff sarkát az oldalába mélyesztve tartotta féken a lovat.
- És most mi lesz? - valósággal kiabálnia kellett, hogy megértesse magát a hangzavaron keresztül amit a ló csapott.
- Megyünk a Főpap Tornyához. - világosította fel Usha.
- De hogyan? - rikoltotta Tas.
- Csak gondolj rá! - Usha behunyta a szemét és erősen a Toronyra koncentrált.
Raistlin egy székben üldögélt Astinus dolgozószobájában egy könyvbe feledkezve, melyet a krónikás nemrégiben fejezett be, és ami gualinesti elestéről szólt. gualinestiéről, mely egyetlen csepp vér nélkül került a sötét lovagok kezére.
A lovagok először bekeríttették az elfek földjét a kék sárkányaikkal, körülvették őket kardokkal és

dárdákkal, de nem támadtak. Ariakan azt tette, ami lassan ilyenkor szokásossá vált, azaz egy küldöttséget menesztett, akik megadásra szólították fel az elfeket. Titokban pedig a találkozott a szenátusuk néhány kép-viselőjével.
A lovagoktól és a fejük fölött büntetlenül köröző sárkányoktól való félelem két táborra szakította gualinesti királyságát. Küldtek ugyan üzeneteket az arany és ezüst sárkányoknak, arra kérve őket, hogy mentsék meg földjüket, de nem kaptak választ.
Ekkor egy a fiatalabbak által vezetett csoport azt követelte, hogy népük azonnal vonuljon hadba. Porthios és a csapatai odakint állomásoztak a vadonban, és szemmel tartották Ariakan seregét. Porthios nem is remélhette, hogy ekkora túl-erőt eredményesen megtámadhat maroknyi gerillaharcosával, de ha az elfek támadást intéznének gualinestiből, Porthios oldalba kaphatná a lovagokat, akik így két tűz közé kerülnének.
Az elfek már felkészültek, hogy a terv szerint járjanak el, amikor az egyik szenátor szólásra emelkedett, és bejelentette, hogy gualinesti már kifizette a váltságdíjat a békéért cserébe. Ugyanez a szenátor arra szavazott, hogy adják meg magukat, feltéve ha a királyuk - Gilthas, Tanisnak és feleségének, Lauranának gyermeke - megmaradhat hatalmában.
A gyűlés kis híján felkeléssé fajult, a fiatalabb elfek közül sokakat letartóztattak, saját népük által bilincsbe verve vezették el őket. Gilthas mindezt tétlenül nézte, figyelt, és nem szólt semmit. Megözvegyült anyja, ugyanígy ült mellette. Most már mindenki tudta, hogy Gilthas nem több, mint a lovagok tehetetlen bábja, úgy táncol, ahogy azok zsinóron rángatják.
vaw mindannyian rosszul tudták? Raistlin olvasás közben időnként elmoso-
A vízóra az asztalon tovább kopogta az idő múlását, Asttnus pedig fáradhatatlanul írt. Eljött és elmúlt a Második őrség ideje is. A könyvtárból furcsa hangok szűrődtek be.
Raistlin felemelte a fejét.
- Egy ló? - kérdezte döbbenten.
- Az - válaszolta nyugodtan Astinus, miközben folytatta az írást. Raistlin egyik szemöldöke felemelkedett.
- Itt a Nagykönyvtárban?
- Itt - Astinus továbbra sem nézett fel. - Legalábbis itt volt.
A ló hangját a folyosón csattogó szandálok zaja váltotta fel.
- Lépj be, Bertrem - szólt Astinus, mielőtt a barát kopogott volna. Az ajtónyitásban megjelent az öreg szerzetes feje. Mivel nem kapott szidalmat,
amiért megzavarta mesterét, a fejet hamarosan követte a teste nagyobbik része is.
- Nos? - tudakolta Raistlin. - Elmentek?
Bertrem a krónikásra pillantott.
Az mérgesen abbahagyta a munkáját, és felnézett.
- Nos, Bertrem? Válaszolj a mágusmester kérdésére! Elment a surranó és a lány?
- Igen, Mester - felelte Bertrem és megkönnyebbülten felsóhajtott.
A szerzetes egyszer végigharcolt egy csatát sárkányfattyakkal, amikor a háború alatt fel akarták gyújtani a könyvtárat. Azonban sohasem voltak rémálmai sárkányfattyakról. Bertrem rémálmaiban surranókat kergetett, akik beszabadulva a Könyvtárba, ősi fóliánsokkal a zsebükben szaladgáltak.
- Elmentek. Behoztak egy lovat - tette hozzá mélyen felindulva. - Egy lovat a Nagykönyvtárba!
- Valóban feljegyzésre méltó eset - szólt Astinuj és feljegyezte. Miután végzett, Raistlinre emelte a tekintetét. - Azért mentek el, hogy megmentsék az unoka-öcsédet. Hogyhogy te nem vagy velük?
- Velük vagyok, csak a magam módján - felelte Raistlin, és visszatért az olvasáshoz.

A ,(rn-ymester vá4jai. Pa[in érvel. Sötét e[ője[
két lovag, akik a vesztőhelyre kísérték Steelt, most felsegítették a már-
ványtömb mellől. Kénytelenek voltak felemelni, és kétoldalról támogatni.
Steel lélekben már elindult, hogy elhagyja ezt a világot, már átadta ma-gát a halálnak, s most, hogy az mégsem jött érte a lélek szárnyai nehezen emelték fel újra a testet, gyenge volt és remegett. Rogyadozó lábain imbolyogva zavar-tan körülnézett, mintha csak azon tanakodna, vajon ez az új élet mit tartogat majd a számára.
Ariakan Hadúr leeresztette a kardot, de továbbra sem tette el. Rendre utasította a lovagok megbolydult sorait, és véget vetett a lármának.
Palin még mindig azon a helyen állt, ahol megjelent. Nem mozdult, és egy szó sem hagyta el a száját azóta az első bejelentés óta. Ariakan Hadúr természetesen azonnal megszakította a kivégzést, de az ahogyan a tekintete Steelt és Palint fürkészte, egyértelművé tette, még voltak kérdései.

Végül a lovagokhoz fordult.
- Van itt valaki, aki elmondaná, mi történik itt? Ki ez a fehérköpenyes mágus? Valóban az a fogoly, akit keresünk? Tudja valaki azonosítani?
Két lovag lépett elő a sorok közül, mindketten hevesen lökdösődve próbáltak minél előbb kijutni a tömegből, de mindkettejüknek más oka volt a sietségre. Egyikük Trevalin parancsnokhelyettes volt, aki nemrég érkezett vissza gualinesti bevételéről. Arca ragyogott az örömtől, és üdvözlő pillantást vetett Steel felé miközben ura elé állt. A másik az Árnymester volt, ő csakis Palint nézte.
Trevalin azonnal meg is szólalt volna, de az Árnymester felette állt rangban. Magába kellett hát fojtania a mondandóját, miközben Lillith elkezdte a sajátját.
- Ariakan Hadúr! - az Árnymester meghajolt, felkavart és gondterhelt volt. - Ez valóban a fogoly, Palin Majere, akiért Fényeskardú Steel kezességet vállalt. Én voltam az, aki elfogta ezt a fiatal mágust egy csatában. Ismerem őt. Megesküszöm erre a Sötét Királynő színe előtt. De fenntartom, hogy ennek a mágus-nak az előkerülése nem szabad, hogy bármilyen módon befolyásolja az ön által Fényeskardú Steelre kiszabott büntetés végrehajtását. Elveszítette a foglyot. Nem Fényeskardú volt, aki előkerítette. Uram úgy döntött, hogy meg kell halnia. Kérem, hogy mielőbb hajtsa végre az ítéletet.
Ariakan elgondolkodva méregette egy darabig a nőt, majd elfordult tőle, ezzel beléfojtva a további szavait. Most Trevalinon volt a sor.
- Parancsnokhelyettes, felismeri ezt a fehérköpenyes varázslót? Megesküszik arra, hogy ez az ember az, akinek mondja magát?
- Igen. valóban felismerem ezt a mágust, uram - szólt Trevalin. - Ő a fogoly, Palin Majere, esküszöm a Királynő nevére. A visszatérése felmenti Fényeskardú Steelt minden ítélet alól - kihívóan az Árnymesterre nézett.
- Köszönöm, ennyi elég lesz, parancsnokhelyettes - a következő Steel volt. - Fényeskardú, ez az ember a fogoly, akiért kezességet vállaltál?
- Igen, uram - felelte Steel, még mindig kábultan. - Ez palin Majere.
- Ó az unokaöccse Raistlin Majerének, aki újra visszatért a halandó világba - kiáltotta mohón Lillith. - Ariakan Hadúr, kérem! Adja át azonnal ezt a mágust, és az unokatestvérét a Tövis Lovagrendjének. Bízza ránk mindkettőjüket. Figyelmeztetem, uram, ezek összejátszanak. Mi másért jönne ide ez a fiatalember, hogy önként feláldozza magát. Azt hiszi, hogy megszökhet. Ölje meg őket, uram! Azonnal! Figyelmeztetem, hogy ha nem teszi meg, ezek fogják a lovagokra hozni a pusztulást.
A lovagok erre egymásra néztek, zavartan összesúgtak. A feltüzelt, indulatos Árnymester ijesztően meggyőzően hatott.
Ariakan felemelte a kezét, hogy csendet kérjen, majd szúrós szemekkel az ifjú mágust kezdte vizsgálni, aki egyedül állt a vérmocskos márványtömb mellett.
- Fényeskardú Steel ügyét magam fogom kivizsgálni. A mágust a Tövislovagok gondjaira bízom, szabadon kihallgathatják. De könyörgöm, hallgassuk meg az ő érveit még most, mielőtt ez a reggeli meleg még elviselhetetlenebb lesz, és itt fővünk meg elevenen.
Bár a nap még csak most kelt fel, máris perzselő hőséget árasztott. Már ránézésre is furcsa volt. Nagyobbnak látszott, mintha csak lejjebb ereszkedett volna. Forró sugarai könyörtelenül tűztek a lovagok fekete páncéljára, amitől a katonák egyre gyakrabban pillantottak vágyakozón az árnyék felé. Ariakan kézfejével megtörölte gyöngyöző homlokát, és folytatta a vallatást.
- Palin Majere, azért jöttél, hogy váltságdíjat fizess a szabadságodért?
- Azért jött, hogy mindannyiunkat elpusztítson! - kiáltott fel az Árnymester. Ariakan rendreutasítóan pillantott rá, úgyhogy #lühösen elhallgatott. Palin megrázta fejét.
- Nem, nem azért jöttem - felelte.
- Igaz az, hogy unkatestvéreddel, Fényeskardú Steellel árulásra készültetek? Az igazat akarom hallani, fiatalember - figyelmeztette Ariakan. - Vannak mód-szereim, hogy kiderítsem, ha hazudsz. Nem találnád őket kellemesnek.
- Fehér köpenyt viselek, uram - jelentette ki büszkén Palin. - Valószínűnek tartja, hogy összeszűröm a levet egy gonosz lovaggal?
Ariakan bólintott, úgy tűnt, kielégíti a válasz. Lillith a fogait csikorgatta csalódottságában, halkan átkozódott az orra alatt.
Ariakan figyelemre sem méltatta az Árnymestert, folytatta Palin kikérdezését.
- Fogságod alatt váltságdíjat szabtak ki rád, mivel ezt nem teremtetted elő, halálos ítélet vár rád. Az ítéletet azonnal végrehajtjuk. Akarsz még valamit mondani azt utolsó szó jogán?
- Engedelmével, uram, igen - felelte Palin. - A szavamat adtam, hogy vissza-térek. Mielőtt kivégeznek, bocsánatot szeretnék kérni ettől a lovagtól, és el sze-Tetném mondani neki, miért kellett

megszegnem az ígéretemet.
- Ne hagyja beszélni! - követelte az Árnymester. - Ez csak az ellenségeink trükkjel Ne bízzon ebben a mágusban! A nagybátyja az egyik leghatalmasabb varázsló aki valaha is élt. Ahogy már említettem, találkoztam Raistlin Majerével Wayreth Erdeje közelében. Visszatért az Abyssből, és...
- A bácsikám nem az Abyssben volt! - tiltakozott Palin.
Az Árnymester nem állt le ezen vitatkozni.
- Nincs! - vágta rá Palin. Arcát halvány pír festette. - Saját akaratomból jöttem ide. És éppen a bácsikám akarata ellenére.
Ariakan közbeszólt.
- Szabadna szólnom, Arnymester? Köszönöm. Hallottam már a Majere család tagjainak hőstetteiről. Úgy látszik, a bátorság a véretekben van. Beszélni akarok ezzel a fiatalemberrel. Ha ennyire fél tőle, Arnymester, láncolja le amilyen varázslattal csak akarja - tette hozzá szárazon Ariakan.
Az Árnymester bosszúsan Palin mellé lépett. Nem foglalkozott a varázslatkomponenseket tartalmazó zacskókkal és erszényekkel, melyeket a fiú az oldalán viselt. Tudta, hogy bármilyen mágiával is próbálkozna Palin, könnyedén elhárít-hatná a támadást. Ehelyett minden figyelmét a Mágusbotnak szentelte. Féltékenyen és gyanakodva vizsgálgatta.
- Nála van a Mágusbot, uram. Ez a bot egész Ansalon egyik leghatalmasabb relikviája.
- Akkor vegye el tőle! - kiáltotta Ariakan türelmetlenül.
- Azt akarom, hogy ő adja ide. Ezzel bizonyságot nyerhetnék, hogy nem a nagybátyja cselfogásáról van szó.
Palin nem nézett az Árnymesterre, tekintetét továbbra is Ariakanon nyugtatta.
- Egyetlen módja van, hogy megszerezd tőlem a botot, ha a holttestem kezéből csavarod ki. Biztosíthatlak, hogy szó sincs semmiféle cselszövésről. Eszembe sem jutna szövetkezni az unokatestvéremmel. Szólhatnék néhány szót, Hadúr?
- Nem bízhat benne! - kiáltotta Lillith. - Láthatja, hogy nem akarja átadni a botot, ami a biztonságunkat veszélyezteti.
- Ha ártani akart volna nekünk, biztos vagyok benne, hogy már régen meg-tette volna. Megadom neki a lehetőséget, hogy bocsánatot kérjen Fényeskardútól, tartozik neki ezzel. Különben pedig engem is érdekel a mondanivalója.
Palin köszönete jeléül fejet hajtott Ariakan előtt, majd Steel elé állt.
- Kuzin, becsülettel és nemesen jártál el, amikor segítettél visszavinni a fivéreim holttestét, hogy hazájuk szent földjén temethessük el őket. Elkísértél és vigyáztál rám utamon az Ősmágia palanthasi Tornyához, hogy végrehajthassam azt a küldetést melyet ezek a szürke varázslók kényszerítettek. Azt hiszem, hogy akkor már mindketten tudtuk, hogy a küldetés csak álca volt, és csak valamilyen homályos okkal bíztak meg vele.
Az Árnymester magában füstölgött, de már nem tehetett semmit, hogy elhallgattassa a fiút. Ariakan határozott parancsot adott neki, és ezt nem merte meg-szegni.
Palin folytatta.
- Mindannyian más tervekkel közeledtünk a Toronyhoz. Fényeskardú Steel mindvégig hűséges volt a királynőjéhez. Én talán nem voltam ugyanolyan becsületes, mint ő. Akárhogy is, amikor odaértünk, abban a hitben léptem a laboratóriumba, hogy ő is követni fog. Az ajtó azonban becsapódott mögöttem, és se-hogyan sem tudtam kinyitni. Mivel más választásom nem volt, kerestem és végül megtaláltam a Kaput. Beléptem...
- Hazudik! - sivított közbe Lillith. - Egy ilyen alacsony rangú varázsló nem léphet be az Abyssbe vezető Kapun. Meg van írva, hogy csakis egy feketeköpenyes varázsló Paladine egy papjával együtt...
- az Árnymester elharapta a mondatot, túl későn jött rá, mi is csúszott ki a száján.
- Azt hittem éppen azért küldte oda ezt a fiatalembert, hogy megnyissa a Kaput. Talán megtalálta a kulcsot. Folytasd csak, Palin Majere. Talán még a hőség-ről is megfeledkezem.
- Átléptem a Kapun - ismételte meg Palin. - Nem kellet hozzá semmiféle kulcs. Semmi sem állta utamat. A Kapu nyitva állt. A Sötétség Királynője őrizet-lenül hagyta.
- Még több hazugság - morogta Lillith. Nem mert hangosan közbeszólni, így csak a körülötte állók hallhatták a szavait.
Láthatóan Ariakan is hitetlenkedve hallgatta a történetet. Az udvaron álló lovagok kérdő pillantásokat cseréltek.
Palin nyelt egyet, szóra nyitotta a száját, de csak köhögés tört elő. Sápadtan kérdezte:
- Uram, kaphatnék egy pohár vizet?

Ariakan intett az egyik fegyvernökének, aki rövidesen egy kupa vízzel tért viszsza. Palin hálásan kortyolt bele. Fényeskardú Steel mindeközben továbbra sem mozdult. Már elhessegette a két lovagot, akik feltámogatták, és most Palin arcát kutatta sötét szemével.

- Köszönöm, uram - szólt Palin. - Az Abyssben megtaláltam a bácsikámat. Egyáltalán nem kínozták, bármit is állítsanak a történetek. Elvitt bennünket, hogy a társamul szegődött surranóval, Tasslehoff Fúrólábbal együtt tanúi lehessünk egy valóban kivételes eseménynek. Az istenek gyűlésének.

A lovagok felől jövő zúgás felerősödött. Innen is, onnan is fejcsóválások, hitetlenkedő hangok és gúnyos nevetés érkezett. A tisztek rendet parancsoltak.

Ariakan egyre növekvő gyanakvással figyelte Palint, és halkan odasúgta egy segédjének:

- Kivégezhetünk egy eszementet? ¨

Palinnak sikerült elkapnia ezeket a szavakat, és büszkén felszegte az állát.

- Uram! Solinarira, Paladine-ra, Mishakalra és a fehér pantheon minden istenére esküszöm önnek, hogy mindaz, amit most elmondtam, igaz. Tudom, hogy hihetetlen, amit állítok - folytatta egyre szenvedélyesebben -, de az, amit az Abyssben hallottam még kevésbé lesz hihető.

- A világra - a mi világunkra - szörnyű veszély leselkedik. Az Irda nemrégiben megkaparintotta a Szürkekövet és összetörték abbéli igyekezetükben, hogy mágiájának felhasználásával megállíthassák önt, mielőtt még elfoglalná a hazájukat. Minden Istenek Atyja, Chaos volt bebörtönözve abba kőbe. Amikor az ír-dák feltörték, kiszabadították őt.

- Az Atya megtagadta gyermekeit, és most arra készül, hogy megsemmisítse a teremtésüket. Az istenek most vállvetve küzdenek ellene, és azt remélik, sőt azt várják el tőlünk, halandóktól, hogy mi is csatlakozzunk a harcukhoz. Ha nem így teszünk, ezzel megpecsételjük a világunk sorsát. Mindannyian, minden élő és élettelen ezen a világon, és maga a világ is el fog pusztulni.

Az udvar kövei felett remegett a levegő a hőségben. A véres márványtömb körül szüntelenül zümmögtek a legyek. Az Árnymester megcsóválta a fejét és az ég-re pillantott, gúnyos vigyorgással adta mindenki tudtára, mi a véleménye Palin meséjéről.

Ariakan a szemöldökét ráncolta.

- Ha jól értem, nincs semmilyen bizonyítékod, amivel igazolhatnád az állításaidat, Palin Majere. Márpedig azt neked is el kell ismerned, hogy eléggé rend-

- Nincs semmi kézzelfogható bizonyítékom, uram - ismerte el nyugodtan Palin. Nem is várta, hogy hinni fognak neki - kivéve egyetlen embert, azt aki igazan számított. Steelre emelte tekintetét, és folytatta. - De hallottam, ahogy Paladine megegyezett a királynőtökkel. Átengedte egész Ansalont a sötét lovagoknak, hogy azok egyesítsenek minden fegyverforgatót, Chaos ellen harcolók zászlaja alatt. A Tornyot bevették a csapataid, soha ezelőtt nem fordult még elő, hogy a Torony elbukott volna a sötétséggel szemben.

- Azért szeretném azt hinni, hogy a fegyvereink és katonáink nyilvánvaló fölénye is számított egy kicsit a győzelmünkben - szólt fagyosan a Hadúr. Steel Ariakanhoz fordult.

- Szólhatnék, uram?

- Természetesen, Fényeskardú. Meglepett, hogy eddig nem mondott semmit.

- Uram, én hiszek Palin Majerének. Nem tudom, miért - kezdte megvonva a vállát. - Azonban sokat utaztam vele, és úgy ismertem meg, mint becsületes embert. Ugyanezt bizonyítja az is, hogy idejött, hogy akár a saját élete kockáztatásával is megmentse az enyémet. Arra kérem, uram, idézze fel a Főpap Tornyának bevételével kapcsolatban azt a furcsa részletet. Az arany és ezüst sárkányok visszavonulására gondolok. Azt hittük, hogy ez valamilyen tervnek a része, és vártuk, hogy újra támadjanak, ám soha nem tértek vissza. Erre semmi más magyarázatot nem látok, mint hogy Paladine parancsát követték.

Ariakan komolyan elgondolkodott. Hite mély volt, egyesek szerint anyja Zeboim volt, a tenger istennője. Valaha a Sötétség Királynője is abban a kegyben részesítette, hogy személyesen fogadja, és rajta keresztül áldja meg a lovagrendet, mely reá esküdött fel.

- Hívják ide a Szentanyát! - parancsolta. - Döntse el ő, hogy mi az igazság! Egy küldönc azonnal elrohant, a lovagok tovább álldogáltak az udvaron szenvedve a nap pokoli tüzétől.

Hirtelen egy éles sikoly hasított a csendbe. A hang szenvedéssel és borzalommal volt átitatva, a lovagoknak végigfutott a hideg a hátukon, önkéntelenül is a kardjuk markolata után kaptak.

- Mi van már megint? - tört ki Ariakan.

Az udvar bejárata környékén álló lovagok között zűrzavar tört ki. Sietősen félreálltak, hogy utat engedjenek a visszatérő küldöncnek, aki halálsápadtan lépett ki közülük.

- Uram! A Főpapnő halott!

Döbbent csend ereszkedett a lovagokra. Azután, amit Palintól hallottak, a legmagasabb rangú papnő halála volt az elképzelhető legrosszabb előjel.

- Hogyan történt? - kérdezte Ariakan megremegő hangon.

- Itt van velem az a nő, aki mindvégig vele volt - jelentette be a küldönc és elővezette Takhisis egyik papnőjét. A fiatal nő arca hamuszürke volt, haja össze-borzolódott, ruháját megszaggatta mély fájdalmában.

- Őszentsége egész nap igen gondterhelt volt, uram. Amióta hajnalban lement a börtönbe, hogy találkozzék az elítélttel, azóta többször a gondolataiba feledkezett, a tekintete elrévedt. Aztán odament az oltárhoz, hogy imát mondjon. Ahogyan az áldozati rituálékat végezte, a keze beleütközött egy szentelt olajas üvegcsébe, és fellökte. A kiömlő olaj végigfolyt az oltáron, az egyik gyertyából lehulló szikra pedig lángra lobbantotta az egészet. A lángok villámgyorsan továbbteriedtek, és elemésztették az áldozati ajándékokat még mielőtt szabályosan fel-ki, hogy amíg élek, nem felejtem el. Akkor összeroskadt az égő oltár előtt. A lángok gyorsan kialudtak, amikor odaértünk, hogy felsegítsük, a Szentanya már halott volt.

Ahogya lovagok végighallgatták a történetet, olyan csend telepedett rájuk, hogy már szinte kézzelfogható volt. Ezt a mély csendet úgy törték meg az Árny-mester szavai, mint ahogyan a tó mozdulatlan víztükrét töri meg a belévetett kő.

- Én megmondtam, Hadúr! Ez is a fehérköpenyes miatt van! És miatta - ujját Steelre szegezte. - Összeesküdtek. Mindketten árulók. Ők a felelősek Őszentsége haláláért.

- Parancsnokok, az embereik leléphetnek - utasította tisztjeit Ariakan. - Vezényeljék vissza őket a szolgálati helyeikre. Árnymester, vitesse Palin Majerét egy cellába. Álljon rendelkezésre egy későbbi kihallgatásra. A halálos ítéletét felfüggesztem, míg ez az ügy nem rendeződik. A templomban vezetem a további nyomozást. - Ariakan megfordult, és elindult.

Trevalin merészen utánaszólt.

- Uram!

Ariakan mérgesen visszanézett.

- Igen, parancsnokhelyettes? Mit akar?

- Mivel Fényeskardú Steel ellen nem merült fel semmilyen perdöntő bizonyíték, és így ártatlansága beigazolódott, kérem, hogy helyezze vissza a rangjába, és vezényelje vissza a parancsnokságom alá.

- Ha megkegyelmez neki, a saját végzetét hívja ki maga ellen, Ariakan Hadúr - figyelmeztette Lillith, hangja baljóslatúan sziszegett. - Ha megkegyelmez neki, az egész lovagrend dől majd romlásba.

Ariakan kelletlenül hallgatta az Árnymestert, majd Steelre nézett, és megvonta a vállát. !

- Rendben van, parancsnokhelyettes. Fényeskardú, engedélyt adok, hogy visszatérjen a szakaszához, de az erődöt nem hagyhatja el.

Ezzel Ariakan Hadúr elindult Takhisis ideiglenes temploma felé, amit oda-kint, a Főpap Tornyának falain kívül tákoltak össze. Bár hivatalosan már a sötét lovagok uralták a tornyot, felfedezték, hogy semmilyen, a Sötét Királynőnek felszentelt relikviát nem tudnak behozni az erőd területére.

Ura ostobaságát látva az Árnymester megcsóválta a fejét, és odaintette néhány lovagját, hogy tartóztassák le Palint. A varázstudók összekötözték a fiú kezeit, elvették a varázskomponenseit, és felpeckelték a száját. A Mágusbothoz azonban nem nyúltak.

Az Árnymester odalépett. Fogait összeszorította, és elhatározta, hogy nem ad-ja semmilyen jelét a gyengeségnek. Karját a bot felé nyújtotta, majd hirtelen meg-ragadta, arca megkeményedett, ahogy a rátörő fájdalmat várta.

Egy pillanat múlva azonban a vonásai kisimultak. Először meghökkenve, majd győzedelmesen nézte a botot. Ujjongva csavarta kí Palin kezéből.

A fiú várta a bot válaszát, hogy megbüntesse az Árnymestert a vakmerőségéért.

Senuni sem történt. A varázsbot akár egy közönséges fadarab is lehetett volna.

- Úgy tűnik, hogy a Mágusbot új gazdát talált magának - mondta Lillith. - Ez a jele annak, hogy a Királynő is igazat ad nekem. Erről a Hadúrnak is tudnia kell - halványan, ravaszul elmosolyodott. majd hozzátette. - És tudni is fog. Magam tudatom majd vele.

~Az Árnymester intett a lovagoknak, hogy vezessék el Palint. közben tovább sí-

Ahogy a szürkeköpenyesek elrángatták, Palin vetett még egy pillantást Steelre. Hinned kell nekem!, sugallta hangtalanul. Meg kell győznöd őt!

Steel továbbra is tétlenül állt, de tekintetével mindaddig követte az ifjú mágust, míg ki nem vonszolták a térről. Miután Palin eltűnt, Steel továbbra is moz-

dulatlanul bámult utána.

Csak Trevalin vállveregetésére riadt fel gondolataiból.
- Gratulálok, Fényeskardú! A halál torkából tért vissza. Hogy érzi magát? Mámorosan? Megkönnyebbülten?
- Összezavarva - felelte Steel.15
-orróság. eresEtutak, szikrázó levegő
teel a többi lovaggal együtt visszatért a szálláshelyére. Páncélját, és - ami sokkal fontosabb - a kardját visszaadták neki, és mellé átadták Ariakan CHadúr személyes dicséretét. Steel Trevalin parancsnokhelyettessel és a bajtársaival reggelizett, akik mind azt akarták hallani, milyen kalandokon ment át a fehérköpenyes mágussal az oldalán.
A lovag azonban nem akart Palinról beszélni. Inkább üldögélt, csendben tűnődött és kurtán válaszolgatott a barátai kérdéseire. Látván, hogy nincs kedve beszélgetni, visszatértek a Qualinesti utazás és az elmaradt csata megtárgyalásához.
- Elfek! - fintorgott Trevalin. - Láttam már varangyokat is, akikbe több becsület szorult. Az éjszaka leple alatt, csúszva-mászva jöttek hozzánk. Qualinestit néhányan a saját szenátorai közül nyújtották át ezüsttálcán. Egyikük... Hogy is hívták?
- Rashas - segítette ki az egyik lovag.
- Az, Rashas. Hosszasan szónokolt az elfek nemességéről és összetartásáról, meg arról, hogy mi mennyire híján vagyunk mindeme erényeknek, azután nyugodtan leült és aláírta azokat a papírokat, melyek gyakorlatilag az egész népét urunk csizmája alá tették. Mondhatom, rendkívül civilizált - nevetett Trevalin. - Az uralkodójuk nem több, mint kisfiú. Ez a Frashas az orránál fogva vezeti.
Tényleg, Fényeskardú, az apja a félelf Tanis volt.
Steel, akinek más járt a fejében felnézett.
- Hogy kinek az apja?
- Az elfek uralkodója. Azt hiszem Gilthas a neve. Ezek a kacifántos elf nevek olyan gyorsan kimennek a fejemből. Szóval, az biztos, hogy a fiú nem örökölte az apja vérét. És ha mindaz igaz, amit az Arany Tábornokról mesélnek, akkor az anyjáét sem.
- Ebben nem lennék olyan biztos, Trevalin - vitatkozott az egyik lovag. - Tényleg olyan jámboran és csendesen üldögél a trónján, mint valami kisegér, de néha ahogy ránéz arra a szenátorra... Hát, annak a kövér pojácának a helyében én szemmel tartanám a fiút.
- Ugyan! - hördült fel Trevalin. - Az egyetlen elf, aki ér is valamit, az a Porthios gyerek. Na az tud harcolni. Jellemző az elfekre, hogy száműzik az egyetlen jó vezetőjüket. Azt mondják róla, úgy él, mint egy bandita.
- Azt mesélik, az embereivel rajtaütött a Vörös Hadtest táborán - tódította az egyik lovag. - Megöltek három sárkányt, és eltűntek, mielőtt bárkinek feltűnt volna, hogy egyáltalán ott jártak.
- El is hiszem róla - bólintott Trevalin. - Okos, rátermett, és állítólag, ahhoz képest, hogy elf, még valami büszkeség is szorult bele. Azzal úgy tudnék harcol-ni, nem akarnék utána vízért rohanni, hogy lemossam magamról a szenynyét. Valahányszor annak a Rashasnak a közelébe kerültem, mindig azt érez-
tem_ i.. U.11

Tovább beszéltek még a háborúról, de Steel már egyáltalán nem figyelt. Állandóan Palin szavai csengtek a fülében. Kavarogtak a fejében, belevegyültek annak a dalnak a soraiba, amit a börtönben a lovagok az ő tiszteletére énekeltek. Steel halványan emlékezett, hogy hallotta már korábban is azt a dalt, de nem tudta volna pontosan megmondani, hogy hol és mikor. Talán még gyermekkorában, amikor Palanthasban élt a háború alatt. Az biztos, hogy húsz évig eszébe sem jutott. Mégis, a dallam most ott zümmögött a fülében, ünnepélyes volt, emelkedett, a győzelem himnusza, dicsőítette az önfeláldozást, de a mélyén ott rezgett a viszszavonhatatlan veszteség miatt érzett szomorúság. A szövegét nem tudta, hisz ősi solamniai nyelven íródott, de ez most nem is számított. Mert csak Palin szavait hallotta lebegni a zene hullámain.
- Fényeskardú!
Steel felkapta a fejét.
Trevalin a vállára tette a kezét.
- Menjen, feküdjön le barátom. Kétlem, hogy az utóbbi időben eleget aludt volna.
Steel engedelmeskedett, nem mintha annyira vágyott volna a pihenésre, inkább a társaságtól akart megszabadulni. Különben is nehezen tudott volna aludni. A hőség fullasztó volt, mintha elforrt volna a levegő körülötte. Csak feküdt, ömlött róla a veríték, és azon gondolkodott, vajon mit csinálhatnak most

a szürkeköpenyesek Palinnal. Bármit is tettek vele, az biztos, hogy nem lehetett túl kellemes.
Steel nem volt gyenge idegzetű, haltak már meg emberek a szeme láttára, nézett már végig kínvallatást is. De ez most más volt. Az Árnymester nem információkat akart kiszedni a fiúból. Azt akarta, hogy adja oda a varázsbotját, ami jog szerint Palint illeti. Steel fogalmai szerint ez egyszerű tolvajlás volt, megvetendő tett. Nagyon jól tudta, hogy a szürkeköpenyesek ugyanúgy tekintenek a bot meg-szerzésére, mint ahogyan ő szemlélné egy erőd bevételét, de az undorát és meg-vetését akkor sem tudta elfojtani. Mint ahogy Trevalin jegyezte meg Rashasszal kapcsolatban, Steel valahányszor az Árnymester közelébe került, el akart rohanni, hogy lemossa magáról nőből áradó mocskot.
Az ifjú mágus viselkedése tiszteletet parancsolt, ők mégis aljas módon bántak vele.
- Legvégső esetben - határozta el Steel mielőtt elaludt volna -, azt mindenképpen elintézem, hogy gyorsan és fájdalommentesen haljon meg. Ennyit igazán megérdemel.
Steel azon gondolkodott, hogyan is tudná ezt kiharcolni, amikor arra lett figyelmes, hogy a napfény helyett fáklyák világítanak. Végigaludta a napot.
Az éjszaka sem hozott enyhülést a hőségtől. Napközben olyan meleg volt, hogy azok, akik a tűző napon álltak őrségben sorra kidőltek, így állandóan újabbakkal kellett őket helyettesíteni. Néhány apródot megróttak, amiért azzal szórakoztak, hogy tojást próbáltak sütni a kövezeten. A tiszt, aki elkapta őket egész nap magánál tartotta a tükörtojást, és mindenkinek megmutatta akivel csak találkozott.
Ariakan Hadúr befejezte a vizsgálatot a főpapnő halálának ügyében, és elrendelte a búcsúztatás mielőbbi celebrálását, és a test elégetését. Ilyen időben nemmilyen sérülést, amit fegyver, varázslat vagy báj illi más okozott volna. A papnő igen öreg volt, sokak szerint túl járt már a századik évén is. Ariakan a főpapnő távozását természetes halálesetnek nyilvánította, és a nap hátralévő részét azzal töltötte, hogy a véget vessen azoknak a pletykáknak, melyek a babonás emberek között ütötték fel a fejüket.
Steel arra ébredt, hogy a bajtársai lefekvéshez készülődnek. Teljesen kipihenten és ilyen zaklatottan biztosan nem tudott volna újra elaludni. Felkereste hát Trevalint, és megkérdezte mit tud arról, hogy mi történt a fehérköpenyes mágussal.
Mivel Trevalin nem érdekelődött a fiú holléte felől, csak feltételezni tudta, hogy az Árnymester levitette a régen elhagyott sárkánycsapdákba, amit Tövislovagok lovagjai most főhadiszállásként használtak. Trevalin kurtán azt tanácsolta Steelnek, hogy ezentúl kerülje mind a fehér-, mind a szürkeköpenyes varázs-tudók társaságát.
Steel megértette a tanács bölcsességét. Nem tudna segíteni a fiún, viszont annál könnyebben tudná még tovább rontani a helyzetét. Végtére is Palin mágus volt, ő választotta ezt az utat, ő választotta a sorsát. Hogy kiverje a fejéből a fi-út, elhatározta, hogy meglátogatja Flare-t.
Trevalin elmondta, hogy a kék sárkány végig a 9ualinesti küldetés alatt teljesen kezelhetetlen volt. Minden lovasában talált valami kivetnivalót, nem talált egyet sem, akit elfogadott volna a nyeregben. Összeverekedett a párjával is, megharapta az orrát, így az egy hétig harcképtelen volt. A sárkánymester nem tudott vele mit kezdeni, végül kijelentette, hogy teljesen alkalmatlan a szolgálatra. A többi sárkány messzire elkerülte.
Steel remélte, hogy miután visszatért, Flare is újra rendesen fog viselkedni, bár számított rá, hogy még legalább egy hétig duzzogni fog, mielőtt megbocsátana. Hogy mielőbb megenyhítse a sárkány szívét, gondolta beugrik útközben a konyhára, hogy megkörnyékezze az éjszakai szakácsot, hátha tud szerezni egy kismalacot. Flaze nagyon szerette a disznóhúst, és Steel arra számított, ezt az ínyencfalatot elfogadja majd békeajándékként.
Éppen a kihalt folyosókon igyekezett felfelé a torony negyedik szintjére, ahol a konyha kapott helyet, amikor hirtelen valami színeset látott megvillanni az árnyak mélyén. Bármilyen szín szemet szúrt itt, ahol csak a lovagok által viselt szürke és fekete komor és határozott árnyainak volt helye. Olyasmit vett észre, aminek nem lett volna szabad itt lennie. Most pedig egész színkavalkádra lett figyelmes, ami a fáklyák fényében különösen feltűnő és kirívó volt, mi több, gyanús.
Ráadásul, ha mindez még nem lett volna elég, a színes jelenés mozgott is, el-tűnt, amikor Steel odakapta a pillantását. Hangokat is hallott, mintha valaki szólni akart volna, de azonnal elhallgatott, mintha csak befogták volna az illető
száját.
Steel meglazította kardját a hüvelyében, és elindult, hogy felderítse a zaj forrását. A hang egy kőlépcső alól jött, egy megvilágítatlan terület árnyainak rejtekéből. Steel lábujjhegyen közeledett, remélve, hogy rajtaüthet a kémen, legalábbis a jelekből ezt a következtetést vonta le az illető kilétére vonatkozólag. A kibírhatatlan meleg miatt a lovag nem öltötte magára a páncélját, így most szinte hangtalanul mozgott.

Ahogy a lépcső felé óvakodott, két árnyalakot vett észre a sötétben. Egyikük testét fekete köpeny takarta, a csuklyát mélyen az arcába húzta. Ez még nem lett volna meglepő, hisz épp elég Takhisis-pap járkált errefelé, de a csuklyás alak társa annál inkább meghökkentette. Steel döbbenten vette észre, hogy a másikuk -
,>rn.
- Ő volt az! - suttogta a surranó feketeköpenyes társának. - Bárhol felismer-néni. Tudod, teljesen úgy néz ki, mint Sturm. Szerintem meg kellene tőle kérdezni, hogy...
Steel puha léptekkel közelebb osont, hátulról cserkészte be az ellenséget. Azok ketten annyira elmerültek a beszélgetésben, hogy mire észrevehették volna már túl közel volt. Steel villámgyorsan elkapta a surranó copfját, és egy csavarintással a csuklója köré tekerte.
- Mit akarsz kérdezni? - kérdezte kíváncsian.
- Jujj! Ó! Hagyod abba?! Ez fáj! - nyüszítette a surranó. Elkapta Steel kezét, és reménytelenül próbálta szétfeszíteni az ujjait.
- Engedd el! - parancsolta a köpenyes alak női hangon.
Steel nem foglalkozott a pappal, inkább fogta és kivitte a tiltakozó és rúgkapáló zsákmányát a fénybe. Felismerte a hangot, de biztosra akart menni. Ő volt az.
- Hát te mit keresel itt? - faggatta a surranót, és hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, megrázta.
- Óóó! Jujjujjuj! Kihúzod az összes hajam! - siránkozott az.
A feketeköpenyes pap elkapta Steel karját, és megpróbálta meglazítani a szorítását.
- Azt mondtam, engedd el!
Steel elhajította a surranót, aki hátával a falhoz csapódott, és a paphoz fordult. A csuklyája hátracsúszott a küzdelemben. Fénylő haja ezüstösen megcsillant a fáklyafényben.
Ahogy látta a felismerést megvillanni Steel szemében, a nő megmarkolta a csuklyát, és visszahúzta az arcába.
Túl későn.
- Te?! - Steel nem akart hinni a szemének.
A lány nem szólt semmit, csak lesújtóan pillantott rá. Hátat fordított, és a surranóhoz lépett, aki hol a fejét lapogatta, hol a szemét dörzsölte, és közben - bár lélegzete ki-kihagyott - felháborodottan tudakolta, hogy vajon maradt-e még haja.
Steel gyorsan körbepillantott, tudni akarta van-e valaki a közelben. A lépcső egy folyosó félreeső részén volt. A vacsoraidőn már régen túl voltak, a szakácson és a kuktáin kívül senkinek sem volt keresnivalója ezeken a folyosókon. Steel első gondolata az volt, hogy riadóztatja a lovagokat, idehívja az őrséget, akik majd letartóztatják ezt a két betolakodót. A második gondolata viszont arról szólt, hogy ha ez a kötelessége, és ő valóban eleget is akar tenni ennek, akkor miért nem teszi.
Megragadta a nő vállát és a surranót, aztán visszahúzta őket az árnyékba.
Először kihallgatom őket, győzködte magát, ráérek később is átadni őket az őrségnek.
- Takhisis nevére! Mit kerestek ti itt? - csattant Steel első kérdése. Sem a nő, sem a surranó neve nem jutott eszébe.
A surranó válaszolni akart, de gyorsan elhallgatott, miután a nő erőteljesen belecsípett.
- Nem mintha rád tartozna - kezdte a lány gőgösen -, de ha mindenáron tud-ni akarod, megtértem Takhisis hitére, és most mint papnő szolgálom. Éppen át-kísérem ezt a foglyot...
- Ez volnék én! - magyarázta segítőkészen a surranó.
- ... a börtönbe - fejezte be a lány dühösen szikrázó tekintetét a szószátyár
- Igencsak előkelő fogolynak kell lennie - jegyezte meg Steel -, ha elmulasztod miatta a temetési ceremóniát.
A nő aranyszemei megrebbentek.
- Temetés? - kérdezte kissé sápadtan a lány, ujjai a fekete bársonyköpeny sarkát babrálták. - Nem... nem hallottam róla. Ki halt meg?
- Csak az új rended főpapnője - válaszolta Steel kegyetlenül. - Rajtad kívül minden pap a legmélyebb gyászban van. A gyengécske mesédet a fogoly surranóról, senki sem veszi be. Takhisis bármelyik papja, aki itt találna bóklászni egy surranót, azonnal feláldozná Chemoshnak. Találj ki valami jobbat!
El kellett ismernie, hogy a nőben volt méltóság. Bátran nézett szembe a vereséggel. Bár halálosan elsápadt, és láthatóan rettentő erőfeszítésébe került, meg-őrizte a lélekjelenlétét. Fogait összeszorította, ajkai elkeskenyedtek, de kihúzta magát, és büszkén Steel szemébe nézett.
- Most mit fogsz tenni? Hívod az őrséget?

- Itt csak én kérdezek! Szóval mit csináltok itt? És végre az igazságot akarom hallani.
A nő az ajkába harapott, végül beismerte.
- Azért jöttünk, hogy kiszabadítsuk Palint, de fogalmunk sincs hol tartják.
- Az biztos, hogy nem a börtönben - tette hozzá a surranó. - Ott már körülnéztem. Látod, Usha, igazam volt! Ez Steel, ő biztosan tudja, hogy hol van Palin.
- Tényleg tudod? - a lány közelebb hajolt hozzá, kezét a lovag karjára fektet-te. - Elmondod nekünk? Nem kell, hogy odavigyél. Csak mondd meg, és engedj el minket! Mi baj lehetne abból? Palin azért jött ide, hogy megmentse az életed. Nem hagyhatod, hogy megöljék!
Steel magában átkozta a lányt, a surranót, és a balszerencséjét. Miért pont akkor kellett ráakadnia erre a kettőre, mikor ő is #pp azon rágódott, hogy Palin nem érdemli meg a halált, meg azon, hogy ő maga is elveszti a becsületét, ha hagyja meghalni az ifjú mágust.
A lovag elgondolkodott ezen. Tényleg csak a balszerencse sodorta volna az útjába őket? Vagy ez valami több volt? Talán maga a Királynő akarta így? Biztos, hogy ő volt, biztos, hogy Takhisis vezérelte a lépteit. Érezte az istennő jelenlét-ét a sötétségben, ami körülvette. De... vajon mit akar tőle Őfelsége, mit tegyen? Hogy letartóztassa őket? Hogy vesse őket a biztos halálba? Vagy épp azt akarja, hogy segítsen nekik kiszabadítani Palint?
Minden lovagot arra tanítottak, hogy amikor kétségek gyötrik, vegye figyelem-be a Sötét Királynő adta Látomást. Steel számára ez az út mindig csak további fejtöréshez és kétkedéshez vezetett, mivel a válasz soha nem volt egyértelmű. Így aztán most sem reménykedhetett abban, hogy a Látomás kisegítené. Kettős késztetést érzett, a hite egyik fele azt súgta, adja fel Ushát és Tast, míg a másik azt sürgette, hogy segítsen nekik.
Az egyetlen dolog, amit fenntartás nélkül elhitt, az a történet volt, amit Palin mesélt Ariakan Hadúrnak. Steel nyugtalan és zaklatott volt. A levegő szinte sistergett, a felgyülemlett feszültségtől. A veszély előérzete úgy szikrázott benne, mint a vihar közeledtét jelző villámok. Valahol, valami nagyon rosszul alakult.
- Gyertek velem! - utasította nyersen Usháékat. - Tartsd a csuklyát az arcodba húzva.
- Köszönöm! - hálálkodott lelkesen a lány.
Még ne köszönj semmit! - morogta Steel hangfában hideg elutasítással. -
többet meg kell tudnom erről a Szürkekő körüli huzavonáról. Titeket csak azért viszlek magammal, hogy szemmel tarthassalak. Még az is lehet, hogy feladlak benneteket. Es meg ne szólaljatok! Ha valaki megállít minket, majd én beszélek!
Usha és Tas bólintott. A surranó még mondott volna valamit, de Usha lepiszszegte. Palin komolyan eltűnődött azon, hogy is akarták ezek ketten kicsempészni Palint a cellájából, már majdnem meg is kérdezte, de aztán eszébe jutott, hogy minél kevesebbet tud, annál jobb. Biztos volt valami tervük, a nő végtére is varázstudó.
Elhagyták a felső szinteket, és egyre lejjebb ereszkedtek a torony mélyére, a régóta nem használt sárkánycsapdák felé.16
A sárkán csapda
Főpap Tornyának tervezésekor nem számítottak arra, hogy abban vala-ha is mágusok verhetnek tanyát. Ez nem is volt meglepő, tekintve, hogy Solamnia lovagrendje fennállásának hosszú ideje alatt egyszer sem támaszkodott varázslók segítségére.
Humáról mesélték, hogy mindig egy mágus társaságában indult ütközetbe, és hogy a kard és a varázslat együttes erejével győzték le ellenségeiket. A varázslót Magiusnak hívták, egy vörösköpenyes mágus volt, és Huma barátja gyermekkora óta. Az a varázsbot is, mely mindeddig Palínnál volt, valaha ezé a legendás mágusé volt. Az ő tragikus halála óta viselhetnek tőrt Ansalon mágusai. De ami-kor a lovagok énekelték meg Huma történetét, azokban szinte soha nem említették meg Magtust. Ha mégis, akkor is kelletlenül, és amennyire lehetett jelentéktelennek tüntették fel a szerepét. A lovagok mindig kijelentették, hogy Huma sohasem szorult Magius segítségére, de a hős és nemes lovag nemegyszer mindent kockára tett, hogy megvédelmezze gyengébb barátját.
Persze Krynn mágusai mindezt másképp mesélik. Az ő történeteikben Magtus igazi hős, aki életét áldozta társáért, és aki szörnyű halált lelt ellenségei keze között. Amikor a hősi balladák az Ősmágia legenda Tornyában zengenek, akkor Huma a mellékszereplő, az izmai dagadnak, a szíve arany, de soha sem szégyelli kikérni rátermettebb barátja stratégiai tanácsait.
Az igazság a rég elfeledett sírban fekszik Magtus teteme mellett, vagy Huma üres sírboltjában. Ami viszont biztos, az az, hogy a Főpap Tornyában nincsenek laboratóriumok, nincsenek varázskönyvektől roskadozó polcok, de még egy varázsbolt se.
Így aztán Takhisis Lovagrendjének szürkeköpenyes varázstudóira várt, hogy mindezeket létrehozzák.

Sok szempont vezérelte őket, amikor az elhagyatottan álló sárkánycsapdákat választották, mindezek közül is a legelső - természetesen - az volt, hogy itt találták meg leginkább azt a magányt, amire szükségük volt. A varázslók tagjai és egyben szerves részei voltak Takhisis Lovagrendjének, együtt éltek, gyakorlatoztak és harcoltak a többi lovaggal, de ők azért mindig varázslók maradtak, és mint ilyeneknek szükségük volt egy titkos, csendes és biztonságos helyre, ahol dolgozhattak.
A sárkánycsapdák mindezen feltételeknek megfeleltek. Oda senki sem ment le, hacsak nem volt jó oka rá. A Dárdaháború alatt beomlott a terem, ahol annak ide-Jén a sárkánykristályt tartották. Solamnia lovagjai ugyan eltakarították a köveket, de - ahogyan a törpék szokták mondogatni - „a kövek emlékeznek a halálra", azaz a kemény kőzet repedéseibe szivárgott vér nyomait soha többé nem lehet eltüntet-ni. A sárkánycsapda padlóját immár örökre vér színezte, a sárkányoké összemosódott azokéval, akik idelent küzdöttek a hatalmas bestiákkal. Itt még a falak is ha-
tárt kapukon, a csapda azonnal bezárult, mögöttük csapórácsok hullottak le hatalmas döndüléssel. Nem volt többé menekvés. A lovagok kardokkal, dárdákkal és nyilakkal támadtak áldozataikra. Ahogy Palin elképzelte hogyan pusztultak el, sarokba szorítva, elkeseredetten tombolva, határtalan dühükben és fájdalmukban üvöltve, azon vette észre magát, hogy szánalmat érez a haldoklásukban is fenséges szörnyetegek iránt.
Hosszú idő telt el, míg végre kimerülten elszunnyadt, de szinte azonnal vissza-
menekült az ébrenlétbe a rátörő rémálmok elől, melyekben látta a vért, érezte ,
palin hallotta a hátborzongató üvöltéseket, az elkínzott kiáltásokat, a halálsikolyokat. Rettegve forgatta a fejét, tekintetével kereste a háta mögött dühödten csapkodó óriási szárnyakat. De a hangok csak a saját képzeletének szülöttei voltak, hacsak nem az itt lemészárolt sárkányok kísértetei vívták örök csatájukat az elkeseredett küzdelemben elhullott lovagok szellemeivel. De ha a csatazaj át is hallatszott a halandók világára, itt a sárkánycsapdák már egészen másként festettek. Sötétek és hűvösek voltak, már amennyire azok lehettek ebben a tikkasztó hőségben. A termeket megtöltötték azok a neszek, melyek félreérthetetlenül a varázslók jelenlétére utaltak, a toll sercegése a pergamenen, suttogó kántálás, amint valaki egy varázsigét memorizál, a lassú mormogás, ahogyan egy másik mágikus szavakat betűz ki egy régi fóliánsról, és a hosszú köpenyek suhogó hangja, amint végigseprik a kőpadlót.
Palinnak volt elég ideje, hogy hallgassa a neszeket, mind az élők motoszkálását, mind a földöntúli sikolyokat. Nem kínozta meg az Árnymester, mint ahogy azt várta volna. Sőt meg sem ölték, pedig erre is számított. Úgy tűnt megfeledkeztek róla. Magára hagyva üldögélt itt az erőd legmélyén, távol a ragyogó naptól olyan sokáig, hogy teljesen elveszítette az időérzékét. Talán órák teltek el amióta ideérkezett, de az is lehet hogy napok. Senki sem jött a közelébe, senki sem szólt hozzá.
A pecek a szájában szorosan be volt ékelve, szétfeszítette az állkapcsát, és ez állandóan köhögésre ingerelte. Szomjas volt, az ajka kicserepesedett, a torka ki-száradt. A csuklóiba vágó kötelékek teljesen elszorították a vérkeringést. Bokáit egy kabalisztikus jelekkel díszített, óriási szürke márványasztal lábához bilincselték.
Egyszer megpróbálta felhívni a figyelmet magára és égető szomjúságára né-hány összefüggéstelen morgással és hörgéssel, de az épp elhaladó mágus nem foglalkozott vele, még csak nem is lassított. Az Árnymester elvette tőle a Mágusbotot, és ez a tudat kínzóbb volt minden szájpeceknél és szomjúságnál, rosszabb volt még a bizonytalanságnál és a félelemnél is. A bottal együtt elhagyta a bácsikája hangja is. Palin teljesen magányos-nak érezte magát, ezt pedig azóta nem érezte amióta megkapta a varázsbotot.
Azon töprengett, mit akarnak vele tenni a szürke lovagok, mikor akarnak hozzáfogni, és eddig miért nem bántották. Minél tovább nem történt semmi, annál magasabbra hágott benne a félelem. Ott kinn az udvaron az ellenségtől körülvéve, amikor Ariakan Hadúrral beszélgetett, nem volt benne rettegés. Akkor sem remegett meg, amikor a márványtömbre nézett, és látta rajta a megalvadt vért, amint vastagon megült abban a borzalmas üregben. Akkor és ott méltósággal tudott volna meghalni, könnyedén hátrahagyva mindent, csak azt sajnálta volna, hogy a halála gyászba borítja a családját. Félelme nőttön nőtt, ahogy ott ült a különös hangokkal teli sötétségben, egyedül és kiszolgáltatottan. Gondolatai elkalandoztak, néha szörnyű helyekre tévedtek. Körülnézett, végig a sárkánycsapdákon, és megértette, hogyan működtek, látta a lyukakat a falon, amin keresztül a lovagok bedöftek a sárkánydárdáikkal. Azok a szörnyetegek, amiket itt elpusztítottak, szívük mélyéig gonoszok voltak, számtalan ártatlant mészároltak le, megkínozták, megcsonkították áldozataikat.
A sárkánygömb, mely egy emelvényen állt a torony szívében, mágiával átitatott
., ti 1A m, ,+ iAnhí.,i~ rK,.f a7nk nerliu nem tudtak el-az oldalát hasogató fájdalmat, de a legborzalmasabb az az érzés volt, hogy csapdába esett, melyből nincs más kiút, csak a halál.

Elhatározta, hogy előzi képzeletéből ezeket a hátborzongató képeket, de csak-hamar rá kellett jönnie, hogy azok újra és újra visszatérnek. Nem értette őket, de nem hagyták nyugodni, és félelme egyre csak nőtt. Teljesen eluralkodott rajta a rettegés attól, hogy itthagyják ezen az iszonyú helyen, így végül már a kín-
zás gondolata is kezdett kellemessé válni előtte, emberi arcot akart látni, emberi hangot hallani, az sem érdekelte, ha ennek fájdalom az ára.
Amikor az Árnymester kezében a Mágusbottal visszatért, Palin valószínűtlenül boldognak érezte magát.
Öröme azonban nem tartott sokáig.
Az Árnymester elétartotta a varázsbotot. Palin ködös agya hirtelen nem értett semmit, aztán eszébe jutott, hogyan égette meg a nőt annak idején, amikor elő-
ször akarta megérinteni a botot. Szíve megtelt aggodalommal. Talán a varázsló-nő hatalmat szerzett felette? Elpártolt tőle a Mágusbot?
- Shirak! - kiáltotta Lillith győzelemittasan. A kristály a bot végén halványan felizzott, fénye remegett, mintha nem akarna engedelmeskedni.
Palin lehajtotta a fejét, mintha csak a világosság bántaná a szemét. Valójában azt szerette volna, hogy a nő ne lássa a szemébe szökő könnyeket.
Az Árnymester felnevetett, és nekitámasztotta a botot az asztalnak, úgy, hogy Palin éppen csak ne tudja elérni.
- Tudtam, hogy egyszer megszerzem a Mágusbotot. A látókövek mutatták meg nekem. Mit mondasz?
Palin hörgött valamit. Az Árnymester eloldotta a szájpecek kötelét, és könnyed mozdulattal kitépte a fiú szájából.
Palin megpróbálta legalább annyira megnedvesíteni az ajkait, hogy beszélni tudjon.
- Vizet!
- Ó igen, gondoltam, hogy esetleg szomjas lehetsz. - Lillith kidugaszolt egy kulacsot, és a folyadékot Palin szájába öntötte.
A fiú mohón nyelte, aztán felköhögött. Elhomályosult tekintetével felnézett a nő arcába.
- Miért nem öltél már meg? Mire vársz? Az Árnymester kelletlenül elmosolyodott.
- Nem jöttél rá? A vadász nem öli meg a nyulat, amíg a farkas nem sétál be-le a csapdába.
Eltartott egy ideig, míg Palin megértette, hogy mire gondol a nő. Amikor végül rájött, rámeredt az Árnymesterre.
- Csapdát állítasz? De hát kinek? A bácsikámnak? - majdnem felnevetett. - Szeretnék én addig élni. hogy lássam t idehinni brr..m
- Én is - mondta halkan, majd megvonta a vállát. - Talán majd valamikor máskor. Nem, ez a csapda nem neki készült, de akire én gondolok, szintén rokonod.
Palin először úgy vélte, hogy Lillith bizonyára az apjára vagy az anyjára gondol, és zavartan megrázta a fejét. Aztán beléhasított a felismerés.
- Steel?...
Az Árnymester szemei megvillantak, felhúzta egyik szemöldökét.
Palin erre tényleg felkacagott, bár a nevetése inkább hallatszott krákogásnak.
- Azt a farkast ugyan nem kapod el ezzel a csalétekkel. Mégis, mit képzelsz? Szerinted tényleg számítok neki annyit, hogy megpróbáljon kiszabadítani?!
Az Árnymester közelebb hajolt, mintha magába akarná szívni Palin nevetését, hogy az ifjú mágusból áradó fényt elnyelje az őt körülvevő sötétség.
- Őfelségének oka volt rá, hogy ti ketten találkozzatok. Sokszor kivetettem a köveket, és a válasz mindig ugyanaz. Nézd! Kivetem őket újra!
Lillith elővett egy maréknyi csiszolt achátot egy kis fekete zacskóból, amit a csuklójára kötözve hordott. Elmormogta a megfelelő varázsigéket, és a szürke márványlapra szórta őket. A varázsbot fénye felragyogott, megcsillant a színes köveken.
- Ez az! Nézd! - karcsú ujjaival szétszóródott achátokra mutatott. - A fekete kő Steelt jelképezi. A fehér te vagy. Közöttük egy erőd áll. - Palin egy zöld követ látott, melybe az erődöt jelentő rúnát vésték -, és itt, a torony tetején lángnyelvek csapkodnak.
A zöld kövön egy kisebb piros achát volt, rajta a véset apró lángocskát ábrázolt.
- Az egyik oldalon te állsz, a másikon ő, közöttetek pedig a végzet. Lillith keze villámgyorsan lecsapott és egyetlen mozdulattal felmarkolta a köveket.
- Ennyi az egész! Csak meg kell tőletek szabadulni - suttogta az Árnymester.

- Ti ketten meghaltok, és...
- ...marad a végzet - egészítette ki nyugodtan Palin, tekintete a erődkövön és a tűzkövön nyugodott. Mindkettő ottmaradt az asztalon.
Az Árnymester zavartan pislogott. Az összes követ fel akarta venni. Azt a kettőt valahogy elvétette. Jó ideig tétovázott, kétségtelenül azon töprengett, hogy vajon mit jelent ez az új jövendölés.
Palint mindez nem érdekelte. Túlságosan fáradt volt.
- Hallottad, mit mondtam az uradnak az istenekről - mondta elcsigázottan.
- Láttam...
- ... amit a bácsikád láttatni akart veled! - legyintett megvetően az Árnymester. - Pontosan ezt mondtam uramnak. Ez csak Raistlin Majere újabb trükkje. Ő már csak ilyen, állandóan játsza a maga kis játékait. Egészen addig, amíg egy-szer túl messzire nem megy. - Lillith felvette a két követ, amiket az előbb asztalon hagyott, és a zacskóba ejtette őket. - Ami pedig Fényeskardú Steelt illeti, ő elárulta a Királynő ügyét, és ezt be is fogom bizonyítni a Hadúrnak. Ti pedig együtt fogtok meghalni, ahogy az az ilyen összetartó unokatestvérekhez illik.
Ezzel az Árnymester elindult, a kis zacskóban összekoccanó látókövek csörgése kísérte, amint otthagyta Palint, és magával vitte a Mágusbotot.
A fiú nekidőlt az asztalnak, körülvette a sötétség, és a sötétséggel együtt rátört kbtRéaheeRéR iR Ttt fog meghalni_ itt fognak rátalálni a holttestére. mely mégHangok riasztották fel. palin zúgó fejjel felnézett, hunyorgott a fáklya éles fényétől. Homályos alakokat látott maga előtt, egy páncél csillanását, talán egy drágakő halvány szikrázását, de semmi többet.
Az érkezők, akárkik is voltak, halkan és röviden tanácskoztak. Egy hideg és határozott férfihang vetett véget a beszélgetésnek
- Itt maradtok! És egy szót se halljak!
Palin felismerte a hangot és a szíve a torkában dobogott. Megpróbált megszólalni, de túlságosan megdöbbent, összezavarodott. A férfi, kezében a fáklyával, nyakában a szikrázó csillagékszerrel Fényeskardú Steel volt.
Két kísérőjét hátrahagyta, alakjuk azonnal beleveszett a sötétségbe, ami a távolodó fáklya fénye helyére hömpölygött. Steel tovább közeledett Palinhoz.
- Majere? - Steel nem halkította le a hangját, csizmás lábai keményen végig-csattogtak a terem kőpadlóján. Magabiztosan lépdelt, semmi kétsége nem volt afelől, hogy minden joga megvan itt lenni. Nem olyan ember volt, aki arra készül, hogy alattomban kicsempésszen egy rabot a börtönből. - Majere, beszél-nem kell veled...
Ragyogó fény gyulladt fel. Körülöttük, a támadókamrákban, ahol valaha Solamnia lovagjai húzták meg magukat, hogy a sárkányokra rontsanak, most Takhisis lovagjai álltak.
- Ön is láthatja, uram! - Lillith hangja reszketett a győzelem mámorától. Kezében a Mágusbot ontotta a fényt. - A saját szemével láthatja!
Az árnyékból érkezett Ariakan Hadúr válasza. Hangjában szomorúság és perzselő düh zengett.
- Fényeskardú Steel valóban árulónak bizonyult. Fogják el!
t
17
Ácsapda óeEáru[
lovagok előrontottak, lefogták Steel mindkét karját. Foglyuk meg sem próbált védekezni. Szeme Palinra villant, majd elfordult.
- Hinned kell nekem - szólt Palin halkan. - Nekem semmi közöm eh-
hez az egészhez.
- Miért jöttél ide, Fényeskardú Steel? - csattant Ariakan Hadúr hangja. - A szakaszod nincs szolgálatban. Semmi keresnivalód ezen a helyen.
- Az ok nyilvánvaló, uram - jelentette ki az Arnymester. - Azért lopózott ide, hogy kiszabadítsa a foglyot.
- Nem szokásom lopózni - felelte hűvösen Steel, a vád kihozta a sodrából. - Látott és hallott, nem igaz? Nyíltan jöttem.
- De miért? - követelte Ariakan.
Hallgatás.
Ariakan Hadúr megrázta a fejét.
- Hiba volt felszentelni téged a Lovagrend tagjává, Fényeskardú. Pedig néhányan figyelmeztettek - pillantása az Árnymesterre siklott, akinek volt annyi tartása, és lélekjelenléte, hogy ne látsszon rajta az önelégültség -, de mások erőltették a tagságodat, ezek egyike a főpapnő volt, aki

mostanra már halott. Kiváló katona vagy, becsületes, büszke, bátor és hűséges. Igen, hűséges - ismételte meg, és szúrós pillantást vetett az Árnymesterre.

- Fényeskardú, hiszem, hogy teljes szíveddel és lelkeddel szolgálod Király-nőnket. De ez a szív az anyád sötét becsvágyát dobogja, ezt a lelket az apád nemessége fűti. Ők ketten háborút vívnak benned, így a cselekedeteidet is ellentétes okok hajtják. Ezért veszélyt jelentesz az ügyünkre, romlásba döntheted a lovagrendünket. Halálra ítéllek, Fényeskardú Steel. Az ítélet azonnal végrehajtatik.

Egy lovag kihúzta kardját és Steel elé lépett.

Steel nem próbálta kiszabadítani magát, még csak nem is szólt a saját védelmére. Minden szó, amely elhagyta a Hadúr ajkait, az igazság erejével sújtott le rá, akár a legélesebb penge.

A lovag felemelte a kardját, Steel mellének fordította, hogy belédöfje.

- Uram! - kiáltott fel az egyik lovag. - Cinkosai is vannak! - a bejelentést egy sikoly és dulakodás hangjai követték.

- Hát ez az ember soha nem hal meg?! - hördült fel dühösen Ariakan. - Vagy... - tette hozzá elgondolkodva mintegy csak magának -, Takhisis Királynő akarja, hogy mindenáron életben maradjon? Függesszétek fel a kivégzést! - parancsolta hangosan. - Mit találtál?

- Két másik betolakodót, uram - a lovag előrejött, magával vonszolva Tasslehoffot, és egy másik karcsú alakot, aki tetőtől talpig fekete köpenybe burkoló-

-^ ++ Sr rPitPttP - r lcv 1átczik Fénveskardú nem epvedül iött.- Raistlin! - suttogta. - A bácsikám eljött!

Az Árnymester láthatólag ugyanerre a következtetésre jutott. Óvatosan hátrébb lépett, kezében a Mágusbotot tartva, ujjai szorosan és óvón kulcsolódtak a botra. _ Ki vagy, varázsló? - követelte az Arnymester. - Vedd le a csuklyádat!

A köpenyes alak felemelte a fejét. A varázsbot fénye aranyló szemeken csillant meg.

Az Árnymester először hátratántorodott, majd miután összeszedte magát gúnyosan felkacagott.

- Te nem vagy mágus! Semmi varázserő nincs benned! - ezzel lerántotta a csuklyát az alakról. Palin ujjongása rémült kiáltásba csapott át.

Sápadtan és reszketve, hunyorogva az erős féntől Usha állt ott.

- Mégis, mi folyik itt? - Ariakan már inkább tűnt kíváncsinak, mint mérges-nek. - Egy surranó és egy feketeköpenyes mágusnő?

- Ez nem mágusnő! - válaszolta megvetően az Árnymester. - Annyi varázsereje van, mint ezeknek a falaknak. Csak egy egyszerű kém.

- Fogalmam sincs, miről beszél! - emelte fel a hangját Tasslehoff. - Semmi közünk ehhez a lovaghoz. Nem vagyunk senki cinkosa.

- Hallgattassátok el a kis férget! - parancsolta Lillith.

- Ne! Hagyjátok beszélni! - utasított a lovagokat Ariakan dühösen. - Valami nagyon különös dolog történik itt, és én addig nem nyugszom, míg rá nem jövök, mi az. Tedd le! Surranó, ide gyere!

Tas megigazította az oldalán lógó zsákocskákat, előrelépett, és apró kezét Ariakannak nyújtotta.

- Hogy, s mint, uram? A nevem Eiderdown Széltoló. Ez itt a barátom, Usha, aki egy rettentően hatalmas és gonosz varázslón, szóval én nem kekeckednék vele a helyetekben. Ő Raistlin Majere lánya! - drámai hatásszünetet tartott, hogy mindenkinek legyen elég ideje kellően elámulni.

Ariakan figyelemre sem méltatva a surranó kézfogásra nyújtott tenyerét elfintorodott.

Az Árnymester felhorkant.

- Kérnek! Fényeskardúval jöttetek ide. Mondd meg a Hadúrnak az igazságot arról, hogy mit kerestek itt!

- Éppen azt próbálom - magyarázta sértődötten Tas, és visszafordult Ariakanhoz. - Lehet hogy nem látszik, de én egy gonosz surranó vagyok. Igen! Ezért jöttem ide. Hogy felajánljam a szolgálataimat a Sötét Királynőnek. Takhisis egészen megváltoztatta az életemet. Mostmár nagyon gonosz vagyok! Hú, de gonosz! Mindjárt csinálok is valami szörnyű nagy gonoszságot. Ide nézzétek!

Tas oldalra vetette magát. Több lovag is megpróbálta elkapni, de a surranó túlságosan fürge volt. Végigcikázott a padlón újra és újra kicsúszva a feléje kapó lovagok kezéből.

- Mindjárt megölöm neked ezt a fehérköpenyest! Tas előrántott egy kis tőrt, úgy tett mintha hasba akarná döfni Palint. Aztán fordított egyet a pengén, és gyors mozdulattal elmetszette a fiú csuklóján a köteleket.

- Kapd el! - kiáltott rá, és felé hajította a fegyvert. Zavarodottságában és meglepetésében, a hosszú fogságtól elzsibbadt kezekkel Palin majdnem elejtette a tőrt, majd rövid zsonglőrködés után

ujjai rátaláltak a
TTlarL..l.-a
Kardok ugrottak ki a hüvelyeikből. A lovag aki eddig Steelt tartotta fogva, most Palint rohamozta meg. Tas időközben felkapaszkodott az asztalra, és most a lovag hátára ugrott. Mindkét kezével megragadta a sisakját, és lerántotta a rostélyt. A halálosnak szánt csapás, mely megölte volna Palint, csak a levegőt hasította. A lovag egyen-súlyát vesztve megtántorodott, majd a surranóval a nyakában a földre zuhant.
A többi lovag is feléjük ugrott.
- Jégpáncél! - csattant fel Usha hangja. Egy tiszta, ragyogó kristályt emelt a magasba.
A kardot markoló kezek megmerevedtek, a lábak megtorpantak a levegőben, a kiáltásra nyitott ajkak tátva maradtak. Az Irda varázslat fagyos szellője végig-sepert a lovagok között, kiknek a jeges mágia megbilincselte a mozdulataikat.
Mindannyiukat, Steelt kivéve. Talán a csillagékszer védte meg, talán a kard, talán az anyja sötét befolyása. Ő volt a teremben az egyetlen az összes lovag közül, aki nem dermedt bénultságba.
Palin tőrrel a kezében nekivetette a hátát az asztalnak, és bizonytalanul nézett Steelre.
- Unokatestvérek vagyunk - kezdte. - Megmentetted az életemet. Nem akarok harcolni ellened.
Usha mellészaladt, egyik kezében a a kristályt tartotta, a másikban a fehér lovat ábrázoló apró szobrocskát.
- Miért nem tartasz velünk? Gyere! Ezek téged is meg akarnak ölni. Steel magában viaskodva rázta a fejét, kardja a hüvelyből félig kihúzva csillogott.
- A Hadúr igazságos.
- Egy fenét! - átkozódott Palin. Tőrével Steel felé sújtott, aki hátrálni kényszerült a dühős csapás elől. - Meg akarsz halni, te gyáva féreg. Az élettől félsz! Steel fenyegető pillantást vetett Palinra, majd visszacsúsztatta kardját a hüvelybe.
Az ifjú mágus bizalmatlanul lejjebb eresztette a tőrt.
- Velünk jössz?...
Ebben a pillanatban vetette rá magát Steel. Elkapta a fegyvert tartó kezet, és miközben hátralökte a fiút, a csuklóját a kőasztalhoz csapta.
Bár a keze összezúzódott, és erősen vérzett, Palin még mindig elkeseredetten kapaszkodott egyetlen fegyverébe. Steel felemelte a kezét és újra az asztalhoz vágta. Palin felszisszent a fájdalomtól, és eleresztette a tőrt, mely egy csattanással a földre esett.
Ekkor egy iszonyatos, fülsiketítő robbanás rázta meg alapjaiban a Főpap Tornyát. A padló megremegett, a falak rázkódtak és repedeztek. A kristály kicsúszott Usha kezéből, és apró darabokra tört a márványasztalon. A varázslat megtört.
- Mi a... - kezdte Ariakan.
Még egy borzalmas robbanás remegtette meg a tornyot, sokan a lovagok közül elveszítették a lábuk alól a talajt, és térdre estek. Steel hátratántorodott, nyakában Palinnal, aki önkéntelenül is a lovagba kapaszkodott, és próbálta mind-kettejüket megtámasztani.
- Valaki azonnal nézzen utána, mi ez az egész! - üvöltötte Ariakan. - Ostrom alatt állunk?
Néhányan elrohantak a kijáratok felé, hogy teljesítsék uruk parancsát. Mások
- Uram! Ariakan Hadúr! - egy félelemtől elkerekedett szemű fiatal fegyverhordozó hevesen lökdösődve próbált utat törni magának a zűrzavaron át.
- Itt vagyok! - harsant fel Ariakan kiáltása túlordítva a hangzavart.
- Uram! - a fegyverhordozó alig kapott levegőt. - A toronyt... villámcsapás ér-te! Egymás után kétszer! Hihetetlen erejű villámok! Soha életemben nem láttam
még ehhez foghatót! Ugy csapott le az égből, mint egy dárda. Kétszer csapott be - ismételte magát felindultságában. - Mindkétszer pontosan ugyanarra a helyre!
És... és...
Levegő után kapkodott.
- Sárkányok, uram! Több százan... arany, ezüst...
- Megtámadtak minket - morogta Ariakan, és kivonta a kardját.
- Nem, Uram - a fiú hangja rekedt suttogássá halkult, a körülötte állók elhallgattak, hogy jobban hallják. - A vörös sárkányok együtt repülnek az aranyszínűekkel. Kékek az ezüstökkel. Az északi eget valami szörnyű fény ragyogja be, valami borzalmas izzó ragyogás, mely egyre erősebb és egyre terjed, mintha északon azokban a hatalmas erdőkben minden egyes fa lángra lobbant volna. Érez-ni lehet a füstszagot...

Vékony csíkokban és felhőkben valami szürkeség lebegett be a kitárt kapun. Újabb robaj hallatszott, a Főpap Tornya ismét megremegett. Egy fáklyatartó le-szakadt a falról és csörömpölve a földre zuhant, lángja kialudt. A vas csapórács csikorgott, láncok lengtek ide-oda. A plafonról felhőkben hullott alá a száraz por. A lovagok köhögtek, riadtan néztek egymásra. Bátor katonák voltak, ezt
senki sem vonhatta kétségbe, de nem volt az ínyükre az ötlet, hogy élve maguk alá temessék őket az ősi kövek.
Palin és Usha közelebb húzódtak egymáshoz, szorosan átölelték egymást.
Tasslehoff, akit keményen fogva tartott az egyik lovag, kétségbeesetten tekergőzött a szorításban.
- Muszáj látnom! - könyörgött a surranó. - Légyszi, légyszi, légyszi! Utána meg-
ölhettek! Megígérem! Becsszó! Csak most engedjetek el, hogy megnézhessem! Steel az Árnymesterre bámult.
- A toronyba villám csap... - motyogta.
Ariakan Hadúr kurta utasításokat osztogatott, elküldte a csapatait, akik viszszarohantak a támadókamrákon keresztül a legközelebbi lépcsőfeljárók felé.
- Hívjatok össze parancsnoki megbeszélést! - parancsolta a Hadúr. Menet közben beszélt, segédei és hadnagyai köré gyűltek. - Jelentéseket akarok arról,
hogy mit láttak, mit hallottak. Én magam beszélek a sárkányokkal. Hívjátok a Koponya Urát!
- Mit csináljunk a foglyokkal, uram? - tudakolta valaki. Ariakan türelmetlenül intett a kezével.
- Nem érek rá, hogy...
- Ölje meg őket, uram - rikoltotta az Árnymester, és felindultságában megragadta Ariakan karját. - Pusztítsa el őket most! Ők... ők az okai mindennek. Ki-olvastam a látókövekből.
Ariakan bosszúsan lerázta magáról a nőt.
' A Királynő tegyen akárhová a látóköveidel együtt, Lillith! Tűnj el az utaniból! - ezzel hátrataszította az Árnymestert.
Lillith megpróbálta megőrizni az egyensúlyát, de a Mágusbot beakadt a lábai közé, és elgáncsolta. A nő hátrazuhant, teljes hosszában elnyúlt az egyik csapó-
Újabb dobhártyaszaggató robaj mennydörgött végig a tornyon. A csapórács, mely már az előző robbanásoktól meglazult, most leszakadt a rögzítőkampókról, és lefelé zuhant.
Az Árnymester látta a reá ereszkedő halált, és megpróbált kimászni alóla. Nem volt elég gyors. A vasrudak, melyek hegyesek és élesek voltak, hisz arra terveztek őket, hogy átdöfjék a sárkányok kemény, pikkelyes bőrét, könnyedén utat találtak maguknak a nő puha húsában. A rostély hatalmas döndüléssel a kőpad-lónak vágódott, és hozzá szegezte az Árnymester testét.
Lillith sikolya iszonyatos volt, ahogy megragadta a rácsokat, melyek teljesen felnyársalták, mintha ki akarná szaggatni őket magából. A szörnyű sebekből spriccelt a vér. Szorításából lassan elszállt az erő, kezei elgyengülve lecsúsztak a padlóra. Ujjai a Mágusbotot keresték, megérintették, görcsösen rángatóztak. A látókövek zacskója kinyílt, az achátok beleszóródtak az egyre terebélyesedő vértócsába. Tekintete elhomályosult, szemei előremeredtek, keze megmerevedett a boton és elernyedt.
Ariakan Hadúr iszonyattal a szemében nézte a holttestet. Fekete szakálla alatt falfehér volt. Hideg veríték futott le a bőrén.
- Láttam már a halál rengeteg arcát, de kevés olyan szörnyű látványban volt részem, mint ez itt. Ez egy jel! A Királynő legyen könyörületes a lelkéhez!
Körbepillantott, keresve valakit. Amikor észrevette Palint, elindult felé.
- Te, Majere! Gyere ide! Nem kell félned! Amit mondtál nekem odafent az udvarban arról, hogy Chaos eljön, hogy mindannyiunkat elpusztítson... Ez lenne a kezdet?
Palin habozott, majd halkan megszólalt.
- Azt hiszem, uram, így van, de nem tudom biztosan.
Ariakan mély lélegzetet vett, majd lassan kiengedte. Letörölte arcáról a verítéket.
- A későbbiekben még beszélni akarok veled, fehér köpenyes. Fényeskardú, hozd magaddal! Mindketten gyertek velem!
Palin Usha és Tasslehoff felé mutatott.
- Magammal akarom vinni a barátaimat is - jelentette ki. - Meg akarok győződni róla, hogy nem esik bántódásuk.
- Rendben van! - Ariakan türelmetlenül intett. - Most pedig, menjünk ki innen, mielőtt a torony mindenestül a fejünkre szakad.
- Es... - folytatta Palin egy tapodtat sem mozdulva -, vissza akarom kapni a varázsbotomat.
- Vigyed! - morogta Ariakan. - Kétlem, hogy bárki más is akarná azt az átkozott botot.

Fényeskardú, hozd ezt a hármat a szálláshelyemre.
- Igenis, uram - felelte Steel.
Ariakan Hadúr elsietett, csak ők négyen maradtak lenn a sárkánycsapdákban.
Palin odalépett, ahol Lillith teteme feküdt elnyúlva a saját kiömlött vérében, a vasrácsok alatt. Ahogy lehajolt, hogy felvegye a botot, szeme végigsiklott az Árny-mester üveges tekintetén, elkínzott arcán. Érezte a még meleg vér szagát.
Vajon a bot ölte meg? Szerepet játszott a történtekben, az vezette a saját csapdájába, és végül szándékosan gáncsolta el? Vagy mindez csak a véletlenek bizarr egybeesése? Palin keze megremegett, és megállt ahogy a botért nyúlt.
Usha odasietett mellé. és bátorítólag megszorította a karját. A fiú hálásan pillantott rá.
Tas kitörölt egy kis vért a szeméből a copfja végével.
- Hozhatom a botot, ha ennyire finnyás vagy, Majere - morogta Steel megvetően. Palin visszalökte a fekete lovagot. Szemeit a botra szegezve mély lélegzetet vett, majd lenyúlt, és kihúzta a lábainál fekvő halott kezéből.
Ahogy megszerezte, felegyenesedett.
Közvetlenül előtte egy feketébe burkolózott csuklyás alak állt.
Steel izgatottan elővonta a kardját. Palin azonnal eléugrott, hogy megállítsa.
- Ne! Ez a bácsikám!
, Raistlin minden érdeklődés híján nézett Steelre, legalábbis így tűnt. Pillantása gyorsan Palinra szegeződött.
- A küldetésed sikerre vitted, fiatal barátom!
- Bácsikám, hogyan?...
Mennydörgésszerű robaj hallatszott, de nem az égből, hanem mintha a föld mélyéről jött volna. A padló megremegett a lábuk alatt. Valahonnan, nem meszsziről, leomló fal dübörgése hallatszott.
- Nincs idő kérdésekre - vágott közbe Raistlin. Megragadta Palint, Usha és Tasslehoff felé igyekezett, hogy őket is a maga közelébe állítsa. - Dalamar fel-ügyeli ezt az utamat. Az Ősmágia Tornyában vár ránk.
- Nem mész sehová, Palin - morogta Steel vészjóslóan -, kivéve Ariakan Had-úrhoz. Te is, és a nagybátyád is.
Palin tétovázott.
- Megígértem Ariakannak, hogy beszélek vele. Talán...
- A beszédre szánt időnek vége. A harc megkezdődött. Ezekben a percekben Ariakan éppen a közepébe sétál.
Raistlin tekintete Steel-re siklott.
- A kardodra most máshol van szükség, Fényeskardú vére. Engedd, hogy békében távozzunk.
Steel hallhatta, mennyire helyénvaló Raistlin tárácsa. Még ilyen mélyre, a torony alsó szintjére is leszűrődött a csatazaj.
A varázsló fekete köpenye végigseperte a kőpadlót, ahogy közelebb lépett Steelhez. A lovag rosszat sejtve figyelte, előrántotta a kardját.
- Megismerem ezt a pengét - mondta nyugodtan Raistlin. - Az apádé, ugye? Sohasem szerettem őt túlságosan. Mindig az a papolás a lovagi erényekről és becsületről. Mindig akkora felhajtást csapott körülötte, soha nem mulasztotta volna el, hogy meglobogtassa, és az orrom alá dörgölje.
Steel egy szót sem szólt, de szorítása egyre erősebb lett a kardja markolatán, az ujjai elfehéredtek.
Raistlin egyre közeledett a lovaghoz.
- Aztán észrevettem valami nagyon érdekeset az apáddal kapcsolatban. Hazudott nekünk. Fényeskardú Sturm annyira volt lovag, mint én. Csak nem sokkal a halála előtt ütötték lovaggá. Mindaddig csak hordta a páncélt, cipelte a kardot... humbug volt az egész.
Raistlin megvonta a vállát.
- Es tudod, mit? Egészen megkedveltem, miután erre rájöttem!
- Mert azt hihetted, hogy lesüllyedt a te szintedre - szólt Steel érdes hangon. Raistlin arca keserű mosolyba torzult.
- Ez tetszene, mi, Fényeskardú? De nem, az ok egészen más.
Raistlin még közelebb húzódott, olyan közel, hogy Steel érezte a mágus törékeny testéből áradó hidegséget, hallotta a hörgő lélegzetvételét,. kezét végigsimí-
- Az apád mindenkinek hazudott, kivéve egyvalakinek, saját magának. Szíve mélyén Sturm valóban lovag volt. Sokkal inkább megérdemelte ezt a bitorolt címet, mint sok olyan, akit valóban lovaggá ütöttek. Fényeskardú Sturm olyan törvényeket követett, melyeket senki sem kényszerítette rá.

Olyan becsületkódex szerint élt, melyben senki sem hitt. Csakis ő... és az istene. Senki sem kérhette volna számon rajta ezt a fogadalmat, a Törvényt. Ő viszont megkövetelte saját magától. Ismerte önmagát.

- És te ki vagy, Fényeskardú Steel? - Raistlin aranyszínű homokóra szemei felszikráztak. - Te tudod?

Steel arcából kifutott a vér. Szája kinyílt, de nem jött ki hang a torkán. Egy könnycsepp szaladt végig az arcán. Feje lehorgadt, hosszú dús fekete haja zuhatagként hullott az arcába.

Dühös mozdulattal visszalökte a kardját a hüvelyébe. Megfordult, és anélkül, hogy visszanézett volna elrohant a lépcső felé, arra ahonnan a leghangosabban szólt a csatazaj.18

f jndenkinek össze kell fognia

aistlín Palanthasban, az ősmágia Tornyának egyik felső szobájában áll-

dogált, és kifelé nézett az egyik ablakból. Ez volt a mestermágus régi dol-L gozószobája, melyet - nem kis meglepetésére és elképedésére - Dalamar szinte ugyanúgy őrzött meg, ahogyan annak idején, ő a shalafi otthagyta. Tanítványa a dolgozószobát nem zárta el a világtól, mint ahogyan azt a laboratórium-mal tette, mely tele volt veszélyes hatalommal rendelkező varázstárgyakkal, és más nyugtalanító sötét titokkal.

Bizonyos tárgyak, főleg mágikus természetűek, eltűntek a dolgozószobából, talán most Dalamarében vannak, esetleg az osztálytermekben, ahol a fiatal varázslóinasok vizsgálgatják, és megpróbálnak rájönni az ősi rejtélyek nyitjára. De a bonyolult faragásokkal díszített íróasztal még a helyén volt. A polcokon máig ott álltak a régi fóliánsok, a köteteket régi ismerősökként köszöntötte Raistlin, poros gerincük látványa élesen élt a varázsló emlékezetében, élesebben, mint bárkinek az arca, akivel valaha is találkozott. Ott volt a szőnyeg is a lába alatt, ugyanaz a szőnyeg, mint régen, bár mára már láthatóan kopottabb volt.

Usha ugyanabban a székben ült, melyben valaha Lady Crysania foglalt helyet. Raistlin az éteren keresztül a múltba tekintett, trgy megpillantsa Crysania arcát, de ő árnyakba burkolózott. A mestermágus megrázta a fejét, és visszafordult az ablakhoz.

- Mi az a furcsa fényesség északon? - kérdezte.
- Az Örvénytenger lángokban áll - felelte Dalamar.
- Micsoda? - kiáltott fel döbbenten Palin, és felugrott a székéből. - Ez hogy lehet?
- Én is látni akarom! - Tas közelebb furakodott az ablakhoz.

Az éjszakai égbolt mindenütt sötét volt, kivéve északon, ahol valami pokoli narancsvörös színben izzott.

- TaÉsg fea lstóehnagjetort- t.

suttogta lenyűgözve Palin.

- Bárcsak láthatnám!
- Még lehet rá esélyed. - Dalamar a polcokon sorakozó könyvek között keres-gélt. Megállt, és szembefordult velük. - A Tanács néhány tagját odaküldték, hogy vizsgálják meg a dolgot. Azt jelentették, hogy az óceán szélesen felhasadt Ansalon és a Sárkány szigetek között. A résből tűz tör elő, ami elpárologtatja a vizet. Amit láttok, az egy gőzfelhő, mely visszaveri azt a szörnyű fényt.
- A hasadékból tűzsárkányok szállnak fel, hátukon szörnyetegekkel és vala-milyen árnylényekkel. Megszámlálhatatlanul áradnak. Minden egyes lángnyelv, mely hozzáér a rés töredezett széléhez, egy robbanással átváltozik egy ilyen szörnYu sárkánnyá, mely tűzből és mágiából teremtődött. A lények, melyek a hátukon utaznak, Chaos örvénylő sötétségéből alakulnak ki. Ez a hadsereg támadt

pontja ostrom alatt fog állni. Nemrégen azt jelentették, hogy Thorbazdin törpéi már harcba szálltak ezekkel a lényekkel a földalatti barlangjaikban.

- Mi van a könyvvel? - kérdezte Raistlin minden izgatottság nélkül.
- Nem találom! - Dalamar morgott még valamit az orra alatt, majd visszatért a kereséshez.
- A népem! - kiáltott fel Usha aggodalomtól remegő hangon. - Mi van a népemmel? Ők... ők azon a környéken élnek.
- A te néped hozta ránk ezt a végzetet - jegyezte meg epésen Raistlin.

Usha visszarogyott, remegett a mágus metsző pillantásának tüzében. Palinra nézett, hogy enyhülést találjon, de a fiú azóta kerülte a tekintetét, hogy vissza-tértek a Toronyból. Mindez idő alatt Raistlin mindkettőjüket szemmel tartotta. Nyilvánvaló volt, hogy Usha még nem mondta el az igazságot Palinnak. Talán jobb is így, tekintve, miken kell még keresztülmenniük. Talán jobb is így...

- Mit tesz most a Tanács? - faggatta Palin Dalamart.

- Megpróbálunk minél többet megtudni ezeknek a mágikus teremtmények-nek a természetéről és felépítéséről, hogy szembeszállhassunk velük. Sajnos ezt csak úgy tudjuk megtenni, ha szemtől szembe összecsapunk velük. Mint a Tanács feje, vállalkoztam, hogy végrehajtsam ezt a küldetést.
- Egy igen veszélyes küldetést - jegyezte meg Raistlin, és válla felett hátrapillantott a sötételfre, ki egykor a tanítványa volt -, olyan, melyről nem valószínű, hogy élve visszatérsz.
- Ez már nem túl sokat számít, nincs igazam? - Dalamar megvonta a vállát.
- Te is ott voltál a Tanácsban, amikor mindezt már megbeszéltük. Ha az elméletünk helyesnek bizonyulna, semmit sem számít, hogy visszatérek-e.
- Önnel megyek, uram - ajánlotta fel Palin. - Bár a hatalmam nem túl nagy, talán a segítségére lehetek.
- Az isteneknek mindannyiunk segítségére szükségük van. Különösen a Sötétség Királynőjének. Mégis ő az, aki mindenkit egyszerre próbál legyőzni - tűnődött Raistlin. - Abban reménykedik, hogy a végén győztesként kerülhet ki ebből az egészből.
- Jobban tenné, ha abban reménykedne, hogy egyáltalán élve kikerül ebből az egészből - felelte szárazon Dalamar.
- Akkor magával visz? - kérdezte Palin és erősebben markolta a varázsbotot.
- Nem, ifjú mágus. Ne nézz ilyen csalódottan! Lesz alkalmad meghalni. Egy másik küldetést kapsz. A fehérköpenyesek vezére, Dunbaz Mastersmate fog velem jönni, és Jenna a vörösköpenyesek képviseletében. Remélhetőleg, ha elbukunk is, az általunk megszerzett információk idejében eljutnak majd a Tanács-hoz, hogy felhasználhassák őket.
- Arra azonban nem lesz elég, hogy megmentse azokat ott a Főpap Tornyánál
- jegyezte meg Raistlin. Odakint az égen a tüzes ragyogás felmászott a hegyek ormaira, egyre fényesebben és fényesebben égett, baljós és rémisztő nappallá változtatva az éjszakát. - A lovagok máris ostrom alatt állnak.
- Kár, hogy Tanis nincs itt - suttogta sóvárgó hangon Tas. - Ő olyan j6 volt az ilyesfajta dolgokban.
- Tanis a félelf a saját harcát vívja azon a világon, ahol most van - szólt Raistlin. - Ugyanígy a többi elf, törpe és surranó.
- Surranóföldet is megtámadták? - kérdezte Tas összeszoruló torokkal.
- Krynn minden területét - válaszolta Dalamar. - Valamennyi teremtmény-nek, hovatartozástól függetlenül félre kell tennie minden ellentétét, és vállvetve
- Talán így tesznek majd - merengett el Raistlin. - Talán nem. Ansalonon a gyűlölet mélyen gyökerezik. A szövetség az egyetlen reményünk.., és ez az, ami legkevésbé valószínű, hogylétrejön. Hazaküldenél engem, Dalamaz? - kérdezte Tas, és kihúzta magát teljes magasságában. - Laurana sok mindenre megtanított arról, hogy mit kell tudnia egy tábornoknak. Minden fontos dolgot tudok már, például azt is, hogy a csata elején nem szabad visszavonulót fújni, mert attól a katonák nagyon össze tudnak zavarodni, pedig nagyon szép dallam, és olyan jól hangzik ha az ember hangosan trombitálja, és én különben is csak ki akartam próbálni, hogy el tudom-e játszani. Szóval, ha visszavarázsolnál engem Surranóföldre, mindent megtennék, hogy segítsek nekik.
- Attól félek, hogy Surranóföldnek ki kell bírnia a tábornoka nélkül - vála-
szolta Raistlin. - Azt hiszem, én emlékszem, hogy hol is tartottam azt a könyvet
- odament, hogy segítsen a keresésben. - A képességeidre máshol lesz szükség. Tasslehoffnak elállt a lélegzete. Beszélni próbált, de csak krákogásra futotta.
- Elmondanád... elmondanád ezt még egyszer, Raistlin?
- Micsodát? - csattant fel mérgesen a mágus.
- Azt, hogy... szükség van rám - nyögte ki Tas, egy gombóccal a torkában. - Fizban is így gondolta, de ő meg néha kicsit kelekótya... mintha hiányozna né-hány kereke, szóval érted. Izé... nem úgy gondoltam - tette hozzá felfelé pislogva. - Végül aztán kitaláltuk, hogy mivel én ilyen kicsi vagyok, majd kis dolgokban fogok segíteni, például megmenteni pár mocsári törpét, mielőtt egy sárkány megenné őket reggelire. Az igazán nagy dolgokat meg majd inkább a nagyokra hagyom.
- Most majd a nagyoknak lesz szükségük a segítségedre - biztosította Dala-mar. - Palinnal fogsz tartani.
- Hallottad ezt, Palin? Újra együtt leszünk! - lelkendezett Tas.
- Hallottam. - Palin nem úgy festett, mintha el lenne ragadtatva az ötlettől.
- Itt van - Raistlin leemelt egy könyvet a polcról, és az asztalra fektette. Ő és Dalamaz azonnal belemerültek a könyvbe, türelmetlenül lapozgatták az
oldalakat.

Tasslehoff fel és alá járkált, és szemügyre vett minden egyes titokzatos tárgyat, melyek körös-körül a kis asztalkákon álltak, vagy a kandallópárkányt díszítették. Felemelt valamit, ami első pillantásra nem tűnt többnek, mint egy egyszerű fadarab, de miután tüzetesebben megnézte, számtalan kis fiókot vett észre rajta, mindet ügyesen álcázva, hogy még véletlenül se látsszanak fiókoknak
.
A doboz már tűnt is el Tas zsebeinek süllyesztőjében, amikor a surranó keze hirtelen megállt. Újra elővette, és maga elé tartotta. Hosszú, vágyakozó sóhaj tört ki belőle, majd felnyújtózkodott, és óvatosan visszahelyezte a kandallóra.
- Fontos Küldetésre.indulok - jelentette be ünnepélyesen. - Semmilyen túl-
- lehet nálam
- Ez a végső bizonyíték, hogy közeledik a világvége - motyogta Dalamar.
- Itt van az a bekezdés. - mutatott rá Raistlin a könyvben. - Igen, láthatod. Pontosanemlékeztem rá
Dalamar a könyv fölé görnyedt. Mindketten lázas olvasásba fogtak, csak néha törte meg a csendet néhány elsuttogott furcsa szó.
Palin minden tőle telhetőt megtett, hogy minél többet elcsípjen ezek közül. A sza-
va e, e - - -
den huszadikat értette meg. Látván, hogy bácsikája elfoglalt, Palin odébbállt, és Usha mellé lépett. A lány egy székben kuporgott és rettegve figyelte a vöröslő eget.
Palin megnyugtatólag a vállára tette a kezét. Usha gyorsan felnyúlt érte, ujjai körülfonták, és szorosan tartották.
- Aggódom értük - szólt elszoruló torokkal. - Ez a ragyogás... ugyanolyan, mint amilyet azon az éjszakán láttam, amikor elindultam. Csak... most sokkal fényesebb. Annyira nyugtalan vagyok, Palin! Amit a bácsikád mondott, az az utolsó szóig igaz. Ők... mi hoztuk a pusztulást a világra.
- Ne aggódj! - nyugtatta gyengéden Palin, és megsimogatta a fénylő haját. - Az Irda mágia hatalmas. Amikor visszajövök...
Usha felemelte a fejét.
- Hogy érted azt, hogy amikor visszajössz. Hová mész? Én is veled megyek - talpra ugrott, kezei megragadták Palinét.
- Tehát erről van szó - mondta Dalamar kiegyenesedve.
- Igen, azt hiszem, erről - mormolta Raistlin. Köhögni kezdett, de hamar abbahagyta, a szája szélét megtörölte a zsebkendőjével.
A bejárat felől kopogás hallatszott. A csendesen kitáruló ajtóban Jenna állt.
- Dalamar - szólt csendesen -, eljött az idő, nálam vannak a tekercsek és a varázslatkomponensek, amiket kértél.
- Mennem kell - jelentette ki Dalamar. - Nincs vesztegetni való időm. Eligazítanád Palint és a surranót, Shalafi?
Raistlin a fejét csóválta.
- Nem kell többé így hívnod. Már nem vagyok a tanárod.
Dalamar ajka különös sötét mosolyra húzódott. Kezét a melléhez emelte, ki-kapcsolt egy éjszínű hattyút formázó brossot, és félrehúzta a fekete bársony re-dőlt. Öt apró seb vált láthatóvá az elf sima bőrén. Elhelyezkedésük és formájuk olyan volt, mintha egy kéz öt ujja hagyta volna őket. A sebek frissek voltak, és vér patakzott belőlük.
- Mindig is a tanárom leszel - jelentette ki Dalamar. - Láthatod, máig tanulom azokat a leckéket, amelyeket nap mint nap tanítottál.
- És amelyek láthatóan a hasznodra váltak - jegyezte meg Raistlin hűvösen. Jobb kezének ujjai dobolni kezdtek az asztal lapján.
- Csodáltalak - folytatta lágyan Dalamar. - Még mindig csodállak. - Kezének gyors rebbenésével összehúzta a köpenyt, elrejtve a sebeket. - És gyűlölni fog-lak mindörökké!
Palinhoz fordult.
- Viszontlátásra, Majere! A mágia összes istene áldjon meg téged!
- És mindannyiunkat! - tette hozzá Jenna halkan. - Viszontlátásra, Palin Majere. Búcsúzom tőled is - szélesen elmosolyodott -, Usha Majere.
Jenna kiterjesztette karját Dalamar felé, majd visszahúzta, mondott néhány rövid varázsigét, és mindketten eltűntek.
Palin nem viszonozta a búcsúzkodó szavakat, tekintetét Raistlinre szegezte.
- Hová kell mennem, bácsikám? Hová küldesz engem?

-És engem - tette hozzá Tas izgatottan.
-És engem - szólt Usha elszántan.
- Nem... - kezdte Palin.
- De igen! - szakította félbe nyájasan Raistlin. - A lány veled megy. Muszáj.
Haza! - Usha azonnal megértette. A lélegzetét is visszafojtotta. - Visszaküldesz minket a szülőhazámba.
- Azért küldelek el benneteket, hogy elhozzátok ezt itt - aszott ujjával egy kép-re mutatott abban a könyvben, melyet eddig Dalamarral együtt olvasott. Palin odahajolt, és megnézte.
- A Szürkekő! De hát... eltörött. Az istenek azt mondták.
- Valóban eltörött - ismerte el Raistlin. - A ti feladatotok lesz, hogy összeforrasszátok. Bár először még meg is kell szereznetek azoktól, akik őrzik - jelentőségteljes pillantást vetett Ushára.
- Velünk jössz, bácsikám?
- Lélekben - válaszolta Raistlin. - Megadok minden segítséget, amit tudok. Már nem ezen a világon járok, Palin - tette hozzá látva az unokaöccse arcára ki-ülő csalódottságot. - Az én hatalmam elenyészett. Csakis rajtad keresztül tudok tenni valamit.
Palin tanácstalannak tűnt.
- Büszke vagyok rá, hogy ennyire bízol bennem, de... miért pont én, bácsikám? Vannak más mágusok is, sokkal erősebbek, mint én.
- Krynn minden mágusa háborúba vonult, fiatal barátom. A szürkeköpenyesek a vörösekkel, fehérköpenyesek vállvetve a feketékkel, a varázslómesterek a tanítványaik oldalán. A Tanács úgy találta, hogy te vagy a legmegfelelőbb erre a küldetésre. Miért? Megvoltak az okaik, volt amivel egyet is értettem, volt, amivel nem. Elég annyi, hogy a kapcsolatod az Irda-lánnyal döntő érv volt, a velem való kapcsolatod úgyszintén. Nálad van a Mágusbot, és talán ami a legfontosabb, neked egyszer már sikerült irányítani a Szürkekövet.
- Nem irányítottam, csak sikerült megtévesztenem - vitatkozott elkeseredve Palin. - És segítettek is. Ott volt Dougan Redhamyer.
- Most is lesznek segítőtársaid. Nem egyedül mész - Raistlin Tasra pillantott, aki éppen a földön ült, és leltárba vette a zsebei tartalmát.
Palin követte bácsikája pillantását, és közelebb hajolt a mestermágushoz.
- Bácsikám - esdekelt halkan -, oda megyek, ahová csak kívánod, és azt te-szem, amit csak parancsolsz. Usha is velem jön, hogy megtudja mi történt a népével. De biztos vagy benne, hogy Tasnak is jönnie kell? Én elismerem, hogy ő a legjobb kis surranó, aki valaha is élt, de... hát... mégiscsak egy surranó!...
Raistlin felemelte kezét, és Palin vállára tette.
- Pontosan ezért küldjük veled. A surranóknak van egy erényük, amire neked nagy szükséged lesz, fiatal barátom. Nem éreznek félelmet - a szorítás egyre erősebb lett a fiú vállán, a vékony ujjak belemélyedtek a húsába. - És ott, ahová ti mentek ez egy felbecsülhetetlen értékű tulajdonság.
19
~let.ykák. mennydörgés és lányok, ihaJóEás
Azon a forró, szürke, füstös reggelen a Branchala-öböl dokkjai megteltek emberekkel. A hegyek között iszonyatos vihar tombolt, itt Palanthasban is hallani lehetett a mennydörgések robaját. A rettegéssel telt mendemondák futótűzként kaptak lángra a városban, házról házra terjedtek az emberek félelmétől szítva, és minél messzebbre terjedtek, annál dühösebben és ijesztőbben csaptak fel a lángjai.
Baljóslatú vörös ragyogás derengett az északi égbolton, természetellenes nappallá változtatva az éjszakát. Először arról beszéltek, hogy pusztító tűzvész tombol a városban. Voltak, akik azt állították, hogy maga a Nagykönyvtár gyulladt ki. Mások megesküdtek, hogy találkoztak valakivel, aki a saját szemével látta, amint az Ősmágia Tornya lángba borul. Még többen hivatkoztak azokra, akik ott voltak, amikor tűz csapott ki Paladine Templomának ablakaiból.
Senki sem tudta lehunyni a szemét. Az embereket nyugtalan izgatottság járta át. Önkéntesek rohantak a templomhoz, a könyvtárhoz, hogy segédkezzenek az oltásnál, de amint odaértek, rá kellett jönniük, hogy nincs semmiféle tűz. Pa-lanthas polgárai fel-alá szaladgáltak az utcákon, és tanácstalanul figyelték a különös vörös izzást, amint egyre fényesebb és fényesebb lett. Kis csoportokba verődve feszülten hallgatták a legújabb pletykákat, majd azonnal elszaladtak, hogy csatlakozzanak egy másik társasághoz. A város harangjai hisztérikusan szóltak, ha valahol valamelyik abbahagyta, egy másik azonnal rákezdte, amint az egyik mendemonda hihetőbbnek tűnt a többinél, valaki megkongatta a közelben lévőt, hogy nyilvánosságra hozza a hírt.

Először Takhisis lovagjai megpróbáltak rendet tenni a fölbolydult városban. Teljes fegyverzetben vonultak ki, fel alá masíroztak az utcákon, szétoszlatták a csoportosulásokat, és mindenkit felszólítottak, hogy térjenek vissza az otthonaikba. Bezárták a kocsmákat, és megpróbálták elhallgattatni a harangokat. De reggelre kelve a harangzúgást dobszó váltotta fel. Ugyanazok a lovagok, akik eddig az utcákon járőröztek, most kifelé meneteltek a városkapun át, a Főpap Tornyához vezető úton.
Így történt, hogy Palanthas lakói egyik napról a másikra azt vették észre, hogy a város felszabadult. Az ujjongás határtalan volt. A pletykák ha lehet még színesebbek lettek, még gyorsabban terjedtek. Az elfek népe felkelt, és megrendítő erejű támadást intézett a sötét lovagok ellen. A törpék népe fellázadt, és lesújtott az elnyomókra. A törpék és az elfekkel egyesítették csapataikat... és így tovább, egészen addig, hogy voltak akik biztos forrásból hírt kaptak, miszerint a surranók hadserege lerohanta a Fő-pap Tornyát. A harangok újra megkondultak, de ezúttal azért, hogy a győzelmet hirdessék. Az ünneplés hangjai azonban hamarosan elhallgattak.
Késő délelőtt néhány hajó sietősen horgonyt vetett a kikötőben. Legénységük
Í
lángoknak a visszfénye, melyeket maga a víz táplál. Amikor ez elterjedt a városban, polgárok szaladtak a dokkokba, hogy saját fülükkel hallják a matrózok történeteit, és rettegve bámulják a vibráló fényt, a különös naplementét, mely rossz napszakban, rossz irányban festette be a horizontot.
És akkor megérkeztek a történetek arról, hogy a Vingaard Hegység erdeiben tombol a tűz, hogy a Főpap Tornyát borzalmas és ismeretlen hatalmak ostromolják, olyan földöntúli hatalmak, melyek képesek voltak meggyújtani az óceánt, mintha csak száraz tűzifa volna. Az izzó hegyekből füstfelhő szállt fel, és lassan a város fölé lebegett. Pillanatnyilag az erdőtüzek még messze voltak, közvetlen veszélyt nem jelentettek, de ha a szél megfordul...
- Hol hagytad a hajódat? - kérdezte Palin Ushát amint a kis csapat kilépett a Régi Fal kapuján, és elindult a tengerpart felé.
- A nyilvános kikötőben. Adtam pénzt egy törpének, hogy vigyázzon rá. Ó, Palin - kiáltott fel Usha elkeseredetten. - Nézd azt a tömeget! Hogyan keveredünk át rajtuk?
A város lakosságának fele most a dokkoknál tolongott, feszülten várva az újabb hajókat, közben a mellettük állóval beszélgettek, vagy csak egyszerűen mogorván hallgattak, és a furcsa eget fürkészték. Palinék útját a part felé tömör falként zárta el a tömeg. A fal a hullámveréssel együtt lüktetett és vonaglott, ahogy végigfutottak rajta az újabb pletykák, de mindvégig áthatolhatatlanul tömör maradt.
- Ez? Bah! Ez nem jelenthet problémát! - legyintett vidáman Tas. - Csak maradjatok mögöttem! Odalépett a legközelebbi csoporthoz, melyben főleg műhelytulajdonosok álldogáltak, legyezgetve magukat a perzselő hőségben, törölgetve izzadt homlokukat, fojtott és izgatott hangon beszélgetve, és megállítva minden arra járót, hogy megkérdezzék, mi újság.
- Elnézést! - kezdte hangosan Tasslehoff, miközben megrángatta az egyik álldogáló hosszú kabátujját. - A barátaim és én szeretnénk...
- Surranó! - kiáltott fel az úriember. Egyik kezével szorosan megmarkolta az erszényét, a másikkal megragadta a nyakláncán függő drágaköves medált, és három lépésnyit ugrott hátra. Teljes súlyával neki is esett a mögötte álló hátának, aki eddig mit sem sejtve beszélgetett a maga társaságával. Az ütésre azonban megfordult, és megpillantva Tast ő is megfogta az erszényét, és fürgén hátrálni kezdett. Rövidesen mindenki lökdösődve és egymás lábára taposva igyekezett utat engedni a surranónak.
- Köszönöm - mondta udvariasan Tasslehoff, és folytatta útját - a sarkában igyekvő Palinnal és Ushával - mígnem elérték a következő csoportosulást, ahol nem kellett mást tennie, mint ismét elkiáltania magát.
- Elnézést! - és a láncreakció újfent megindult.
Igy aztán a kis csapat jóval könnyebben és gyorsabban keresztülvágta magát a kíváncsiskodók barikádjain. mint ahogy azt remélték. Ehhez képest az előre-nyomulásukat kísérő kiáltások - Tűnj innen! - az ismétlődő óbégatás - Hé, add csak azt vissza! - és pár kisebb tömegverekedés, olyan apróságoknak számítottak, melyek már említést sem érdemelnek.
A legtöbb ember a városfalak mellett lézengett, mások összegyűltek a kereskedelmi dokkokban, ahol a kikötő bejáratánál horgonyzó teherhajókról érkező parti csónakok tették ki a legénységet és az utasokat. A vízparthoz közeledve
A kikötőmester irodája felett felvonták a veszélyt jelző zászlót, mely ernyedten csüngött a rúdon. De a hajósoknak nem is volt rá szükségük. Anélkül is jól láthatták, hogy épeszű ember nem hajózik ki ilyen vészjósló reggelen.

Usha azonban nem volt matróz. Nem tudta, mit jelent a felvont zászló, bár ha tudta volna, akkor sem érdekelte volna. Hazafelé tartott. Végre megtudhatja az igazságot, bármi legyen is az, ha mégoly szörnyű is.
A félelem kiélesítette az érzékeit, kitisztította a látását, így szinte azonnal észrevette a kis vitorlását, beékelve egy sor másik hajó közé.
- Ott van! - mutatott rá.
Palin kétkedve vette szemügyre.
- Nagyon kicsinek tűnik.
- Elbír mindhármunkat.
- Úgy értem... nem túl kicsi... hogy tengerre szálljunk vele?
Kinézett a nyílt víztükörre. Egyetlen fuvallat sem fodrozta a kikötő vizét. Csak a hajók által keltett hullámok gördültek végig erőtlenül a dokkok között. Nem csaptak le halászmadarak a vízfelszínre, nem vesztek össze a halak fején és far-kán. Nem tornyosultak felhők az égen, noha a keleti égboltot újra és újra beragyogták a lecsapó villámok, a nyomukban járó mennydörgések morajlása egybe-olvadt. A furcsa és baljóslatú vörös izzás, mely átívelt a horizonton, visszatükröződött a víz felszínén.
Palin megrázta a fejét.
- Nincs szél. Nem evezhetünk el egészen a szülőhazádig. Kénytelenek leszünk találni valami más megoldást.
- Nem kell - felelte Usha tovább ráncigálva a fiút. - A hajó mágikus, emlék-szel? Haza fog vinni, Palin. Haza fog vinni - ismételgette lágyan.
- Usha - kezdte Palin visszahúzva a lány kezét, hogy lelassítsa az izgatott igyekezetét. - Usha...
A lány látta az arcán, hallotta a hangja rezdüléséből mit akar mondani Palin. Olyan volt, mintha tükörbe nézett volna, saját félelmét látta viszont a fiú szemében.
- Ne aggódj miattam - kérte. - Hisz ott leszel mellettem.
Erősen belekapaszkodott a fiú kezébe, és már fel is lépett a dokkra, a hajója felé igyekezett.
A lány bemászott a csónakba, és elkezdte átvizsgálni, hogy meggyőződjön ró-la, vajon kibír-e még egy tengeri utazást. Palin és Tas odafent maradtak, szenvedve a perzselő napsütéstől, és készen arra, hogy eloldozzák a köteleket, ami-kor indulásra készen állnak. Többen is kíváncsian megbámulták őket, de senki sem szólt hozzájuk, bizonyára azt hitték, hogy csak az időjárástól akarják meg-védeni a hajót, és betakarják egy ponyvával, eszükbe sem jutott, hogy esetleg ki akarnak hajózni vele.
Palin eltűnődött azon, hogy mit is kezdene, ha esetleg meg akarnák állítani őket mielőtt kifutnának a nyílt tengerre, mit tudna tenni egy ilyen helyzetben.
Akármennyire is irtózott a gondolattól, hogy ezzel a kis lélekvesztővel induljon a vörösen izzó horizont felé, ez volt az egyetlen lehetősége. Ushának teljesen igaza volt. A varázshajó vissza fog térni a hazájába. Nem volt semmilyen más megoldás, hisz senki sem tudta, hol is van az Irda szigete, még a Tanács tagjai sem. Talán csak a sárkányok, de ők most a saját háborújukat vívták.
_ Itazi hatht vagyok ám -jelentette be Tas a deszkákon ülve, miközben a lá-Kova rühellte a vizet. Sohasem fért a fejébe, hogy mi szükség van rá. Mindig azt mondta: „Reorx megteremtette a sört. Nem értem, hogy miért hagyta abba, ami-kor már belejött." Hiába magyaráztam neki, hogy nehezen tudna csónakázni sörön. Szóval, végül is tudna, de a hab nagyon idegesítő lenne. Kova erre azt mondta, hogy a csónakok már eleve nagyon hülye találmányok. Az is lehet persze, hogy azért utálta őket annyira, mert az egyik elsüllyedt vele. Hallottál arról, amikor Kova elsüllyedt és majdnem megfulladt? Az úgy volt, hogy egyszer az apád...
- Ne beszéljünk vízbefúlásról! - torkollta le Palin. - Sem az apámról.
Iszonyú veszedelem leselkedik az Utolsó Otthon fogadóra. Caramon vissza-ment, hogy figyelmeztesse és felkészítse Vigasz polgárait, megtegyen mindent, hogy megóvja őket a várost fenyegető iszonyattól.
- Tudja apám, hogy mire készülök? - kérdezte a bácsikájától mielőtt elváltak, ez volt a legutolsó beszélgetésük. - Tudja, hogy hová megyek?
- Igen, fiatal barátom, tudja - felelte Raistlin.
- Mit szólt hozzá? - kérdezte szorongva Palin.
Raistlin majdnem mosolygott.
- Azt, hogy amikor ennek vége, anyáddal együtt várnak haza vacsorára.
Palin végiggondolta ezeket a szavakat, és boldogság töltötte el. Az apja tudta, hogy fia milyen veszéllyel fog szembenézni, és ahelyett, hogy megpróbálta volna lebeszélni a vállalkozásról - ahogy régebben tette volna -, biztosította arról, hogy szülei bíznak és hisznek benne, tudják, hogy minden tőle telhetőt meg fog tenni.

Egy apró kéz ráncigálta a köpenye ujját. Palin lepillantott. Tas állt szorosan mellette.
- Palin - súgta a surranó. - Attól tartok, Usha nagyon szomorú lesz, amikor hazaér. Amiatt gondolom, amit az istenektől hallottunk.
- Igen, Tas - mondta halkan Palin. - Nagyon szomorú lesz.
- Ne mondjuk el neki most? Szóval, hogy... izé... felkészítsük.
Palin lenézett Ushára, aki lázasan dolgozott, odébb pakolta a hajó felszerelését, hogy helyet csináljon a két új utas számára, akik vele fognak tartani.
- Tudja, Tas - szólt az ifjú mágus. - Már tudjal...
. . .
Ugy esett, hogy senki sem akarta őket megakadályozni, amikor elhagyták a ki-kötőt. Valójában még csak azt sem vették észre, hogy egyáltalán elindultak, amenynyiben mégis, nekik is megvolt a saját gondjuk. A szél, melyért Palanthas lakói egész nyáron át imádkoztak, hátha a hegyek felől érkező hűvös fuvallat enyhíti majd a fojtogató meleget, most - mintegy a sors kegyetlen tréfájaként - megérkezett. De ez a szél nem enyhülést hozott, sokkal inkább rettegést. Az erdőtüzek el-indultak lefelé a hegyről, és a lángok egyenesen Palanthas felé tartottak.
A harangok újra megkondultak. Az emberek rohantak, hogy megpróbálják meg-menteni otthonaikat, üzleteiket, ha bekövetkezne az, amire gondolni sem mertek. A levegőben terjengő füst csípte a szemüket, és megnehezítette a légzést. A város-ra hamueső hullott. Palin állt a hajóban és visszanézett a hatalmas és büszke Pa-lanthasra, és megpróbálta elképzelni, milyen lesz az, amikor a lángok belemar-Rak. A nagybátyja jutott az eszébe, az hogy egyedül van a toronyban. A tanítványok már elindultak, Wayreth felé utaznak, hogy segítsenek a varázslatok előkészítésé-ben. Felidézte a mestermágus alakját úgy, ahogyan utoljára látta. ahogyan ott állt
- Itt fogok figyelni - mondta Raistlin. - Mindent meg fogok tenni, hogy vezessem a lépteidet.
Palin következő gondolatai Astinus körül forogtak, elképzelte, hogy a krónikás most is szakadatlanul ír. Szinte látta maga előtt a kétségbeesett Bertremet, és a többi szerzetest, amint fejvesztve igyekeznek megmenteni a könyveket, a világ történelmét.
De vajon kinek akarják megmenteni őket? Lehet, hogy senki nem marad majd, aki elolvashatná. A halál szigete felé tartunk, és talán a saját pusztulásunkat találjuk majd rajta...
- Hát elindultunk - jelentette be vidáman Tas. A hajó orrán csücsült, és előrefelé figyelt, miközben Usha kikormányozta a kis vitorlást a nyílt tengerre. - Tudjátok -, mondta egy elragadtatott sóhaj kíséretében - nincs még egy olyan izgalmas dolog, mint olyan helyre utazni, ahol azelőtt még soha nem jártál.

orom és hamu
utottak a Branchala-öbölből, egyenesen az Örvénytenger vizeire, a szél úgy feszítette a vitorláikat, mintha csak segíteni akart volna. De hirtelen U ----i
a fuvallat, amely idáig elhozta őket - ugyanaz, ami tűzvészt sodort P alant-has felé -, elállt. Mozdulatlanul lebegtek a sima vízfelszínen.
Usha a kormányrúdra tette a kezét, és a hajó orrát észak felé fordította.
- Haza! - parancsolta.
A vitorlás suhanni kezdett a vízen, melyet mintha vörösre festettek volna. A vitorla ernyedten lobogott, mivel egy leheletnyi szellő sem volt, ami dagaszthatta volna, de a hajó mégis egyre gyorsult, egyre sebesebben futott, mígnem már félelmetes szökkenésekkel haladt, sós vizet csapott fel, és fröcskölt utasai szemébe.
Tas az orron gubbasztott, mindkét kezével kapaszkodott, szembenézett az el-lenszéllel és a sós permettel, a vad iram okozta lelkesedésében még a szája is tátva maradt. Usha keményen markolta a kormányrudat. Palin a hajó mellvédjét szorította és a vizet próbálta kipislogni a szeméből.
A kis vitorlás tovább növelte a sebességét. Tas lerepült a rúdról, hátraesett egyenesen egy halom összetekert vitorlakötélre. Rövidesen mindhárman arra kényszerültek, hogy a hajó fenekére kuporodjanak, az égő énylett, hullámok csaptak át a hajó felett. Víz csobogott a lábuknál is, mindannyian bőrig áztak. Palin aggódott, hogy a hajó megtelik vízzel, de Usha megnyugtatta, hogy ha ez be is következne a varázslat nem engedné, hogy elmerüljenek. Nem tehettek mást, mint hogy egymásba kapaszkodtak. Nem látszott semmi más, csak az izzó, vörös ég.
- Lelassulunk - jelentette egy izgatott hang. - Azt hiszem, megérkeztünk.

Usha felébredt, csak most vette észre, hogy elszunnyadt. Palin felemelte a fejét, és a szemét dörzsölte. Valószínűleg mindannyian elaludhattak. Ushának fel-rémlett, hogy álmodott is. Álmában éhes és átázott volt.
Palin a napot nézte, melynek ragyogó tüzes korongja a láthatár pereme felett függött.
- Úgy látszik átaludtuk az időt reggeltől estig - mondta. - A nap most nyugszik le.
- Hát, elég sokáig tart neki - jegyezte meg Tas.
- Ezt hogy érted? - Palin óvatosan felállt csónakban.
- Már vagy három órája figyelem, ti végig aludtatok. A nap azóta meg se mozdul, csak ül ott, esze ágában sincs lebukni.
Palin elnézően mosolygott.
- Bizonyára tévedsz, Tas. Nem lehetett az három óra, csak neked tűnt úgy. Tasslehoff már fent kuksolt a kisajátított helyén, az orron.
A vörös ég előtt vékony fekete sziluett rajzolódott ki.
Usha elfelejtve, hogy hajóban van, olyan gyorsan ugrott talpra, hogy a csónak imbolyogva táncolni kezdett. A lány az utolsó pillanatban kapta el az árbocot, mielőtt a vízbe bucskázott volna. Nagy nehezen előrement az orrba Palin és Tas mellé, izgatottan bámult, szemében öröm csillogott.
- Azt hiszem, ez a szülőfölded, Usha - mondta Palin. - Úgy tűnik egyenesen felé tartunk.
A hajó közelebb ért.
- Elég furák a fák - vette észre Tas. - A te szülőföldeden fura fák nőnek, Usha?
- Nálunk is ugyanolyanok a fák, mint bárhol másutt - vélte Usha. - De igazad van, azok ott valóban elég különösek...
A hullámok és a varázslat tovább sodorta őket a part felé.
- Paladine szerelmére - suttogta Palin megrendülten.
- Jaj nekem - motyogta vékony hangon Tas. - Azok már nem fák. Mind szén-né égtek.
- Nem - suttogta Usha halkan. - Valami nincs rendjén. A varázslat nem mű-ködik. A csónak rossz helyre hozott minket. Ez... - a torka elszorult, elhaló han-gon folytatta. - Ez nem a szülőföldem.
De az átkozott lélekvesztő egyre közelebb vitte ehhez a halott parthoz.
- Sajnálom, Usha - szólt Palin, keze a lány felé nyúlt.
Ő azonban már nem hallotta a szavakat, nem látta a kezet. Köteleken és vizestömlőkön keresztül botladozva a tat felé tartott. Megmarkolta a kormány-rudat, és húzni kezdte, irányt akart változtatni, meg akarta fordítani a hajót.
De a rúd meg se moccant.
Usha teljes erejével nekiugrott. Amikor érezte, hogy Palin megragadja, és el-húzza onnan, rátámadt a fiúra, ökleivel ütötte, sikoltozott, és ki akarta szabadítani magát. A vitorlás őrült táncot járt a vízen.
- Fel fogod borítani a hajót - figyelmeztette Palin.
- Nem érdekel! - szipogta a lány. - Az sem érdekel, ha mindannyian megha-lunk!
- Dehogynem, Usha - ismételgette Palin gyengéden. - Dehogynem - így csitít-gatta a lányt, nedves haját hátrasimogatta és szorosan átölelte.
A hüppögés lassan abbamaradt, a lány Palin karjaiban pihent. A csónak a va-rázslattól vezérelve a sziget mellé úszott.
Mikorra elérték a fövenyt, Usha visszasüllyedt egyfajta csendes, fagyos nyugalom-ba, mely majdnem olyan ijesztő volt, mint az előbbi kitörése. A lány kilépett a csónakból és végiggázolt a bokáig érő vízben, mígnem elérték a part menti széles homoksávot, ahol nem is olyan régen Takhisis lovagjai először megvetették a lábukat.
Végignézett az iszonyatos pusztításon.
A valaha fehéren csillámló homok most mindenütt szénfekete volt, kivéve ott, ahol a tenger hullámai mosták.
Palin miközben partra húzta a csónakot, arra gondolt, hogy a fekete homok valamilyen különös természeti jelenség. Aztán meglátta a tenger habjait, észre-vette a hullámok felszínén vékony rétegben lebegő hordalékot. Lenézett a kiégett és elszenesedett csonkokra, melyek

valaha élő fák voltak, és hirtelen megértet-te, miért fekete a homok. Beborította a korom és a hamu. n-.t,., fnlalh~üntt ba srattrtt Tasnak kla2á11n1 a raónakból. Amikor visszaforkori erdő maradványai közé. A fiú és a surranó Usha után iramodott, többször elcsúszva a lábuk alatt meginduló homokon. A lány előnye nőttön nőtt. Az idő södő surranó, rövidke lábain és pihegő lélegzetével hamarosan lemaradt. Palin
sem szokott hozzá testmozgáshoz, ráadásul a nedves köpenye is jelentős többletsúlyt jelentett, így ő sem tudott lépést tartani.
A lány nyomait követni azonban egyszerű, vagy ahogy Tas fejezte ki magát, le-hangolóan unalmas volt. Usha lábai bokáig süllyedtek a hamuba, és a nyomok
egyenesen a kiégett vadon mélyére vezettek. Az elszenesedett fák édeskés, csípős és émelyítő szaga fojtogatta őket, és kaparta a torkukat. A szellő felkavarta a kormot és a hamut, és a finom por csípte a szemüket, újra és újra köhögniük
kellett. A fejük felé megfeketedett ágak nyúltak, recsegve himbálóztak, azzal fenyegetve, hogy bármelyik pillanatban lezuhanhatnak.
Egy négyzet alakban épített kőfalhoz értek. Egyik végén egy bekormozódott
kémény állt, szintén kőből építve. Ennyi maradt abból, ami valaha egy meghitt kis házikó lehetett.
- Palin! - szólt Tas fojtott hangon.
A fiú megfordult. A surranó ujjával mutatott valamire. Palinnak közelebb sem kellett mennie, hogy tudja mi az. Tudta.
A holttest - már ami maradt belőle - a ház mellett feküdt, mintha az illető ki akart volna rohanni a kigyulladt épületből, hogy aztán elborítsa az odakint tomboló pokol.
- Láttam Que-shut - suttogta Tasslehoff lehangolódva a szörnyű látványtól. - miután a sárkányok rajtaütöttek. Az volt ilyen. Az volt a legszomorúbb dolog, amit valaha láttam. Mindmáig. Gondolod... gondolod, hogy mind meghaltak, Palin?
Az ifjú mágus végignézett a fák üszkös és szenes rönkjein, a vastag hamutakarón, ami mindent elborított.
- Meg kell találnunk Ushát! - mondta. Kézen ogta Tast és tovább követték a lány nyomait.
Usha egy másik kőfal előtt állt. Semmi felismerhető nem maradt sem az épü-
letből, sem a berendezéséből. Az egész összeomlott, nem maradt belőle más, mint egy megfeketedett romhalmaz.
A lány nem sírt, nem is szólt. Nem mozdult hogy megérintse azt a keveset, ami még megmaradt. Palin odalépett hozzá, és átölelte. Úgy érezte, mintha egy kősziklát tartana a
kazjaiban. A bőre hide.g volt, a teste merev, a szemei tágra nyíltak, és mozdulatlanul meredtek előre
- Usha! - kiáltott rá Palin, a fiú komolyan megrémült, hogy ilyen állapotban találta. - Usha, ne kínozd magad! Ez nem segít. Usha, ne...
A lány nem nézett rá, továbbra is a ház elszenesedett maradványait bámulta. Arca krétafehér volt, a fekete pernye vékony rétege alatt. Egyetlen könnycsepp
gördült le fehér csíkot hagyva a maszatos azcon, ahogyan az előbb a lábai bolygatták meg a hamut a földön.
- Usha, hidd el, osztozom a fájdalmadban - vigasztalta gyengéden Palin. - De gondolj arra, hogy az Irda nem pusztult el teljesen. Ott él benned...
- Nem - Usha hangja hátborzongatóan nyugodt és távoli volt. - Nem. Ők teljesen és vé érvényesen eltűntek. Védő tudta, hogy ez fog történni. Ezért küldött
=áginnagem.gyons 0, annyira sajnálom. Védő! - a lány vállát zokogás rázta meg. - Annyiajnálom!
- Ne, kedvesem! Semmit sem tPhpttél vn1„ L__

Usha megrázta a fejét.
- Még ha néhánynak sikerült is volna magát megmenteni, nem hagyták volna
itt a többieket. Nem, mind meghaltak. Semmi sem maradt. Semmi.
A nap baljós vörös ragyogása átszüremlett a fák csontvázain. Egy fénynyaláb egyenesen a lányra vetődött, vörösbe vonta, az aranyszemek a csiszolt bronz színében játszottak.
A nap... - Tasnak igaza volt! - hökkent meg Palin. - A nap nem mozdul az égen. Tas, neked volt... Tas?
Körülnézett.
A surranó eltűnt.

Cf ou9an (R c[kammer. ‚Szürkekő. Chaos sEo[8ái
a ez már mindjárt más! - mondta Tasslehoff miközben Ushát és Palint nézte. - Végiil is egymásra találtak, és most már persze minden jó lesz.
J Legalábbis nagyon megérdemlik, hogyígy legyen. Bár többször is észre-vettem - tette hozzá egy sóhaj kíséretében - hogy az, amit érdemelünk és az, amit kapunk, nem feltétlenül ugyanaz.
Jó darabig állt ott, és figyelte, amint a fiatalok megnyugvásra és biztonságra találnak egymás ölelésében. Az úgy van, hogy a legigazabb szerelem is kissé unalmassá tud válni, már amikor nem érzi, hanem csak figyeli az ember. Tas egy ideig ásítozott, majd hangosan tüsszögött, mert egy kis pernye szállt az orrába, végül elindult, hogy valami tennivaló után nézzen.
Közvetlenül előtte, az elszenesedett farönkök között egy ösvény kígyózott az is-meretlen felé. „Minden ösvény vezet valahová" mondja a régi surranó közmondás. Ha pedig ehhez még hozzátesszük azt, hogy „Egyik ösvény jobb, mint a másik. Mivel, hogy az bal," már meg is kaptuk a surranók életfilozófiájának alaptételét.
- És az is lehet, hogy pont ez az út vezet a Szürkekőhöz - tette hozzá Tas, mi-után az előbbieket végiggondolta.
Akart szólni Palinnak és Ushának, hogy elme, de aztán eszébe jutott, hogy talán jobb, ha most nem zavarja őket. Így aztán lábujjhegyen surrant el, hogy megnézze, hová vezet az újonnan felfedezett csapás.
Ahogy halkan mendegélt, vigyázva nehogy bárkit is megzavarjon mindenféle csörtetéssel, azon morfondírozott, mit is tud a Szürkekőről.
- Valószínűleg pont olyan, mint akármelyik drágakő, csak ez el van törve, ami mellesleg igen szerencsés dolog - mondta elgondolkodva -, mert így nem kerülök már megint zűrbe amiatt, hogy én töröm el.
Rémlett neki, hogy Raistlin mintha mondott volna valamit arról, hogy a Szürkekövet őrzik valaki, de annál a résznél pont nem figyelt oda. Minden eddigi tapasztalata az volt, hogy a drágaköveket kivétel nélkül őrzi valaki, és ráadásul az illető, aki őrizte őket rendszerint csökönyösen ragaszkodott a surranókkal szembeni előítéleteihez. Tas nem látott rá semmi okot, miért éppen ezzel a kővel lenne másként. Folytatta útját végig az ösvényen, keresztülmászott néhány gett rönkön, és éppen azon gondolkodott, hogy a pernyehalmok pont olyanok, mint a hóbuckák, eltekintve attól, hogy feketék, rettenetesen bűzlenek, és nem hóból vannak, hanem hamuból, amikor észrevett egy törpét, aki egy fa mögött kuksolt
.
- Hűha - szaladt ki Tas száján ahogy hirtelen megtorpant. - Ez aztán különös!
A törpe rendkívül jól öltözött volt, főleg ahhoz képest, hogy egy lángoktól el-emésztett fa mögött rejtőzött, egy kiégett és elszenesedett erdő kellős közepén. Finom ruháit korom szennyezte, csakúgy mint az arcát, a szakállát és a hosszú
halát e 1n..1..—.Li .. 1---1-.5_ .-„ _-- ~L--t- --.
- Azzal te ne foglalkozz - morogta Dougan szigorúan, nagyon komolyan nézett a surranóra. - Most a legfontosabb az, hogy visszaszerezzük a követ.
- Akkor induljunk! Ki áll az utunkban?
- Ők! - Dougan arca elsötétült és fejével az oltár felé intett.
Tas újra odanézett. Az oltár mellett nem őrködött sárkány. Sárkányfattyak sem strázsáltak. Nem látott járőröző goblinokat, ogárokat, koboldokat, halállovagokat, banshee-ket vagy csontvázharcosokat, egyetlen olyan szörnyet sem, ami általában a mágikus drágaköveket szokta őrizni. Még egy árva rendőrbírót sem. Hiába erőltette a szemét, az égvilágon semmi nem volt ott.
- Már megint túl sok törpepálinkát nyakaltunk, mi? - kacsintott Douganre Tas.
- Nem vagyok részeg! - fortyant fel a törpe. - Az őrzők! Ott vannak a fák között.
- A fák között nincs semmi, csak néhány árnyék - világosította fel a surranó.
- Épp róluk beszélek - suttogta Dougan. - Csakhogy azok nem árnyékok, ha-nem árnylidércek, Chaos félelmetes harcosai.
- Árnyékból vannak? - kérdezte lenyűgözve Tas.
- Ezek a lények hasadások a halandó létezés szövetében. Nem látod őket, ha-nem átlátsz rajtuk, át egyenesen a saját birodalmukba, ami maga a nemlétezés világa. Ha csak hozzáérsz egy ilyenhez, azzá válsz, ami ő: semmivé. Ez az a végzet, amit Chaos szánt ennek a világnak és rajta mindenkinek, minden állatnak, sziklának, fának és növénynek, minden folyónak, pataknak és óceánnak. Minden, minden semmivé válik.
Tas hirtelen valami ürességet, valami boldogtalanságot érzett gombócba sűrűsödni a gyomrában.

Elképzelte, hogy ő nincsen. hogy minden, ami most körülveszi egy csapásra eltűnik, nincs senki és semmi... minden szertefoszlik a feledés sötétségében, és még csak nem is emlékezik többé senki, hogy valaha léteztek.
- Biztos... biztos vagy ebben, Dougan? - kérdezte Tas, és nyelt egy nagyot, kezével a gyomra tájékát dörzsölgette, hogy távozásra bírja azt a boldogtalanság-gombócot.
Tuti, kisöreg. Biztos vagyok benne. Ezt ígérte Ő, és meg szokta tartani az ígéretét. Az lesz az egyetlen dolog, amit megtart - tette hozzá baljóslatúan.
- De ha megszerezzük a Szürkekövet, akkor meg tudjuk állítani, ugye?
- Azt hiszem, igen, kisöreg. De ne feledd, egyáltalán nem biztos, hogy bejön. Csak egy ötlet, ami az eszembe jutott. - Felsóhajtott. - De ez mindeddig az egyet-len ötlet. Így aztán arra gondoltunk, megpróbáljuk.
- No lássuk csak, mindent jól értettem-e - kezdte Tas, és válla fölött hátrapillantott a lerombolt oltárra, ami alatt ott feküdt a Szürkekő két darabja. - Oda kellene valahogy jutni a széttört kőhöz, de úgy, hogy közben el kellene kerülni azokat az árnyékokat.
- Árnylidérceket - helyesbített halkan Dougan.
- Akkor azokat. No, ez idáig nem tűnik túl nehéznek. - Tas lehuppant a föld-re, és nekiállt kiforgatni a zacskóit. - Van itt nálam egy nagyon hatalmas és ősi varázstárgy.
- Tényleg? - Dougan térdre ereszkedett, és megpróbált bekukucskálni a zacskókba.
- Tényleg. Még a jó öreg Csapdarontó nagybácsitól kaptam...
- Hát persze. Ki mástól? - mormogta fanyarul Dougan. - Ez lenne az?
- Nem, ez epv kiszárított gyík. Legalábbis azt hiszem, hogy az...
- Egy zsebkendő „F. B.” monogrammal. Hmmm. Ismerek én valakit, akinek F B." a monogramja? Hát... Nem, ez sem az. Aha! - kiáltott fel Tas.
- Shhhh! - Dougan kétségbeesetten próbálta leinteni.
- Aha! - súgta Tas. - Megvan! Ez a Surranók Szent Elűző Kiskanala. Dougan megnézte a kanalat és dühösen felhorkant.
- Lehet, hogy hasznunkra lehet, de csak abban az esetben, ha az árnylidércek valamilyen oknál fogva átváltoznak árnylevessé, amit személy szerint, én nem tartok túlságosan valószínűnek - jelentette ki, majd talpra ugrott, mérgé-ben toporzékolt, a szakállát tépkedte és morgolódott. - Miért én? Miért vagyok én erre kiválasztva?
A surranó sértődötten kihúzta magát, így magasabb volt a törpénél, már ha le-számítjuk a kalapot.
- Ez egy rendkívül híres surranó kegytárgy. Majd meglátod! Majd én megmutatom, mire képes!
Ezzel Tasslehoff kilépett a fa mögül, és elindult egyenesen az oltár felé, maga előtt tartva Dalamar ezüst teáskanalát.
22
Tasslehof f hajba fut. Dougan terve. A tolvaj
Tass? Hol vagy? - kiáltotta Palin.
T r, Semmi válasz. Krynn földjén minden utazó, aki elég bátor vagy elég őrült ahhoz, hogy egy surranó társaságában induljon útnak, tudja, hogy lehet bármilyen idegőrlő a kis bajkeverőkkel egy társaságban lenni, mégis sokkal nyugtalanítóbb az, ami-kor a surranó elindul a saját feje után. Megvan az az érdekes szokásuk, hogy mivel imádják a kalandokat, ha találnak egyet, visszaviszik a társaiknak, hogy megosszák velük, akár akarják akár nem.
Bár Palin csak öt percre fordított hátat Tasnak, most kacskaringós káromkodásokkal fűszerezve szidta saját magát ezért a 'meggondolatlanságért. Átvizsgálta a környéket, és csakhamar ráakadt a kis lábnyomokra, melyek megmutatták, hogy gazdájuk elindult az ösvényen.
- Ez hová vezet? - kérdezte Ushát.
A lány szomorúan nézett körül.
- Minden olyan más. Nehéz felismerni. Azt hiszem... Igen ez az út vezet az oltárhoz, amit az irdák építettek a Szürkekő számára.
- Paladine irgalmazz! Ezek szerint oda ment. - Palin erősebben markolta a varázsbotot, elmormolt egy imát, majd figyelmesen és óvatosan elindultak Tas nyomában.
Az ösvényt elégett fák maradványai szegélyezték, elszenesedett rönkök, láng-marta ágak, hamu. Palinnak egyre inkább az volt az érzése, hogy csak három szín maradt a világban: szénfekete, hamuszürke és a tűzvörös, ami az eget színezte.
- Közel vagyunk már? - kérdezte Ushát.
- Szerintem igen. Nem volt messze - válaszolta a lány. Egy percig csak állt és figyelmesen körülnézett, majd előremutatott. - Ott van! A hét fenyő...

A hatalmas fák, melyek valaha oly büszkén óvták az oltárt, most kiégett és el-átkozott csontváz harcosokként álltak ott, arra ítéltetve, hogy azt a tárgyat őrizzék, mely a végzetüket okozta. A halott liget közepén egy rakás fa feküdt. Palin egy halvány csillanásra figyelt fel, mely akár egy drágakő csiszolt lapjáról vissza-verődött fény is lehetett. De egy pillanat múlva egy árnyék vetült közé és a fa-rakás közé.
Palin megborzongott, megdermedt a félelemtől, ahogyan a nyúl lapul a földhöz, amikor a feje felett elszálló sólyom szárnyainak árnyéka végigsiklik a hátán. A rettegés szinte azonnal el is tűnt. Az árnyék végigsuhant a rakáson egy pillanatra elrejtve azt a szem elől, aztán eltűnt a halott fák üszkös csonkjai között. Újra felvillant a halvány sziporkázás.
A kegyetlen napsütés ellenére Palin egész testében remegett, összehúzta magán a köpenyét. Eltöprengett ezen a különös, hirtelen rátörő félelmen, és már azon volt, hogy megkérdezi Ushát, vajon ő is átélte-e ezt a furcsa érzést, de a_ Nézd csak, Palin! - szólalt meg a lány. - Nem Dougan az ott?
- De igen. Most már csak arra lennék kíváncsi, hogy vajon hol lehet Tas.
Suttogva beszéltek, de a hangjukat elsodorta a szél. A törpe felkapta a fejét és körbepillantott. Amint észrevette őket, eszeveszett integetésbe kezdett.
- Gyertek gyorsan! - olvasták le a szájáról, de kézmozdulatai is ugyanezt sürgették. - Csöndesen! Csöndesen! - figyelmeztette őket. - De siessetek!
Azzal a kellemetlen előérzettel, hogy ez a nagy sietség valahogy Tasslehoffal függ össze, Palin szaladni kezdett olyan halkan, amennyire csak tudott, keresztül a hamun és a kidőlt farönkökön. Közben nem tudta lerázni magáról azt a megmagyarázhatatlan és kellemetlen érzést, hogy valaki figyeli.
- Dougan! - szólította meg a zaklatott törpét, amint hallótávolságra ért. - Nem láttad Tast?
Dougan válaszképpen a halott liget felé mutatott.
Palin odapillantott és riadtan vette észre a surranót, amint egyenesen a fenyő-fák felé tart.
- Tas! Tas gyere vissza! - Palin a surranó után vetette magát.
Dougan az utolsó pillanatban kapta el a fiú köpenyének szegélyét, és vasmarokkal tartotta.
- Ne menj utána, öregem! - figyelmeztette Palint reszelős hangon. - Nem tehetsz érte semmit. Én megpróbáltam megállítani... - Dougan teljesen magába roskadt. Fejét lehajtotta, megcsóválta, és felnyögött.
Palin a surranóra szegezte a tekintetét.
- De hát az ég szerelmére, mit csinál?
Tas lassan közeledett a fenyőliget felé, ünnepélyes és kimért léptekkel, büszkén kihúzta magát, fejét felszegte. A kezében valami csillogó tárgyat tartott.
- Egy kanál? - hökkent meg Palin. - Mit akar azzal a kanállal?
- A Surranók Szent Elűző Kiskanala, vagy valami ilyesmi - morogta Dougan.
- Igen, már emlékszem! A toronyból! - Palin káromkodott tehetetlenségében. - A pokolba, nem értette meg... ez az egész a bácsikám műve. Hová megy?
- Megpróbálja megszerezni a Szürkekövet - Dougan újra felnyögött, és bele-markolt a szakállába. - Ott van, az oltár maradványai alatt. Ne menj utána, öregem! Komolyan beszélek. A surranó szörnyű veszélyben van. Láttál valamit... ki-suhanni a fák közül? Valamit, ami... olyasmi, mint egy árnyék?
- Igen - mondta Palin, és újra megborzongott az emlék hatására. - Mi?...
- Árnylidércek, öregem - suttogta Dougan a rémisztő nevet. - Chaos teremtményei. A feledésbe rántanak, először a lelkedet, aztán a testedet. Úgy eltűnsz, mintha soha sem lettél volna.
- Ereztem a hatalmuk leheletét - suttogta halkan Palin -, de nem értettem meg, mi volt az.
- Nem hiszem, hogy már megértetted, öregem - mordult fel Dougan. - Ami-kor azt mondom, úgy eltűnsz, mintha soha sem lettél volna, pontosan így is értem. Az emléked kitörlődik azoknak az agyából, akik valaha is ismertek téged. Az anyád azt is elfelejti, hogy valaha szült egy fiút. Az apád nem ismeri majd fel a nevedet. Azok, akik szerettek, nem fognak meggyászolni, egy imát sem mondanak el érted, soha többé nem gondolnak rád szeretettel. Minden olyan lesz, mintha soha nem is léteztél volna.
- Ez az Ő terve az egész világgal. Mi, istenek elfelejtünk mindent, amit meg-tremtettünk, aztán mi is elpusztulunk, és a Teremtés megfeledkezik rólunk is. .
- palin, azt hiszem, észrevették! - suttogta izgatottan Usha. - Túl közel kerül hozzájuk!
- Hogyan, Dougan? - Palin a törpéhez fordult. - Hogyan tudnánk őket megállítani?
- A Szürkekővel - Dougan idegességében hosszú csíkokba csavarta a szakállát. - Meg kell szereznünk a Szürkekövet!

- De hát hogyan, ha egyszer azok a káoszivadékok körülveszik?
Tas egyre közelebb araszolt. Az árnyak megmozdultak.
- Tas! - Palin óvatosan rákiáltott. - Tas, gyere vissza!
De a surranó nem hallotta, mivel ebben a pillanatban szónokolni kezdett.
- El az utamból, lélekszlupáló söpredék! Távozzatok, vagy reátok bocsátom őseim eszcájgjának pusztító hatalmát! Távozzatok, vagy ezzel a kanállal vájkálok majd sötét bensőtök legmélyében!
- Tas! - Usha felemelte a hangját. - Tas, kérlek! Gyere...
- Csitt! - Dougan olyan erősen ragadta meg a lányt, hogy az kis híján elesett. - Nézd! Nézd! Elindultak érte!
Az elszenesedett fák alól a legsötétebb, legmélyebb, legfeketébb éjszaka siklott elő. Minden fény, minden hang, minden mozgás és minden remény elveszett abban a feneketlen sötétségben, ahonnan nem volt visszatérés. Négy ilyen alaktalan forma állt össze, és a földön csúszva elindultak a surranó felé. Az árnylidércek egyszerre takarták el a napot, a fákat, az eget és a földet.
- Öregem, kislány! Nézzétek! - suttogta Dougan izgalomtól remegő hangon. - Őrizetlenül hagyták a Szürkekövet!
Palin nem könnyen látta meg az oltárt, nehezére esett arra is emlékezni, hogy merre keresse. Az árnylidércek mögött semmi sem létezett. Amikor odébb mozdultak, a tárgyak úgy jelentek meg, mintha ebben a pillanatban teremtették volna őket.
- Őrült surranó! Utánamegyek! - csattant fel Palin. Magában végigfutott a varázslatai listáján, azon tűnődve, hogy melyik tudná elpusztítani az árnylidérceket, már ha egyáltalán létezik ilyen ige.
- Veled megyek! - jelentette ki Usha.
- Nem - Palin megrázta a fejét. - Te itt maradsz, és...
- Te fogsz elmenni a Szürkekőért, kislány - szakította félbe Dougan, sötét szemeiben ravaszság csillogott. - Te be tudsz settenkedni oda, és el tudod emel-ni, mielőtt azok a káoszivadékok észrevennék, hogy bárki is arra járt. Jól kitanultad a mesterséget, kislány. Láttam, mire vagy képes... Kilencujjú azt mondta, te vagy az egyik legjobb... Most nincs idő a kérdésekre, gyermekem. Meg tudod fújni azt a követ?
- Az megállítaná az árnylidérceket?
- Igen, kislány. Igen, talán - felelte Dougan. - Mindenesetre ártani nem árthat.
- Semmit akartok csinálni belőlem, mi? - harsant fel Tas éles hangja, mely egy kicsit megremegett, ahogy az árnylidércek egyre közelebb értek hozzá. - Hát majd mindjárt megmondom hová menjetek a semmitekkel együtt!
- Most, kislány! - sürgette Dougan.
Usha a földre dobta a hátizsákját, hogy szabadon használhassa a kezeit. Figyelmen kívül hagyva Palin tiltakozását, egy futó csókot lehelt a fiú arcára, meg-simogatta a karját, majd kicsusszanva a kezéből villámgyorsan és hangtalanul
L--al-7 ..4¨ .. fl,L- Te állítólag isten vagy. Miért nem te csinálsz valamit?
Úgy látszott, Dougan mélységesen megdöbbent.
- De hát csinálok, öregem! Hogyne csinálnék! Hiszen én találtam ki, hogy küldjük el a lányt a kőért, vagy nem?
_ Úgy értem, miért nem teszel valamit azokkal szörnyetegekkel? - Palin az árnylidércek felé mutatott.
- Hja, öregem -suttogta halkan Dougan -, azok ugyanabból az ősanyagból lettek teremtve, mint én. Ok hozzám hasonló isteni létformák. Bár halhatatlan vagyok a ti létezésetek síkján, ez nincs így az övékén. Tudsz követni? És vajon mi történne a ti világotokkal, ha ezek elpusztítanának engem?
- Fogalmam sincs - szólt hidegen Palin. - Nem akarsz esetleg fogadást kötni rá? Dougan megvakarta a szakállát.
- Azt hiszem, jobb ha indulsz, öregem. Úgy tűnik, a surranó barátod elég nagy bajban van.
- Ha bármi történik vele vagy Ushával, Paladine nevére esküszöm, nagyon meg fogod bánni! - ígérte Palin. - Shirak! - parancsolta a botnak, melynek fénye azonnal felizzott. Az ifjú mágus sietősen megindult a hét fenyő felé, Tasslehoffhoz.
A surranó már félúton járt, az árnylidércek felsorakoztak előtte, őrizetlenül hagyva a Szürkekövet. Bármelyik surranó gúnyolódása képes volt a legbéketűrőbb embert is annyira kihozni a sodrából, hogy az illető bármilyen erőszakosságra vetemedjék, még akár gyilkoljon is. De vajon tényleg Tas sértései bőszítették volna fel az árnylidérceket annyira, hogy otthagyják az őrhelyüket? Palinnak volt egy olyan kellemetlen érzése, hogy nem erről volt szó. Sokkal valószínűbbnek tartotta, hogy a nem evilági teremtményeket kevéssé érdekelte a Szürkekő. Egygtlen céljuk volt, a pusztítás.
Így vagy úgy, ha észreveszik Ushát, amint megpróbálja elvenni a követ, nagyon gyorsan ellene fognak

fordulni. Palin a szeme sarkából figyelte a lányt, nem mert egyenesen ránézni, nehogy az árnylidércek kövessék a pillantását, és észrevegyék. Usha eközben hangtalan könnyedséggel cikázott az erdő kiégett maradványai között.
Legalább ő viszonylagos biztonságban volt egyelőre. Az árnylidércek minden figyelmüket Tasslehoffra összpontosították. Rövid időn belül új célpontot is találtak Palin személyében.
A fiú túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy féljen. Ki kellett dolgoznia egy tervet, ami megmenti Tast, és közben továbbra is eltereli a káoszivadékok figyelmét a Szürkekőről, és mindezt úgy, hogy lehetőleg mindannyian élve megússzák ezt az egészet.
Végiggondolta, milyen varázslatokat használhatna. Logikusnak tűnt, hogy ha az árnylidércek a sötétség teremtményei, talán érzékenyen reagálhatnak a fény-re, esetleg elijeszti, de még az is lehet, hogy elpusztítja őket. A Mágusbot fényé-nek ragyogó aurája beborította Palint. Belenyúlt a varázslatkomponenseket tartalmazó zacskójába, és előhúzott egy kis denevérguanó labdacsot, kénporba forgatta, és összpontosított, hogy felidézze a tűzgolyó varázsigéit.
..Mindig csak a zsákmányt figyeld" mondaná most Felkoncolt Geofrrev „Érintsd
Mindez azt jelenti, hogy nem szabad, hogy bármi is megzavarjon, bármi is elterelje a figyelmedet a célodról. Gondolj a Szürkekőre, gondolj arra, hogy mennyire akarod! Ne gondolj most Palinra, vagy Tasra. Eszedbe se jussanak azok a rettenetes teremtmények, amik az életedre törnek... A Szürkekő, a Szürkekő... Ez az, ami számít, ez minden, ami számít.
Usha figyelte, amint az árnylidércek lassan közeledtek a surranóhoz. Tas már sokkal kevésbé látszott biztosnak magában, a hangja néha elakadt, lépései tétovák lettek, a kanál, amit az előbb még olyan büszkén emelt a magasba, most re-megett a kezében.
- Nem félek! - kiabálta. - Csak... csak mérges vagyok. Tényleg kezdtek az idegeimre menni. Szóval... tűnjetek el! Én... - a hangja megváltozott, a torka egyre inkább elszorult. - Hagyjátok abba... ezt azonnal hagyjátok abba! Mégis hogy jöttök ti ahhoz, hogy ezt csináljátok?... Ne nézzetek ki úgy, mint én!...
Tasslehoff szeme tágra nyílt, maga elé bámult, mintha valami kimondhatatlan, nevesincs iszonyatot látna.
Palin kilépett a fák közül. A Mágusbot végén a kristály vibráló fehér fénnyel izzott.
- A kő, kislány! - hallotta Dougan hangját. - Ez az egyetlen módja, hogy segíts rajtuk!
Elszakította a tekintetét Palinról és Tasról, újra a célra összpontosított, ahogyan tanulta.
Besurrant a hét fenyő által formált körbe, anélkül hogy az őrök észrevették volna. A farakás, mely valaha az oltár volt, középen állt. Most hogy már elég közel volt, láthatta a rettenetes pusztítás eredményét. Egy gigantikus kéz, hihetetlen dühvel tombolva szilánkokra zúzta a valaha gyönyörű, kézzel csiszolt, rúnákkal ékesített faépítményt.
Ushában hirtelen felszínre törtek a szívbe markoló emlékek arról, hogyan építette az Irda ezt az oltárt, hogyan dolgoztak órákon át szerszámaikkal és varázslataikkal, hogyan véstek, simítottak, csiszoltak, tervezgettek, hogyan szőtték be-le a fába a varázserejüket, a mágiát, melynek biztonságban kellett volna tartani a Szürkekövet.
Védő nem értett egyet. Ő már az elejétől fogva ellenezte az egész tervet. A lány-nak eszébe jutott, ahogy figyelte az építkezést, és hogy végig balsejtelmek gyötörték.
- Igazad volt, drága barátom, drága apám - suttogta Usha, szemét könnyek futották el, tekintete elhomályosult.
- A követ, kislány! Gyorsan!
Usha visszafojtotta túláradó érzelmeit. Az oltár már a múlté. Az Irda a múlté. És a múltat nem hozhatja vissza. De még mindig megpróbálhatja jóvátenni a hibát, amit elkövettek.
A Szürkekő, ami régen baljós szürke fénnyel ragyogott, most két darabra válva a földön feküdt, félig a fadarabok alá temetve. A kő egyszerűen kettévált, mint egy dió héja. Belseje üreges volt, mintha valami féreg próbálta volna kirágni ma-gát belőle hosszú, hosszú éveken keresztül.
A kő még így törötten is megkapó, lebilincselő látvány volt. Annyira szép, hogy már visszataszító, olyan nagy, hogy már kicsi, olyan fényes, hogy szinte fakó, olyan kemény, hogy már lágy. Usha lehajolt érte, megérintette, felemelte. A kő-
,___ IÁ.,,, n,Aatáhan volt_ hosv naPvon nehéz.
Már azon volt, hogy győzedelmesen az erszényébe süllyeszti, amikor egy rettegéssel átitatott sikoly fagyasztotta meg ereiben a vért.
palin Tasslehoff előtt állt. A bot fénye még pislákolt, de egyre halványabban, erőtlenebbül. Az árnylidércek egyre közelebb értek. Usha már alig látta Tast, csak a copfja legfelső részét. Palinnak még látszott a válla és a feje.

Szemei tágra nyíltak, az arcán pedig ugyanaz a döbbent rettegés, ami még a félelmet nem ismerő surranót is legyűrte.
23
Xem igaz, ho8.y semmi vajfokf
alin közeledett Tashoz. A surranó abbahagyta az ellenfelei sértegetését. Úgy tűnt, a bátorságát próbálja összeszedni, ami még soha nem fordult elő egyetlen fajtájabelivel sem.
- Nem félek! - kiabálta. - Csak... csak mérges vagyok. Tényleg kezdtek az idegeimre menni. Szóval... tűnjetek el! Én... - a hangja megváltozott, a torka egyre inkább elszorult. - Hagyjátok abba... ezt azonnal hagyjátok abba! Mégis hogy jöttök ti ahhoz, hogy ezt csináljátok?... Ne nézzetek ki úgy, mint én!...
Palin nem nézett a szörnyetegekre. A varázslatra összpontosított, azaz megjelenítette a lelki szemei előtt a kiejtendő varázsigéket. A figyelme fennmaradó részét egyfelől Tasslehoff kötötte le, másrészről Ushára gondolt, aki már belépett a fenyőligetbe.
Tas sikolyát hallva Palin felpillantott, és először nézett egyenesen az árnylidércre.
Nem tudta róla levenni a tekintetét.
Azon vette magát észre, hogy önmagára bámul. Palin állt vele szemközt.
- Ki vagy te? - támadt neki a fiú remegő hangon. Belenézett a lidérc szemébe, és nem látott benne semmit, még a saját tükörképét sem. - Ki vagy te?
- Ki vagy te? Ki vagy te? - utánozta a lidérc.
- Én én vagyok - mondta Palin, de érezte, hogy már amikor ezek a szavak el-hagyják a száját, kezdett eltűnni.
Az árnylidérc szívta az életet a testéből.
- Te semmi vagy - mondta a szörnyeteg Palin szájával. - A semmiből születtél, visszatérsz a semmibe.
Ne nézz rá! vibrált végig a boton Raistlin figyelmeztető hangja. Ne nézz rá! Kerüld el a pillantását!
Palin megpróbálta elszakítani a tekintetét önmaga képéről, de képtelen volt megtenni. Az árnylidérc szeme fogva tartotta. A varázsige szavait a sötétség foltjai pettyezték, melyek mint az eső cseppjei hullottak a tudata mélységei felé, melyektől minden tudása, emléke önmagáról távolodni, halványulni kezdett, lassan teljesen elmosódottá vált.
Bizonytalanul és távolról hallotta, amint Usha egy nevet kiáltott, és bágyadtan eltűnődött, ki is lehet az a .,Palin".
- Palin! - kiáltotta Usha a fenyőligetből.
Az árnylidércek egyre közelebb kúsztak az ifjúhoz, Tast pedig már majdnem elérték. A surranóból már szinte semmi sem látszott, csak a copfja csücske és az élénksárga harisnyája.
De egyiküket sem mozdult, úgy tűnt, nem is hallják a szavait. Palin mozdulatlanul állt ott és elkerekedett szemmel figyelte az árnylidérceket, arcára rettegés ült ki.
- Siess, kislány, különben végük - kiáltott Dougan.
- Mit... mit tegyek? - kérdezte Usha gyámoltalanul. A hátizsákja benne minden varázstárggyal, amiket az Irdától kapott, messzire hevert tőle, Dougan mellett. Nem volt már ideje, hogy elérje.
- A Szürkekő! - üvöltötte Dougan. - Próbáld meg csapdába ejteni őket a Szürkekővel! Segítek, kislány! Meg tudod csinálni!
Ushának voltak kétségei ezzel kapcsolatban, de nem volt más választása. Gyorsan kellett cselekednie. A sötétség már Palinhoz közeledett, és majdnem el-nyelte Tasslehoffot.
Két kezében a kő két felét tartva az árnylidércek felé osont.
- Ne nézz rájuk, kislány! - intette Dougan. - Bármit csinálsz, ne nézz rájuk! Usha nem is akart rájuk nézni. Akárhányszor átfutott rajtuk a pillantása,
mindannyiszor megremegett, gyomrát összeszorította félelem. Szemét Palínra
szegezte, arra a kedves arcra, amelyet most eltorzított a borzalom. És akkor, hirtelen Ushával találta magát szemközt.
A lány döbbenten és rémülten pislogott.
- Ne nézz a szemébe, kislány! - ordította Dougan. - Ne!
Usha kényszerítette magát, hogy Palinra nézzen, csak a fiúra figyeljen, nem figyelt a lidércre, melynek hangja a sötétség felé csalogatta. A fejét elfordítva vakon előrenyúlt és a Szürkekövet a képmásába lökte.
Rettenetes, kínzó, bénító hidegség fagyasztotta meg az ujjait. Majdnem elejtet-te a varázskövet. A kezét marcangoló fájdalom kibírhatatlan volt. Jégszilánkok rohantak az ereiben. Az öntudata távolodni ke9lett, úgy érezte, valami sötét mélység felé zuhan.

- Kapd el! - parancsolta Dougan. - Zárd be a drágakőbe!
Az eszméletvesztés határán álló Usha utolsó erejével összecsapta a kő két felét.
A jegesség felengedett.
A sötétség újra kivilágosodott.
Az árnylidércek eltűntek.
Usha körülnézett, és kábán eltűnődött, vajon tényleg itt voltak-e, vagy csak álmodta az egészet. Lepillantott a Szürkekőre, melyet még mindig szorosan szorított össze, és egész testében remegni kezdett.
Dougan is megérkezett nagy sebbel-lobbal, zihálva és pöfékelve, vastag csizmáival dobogva, és hatalmas hamufelhőt kavarva fel.
- Jól csináltad, kislány! Ügyes voltál! Elkaptuk őket! - orra alatt mormolva még hozzátette. - Legalábbis néhányukat. - Erre majd én vigyázok! - jelentette ki, és kivette a Szürkekövet Usha kezéből.
A lány arra gondolt, mennyire meg akarta szerezni néhány perccel ezelőtt, és most milyen boldog, hogy megszabadulhatott tőle.
- Palin? - szólongatta a fiút izgatottan, és megragadta a karját. - Palin, nem történt semmi bajod?
Az ifjú mágus sápadt arcán még mindig ugyanazzal a rettegő kifejezéssel bámult maga elé. A lány hangja hallatára, és érintésére, lassan körülnézett.
- Palin. Én vagyok, Palin.
A fiú viszonozta az ölelést, magához szorította a lányt, szemei lecsukódtak, a lábai remegtek.
Dougan Tasslehoff fölé hajolt.
A surranó a hamuban térdelt, ujjai még mindig görcsösen fonódtak a kanál-ra, és folyamatosan néhány szót szipogott.
- Nem igaz, hogy semmi vagyok! Nem igaz! Nem igaz! Nem igaz, hogy semmi vagyok!
- Hé, kisöreg! Már elmentek! - nyugtatgatta Dougan. Bátorítólag hátba veregette a surranót, de bármennyire is segítő szándékkal tette, a közvetlen hatása az volt, a szuszt is kipréselte Tas apró tüdejéből.
A surranó köhögött, levegő után kapkodott, és pislogott. Amint észrevette Dougant, halványan rámosolygott.
- Ó, szia!
- Megismersz, kisöreg? - faggatta izgatottan a törpe.
- Hát persze - vágta rá Tas. - Te vagy Reorx.
Dougan megcsóválta a fejét.
- Erre majd még visszatérünk. Most az a fontos, hogy te ki vagy, kisöreg? Emlékszel rá?
Tas megkönnyebbülten és elégedetten felsóhajtott, melegség öntötte el a sárga zokniba bújtatott lába ujjától kezdve a copfos feje búbjáig. Kezeit szélesre tárta.
- Én én vagyok! Ki más lennék?! Én csakis én lehetek!
A Szürkekő a törpe kezében pihent, aki most nagyon-nagyon öregnek látszott. Keze remegett, ujjai céltalanul repdestek. Az arca ráncos és elaggott volt. Levet-te a tollas kalpagját és maga mellé tette. Ruháját korom lepte, a gombjai kinyíltak, a zsinórok szabadon lógtak. Szomorúan méregette a kezében tartott követ, majd reszketegen egy mély lélegzetet vett.
- Jól emlékszem a napra, amikor ezt elkészítettem - merengett. - Egy darabka Chaosból, csak ennyit akartam. Ennyire volt szükségem. Semmi többre, mint egy tincs hajra, vagy egy levágott körömre, ahogy ezt ti, halandók mondanátok. Ő csak lézengett, és mindenütt leskelődött, mint általában. Tudjátok a világunk, az a világ, amit nélküle építettünk akkor még rendezett volt. Nem tudta elviselni. Rendet-lenség, zavar, anarchia, azt akarta, hogy ezek irányítsák a teremtésünket.
- Különösen az én üllőmet gyűlölte. Valami újnak az elkészítése, a teremtés, az építés ellentmondtak mindennek, ami számára szent volt. Csak a pusztítást szerette.
- Sok gyermeke volt, de azok hárman, Paladine. Takhisis és Gilean voltak a kedvencei. Nagy hatalmat adott a kezükbe, de feldühödött, amikor használták is, azt állította, hogy ellene fordítják. Létrehoztak egy világot, benépesítették élő-lényekkel, isteni erejükkel életet leheltek beléjük, hogy ők folytathassák az építést, a teremtést, mindazt, ami még rendezettebbé tette a világot. Soha egyetlen gyermeke sem merészelt ilyet tenni. Ő nem tudta elviselni.
- El akarta taposni, de túlságosan erősek voltunk. Megállítottuk. Ő adta nekünk a hatalmat, hogy megtegyük, és most már nagyon megbánta. Paladine-t és Takhisist lenézte, azok ketten csak a rendet

áhították, állandóan azon mester-i- a+ev ,,,,., 5rrn5nvknrtlak hndv mérték_ Gileant szerette mind közül a legjob-
Azt hiszem főleg Gileannak köszönhető, hogy ő nem pusztította el a frissen benépesített világot már rögtön a legelején. Ő azt hitte, majd a kedvenc gyermeke gondoskodik róla, hogy Chaos uralkodjék a világban. De Gileant mindig is a tudás érdekelte, állandóan a könyveket búj ta, nem is foglakozott mással. Így az-tán minden úgy alakult, ahogy Paladine és Takhisis akarta. Az egyensúly ide-oda billent közöttük, Gilean pedig középütt üldögélt a könyveibe merülve.
Dougan a kő két darabját bámulta, forgatta őket, aztán az üreges belsejét nézegette.
- Azt mondják, csapdába ejtettem, hogy elkaptam Chaos egy apró kis darab-ját, beleraktam, és végül az egész belekerült. A kő lett volna a horgony, értitek? Így elvégeztem volna azt, amit Gilean nem tett meg, mivel a könyveivel volt elfoglalva. Akkor mindez jó ötletnek tűnt. Talán ha egy kicsit gondolkodtam volna rajta... De nem tettem, így most ez lett a vége.
- De azt nem hiszem, hogy akkor csapdába ejtettem volna. Egyáltalán nem.
- Készakarva tette. Ő észrevette a lehetőséget és rögtön le is csapott rá. Beleugrott a kőbe, épp mielőtt lezártam volna. Ő volt az, aki most már szabadon lebeghetett a világ felett, megváltoztatva egy kicsit itt, belepiszkálva amott. Így tett tönk-re mindent, amit csináltunk. Ráadásul még a saját szórakozásáról is gondoskodott: háborúkat szított, előidézte az Összeomlást; a gyermekei viszálykodását. És most az Irda tönkretette a szórakozását. Eltörték a követ és ezzel elrontották a já-tékát. Így hát most nagyon dühös, toporzékol és csapkod, és mivel már nem befolyásolhatja a világot, inkább elpusztítja. Én úgy látom, ez az igazság.
A törpe határozottan bólintott, majd óvatosan széles térdein egyensúlyozva a követ, tenyerével letörölte az arcáról a verítéket.
Palin nyugtalanul mocorgott.
- Te nem tehetsz róla. Paladine sem. Takhisis úgyszintén ártatlan. Úgy lát-szik, senki sem tehet arról, ami bekövetkezett. .gz rendben is van, de nem hiszem, hogy ez sokat számítana, ha ez a világ összetörik, akár ez az átkozott kő, mi pedig mind meghalunk az emlékünkkel együtt.
- Igaz, öregem, igaz - ismerte el morcosan a törpe.
- De kell hogy legyen valamilyen módja, hogy legyőzzük Őt - erősködött Tasslehoff. - Nálunk van a Szürkekő. Ha már itt tartunk, nem foghatnám meg? Csak egy percre. Rögtön vissza is adnám.
Dougan a mellére szorította a követ.
- Menj innen! - parancsolta keményen, szikrázó szemekkel nézett Tasra. - Tovább! Állj oda! Nem, távolabb. Még távolabb...
- Ha még messzebb megyek, leesek a szigetről - panaszolta a surranó.
- Nem is rossz ötlet - dünnyögte a törpe.
- Maradj ott, ahol vagy, Tas! - kérte Palin. - Nézd, Dougan vagy Reorx vagy akárki is légy, tennünk kell valamit!
- A kő elpusztította az árnylidérceket - biztatta reménykedve Usha.
- Nem mindet - igazította ki a törpe. - Távolról sem. A lidércek előrenyomul-nak mindenütt, mint a legsötétebb éjszaka. A Főpap Tornyánál kezdik az öldöklést. Ő tudja, hogy az az a hely, ahol a legsúlyosabb csapást mérheti a két leghatalmasabb gyermekére, Paladine-ra és Takhisisre. Miután őket elpusztította -.és ez be is következik, ha a Torony elesik - akkor az egész világra rászabadítja a szörnyetegeit.
- Akkor a Toronyhoz kell mennünk - jelentette ki elkeseredetten Palin. - Hasz-
- A lovagoknak már akadt segítségük. még ha nem is tudnak róla. A többi isten sem tétlenkedik. A hadseregeik már egész Ansalonon támadást indítottak. De ez - Dougan ujjaival gyengéden megérintette ,a Szürkekövet - ez a kulcsa mindennek. Ha a tervem beválik, megállíthatjuk Őt, és a teremtményeivel együtt szedheti a sátorfáját.
- Ezek szerint van valamilyen terved - kiáltott fel Palin.
Dougan szemében ravaszság csillogott, ahogy a fiút figyelte.
- Szóval azt mondjátok, csinálni akartok valamit.
- Hát persze - vágta rá türelmetlenül Palin. - Minden tőlünk telhetőt meg akarunk tenni.
- Az sem érdekel, ha veszélyes, ha valószínűleg nem tértek vissza élve? Az sem, hogy ha mégis túlélitek, örökre megváltozik az életetek?
- Segítenem kell, ha az életembe kerül is - mondta elszántan Palin. Tasslehoff magasba emelte a kezét.
- Én is megyek! Raistlin azt mondta, hogy mehetek!
- Szembenézek a veszéllyel - jelentette ki Usha, és a halott fenyőfák felé pillantott, arra, ahol az

árnylidércekkel harcoltak. - Semmi sem lehet olyan szörnyű, mint azok.
- Fogadjunk? - mordult fel a törpe.
- Az alapján, amit elmondtál, egész Ansalonon mindenki veszélyben lesz. Mi is kivesszük belőle a részünket, akárcsak mások. Mit kell tennünk? Dougan két kezével felemelte a Szürkekő egy-egy darabját.
- Foglyul kell ejtenetek Chaost, és visszatenni ide.
Palinnak elakadt a lélegzete.
- Te megőrültél! Ezt mi nem tudjuk megtenni. Nem vagyunk istenek!
- De igen, öregem, meg tudjátok tenni. Végiggondoltam az egészet, azt hiszem, sikerülhet. Ami minket, isteneket illet, nekünk megvannak a saját problémáink. Paladine beleegyezett, hogy segít, már ha megéri. Mindenre elszánta magát, akár-csak Takhisis - Dougan a fejét csóválta. - az a nő még mindig azért harcol, hogy ő uralkodjék az egész világon. Sokkal jobban tenné, ha a saját életéért küzdene, de ezt képtelen belátni. Mindketten a Főpap Tornyánál csatáznak.
Dougan szomorúan sóhajtott.
- Takhisis még győzhet. Ha sikerülne neki, végre a trónra kerülhetne. Csak nehogy akkor vegye észre, hogy a királyságából nem maradt más, mint egy kupac hamu.24
A sötét harcos. Cselszövés. Az ellenség természete
lovagok harcoltak, miközben az északi égboltot vörösbe vonta a távoli erdőtűz. A vakító fény vért festett a kardok pengéjére, lángokat a dárdákra. Takhisis Lovagjai összevonták csapataikat, hogy megvédjék a Fő-
pap Tornyát az iszonyt, rettegést és halált osztó ellenségtől.
Villámok cikáztak a felhőtlen égbolton, mennydörgés zengett szakadatlanul. Minden alkalommal amikor az ég nyilai belecsaptak a hegyoldalba, fák lobbantak lángra, mintha csak száraz gyújtósok lettek volna. A füst fátyolként borult a völgyre. Alatta természetellenes sötétség kavargott a hegyekből dél felé, a Főpap Tornyának irányába. A lovagok készek voltak szembeszállni vele, bármi legyen is, annak ellenére, hogy a sárkányok figyelmeztették őket, ez a sötét folyam sem-mi jót nem tartogat a Sötét Királynő híveinek.
A sárkányok - aranyak, vörösek, kékek, ezüstök, a sárkányfajok palettájának minden színe - arról is tájékoztatta őket, hogy egy széles rés nyílt az Örvény-tengerben, egy hasadék, mely vulkánként tör a felszínre, felforralva a tenger vizét. Innen áramlott elő a sötétség.
- Az örök sötétség széles folyama ez, mely felénk özönlik a hegyeken keresztül. Nyomában nagyobb a pusztítás, mint amit egy tűzvész okozhatna. - jelentet-te egy idős aranysárkány, fajtájának egyik vezetőjén. - Miden élőlény, ami a sötétség útjába kerül elenyészik, nyom nélkül eltűnik, és semmi sem marad utána - még az emléke sem.
Ariakan végighallgatta ugyan, de kételkedett a sárkányok szavaiban, és különösen igaz volt ez az aranysárkányokra.
- Mi ez a sötétség? - tudakolta választ várva.
- Nem tudjuk, uram - felelte egy fiatal vörössárkány, aki csak nemrég emelkedett vezetői tisztségbe, és testén a küzdelem friss nyomait viselte. - Még soha-sem láttunk ehhez hasonlót. De nemsokára ön is láthatja majd. Rövidesen itt lesz a nyakunkon.
Ariakan Hadúr a parancsnoki emelvényre lépett, mely a Lovagbástyán kapott helyet. Amint a sárkány mondta, a támadás már megindult. A falak mentén íjászok sorakoztak, nyffvesszőiket céltalanul lövöldözték a sötétségbe, mely folyékonyan áramlott az épület alapzatának lábáig. A nyílvesszők nyomtalanul tűntek el, és semmi lát-ható jele nem volt, hogy bárminek is ártottak volna. A sötétség szintje emelkedni kezdett, és várható volt, hogy hamarosan átszivárog a falakon. A lovagok vezényletével egy sor vadat állítottak fel a védelem érdekében, akik felkészülten várták, hogy rátámadhassanak a sötétségre kardjaikkal és dárdáikkal a kezükben. Soraik között ott voltak a Tövis és a Koponya lovagjai közül is néhányan, készen arra, hogy bevessék varázstudományukat és imáikat ezzel az újfajta ellenféllel szemben.
- Mi a?... - káromkodta el magát Ariakan. - Mi történik itt? Nem látok! Bár a horizonton már fényesen sütött a nap, a Főpap Tornyának északi falá-
mükben, és a borzalmas sikolyokat, melyek áttörtek a sötétségen. De az, amit nem hallott, még ennél is jobban aggasztotta. Nem hallotta a harc zajait, a kardok csattogását, amint a pajzsokhoz csapódnak, vagy páncélzatokon csörren-nek meg. Nem hallotta a parancsnokok utasításait. Hallotta ugyan a varázslói hangját, amint belekezdtek a varázslataikba, de azt már nem, hogy végigmondták volna. A papok imáit, melyek Őfelsége felé irányultak, is elhallgattak.
Végül Ariakan nem bírta már tovább.

- Lemegyek - jelentette ki félresöpörve parancsnokai tiltakozását.
De még mielőtt egy lépést is tehetett volna, a sötétség olyan gyorsan visszavonult, ahogyan jött. Lekúszott a falakon, bekígyózott a fák közé, elvegyülve a füst-tel. A falakon álló lovagok először örömmámorban törtek ki, azt hitték, bajtársaiknak sikerült megfutamítania az ellenséget. A lelkesedés azonban alábbhagyott, amint a mérges napfény átvette a sötétség helyét. Ekkor vált nyilvánvalóvá, hogy ez nem jelentett győzelmet.
- Szentséges Királynőm! - suttogta Ariakan rémülten és megdöbbenve.
A több száz katonából, akik a torony északi falát védték egy sem maradt. Az egyet-len arra utaló jel, hogy ezek az emberek valaha is léteztek, az öltözékük, amit viseltek, a tárgyak, amik náluk voltak az adott időben. Mellvértek, sisakok, csuklóvédők, ingek, tunikák, csizmák, szürke és fekete köpenyek hevertek szanaszét az oromzaton. Az egyik mellvérten egy kard feküdt keresztben. Egy tollas fejfedő mellett egy tollas dárda nyugodott. Egy szürke köpenyen egy zacskó rózsa-szirmot találtak. Egy fekete köpenyre egy fekete buzogány hullott.
Egyetlen élőlényt sem találtak. Az utolsó szálig mind eltűntek. Egy csepp vért nem lehetett látni, de - az iszonytató sikolyokból ítélve - mindannyian kínok között pusztultak el. És ami még ennél is borzalmasabb volt, azok, akik döbbenten bámulták a szemeik elé táruló szörnyű látványt egyetlen névre vagy arcra sem tudtak visszaemlékezni. Abban senki sem kételkedett, hogy ott valaha élő férfiak és nők álltak. Ezt a hátramaradt tárgyak is igazolták. Barátaik, bajtársaik tulajdonát tartották a kezükben, és rettegve, félve tekintettek le rájuk. De bárhogyan is erőltették az agyukat, az eltűntek emléke egyszerűen ki-törlődött belőle.
- Miféle rettenetes erő ez? - kérdezte Ariakan kétségbeesett dühében. Az arca krétafehér volt. Megrendülten állt és bámult maga elé. Azok, akik régről ismerték, és tudták, milyen nyugodt és higgadt tudott maradni csata közben is, látták rajta, hogy az imént történtek mélységesen megrázták. - És hogyan harcoljunk ellene? Keressetek valakit, aki megmondja ezt nekem! Küldjétek ide a papjaimat, és a szürke lovagokat - már akik még megmaradtak - tette hozzá fájó gúnnyal.
De, bár mindegyik papnak és mágusnak voltak ötletei, senki sem tudott biztosat mondani.
- Szerencsére úgy tűnik - merészelte megjegyezni Trevalin parancsnokhelyettes -, hogy az ellenség legalább visszavonult. Lehetséges, hogy az ellene küzdők győzelmet arattak felette, bár ez láthatóan az életükbe került.
- Nem - mondta Ariakan, miközben az áthatolhatatlan sötétségbe bámult, mely most az izzó fák tövében lapult meg. - Nem, az árnyak nem azért húzódtak vissza, mert legyőzték őket. Más céljuk volt ezzel. Azt akarták, hogy lássuk mi történt a társainkkal. A vezérük - bárki vagy bármi legyen is az - demoralizálni akarja csapatainkat, meg akar félemlíteni bennünket, pánikot akar szítani sorainkban. De, a Sötét Felség nevére mondom, nem fogom hagyni, hogy ez meg-
- Térjenek vissza az embereikhez! - parancsolta a vezetőség tagjainak. - Takarítsák el a maradványokat, tüntessék el szem elől. Kérdezzétek körbe a katonáikat, hátha látott vagy hallott valamelyikük valamit, ami valami támpontot szolgáltathat az ellenséget illetően, és hogy mi is történt azokkal, akik harcba szálltak vele. Mindenről azonnal tudni akarok. A Jégmadár Fészkében leszek.
A parancsnokok szétszéledtek, hogy helyreállítsák a rendet és a fegyelmet nyugtalan csapataikban. A lovagok visszatértek a feladatukhoz, amit csak néha szakítottak félbe, amikor egyikőjük vagy másakójuk egy rövid időre megállt, és kibámult az északi oromzatra, amiről azt suttogták, átkozott. Ariakan testőrei kíséretében felmászott a kilátóba, mely a Jégmadár Fészke néven volt ismert. Az őröket a lépcső aljában hagyta, és a maradék utat egyedül tette meg.
A torony legmagasabb pontján egy apró kerek szoba foglalt helyet, melynek fa-lába körben ablakréseket vágtak, és ezeken keresztül lélegzetelállító kilátás nyílt mind a Vingaard Hegységre, mind Solamnia Síkjára, és az azt körülvevő területekre. Ariakan áttekintett a füstfátyol felett ami a Vingaard Hegység csúcsaitól a völgyön át mindent beborított. Látta, amint a furcsa sziklák és hasadékok közt áramlik elnyelve a világosságot.
Így, hogy végre egyedül volt, szabadjára engedhette aggodalmát. Fel-alá járkált a kicsiny szobában válaszok után kutatva, miközben lelke megtelt rettegéssel, és balsejtelmek gyötörték. Eszébe jutottak a fiatal mágus szavai, az, amit Chaos visszatéréséről mondott, meg arról, hogy az istenek maguk is veszélyben vannak.
Miközben szemeivel a hegység vonulatait kutatta, valami után, ami esetleg rá-vezetheti a megoldásra, hallotta, hogy csizmás lábak közelednek a lépcsőn.
- Egy hírnök - motyogta Ariakan magának, égfelcsillant benne a remény. - Az embereim találtak valamit.
Az illető egy lovag volt, minden valószínűség szerint Ariakan egy lovagja, mivel feketén csillogó

páncélzatot viselt. A lovag arcát nem lehetett látni, a fején lé-vő sisakrostélya ugyanis le volt csukva. -helyét?Hát maga kicsoda, lovag? - érdeklődött Ariakan. - És miért hagyta el az őr-
A lovag nem felelt. Hatalmas ember volt, a sisakjába tűzött fekete toll a menynyezetet súrolta. Vállai szélesek, karjai vaskosak és izmosak voltak. Egy súlyos kard lógott az oldalán, fekete bőrhüvelyét a nyílása mellett öt színes szalag díszítette: egy piros, egy kék, egy zöld, két fehér és egy fekete. A kard markolata egy ötfejű sárkányt formázott. A lovag úgy viselte a fekete köpenyt, mintha az éj-akár szakát borította volna a vállaira. Szemei olyan haloványak és forróak voltak, a csillagok.
Emlékek motoszkáltak Ariakan agyában. Ismerte ezt a lovagot, már találkozott vele, valamikor nagyon régen...
AriakanHadúr remegve térdre rogyott tisztelete jeléül.
- Felséges Úrnőm!
- Állj fel, Hadúr! - mondta egy női hang, olyan mély, mintha az Abyssből érkezett volna. - A végzet órája közeleg. Visszatért Chaos, a Mindenség és a Sem-Ini Atyja. Harag dúl benne. , és kész véget vetni az egész teremtésnek. A puszta létünkért kell harcolnunk
- A lovaglaim és én készen állunk 2 harcraiQb~P~ T T~rxr., _ e. ,v ._ 1i -a
A Sötét Harcos átszelte a kicsiny szobát, és megállt az egyik ablak előtt. Fekete kesztyűs kezének egyetlen, ellentmondást nem tűrő mozdulatával magához intette a seregeinek vezérét. Ariakan sietve odalépett királynője mellé.
- Itt van a vég - mondta Takhisis halkan -, de kezünkben a végső győzelem esélye is. A legvégső győzelemé, Ariakan! - ismételte, miközben fekete kesztyűs keze ökölbe szorult. - Ha legyőzöd Chaost, Ariakan, Krynn egész népe tudni fog-ja, nekem köszönhetik a megmenekülésüket. Örök életükre hálásak lesznek ér-te. Olyan szilárd lesz a hatalmam a világ felett, hogy senki sem tudja majd meg-ingatni.
- Ez igaz, Felség - ismerte el Ariakan -, de hogyan tegyük mindezt?
- Ansalon népe a háború végeztével ott lesz vezető nélkül, az emberek egyedül maradnak a bizonytalanságukkal. Eluralkodik az anarchia, és ez adja majd a kezünkbe az esélyt. Mikor Chaos erőit visszaszorítottuk, nektek, a lovagjaim-nak türelemmel kell lennetek, készen arra, hogy átvegyétek a hatalmat.
- De Felség, hiszen Ansalon nagy része már a kezünkben van - tiltakozott Ariakan, mert az istennő szavaiból úgy vette ki, hogy az ő és a lovagjai szolgála-tát kifogásolja.
- Silvanestit meghódítottátok már? - kérdezte Takhisis. - Na és a törpék birodalma, Thorbardin elesett-e?
- Még nem - komorodott el Ariakan.
- A csapataid még mindig Eszak-Ergothban harcolnak. Lázadás szítja a hangu-
latot Qualinestiben, hogy Taladast és a többi távol eső tájat már ne is említsem.
- Felség, adjon nekünk időt - kérte Ariakan sápadtan, rosszkedvűen.
- Nincs több időm. Chaos erőit fogjuk felhasználni, hagyjuk, hadd végezzék el helyettünk a munkát. Érted már?
- Értem, Felség - felelte Ariakan, és meghajolt. - Mik a parancsai?
- Paladine mindent bevet Chaos ellen, amije csak van. A jó erői teljes vereséget fognak szenvedni, elsöprik őket, soraikat alaposan megtizedelik majd. Ügyelnünk kell, hogy velünk ne történhessen meg hasonló. Egy megfelelő számú lovagot és sárkányt meghagysz tartalékban. Hagyd ki az egyik szárnyat a közelgő ütközetből. Mindezt azonban tartsd titokban.
- Amikor megnyerjük a Főpap Tornyáért folyó küzdelmet, ezek a lovagok még frissek lesznek, készek arra, hogy elfoglalják Ansalon stratégiai szempontból kulcsfontosságú pontjait. De nem lesznek egyedül. Másokat is harcba szólítottam, akik hajlandóak támogatni ügyünket. Sárkányfattyak, ogárok, minotauruszok, goblinok, akik most éppen a jó erőinek szövetségeseként küzdenek. De ha vége lesz ennek, a te seregeidhez fognak csatlakozni, hogy segítsenek a hatalomátvételben.
- Parancsára, Felséges Úrnő - mondta Ariakan. Ismét kitekintett az ablakon a természetellenes sötétségre. - De először is meg kell védenünk a Főpap Tornyát az ellenségtől. Mit tud az ellenfeleinkről, Felség? Mik ezek?
- Árnylidércek. Magából Chaos lényegéből jöttek létre. Alak és forma nélkül valók. Nézz beléjük, és betekintést nyersz a feledésbe. Támadás közben az ellenfél külsejét öltik magukra, és tökéletesen hasonlóvá válnak hozzá. A sötétségről és a kétségbeesésről mesélnek, megfosztván ellenfelüket az akarattól, hogy tovább harcoljanak. Ha hozzáérnek egy halandóhoz, az szertefoszlik és semmivé lesz.

döfött kard szilánkjaira törik, mintha csak üveg volna. Ha valaki hozzájuk ér, keze megbénul,

élettelenné válik, és soha többé nem melegszik fel.
- Csapatait tűzsárkányok kísérik, karmaik lángolnak és mérgező, kénes a leheletük. Hát ilyen ellenfelekkel kell szembenézned, őket kell elpusztítanod. Ariakan vonásai zordak voltak.
- Hogyan lehet ezeket a szörnyeket legyőzni, Felséges Úrnőm?
- Mivel alak és test nélküli lények, Chaos szülöttei, bármilyen kovácsolt fegyver, ami egy isten érintését viseli magán, elpusztítja őket. Lovagjaid kardjait mind megáldottam. Ezek a pengék megölik majd az árnylidérceket. A lovagnak azonban ügyelnie kell, nehogy belenézzen a lidérc szemébe, de ezzel együtt elég közel kell kerülnie hozzá, hogy belemeríthesse a kardját. A démonharcosokkal azonban más a helyzet, a kovácsolt vas ugyan megsemmisíti a varázslatot, de az ütés, amelyik talál, az utolsó ütése lesz. A fegyver tönkremegy, tulajdonosa pedig kard nélkül marad.
- És mi a helyzet a varázslókkal és a papokkal?
- A fényvarázs megakadályozza az árnylidérceket abban, hogy felvegyék ellen-feleik alakját, a tűz alapú varázslatok elpusztítják őket, de a mágusoknak ki kell zárniuk halálos hangjukat az agyukból, vagy ők maguk vesznek oda. Ha bármilyen szent tárgy ér a démonharcoshoz, az visszakerül a semmibe, de maga a tárgy is elvész, mint amit feláldoztak.
Ariakan némán hallgatott gondolataiba merülve, majd bólintott.
- Már kezdem érteni, miért akarja azt Felséged, hogy tartalékoljuk az erőinket. Ez a csata jelentősen legyengít majd minket.
- Mindenkit le fog gyengíteni, Ariakan Hadúr - mondta erre válaszul Takhisis. - És ebben rejlik végső győzelmünk titka. Az én kezemben lesz a legfőbb hatalom. Ég áldjon, lovagom!
A királynő kinyújtotta kesztyűs kezét. Ariakan ismét térdre ereszkedett, hogy átvegye úrnője áldását.
- Halálunkig harcolni fogunk, Felséges Úrnőm! - kiáltotta hevesen.
Őfelsége elhúzta a kezét. Láthatóan nem volt elégedett azzal, amit hadvezére mondott.
- A lelkek már vannak elegen - mondta hidegen. - De nekem élő hívek kellenek. A rendreutasított Ariakan lehajtotta a fejét.
Amikor újra felnézett, a Királynő már eltűnt.
25
Parancsok. qjujkálva
Mit mond? - kérdezte dühösen Steel keserű csalódottságában, minden önfegyelemről megfeledkezve. - Trevalin, ezt nem gondolhatja komolyan!
A szakaszhoz tartozó lovagok egytől egyig parancsnokuk köré gyűltek, és Steel felháborodását visszhangozták.
- Én is annyira örülök neki, mint ti, de ezt a parancsot kaptam - mondta Trevalin. - A sárkánycsapdákban kell elrejtőznünk, távol tartani magunkat a harctól, és ott maradnunk mindaddig, amíg másféle parancsot nem kapunk. És még valami - tette hozzá, szigorú tekintetét embereire szegezte. - Erről egy szót se senkinek. Aki minderről az osztagon kívül beszél, az halál fia.
- Büntetnek minket - mondta egy lovag.
- Mit tettünk, hogy magunkra vontuk urunk haragját? - kérdezte egy másik.
- Titokban lapítunk, megbújunk a sötétben, mint a semmirekellő mocsári törpék!
- Az emberek majd bajtársaink hősiességét fogják zengeni...
- És énekbe foglalják szégyenünket!
- Ebből elég, uraim. A parancsot magától Ariakan Hadúrtól kaptam - mondta zordan Trevalin. - Tervez valamit. A mi feladatunk az, hogy engedelmeskedjünk, nem az, hogy megkérdőjelezzük, amit mond. Ha bármi kifogásuk van, azt javaslom, magához a Hadúrhoz forduljanak vele.
Erre aztán elhallgattak a tiltakozások - legalábbis hangosan nem szólalt fel már senki. A lovagok egymás között szomorú, helytelenítő pillantásokat váltottak, de csöndben maradtak. Azért, hogy a találkozás titokban maradjon, Trevalin az osztag barakkjaiban hívta össze katonáit, távol a fő hadtesttől. Kitekintett az ablakon. A nap végre nyugodni kezdett, és baljóslatúan lesett át a horizont fölött, mintha sajnálná, hogy mennie kell, és lemarad a közelgő csatáról. Az erőd már felkészült a következő támadásra, amit előre jeleztek a sötétség hatalmas foltjai, melyek a hegyoldalon siklottak végig és körbeölelték a vár falait. Szemeket lehetett felfedezni a sötétségben, a démonharcosokét, akik az árnylidércek között meneteltek. De csak a szemeket lehetett látni, mást semmit. Visszataszító, vörös szemeik voltak, és a halál sütött belőlük.
A Látomás segítségével minden lovag osztozott a leírásban, amit Őfelsége az árnylidércekről és a

démonharcosokról adott, valamint arról, hogy hogyan vegyék fel velük a harcot. A Liliom lovagjai sárkányaikat készítették elő a küzdelemre, a Koponya lovagjai Királynőjük áldását adták páncélokra, pajzsokra, és fegyverekre, a Tövis lovagjai komponenseket gyűjtöttek, és varázsigéiket idézték emlékezetükbe. Steel osztaga arra készülődött, hogy otthagyja a többieket, és meglapuljon.
- Ideje indulnunk - mondta végül kelletlenül Trevalin. - Nem kérdezem meg, hogy van-e valakinek kérdése, mert ha van is, úgysem tudnék rá válaszolni. Egytartásra van szükség, egyesével, kettesével menjetek, és különféle utakon közelítsétek meg a célt. Fényeskardú osztagparancsnok majd kijelöli a feladatokat.
A lovagok rosszkedvűen készülődtek, hogy elfoglalják új helyüket „a pincében aggok, nők és gyerekek módjára", mint valamelyikük megjegyezte, persze úgy, hogy Trevalin meg ne hallja.
Steel épp olyan mérges volt, mint a többiek, hogy ki kell hagynia a csatát, de a korábbi kitörése után nem szólt többet. Visszakapta a tisztségét, ismét ő volt emberei osztagparancsnoka, és mint ilyen, feltétlen hűséggel és bizalommal tartozott Trevalinnek. Steel beosztotta a szakaszban lévő lovagokat, minden csoportnak megfelelő eligazítást adva az útvonalukról, végighallgatta a panaszaikat, és megtette amit tudott, hogy lecsillapítsa őket, „titkos küldetésről", meg „meglepetésszerű támadásról" beszélt nekik. Amikor az utolsó szakasz is útra kelt, elindult, hogy Trevalinnál jelentkezzen.
- Nem járt ám messze az igazságtól - kezdte Trevalin halkan, miközben maguk is a sárkánycsapdákhoz tartottak. - Legjobb tudomásom szerint, azért tartanak bennünket tartalékban, mert valami fontos feladatot kell majd teljesítenünk, amit maga a Királynő jelölt ki Ariakannak. Azt hallottam Ariakan egyik testőrétől, hogy Őfelsége a Jégmadár Fészkében találkozott urunkkal, és ott megbeszéltek valamit. A testőre is csak onnan tudja, mivel Ariakan egyedül ment fel oda, és később két ember beszélgetését hallotta - és az egyik egy női hang volt, melyből a pokol mélysége zengett. - Mikor Ariakan lejött sápadt volt, és remegett, mintha villám csapott volna belé. Röviddel ez után adta ki ezeket a parancsokat.
Steel elégedetten elmosolyodott.
- Miért nem mondja ezt el a többieknek is? Biztosan jobban éreznék magukat.
- Azért, mert az a feladatunk, hogy engedelmeskedjünk a parancsoknak, és nem az, hogy jól vagy rosszul érezzük magunkat. És amit most elmondtam, az semmi több, mint pletyka - felelte Trevalin tömören. Majd megenyhült, megrántotta a vállát, és elmosolyodott. - Más szavakkal, én semmi hivatalosat nem mondhatok, de maga elterjesztheti, Fényeskardú.
- A Királynő maga választott ki bennünket - mondta magának Steel örvendezve, miközben átlépett a bronzajtókon, melyek a sárkánycsapdákhoz ve-
zettek.
De nehéz volt büszkének lenni, lelkesnek maradni, még azzal a tudattal is, hogy a kiválasztottak közé tartoznak, hogy őket szemelték ki, amikor a sárkány-csapdák sötétje beborította őket, és a lovagokat belepte az éjszaka, elvágva őket a bajtársaiktól.
Néma csendben álltak vagy ültek, amit csak a harcba szólító trombiták hang-ja tört meg néha, a hang, amire tilos volt válaszolniuk.
Steel fegyelmezte magát, hogy nyugodtan üljön, és várta a parancsokat. Helytelenítve szemlélte azokat a lovagokat, akik idegesen járkáltak fel-alá, megparancsolta nekik, hogy telepedjenek le, és tartalékolják az energiáikat. Az első órát kardja tisztításával és fényesítésével töltötte, amely még az apjáé volt, újra megcsodálta a finom, aprólékos munkát, amihez hasonlót még a Hadúr legkiválóbb fegyverkovácsai sem tudtak készíteni. Ariakan maga is azt tartotta, hogy az egyik legpompásabb penge, amit valaha látott.
A kardot igazából nem kellett megtisztítani - Steel tökéletesen karban tartota fegyvereit - de a finom penge fényesítésével legalább talált valami hasznos
P f .Yt_.
jára gondol, és a történetekre, amiket a bátorságáról meséltek. A gondolatai el-kalandoztak, és az apja előtti időkre ugrottak vissza. Steel kíváncsi lett volna, kik viselték még ezt a kardot büszkén és dicsőségesen. Vajon összegyűlt most a Fényeskardú-klán? Vajon vezéreik Paladine soraiban álltak, készen arra, hogy harcba induljanak? A Fényeskardú-ősök Paladine lobogója alatt harcoltak, élő képviselőjük, Steel pedig Takhisis híve volt. De ő mindebben nem látott nagy különbséget - ugyanazon érem két oldala.
Elképzelte a küzdelmet, ami most az Abyssben dúlhat, a gyülekező isteneket, akik szembeszálltak Chaosszal, élükön Királynője lovagol, hogy rettegett csapatait győzelemre vezesse. A szíve megtelt büszkeséggel, hódolattal, és egy imát suttogott Úrnőjéhez, miközben dolgozott, arra kérve Ofelségét, ajándékozza meg hatalmas bátorságának csak egy töredékével. Szinte irigyelte a halottakat, akiknek

akkora megtiszteltetésben volt részük, hogy a Sötét Felség oldalán harcolhattak.
Az első óra szinte észrevétlenül szállt el, álmodozásai, képzelgései és munkája közepette. A második órát a kőpadkán ülve töltötte, verejtékezve a melegtől, mely még ide, a torony legbelső részébe is utat talált, és a fentről jövő küzdelem hangját hallgatta. A többi lovag is ezt figyelte, és közben azt találgatták, mi történhet odafent. A hangok távoliak voltak, tompán hallatszottak, nem lehetett őket rendesen kivenni, mivel mindent elnyomott a mennydörgés, ami alapjaiban rázta meg az erődöt, valamint a trombiták harsogása, amik a hadigépezetek szíveként dobbantak. Időnként a többi hangot elnyomva, iszonyú, állatias üvöltés rázta meg a levegőt - egy sárkány halálsikolya. Amikor meghallották ezt a szörnyű hangot, a lovagok mind síri csöndbe merültek, és szemüket lesütve a kő-padlót tanulmányozták.
Múlt az idő, és csak nem érkezett hír odafentről. Nem rohant lihegő futár le-felé a lépcsőkön azzal a paranccsal, hogy nyergeljék fel sárkányaikat és emelkedjenek a levegőbe.
Már fél napja tartott az ütközet, amikor hirtelen minden hang elhallgatott. Hátborzongató csend ült a tájra. A kockázók abbahagyták a játékot. A társalgás beindítására történő próbálkozásokkal is felhagytak. Trevalin odament a zárt, elreteszelt bronzajtókhoz, és csak bámult rájuk, arca komor volt és nyúzott. Steel nem bírta tovább. Talpra ugrott, és nyugtalanul járkálni kezdett, lépten nyomon a többiekbe ütközve, akik ugyanígy tettek.
Érezte, amint valami nedves cseppent a homlokára. A kezét a fejéhez emelte, és végighúzta rajta, majd az ujjaira pillantott és hangosan felkiáltott.
- Valaki hozzon egy fáklyát! Gyorsan!
Több fáklya is került, és társai idegesen vették körül.
Trevalin áttört a lovagok gyűrűjén.
- Mi van? Mi történt? Mit jelentsen ez a zűrzavar? Oszolj, de azonnal!...
- Parancsnokhelyettes, ezt nézze meg! - kiáltotta Steel. - Világítsatok ide! Az egyik lovag lejjebb eresztette a fáklyáját. A tűz fényét egy, a padlón egyre nö-
vekvő tócsa tükrözte vissza. A hirtelen keletkező csendben hallani lehetett a las-
sú, folyamatos csöpögést.
Trevalin letérdelt, az ujjait a tócsába mártotta, majd a fényhez emelte őket.
- Vér - suttogta halkan, és felnézett a mennyezetre.
Trevalin lábra állt.
- Felmegyek - jelentette ki, és a lovagok egy része hangos éljenzésben tört ki.
- Azonnal hagylak abba! - parancsolta mérgesen a parancsnokhelyettes. - Szed-
A többiek gyorsan szétoszlottak. Orültek, hogy végre csinálhattak valamit, még akkor is, ha az a valami mindössze a kardjaik felcsatolásában, és a páncélzatuk megigazításában merült ki.
Steel az ajtóig kísérte Trevalint.
_ Amíg nem vagyok itt , maga veszi át a parancsnokságot - utasította a parancsnokhelyettes.
Elhallgatott, de nem indult el, ránézett az ajtóra, majd vissza, úgy tűnt, azon gondolkodik, mondjon-e még valamit.
- Fényeskardú - kezdte végül úgy, hogy a többiek meg ne hallják. - Nem vett észre valami furcsát a Látomással kapcsolatban?
Steel lassan bólintott egyet.
- Reménykedtem benne, hogy tévedek, parancsnokhelyettes - felelte halkan. - Azt hittem, hogy csak velem van így.
- Úgy látszik, nem - sóhajtott fel Trevalin. - Én már nem látom. És maga?
- Én sem, parancsnokhelyettes.
Trevalin megrázta a fejét, és felhúzta a kesztyűit.
- Legfelső parancsokkal szegülök most szembe. Anélkül, hogy a Látomásra támaszkodhatnék... Valami nagyon nincs rendben. Lehet, hogy nekünk kell majd helyrehozni, ha képesek leszünk rá egyáltalán. Várjanak meg, amíg vissza-térek. Nem leszek sokáig távol.
Trevalin leakasztott egy fáklyát, és felemelte a súlyos keresztrudat, ami elreteszelte az ajtót, majd az ajtószárnyak kitárultak, és a parancsnokhelyettes ki-lépett. Steel az ajtó innenső oldalán maradt, szemeivel követte a fényfoltot, amint az végighaladt a folyosón, majd végül eltűnt. Ott maradt, és várt, az ajtó résnyire nyitva előtte, a füleit hegyezte, de semmit sem hallott.
A többi lovag is csatlakozott hozzá, félkör alakban vették körül. Ők is csendben voltak, a páncélok halk zörgésén, és fojtott sustorgási kívül nem lehetett mást hallani.
És ekkor hirtelen a fény újra felcsillant a folyosó végén. Ingott, mintha az, aki a fáklyát tartotta a kezében bizonytalan, gyenge lett volna. Csizmás léptek hallatszottak, tétovák, csoszogva közeledtek

feléjük. Trevalin vált láthatóvá, amint a falnak támaszkodva lassan halad előre a folyosón, miközben a földet bámulja merőn.
Steel kinyitotta az ajtó szárnyait. Amikor Trevalin odaért, megállt és ránézett embereire. Tekintete üveges volt, semmibe révedő, mintha fogalma sem volna arról, hogy kik is ők, és hogyan kerültek ide. A parancsnok arca hamuszürke volt a fáklya erős fényében, melyet váratlanul
a földre ejtett. A fáklya ott füstölt és sistergett tovább. Senki sem nyúlt utána, hogyfelvegye.
- Parancsnokhelyettes - szólította meg Steel. - Mi az? Mi történt?
- Semmi - felelte Trevalin alig hallhatóan. - Mind... mind meghaltak... Senki sem szólalt meg, bár hallatszott, hogy valaki fojtva levegőt vett. Trevalin lehunyta a szemeit, mintha fájdalmat érezne. Szempillái tövében
könnyek jelentek meg.
- A Hadúr... halott - motyogta csaknem sírva. Kinyitotta. vöröslő szemeit és körbetekintettlig . .-..Meghaltak! Hát nem értitek? Mind meghaltak! Mind... egy szá-... meghaltak
Elesett. A térdei összecsuklottak, és ő lecsúszott a fal mentén. Steel a karjaiba fogta a parancsnokát
- Uram... maga megsebesült! Hol? Segítsetek levenni a páncélfát.
- Felesleges - mondta. - Az... - fuldokolni kezdett, majd nyelt egyet. - Az ütés... hátulról ért... nem is láttam... nem is tudtam volna hárítani... nem volt becsületes...
- Uram... ellenség van odakint? Hányan lehetnek?
Travalin megrázta a fejét. Levegő után kapott, és felelni próbált, de csak vér és nyál bugyogott elő a szájából. Nekidőlt a falnak. A kéz, mely eddig Steel csuk-lóját szorongatta, elernyedt.
A lovag még egy percig fogta parancsnoka kezét, majd gyengéden és tisztelet-teljesen a halott férfi mellkasára fektette.
- Takhisis kísérje a túlvilágon, uram - mondta halkan Steel.
Ekkor vette észre a hatalmas vágást, mely úgy szakította át a páncélt, mintha pergamenből készült volna, az elszenesedett vérző bőrt, a csúnya mély sebet az oldalán.
- Ez karmok műve - suttogta egy lovag fájó döbbenettel a hangjában.
- Ha valóban így van, lángoló karmok ejtették - vélte Steel, és lassan talpra állt. Kinézett az ajtón. - Kíváncsi vagyok, hogy hangzottak a parancsok.
- Most már nem számít - jegyezte meg az egyik lovag. - Önnek mik a parancsai, Uram?
Ekkor tudatosult Steelben, hogy ezentúl ő a parancsnok. És nem csak az osztagban, hanem - ha Trevalin igazat mondott - az egész Főpap Tornyának ő volt a parancsnoka. Steel elhessegette magától ezt az ijesztő gondolatot. Trevalin biztosan tévedett. Borzalmas sebeket ejtettek rajta. Biztos, hogy nem veszhettek oda mind!
Steel döntött.
- Ti ketten helyezzétek a parancsnokhelyettesünket örök nyugalomra idelent. Testére fektessétek rá a pajzsát. A többiek húzzák elő a fegyvereiket, és jöjjenek utánam. Ha az erőd elesett, az ellenség valószínűleg nem tudja, hogy idelent vagyunk. Lehet, hogy sikerül meglepnünk őket. Szóval nincs világítás, és csendben mozogjatok.
Steel megmártotta ujjait Trevalin vérében, és szétkente a fekete csuklóvédőn, amit a karján viselt, mint ahogy más a szíve hölgyének szerelmi zálogul adott szalagját viselné. Kihúzta a kardját - az apja kardját - és kisétált a sárkánycsap-dák ajtaján.
A sötét lovagok tisztelegtek a halott előtt, majd egymás után követték.26
(Ef [ovafJ Fiit˘
teel lassan, óvatosan lopakodott előre a torony folyosóin. Az orra hegyé-
ig sem látott. Nem számított rá, hogy ilyen áthatolhatatlan lesz a sötét-
ség. Vissza is küldte néhány emberét fáklyákért. Még ha megmutatják magukat a leselkedő ellenségnek, az is jobb, mint a sötétben bukdácsolni.
A nap lenyugodott, és beköszöntött az éjszaka. De hol voltak a ragyogó csillagok? És a három hold, hogy megvilágítsák előttük az útjukat? Miközben emberei visszatértére várt, Steel a fal mentén tapogatózva felfedezett egy ablakot, és kinézett az éjszakába. Szemével az égboltot pásztázta, és azt gondolta, biztosan vége szakadt az aszálynak és felhők takarják el a csillagokat.
Villám csapott le az égből, és így egy pillanatig láthatóvá vált a tiszta, felhőtlen, csupasz égbolt.
A holdak, a csillagok sehol. Steel addig meresztgette a szemét a sötét - végtelenül sötét - égboltra, amíg már fájt. Egyetlen aprócska fénysugár után kutatott, de egyet sem sikerült felfedeznie.
Visszahúzta hát fejét a nyílásból, nem hagyva magának időt arra, hogy elgondolkodhasson, vajon mit is jelenthet ez az ijesztő jelenség. Az emberei fáklyákkal tértek vissza, majd felzárkózva hozzá követték urukat. Ő pedig vezette őket, meg sem állva, és s;igorúan rájuk parancsolt, hogy előre

figyeljenek, ha valamelyikük esetleg ablak közelébe tévedt. Idővel úgyis megtudják az igazságot, de remélhetőleg csak az után, hogy ő már pontosan tud-ja, mi az, amivel szembe kell nézniük.
Ahogy előre haladtak a folyosókon, szörnyű harc nyomait fedezték fel. A fa-lak helyenként megperzselődtek, elszenesedtek, és néhol átlyuggatták őket. Leomlott kőtörmelék torlaszolta el a folyosókat, és akadályozta az előrejutást. Es aztán felfedezték az első holttesteket is, néhány a felismerhetetlenségig összszeégett, a fém páncélzat összeolvadt a hússal, a perzselő forróságban. De a legszörnyűbbek mégis az üres páncélok halmai, a szürke köpenyek szánalmas kupacaipadlón, mellettük szétszórva varázskellékek, a Sötétség Királynőjének jelképével díszített fekete köpenyek voltak, melyek most gyűrötten hevertek a kő-
.
Steel útközben időnként megálljt parancsolt embereinek, ilyenkor néma csöndben várakoztak, és füleltek - parancsszavak hangjait várták, vagy győzedelmes kiáltásokat, kárörvendő kacajt, foglyok sikoltását, bebörtönzöttek dacos káromkodásait.
De semmit sem hallottak, csak a forró szél sóhajait, amint ki-be jár a romhalmaz falain, amely valaha a leghatalmasabb erőd, Ansalon erődje volt. bukA lovagok folytatták. útjukat, még mindig fegyelmezetten, bár elkeseredett 'arcukról - mely sápadtnak tűnt a fáklyafényben - lerítt a sok borzalom, amit ma-
Kiléptek láttak
Kiléptek a központi udvarra. Egy vörös sárkány hatalmas teste szinte teljesen bPt:a.~..
rító hosszú vágásnyomokon, meghajlított, szétroncsolt szárnyán, tépett sebein csillant meg. A sárkánnyal láthatólag számtalan seb végzett, vére síkossá és nedvessé tette a kövezetet.
- Oszoljatok szét! - parancsolta halkan Steel. Lassan elborzadva kezdett rá-ébredni, hogy embereinek nincs mitől tartaniuk, de ugyanakkor esélyük sincs. - Ha van túlélő, kerítsétek elő. Itt kérek jelentést.
A lovagok különváltak, és kettes, hármas csoportokban indultak el, fegyvereikkel a kezükben.
Steel a a kezében lévő fáklyát a falon lévő tartóba helyezte, majd megkerül-te a sárkány fejét. Még a kapualjból, ahol korábban állt, egy emberi testet látott arra.
Ariakan Hadúr a sárkány közelében feküdt. A sárkány lovasa lehetett az utol-só, a kétségbeesett küzdelemben, amíg az a földre nem zuhant, és Ariakan a saját lábán volt kénytelen folytatni a harcot. Kihűlt kezével még mindig a kardja markolatát szorongatta, a kard pengéje törött volt, mégis csupa vér, mintha akkor sem adta volna fel a küzdelmet, amikor már a fegyvere is cserben hagyta. Ellenfeleinek teste - bárkik is ölték meg - sehol sem voltak láthatók. Steel csak olajos, elszenesedett nyomokat talált, és hirtelen démonharcosok képe villant át az agyán, amint a kovácsolt acél beléjük szánt, és a lények lángra lobbannak.
Steel letérdelt hűbérurának teste mellé, a férfi mellé, aki rátalált és lovagot nevelt belőle. Mint egy lángoló rönk visszfényében, tisztán látta, amint Ariakan el-látogatott egy tizenhét éves kisfiú otthonába, és átható sötét szemeivel felmérte azt a fiúcskát.
„Kemény munkát, kegyetlen erőfeszítést, szigorú életmódot ajánlok fel neked. Kevés nyugalomban lesz részed, és semmi kényelemben. Nem fogsz személyes vagyonra sem szert tenni. A legtöbb, amit mindezekért cserébe remélhetsz, a harcostársaidtól kiérdemelt tisztelet. Le kell mondanod a család és a barátok szeretetéről. Helyettük csatában, talán dicsőségben és megtisztelésben lesz részed. Elfogadod ezeket a feltételeket, ifjú Steel?”
- Elfogadom, uram - mondta most Steel, ahogy akkoriban megfogadta.
Nehéz lett volna megmondani, a sok seb közül melyik okozta Ariakan halálát. Arca eltorzult, de nem a fájdalomtól, hanem az elszántságtól. Hősiesen küzdött utolsó csepp véréig. Kardja acélja elpattant ugyan, de Ariakan bátorsága töret-len volt. Steel úgy érezte, rájött miért pusztult el a Látomás. Elveszett azzal az emberrel együtt, aki életre hívta.
- Vedd magadhoz a lelkét, Felség! - imádkozott Steel, fojtogató könnyekkel küszködve lezárta a holttest semmibe révedő szemeit, és a kicsavart végtagokat nyugodt, pihenésre emlékeztető pózba igyekezett rendezni. Megtalálta a törött penge darabjait, és Ariakan mellkasára fektette őket.
Steel lassan felegyenesedett.
- Mostantól, uram, Őfelsége oldalán fog harcolni. Becsülettel fog küzdeni. Készítse elő az utat számunkra.
Miközben lehajtott fejjel egyedül állt az erőd udvarán, Steel azon töprengett, mit tegyenek. Az ellenség győzedelmeskedett. A Főpap Tornya elesett. De ezt az ellenséget nem érdekelte a megszállás, a hódítás, az erődök, földek, városok, kincsek, foglyok szerzése. Ez az ellenség egyetlen célt tartott maga előtt: a mészárlást. A legerősebb erődöt elfoglalták, védőit - Krynn leghatalmasabb seregét - az utolsó szálig legyilkolták. Miután legfőbb célját véghezvitte, az ellenség foly-

- Csak mi maradtunk - mondta magának Steel, egészen megbénította a gondolat. - Mit tegyünk? A Látomás szétoszlott ugyan, biztosan újjá lehet éleszteni! - felnézett a csupasz égboltra, és széttárta a karjait. - Sötét Felség! Mondd, mit tegyünk? Kérlek, vezess utamon!
Léptek, csizmát viselő könnyed lábak léptei közeledtek sebesen felé. Steelnek hevesebben kezdett dobogni a szíve, felemelte a kardját.
- Ki jár ott? - kiáltotta.
Egy nőt pillantott meg, egy lovagot, kék páncélzatban. A nő rövidre nyírt haja sötét színű és göndör volt. Rámosolygott Steelre, amolyan félmosoly volt, mégis elbűvölő.
Steel leeresztette a kardját. Tudta, hogy kétségkívül ez Királynője válasza. Most majd utasításokat kap.
Kittara odasétált hozzá, és megállt a fia előtt. Meg-pillantotta a vért a páncélján, és elkomorult.
- Ugye nem sebesültél meg, Steel?
- A vér a parancsnokom vére, aki életét áldozta a Torony védelméért. - Steel érezte, hogy a szégyentől elvörösödik. - Én nem vettem részt a harcban, anyám. Az én osztagom azt a parancsot kapta, hogy maradjon elrejtőzve.
- Ezzel mind tisztában vagyok - szakította félbe Kitiara és kezével elhesseget-te a felesleges szavakat. - Én adtam ki a parancsokat.
Steel döbbenten bámult rá.
- Te? Te parancsoltad, hogy bújjak el a csata elől? A becsületem...
- A pokolba ezzel az idétlenséggel! - fortyant fel Kitiara. - Mikor a becsület-ről fecsegsz teljesen olyan vagy, mint az a maradi, tökfilkó apád. Hallgass ide, Steel, nincs sok időnk.
Kitiara közelebb húzódott hozzá. Hideg áramlott belőle, és beleszivárgott a lovag testébe, megfagyasztva benne a vért, fájdalmassá téve a légzést. A szavak nem a fülén keresztül jutottak az agyáig, hanem egyenesen a szívén át.
- A csatát elvesztettük. A háborút is. Chaos erői túl hatalmasak. Királynőnk minél hamarabb keresztül akarja vinni a szökést, amíg még van rá ideje. Távoz-ni készül, és a leghűségesebb követőit magával viszi. Az én közvetítésemmel, te is az egyike vagy a kiválasztottaknak. Gyere hát velem!
- Menjek veled? - Steel zavarodottan nézett rá. - Menjek veled, de hová?
- Egy másik világba, fiam! - suttogta Kittara áhítozva. - Egy új világba, melyet uralni lehet, mely meghódításra vár! És te is része leszel a győzedelmes csapatunknak. És együtt leszünk, te meg én.
Steel kétkedően, nyugtalanul kérdezte.
- Azt mondod elvesztettük a háborút?
- Hát meg kell ismételnem? Ne késlekedj! Gyere gyorsan!
- Az én királynőm nem futamodna meg - ellenkezett Steel, és elhúzódott anyjától. -Őfelsége nem hagyná sorsukra, nem árulná el azokat, akik a nevében harcoltak, akik érte haltak meg.
- Érte haltak meg? - Kittara felkacagott. - Hát persze, hogy érte haltak meg! Megtisztelő volt a számukra, hogy érte halhattak meg. De ő nem tartozik ezért ne-kik! A világnak sem tartozik semmivel. Hadd pusztuljon csak el! Lesznek mások. Uj világok! Mennyi csodát fogsz látni! És mi megragadjuk majd ezeket a csodákat és kincseket és magunkévá tesszük! Először azonban le kell venned azt a ne-vetséges kis elijátékszert, amit a nyakad körül viselsz. Szabadulj meg tőle!
Steel elnézett anyla mellett, villantása Ariakan Hadúr holttestére és a mel-
be, aki bár halálos sebtől vérzett, mégis visszafordult, hogy visszavigye Steelnek a híreket.
A fáklya fénye Steel szemében táncolt. Nekidőlt a falnak, nehezen lélegzett. Hirtelen úgy érezte, hogy megmozdult a fal. Minden, ami valóságosnak és szilárdnak tűnt, egyszerre csak elkezdett kicsúszni a lábai alól.
Elhagyták, elárulták, semmije sem maradt. A céljai megsemmisültek, a Látomás eloszlott, és nem azért, mert Ariakan már nem tartotta életben, hanem azért, mert megszűnt létezni. A csillagok leszakadtak az égről és egytől egyig rá zuhantak.
- Gyorsan, Steel! - Kitiara hangja most már élesen csengett. - Miért tétovázol? Szedd le azt az ékszert!
- Nem, anyám - mondta halkan Steel. - Nem tartok veled.
- Micsoda? Ne légy ostoba!
- Miért ne, anyám? - kérdezte Steel hangjában keserűséggel. -Úgy tűnik mindig is ostoba voltam. Minden, amiben eddig hittem, hazugság volt.
Kitiara mereven bámulta. Szemei olyan sötétek voltak, mint az üres égbolt.
- Úgy tűnik, tévedtem. Azt hittem egy igazi harcos vére csörgedezik benned. A küzdelem! A diadal! A hatalom! Ez létezik csupán. Ez minden! Tégy úgy, mint apád, és úgy is fogsz meghalni, mint ő - egyedül, magadra hagyatva dobod majd el az életed valami haszontalan ügyért. Ezt nem tudod

megnyerni, Steel - sziszegte a nevét Kitiara. - Nem lehet megnyerni!
- Igazad van, anyám - felelte higgadtan Steel. - Már veszítettem is. Elvesztettem az istenemet, az uramat, az álmomat. Mindent elveszítettem - kezével az ék-szer után nyúlt, amit a nyakában viselt fekete páncélja alatt -, kivéve azt, ami bennem van.
- Ami benned van, tőlem ered!
Kitiara haragja vasökölként csapott az arcába. Elfordította a fejét és a tekintetét. Az asszony hangulata hirtelen változáson ment át, haragja lecsillapodott, hangja lágy és kedves lett.
- Megfáradtál a harcban, Steel. Gyászolod, amiket elveszítettél. Hibáztam, hogy most akartalak rákényszeríteni erre a válaszra. Van időd fiam. Gondolkozz el az ajánlatomon. Egy új világ. Egy új élet...
A vaskesztyűs kéz hirtelen gyengéddé változott. Puha melegség - mint a fekete bársony érintése - borította el... aztán eloszlott.
Lehunyta a szemét, és nekidőlt a kőfalnak, mely most biztos és szilárd támaszként állt ott. Fáradt volt, de kimerültsége mélyebbről jött, mint a harc utáni elcsigázottság. Hiszen meg sem lendítette a kardját. Mégis megsebesült. Úgy érezte magát, mint akit összevertek és megrugdostak, majd otthagytak egy sötét mellékutcában. Otthagyták meghalni.
Miért tenné?
Új világok. Csodák... Hódítások... Dicsőség...
Miért ne? Ki az ördög tartana vissza? Anyámnak igaza van. Ennek a világ-nak vége. Semmit sem adhat már nekem.
Az űr, melyet Steel a belsejében érzett olyan volt, mintha egy sárkány gyilkos karmainak nyomát hagyta volna benne. Királynőjének árulása kitépte a lelkét, kiszívta a maradék erejét, csak ócska földi porhüvelyét hagyta hátra.
Miért ne töltsem ki ezt az űrt háborúval, a mámorító érzéssel, ahogyfelszökik a vérben az adrenalin csata közben, a győzelem eksztázisával, a zsákmrrnuhan dúskálás élvezetével? Soha nem harcolok többé istenekért. Csakis
Keze rákulcsolódott a medálra.
Anyád hazudik... jött egy hang, egy másik hang, belülről vagy kívülről, lényeg-
telen volt.
Steel csukva tartotta a szemét.
- Ne is próbálj megállítani, apám! Vége. A háború befejeződött, és elveszítettük.
Kitiara hazudott. A háborúnak még nincs vége, legalábbis néhányunk számára nem. Paladine és a többi isten küzdenek Chaos ellen. A varázsgyermekek, Lunitari, Solitari, Nuitari még mindig folytatják a harcot. Sargonnas megfogadta, hogy az utolsó csepp véréig fog harcolni. Chemosh feltámasztotta a halottakat, és az élükre állva vezeti őket a csatában. Krynnen mindenütt emberek harcolnak a győzelem minden reménye nélkül. És nem beszélnek arról, hogy itthagyják, elhagyják ezt a világot.
- És mire mennek vele, apám? - kérdezte Steel. Gondolatai ismét visszatértek Ariakan holttestére, ami az elpusztult sárkány mellett nyugodott. - Ki jutalmazza meg őket érte? Ki énekel majd róluk hősi krónikákat?
Te, Steel, válaszolta az apja. Te fogsz tisztelettel gondolni rájuk hosszú életed minden egyes napján.
Steel nem felelt. Szorosan markolta a nyakában függő ékszert, de hogy szükségből, vagy undorból teszi-e, ezt nem tudta eldönteni.
- Szerinted mit kéne tennem, apám? - Követelte kétségbeesetten, megvetéssel a hangjában. - Chaost sohasem lehet elpusztítani.
De meghátrálásra kényszeríteni igen. Chaos hasadást okozott a világunkban. Ezen a hasadékon keresztül tört át erőivel: árnylidérceket, tűzsárkányokat, démonharcosokat küldött ide. De az a repedés sebezhetővé tette őt ma-gát is. Lyukat ejtett a páncélzatán. Arra kénysz rítt, hogy leereszkedjen erre a létsíkra. Paladine és Gilean is hisz abban, hogy itt megfoghatjuk, ezen a síkon, és vereséget mérhetünk rá itt, és kénytelen lesz felhagyni a harccal, le-zárni a hasadékot, nehogy az végül őt is elnyelje.
- Es hogyan harcoljak ellene? Milyen eszközökkel?
A lovagok egy csapatának a híres sárkánydárdákkal felfegyverkezve kell leszállniuk az Abyss mélyére, és szembeszállniuk Chaosszal és légtóival. Úgy kell nekivágniuk, hogy tudják, nem térhetnek vissza. Azzal is tisztában kell lenniük, hogy haláluk nagy valószínűséggel hiábavaló lesz, és senki sem marad majd, hogy megénekelje cselekedeteiket.
Steel csak állt tétován, bizonytalanul, belül önmagával vívta harcát, azt a harcot, mi születésétől dúlt szüntelenül. Állt a fáklya fényében a csillagtalan égbolt alatt, feje lehajtva, ahogy összecsaptak

belsejében a hadviselő felek, és mindkét
fél sebeitől ő vérzett, miközben lelke feldúlt csatatérré változott.
- Uram, Fényeskardú, jól van?
Steel felemelte a fejét, és kirobbant belőle a düh. Kimerült a küzdelemtől, fáj-
tak a rajta ejtett sebek. És mérges volt, felmérgesítette a helyzet, amibe bele-kényszerült.
- Hagyj békén! - kiáltotta,
- Igen, uram - a lovag ijedten hátrált egy lépést. - Sajnálom, uram. Csak jelenteni akartam
- Ne! Várj... Steel pislogott egyet és széjjelnézett. Egy pillanatig fogalma sem volt róla, hol
Felsóhajtott. Ráébredt, hogy a nyakában függő medált szorongatja görcsösen, mintha az élete függne tőle.
Szétnyitotta a markát, és elengedte a csillagékszert, majd visszacsúsztatta a mellvértje alá. Letörölte arcáról a verejtéket. A forróság tikkasztóbb volt most éjszaka, mint napközben. A meleg hatására és a kimerültsége miatt valószínű_ leg elaludhatott álltában.
- Sajnálom. Azt hiszem elbóbiskoltam. Felriasztottál - Steel erőnek erejével kényszerítette magát, hogy odafigyeljen. - Hadd halljam azt a jelentést!
- Az ellenségnek semmi nyoma, uram. Egyáltalán senkit sem találtunk - senkit, aki még életben lenne. Nincsenek túlélők. A sebesültek... - a férfi nagyot nyelt. - A sebesülteket lemészárolták az ágyaikban... Esélyük sem volt...
Steel belekezdett, hogy lelküket Takhisisnek ajánlja, aztán elharapta a szavakat.
- Még valami? - kérdezte.
- Jó híreim is vannak, uram. Találtunk, egy pár kék sárkányt, akik még mindig életben vannak. Ők is, akárcsak mi, azt a parancsot kapták, hogy ne vegye-nek részt a csatában. Pár ezüst sárkány is csatlakozott hozzájuk. Úgy tűnik, későn érkeztek. Az Ezüst Sárkány Hegyénél voltak, Huma sírját őrizték, amikor azt a parancsot kapták, hogy jöjjenek a Főpap Tornyába.
- Parancsot? Ki adta nekik ezt a parancsot?
A lovag egyenesen Steel szemébe nézett.
- Azt állítják, maga Huma utasította őket.
Steel megrázta a fejét.
- Van még valami?
- Minden fegyverünk összetört, tönkrement, egy kivétellel. Találtunk egy ha-lom dárdát. Sárkánydárdák, legalábbis azoknak tűnnek. Itt állnak szépen a fal-nak döntve a lépcső aljánál.
- Sárkánydárdák - Steel hitetlenkedve bámult a férfira. - Biztos vagy benne?
- Hát, uram, nem tudom. Még egyikünk sem látott ilyet. De illik rájuk a le-írás, amit kaptunk.
- Hol vannak? - kérdezte Steel, és érezte, hogy a forróság ellenére kirázza a hideg. - Mutasd!
- Igenis, uram! Erre!
A lovag a folyosókon keresztül Paladine Termének bejáratához vezette parancsnokát. Alulról ezüstösen tündöklő fény áradt.
- A fényre figyeltünk fel, uram. Azt gondoltuk, talán van odalent valaki. De csak a dárdákat találtuk.
Steel megindult a lépcsőn. Jól emlékezett arra az alkalomra, amikor Caramon Majere és a félelf Tanis társaságában ugyanezeken a lépcsőkön igyekezett lefelé, hogy tiszteletét tegye apja sírjánál.
A szakaszába tartozó összes lovag, most itt gyűlt össze, a ravatalok között, a poros kis teremben. A kamra furcsamód üresnek hatott, bár a tetemeket láthatóan nem bántották. Talán a már régen meghaltak lelkei is itthagyták testüket, és csatlakoztak a küzdőkhöz. A fáklyák fényében ezüstösen csillogó dárdák szépen, rendezetten sorakoztak a fal mentén. A fekete lovagok nem merészkedtek a közelükbe, tisztes távolságból gyanakodva, bizonytalanul szemlélték a fegyvereket, és egymás között halk szavakat váltottak.
P7Pk lennének a híres sárkánydárdák, melyeket az Ezüstkarúgével legyőzték a Sötétség Királynőjét? Ha így lenne, hogyan kerültek egyáltalán ebbe a sírkamrába, és miért? Takhisís egyetlen híve sem érintheti meg ezeket a fegyvereket, melyek Paladine áldását viselik, az ő szolgálatába vannak ajánlva.
Steel odasétált a dárdákhoz, hogy közelebbről is megvizsgálja őket. Tanulmányozta ezeknek a fegyvereknek a leírását, csakúgy mint az összes csatát, amely-ben szerepet játszottak. Ha valóban a híres sárkánydárdák voltak - és úgy tűnt, mintha azok lennének -, akkor a gyalogosdárdák típusába tartoztak, tehát rövidebbek és könnyebbek voltak, mint a sárkányok nyergéhez erősített dárdák. Steel odalépett az egyik fegyverhez, megcsodálta a valóban mesteri munkát, majd lehajolt, hogy még alaposabban szemügyre vegye. Mindegyik dárda közel nyolc láb hosszú lehetett, a feje és nyele is ezüstből készült - valószínűleg abból a mágikus ezüstből, amely az Ezüst Sárkány Hegyéből

származik. A legenda szerint csak az tud ilyen fegyvert kovácsolni, akinek birtokában van Ergoth Ezüst-karja, és a híres törpevarázstárgy, Kharas Kalapácsa. A dárda végét borotvaéles-re fenték, élét horgok csipkézték. A súlyeloszlásuk is kitűnőnek látszott. Steel kinyújtotta a karját az egyik fegyver után.
Az érintés megrázta, mintha villám sújtott volna át a karján, megbénította azt az ujjai hegyétől egészen a válláig, és a testén sistergő tűzpatakok formájában futott keresztül. Pár másodpercig döbbenten állt, mozgásra képtelenül. Megragadta a bénult karját, és hátratántorodott, miközben megpróbált életet dörzsölni belé.
- Nagyon vicces volt, apám! - morogta Steel. - Az istened biztosan kitűnően szórakozik. Megtagadlak benneteket, mindegyikőtöket - megkísérelte felemelni a karját, hogy megragadja a nyakláncot, és letépje a nyakáról, de a karja görcs-be rándult, és nem engedelmeskedett az akaratának.
- Használjuk a dárdákat, ugye? Menjünk Chaos elébe, és győzzük le? De hogyan, ha ezek az átkozott vasdarabok teljesen ha*znavehetetlenek?...
- Számunkra nem azok!
Steel félbehagyta a szónoklatát.
Solamnia lovagjainak egy kicsiny csapata állt a lépcsőkön. Soványak, rongyosak voltak, hátukon ostorcsapások nyomaival.
- A foglyok! - a lovagok közül sokan kardot rántottak. - Megszöktek!
- Tegyétek el a fegyvereket! - parancsolta Steel. - Nem azért jöttek, hogy meg-küzdjenek velünk. Legalábbis nem hinném.
Az imént megszólaló lovagban Steel felismerte azt a fiatalembert, akit az ő hibája miatt korbácsoltak meg, amikor együtt raboskodtak.
- Ililajdonképpen. mit keresnek itt, Tiszteletreméltó Lovag? - kérdezte Steel. - Nem tudtuk, hogy kiszabadultak a celláikból. Már régen úton lehetnének Pa-lanthas felé
- Oda tartottunk - mondta a fiatal lovag szomorkás mosollyal. Leereszkedett a lépcsőn, és megállt Steel előtt. - A börtöneinkben voltunk, amikor megkezdődött a támadás. Az őreink otthagytak bennünket, és csatlakoztak a védőkhöz. Fogalmunk sem volt róla. hogy mi is történik. Látni nem láttunk ugyan semmit, de mindent hallottunk, olyan borzalmas hangokat, hogy csaknem beleőrültünk. Azt hit-
I k, hogy a celláinkban fognak majd minket lemészárolni, de az ellenség nem jött le a pincebörtönbe, nem talált ránk. Valami belecsapott a toronyba, és az az alapjaiban rendült meg. A falak megrepedtek. Kövek hullottak innen-onnan. Azt hittük, betemet minket a kőzuhatag. De idővel abbamaradt a rengés. Még mindig
életben volt,,.-.0 ~x~ •;:~.t, 1 .] .L ' --- -_---' ' ' - -t
- Előjöttünk. Már készültünk kisurranni a Lovagbástya egyik oldalbejáratán, amikor meghallottuk az ön hangját - mondta a lovag jelezve, hogy ezzel Steelre utal -, amint valakinek éppen arról beszél, hogy a háborút még nem vesztettük el, és azt tervezi, hogy egy csapatnyi hős élén leereszkedik az Abyssbe.
A fiatal lovag megragadta az ezüstfényű dárdák egyikét, és felemelte. Könnye.. dén tartotta a kezében. Valóban - Steel jól sejtette - kiváló volt a súlyelosztása.
A sötét lovagok felmordultak, és közelebb húzódtak a Solamniaihoz, készen arra, hogy ha kell, ledöfjék.
A lovag azonban tudomást sem vett róluk. Leeresztette maga előtt a dárdát, és hegyével lefelé, a kőpadlóra állította.
- Kevés emberben tisztelhetünk ekkora bátorságot, és ennyi becsületet. Ha el-fogadja a szolgálatunkat, Fényeskardú Steel, az ön oldalán fogunk harcolni. Steel csodálkozva bámult rájuk.
- Megszökhettek, és hazatérhettek volna otthonaikba. Miért jöttek mégis vissza?
Az ifjú lovag komoran bólintott.
- Hallottuk azt is, amit a krónikásénekekről mondott. Igaza volt. Lehet, hogy a mi cselekedeteinket senki sem fogja megénekelni. De legalább nem azzal fog eltelni az életünk hátralevő része, hogy mások sikereiről, hősiességéről dalolunk.
- Ha vállalkozunk erre az útra, az életbenmaradásnak még a reményéről is le kell mondanunk. Még az isteneinktől sem várhatjuk el, hogy velünk tartsanak - tette hozzá Steel keserű mosollyal. - Egyedül harcolunk.
- Tisztában vagyunk vele, uram - mondta Solamnia ifjú lovagja. - Tudjuk, hogy mire vállalkozunk, és készek vagyunk önnel tartani. Csak azt kérjük, adják vissza a páncélzatunkat és a

kardjainkat.
Bolond vagy fiam! hallotta Steel az anyja hangját. Azért kellenek nekik a fegyvereik, hogy ellened fordíthassák őket!
Ók legyenek a példaképeid, fiam! hallotta most az apja hangját. Ezek a fér-fiak büszkén indulnak harcba, mert úgy érzik, így cselekednek helyesen.
Steel hátranyúlt és kikapcsolta a csatot, ami csillagékszert tartotta. A lánc a markába hullott. Ujjai rákulcsolódtak, és egy pillanatig szorosan markolta, majd egy nyugodt, higgadt mozdulattal apja ravatalára fektette.
Az ellenségeskedő hangok elhallgattak. A sír néma volt. A lovagok csendben álltak és Steel döntését várták. Ő pedig előhúzta apja kardját, amely csak akkor törik majd ketté, ha már Steel is feladja.
- A saját cselekedeteinket fogjuk megénekelni!
27 "(z[késEü[és
T akhisis lovagjai nem szavakkal vagy énekkel adták meg a végtisztességet ~,halottjaiknak. Csak arra jutott idejük, hogy tisztességesen elföldeljék,
vagy elégessék a tetemeket. Túl sokan voltak. Ez zavart is néhány lovagot, keselyűkről, sakálokról beszéltek és egyéb még szörnyűbb lényeket emlegettek, akik a testek húsát marcangolják, és meggyalázzák azokat.
A sötét harcosok körbeállták elesett uruk holttestét, éppen azon tanakodtak, hogy sürgősen tenni kéne valamit halottaik érdekében, amikor hirtelen észrevették, hogy egy nő is áll közöttük.
Hangtalanul lépett közéjük, senki sem látta honnan jött. Gyönyörű volt, szemei sápadtak, mint a kék vízen tündöklő holdfény sugarai. Bár külsőre egy szirénnek tűnhetett, a belsejében félelmetes erő lakozott. Páncélzatán, mely mint-ha halpikkelyekből készült volna, vízcseppek csillogtak. Sötét haját tengeri csillagok és kagylók fogták össze. A lovagok felismerték, és meghajoltak előtte.
Zeboim volt az, a tenger istennője, Ariakan édesanyja.
Letérdelt halott fia teste mellé, és hosszasan nézte. Két könnycsepp gördült végig az arcán, akár két gyöngyszem, és páncéljára hullottak. Az istennő végig-futtatta szemeit a fáklyákkal megvilágított tor}yon, melynek falain árnyékok táncoltak, az üres folyosókon, a néma termeken. Végül aztán a lovagokra pillantott.
- Senki sem fogja háborgatni a halottaitokat - jelentette ki az istennő. - Nézzetek körbe! Füleljetek! Ma éjjel nem keringenek madarak a levegőben. Vadállatok sem indulnak éjszakai portyára. Még a legyek sem zümmögnek. Minden élőlény a legkisebb rovartól kezdve a leghatalmasabb sárkányig tudja, hogy a csata ma éjjel dől el. Mindenki várja a véget - ahogy mi is.
Steel hangtalanul jelzett embereinek. Magára hagyták az istennőt halottjával.
Solamnia lovagjai magukra öltötték a vértet, amitől megfosztották őket, amikor foglyul estek. Felcsatolták kardjaikat, és fejükre helyezték sisakjaikat. A sárkánydárdákkal a kezükben Solamnia lovagjai felpattantak az ezüst sárkányok hátára, akik későn érkeztek meg a Főpap Tornyához.
A kék sárkányok lovasai a sötét lovagok közül kerültek ki, a sárkányok a korábbi ütközet ideje alatt tartalékban maradtak.
Steel csalódottan látta, hogy Flare nincs közöttük. Társainak fogalma sem volt róla, hová tűnhetett. Felbőszült, amikor meghallotta a parancsot, hogy távol kell maradniuk a harctól. Kis híján megpörkölte a tisztet villámló leheletével. De egy nagy sziklát így is sikerült kiszakítania a hegyoldalból. Végül duzzogva eltűnt. Senki nem tudta, hová, de feltételezhetően megtagadta a parancsot, és kiállt a küzdők közé.
Steel megnézte a sárkánytetemeket Flare után kutatva, reménykedve hogy talán megtalálja, és megadhatja neki az őt megillető tiszteletet, mielőtt végleg távo-
sikerült ráakadnia a holttestére. Így végül arra a következtetésre jutott, hogy teste valahol az erdőkben nyugszik, vagy a Vingaazd Hegység sziklái közt.
Éppen egy idegen kék sárkány nyergébe készült felszállni, amikor mérges hangot hallott a feje fölül. Szárnyaival hatalmas porfelhőt kavarva Flare ereszkedett le a földre, pontosan az idegen sárkány orra elé. Nyakát kihívóan begörbítette, szárnyait kiterjesztette, és farkával csapkodva megindult az idegen sárkány felé.
- Ő az én lovagom! - sziszegte Flare. - Senki más nem repítheti csatába csak én.
Steel gyorsan közbeavatkozott, mielőtt harccá fajult volna a dolog, mivel az idegennek esze ágában sem volt meghunyászkodni. Steel udvariasan megkérte az idegen sárkányt, hogy csatlakozzon azokhoz a társaihoz, akik magányosan indultak a harcba. A kék hűvösen beleegyezett, egyértelműen látszott rajta, hogy nagyon megsértődött. Flare ugyan nem támadta meg az idegent, miután Steel megkérte, hogy távozzon, de búcsúzóul még belecsípett egyet a farkába, miközben az a levegőbe

emelkedett.
A sárkány és a lovasa vidáman üdvözölték egymást, mindketten örültek, hogy a másik még életben van, és még csak meg sem sebesültek.
- A többiek azt mondták, hogy dühösen távoztál - üdvözölte társát szemrehányóan Steel. - Hol bujkáltál eddig? És merre jártál?
Flare hátraszegte a fejét. Kék sörénye csillogott a fáklyák fényében.
- Elmentem, hogy megnézzem azt a hasadékot, amiről mindenki beszél, hogy a saját szememmel lássam, hogy létezik-e, avagy sem. Bevallom - tette hozzá, és az ezüst sárkányokra sandított -, azt hittem, valami tréfa az egész - a hangja el-mélyült, és lehajtotta a fejét. - Szó sincs tréfáról, Steel - mondta. - Borzalmas harc dúl az Abyssben. Jártam ott. Láttam.
- Hogy áll a háború?
Flare szeme megvillant.
- A Királynőnk elmenekült. Tudtad ezt?
- Tudom - felelte Steel halkan, hangja komoran csengett.
- Néhány isten vele tartott. Hiddukkel volt az első a sorban. Zivilyn is távozott, mondván ő már látta mindennek a végét, és attól fél, hogy változtatna az események menetén, ha itt maradna. Gilean meg csak ül, írja a könyvét, a legutolsó könyvet. A többi isten még harcol Kiri-Jolith és Sargonnas vezetésével, de mivel ők ugyanazon a halhatatlan síkon vannak, mint Chaos maga - keveset tehetnek ellene.
- És mi tehetünk? - kérdezte Steel.
- Igen, azért jöttem, hogy ezt közöljem veled. De - mondta Flare, és körbetekintett a nyeregben ülőkre -, úgy látom, hogy ezt már magad is tudod.
- Valóban mondták már, de örülök neki, hogy megerősítetted ezeket a híreket.
Steel felkapaszkodott a sárkány hátára. Magasba emelte Takhisis lovagjainak lobogóját, a zászlót, melyet a halál lilioma és a koponya mintázata díszített. Solanuiia lovagjai is felemelték a lobogójukat, amely jégmadarat ábrázolt. A madár egyik karmában egy rózsát, a másikban egy kardot szorongatott. A zászlók élettelenül, petyhüdten lógtak a forró, mozdulatlan levegőben.
Senki sem éljenzett. Egyetlen szó sem hallatszott. Minden férfi széjjelnézett még egyszer, utoljára kitekintett a világra, amit soha többé nem lát már. Solamnia lovagjai megbillentették a zászlójukat, így tisztelegtek a Főpap Tornyának. Steel is megdöntötte a lobogóját a halottak tiszteletére.
Sárkányaik szárnyrakaptak, és lovasaikkal a hátukon felemelkedtek az üres,28
,4 ajándék. (- hasítások
ire várunk? - kérdezte idegesen és ingerülten Usha. - Miért nem megyünk már valahová és csinálunk valamit.
- Rövidesen. Légy türelemmel - mormogta Dougan.
- Egyetértek - helyeselt Tasslehoff, miközben csüggedten csoszogott fel s alá, felkavarva a hamut a csizmájával. - Minden annyira felgyorsult, amióta azok az árny-hogyishíjjákok el akartak kapni bennünket. Persze én nem féltem. Meglepődtem ugyan, amikor velem találtam szemben magamat, miközben tudtam, hogy nem is vagyok ott. Mármint, hogy az nem is én vagyok. Es aztán végighall-gatni, hogy micsoda szörnyű dolgokat mondok magamnak, arról hogy én senki sem vagyok. Amikor ez nem is igaz, ti is tudjátok.
Palin megborzongott.
- Hagyjuk ezt, ne beszélj többet róla. Én is egyetértek Ushával. Tényleg tennünk kellene valamit.
- Rövidesen, rövidesen - ismételte Dougan, de nem mozdult.
A törpe egy elszenesedett farönkön ült, és tollas kalapjával legyezte magát. Arca komoly volt, gondolatai láthatóan valahol másutt jártak. Fejét oldalra billen-tette, mintha feszülten fülelne, és maga elé szeg3zte a tekintetét, mintha nézne valamit. Egyszer hangosan felnyögött, és tenyerébe temette arcát, mintha mind-az, amit látott, és hallott több lett volna annál, mint amennyit el tudott volna viselni.
A többiek nyugtalanul figyeltek, és egymás után tettek fel neki kérdéseket, de semmiféle válasz sem érkezett. Végül feladták. Usha és Palin egymás mellett ültek kézen fogva, és halkan beszélgettek. Tas arról panaszkodott, hogy a hamutól köhöghetnékje van, és a zsebeiben kezdett el kotorászni.
- Hát akkor eldőlt - suttogta Dougan, és olyan hirtelen ugrott talpra, hogy mindnyájan összerezzentek. . - Már útnak indultak. Eléjük kell mennünk, hogy ott találkozzunk
- Még nincs itt az ideje - szólalt meg egy hang. - Még nem.
Raistlin öltött formát a hét fenyő ligetének közepén, a szétzúzott oltár közelében.
- No igen! - morogta Dougan, és nem szemlélte túlzott lelkesedéssel a mágust. - Már csak ő hiányzott!

A törpe végig. csörtetett a tisztáson, mérgesen rugdosta az útjába akadó kisebb fadarabokat. Raistlin mulatott rajta, szája halvány mosolyra húzódott, miközben figyelte
- Bácsikám! - kiáltotta vidáman Palin. - Milyen híreket hozol? Láttad a szörnyeket, akik ránktámadtak? - a fiú felállt, hogy üdvözölje.
Usha kelletlenül követte.
- Várjatok! Várjatok meg! - kiabálta Tas, de abban a pillanatban valamitől ki-fordultak a zsebei, és tartalmuk szétszóródott a földön. Kénytelen volt hát kör-
Palin és Dougan belépett a ligetbe. Usha félénken hátramaradt, bár Palin húzta volna maga után.
- Te csak menj, beszélj a bácsikáddal! - ellenkezett, és kihúzta a kezét Palinéból. - Ez most fontos, csak útban lennék.
Mialatt Raistlin figyelte őket, aranyszín szemei megvetően, türelmetlenül összszeszűkültek. Palin azzal a kényelmetlen érzéssel, mintha elárulta volna nagy-bátyja bizalmát, szó nélkül otthagyta a lányt, és sietve belépett a fák közé.
Raistlin Palinra szegezte a tekintetét, és mereven szemlélte.
- Nagyon kicsi híja volt, hogy kudarcot vallj! - pillantása most arra a pontra siklott, ahol Palin állt az árnyalakok támadásakor.
Palin elpirult.
- Na... nagyon sajnálom, bácsikám. Olyan... borzalmas és ... furcsa és... - hangja félénken elhalkult.
Raistlin hideg tekintetét Ushára emelte.
- Talán valami elvonta a figyelmedet, és ezért nem tudtál koncentrálni. Palin még jobban elvörösödött.
- Nem bácsikám. Nem hinném. Csak... - megrázta a fejét, kihúzta magát, és egyenesen Raistlin szemébe nézett. - Nincs mentségem, bácsikám. Ha Usha nem lett volna, most az lennék, amit az a káoszivadék mondott: semmi. Nem fog még egyszer előfordulni. Megígérem.
- Azt mondják többet tanulunk a hibáinkból, mint az elért sikereinkből. Mindannyiunk érdekében remélem, hogy ez a mondás a te esetedre is igaznak bizonyul, fiatal barátom. Hatalmas felelősség van a vállaidon. Emberek élete - sok-sok emberé - függ tőled.
- Nem fogok szégyent hozni rád, bácsikám.
- Magadra ne hozz szégyent!
Raistlin pillantása visszatért Ushára, aki egy kiégett fatörzs árnyékában keresett menedéket.
- Elég ebből a fecsegésből - dörmögte Dougan. - Az én véleményem szerint, a fiatalember meglehetősen jól kezelte a helyzetet, Mágus Uram, tekintve a korát és a tapasztalatlanságát. És ha egy csipetnyit el is vonta a figyelmét a kislány iránt érzett szerelme, az ő szerelme volt az, ami végül megmentette az életét. Hol lennél te most, Raistlin Majere, ha a szeretetet nem gyengeségnek tekintetted volna, hanem kihasználod a benne rejlő erőt?
- Valószínűleg a bátyám kunyhójában ülnék, és azzal szórakoztatnám az apró gyerekeket, hogy aranyakat húznék elő a fülem mögül - vágott vissza Raistlin. - Mindenemet feláldoztam a varázserőmért cserébe, és sohasem bántam meg. Ő volt a szeretőm, a feleségem, a gyermekem...
- Még a fivéredet is megölted érte - vádolta Dougan.
- Igen - felelte Raistlin nyugodtan. - De, mint mondtam, tanulunk a hibáinkból. Elég ebből. Kifutunk az időből. Dalamar visszatért a toronyba. Sok veszélyes kalandban volt része, és ami kis időnk maradt, azt nem fogom arra pocsékolni, hogy pontosabban leírjam, mi is történt vele. Elég az, hogy ő és a többiek felfedeztek egy sebezhető pontot. Chaos kénytelen volt megjelenni ezen a létsí-kon. Testi formát öltött. Ez sebezhetővé teszi.
- Körülbelül annyira, amennyire sebezhető egy hegy egy csákánnyal felszerelt mocsári törpével szemben - mormogta Dougan.
- Azt nem mondtam, hogy könnyű lesz legyőzni - és lenéző pillantást vetett a- Igen, tudok róla - Dougan felsóhajtott.
_ Akkor tudod, hogy mit kell tennünk.
- Igen, tisztában vagyok vele. - Dougan egyik lábáról a másikra állt. - Megteszem, amit tudok.
- És nekünk mi a feladatunk, bácsikám? - kérdezte Palin.
- Le kell ereszkednetek az Abyssbe. Ott csatlakozni fogtok Fényeskardú Steelhez és a kis csapatnyi lovaghoz, akik vállalkoztak arra, hogy szembeszálljanak Chaosszal és csapataival. A lovagoknak szükségük van egy varázslóra. Te leszel ez a varázsló, fiatal bazátom.
- A lovagok nem bíznak a varázslókban - vetette ellen Palin. - Nem kellek majd nekik.
- Meg kell őket győznöd az ellenkezőjéről. Megmondom neked az igazat. A fő oka annak, amiért

téged küldtek és nem egy hatalmasabb mágust az az, hogy te vagy az egyetlen varázsló, aki az unokatestvérednél, Steelnél egyáltalán szóba jöhet, akit még talán elfogad.
- Elmegyek, bácsikám, és mindent megteszek, ami csak tőlem telik - mondta Palin, és bánatosan hozzátette -, de nem hiszem, hogy rózsaszirmokkal és denevérguanóval sokra mennék Chaosszal szemben.
Raistlin majdnem elmosolyodott.
- Meglepne mi mindenre jók azok. De azért egyébbel is fel leszel fegyverezve. A Tanács küldött neked - egy ajándékot.
Raistlin előrenyújtotta a kezét. Egy könyv jelent meg, elővillant a pernyével teli levegőből. A könyv régi volt és nagyon kopottas. Lapjai szárazak és törékenyek. Bíbor bőrkötése töredezett. A betűk, amiket aranyból nyomtak a fedőlap-ra már csaknem teljesen elmosódtak, csupán a lenyomatuk maradt meg, de azt is por és pókháló fedte el.
„Magtus”
Raistlin átnyújtotta Palinnak a könyvet.
A fiú áhítatosan remegő kézzel vette át. Félelemmel vegyes tisztelettel bámult a borítóra, és a rajta álló névre.
- Ez a Tanács gyűjteményében lévő legértékesebb varázskönyv - mondta Raistlin. - Csak azok olvashatták el, akik a varázslat tudományának legmagasabb szintjére emelkedtek, és sohasem lehetett kivinni Wayreth Tornyából. Kevesen vannak ezen a világon, akik egyáltalán tudnak a létezéséről. Magtus varázskönyve, a leghatalmasabb harci-mágusé, aki valaha is élt.
- Hurrával edzettek - persze titokban, mivel Solamnia lovagjai másként sohasem engedélyezték volna. Az összes szabállyal dacolva nyíltan küzdött Huma oldalán. Varázslatai harci célt szolgálnak, és ezek ellenvarázslatai. Szükséged lesz rájuk. De bonyolultak és nehezek. Nincs sok időd, hogy emlékezetedbe vésd őket. Totális összpontosítást igényelnek.
Raistlin szemei Ushára villantak, aki már nem állt teljesen a fa takarásában.
Palin, akit meglehetősen felzaklattak az imént hallottak, követte nagybátyja tekintetét. Pár pillatig. némán hallgatott, majd - kinyújtva a kezét a lány felé - csendesen megszólaltan
- Tudom, mire akarsz kilyukadni. Nem akarlak feldühíteni, de nem mondok le róla. ZLdom, hogy ha a lányod, sohasem lehet több kettőnk között, mint most. Szerelme áldás, mely páncélként védelmez majd, pajzsként szolgál - még az Abyssben is.
t
- Remélem, meg tudsz érteni, bácsikám - esdekelt az ifjú mágus tiszteletteljesen.
Raistlin tekintete villogott.
- Jobban, mint hinnéd, fiatal barátom. De jer! Itt az idő. Nálad van a varázs-könyv. Állj ide az oltár mellé, és lekerülsz az Abyssbe. A Kapu immár nyitva áll. Őfelségének már nincs szüksége arra, hogy őriztesse.
Palin megölelte Ushát, és arcon csókolta. A lány egy pillanatig szorosan hozzábújt, odasúgta, hogy szereti, elbúcsúzott, majd eleresztette. A fiú odasétált a szétzúzott oltárhoz, egyik kezében a Mágusbotot tartotta, a másikban Magius varázskönyvét.
- Dalamar irányítja a varázslatot? - kérdezte hirtelen Palin, amint eszébe ötlöttek bácsikája korábbi szavai.
- Meglehet, hogy Dalamar ebben a pillanatban már halott - felelte hűvösen Raistlin. - Most Dunbar Mastersmate az, akinek a mágiájával utazol. Ég veled öcsém. Az istenek - már akik még hátramaradtak - legyenek veled.
Dougan meglobogtatta a kalpagját.
- Sebesítsd meg Chaost! - kiabálta utána a törpe. - Mindössze ennyit kell tenned, öregem. Csak meg kell sebezned!
A varázslat hatni kezdett, Palin a levegőbe emelkedett és elvitorlázott a varázs-lat szárnyán, akár egy vízimadár a vihar szélén.
Usha, Raistlin és Dougan álltak a halott fák között, az oltár közelében. A lány szemei könnyel teltek meg.
- Soha többé nem látom viszont.
- 6, én úgy hiszem, talán mégis, kedves lányom - vigasztalta Raistlin, és ajkait gúnyos mosolyra húzta.
- Nem kellene gúnyolódnod - mondta Usha halkan. - Elmondom neki az igazságot. Már Palanthasban el akartam - megrázta a fejét. - De nem voltam rá képes.
- Lehet, hogy így volt a legjobb - jegyezte meg Raistlin szárazon. - Egyébként lehet, hogy még

kevésbé tudott volna koncentrálni.
- Gyűlölni fog azért, mert hazudtam. Valószínűleg nem is fogok már többé kelleni neki.
- Ezt erősen kétlem, gyermekem. Palin olyan, mint az apja. A szeretete mindent kibír... és megbocsát. - Raistlin fekete köpenyének ujjába csúsztatta kezeit. - És most vissza kell térnem a toronyba, a Látómedencéhez. Ég veled Usha, kinek neve „hajnalt' jelent. Reménykedjünk benne, hogy a neved egyben jövendölés is.
A varázsló felemelte a fejét, és megszólította a pernyével teli levegőt.
- Készen állok, Mastersmate, ha akarod, indulhatunk.
Usha, aki már nem félt tőle, végignézte ahogy távozott. Elmondja Palinnak az igazat. Remélhetőleg eléggé szereti ahhoz, hogy megértse, és hogy megbocsásson neki. A lány nem volt egészen biztos benne, hogy ez tényleg lehetséges, hogy valaki ennyire szerethetné. Védő igen, de senki más az irdák közül. Mindig is csalódást okozott nekik. Ronda. Az a ronda embergyerek. Ez volt az egyik oka, hogy elkezdett csavarozni. úgy. hogv végül már nem bírta abbahagyni. Nem bír-
Dougan az ingujját rángatta.
_ Kislány, tudom, hogy a kedvesed magával vitte a szívedet, de ha a tested maradék részének semmi elfoglaltsága sincs, igencsak elkelne a segítséged.
- Az én segítségem is! - kiáltott fel Tasslehoff, felugrott, zacskói - ismét meg-tömve - ugráltak az övén. - Biztos vagyok benne, hogy az én segítségemre is szükségetek van!
- Igen - mondta ingerülten Dougan. - Ha fejest készülnék ugrani egy vörös sárkány gyomrába, boldogan magammal vinnélek. De mivel nem... Usha kinyújtotta a kezét, és megragadta Tast.
- Mi egy csapat vagyunk. Ahová én megyek, oda ő is jön velem.
- Ez igaz - mondta megfontoltan Tas. - Hadd emlékeztesselek, hogy nálam van a Surranók Szent Elűző Kiskanala.
- De az is csak addig marad nálad, amíg Dalamar nagyúr meg nem nézi nem hibádzik-e valami az ezüstje körül - dörmögte Dougan. - Néhányszor hasznunk-ra voltál már a múltban, Fúróláb, legalábbis Tűzkovács Kova ezt állítja.
- Kova ezt mondta? Rólam? - Tas a boldogságtól alig jutott szóhoz. - Hasznukra voltam a múltban - ismételgette.
Dougan elővette a Szürkekő két felét, és vágyakozva szemlélte őket. Úgy tűnt, mintha el akarna dönteni valamit. Végezetül felsóhajtott, elfordította a fejét, és a drágakövet odadobta Ushának.
- Nem tudom megtenni - motyogta Dougan, a hangja remegett. - Azt hittem, hogy képes leszek rá, de nem. Az összes dolog közül, amit valaha kovácsoltam, ezzel bajlódtam a legtöbbet. És ezt szerettem a legjobban. Nem tudom megsemmisíteni. Neked kell, kislány! Neked kell!
Usha a kezében tartotta a drágakövet, és hitetlenkedve bámult a törpére.
- De hogyan?
- Egy csepp vérrel - mondta Dougan. - Egy csepp vért kell közéjük szorítanod.
- Kinek a vérét?
- Az Ő vérét.
29
~(Ít Áír ssie. Akönr, a varáEsóot és a kard
ár pirkadt, amikor a lovagok megérkeztek az Örvénytengerben nyílt ha-
sadékhoz. A hangja alapján találtak rá, mely úgy mennydörgött, akár
'ezernyi vízesés, ahogy a lyuk pereméről a tengervíz a mélybe zuhogott.
Amikor közelebb repültek, a lovagok megpillantották a felszálló vízpermet fel-hőit, amint a vészjósló nap fényét visszaverve, a színskála minden színében tündöklő szivárvánnyá állnak össze. A sárkányok belerepültek a felhőbe, mely forró, vakító ködként zárta körül őket. A lovagok verítékeztek, levegő után kapkodtak és a szemüket erőltették, hogy átlássanak a hullámzó fehér ködfátyolon.
Flare azonban ismerte az utat. Ő már járt itt. Hallotta a küzdelem hangjait, látta a sötétséget, és a lángokat, még így, a párafelhőn keresztül is. A hasadék láthatóvá vált alattuk.
A sárkányok széles ívben ereszkedni kezdtek a zubogó vízfalak között. A hang szinte süketítő volt, a vízesések becsapódása mintha a fejükben lüktetett volna. A dübörgő zuhatagok vibrálása, még a legbátrabb szíveket is félelemmel töltötte meg.
A lovagok egyre lejjebb, és lejjebb ereszkedtek a hasadékban, míg csak a sötétség el nem nyelte őket. A sötétséggel együtt körülvette őket a csönd, de ez sokkalta szörnyűbb volt, mint a víz zuhogása. Olyasfajta csönd, melyben minden embert elfog néhány borzalmas percre a rettegés, hátha megsüketült.
Mikor Steel megszólalt, elsősorban azért tette, hogy hallja saját hangját.

- Hol vagyunk?
- Egy alagútban, mely az Abyssbe vezet - felelte Flare. - Ezen az úton közlekedünk mi, sárkányok. Titkos, és nem is őrzik. A Kapu közelében ér véget.
A sárkányok sebesen haladtak előre, és utasaik rövidesen vöröses fényt pillanthattak meg az alagút végében. Amikor kiértek, kihalt, puszta táj terült a szemük elé, ami még az előbbi sötétségnél is nagyobb magányt árasztott. A pusztaságban csak egy fehérköpenyes alak álldogált a Kapu közelében, és úgy tűnt, rájuk vár. Amikor látótávolságon belül értek, a magasba lendítette karját, hogy megállítsa őket.
- Ez meg kicsoda? - érdeklődött Steel, és mereven nézte az alattuk álló figurát.
- Egy fehérköpenyes - felelte lenézően Flare, és nemhogy nem állt meg, de le sem lassított.
Steel továbbra is az alakot bámulta, aki valahonnan ismerősnek tetszett. Szemével elkapta a Mágusbot végének fehéres villanását.
- Állj! - parancsolta. - Vigyél le. Ismerem.
- Uram, nincs időnk erre! - tiltakozott a sárkány.
- Nem fog sokáig tartani - ígérte Steel. - Kapcsolatban áll a mágusokkal. Talán híreket hozott.
Flare nem vitatkozott tovább, hanem lassan körözve ereszkedni kezdett. A Kapu közelében ért földet, karmai végigszántottak a vörösesszürke kőzeten.
Steel leugrott a nyeregből, és határozott léptekkel Palin elé indult, aki már kö-
- Mit akarsz Majere? - kérdezte Steel. - Miért állítottál meg bennünket? Mondd gyorsan. Harcba igyekszünk.
- Tudom - felelte Palin. - Ezért állítottalak meg. Vigyetek magatokkal. Steel a szemöldökét ráncolta
- Köszönöm az ajánlatot, Majere - mondta lassan. - Most is nagyra becsülöm a bátorságodat, akár a múltban, de vissza kell hogy utasítsam.
A sárkányok, hátukon a többi lovaggal, a fejük felett köröztek, ezüst sárkányok kékek oldalán, sötét lovagok világos lovagok társaságában.
- Térj vissza a fenti világba Majere - mondta Steel. - Menj vissza a nőhöz, akit szeretsz. Menj haza szerető szüleidhez. Tölts velük annyi időt, amennyit csak tudsz. Ne aggódj amiatt, hogy kimaradsz a harcból. Ha kudarcot vallanánk, a háború úgyis utolér téged is. Ég veled!
Palin Steel elé állt.
- Segíthetek, hogy ne valljatok kudarcot - mondta, és felmutatta a varázs-könyvet. - Olvasd el a borítón álló nevet. Ezt a könyvet a Mágusok Tanácsa adta nekem. És egy üzenetet is hoztam. Csupán annyi a feladatotok, hogy megsebezzétek Chaost.
- Megsebezni? - nézett rá Steel kétkedően.
- Igen, ennyi az egész. Reorx isten mondta, mielőtt elindultam.
- Ennyi az egész? - hajolt Flare közelebb, hogy bekapcsolódhasson a társalgásba. - Ez minden! Itt nem holmi ogár vezérről van ám szó! Ez a Mindenség és a Semmi Atyja. Látványa még halandó formában is hátborzongató. Magasabb még a Vingaazd Hegységnél is, karjai olyan szélesek, akár a Torath folyó. Haja lángnyelvekből áll, tekintete végzetes, a keze maga a halál. Tűzsárkányok, árny-lidércek és démonharcosok veszik körül. Megsebezni! - horkant fel megvetően.
- Képesek vagyunk rá. Te, meg én - mondta higgadtan Palin, keze a varázs-könyvön nyugodott. - Besétáltunk a Shoikan Ligetbe, és élve kijutottunk onnan. Kevés halandó mondhatja még el ezt magáról.
- Igaz - morogta Steel félig mosolyogva. Egy pillanatig még tűnődött, majd így szólt. - A jó harcos sohasem utasít vissza egy hasznos fegyvert. Rendben Majere, velünk tarthatsz. De azt az egyet jól vésd az eszedbe, nem pazarolhatjuk arra az erőinket, hogy megvédjünk téged. Ha bajba kerülsz, neked kell egyedül kikászálódnod belőle.
- Megegyeztünk - mondta Palin. - Nem foglak cserbenhagyni benneteket. Sokat tanultam az első csatám óta.
Steel visszamászott a sárkány hátára. Palin keze után nyúlt, majd felsegítette őt is a nyeregbe, maga mögé.
Flare széttárta szárnyait, és megindult a többiek után. A narancsvöröses de-rengés az ég alján egyre élénkebb, erősebb lett. A levegő forró volt, és kénes bűzt árasztott, nehézkessé téve a légzést.
- Hány varázslatod van? - kérdezte Steel, túlharsogva a fülükbe süvítő levegőt. - Elég erősek? Mit csinálnak?
- Erről nem beszélhetek - válaszolta Palin, a varázskönyvet a hóna alatt szorongatva. - Megtiltották.

Steel megfordult, és a szemébe nézett, majd hirtelen elvigyorodott.
- Megtiltották? Egy fenét. Nincs túl sok mi?
Palin elmosolyodott.
- Nagyon bonyolultak, és nem volt túl sok időm, hogy tanulmányozzam őket.
- De mégis, mennyi van?
JV
CFtaos. Aa ,k:ya. Qnden és semmi
át azt el kell ismernem - jegyezte meg Tasslehoff Fúróláb, és felnézett a magasba -, valóban borzalmasan ronda.
- Csitt! - suttogta Dougan a rémülettől elgyötörten. - Meghallhat!
- Szerinted megsértődne?
- Nem, nem sértődne meg! - csattant fel dühösen Dougan. - Csak eltaposna bennünket, mint egy hangyát! Most pedig fogd be a szád, és hagyj, hadd gondolkodjak.
Tas tényleg csöndben akart maradni, de Usha olyan sápadtnak, ijedtnek és boldogtalannak tűnt, hogy muszáj volt odasúgnia.
- Ne aggódj, Palinnak semmi baja sem fog esni. Nála van a bot és a varázs-könyv.
- Hogyan lehetne akár esélye is ezzel... ezzel a valamivel szemben? - kérdez-te Usha, félve és elszörnyedve bámult fel az óriásra.
Elég volt Dougan egyetlen szava, és Usha, Tas meg a törpe az Abyssben találták magukat. Vagy talán mintha az isten varázslata odaidézte volna az Abysst. A hét fenyő ligete ugyanis ott maradt körülöttük, a sziget többi része azonban amelyen eddig a liget állt, eltűnt. Az Irda törött oltárát továbbra is körülvették a fák, de azon túl mindenütt a végtelen ürességg. Dougan, Usha és Tas az oltár mögött kuporogtak.
Chaos a fejük fölé magasodott.
Az óriás egyedül volt.
Szemmel láthatóan nem vette észre sem a facsoportot, sem az oltárt, amik a háta mögött jelentek meg. Előre tekintett az időben és térben. Hallgatott, és körülötte is néma csend uralkodott. Mégis, a távolból mintha csata hangjai hallatszottak volna.
- A világunk népe küzd őellene - magyarázta csendesen Dougan. - Minden ember a maga módján, bárhol is legyen, harcol. A legősibb ellenségek is össze-fogtak. Az elfek és ogárok vállvetve küzdenek. Az emberek és a goblinok, a tör-pék és a sárkányfattyak - mind félretették ellentéteiket. Még a gnómok is - segítsék és áldják meg őket ezért az istenek. - Dougan felsóhajtott - És a surranók is kiveszik mindebből a részüket, persze ez a rész nem túl nagy, de igen fontos.
Tas már nyitotta a száját, hogy lelkesen megjegyezzen valamit, de Dougan olyan ádáz pillantást vetett rá, hogy jobbnak látta hallgatni.
- Es ezért, kislány - mondta Dougan, és megragadta Usha vállát -, ezért van meg most ez az esélyünk. Ha Chaos seregeivel is szembe kellene néznünk... - a törpe megrázta a fejét, és kézfejével letörölte az arcáról a verítéket. - Reménytelen lenne próbálkozni.
- Nem tudom, hogy képes leszek-e rá, Dougan - mondta remegve Usha. - Nem tudom van-e hozzá elég bátorságom.
- En menettea leszek - diztositotta i as, es megszorította a lány kezét. A surranó ismét felnézett az óriásra. - Azannyát! Hát ez nagy! Még annál is nagyobb. Ráadásul randa is. De hát találkoztamn már nagy és randa dolgokkal. Például Lord Soth-tal. Es egy kicsit se féltem. Na jó, talán egy egészen kicsit, végül is ő egy halállovag, és szörnyű nagy a hatalma. Egyetlen szavával képes bárkit meg-ölni. Képzeld csak el! De engem nem ölt meg, épp csak fellökött, úgyhogy egy nagy púp nőtt a fejemen. De én...
Dougan szúrós pillantást vetett rá.
- Tudom, tudom. Fogjam be! - pislogott Tas ártatlanul, és kezét a szájára szorította, arni - mint már tapasztalta - az egyetlen módja volt annak, hogy legalább egy ideig csöndben maradjon. De csak egy egészen rövid ideig, aztán a kezeinek jobb teendője is akadt, mint például kutakodni, egy épp mással elfoglalt törpe zsebeiben.
Usha erősen megmarkolta a Szürkekövet. Felnézett az óriásra.
- Mit... - a hangja elakadt, újra kellett kezdenie a mondatot. - Mit kell tennem?
- Csupán ennyit, kislány... - Dougan halkan beszélt, ezért Ushának közel kel-lett hajolnia hozzá, hogy meghallja, amit mond. - A lovagok és a kedvesed, Palin meg fogják támadni Chaost. Ő idehívja majd a seregeit, és harcolni fog. Kemény csata lesz, de ők is erősek, kislány. Egy percig se aggódj! Namármost, ha valamelyiküknek sikerül sebet ejteni rajta - már az is elég, ha megkarcolják - egyetlen

csepp vérre van szükségünk, amit felfogunk a Szürkekőbe, és máris át-vettük fölötte az irányítást. Vagy itt kell maradnia - ebben az alakban és formában. Vagy el kell menekülnie.
- És mi lesz, ha úgy dönt, hogy itt marad? - aggodalmaskodott Usha. Az egész ötlet nevetségesnek tűnt.
Dougan végigsimította a szakállát.
- Nem fog, kislány - törpe mindent megtett, hogy hangja magabiztosan cseng-jen. - Nem fog. Mi ezt már mind jó előre kifundáltuk, a varázsgyermekek és én. Ő tudniillik utálja a bezártságot. Ez a teste is korlátokat szab neki, bár így rá-nézésre nem is gondolnád. A csapatainak és légiíinak parancsokra és utasításokra van szükségük. Foglalkoznia kell velük, ide-oda kell őket küldözgetnie. Kezd már elege lenni belőle, kislány. Már nem találja szórakoztatónak.
- Szórakozás - Ushának eszébe jutott a népe, a romba döntött házak, az el-szenesedett holttestek, amiket látott. Szemei könnyel teltek meg. Kényszerítette magát, hogy Chaosra nézzen, és hosszú ideig erősen bámulta. A könnyein keresztül, az elmosódott homályos alak nem is tűnt olyan félelmetesnek. Mégsem olyan nehéz a feladata. Odalopódzik hozzá, amikor nem figyel, és...
Chaos hirtelen felordított. Állati üvöltés volt ez, ami megremegtette a földet, a kiégett fenyők ágai letöredeztek, és a földre hullottak, megrázkódott a széttört oltár is, ami mögött Usháék rejtőztek. Ő azonban nem dühében ordított. Egy-szerűen felnevetett.
- Reorx! Te kis nyámnyila takonypóc! Te alulfejlett torzszülemény! Istenek szégyene, te! Mióta mutatkozol ilyen senkiháziakkal?
Dougan a szája elé emelte mutatóujját, és lerángatta Ushát a farakás mögé, majd Tas után nyúlt, de elvétette. A surranó állva maradt és az óriásra bámult felfelé.
- Nem félek tőled! - mondta Tas, és nyelt egyet, mivel egy idegesítően nagy gombóc szorította el a torkát, körülbelül akkora, mint a szíve. - Rendkívüli örömömre szolgál, hogy volt szerencsém megismerni valamit, ami annyira nagy, és

annyira randa, mint te, de most, hogy már láttalak, azt hiszem a legjobb lenne, ha elmennél.
- Elmennék? - Chaos gúnyosan elmosolyodott. - Elmegyek. Majd. Akkor, ha annak a koszfészeknek, amit a világotoknak neveztek, már híre-hamva sem maradt. Felesleges bújócskáznod velem, Reorx. Tudom, hogy itt vagy. Érzem a szagodat.
Chaos megfordult. Hál lnójukra szegezte szemhéj nélküli szemeit, melyek üresek voltak, és mélységesen sötétek, és mindhárman úgy érezték, mintha a tekintetével a lelküket akarná magába szippantani. - Egy isten, egy ember, és látok még egy izét - nem is tudom micsodát.
- Izét?! - ismételte Tas felháborodottan. - Én nem holmi izé vagyok! Hanem surranó! És ami a magasságomat illeti, inkább vagyok ilyen alacsony, minthogy úgy nézzek ki, mintha a Végzet Hegye okádott volna ki.
- Tas, hagyd abba! - kiáltotta Usha rémülten.
A surranó, aki most már elemében érezte magát, nem hagyta a dolgot annyiban.
- Az ott az orrod, vagy egy vulkánkitörés nyoma az arcodon?
Chaos morogni kezdett. Üres szemei lassan összeszűkültek.
- Dougan, csinálj már vele valamit! - könyörgött Usha.
- Nem, kislány, nem kell elsietni a dolgot - súgta vissza Dougan. - Nézz csak oda! Látod mik közelednek?
Egy ezüst és kék sárkányokból álló raj vált láthatóvá a narancsvörös égbolton, hátukon a lovagokkal, melyek közül néhányan a sötétségre, a másik részük a világosságra esküdött fel. Ahogy az óriáshoz közeledtek, sárkánydárdáik és a kardok, amiket viseltek, mintha lángra kaptak volna, vörösen izzani kezdtek. A lovagokat egy kék sárkány vezette, hátán egy fekete páncélos harcossal. Mögötte a nyeregben egy fehérköpenyes mágus ült.
Chaos azonban nem vette észre őket. Minden figyelme a surranóra irányult. Dougan, aki minden áron meg akarta akadályozni, hogy az óriás hátraforduljon, most talprakecmergett.
- Te nagy mamlasz! - kiáltotta el magát a törpe és az öklét rázta. Tas szigorúan fordult Dougan felé.
- Hát ez nem volt valami eredeti! - jegyezte meg halkan.
- Nem számít, kisöreg - suttogta Dougan, és kabátja ujjával letörölte az arcáról a verítéket. - Csak az a fontos, hogy beszélj még. Már csak pár perc... ennyi az egész...
Tas egy újabb mély lélegzetet vett, ami még ugyanabban a pillanatban benn is akadt, még a válogatott sértegetések is mind kimentek a fejéből, mintha gyomor-szájon vágták volna.
Chaos a napot tartotta óriási tenyerében - egy megolvadt kőzetből álló lángoló gömböt. Azok ott lent,

mindhárman érezték, ahogy szinte perzselte a bőrüket a belőle sugárzó hő.
- Egy cseppet a véremből? Ezt akarjátok? - kérdezte Chaos, hangja üres és fagyos volt, akár az éjszakai égbolt. - Azt hiszitek, ezzel át tudjátok venni fölöttem a hatalmat?
A Mindenség és a Semmi Atyja mennydörgő hangján ismét felnevetett. Közben játszadozott, a napot dobálta, könnyelműen hajította a levegőbe, majd újra el-kapta.
- Soha nem fogtok irányítani. Soha nem is tudtatok. És soha sem lesztek képesek rá. Építsetek kőházakat, erődöket, kerítsétek fallal körbe a városaitokat.tis, a dögvész. Én vagyok a gyilkosság. A türelmetlenség. Én vagyok az aszály és az éhínség, az árvíz és a tűzvész. De ti - mondta Chaos, és megemelte a lángoló gömböt, hogy rájukhajítsa -, ti semmik sem vagytok.
- Tévedsz! - csendült fel egy tiszta, erős hang. - Mi vagyunk minden! Mi vagyunk a remény!
Egy vöröses ezüst fényben izzó sárkánydárda hasított át a levegőn. Becsapódott a Napba, és kettétört. A lánggömb milliónyi lángoló kődarabra robbant szét, melyek tűzesőként hullottak a földre, majd leérve kialudtak.
Chaos megfordult.
A lovagok csatarendben néztek szembe vele, dárdáik hajításra készen, kardjaikat a magasba emelték, fegyvereik vörösen és ezüstösen tündököltek. Egy varázsló is volt köztük, fegyverek és vértezet nélkül.
- Remény?! - Chaos ismét felkacagott. - Én nem látok reményt! Nem látok mást, csak kétségbeesést!
A kődarabok démonharcosokká változtak, Chaos fattyaivá, melyek a valaha élt emberek félelmeiből nyertek életet. A sápadt démonfajzatok, akár a legszörnyűbb rémálmok szüleményei egyfolytában változtak, minden harcos előtt más-féle alakban mutatkoztak, és mindig annak a formáját öltötték fel, amitől az ellenfél leginkább rettegett.
A hasadékban tűzsárkányok tűntek fel. A valódi sárkányok mintájára terem-tettek, de testüket magmából formázták, pikkelyeik obszidiánból készültek, szárnyaik és sörényük lángtenger, szemeik égő parazsak. A földkéreg alsóbb rétegeiből származó mérges gázokat okádtak magukból. Szárnyaikról szikrák röpködtek szanaszét, felgyújtva mindent, ami felett csak elrepültek.
A lovagok kétségbeesetten nézték ezeket a szörnyeket, arcuk elfehéredett a félelemtől és a döbbenettől, amint a rémisztő teremtmények támadásba lendültek. A lobogók kicsúsztak a remegő kezekből, és a föld felé zuhantak.
Chaos ekkor rámutatott Solamnia lovagjaira.
- Paladine halott. Nem segít már rajtatok.
Majd a sötét lovagokhoz fordult.
- Takhisis elmenekült. Nem véd meg benneteket.
Széttárta hatalmas karjait, melyekkel - úgy tűnt - az egész világegyetemet át-karolhatná.
- Nincs remény! Nincsenek már isteneitek sem! Mi egyéb maradt nektek?
Steel kihúzta a kardját a hüvelyéből, és a magasba emelte. A fém nem tükröz-te vissza a lángokat, hanem fehéren izzott, ezüstösen, ahogy a holdfény csillan meg a havon.
- A becsületünk!

5l
áldozat. Atór, amit (ú[vé8;?etnek Fitvtak
e kell hogy tegyelek, Majere - mondta Steel. - Nem tudok harcolni egy nyeregben veled.
- Én pedig nem tudok sárkányhátról varázsolni - hagyta jóvá Palin.
Flare leereszkedett. Steel megragadta Palin karját, és kilendítette a fiút a nyeregből. Rögvest el is húzta volna a kezét, de az ifjú mágus visszatartotta egy pillanatig.
- Tudod mit kell tenned? - kérdezte izgatottan.
- Készítsd a varázslataidat, Tiszteletreméltó Mágus - válaszolta nyugodtan a lovag. - Én készen állok.
Palin bólintott, ujjai szorosan kulcsolódtak a Steel kezére.
- Ég veled, testvér - búcsúzott.
A lovag elmosolyodott, egy szívdobbanásnyi ideig melegség csillogott a szemében.
- Ég veled - elhallgatott, majd halkan hozzátette -, testvér.
Flare fülsértő harci üvöltéssel emelkedett a levegőbe.
Steel szavai és tettei újra felgyújtották a tüzet a sötétség és a fény lovagjainak szívében, s azok felemelt fővel, bátran szálltak a csatába.
Chaos zűrzavarral és őrülettel, rettegéssel és fájdalommal fogadta őket. Lángok lobogtak, rémálomba illő teremtmények vonaglottak körülöttük. Solamnia lovagjai sárkánydárdákkal felfegyverezve vetették

magukat a harcba. Az ezüst sárkányok mit sem törődve a halált hozó tűzzel, mind közelebb repítették lovasaikat az ellenséghez, mígnem a rettenetes hőségtől és a szemkápráztató fényességtől szenvedő harcosok beledobhatták dárdájukat a káosz szülte testekbe. Hit és erős karok vezették a fegyvereket egyenesen előre. A tűzsárkányok közül többen lezuhantak, majd a földnek ütődve elhamvadtak a felcsapó lángokban. Sok ezüst sárkány is alábukott összeégett fejjel, megvakulva, elszenesedett, összetöpörödött szárnycsonkokkal.
A sötét lovagok a démonharcosokkal küzdöttek, újra és újra lecsaptak szentségtelen pengéikkel. A kék sárkányok villámot szórtak, karmaikkal támadtak. Ám valahányszor belemélyedt egy fegyver egy káoszfattyú szívébe, a sötét hidegség, mely már az idők kezdete előtt is létezett, megdermesztette a fémet, megbénította a fegyvert forgató kart. A lovagok szó nélkül tűrték a fájdalmat, a kardot átvették élettelenné vált kezükből a másikba, és tovább harcoltak.
Palin jóval a küzdelem mögött állt, és egyelőre nem keveredett bele a csatába. A lovagok dühödt támadása visszaszorította Chaos teremtményeit, s azok most védekezni kényszerültek. De ez nem tarthatott sokáig. Chaos kezének egyetlen mozdulatával erősítést hívott. Nem távolról idézte meg új harcosait: egyszerűen újraformálta az elesetteket.
Palinnak gyorsan elő kellett készítenie a varázsigéit. Felütötte Magius varázs-könyvét a megfelelő oldalon, és kinyújtott bal karjában tartotta, míg másik kezé-vel a mágusbotot emelte fel. Szemével még egyszer vegtgtutott a bűvös íráson. Mély levegőt vett, kimondta az első szavakat, felnézett és megpillantotta Ushát.
Eddig nem vette észre a lányt, aki idáig a törött oltár mögött rejtőzött, de most talpra állt, és félelemmel a szemében figyelte a csatát, kezében pedig a Szürke-kő darabjait tartotta. Mit kereshetett itt?
Szeretett volna kiáltani neki, de félt, hogy ezzel felhívná az alakot öltött isten figyelmét a lányra. Sürgető vágyat érzett, hogy odarohanjon, átölelje és védelmezze. Nem tehette. Maradnia kellett, hogy véghezvigye a varázslatot, és segítse a lovagokat.
A mágia finom mintázata megremegett és foszladozni kezdett az agyában. A varázsigék megpróbáltak elillanni a nyelvéről, hogy megbújjanak repedező koncentrációjának réseiben. Látta a a papírra vetett szavakat, de nem tudta, hogyan ejtse ki őket, hogyan hangsúlyozza a szótagokat. A varázslat értelmetlen halandzsává kezdett összeolvadni a szeme előtt.
A szeretet az én erőm!
Újra ott állt azon az iszonyú parton, a rettegéstől dermedten féltette a fivérei életét, s annyira kétségbeesetten akart segíteni, hogy eleve kudarcra volt ítélve. Nem számított, hogy esélyük sem volt a túlerő ellen, hogy megsebesült, hogy mindvégig kilátástalan volt a küzdelem...
Ő tudta, hogy kudarcot vallott. És most újra el kellett buknia.
A kudarcainkból tanulunk a legtöbbet, fiatal barátom, hallotta a halk, suttogó hangot.
A varázsigék egy csapásra visszanyerték értelmüket. Már tudta hogyan ejtse ki őket.
Felemelte a botot, és kimondta a szavakat. A hangja tisztán, erőteljesen csengett.
- Abdis tukng! Kumpul-ah kepudanya kuasahan! - feszülten, mohón várta a vér pezsgését, mely mindig együtt járt a varázserő felgyülemlésével. - Burus longang degang birsih sekalilagang!
Nem érezte a mágia közeledtét. Lassan a varázslat vége felé tartott. Tudta, hogy pontosan hangsúlyozta az igéket, nem ejtettr?egyetlen hibát sem. Már csak néhány szó...
- Degang kuashnya, lampar terbong kilat matt yangjahat!
Chaos fölé tornyosult. Izzó tűz égette a bőrét. Halál vette körül. Steel meg fog halni. Usha is meghal, és Tas és Dougan, a szülei és a kishúgai, mind-mind, és még ki tudja mennyien?...
Aldozat. Aldozat a varázserőért. Feláldoztál-e valaha is bármit a mágiáért, fiatal barátom? Én odaadtam az egészségem, a boldogságom. Lemondtam a szüleim és a barátaim szeretetéről. Feláldoztam az egyetlen nőt, aki talán viszontszeretett volna.
En mindezt odaadtam a varázserőért cserébe.
Te mit tudsz adni, ifjú mágus?
Palin kimondta az utolsó igéket - Xts vrie -, és halkan, nyugodtan hozzátette - Magamat adom.
A varázskönyv lapjai ezüstfehéren felizzottak. A derengés átterjedt a vörös bőrkötésen, és belekúszott a fiú kezébe.

szívében. csiklandozó érzés futott át rajta. Elöntötte a mágia extázisa, a borzongató kéj, az elviselhetetlen kín. Már nem félt semmitől, sem a kudarctól, sem
a haláltól. A ragyogás áthatolt a testén, beborította, összegyűlt mélyen benne, a

A Mágusbot vége, a sárkánykaromba foglalt kristály felfénylett. A fény egyre erősebbé, élesebbé vált, végül még Chaos lángjait is túlragyogta. Solamnia lovagjainak ezüst páncélja visszaverte és felerősítette. A sötét lovagok vértje elnyelte, befogadta, de nem homályosította el. A kék sárkányok pikkelyei zafírként csillogtak.
A démonharcosok, akiket megérintett a fény, felnyüszítettek fájdalmukban és haragjukban. Az árnylidércek ellibbentek előle, mint a füst, amit egy szellő szippant fel a kéménybe. A tűzsárkányok tekergőzve próbáltak kikerülni a sugarak útjából, s közben az ezüstszínnel villanó sárkánydárdáknak estek áldozatul.
Chaos észrevette a mágikus ragyogást. A szeme sarkából pillantotta meg az idegesítő fényességet, és úgy döntött, véget vet neki.
Figyelmét elfordította seregéről, hogy megkeresse a kellemetlenség forrását. Rövidesen meglátta a varázsbotot, és a jelentéktelen lényt, aki tartotta. Chaos belenézett a fénybe...
A mágia végighullámzott Palin testén, olyan erővel, hogy a fiú térdre esett. A botot azonban továbbra is erősen markolta. A kristály pulzálni kezdett, majd egy vakító fehér fénysugarat lövellt egyenesen az óriás szemébe.
- Most! - kiáltotta Palin. - Itt az idő!
Fényeskardú Steel és sárkánya eddig a csata forgatagából félrehúzódva várta, hogy elérkezzen a megfelelő pillanat. A tétlenség szinte az őrületig fokozta a türelmetlenségüket. Tehetetlenül várakoztak, végignézték, hogyan hullanak el a bajtársaik, nem védhették meg őket, nem állhattak bosszút értük.
Steel észre-vette Palin tétovázását, és magában biztatta, hogy tartson ki. Az ifjú mágus sikere végül őt is elégedettséggel és testvéri büszkeséggel töltötte el. Az érzés meg-lepte ugyan, de önmaga előtt nem tagadhatta le.
Nem kellett hallania Palin figyelmeztetését, hogy tudja, elérkezett az ő ideje. Abban a pillanatban, amikor a kristály fénytűje Chaos szemébe döfött, Steel a magasba emelte a kardját, és sarkantyúit a sárkány oldalába mélyesztette.
Az óriás határtalan dühében felüvöltött, meg akart szabadulni a fénytől, mely egyenesen az agyába fúródott, megvakította, fájdalmat okozott, de egyszerűen nem volt képes lehunyni a szemét, mely sötét örvényekként szippantott be mindent, így a fényt is.
Flare egyenesen Chaos felé repült. Az óriás forgatta a fejét, tekergette a nyakát, mindenáron ki akart szabadulni a tekintetét fogva tartó sugár bilincséből. Steel erős akarattal és bátorító szavakkal irányította hátasát, keresztül az üvöltő lángokon, melyek az isten haját és szakállát alkották.
Hogy meg ne vakuljon a tűztől, a sötét lovag kezét felemelve eltakarta a szemét. Tudta merre van a célpontja, egyenesen felé száguldott. A forróság elvisel-hetetlen volt, pillanatok alatt átjárta a páncélját, felizzította, a fém minden érintése fájdalmat okozott. Hogy megszabaduljon a fojtogató sisaktól, Steel lerántotta a fejéről és elhajította. Lángok martak a bőrébe. Nem tudott lélegezni, a perzselő levegő égette a tüdejét. Fogait összeszorítva tovább repült.
Chaos fényesen izzó adamantitből és vasból készült mellvértet viselt, de a pán-cél csak a mellét óvta. A karjai meztelenek, védtelenek voltak.
- Fordulj! - harsogta a lovag a sárkánynak, miközben jobbra rántotta a kan-tárt, hogy irányt váltsanak. - Vigyél a vállához!
Flare fejét lehajtva keresztülsuhant az isten szakállának tűzhullámain, torkából villám csapott ki. Elektromos kisülések futottak végig Chaos mellén, még intak, tudván, hogy az ellenség közel van. Steel lebukott, Flare feje mögé húzódva próbált fedezéket találni.
A sárkány felrántotta a jobb szárnyát, megpördült a tengelye körül, és olyan közel húzott el a hatalmas vért mellett, hogy az izzó fémből áradó tűz megperzselte a szárnyát. Steel levegőért kapkodott. A hőségtől elöntötte szemét a könny, de nem merte lehunyni, tekintetét mereven az ellenfelén tartotta.
A sárkány közelebb röppent az óriáshoz. Steel messzire kihajolt a nyeregből, fel-emelte kardját, és csengő harci kiáltással belemélyesztette a pengét a titáni karba.
- Megcsinálta, kislány! Megcsinálta! - rikoltotta Dougan miközben fel-alá ugrált és táncolt. - Gyorsan a követ! Gyorsan!
Steel kardja mélyen ült az óriás karjában. Chaos nyüszített és bömbölt. Nem láthatta, mi okozta a fájdalmat, de elrántotta a kezét, kicsavarva ezzel a fegyvert Steel markából.
Egy csepp vér buggyant elő a sebből.
- Most, kislány! Most! - kiáltotta Dougan.
- Én is jövök! - biztosította Tas Ushát. - De várj egy kicsit! Hová is tettem azt a kanalat?...
- Erre nincs idő! - taszigálta Dougan a lányt. - Menj! Most!
- Csak egy pillanat - Tas idegesen kotorászott a zsákocskáiban. - Hol van már az a nyüves

kanál?...
Usha bizonytalan pillantást vetett a törpére, majd a zsebeiben matató surranóra. Dougan sürgetően intett.
A lány óvatosan elindult.
Mindig csak a zsákmányt figyeld! Ne gondolj most Palinra vagy Tasra, ne foglalkozz azzal, mennyire meg vagy rémülve. Védelmezőre gondolj, és a többiekre. Arra, hogyan haltak meg. Sohasem tehettél semmit értük, nem mondhattad el, mennyire hálás vagy nekik. Elhagytad őket anélkül, hogy el-búcsúzhattál volna. Ez... ez most a bosszú a családodért, az Irdáért.
Usha a kard mellől előbukkanó, csillogó, vörös vércseppre szegezte a tekintetét.
Közelebb húzódott, egyre közelebb a hegymagas lábakhoz, a dombnyi lábfejhez, mely dobbantásaival megrázta, megrepesztette a talajt.
A csepp messzire a feje fölött fénylett, mint egy elérhetetlen, vörös ékkő. Es nem esett le.
. R .
Steel pengéje - a Fényeskardúak ősi öröksége - rózsatövisként meredt elő a húsból, mely fogva tartotta.
Ahogy az óriás a karjával hadonászott, kitépte a fegyvert a lovag kezéből. A seb Jelentéktelen volt, épp csak arra elég, hogy kiontsa az isten egyetlen csepp vérét.
Steel újra támadni akart, de ehhez előbb vissza kellett, hogy szerezze a kard-ját. Ereje rohamosan csökkent, csakúgy, mint a sárkányáé.
Flare csúnyán összeégett, egyik szeme vakon tekintett előre, pikkelyei felpördültek, vér szivárgott közülük. Kék szárnyai megfeketedtek, a finom hártya ron-
steel képtelen volt sajgó tüdejét megtölteni levegővel. Minden lélegzetvétel fáj-dalomként hasított belé. Szédült, és elhomályosult előtte a világ. Bőre megégett és felhólyagosodott.
A fogát csikorgatva előredőlt a nyeregben, és gyengéden megveregette Flare nyakát.
- Újra meg kell tennünk, kedvesem - mondta, - Ezt még be kell fejeznünk. Utána megpihenhetünk.
A sárkány bólintott, túlságosan kimerült, a beszéd pedig fájdalommal járt. Arra maradt csak ereje, hogy elszántan felhorkantson, ahogy megrohamozta az el-lenfelét. Kényszerítette megpörkölődött, lyukacsos szárnyát, hogy röpítse előre, vissza a csatába.
Flare egyenesen az óriás válla felé repült, majd hirtelen összecsukta a szárnyát, épp mielőtt fejjel belecsapódott volna az isten testébe. Steel megragadta a fegyver markolatát, és összeszedve minden erejét kirántotta a sebből.
A vércsepp megremegett, és elvált a testtől.
Usha látta az alágördülő cseppet. A remény új erőt adott neki. A körülötte dobbanó óriási lábakkal nem foglalkozva rohant, hogy elkapja a lehulló vért.
De ugyanebben a pillanatban Chaos fertelmesen átkozódva felemelte a kezét, és lecsapott arra, ami számára nem volt több egy idegesítő, fullánkos bogárnál.
A sárkány szárnyában nem maradt elég erő ahhoz, hogy kikerülje a felé suhanó borzalmas tenyeret. Chaos úgy csapta agyon, mint egy legyet.
Flare törött nyakkal zuhant alá a levegőből, hátán a sötét lovaggal. Ezüstszínű villanással becsapódtak Palin mellett. A sárkány elszenesedett szárnya elsöpör-te az ifjú mágust, kitépte a kezéből a könyvet és a botot.
A ragyogó éles fény egy csapásra kihunyt.
A vércsepp, amit ilyen borzalmas áldozatok árán sikerült csak kiontani, a talajra esett, és a szürke, száraz föld beitta.
Usha kétségbeesetten felsikoltott. Négykézlábra esett, és az ujjaival kezdte fel-ásni a vörössé színeződött sarat, elkeseredetten próbálta visszaszerezni az elve-szett vért.
Egy árnyék esett rá. A lány megborzongott, keze megdermedt, szíve összeszorult.
Most már Chaos jól láthatta őt, ahogy a kicsordult vér fölött térdel, kezében a Szürkekővel.
Ő tudta, hogy veszélyben van.
Palin sebesülten és kábán mégis kitartóan kutatott a botja után, mely valahol ott feküdt a sárkány teteme alatt. A megnyúló árnyékok egyre sötétebbé váltak körülötte. Felnézett. Az óriás hatalmas, fekete szemei - nyoma sem volt már bennük az iménti vakságnak - Ushára szegeződtek.
Palin nehézkesen talpra állt.
- Usha, vigyázz! Menekülj! - üvöltötte.
A lány azonban vagy nem hallotta az óriás hangjától, vagy nem akarta hallani. Arcát egy pillanatra sem emelte fel a földről, és egyre azon igyekezett, hogy legalább egyetlen csepp vért visszaszerezzen a szomjas homoktól, és a Szürkekő két darabja közé tegye.

Palin sorsára hagyta a Mágusbotot, és rohant, hogy segítsen Ushának.Nem ért oda.
Chaos meglendítette borzalmas kezét, mely összepréselte maga alatt a levegf mindent elsöprő szelet támasztva, ahogy lecsapott. A forró hullám felragadta földről Palint és hátradobta, nekivágta Flare halott testének. A fiú koponyájába fellobbant a fájdalom.
- Usha! - suttogta elborzadva és szédelegve. Minden idegszálával akarta, hog felálljon, és bár az agya már-már elhitte, hogy sikerült, moccanatlan teste mé mindig ugyanott hevert, a sárkány vérében. Erezte, hogy arcán a saját vére fc lyik, egy pillanatra még látta magát, mint kavargó porszemet, az óriás egyil szemüregében, azután a látvány semmivé vált.
Tasslehoff jobbra-balra hajigálta a zsákocskáiból előkerülő tárgyakat. Egy darab kék kristály, egy kiszáradt selyemfa-ág, egy tincs griffsörény, egy kiszáradt gyík egy bőrzsinórra kötve, egy elhervadt rózsa, egy fehér gyűrű két vörös kővel, egy fehér csirketoll...
- Hová tűnt az a fránya kanál? - nyöszörögte elkeseredetten.
- Usha! Hagyd, kislány! Fuss! - harsogta Dougan.
- Mi van? Mi történik? - kapta fel a fejét Tas, szeme kíváncsian felcsillant. - Lemaradtam valamiről?
Usha összegörnyedt, szánalmasan kaparászott a porban, arcán könnyek peregtek. Palin teste, mint egy eldobott szalmabábu, kicsavarodott végtagokkal feküdt egy sárkány véres tetemén.
Az óriás hatalmas, szandálos lába az egymáson guruló sziklák fülrepesztő dübörgésével végigcsoszogott-csattogott a harcmezőn, eltaposta a lovagok holttesteit és a haldokló sárkányokat. Usha és Palin felé tartott.
Egy hideg kéz - kegyetlen, akár az óriásé - összeszorította a surranó kicsiny szívét.
- Agyon fogja taposni őket! - sikoltotta Tas. - Teljesen laposra! Ez... ez roszszabb, mint Lord Soth! Egy barátot nem lehet csak úgy eltaposni, különösen nem az én barátaimat! Kell, hogy legyen valaki, aki elég nagy, hogy megállítsa.
Tas űzötten körbepillantott, hátha talál egy lovagot, egy sárkányt, vagy legalább egy istent, aki segíthetne. A lovagok és a sárkányok azonban a saját életükért küzdöttek, Dougan pedig magába roskadva ült, fejét lehajtva a tenyerébe temette az arcát, válla időnként megrázkódott, és egyre azt ismételgette: - Az én hibám! Az én hibám!...
Tas felállt, s amikor így tett, rá kellett jönnie, hogy elérhető közelségben ő a legnagyobb. (Mármint állva.) (És leszámítva persze az óriást.) A büszkeség szel-lője suhant át a szívén, és elsöpörte a szorongató, gonosz kezet.
Tasslehoff félredobta a zsákocskáit, kivonta a tőrét - azt, amelyiket Cararnon egyszer Nyúlvégzetnek gúnyolt -, és elesett barátai felé futott azzal az ügyességgel és fürgeséggel, ami csak a surranóknak adatott meg, és amely segített nekik élet-ben maradni egy olyan világban, ami hemzsegett a felbőszült minotauruszoktól, magukból kikelt boltosoktól, hogy a dühös békebírókról már ne is beszéljünk.
Tasslehoff Usha és az óriás közé vetette magát, majd egy ősi surranó csatakiáltással - Nesze neked! - megragadta a tőrt, amit Nyúlvégzetnek hívtak, és bele-vágta Chaos nagylábujjába.
A mágikus penge áthatolt a vastag bőrön éc
Vér fröccsent a sebből. Az óriás felkapta sajgó lábát, készen arra, hogy eltapossa azt az arcátlan teremtményt, aki meg merte sebezni.
Chaos a földre csapta a talpát.
Porfelhő emelkedett a magasba, Tasslehoff eltűnt.
- Tas! - Usha tehetetlen, őrjöngő dühében felsikoltott. Oda akart rohanni, hogy segítsen a barátján, ám ekkor meghallotta Dougan diadalittas üvöltését.
- Megcsináltad, kislány! Nézz oda! Nézz a Szürkekőre!
A lány megtorpant, és lepillantott.
Egyetlen vörös vércsepp csillogott a kő egyik felének üregében.
- Zárd össze a két darabot! - Dougan újra talpon volt, össze-vissza ugrált izgatottságában. - Zárd össze! Gyorsan!
Chaos bömbölt és üvöltött mellette. Az óriás testéből előcsapkodó lángok megperzselték, a körülötte örvénylő szél majdnem összenyomta. A lány tudta, hogy az életének vége, de ez már nem számított. Palin és a vidám kis surranó halott. A sötét de becsületes lovag, Védő, mindenki meghalt, senki sem maradt. Meghalt a remény is.
Usha összecsapta a kezeit, összeillesztette a Szürkekő két darabját, közéjük zárva Chaos vérét, és... Csend.
Csend és sötétség.
Usha nem látott, nem hallott és nem érzett semmit, még a talajt sem a lába alatt. Az egyetlen szilárd

tárgy, amiről biztosan tudta, hogy létezik, az a Szürke-kő volt, érezte a kő éles felszínének hideg érintését.
A drágakő lágy szürke fénye felizzott.
Usha elejtette, de a kő nem esett le.
Kiszabadulva a lány kezéből, felemelkedett, magasra, egyre magasabbra szállt a sötétség felé, majd hirtelen felrobbant.
Kristályként ragyogó apró darabkák miriádja repült szerteszét. Beborították az eget, fényes tűszúrásokkal pettyezték az éj leplét.
Csillagok voltak, új, különös csillagok.
Hold emelkedett fel, egyetlen sápadt hold. Szép volt, de érzéketlen. A holdfénynél Usha újra látott.
Chaos eltűnt, és vele együtt Dougan is. Körülötte mindenütt holttestek hevertek. Addig keresgélt köztük, amíg rá nem lelt Palinra.
Karjaiba zárta a fiú testét, és melléfeküdt. Fejét Palin mellére fektette, lehunyta a szemét, hogy ne lássa az idegen csillagokat, a hideg holdat, elindult a sötétségben a szerelme után.32
(Eső. Ősz. (Búcsú
gy csepp hideg víz hullott a homlokára.
Lágy, hűvös eső esett. Palin lehunyt szemmel feküdt a nedves fűt arra gondolt, hogy ez is egy olyan szomorkás, párás, szürke na amikor nem jó lovagolni, és a bátyja megint morgolódni fog, azon aggódva a páncélja és kardja megrozsdásodik, hogy az erős fiú majd kacagva rázi hajából a vizet, és megjegyzi, hogy olyan a szaguk, mint az ázott lónak.
És ő majd emlékezteti őket, hogy igenis szükség volt erre az esőre, és ho lódi áldás ez ebben a szárazságban...
A szárazság.
A nap.
Az izzó, vörös nap.
A fivérei halottak.
És a nap nem nyugszik le.
Emlékei visszatértek, és velük együtt a borzalom és a szívszorító gyász. A vesség az arcán nem eső volt, hanem vér. A felhő pedig a fölé tornyosuló c árnyéka. Palin félelemmel eltelve kinyitott, a szemét és végignézett a fölé 1 selyemfák ágain, az esőcseppektől és harmattól csillogó leveleken, melyek nÉ lyike már felöltötte az ősz vörös és arany ruháját.
Palin felült, és mélységesen összezavarodva körülnézett. Egy réten fek mely nem lehetett messze az otthonától, hiszen selyemfa egész Ansalonon c is egyetlen helyen nő: Vigaszban. De vajon mit keres itt? Néhány pillanatta előtt, még Abyssban haldoklott.
A távolban meglátta az Utolsó Otthon fogadót - az otthonát -, sértetlenül. vékony füstcsík kanyargott a kemencéből, finom illatokkal terhesen szállt felé a szemerkélő esőben.
Halk nyöszörgés ütötte meg a fülét. Palin odakapta a pillantását.
Usha feküdt mellette összegömbölyödve, mint egy kisgyerek, egyik kazjá
dekezően a feje fölé húzta. Aludt, és álmában valami szörnyűséget láthatott Palin óvatosan megérintette a lány vállát. Usha megremegett, és motyogni kez
- Palin! Hol vagy?
- Usha, én vagyok az! Itt vagyok - mondta lágyan.
A lány kinyitotta a szemét, és meglátta. Kezével magához húzta, szorosa ölelte.
- Azt hittem, meghaltál. Egyedül voltam, olyan egyedül... és a csillagok 1 gek voltak, és te ott feküdtél holtan...
- Jól vagyok - biztosította Palin, és ő volt a leginkább meglepve, hogy téri jól van. A legutolsó emléke a marcangoló fájdalom volt.
Hátrasimogatta a lány gyönyörű ezüstszín haját, és élvP•• aranyló szemeibe, melyek mnc+

- Igen, nekem... semmi bajom. Az óriás... Tast... Irgalmas istenek! - Usha félrelökte Palin kezét, és botladozva felállt - Tas! Az óriás!...
Megfordult, hangja zokogásba fulladt.
Palin pillantása elsiklott a lány mellett, és meglátta a holtakat.
Ott feküdtek mind. Solamnia lovagjainak teste Takhisis sötét lovagjai mellett. Mindazok, akik valaha elindultak Abyssba, hogy fegyvert fogjanak Chaos és pokol-béli serege ellen. Senki sem élte túl. A

harcosok tetemei egymás mellett, sorban feküdtek, kezeik a mellükön összekulcsolva, arcuk kisimult és békés, a rájuk hulló zápor lemosta a vér, a félelem és a fájdalom minden nyomát.
Az eső függönyén át Palin hirtelen észrevett egy mozdulatot, egy apró remegést. Az egyik lovag még élt. Palin végigrohant a sorba fektetett harcosok előtt, s ahogy közelebb ért, felismerte Steelt.
A lovag arcán vérpatakok folytak. Térdepelt, nem volt már ereje felállni. Tenyerében egyik halott társa élettelen kezét tartotta. Lassan kicsúszott a lába alól a talaj, lerogyott a nedves, barna fűre.
Palin letelepedett mellé. Pillantása végigsiklott a kifacsart, felhasogatott, vér-foltos páncélon, majd megállapodott a sápadt arcon. Hallgatta a kihagyó lélegzetvételt.
- Steel! - szólította halkan. - Testvér!
A haldokló lovag felnyitotta a szemét. Tekintete fátyolos volt, a csillogás elszökött belőle.
- Majere... - egy pillanatra mosoly suhant át az arcán. - Jól harcoltál. Palin megfogta a sötét lovag kezét. Hideg volt.
- Tehetek érted valamit? Segíthetek?
Steel feje elfordult, pillantása megpihent Palin mellett.
- A kardom...
A fiú nem messzire tőlük, a fűben heverve találta meg. Felemelte, a markolatot a lovag kezébe adta. Steel lehunyta a szemét.
- Temess a bajtársaim mellé!
- Úgy teszek, testvér - ígérte Palin a könnyeivel küszködve. - Ígérem! A lovag ujjai szorosan összezárultak a markolaton. Még egyszer, utoljára tisztelgésre emelte a fegyvert.
- Est sularus... - utolsó leheletével együtt solamniai szavak röppentek fel aj-káról. A becsületem, a folytatás már nem volt több egy sóhajnál - oth Mithas - az életem.
- Palin! - Usha állt mellette.
A fiú felemelte a fejét, és letörölte az arcáról az esőt és a könnyeket.
- Tessék? Megtaláltad Tast?
- Gyere, nézd meg! - kérte halkan a lány.
Palin lassan talpra állt. Köpenyét eláztatta az eső, de a kora őszi levegő meleg volt. Elsétált a lovagok maradványai mellett, és csak most jutott eszébe, hogy vajon mi történhetett a sárkányokkal.
Ebben a pillanatban beléhasított a félelem, hol lehet a varázsbotja és a könyv?
Ám mindkettő ott volt, nem is messze. A Mágusbot a fűben feküdt, mellet-te az öreg varázskönyv. A hajdan vörös bőrkötés megfeketedett és elszenesedett. Palin óvatosan megérintette, és felemelte a könyv fedelét. A lapok eltűntek he1í51e Annak az utolsó varázslatnak az erese felemésztette, elpusztította
A fiú felsóhajtott, ahogy végiggondolta, micsoda veszteség is ez. Mégis, bizto volt benne, hogy Magius elégedett lenne, ha tudná, hogy az ő mágiájával sikerül legyőzni Chaost. Az ifjú mágus felemelte a botot, és megdöbbenve vette észre mennyire más megérinteni most, mint korábban. Annak idején a fa mindig me leg és kellemes fogású volt, most pedig hidegnek, keménynek és érdesnek érez te.
Visszafektetve az ereklyét a fűbe, megkönnyebbült ugyan, de nem hagyta nyu godni a gondolat, hogy mi lehet az oka ennek a furcsa változásnak.
Odalépett Usha mellé, és lenézett a rakás rongyos zacskóra. Palin abban a pi: lanatban megfeledkezett a bottal kapcsolatos aggodalmairól, amint rájött, mit i lát. Letérdelt a surranó legféltettebb kincsei mellé.
Végigvizsgálta a különféle tárgyakat. Egyet sem ismert fel közülük, ami talá nem is csoda, és már kezdte magát azzal biztatni, hogy ez egy másik surranó fe szerelése (aki talán a gyorsabb menekülés reményében hajította el), amikor fe emelte az egyik utolsó zsákot. Egy köteg térkép záporzott ki belőle.
- Ez Tasslehoffé - mondta félelemtől összeszoruló szívvel -, de hol van ő? Sc ha nem hagyta volna így itt.
- Tas! - szólongatta Usha. - Palin, nézd! Itt van az abroncsbotja. Egy... egy r kás... csirketoll között fekszik.
A fiú félresöpörte a tollakat. Az abroncsbot alatt, a tollak között talált még eg F. B. monogramos zsebkendőt, egy ezüstkanalat (elfek keze munkájára utaló d szítéssel), és egy vértől sötétlő tőrt.
- Hát meghalt - szipogta Usha. - A kanalát sohasem hagyta volna itt.
Palin tekintete végigsiklott az úton, mely egyenesen futott, mígnem egy másit kal találkozott, majd még eggyel, és így haladt egyre távolabbra, szétválva, és ú ra találkozva, hogy végül hazavezesse.
Az utak lassan elhomályosultak Palin szeme előtt.
- Csak egyetlen oka lehet annak, hogy Tas itt hagyja a legértékesebb kincse - mondta halkan. - Talált valamit, ami még érdekesebb...

A lágyan szemerkélő eső lassan elállt. A szürke nappal sötét éjszakába fordul A különös csillagok felragyogtak az égen, szétszóródtak a sötétségben, mint a fek te bársonyra hulló látókövek. A sápadt, hideg hold felkelt, megvilágította az utat.
Palin felnézett a csillagokra és a magányos holdra. Megborzongott, leereszt(te a tekintetét. Pillantása Raistlin aranyló szemével találkozott.
- Bácsikám! - Palint bár örömmel töltötte el a viszontlátás, nyugtalanította A varázsbot többé már nem szolgálta őt, nehéz volt és esetlen. Az ifjú mágr nem értette, mi történhetett.
- Velünk maradsz, most hogy véget ért a háború. Vége, ugye? - kérdezte izg tottan.
- Igen. Ennek a háborúnak vége - felelte egyszerűen Raistlin. - Lesznek ma újabbak, de azok már nem tartoznak rám. De nem, nem maradok. Elfáradta Folytatom hosszú álmomat. Csak azért jöttem, hogy elbúcsúzzam.
Palin csalódottan nézett rá.
- Muszáj menned? Még olyan sok mindent meg kell tanulnom.
- Ez igaz, fiatal barátom. És igaz is marad halálod napjáig. Nem számít, hogy milyen öreg leszel akkor. Mi baja a botnak? Úgy tartod, mintha fájdalmas lenne
- Valami történt vele - felelte Palin. Érezte, hogy valami megnevezhetetlen félelem támad benne, félelem valamitől, amire tudat alatt talán már rájött, de nem volt hajlandó tudomásul venni.
- Add ide! - kérte Raistlin.
Palin hirtelen támadt érdektelenséggel nyújtotta át a varázsbotot.
Raistlin elvette, és csodálattal nézett rajta végig. Törékeny keze végigsimította a durva fát.
- Shirak! - suttogta.
A bot fénye felragyogott, de rögvest halványulni kezdett. A derengés megremegett, majd végleg kihunyt.
Palin hitetlenkedve nézte az ereklyét, és felnézett a magányos holdra. Szíve összeszorult.
- Mi történik? - kiáltott fel félelemtől remegő hangon.
- Ó, én talán tudok erre válaszolni, fiatalember.
Egy vén, egérszínű köpenybe burkolózott varázsló tipegett eléjük, fején jellegzetesen viseltes csúcsos süveggel. Az út felől érkezett az Utolsó Otthon irányából. Az öregember kézfejével megtörölte a száját.
- Finom sör - jegyezte meg. - Caramon legkiválóbb erjesztése. Ez egy kitűnő évjárat lesz - nagyot sóhajtva megcsóválta a fejét. - Ez bizony nagyon fog hiányozni.
- Üdvözöllek, Tiszteletreméltó Öreg - mondta Raistlin, miközben a varázs-botra támaszkodva mosolygott.
- Mi? He? Ez valami célzás akart lenni a koromra? - pislogott bozontos szemöldöke alól az újonnan érkezett.
Palinhoz fordult, megpillantotta a surranó zsebkendőjét, amit a fiú az öve alá tűrt. Az öreg varázsló szakálla mérgesen felmeredt.
- Az az enyém! - rikoltotta, kirántotta a vászondarabot és dühösen lobogtat-ni kezdte a döbbent fiú előtt. - Itt van benne a monogramom: F. B. Úgymint... Izé... FYítz Bale. Nem. Nem ez lesz... FYizbi... Vagy mégsem...
- Fizban! - segített Palin.
- Hol?! - Az öregember harciasan megpördült. - A görcs esne belé! Minden-hová követ.
- Fizban! - Usha elkerekedő szemmel bámulta. - Védelmező már említette a nevét. Ön valójában Paladine.
- Szerintem tévedett - csóválta a fejét kétkedően Fizban. - Mindig összeke-
vernek vele, pedig a koromhoz képest én sokkal jobban tartom magam.
- De hiszen ön még él - mondta Palin megkönnyebbülten. - Chaos azt állítot-
ta, hogy meghalt. Pontosabban, hogy Paladine halt meg.
Az öreg varázsló a fejét vakargatva töprengett ezen egy darabig.
- Neeeem. Nem hinném - szemrehányó arckifejezést öltött. - Nem hagytatok már megint egy kupac csirketollban, ugye?
Palin megnyugodott, jobb kedvre derült és a félelme is elmúlt.
- Mondja el, mi történt, Uram. Győztünk, ugye? Legyőztük Chaost?
Fizban mosolyogva felsóhajtott. A zavarodottság eltűnt az arcáról, átadta a helyét egy öregember barátságos, kedves, szomorú, de mégis büszke tekintetének.
- Chaos vereséget szenvedett, fiam. De nem pusztult el. A Mindenség és Sem-mi Atyját soha nem lehet elpusztítani. Elkergettétek erről a világról. Eltávozott, de ennek meg kell fizetni az árát. Elhagyja Krynnt, de a gyermekeinek is vele kell tartaniuk.Nem... nem mennek el, ugye - nyögte

rémülten Usha. - Nem mehetnek el!
- A többiek már eltávoztak - mondta halkan Fizban. - Én is csak azért jöt tem vissza, hogy köszönetet mondjak, és - újra felsóhajtott - igyak egy utolsc kupa sört a barátaimmal.
- Ezt nem tehetik! - Palin hitetlenkedve tágra nyitotta a szemét. - Hogy hagy hatnak el bennünket?
- Azért hozzuk ezt az áldozatot, hogy megóvjuk a teremtményeinket, akike annyira szeretünk, fiam - felelte Fizban. Tekintete a lovagok tetemeire, majd kezében tartott zsebkendőre esett. - Ahogyan ők is áldozatot hoztak, azért ami szerettek.
- Én ezt nem értem - suttogta meggyötörten Palin. - És mi történt a bottal` Hol van a mágia? - kezét a szívére szorította. - Nem érzem többé az erőt magamban.
Raistlin Palin vállára tette a kezét.
- Azt ígértem, hogy egy napon te leszel a leghatalmasabb mágus, aki valaha is élt. Beteljesítetted a jóslatomat, fiatal barátom. Azt a varázslatot még maga Magius sem tudta volna megidézni. Büszke vagyok rád.
- De... a könyv megsemmisült!
- Ez már nem számít - mondta Raistlin, és megvonta a vállát. - Semmi sem számít!
Palin továbbra is értetlenül bámult, majd a nagybátyja szavainak igazsága el-jutott hozzá, és a felismeréstől lelke mélyéig megremegett.
- Nincs többé varázslat a világon...
- Nincs, legalábbis abban a formában, ahogy te ismered. Talán valamilyen más alakban... Rajtad áll, hogy megtalálod-e - mondta gyengéden Fizban. - El-kezdődött az, amit úgy neveznek majd, a Halandók Kora. Azt hiszem ez lesz Krynn legutolsó időszaka. A legutolsó, a leghosszabb, és talán a legjobb. Ég veled, fiam! Ég veled, leányom!
Fizban megszorította a kezüket, majd visszafordult Raistlinhez.
- No, nem jössz? Nincs időm itt totojázni. Mennem kell egy új világot építeni. Lássuk csak, hogy is kell! Végy egy kis port, keverd össze egy csipet denevérguanóval...
- Most búcsúzom, Palin. Viseld gondját a szüleidnek - Raistlin Usha szemé-be nézett. - Ég veled, Irda Gyermeke. Nemcsak megbosszultad a népedet, de a hibájukat is jóvá tetted. - Szeme sarkából vetett egy pillantást az elkeseredett fiúra. - Elmondtad már neki az igazságot? Szerintem látványosan javítana a hangulatán.
- Még nem, de el fogom - biztosította Usha. - Megígérem - tette hozzá félénken. Raistlin elmosolyodott.
- Hát ég veletek! - mondta újra, majd botjára támaszkodva megfordult, és csatlakozott Fizbanhoz. A két mágusmester keresztülvágott a réten, arra, ahol holtak feküdtek.
- Bácsikám - kiáltott utána elkeseredésében Palin. - Az istenek elmentek! Mii tegyünk most egyedül?
Raistlin megtorpant, és visszanézett a válla fölött. Bőre sápadt aranyként csil logott az idegen csillagok fényében, szemeiben arany tűz lángolt.
- Nem vagytok egyedül, fiatal barátom. Hisz ott vagytok egymásnak.
együtt állt valahol Vigasz közelében, egy réten, me-_ -.Marosan szentként tisztelnek majd.
Ugyanitt Ansalon egész népe összegyűlik majd, hogy szentélyt emeljen hatalmas kövekből, melyet egy seregnyi törpe hoz el, egyenesen Thorbardin mélyéről. A szentély egyszerű, fehér márványból és fekete obszidiánból készül. Körülötte az emberek népe elülteti a fákat, amiket az elfek királya, Gilthas vezette küldöttség szállít ide Silvanestiből és 9ualinestiből.
A szentély mélyén egy sírboltban helyezik nyugalomra Solamnia lovagjait Takhisis sötét lovagjaival együtt.
A terem közepén Fényeskardú Steel testét egy fekete márványból faragott ravatalra fektetik. Testén ott csillog éjszín páncélja, kezében atyjának kardja. Vele szemben fehér márvány ravatalon a félelf Tanis nyugszik, zöld erdőjáró ruhájában, mellette a kék kristálypálca, Zúgószél és Aranyhold gyermekeinek ajándéka.
A sírboltot ezüstből és aranyból kovácsolt kétszárnyú kapuval zárják le. A kapu egyik szárnyára a Rózsa, a másikra a Liliom jelét vésik, alájuk pedig a hősi halált halt lovagok nevét.
A kapu fölött azonban Ansalon legnagyobb hősének emlékére csak egyetlen név áll kőbe vésve. Tasslehoff Fúróláb.
Alatta pedig egy abroncsbot rajza látható.
Az Utolsó Hősök Sírja. Így hívják majd a szentélyt, és azoknak állít emléket, akik meghaltak azon a szörnyű nyáron.

Mindennek ellenére nem annyira ünnepélyes, mint vidám hely lesz ez, hiszen (a lovagok mélységes sajnálatára) surranók hada zarándokol ide egész Ansalonról. Elhozzák a gyerekeiket, az egész pereputtyukat, és piknikeket rendeznek a környéken. Míg falatoznak, történeteket mesélnek leghíresebb hősükről.
Alig telik bele egy emberöltő, és már Krynn minden surranója tud mutatni egy különös eszközt - talán egy kanalat -, mely csodálatos hatalommal bír.
Arra a kérdésre pedig, hogy honnan jutott hozzá, azt mondja majd:
- Tas nagybácsikámtól kaptam.
CEpi[ójus
űzkovács Kova fel-alá járkált a fa alatt. Muszáj volt mozognia
fahelyének parazsa kihunyt, és az öreg törpe csontig fagyott. Ö:
Jte tenyerét, hogy felmelegítse elgémberedett ujjait, toporgott,
gyott lábujjaiba visszatérjen az élet, és zsörtölődött, hogy felhevítse a
- Hol csavarog az az agyatlan surranó! Azt mondta, idejön. Én mei rok és várok. Tanis meg Sturm és a többiek már réges rég elmentek. képzelni, ők is merre járnak. Valószínűleg valami kellemes meleg ko töltik az időt és forró fűszeres bort iszogatnak a régi időkről fecsegve, n gatva, hogy én hol lehetek.
A törpe dühöset horkantott.
- Sehol, ott vagyok. Sehol. Egy kiszáradt fa alatt, egy kihűlt tűzhely egy ajtókilincs-eszű surranóra várva. És hogy mi van vele? Hát megmonc - Kova addig mérgelte magát, hogy egész kipirult az arca. - Egész biztos börtönben csücsül! Vagy egy minotaurusz csóválja a feje felett a lófarkát va. Esetleg egy idegesebb mágus gyíkká változtatta. Vagy kútba zuhant akkor, amikor el akarta érni a saját tükörképét és nekem kellett volna nom, ha nem rántott volna be maga mellé engem is. Ha akkor nincs ott T
Kova zsörtölődött, járkált, tapsolt, ugrált. Annyira elmerült e foglalatos ban, hogy észre sem vette, hogy idóközbet társa akadt.
Egy surranó, aki világossárga nadrágot viselt egy mókás zöld-piros c mellénnyel, dereka körül megszámlálhatatlan kis erszénnyel, a törpe háta osont és kuncogva utánozta annak mozdulatait.
A surranó ott járkált, tapsolt és toporgott Kova sarkában, amíg a törpe állt egy monológ közepén, hogy pipára gyújtson, és dohányzacskójába nyíl ott már volt egy másik kéz. Gyors fejszámolás után, melynek során kid hogy eggyel több kéz van itt, mint kellene, a törpe felüvöltött és megfordul
- Megvagy! - ragadta csuklón Kova a tolvajt.
A tolvaj pedig Kovát.
Tasslehoff széles mozdulattal ölelte át barátját.
- Kova! En vagyok az!
- Na, épp ideje - dohogott a törpe. - Te ajtókilincs! Látod, mit csináltá ejtettem miattad a pipámat. Ej, cimbora, cimbora! Ne vedd a szívedre. Nen rok veszekedni veled. Megleptél, ennyi az egész.
Tas sírt és nevetett egyszerre, míg fel nem fedezte, hogy a sírás és neveté szegabalyodik a torkában és megnehezíti a levegővételt. Kova megvereget rátja hátát.
Miután ismét levegőhöz jutott Kova ütéseitől, Tas végre képes volt mf lalni.
- Végül csak megcsináltam. Fogadok, hogy hiányoztam neked, ugye? Figyelmen kívül hagyta Kova villámgyors ,.NEM!"-jét és tovább fecseóP**
- Nekem hiányoztál. A legcsodálatosabb kalanrl^'"`
jarn neked.
A surranA -"

- no' is xezglem r i uaom mar. aurranox zenL rauzo susxanalanal. L' zL ugy kaptam...
- Mit képzelsz, mit csinálsz? - förmedt rá Kova. Csípőre tett kézzel meredt a surranóra.
- Pihenek a fád alatt - felelte Tas. - Miért? Mit gondolsz mit csinálok? Szemében érdeklődés csillant, ahogy körbenézett.
- Vagy itt valami mást csinálok, mint amit én gondolok? Mert ha igen...
- Ne zavarj össze! - dühöngött Kova - Itt nem arról van szó, amit csinálsz, vagy amit te gondolsz, hogy én gondolok, hogy te csinálsz. Itt arról van szó, amit nem csinálsz!
Tas gyanakodva figyelte a törpét.

- Ennek nem nagyon van értelme. Ha úgy gondolod, hogy nem csinálom, amit én úgy gondolom, hogy csinálok, és ha azt gondolom, hogy csinálom, amit nem gondolok, hogy csinálom, akkor...
- Kuss! - hördült fel a törpe betapasztva fülét.
- Valami baj van, Kova?
- Megfájdítod a fejemet! Az a baj. Na, hol tartottunk?
- Tehát... ha nem csiná...
- Állj ! - A törpe zihálva lélegzett. - Nem erre gondoltam. És állj csak fel. Nincs időnk lustálkodni. Sürgős találkozónk van Tanisszal és a többiekkel arrafelé. Bizonytalan irányba mutatott.
- Talán egy kicsit később - felelte Tas, még kényelmesebben elhelyezkedve. - Rettenetesen fáradt vagyok. Azt hiszem, szívesen pihennék itt egy kicsit, ha nem bánod. Ez egy igazán nagyon szép kis fa. Illetve az lenne, ha nem volna ilyen bar-na és szomorú-forma. Azt hiszem ez a fa reszket. Hideg van itt. Én is fázom. Te nem fázol, Kova?
- Fázom! Persze, hogy fázom! Majdnem halálra fagytam. Ha akkor jöttél volna, amikorra vártalak...
Tas hallgatott. A helyzetet fontolgatta.
- Tudod, Kova, azt hiszem, azért fázol te is, én is, meg a fa is (igazán nem tudom, hogy most mi bajod ezzel), szóval azért, mert nem ég a tűz a tűzhelyeden.
- Tudom, hogy nem ég a tűz a tűzhelyemen - ordította Kova olyan dühvel, hogy csuklani kezdett. - De... én... te...
- Nos, ha gondolod, hogy úgy jobb, én el is mehetek - mondta sértődötten Tas. - Nézd meg, hova jutottál nélkülem! Találkozhatunk Tanisszal meg a többiekkel később is. Addigra majd jól belekeverik magukat valami végenincs bajba, és akkor te meg én majd kihúzzuk őket a csávából. Mint a régi szép időkben. Szóval, miért nem raksz tüzet, amíg én ez alatt a szép fa alatt üldögélve elmesélem neked, hogy mi történt velem. Ó, erről jut eszembe, ezt hoztam magunknak.
Tas belekotort az egyik zsákocskába és egy ezüst kulacsot húzott elő, büszkén a magasba emelve.
- Caramon legjobb erjesztése!
Kova a fára nézett. Aztán a tűzhelyre. Onnan a surranóra. És végül a kulacsra. Különösen a kulacsra. A törpe megköszörülte a torkát.
- Reorxra mondom, nem akartalak megbántani. Csak kissé felmelegíteni magam, ha érted. Feltételezem, hogy kifizetted Caramonnak?
Kova a kulacs után nyúlt, kihúzta a dugót és mohón beleszagolt.
Ki fogom - ígérte ias es nexiaoiL a ianax , na iegicözelebb találkozunk. Szóval. Hol is tartottam? Ja, igen. A Surranók Szent Elűző Kiskanalánál. Nos, volt az a kísértet, tudod, és...
A surranó csak beszélt. Kova a sört kóstolgatta, és úgy találta, hogy ízlik. Ivott még néhány kortyot, majd a kulacsot a zsebébe süllyesztette.
Lesz még elég idejük, hogy csatlakozzanak a többiekhez. Egy egész örökkcvalóság, ha pontosak akarunk lenni.
- Csak megrakom azt a tüzet - határozta el Kova. - Bármit megteszek, amitől nem kell hallgatnom ennek a patkányagyú surranónak a fecsegését.
Kova összegyűjtötte a lehullott ágakat, kipucolta a tűzhelyet és szikrát csiholt. Óvatosan élesztgette a lángot, dagadó pofával fújta az izzó parazsat.
A tűz hamarosan fényes lánggal égett, felmelegítve törpét, fát, surranót. Kova visszaült a helyére és úgy döntött iszik még egy kortyot, hogy lássa, valóban olyan jó-e, mint először gondolta.
Az volt.
Tas kezébe nyomta a kulacsot, aki belekóstolt, majd visszaadta a törpének. A tűz pedig egyre fényesebben világított, egyre melegebben égett.
És Ansalon éjszakai egén kigyúlt egy új csillag - egy vörös fényű csillag -, mely örökre ott marad, örök jeleként annak, hogy az emberiség még a Halandók Korában sincsen egyedül.

SOMOGYI KÖNYVTÁR
1881
SZEGED